7

دانش خپرندویه ټولنه

سینوهه

د فرعون د ځانګړي طبیب یادښتونه

له میلاد څخه ۱۳۵۰ کاله وړاندې

تاریخ
سیاست
فلسفه
دینپوهنه
اروپوهنه
ناول

Greater Afghan Library
@Greater_Afghan_Library93
@Greater_Afghan_Library_Group

میکاولتاري

ژباړن: ډاکتر محمد عیسی ستانکزی

لومړی برخه

سینوهه

د فرعون د ځانګړي طبیب یادښتونه

سیاست

فلسفه

دینپوهنه

ارواپوهنه

ناول

میکا والتاري

ژباړن: ډاکتر محمد عیسی ستانکزی

سینوهه

د فرعون د ځانګړي طبیب یادښتونه

Greater Afghan Library
@Greater_Afghan_Library93
@Greater_Afghan_Library_Group

ژباړن: ډاکټر محمد عیسی ستانکزی

بسم الله الرحمن الرحیم

کتاب پېژندنه

لیکوال: Waltari, Mika Tommy (۱۹۰۸-۱۹۷۹)

د کتاب اصلي نوم: Waltari Mika Tomy

فارسي ژباړن: ذبیح الله منصوري

فارسي چاپ کال: ۱۳۶۶ هجري شمسي

پښتو ژباړن: ډاکټر محمد عیسی ستانکزی

چاپ نېټه: ۱۳۹۱ل

د چاپ نوبت: اول

چاپ شمېر: ۱۰۰۰ ټوکه

Greater Afghan Library
@Greater_Afghan_Library93
@Greater_Afghan_Library_Group

چاپځی

د دانش خپرندویې ټولنې تخنیکي څانګه

www.danishpress.com

د بیا چاپ ټول حقوق له خپرندویې ټولنې سره خوندي دي

ډالۍ

عصمت الله څاروان ته چې له ژباړې سره یې آشنا کړم او زما میرمنې ته چې د کتاب ژباړې ته یې وهڅولم.

ډاکټر محمد عیسی ستانکزی

د خپرندويې ټولنې يادښت

دا کتاب د فراعنه و د نولسمې لړۍ کيسې کوي، خو دا کيسې ماضي او مستقبل دواړه په خپله غېږ کې رانغاړي. سينوهه د فرعون ځانګړی طبيب دی او د خپل مهال پېښې يې په داسې هنر ليکلې دي، چې سړی ترې د خپلې زمانې د ټولنيزو ناخوالو د تحليل لپاره ګټه اخيستلی شي. ځينې خلک د کتاب د ليکوال په اړه پوښتنې راپورته کوي، خو موږ يې له ليکوال سره څه کار نلرو، هغه خبرې چې پدې کتاب کې يې لولی، د فکر د ژورتيا او حقايقو ته د رسيدا لامل کيږي او دا تر هر څه لوی دليل دی، چې موږ يې ددې کتاب خپراوي ته وهڅولو.

سره له دې، چې د کتاب حجم به زموږ د زړه تنګو لوستونکيو وار خطا کړي، خو موږ په ډاډ سره وايو، چې که يو ځل دا جالب اثر تر شلو صفحو ولولئ، نو تر پايه به ځان ورباندې لولې.

ددې کتاب په اړه د ايران په څير په يو هيواد کې، چې مطالعه او فرهنګي هڅې يکې د خلکو عادت ګرځيدلې، ويل کيږي، چې ددې کتاب له لوستلو محروم سړی د مطالعې دعوه نشي کولی. دا کتاب پخپل ځان کې څو کتابونه لري او ځکه نو د تاريخ، ناول، فلسفې، دينپوهنې، ټولنپوهنې... ټولو مينه والو ته يو په زړه پورې اثر دی.

دانش خپرندويه ټولنه دا کتاب د خپل خپرنيز بهير د لا ځلا او ښکلا په نمط پدې هيله خپروي، چې زموږ د خپلې ټولنې د مصر، ځپلی انسان به ترې خوند او پند دواړه واخلي.

موږ له ګران او خواږه ملګري ډاکټر عيسی ستانکزي نه يوه نړۍ مننه کوو، چې دا کتاب يې په مينه او ډېره بيړه وژباړه او پر پښتنو لوستونکيو يې د يوه لوی اثر د پيرزوينې نيکي هيڅکله نه هيروو.

له خپل ګران او خواخوږي دوست امين الله دريځ نه هم مننه کوو، چې موږ يې ددې کتاب پر ارزښت خبر کړو او د هغه خپراوي ته يې وهڅولو.

له ګرانو يارانو هر يوه، حفيظ هميم جلالزي، احسان الله درمل، نبي جان ساحل، حاجي محمد عمرخيل او محمد يار يار نه هم د زړه له تله مننه کوو، چې هر يوه د کتاب په پروف لوستنه کې زيار ايستی او د کتاب د چاپيدو تلوسې يې موږ ګړندي کړي يو.

او په پای کې له تاسو ټولو نه مننه، چې دا مهم اثر لولی.

درنښت

دانش خپرندويه ټولنه

یوه لنډه څرګندونه

لرغوني مصري تمدن ته د پاملرنې په ترڅ کې مې نېږدې درې کاله وړاندې د «مصري سېنوهه» جرمني ژباړه وموندله او بې ځنډه مې پرلپسې تر پایه ولوستله. دغه اثر د فېنلنډي لیکوال (میکا والتاري) د هغو پایله ده چې لومړی ځل پر ۱۹۴۵ کال خپور شوی او تر اوسه څه له پاسه څلوېښتو ژبو ته اړول شوی دی.

میکا والتاري د ۱۹۰۸ کال د سپتامبر پر نولسمه په هېلسینکي کې زېږېدلی. پلار یې په پروتېستانت کلیسا کې د پاستور دنده درلوده او تر څنګ یې لیکوال هم وو. والتاري د خپلې مور په غوښتنه لومړی دینپوهنه ولوسته او وروسته یې په فلسفه، ښکلاپوهنه او اقتصاد کې نورې زده کړې بشپړې کړې(۱) داسې ښکاري چې د پلار لیکنو به یې د میکا والتاري پام لیکوالۍ ته ور اړولای وي. دی لا اووه لس کلن وو چې مذهبي لیکنې یې پیل کړې او وروسته یې د ژوند تر پایه هنري لیکوالي کوله.

د نړۍ په ادبیاتو کې د میکا والتاري نوم د «مصري سېنوهه» له خپرېدلو سره وېږندل شو او ځلېد. د دغه اثر نوم (سېنوهه) په هغو پاپیروس لیکنو کې راغلی چې له ننه نېږدې ۳۹۰۰ کاله وړاندې د منځنۍ فرعوني امپراتورۍ د دوولسمې واکمنۍ په پیل کې په هېروګلیف بڼه لیکل شوي. د دغو لیکنو ناڅرګند لیکوال د یوه سلطنتي کارمن کیسه لیکلې چې نوم یې سېنوهه دی. سېنوهه د فرعون (لومړي امېنېمېت) تر وژل کېدو وروسته د دې وژنې د تور له وېرې سره مخامخېږي او د خورا لانجمنې تېښتې په پای کې په پلستین کې مېشتېږي. د جلاوطنۍ تر اوږده ځور وروسته فرعون (لومړی سېنوسترېس) پوهېږي چې سېنوهه یې د پلار په وژنه کې ګرم نه دی او له دې سره جوخت مصر ته د بېرته ورستنېدلو بلنه ورلېږي.

سېنوهه د بلنې له تر لاسه کولو سره سم، بېرته خپل ټاټوبي ته ور ستنېږي او هلته يې په ډېر درناوي سلطنتي هرکلی کېږي.
د سينوهه کېسه د لومړی سېسوستريس د ارګ سياسي پروپاګند دی او د فرعون پرورانديې د رعيت منندويي څرګندوي.(۲) د پورتنۍ کيسې پاپيروس پاڼې د برلين په لرغوني مصري موزيم کې ساتل شوي دي. ميکا والتاري د همدې کيسې د منځنـي کرکټـر (سـېنوهه) نـوم او ورسـره اړونـد تـوکي اخيسـتی او د هغـه د اوتوبيوګرافۍ په په بڼه يې دغه تاريخي اثر ليکلای دی.
«سېنوهه» چې د خپلې ژورې پوهې او پلارملګري په مرسته سلطنتي کورنۍ ته لار مومي؛ له فرعون(اېخناتون) سره ملګری کېږي او پخپل ژوند کې له راز، راز پېښو او لوړو، ژورو سره مخامخېږي.
سره له دې چې والتاري اکاډيميک اېګيپټولوګ (مصرپوه) ندی، خو د لرغوني مصر او په ځانګړې توګه د څوارلسمې مخزېږدې سليزې په اړه يې اېګيپټولوژي دومره ژوره لوستې چې ګردې پېښې، کرکټرونه او د منځني ختيځ او سهيلي يونان اقتصادي، ټولنيزې، سياسي، جغرافيايي،فکري او کلتوري ځانګړتياوې يې پر تاريخي بنسټ خورا کره انځور کړې دي همدا لامل دی چې د والتاري سېنوهه نومی اثر، تاريخي ناول ګڼل کېږي، ځکه چې ګردې پېښې يې په يوه تاريخي پړاو کې رامنځته شوي او ګنشمېر کرکټرونه يې رېښتيا په همدغه پړاو کې اوسېدلي دي.
پـه کتـاب کـې سياسـي واک، اقتصـادي ګټـو او ايروتيـک تـه د لاسرسـي د هڅـو بېلابېلې بڼې انځور شوي چې ګنشمېر يې په خورا تراژيدي ډولو پـای تـه رسـېږي. د پاملرنې تر ټولو مهم ټکی يې دا دی چې سياسي او روحاني کړی په ګډه د خپلو ګټو او غوښتنو په لار کې پرلپسې دين د يوې وسيلې په توګه کاروي.
له هغې مودې راوروسته چې په مصري ټولنه کې «امون» د خدای په نامه ومنل شو، فرعوني دربار د اموني روحانيونو په مرسته په مصري ټولنه کې دا باور هم خپور کړ چې د دوی واکمني د ځمکې پر مخ د امون خدای واکمني ده او دوی يې مخامخ استازي دي. دوی د امون له احکامو سره سم واک چلوي او د هغه خدايي قانون پلی کوي. له دغه باور سره، فرعوني دولت اموني دولت بنودل کېده او لـه سپارښتنو څخه يې هر ډول سر غړونه د دولتي جرم تر څنګ ديني ګناه هم ګڼل کېده. پخوانيو

مصریو دا هر څه په پټو سترګو منل. دوی تر مرګ وروسته ژوند ته ژوره هیله او تلوسه درلوده او پرلپسې دا ورته ویل کېدل چې بلې نړی ته یوازې هغه څوک ورتلای شي چې د امون له احکامو سره سم ژوند یې کړی وي او دا چې د دغو احکامو ساتونکي او پلي کوونکي روحانیون او فرعونان ول، نو هر چا به هرومرو د دې کړی، هر رنګه لارښوونو او سپارښتنو ته بې «ولې؟» او «څنګه؟» غاړه اېښوده. کنه، هم به دیني دولت سزا ورکوله او هم به د امون له کرکې سره مخامخېده او په بله نړی کې به له هوسا ژوندانه بې برخې پاتې کېده.

فراعنه پوهېدل چې د مصري ټولنې دیني باور ډېر کلک دی او د امون روحاني ډله اوچت پرستیژ پکې لري. همدا لامل وو چې دغو روحانیونو ته یې پراخ مالي او هر رنګه نور امتیازات منلي ول او د هغوی په مرسته یې خپله سیاسي واکمني ټولنې ته د اوچت دیني ارزښت په نامه ورپېژندلې وه. پر بله وینا، په لرغوني مصر کې دین داسې سیاسي او سیاست دومره دیني شوی وو چې یو تر بله نه بېلېدونکي ګڼل کېدل. دغه راز دیني سیاسي سیستم یوازې د مصري ټولنې ځانګړتیا نه وه. د منځني ختیځ او یونان په سیمو کې «که څه هم چې نور خدایان یې نمانځل» دین و سیاست سره تړلي ول او په هره سیمه کې له دین څخه د سیاسي او اقتصادي ګټو د ساتلو لپاره کار اخیستل کېده. دغه ټکی «کریتا» ټاپو ته چې د یونان په سهیلي ټاپو کې پروت دی؛ د سېنوهه له ورتګه ښه ترا څرګندېږي.

د میکا والتاري سینوهه پر خدایانو باور نلري دا ځکه چې ده څو ، څو ځله د روحانیونو او فراعنه وو ټګي او درواغ پخپلو سترګو لیدلې او پوه شوی چې دوی د خپلو غوښتنو د ترسره کولو لپاره د خلکو له ناپوهی ناوړه ګټه پورته کوي او دیوه منظم پروګرام په چوکاټ کې یې د فکري ودې او نوښت مخه نیسي.

د کتاب ستره برخه د استثنایي فرعون(اېخناتون) د واکمنی پېښې څرګندوي اېخناتون یوازینی فرعون دی چې له روانو ټولنیزو ناخوالو، تېریو، ځانغوښتنو او جګړو کرکه کوي او دا هر څه د اموني دین د روحاني کړی د ناوړه چار، چلن پایله ګڼي. دی د یوه پرمختللي ټولنیز سمون د رامنځته کولو لپاره د یوه نوي دین بنسټ ږدي؛ د امون خدایی رنګوي او پر ځای یې ټولنې ته «اتون» د خدای په نامه ورپېژني. له دې سره د اموني روحانیونو په ولکه کې ځمکې بېوزلو کروندګرو ته

ورکوي؛ مرییتوب له منځه وړي او د جګړو او وینې بهولو مخه نیسي.
سینوهه د اېخناتون د انقلاب کلک پلوي دی خو، اموني روحانیون چې په دغه انقلاب کې یې ګټې له لاسه وتلې؛ خپل ټول هنر کاروي او له بېلابېلو لارو او امکاناتو په ترازیدي بڼه د اېخناتون پلان شنډوي او د خپل نېږدې ملګري (سینوهه) په لاس یې وژني.

د کتاب هره برخه دومره پر زړه پورې ده چې لوستونکی تر پایه ځان ترې وزګارولای نشي. زما د خپل احساس له مخې د میکا والتاري دغه اثر د نړۍ د ریالیستي ادبیاتو په لومړي پوړ کې ځای لري او یو له هغو اوچتو کتابونو دی چې ما تراوسه لوستلي دي. تر دې اخوا، د دغه تاریخي اثر پر منځپانګه ډېر غږېدل بېځایه راته ښکاري ځکه چې همدا اوس به یې لوستونکی پر لوستلو پیل وکړي او په پای کې به یې تاریخي او ادبي ارزښت پخپله وارزولای شي.

څه موده وړاندې د دانش خپرندویې ټولنې له درانه مشر ښاغلي اسدالله دانش سره د دغه کتاب په اړه ټېلیفوني غږېدلای وم. دا دی اوس مې ترې واورېدل چې دغه ناول ښاغلي ډاکټر عیسی ستانکزي پښتو ته وژباړه او دوی به یې ډېر ژر چاپ کړي. له دې سره یو لوی کار چې اووه شپېته کاله ځنډېدلای وو؛ پای ته ورسېد او د ډاکټر صاحب ستانکزي په مټه دا ځنډ لنډ کړای شو.

دانش خپرندویې ټولنې د سینوهه د کتاب په اړه د څه لیکلو را ته ویلي ول. لکه په پیل کې چې یادونه وشوه، ما د هغه جرمني ژباړه لوستلې وه او دا کربښې هم د هماغه ویژن پایله ده. پښتو مې یې لا تراوسه لیدلې ندی خو، ډاډه یم چې ډېر زیار به پرې ګالل شوی وي.

په درناوي

امین الله. دریځ

02.04.2012

(1)Mika Waltari – Verein www.mikawaltariseura.fi/mwaltaride.html
(2) Die Geschichte von Sinohe, Wikipedia – Die freie Enzyklopädie

راځه دواړه د ښکلا په سفر ووځو....

ستاسو په لاس کې دا لوی کتاب تاریخ ندی، ناول ندی، سیاسي کتاب ندی، فلسفه نده، اروا پوهنه نده، دینپوهنه نده... خو عجیبه ده، چې دا هر څه دی. په دې کتاب کې تاسو له یوه مفکر (ډاکټرسینوهه) سره تر میلاد ۱۳۵۰ کاله وړاندې مصر ته سفر کوئ او دا ډاکټر د سفر خورا مهربان لارښود دی. تر میلاد ۱۳۵۰ کاله پخوانی مصر عجیب مصر دی، د فرعونیانو د نولسمې لړۍ د پیبل کلونه دي. فرعون او دربار یې د ټولو دنیوي او اخروي ګټو سرچینې دي. د فرعون پر وړاندې وړه خبره هم کفر او د مرګ په بیه ده، هڅه کیږي، چې تر واک لاندې خلک رانده وساتل شي او د (ولې؟) کلیمه تر ټولو منفوره کلیمه ده. معبد او دربار د ژرندې دوه پلونه دي. چې د هغه وخت د خلکو د سرونو دانې یې تر منځ دل کیږي. خرافات د دین او مقدساتو په نامه پر خلکو ورتپل شویدي، فرعون چې مري، له سره یې خوشبو لتهیږي او له پوزې یې زرین وزری مارغه الوځي او بیا له لمر سره وصل کیږي. په ښوونځیو او پوهنځیو کې ټول علوم د فرعون د زورواکۍ امتداد ته لاره هواروي. په نصابونو کې د فکر د روزلو تومنه نشته او ټول کتاب لوستونکي د توتیانو په څیر یوازې خبرې کوونکي دي. ډاکټران تکړه دي، په هغو ناوړه شرایطو کې طبي سهولتونه برابرولی شي، خو د خپل علم په ژورو نه پوهیږي او همدا سرسریتوب دی، چې دوی هم د تیارو په ماتولو کې ناکام دي. هر خواته د زورواکۍ، ناپوهۍ، ظلم، خرافاتو، فساد او بې عدالتۍ تیاره خوره ده، خو د خلکو د شعور له طوره د نور تمه نه کیږي او رود ینیل آرام روان دی. خدای یوازې له فرعون سره نیک اړیکي لري او نورو ټولو خلکو ته په غوسه دی، که خلک د فرعون پر وړاندې وړه ګستاخي هم وکړي. په عذاب به اخته شي، خدای او د هغه ویروونکی تصور د فرعونیانو او د معبد د کاهنانو لویه وسله ده، چې خلک پرې رام کړي او د پورتنیو منابعو له مرستې پرته څوک خدای ته د رسیدو تصور هم نشي کولی.

سینوهه تاسو تر لاس نیسي، پر معبدونو مو ګرځوي، دارالعلوم او دارالطب ته مو بیایي، د فرعون دربار ته مو رسوي، د هغوی کړه وړه، خبرې، عقاید، سیاست، عدل او ظلم درته ښیي، د کاهنانو له رویې مو خبروي، له عامو خلکو سره مو کینوي، د مستۍ محفلونو ته مو بیایي، نورو هیوادونو ته سفرونه درسره کوي او غواړي تاسو ته وښیي چې:

انسان څومره بدرنګه دی — انسان څومره ښایسته دی

سینوهه عجیب کمالونه لري، دی یوازې د فرعون د دربار ډاکټر نه دی، بلکې د هغو ټولو ټولنیزو ناروغیو یو ډېر خیرک طبیب دی، چې د مصر د هغه مهال ټولنیز ارګانیزم پرې اخته و. ده یوازې د شاهي کورنۍ د فرعانانو کوپړۍ ندي پورته کړي، بلکې پر هغو دوه د خبرې کوي. چې له امله یې انسان ته فزیکي یا معنوي زیان رسیږي.

ددې کتاب لوست ته ستاسې له رابلنې موخه یوازې دا نده. چې تاسو ته د پخواني مصر په اړه یو د تاریخ، فلسفې، ټولنپوهنې، اروپوهنې، دینپوهنې او... یو معجون په داستاني بڼه ولولئ، بلکې موخه دا ده، چې وګورو، د مصر د هغه مهال له انسانه زموږ د پېړۍ تر انسانه پورې د معنویت څومره لارې کږې شویدي؟

سینوهه د هغه مهال د انسان په اړه بدبین دی او دعوه کوي، چې د دې موجود فطرت به یو لک کاله وروسته هم عین شی وي. موږ یې له سینوهه سره منو که نه منو، خو ددې کتاب تر لوستو وروسته به تاسو پوی شئ، چې موږ اوس هم ټول یوازې د زمان او مکان په تغیر په هغه مصر کې اوسو، چې تر میلاد ۱۳۵۰ کاله وړاندې اباد و. فرعونان، کاهنان او عوام یې مهمې طبقې وې. خو لومړۍ دوې یې د دریمې هغې د مرګ، استثمار او استعمار په بیه ژوندۍ وې.

موږ غوښتل، چې ددې کتاب په اړه له ګرانو لوستونکیو سره ډېر وغږیږو، خو د کتاب په اړه تر خبرو د کتاب متن ډېر ارزښتمن دی، ځکه نو موږ له تاسو سره یو ځای د دې کتاب د لوست موزې په پښو کوو. په سینوهه پسې روانیږو او تر میلاد دیارلس نیم سوه کاله وړاندې مصر ته د سفر بسم الله کوو. خو د تلو پر مهال یوه وروستۍ هیله:

له پخواني مصر نه د راګرځیدو پر مهال له سینوهه نه هغه هنر ضرور له ځان سره راوړئ، چې د هرې زمانې د فرعونانو ټول طلسمونه ماتولی شي...

فـــــــــــــــــــــــکر!

ښه سفر ولرئ!
په مینه او درنښت
ا- درمل
د سلواغې پینځمه ۱۳۹۰ لمریز

دا کتاب، د یو لوی انسان ژوند

که د ماشومتوب اووه کلونه ترې وباسم د پاتې ژوند تر ډېره برخه مې له کتاب سره تېره کړې ده. په دې موده کې مې ګڼ کتابونه ولوستل. د دې کتابونو یوه برخه هغه ده، چې د امتحان لپاره او د اصولو له مخې مې لوستي او د مدرسې، ښوونځي او پوهنتون په نصابونو کې راغي او نور هغه کتابونه دي. چې د ذوق لپاره مې لوستي دي.

د ذوق لپاره په لوستو ټولو کتابونو کې ماته په زړه پورې کتاب سینوهه دی. سینوهه د فرعون ډاکټر او د دغه تاریخي رومان کرکټر دی. دغه تاریخي رومان فنلنډي میکا ولتاري ژباړلی دی. چې له سینوهه څخه یې روایت شوی او د پخواني مصر، د مصر د فراعنه وو او د شاوخوا خېنو نورو سیمو، د هغه وخت سیاسي، اقتصادي، پوځي، کولتوري اړخونه پکې روښانه شوي دي.

د مصر د تمدن د عظمت په اړه مې ډېر څه اورېدلي ول. خو هغه څه چې په دې کتاب کې مې ولوستل. له ټولو هغو، په زړه پورې او ډېر دي.

مصر د اهرامونو په لرلو سره اوس هم د نړۍ د کلتوري میراث پلازمېنه بلل کېږي. د مصري تمدن عظمت د لیک لوست په برخه کې هم د پام وړ دی، چې د لومړي ځل لپاره یې سمبولیک، لیک پر حروفي هغه واړاوه.

مصر له دې کبله هم د ستاینې وړ دی، چې د اوسنۍ متمدنې نړۍ د ژوند په ډېرو برخو کې یې د بدلونونو بنسټ اېښی دی.

د مصر د تمدن د راټوکېدو پر مهال، په نړۍ کې دوه ډوله خلکو ژوند کاوه چې یوې ډلې به د کرنې له لارې د ژوند اړتیاوې پوره کولې او بلې ډلې د کبانو ښکار کاوه او له دې لارې یې ډوډۍ پیدا کوله. خو د مصریانو نوښتګر فکر د دې لامل شو، چې درېیمه ډله خلک هم رامنځ ته شول چې تر ننه پورې هماغه دود ژوندي دي.

درېیمه ډله خلک په نننۍ اصطلاح مامورین ول، دوی دنده درلوده چې د نیل سیند اوبه منظمې. په وار او د خلکو له اړتیا و سره برابرې پر هغوی ووېشي. نننیو میراوانو ته ورته، چې د اوبو ټولې چارې سمبالوي او یا هم د اوبولګولو دولتي ادارې غونډې د اوبو د تنظیم چارې یې پر غاړه وې.

دغو کسانو ته د کار په بدل کې معاش ورکول کېده او د وخت په تېرېدو یې هغوی ته یوه مېنه هم جوړه کړه. چې پکې واوسي. کټ مټ داسې مېنه لکه اوس چې په نړۍ کې د مامورینو لپاره جوړېږي.

د مصر تمدن خورا ډېرې ځانګړتیاوې لري، چې له سیاسي نظامه نیولې، تر مذهبي اړخه پورې ټول یې د یادونې وړ دي.

مصر له دې کبله هم د نړۍ سرلاری هېواد بلل کېږي. چې په لومړي ځل پکې د سیاست بنسټ اېښودل شوی او په لومړي ځل پکې د نشنلیزم یا ملت پالنې روحیه رامنځته شوې او د همدغې روحې پر بنسټ یې مصر له هغو یرغلګرو خلاص کړی. چې له سوېل ختیزه یې، دغه هېواد لاندې کړ او څو سوه کلونه یې پرې واک وچلاوه.

د مصر عقاید هم د ځانګړې پاملرنې وړ دي، چې اصلي محور به یې د وخت فرعون و. د همدې ټولو اړخونو په اړه د مطالعې یوه ښه سرچینه دا کتاب دی.

سینوهه په سیند کې موندل شوی او پردۍ جوړې (خاوند او ښځې) د زوی په توګه لوی کړی دی.

د مصر د وخت ټر ټولو ښه ښوونځی او پوهنتون یې ویلی دی. په عامیانه اصطلاح لوفري یې کړې ده. د مصر په پوځ کې یې د ډاکټر په توګه خدمت کړی. د مصر لپاره یې په نور هېوادونو کې جاسوسي کړې. کرونده او سوداګري یې کړې. د فرعون ځانګړی ډاکټر پاتې شوی او بالاخره په مصر کې د بدلون یوه سرچینه ترې جوړه شوې ده.

په دغه کتاب کې به تاسې له ډېرو نادرو خبرو او معلوماتو سره مخ شئ، ځکه د مصر د تمدن په اړه زه فکر کوم تر ټولو غوره تاریخي روایت دی.

کېدای شې د افسانې یوه برخه هم ورسره ګډه شوې وي، خو افسانوي اړخ یې، تاریخي او واقعي اړخ نه دی پیکه کړی.

په کتاب کې تر ټولو هېښوونکې خبرې د هغه مهال د هېوادونو د مذهبي عقیدو او د مصري تمدن او خلکو د ژوند په اړه دي.

ډېر داسې څه به پکې ومومئ، چې تر سینوهه پېنځه څلوېښت پېړۍ وروسته نړۍ ورته د مدنیت د یوې برخې او یا یوې اړتیا په سترګه ګوري، خو د سینوهه د ژوند په زمانه کې په مصر کې عادي خبره وه.

په دغه کتاب کې له میلاد څخه ۱۳۵۰ کاله وړاندې پېښې را اخیستل شوې او که هره پېښه یې ولولئ، داسې فکر به وکړئ، چې د نن ورځې تاریخ لولئ.

دا په دې مانا نه دی چې نړۍ پرمختګ نه دی کړی. بلکې نړۍ اوس ایله هغه ځای ته ور

رسېږي چې مصر تر مېلاد ۱۳۵۰ کاله وړاندې و، توپیر دا دی چې هلته امکانات لږ او وسایل دوديز و او اوس امکانات او تیکنالوجي ډېره شوې او د ژوند رنګ یې یو څه بدل کړی دی.

د تاریخ بېلابېلو پېښو او حوادثو د بشري نړۍ پرمختګونه له خاورو سره خاورې کړي. کنه هغسې پرمختګ چې مصر تر میلاد ۱۳۵۰ کاله مخکې درلود که نړۍ پر هماغه حال پاتې شوې وای خدای خبر چې اوس به څنګه وه؟

تمدن او کلتوري ارزښتونه

په یویشتمه پېړۍ کې پر روغتیا ډېر زیات ټینګار کېږي. ملتونه او هېوادونه هڅه کوي، چې په بېلابېلو لارو د ناروغیو مخه ونیسي.

ډېر پام نظافت ته کېږي. چې په هغه د ځان، چاپېریال او کارېدونکو توکو پاکوالی راځي.

نن نړۍ د خوراک پاکوالي ته ډېر پام کوي او له همدې امله ډاکټر سپارښتنه کوي، چې تر ډوډۍ مخکې باید لاسونه پرېمنځل شي. مصر چې تر میلاد سوونه کاله مخکې په طب کې ډېر پرمختګ کړی و. نو نظافت ته یې هم ډېر پام کاوه او د لاسونو پرېمېنځل یې د نظافت له پلوه پر یوه کلتور بدل شوي ول.

تر ډوډۍ وړاندې دلاسونو پرېمنځل او بیا په کتاني توکر باندې وچول، د نن زمانې خبره بلل کېږي او له هغه څه سره تړل کېږي، چې دنن عصري نړۍ پاکوالی ورته وايي خو په دغه کتاب کې دا ټکي تاسې زرګونه کاله مخکې لیدای شۍ.

درملنه او معالجه

په دغه کتاب کې د سینوهه له خولې ځینې طبي سپارښتنې هم شته . د بېلګې په ډول دی وايي : ((موږ باید په دې پوه شو ، چې د ناروغ کومې خبرې سمې دي او کومې هغه د تخیل او تصور له امله کوي. ځکه چې ناروغ د هغه موجود په شان وي، چې سپېره روح بندیوان کړی وي او وحشتناکه خیالونه او تصورات لري.دناروغ په بدن کې چتې او خیالي دردونه هم پیدا کېږي چې د غه دردونه له اصلي دردونو سره نه شي تشخیص کېدای په دې وخت کې د ناروغ خبرې ډاکټر په غلطه لار بېولای شي او په غلط ډول یې معالجه کوي چې له امله یې ښایي ناروغ ومري))

ولې

سینوهه ټول عمر د ((ولې)) په ځواب پسې تېر کړی دی ، خو په مصر کې هغه مهال د یوه شي په اړه د ولې په ټکي پوښتنه کول جرم و. هلته باید هر څه په پټو سترګو ومنل شي. سینوهه وايي ، د هر څه په اړه چې به مې پوښتنه کوله نو وروستی ځواب دا وه چې (امون) د مصریانو خدای

همداسې غواړي.

اوس ساینسي او اوروايي تجربې ښيي چې د شیانو په اړه پوښتنې کول له زده کوونکي سره مرسته کوي ، خو له بده مرغه زموږ په ټولنه کې هم باید ، د مصري ټولنې په څېر د ډېرو شيانو په تړاو باید سړی پوښتنه و نه کړي.

د مصر ذهنيت

ددې کتاب له لوستو سره به ، د مصري ټولنې ذهنيت داسې درته ښکاره شي لکه د افغانستان په اړه چې کومه کیسه لولۍ.

د مصر د فراعنه و په دربار یوازې یو فرعون و ، چې له کوچنيوالي يې له وينو کرکه کوله او ويل کېږي چې د توحيد لپاره يې کار کاوه.

په همدغه کتاب هم د همدغه شهزاده، چې وروسته بیا فرعون شو ، همدغه شخصيت ليدلای شیء.

تاسې د يوه سپاهي او د مصر د شهزاده دا مکالمه ولولیء ((راغلی یم چې هغه (خپله نیزه) د فرعون د دښمنانو په وینو سره کړم. وليعهد وويل، زه له وينې بهېدنې کرکه کوم، ځکه د وينې بهول تر ټولو بد عمل دی. نیزه لرونکي ځوان وويل، زه ستا په شان فکر نه کوم او باوري یم، چې د وينې بهېدل د ملتونو د پاکۍ سبب کېږي او هغوی ځواکمنوي خدایان وینه خوښوي، ځکه چې د وينې په خوړلو سره کلکېږي او تر هغې ورځې چې جنګ ممکن وي د وينې بهېدل به دوام لري .وليعهد وويل زه به داسې کار وکړم چې نور جنګ رامنځته نه شي.نیزه لرونکي ځوان ماته وکتل او ويې ويل داسې ښکاري چې دغه سړی ليونی شوی دی، ځکه چې جنګ پخوا هم و او تل به وي او هر کار چې ملتونه يې د جنګ دمخنيوي لپاره وکړي، جنګ به نور هم زيات شي. ځکه چې .جنګ هم لکه ساه اخيستل د ژوند لپاره اساسي توکی وي.))

زموږ په ټولنه یا که ووایو په نړۍ کې اوس هم داسې ذهنيت چورلټ له منځه نه دی تللی چې د جنګ پلوي وي اوس هم تاړاکونه شته، يرغلونه شته، وژنې شته او وينه روانه ده. ددغه مصري ځوان منطق پرشخصي ګټه نه دی ولاړ، خو د ننيو جګړو يوه بلوا بدې داده چې تر شاېې موجود منطق پر شخصي ګټو ولاړ وي

پانګونه

دا مهال په نړۍ کې اقتصاد د بلې هرې برخې بنسټ جوړوي ، د هېوادونو اقتصادي وده له نورو سره د سیالۍ اصلي محور دی او د اقتصاد ځواکمنتيا د سیاست بنسټ ګڼل کېږي.

دا مهال د نړۍ په ډېرو هېوادونو کې سهامي يا د ونډو سیستم(join-stock System) روان دی

سهامي شرکتونه د نړۍ د پانګونې لوی ځایونه دي او همدغه شرکتونه د کار ستري سرچینې دي.
جالبه دا ده چې د سینوهه په روایت کې د سهامي شرکتونو د قدامت څرک هم لګېږي.
سینوهه سوریې ته د خپل سفر پر مهال خپل شته په همدغو شرکتونو کې ساتلي وو: ((ما ډېر سره او سپین تر لاسه کړل او اضافي سره او سپین به مې د سوریې د بېړۍ چلونې په شرکتونو کې په کار اچول. په سوریه کې داسې شرکتونه شته چې پانګې یې په ورو برخو ویشل شوې او دغه ورې برخې خلکو اخیستې وې، دغه ورې برخې بیا هم په نورو ورو برخو ویشل شوي وي او پر هغو یې لسمه برخه، سلمه برخه، او زرمه برخه نومونه ایښي وو.))
په دغه کتاب کې د پخواني مصر له عقیدو او باورنو څخه هم ځینې روایتونه راغلي دي، چې مطالعه یې له سړي سره ښه مرسته کولای شي.
دغه راز د هغه وخت پر سیاست او نظامي حالاتو باندې هم په دغه کتاب کې پوره رڼا اچول شوې او هر څه پکې ښه روښانه شوي دي. نور نو تاسې د کتاب لوستو ته رابولم

د خدای ښه

همیم جلالزی

د سلواغې شپږمه، ۱۳۹۰المریخ کال

خوشحال مېنه - کابل

د فارسي ژبارن سریزه او د سینوهه د کتاب د انشا په هکله لنډه توضیح

اوس د ۱۳۲۴ کال څوارلسمه سپیڅلې اسلامي پیړۍ ده او خیال نه کوم چې د دې پیړۍ ترپایه پورې دې د نړۍ په ادبیاتو کې داسې کتاب چاپ شي چې د منځني ختیځ د هیوادونو د لرغوني تاریخ او د هغه وخت د ټولنیز او اروا پیژندې د تحلیل له پلوه دې وکړای شي له دغه کتاب سره چې له میلاده ۱۳۵۰ کاله پخوا لیکل شوی دی سیالي وکړي.

دغه تاریخ مونږ د مصر د فرعونیانو د نولسمې لړۍ د بستهګر د باچاهۍ له پیلیدا څخه استخراج کړی دی او لکه چې د دې کتاب لیکوال سینوهه وایي په مصر کې د دې سړي له باچاهۍ شپږ کاله وروسته جلاوطن شوی دی او د دغه کتاب لیکل یې پیل کړل او د دې لپاره چې مونږ تیروتنه ونه کړو د دې کتاب د لیکولو نیټه مو ۱۳۵۰ مخ زیږدیز کال چې د باچاهۍ پر ګدۍ د مصر د فرعونیانو د نولسمې لړۍ د بنستګر د کنبیناستو کال دی وباله او څرګنده خبره ده چې د دې کتاب د لیکلو د دقیقې نیټې د ترلاسه کولو لپاره باید شپږ کاله پر تخت د دغه سړي د کنبیناستو له وخته کم کړو.

د دغه کتاب لوستونکي به که خوانان دي یا بوډاګان د دغه لرغوني تاریخي کتاب له لوستلو ګته پورته کړي په رینښتیا چې دغه کتاب پر تاریخي اهمیت سربیره د ټولنیزو او روانشناسۍ یو ښه معجون دی.

خو ک، خوانان یې لولي هغو ته سپارښتنه کوم چې کتاب له لوستو وروسته ورک نه کړي او هغه دې وساتي چې کله شپیته کلن او یا له هغه واوښتل بیا دې ولولي په هغه وخت کې به د کتاب د لیکونکي سینوهه هنر نور هم ورته ښکاره او څرګند شي او د اروا پوهنې او اجتماعي شننې له پلوه به د کتاب په ارزښت نور هم پوه شي.

د دغه کتاب یوه ګټه د منځني ختیځ د ځینو هیوادونو لرغوني تاریخ ته توجه ده چې په ځینو تاریخي کتابونو کې یې حتي نوم هم نه دی اخیستل شوی دی که په ځینو کې یې نوم اخیستل شوی تاریخي بحث پرې نه دی شوی.

خو په دې کتاب کې د(هاتي) ،(میتاني) او(کوش) دملتونو په شان دملتونو له لرغوني تاریخه نسبتاً ډیر معلومات ترلاسه کوو.

ژباړن ضروري ګڼي لوستونکو ته ووایي چې د سینوهه په لاس ددغه لیکل شوي کتاب دانشا روده دآباءالاولین انشاء روده ده او په دې سبک کې ځینې لنډې جملې تکراریږي او له دې پرته چې حاشیو (اضافي شیان) بده ښکاره شي. بله خبره دا چې له میلاده په مخکینیو پیړیو کې دمنځني ختیځ جاهلو قومونو شراب څښل او دهغوي له لوري دشرابو څښل په دې معنی نه دی چې ژباړن او یا خپرندویه ټولنه دشرابو له جسمي او بدني تاوانه کرکه نه کړي.

دکتاب یوه حیرانوونکې برخه هغه ده چې په لرغوني مصر کې فرعونیان دخپلوډاکټران له لوري وژل کیدل او په دې کتاب کې بله ګټوره خبره دا ده چې په منځي ختیځ او مصر کې په هغه وخت کې دطب دعلم پرمختګ ښیي.

له مبالغې پرته ددې کتاب داسې څیرکی به نه وي چې دتاریخي معلوماتو له پلوه ګټورنه وي اوبیا هم له مبالغې پرته دغه کتاب له میلاده په مخکې پیړیو کې دمنځني ختیځ دهیوادونو دتاریخي مطالعې لپاره یو بشپړ دایرة المعارف دی او دکتاب ځینې تاریخي مطالب باید سړی پشپړ حفظ کړي.

زما په شان دیوه میرزا لپاره غوره نه ده چې کله دغه کتاب ژباړم کوم په خپله دهغه ستاینه وکړم خو له مبالغې پرته باید ووایم چې دفرعون دډاکټر سینوهه کتاب چې اوس ستاسو په لاس کې دی هغه کتاب دی چې له دې وروسته چې تاسو ولوست پوهیږئ چې دمطالعې ارزښت یې درلود

ذبیح الله حکیم الهي دشتي
دلیکوالی نوم ذبیح الله منصوري

له مصري خطه په یوه نړیوال خط
دژباړې په هکله لنډې خبرې

کله چې د فرعون د ځانګړي ډاکټر سینوهه کتاب د لومړي ځل لپاره چاپ شو د کتاب ځو تنه لوستونکي د یوه لیک په وسیله له ژباړنه غوښتي ؤ چې ووایي سینوهه کتاب چې په مصري خط لیکل شوی ؤ څه وخت په یوه نړیوال خط ترجمه شو او ژباړن یې څوک ؤ؟

لکه چې ټول پوهیږي اصلي مصري خط (هیه روګلیف) یعنې تصویري خط ؤ او پخوانیو مصریانو د انسانانو، حیواناتو، نباتاتو، او جماداتو شکلونه او نښې انځورولې او خپل مقصد یې د دغه انځورونو په وسیله رساوه.

مصري ښوونکي چې مصري خط به یې زده کوونکو ته ورښود یوازې یې خطونه انځورول او د شکلونو سیورو او روښنایي ته یې توجه نه کوله او د غه راز هغه څه چې د زده کوونکوله لوري ایستل کیدل رسم ؤ نه انځورګري. د هیه روګلیف د خط (د مصر د تصویري خط) د پیدا کیدا تاریخ مورخانو ته معلوم نه دی او وایي چې کله چې د فرعونیانو لومړنی لړۍ پر دغه هیواد کې حکومت کاوه تصویري خط موجود ؤ او د مورخانو په وینا تصویري خط د مصریانو د مذهبي عقیدو زیږنده ده. سره له دې چې مورخان د مصري فرعونیانو د لړۍ د شمیرې په هکله اختلاف لري خو ټولو د مصر د فرعونیانو تاریخ په دریو پړاونو ویشلی دی او دغه درې پړاونه (پخوانی، منځنی، او نوی) دي

په پخوانۍ دوره کې چې له ۳۴۰۰ تر ۲۴۷۵ مخ زیږدیزه پورې دوام کوي د مصر هیه روګلیف (تصویري خط) بدل نه شو خو په منځنۍ دوره کې (له ۲۴۷۵ څخه تر ۱۷۸۸ مخ زیږدیزه پورې) او په نوې دوره کې له ۱۷۸۸ تر ۱۰۹۰ مخ زیږدیزه پورې د مصر د تصویري خط بڼه ډېره بدله شوه.

د خط په بڼه کې بدلون داسې رامنځته شو چې خطاطانو (پارسامانو) د زوایو پراخوالی کم کړ او منفرجه زاوېې په قایمه او بیا په حاده زاویو بدلې کړې او خطونه یې لنډ کړل او د خطونو په لنډولو کې داسې پرمختګ لاړل چې ځینې خطونه یې د ټکي په بڼه راوستل او که کوم کاتب به غوښتل د یوه مرغه رسم وباسي د خپلو نیکونو په شان یې یو بشپړه مرغه نه ایسته بلکه په دولنډو افقي خطونو یې د مرغه وزرونه او په دوه لنډو عمودي خطونو به یې د هغه دوه پښې رسم کړې.

مصري کاتبانو د خطونو زاویې او قوسونو او د خطونو بڼې راکمې کړې چې د (دیموتیک) په نامه خط رامنځته شو.

په هغو وختونو کې چې سینوهه همغه ډول چې په دې کتاب کې وایي د ختیځ سمندر په سواحلو کې میشت شو او د خپلو خاطراتو لیکل یې پیل کړل مصري خط پخوانی مصري خط نه ؤ او مصریانو په ډیموتیک خط چې تقریباً الفبایي خط ګڼل کیده کتابت کاوه او سینوهه خپلې خاطرې په همدې خط ولیکلې او د دغه کتاب تدوین کوونکي میکا والتاري د سینوهه کتاب له ډیموتیک ژبې په فنلانډې ژبې وژباړه.

هغه خبرې چې د مصري خط د بدلون په هکله تاسو ولوستلې له کولمبیا دایرة المعارف او د سینوهه د فرانسوي متن له ژباړې څخه اخیستل شوي دي.

دغه کتاب د مصر د لرغونو اثارو په کیندلو کې پیدا شوی او دنړۍ په بیلابیلو ژبو ژباړل شوی دی سینوهه هغه ډاکټر دی چې دنړۍ ګوټ ګوټ ته یې سفر کړی او دهغه لپاره نړۍ یوازې مصر نه ؤ په هغه وخت کې دغه مشهور ډاکټر له خپلې ټولنې مخکې روان ؤ او ډیر روڼ اندی ؤ ځکه خو د زور خاوندانو نه شو زغملی او له خپل ټاټوبی یې جلا وطن کړی ؤ.

فکر کوم د افغانستان په اوسنیو حالاتو کې د دغه کتاب لوستل ډیر ګټور وي ځکه چې داسې ښکاري لا هم موږ د جهالت په تورتمونو کې ژوند کو او سیاسي دلالان پر موږ لوبې کو همغه ډول چې زرګونو کاله مخکې یې د مصر په خلکو لوبې کولې او له مذهب

او نورو اوزارو او قوانینو بې ناوړه استفاده کوله.

دغه کتاب تاریخي ناول دی چې ډیر له ځمکنیو واقعیتونو سره اړخ لګوي او ډیرې خبرې پکې داسې دي چې دلرغون پوهانو له لوري ثابتې شوي هم دي ددغه کتاب لوستل له لو ستونکي سره مرسته کوي چې د مصر لرغوني تولنه ښه وپيژني.

کیدای شي په ترجمه کې دنثر خوند ته زیان اوښتی وي خو سره له دې چې په نثر کې بې خوند شته له سیاسي ، تولنیزاو پوځي پلوه ډیر څه ترې زده کیدای شي غوره ده په دقت سره بې ولولئ او زه هیله کوم د کتاب اهمیت ته پام سره مې دژباړې څه نا څه حق ادا کړی وي.

ښایي ځینې کسان فکر وکړي چې دکتاب په ځینو برخو کې غیر اخلاقي خبرې شوي خو له دې او دغسې دکتاب له نورو برخو په تیره بیا ځوانان ډیر څه زده کولای شي.

درنښت

ډاکټر محمد عیسی ستانکزی

۲۰۱۰/۰۸/۲۳

اسلو ـ ناروې

stanickzy۲۰۰۳@gamail.com

فهرست

راڅه دواړه د ښکلا په سفر ووځو .... يو
دا کتاب د يو لوی انسان ژوند .... درې
د فارسي ژباړن سريزه او د سينوهه د کتاب .... اته
له مصري خطه په يوه نړيوال خط د ژباړې په هکله لنډې خبرې .... لس

لومړی څپرکی

د ماشومتوب وختونه ۴

دويم څپرکی

ښوونځي ته تګ ۱۶

درېيم څپرکی

د طب لومړی ښوونځی ۲۵

څلورم څپرکی

په دارالحيات کې تحصيل ۳۲

پينځم څپرکی

د مجسمه جوړوونکي هنرمند نصيحت ۴۴

شپږم څپرکی

لاړو چې د فرعون کوپړۍ سورۍ کړو ۵۶

اووم څپرکی

د مصر وليعهد او د هغه مېرګي ۶۸

اتم څپرکی

زه د بېوزلو ډاکټر شوم ۷۹

نهم څپرکی

زما دزلميتوب تر ټول ژړوونکې پېښه ۸۸

لسم څپرکی

يوه ناپېژندل شوې ساري ناروغي ۱۲۴

يوولسم څپرکی

(هورم هب) پخواني انشا ۱۴۴

دولسم څپرکی

(د مصريانو لپاره) يو غير عادي خدای ۱۵۱

درياړلسم څپرکی
زما اوږد سفر ۱۶۷
څوارلسم څپرکی
د بابل له پاچا سره کتنه ۱۷۸
پينځلم څپرکی
د راتلونکيو پيښو اټکل ۱۸۷
شپاړلسم څپرکی
د درواغو ويلو د ورځې جشن ۱۹۴
اولسم څپرکی
د دوو کسانو د ژغورلو لپاره ۲۱۲
اتلسم څپرکی
مينا او له بېهوشۍ څخه د کاپتا وينبېدل ۲۲۱
نولسم څپرکی
موږ درې ټوکمران شوو ۲۳۵
شلم څپرکی
په هادتي هېواد کې ۲۴۳
يوويشتم څپرکی
د (کرت) د ټاټوبي په لور ۲۵۴
دوه ويشتم څپرکی
موږ په کرت کې څه ولېدل؟ ۲۶۲
درويشتم څپرکی
د کرت د غوايانو د لوبو په ډګر کې ۲۷۷
څلرويشتم څپرکی
له خپل مړي سره مرموز کورته ننوتم ۲۹۵
پينځه ويشتم څپرکی
له کرته ستنيدل او د ازمير نوي حالات ۳۰۷
شپږويشتم څپرکی
ديوه ماشوم ناروغي ۳۱۴
اوه ويشتم څپرکی
د هورم هب د ليدو لپاره مصر ته ستنېدل ۳۲۸

اته ویشتم څپرکی
د راتلونکي لپاره د طبس د خلکو اندېښنه ۳۴۹
نهه ویشتم څپرکی
په مصر کې دیوې لوې فتنې سریزې ۳۶۲
دېرشم څپرکی
د طبس په ښار کې وژنه ۳۷۸
یو دېرشم څپرکی
اخناتون د مصر فرعون ۴۰۴
دوه دېرشم څپرکی
نوی ښار چې فرعون جوړ کړ ۴۳۴
دري دېرشم څپرکی
زما پخوانی غلام ۴۴۵
څلور دېشم څپرکی
د فرعون مور ۴۷۹
پينځه دېرشم څپرکی
په طبس کې دارالحیات ته ستنېدل ۴۹۱
شپږ دېرشم څپرکی
څه ډول پخپل هویت پوه شوم ۵۱۳
اوه دېرشم څپرکی
تېښتې ته په ورته ډول له طبسه وتل ۵۳۵
اته دیرشم څپرکی
د فرعون په حکم د سوریې په لور حرکت ۵۴۵
نهه دېرشم څپرکی
زما دردناک اثرات ۵۵۶
څلوېښتم څپرکی
د فرعون د وژلو هڅه ۵۷۳
یو څلوېښتم څپرکی
په طبس کې د ښنگر او صلیب ترمنځ جگړه ۵۹۶
دوه څلوېښتم څپرکی
پر مصر د هاتي د حملې سریزه ۶۱۰

درې څلوریښتم څپرکی

په طبس کې زما نوې دنده ۶۳۱

څلور څلویښتم څپرکی

په طبس کې بوږنوونکی جنګ او زما د دوستانو مړینه ۶۴۴

پینځه څلویښتم څپرکی

پنځپل لاس مې فرعون و واژه ۶۵۷

شپږ څلویښتم څپرکی

د جنګ د الهي (سخ مت) د معبد پرانستل ۶۸۱

اوه څلویښتم څپرکی

سپېڅلی جنګ یا د مصر او هاتي تر منځ جنګ ۶۹۳

اته څلویښتم څپرکی

د هاتي پر عسکرو مو څه ډول برید وکړ ۷۰۱

نهه څلویښتم څپرکی

د غزې د بوږوونکي مقاومت بیانول ۷۲۶

پنځوسم څپرکی

کاپیتا په غزه کې ۷۴۰

یو پنځسم څپرکی

له یوه مات شوي سړي سره یوه شپه ۷۵۷

دوه پنځسم څپرکی

حیرانوونکی پیوند ۷۸۵

دري پنځوسم څپرکی

د باکتامون انتقام ۸۲۰

څلور پنځوسم څپرکی

زما تفکرات ۸۳۲

پینځه پنځوسم څپرکی

هورم هب د مصر فرعون شو ۸۴۷

شپږ پنځوسم څپرکی

څه ډول هورم هب له مصره جلا وطن کړم ۸۶۱

د مصري لیکوال د کتاب د شپږمې برخې سریزه ۸۷۳

زما نوم (د دغه کتاب لیکوال) سینوهه دی او زه دغه کتاب د خدایانو د ستاینې لپاره نه لیکم؛ ځکه له خدایانو ستړی شوی یم. زه دغه کتاب د فرعونیانو د مدحې لپاره نه لیکم؛ ځکه له فرعونیانو څخه تنګ شوی یم. زه دغه کتاب یوازې د ځان لپاره لیکم، بې له دې چې د انعام او بدلې فکر وکړم او یا دا چې په نړۍ کې د نوم ګټلو لپاره وي.

په ژوند کې له فرعونیانو او خلکو دومره کړېدلی یم چې له ټولو شیانو حتی د تلپاتې نوم له ترلاسه کولو هم موړ شوی یم.

زه دغه کتاب یوازې د دې لپاره لیکم چې ځان راضي او خوشحاله کړم او فکر کوم چې یوازینی لیکوال به یم چې له مادي او معنوي موخې پرته کتاب لیکم.

هر څه چې تراوسه لیکل شوي دي یا د دې لپاره وو چې خدایان خوشحاله کړي او یا د دې لپاره ؤ چې انسان خوښ کړي. زه فرعونیان هم د انسانانو په کتار کې بولم ځکه چې هغوی هم له موږ سره توپیر نه لري او زه دغه خبره په ایمانداري کوم.

زه د مصر د فرعونیانو ډاکټر وم ځکه خو له نژدې، شپه او ورځ له هغوی سره وم او پر دې پوهېږم چې فرعونیان هم د احساساتو، کمزورتیاوو او وېرې له پلوه زموږ په شان دي حتی که یو فرعون زر ځله لوی کړو او هغه د خدایانو په کتار کې راولو بیا هم انسان او زموږ په شان دی.

هغه څه چې تراوسه لیکل شوي؛ د هغو کاتبانو په لاس لیکل شوي چې د پاچایانو امرونو ته یې غاړه اېښې ده او د دې لپاره یې لیکل کول چې واقیعتونه بدل کړي.

ما تراوسه پورې هېڅ داسې کتاب نه دی لیدلی چې واقیعتونه پکې لیکل شوي وي.

په کتابونو کې یا د خدایانو لپاره چاپلوسي شوې او یا د خلکو یانې فرعونیانو لپاره ،او په دې دنیا کې تر اوسه پورې په هېڅ کتاب او لیکنه کې حقیقت نه دی موجود؛ او ګومان چې له دې وروسته به هم په کتابونو کې حقیقت ونه لیکل شي.

شونې ده د خلکو جامې ،ژبه،عادتونه او ګروهې بدلې شي خو د هغوی حماقت به بدل

نه شي او په ټولو پېړونو کې به د لیکنو او وینا وو له لارې انسان دوکه شي. ځکه هماغه ډول چې خواږه د مچانو خوښېږي؛ انسان هم په دروغو او چټي ژمنو مین دی چې هېڅکله نه پوره کېږي ایا نه ګورئ چې خلک په څلور لارې کې دیوه فالبین شاوخوا راغونډ شوي وي او هغه په خاورو ناست او خلکو ته د خزانو او سپنو او سرو وعدې ورکوي خو خلک یې خبرو ته غوږ نیسي.

خو زه چې نوم مې سینوهه دی په دې آخري عمر کې له دروغو کرکه کوم؛ له همدې امله دغه کتاب د نورو لپاره نه بلکې د ځان لپاره لیکم.

زه نه غواړم چې بل څوک دې دغه کتاب ولولي او ما دې وستايي: زه نه غواړم چې ما شومان دې په ښوونځیو کې پر خپلو دړو باندې زما د کتاب عبارتونه ولیکي او هغه دې یاد کړي. زه نه غواړم چې هوښیاران دې زما له کتابه متالونه راوړي او په دې ډول خپل علم او پوهه ثابته کړي. هرڅوک چې کوم شی لیکي هیله کوي چې له هغه وروسته نورکسان د هغه کتاب ولولي. ویې ستايي او څوک یې نوم هېر نه کړي له همدې امله خپل ایمان تر پښو لاندې کوي. له ټولنې سره یوشان کېږي او یوازې ددې لپاره چې نور یې وستايي هغه شیان لیکي چې پخپله پرې باور نه لري خو زه نه غواړم چې څوک دې زما کتاب ولولي او له ټولنې سره هم نه یوشان کېږم او د هغې د خرافاتو او خیالونو ستاینه نه کوم.

زه باوري یم چې انسان نه بدلېږي: که څه هم یو لک کلونه پرې تېر شي. که یو انسان په سیند کې ډوب کړئ او بیا یې راوباسئ: نو چې جامې یې وچې شي هماغه مخکېنی سړی به وي. که یو سړی له غمونو سره مخ کړئ پر خپلو کړو به پښېمان شي خو کله چې له غمونو خلاص شو. بېرته لومړني حالت ته ورګرځي او د پخوا په شان به کبرجن او بېرحمه وي.

څرنګه چې د ځینو شیانو رنګ او بڼه بدلېږي. د ځینو قومونو ژبې بدلېږي او نوې جامې او خواړه چې پرون نه وو دودېږي. نو خلک فکر کوي چې نن له پرون سره توپیر کوي. خو زه پوهېږم چې داسې نه ده او په راتلونکې کې هم د نن په شان څوک ریښتیا نه خوښوي؛ له دې امله نه غواړم چې څوک زما کتاب ولولي او د زړه له کومې هیله کوم چې په راتلونکې کې مې نوم ورک پاتې شي.

زه د غه کتاب له دې امله لیکم چې پوهه راسره ده او پوهه د تېزاب په څېر د انسانانو زړه خوري او که انسان خپله پوهه نورو ته و نه لېږدوي نو خپل زړه یې له منځه ځي.

زه خپله پوهه بل چا ته نه شم بیانولای. ځکه خو هغه د ځان لپاره لیکم : او دا کار د ځان د ارامتیا لپاره.

ما په خپل عمر کې ډېر شیان ولیدل ما وکتل چې زوی خپل پلار وواژه.

ومې لیدل چې بې وزلو د شتمنو پر ضد او ان د خدایانو پر خلاف پاځون وکړ.

داسې کسان مې ولیدل چې یو مهال یې په زرینو لوښو کې شراب څښل خو داسې وخت هم راغی چې د سیند په څنډه کې یې اوبه څښلې.

ومې لیدل چې خپل زر یې په تلو کې تلل. خو یوه ورځ یې خپله ښځه د یوه مسي بنګړي لپاره په تور پوستو وپلورله او دا کار یې هم ددې لپاره وکړ. چې دخپلې همغې ښځې ماشومانو ته ډوډۍ واخلي.

پخوا زما ځای د فرعون په ماڼۍ کې ؤ او د هغه په ښي اړخ کې به ناست وم، ډېرو مخورو چې سلګونه مریان به یې درلودل، ماته غوړه مالي کوله او ماته به یې ډالۍ را استولې.

نن سبا په دغه ځای کې چې د ختیز سمندر څنډې دي. ژوند کوم. شتمني مې راسره ده او هماغه ډول بډای یم او مریان مې لاس پر نامه راته ولاړ وي.

داچې زه یې له مصر او طبس ښاره تبعید کړم او دلته یې راواستولم. ټول ددې لپاره وو چې زه په ژوند کې هرڅه لرم. خو غواړم داسې شی ترلاسه کړم چې د ترلاسه کولو لپاره یې باید انسان هرڅه له لاسه ورکړي.

ما غوښتل چې حقیقت واکمن وي او درواغ. ریا او چل ول له منځه لاړ شي. خو په دې نه پوهېدم چې. د انسان په ژوند کې د حقیقت واکمنول ناشونی کار دی او هرڅوک چې رینښتیا وایي او غواړي په رینښتنولۍ ژوند وکړي. باید هرڅه له لاسه ورکړي او زه باید ډېر نیکمرغه سړی وم چې ترا وسه مې خپله شتمني ساتلې ده.

لومړی څپرکی

د ماشومتوب وختونه

هغه سړی چې ما پلار وباله د طبس په ښار يانې د نړۍ په ستر ښار کې د بې وزلو طبيب و او هغه ښځه چې ما خپله مور بلله د هغه مېرمن وه.

دغې جوړې تر زړېوړۍ پورې اولاد نه درلود. نو زه يې په زوی ولی ونيوم.

له دې امله چې دوی ساده ګان ول. نو ويل يې چې زه خدايانو ور استولی يم. خو په دې نه پوهېدل چې د خدايانو دغه ډالۍ به دوی ته څومره بدمرغي ورپه برخه کړي؟

مور سينوهه بللم: هغې له کيسو سره ډېره مينه درلوده او د سينوهه نوم يې هم په يوه کيسه کې اوريدلی و. د مصر يوه مشهوره کيسه ده چې وايي: سينوهه يوه ورځ نابېره د فرغون په خيمه کې يو خطرناک راز واورېد: کله چې خبر شو فرعون پرې پوهېدلی. نو د مرګ له وېرې وتښتېد. يو څه وخت په کوڅو کې له ډول ډول ګواښونو سره مخامخ و خو ورسته بريالی شو.

زما مور هم فکر کاوه چې زه له ګواښونو او مرګونو را تېرشوی او دې ته رسېدلی يم اوله دې وروسته به هم له هره ګواښه ژغورل کېږم.

د مصر د معبدونو ملايان وايي چې د هر چا نوم د هغه د برخليک استازيتوب کوي او له نوم څخه پوهېدای شو چې پر خلکو څه راځي. ښايي له همدې کبله وي چې پخپل ژوند کې له ډېرو ګواښونو سره مخامخ شوی يم. پرديو ملکونو او هېوادونو ته لاړم او د فرعونيانو په رازونو(هغه رازونه چې د مرګ سبب کېږي) پوه شوم.

خو زه فکر کوم که ما بل نوم هم درلودای بيا به هم له دغو ستونزو او کړاونو سره مخامخ شوی وای او په ټوله کې زما په باور نوم د انسان په ژوند کومه اغېز نه لري.

خو کله چې چاته نيکمرغي يا بدمرغي ورمخه کړي، نو ددغه ډول ګروهې په مرسته خپل دردونه کموي، او په نيکمرغۍ کې بيا خان د هغه سعادت وړ بولي چې ورسېدلی دی.

زه په هغه کال وزېږدم چې دفرعون زوی پکې پيدا شوی و. د فرعون مېرمنې چې دوه

ویشت کاله یې فرعون ته زوی نه و زېږولی پر همدغه کال زوی وزېږاوه، خو د فرعون زوی په پسرلي یانې د وچکالی په موسم کې وزېږېد او زه په مني کې چې د اوبو د پریمانی وخت دی پیدا شوم.۱

(نیل سیند چې مصر خړوبوي د اروپا او اسیا د شمال د سیندونو پر خلاف په مني کې راخېژي او مستېږي او د مصر خلکو د نیل سیند د مستېدا لپاره خوشحالی کولې ځکه چې کرنیزې ځمکې به یې خړوبولې او دطبیعي سرې په شان خړه به یې پر ځمکې کښېنوله چې ورسره به د ځمکې حاصل ډېرزیات شول نن سبا هم مصر له همدې نیل سیند څخه خړوبېږي خو کله چې د مصر په سوېل کې د العالي ډیم یا بند جوړ شو د نیل اوبه په مني کې کرنیزو ځمکې ته نه ورخېژي او پر دغه مهال ځمکو ته مصنوعي سرې ورکوي) ژباړن.

زه نه پوهېږم چې کله او څنګه مې دې نړۍ ته سترګې رڼې کړې؛ ځکه کله چې مور مې د نیل سیند پر غاړه وموندلم چې د لرګیو په یوې کجاوې کې پروت وم، دکجاوې سوري یې د ونو په کنډو یا سرېښو بند کړي ول، چې اوبه کجاوې ته ور ننوزي. زما د مور کور د سیند پر غاړه و او په مني کې چې به اوبه راختلې مور مې اړه نه وه چې د اوبو د راوړلو لپاره له خپله کوره لېرې ولاړه شي. یوه ورځ چې هغه د کور مخې ته ولاړه وه .هغه کجاوه یې ولیدله چې زه پکې پروت وم. وروسته یې راته وویل چې مرغان دې پر سر الوتل او سندرې یې ویلې.

مور مې کور ته بوتلم او نغري ته یې نژدې کړم چې تود شم. خپله خوله یې زما پر خوله کېښوده او په زوره یې خپله ساه زما په خوله کې پوه کړه چې هوا زما سږو ته ور سېږي او بیرته ساه واخلم. په هغه وخت کې ماکړیکه کړې وه خو ډېره کمزورې وه. پلار مې د بې وزلو سیمې ته تللی ؤ چې طبابت وکړي او دناروغانو د معالجې په بدل کې یې دوه هیلی او یوه پیمانه اوړه له ځان سره راوړي ول. کله چې یې زما غږ واورېد فکر یې وکړ چې مور مې پیشینګوری کورته رواستی دی خو مور مې وویل دا پیشینګوری نه دی یو هلک دی او ته باید خوشحاله شې چې مور زوی پیدا کړی دی.

په سر کې مې پلار خپه او غوسه شو. په غوسه کې یې مور ته کونګ خطاب وکړ خو وروسته یې چې زه ولیدم موسکی شو او موافقه یې وکړه چې ما دخپل زوی په توګه ومني.

بله ورځ مې پلار و مور ګاونډیانو ته وویل چې خدایانو زوی ورکړی خو زه فکر نه کوم

چې هغوی به دغه خبره منلې وي ځکه چې هېڅکله یې نه و لیدلي چې زما مور دې امېندواره وي.

مور مې هغه کجاوه چې زه یې پکې موندلی وم زما د زانګو پر سر وځړوله او پلار مې یو مسي لوښی د معبد لپاره ډالۍ کړ چې زما نوم په عبادتځي کې د هغوی د زوی په توګه ولیکي.۱

(۱ په افغانستان کې هم له ډېر پخوا دا دود و چې د نویو زېږدلو ماشومانو نوم په قرآن مجید کې ولیکي چې د زېږېدو نېټه یې هېره نه شي خو دلومړي ځل لپاره په مصر کې په رسمي توګه د بچیانو د نومونو ثبتول پیل شول او بیا دغه چاره اروپا ته هم ورسېده او په اروپا کې مور و پلار د نده درلوده چې د ماشوم د زېږېدو نېټه او د هغه نوم د کلیسا په کتاب کې ولیکي او په همدې ډول د نوم لیکلو دود رامنځته شو. همغه ډول چې په دغه کتاب کې لولو د لومړي ځل لپاره دغه دود په مصر کې پیل شو او له هغه وروسته همغه ډول چې په دغه کتاب کې به یې ولولئ د هلکانو د سنتولو دود هم د لومړي ځل لپاره په مصر کې پیل شوی دی (ژبارن.

له هغه وروسته مې پلار چې طبیب ؤ سنت کړم ځکه وېرېده چې که مې د مصر د معبد ملایانو ته د سنتولو لپاره وسپاري نو د معبد د ملایانو چړو زخم عفوني کاوه. خو پلار مې یو ازې د دې لپاره سنت نه کړم چې زما تېپ چرک او زوې و نه کړي. بلکه معبد ته یې د دې لپاره و نه لېږلم چې له مسي لوښي پرته یې باید د سنتېدلپاره معبد ته نوري ډالۍ هم ورکړې وای. پلار مې بې وسه ؤ او مسي لوښی هم ورته ډېر ګران بیه شی ښکارېد.

څرګنده ده کله چې دغه پېښې کېدې زه پرې نه وم خبر او وروسته مې له پلاره په دې اړه پوښتنې کړې دي.

تر هغه وخته چې ماشوم وم، هغوی ته مې د پلار و مور په سترګه کتل. خو له ماشومتوب وروسته او د ځوانۍ پړاو ته د ننوتلو پر مهال یې زما و هېښتان را لنډ کړل او پلار و مور مې واقیعت راته بیان کړ. دوی له خدایانو وېرېدل او نه یې غوښتل چې همېشه له دغو سترو دروغو سره ژوند وکړي

زه هېڅکله پوه نه شوم چې زما اصلي مور و پلار څوک دي خو په دې باور لرم چې زما مور و پلار د بې وزلو له پرګنې څخه ول. یا ښایي شتمن کسان وو خو زه لومړنی یا وروستنی ماشوم نه وم چې په دغه بر خلیک اخته شوی وي او نیل سین ته یې اچولی وي.

په هغه وخت کې طبس د مصر لومړی درجه او د نړۍ ستر ښار و او هلته د ډېرو شتمنو مانیې ودانې وې.

د طبس شهرت او اوازې ددې سبب شوې چې ډېرشمېر بهرنیان له نورو هېوادونو راشي او په طبس کې ژوند وکړي. ډېرنور پکې بې وزله ول، خو دغه ښار ته ددې لپاره راتلل چې شته ترلاسه کړي.

د سترو معبدنو او د شتمنو د مانیو په څنګ کې د نیل پر دواړو غاړو باندې تر هغه پورې چې سترګو کار کاوه د بې وزلو جونګړې ودانې وې او په دغو جونګړو کې هم مصري او هم نورو بېوزلو خلکو ژوند کاوه.

ډېر خله به بېوزلو مېرمنو خپل بچیان په ځنبیلونو یا کجاوو کې کېښول او نیل ته به یې سپارل چې د سین پر لوري لاړ شي .یا هم شتمنو مېرمنو خپل نامشروع بچیان په کجاووکې کېښول او نیل ته یې سپارل. خوله دې سره سره چې مصریانو به خپل ماشومان له زېږېدو وروسته سنتول خو زه سنت شوی نه وم نوفکر کوم چې زما مور و پلار بهرنیان ول.

کله چې له ماشومتوبه د هلکتوب او تاندې ځوانۍ پړاو ته ورسېدم زما زلفې یې غوځې کړې او مورمې زما ویښتان او د ماشومتوب بوټان دلرګیو په یوصندوق کې کېښودل او هغه کجاوه یې هم راوښودله چې زه یې پکې پیدا کړی وم او له نیله پکې تېر شوی وم.

و مې کتل چې دکجاوې لرګي زېړ شوي او ځینې لرګي په پړي ترل شوي ول، مورمې ویل کله مې، چې دغه کجاوه پیدا کړه همدغه پړي هم ورسره ول.

د ځنبېل یا کجاوې ظاهري بڼې دا ښوده چې زما مور و پلار شتمن نه ول ځکه که شتمن وای نو په یوې ښې کجاوې کې به یې کېښولی او د نیل ځپو ته به یې سپارلی وم.

اوس چې بوډا شوی یم د ماشومتوت پړاو د یوې رڼا په شان زما له سترګو تېرېږي او په دې برخه کې د یوه شتمن او بېوزله ترمنځ توپیر نه ګورم ځکه چې یو بېوزله بوډا هم د شتمن په شان خپل ماشومتوب رنګین ګوري او ټولو ته داسې ښکاري چې د ماشومتوب پړاو تر او سنې حالته ډېرښه و.

زمونږ کور د نیل پر غاړه . معبد ته نژدې په یوې بېوزلې سیمې کې و او کورته څېرمه یو بندر و. چې د نیل کښتیو به پکې بارونه اوچتول یا به یې خپل بارونه ښکته کول.

ددې سیمې په تنګو کوڅو کې سلګونه شرابخانې وې چې د نیل ماڼوګانو به پکې

شراب څښل او هغه راز په دغو کوڅو کې د عياشۍ لپاره کورونه جوړ شوي ول چې د ښار شتمن به په روانو تختونو کې د عياشۍ او سات تېرۍ لپاره ورتلل. په دې ښوزله سيمې کې اوچت اولوی کسان د مالياتو د ترلاسه کولو مامورين، افسران او د کښتيو څوتنه مانوګان او د معبدونو څو تنه ټيټ پوړي ملايان ول. زما پلار هم د سيمې په لويو کسانو کې شمېرل کېده او زموږ کور هم د ښوزلو د کورنو په پرتله چې له ختو جوړ شوي ول د مانۍ په شان ښکارېده.

موږ په سرای کې يو وړوکی بڼ درلود چې پلار مې پکې د نارون يوه ونه اېښې وه. دغه وړوکی بڼ د ونو په يوه کتار کې له کوڅې بېلېده او د بڼ په منځ کې يو حوض و چې د منې په موسم کې يانې د نيل د سين د مستېدا پر مهال مو اوبه پکې اچولې.

زموږ کور څلور کوټې درلودې چې په يوې کې به موږ ډوډۍ خوړله، يوه د پلار د ناروغانو کتنځی و.

په اونۍ کې به يو ځل يوه نوکره زموږ کورته راتله او زما له مور سره يې د کور په کارونو کې مرسته کوله او په اونۍ کې به يو ځل يوه مېرمنه راتله چې زموږ جامې د نيل غاړې ته يوسي او و يې وينځي (!) *ټول هغه معلومات چې په دغه کتاب کې د طبس د ښار د يوې متوسطې کورنۍ په هکله لولئ د تاريخي اسنادو او مدارکو په اساس سم دي او د مصر په پاپيروسونو يانې د مصر په مکتوبو اثارو کې شته او دا سې تصور ونه کړئ چې ليکوال د ننې ژوند په تقليد کې دغه خبرې له ځانه ليکلي دي (ژباړن)*

زه به کرۍ ورځ تر ياده شوې ونې لاندې څملاستم او کله چې به کوڅې ته تلم يو لرګينه تمساح به مې په پړي تړله او له ځان سره مې د کوڅې په ډبرو کې کشوله. دا زما لوبتکه وه او ټولو ماشومانو به دغې سورخولې تمساح ته په ډېر حسرت سره کتل او زړه به يې کېده چې زما په شان دلوبو يوشی ولري. زه په دې پوهېدم چې يوازې د اشرافو زامن دغسې لوبتکه لرلای شي، نو نور هلکان مې هم پرېښودل چې پرې لوبې وکړي. دغه دلوبو شی د شاهي دربار ترکاڼ زما پلار ته جوړه کړې و، خکه چې زما پلار د ترکاڼ د هغې دانې درملنه کړې وه چې هغه به يې د ناستې پر مهال خوراوه. د سهار لخوا به مور بازار ته بيولم او که څه هم ډېر شيان به يې نه اخيستل خو عادت يې درلود د هر شي د اخيستو لپاره د اوبو د يوه ساعت په اندازه چنې ووهي.

ار د اوبو ساعت هغه کاسه وه چې لاندې به يې کوچنی سوری ورکړی و او او په يوه بل

لوښي کې به يې اینبښې ود. د پورتني کاسې له سوري څخه به اوبه لاندې کاسې ته ورڅڅېدې او هغه به يې ډکوله. هر ځل چې به کاسه ډکه شوه دا به یو ساعت و. بیا به يې کاسه خالي کوله بېرته به يې اوبو ته کېښودله او په دې ډول دغه ساعت تر ۲۵ کاله مخکې هم په خینو سیموکې دود و.)

د مورله خبرو داسې ښکارېده چې هغه فکر کوي پیسې لري خو ددې لپاره چنې وهي چې د پیسو بچت کول ماته راوښيي. ویل به يې شتمن هغه نه دی چې سره او سپین لري بلکه هغه دی چې په لږو ګوزاره وکړي.

له دې سره سره چې هغې دغه ډول خبرې کولې خو زه به د هغې له سترګو څخه چې دبازار تو کرانو ته به يې کتل پوهېدم چې رنګين پشمي توکر، د عاج غاړکۍ او د شترمرغ ښکې يې خوښېږي.

زه تر هغه چې لوی شوی نه وم په دې نه پوهېدم چې په مور مې شته، ګران دي او ټول عمر يې هیله کوله چې شتمني ولري، خو له دې چې دېوزلو د سیمې د یوه طبیب مېرمن وه په لږو يې ګوزراه کوله.

د شپې مهال به مور راته کیسې کولې، هېڅکله مې نه هېرېږي چې د دوبي په ګرمې هوا کې به مور په برنډې کې ویده کېدو او مور مې کیسې پیلولې، پلار به مې اعتراض کاوه چې ولې ددغه ماشوم فکر په چتې شیانو ډکوې؟

مور به مې د پلار د اعتراض له امله غلې شوه خو کله چې به مې د پلار خرهار پیل شو مور به مې پاتې کیسه هم وکړه.

کله به يې د سینوهه او کله به يې د دیوانو او ګوډګرو کیسې کولې. زه اوس پوهېږم چې هغې به له دغو کیسو څخه خوند اخیست.

کله چې به ما دغه کښې اورېدلې له دې امله مې خوښېدې چې فکر مې کاوه همدا شېبه په دغو چټلو او له مچانو ډکو کوڅو کې ژوند نه کوم.

کله به باد د هغو شنو او زرینو لرګیو بوی چې له کښتیو به کښته کېدل زما پوزې ته را رساوه او کله به مې د هغه مېرمنو د عطرو بوی احساساوه چې په روان تخت کې به تېرېدلې.

ما ښام چې به کله زمون د خدای آمون(مقصد يې لمر دی ژباړن) زرینه کښتۍ له نیله او د لوېدیځ له جلګو څخه په تېرېدا د غونډیو په لمنو کې ورک کیده په ساحل کې له

جوړو کورنود تازه ډوډۍ، او سره کړیو کبانو بوی لټیده دغه وړم په ماشومتوب کې زما ډیر خوښیده او نن چې بوډا شوی یم بیا مې هم خوښیږي.

لومړنی ښوونځی چې ما پکې د ژوند درس زده کړ زمونږ د کور برنډه وه. د شپې مهال به د ډوډۍ پر وخت مور د خپل کور په برنده کې په کټونو کېناستو. مور به مې خواړه وېشل او زموږ په مخکې کې به یې کېښودل. تردې مخکې چې پلار مې د ډوډۍ خوراک پیل کړي د هغه په لاسونو به یې اوبه ور اچولې.

کله به مې د ماښوگانو یوه مسته ډله لیدله چې شراب به یې څښلي ول، زموږ په کوڅه کې به تېریدل او زمونږ د کور تر ونې لاندې به یې خپل احتیاجات پوره کول

۱) په طبس کې د بې وزلو کورونه له کوڅو د دیوالونو په وسیله نه بلکه د بانسونو او لرگیو په وسیله بېلېدل (ژباړن)

پلار مې احتیاطي کاری سړی و. په هغه وخت کې به یې څه نه ویل خو کله چې به هغوی لاړل. نو ده به ویل یوازې تورپوستي او سریانان په کوڅه کې خپل احتیاجات پوره کوي او یو مصري هېڅکله داسې کار نه کوي. دغه راز به یې ویل کله چې یو منگی شراب وخوري په لښتي کې لوېږي او کله چې په ځان پوهېږي گوري چې جامې یې چا لوټلې وي.

کله چې به د عطر و تېزه وږمه په برنډې کې احساس شوه او داسې ښځې چې رنگا رنگ جامې به یې اغوستې وې. مخونه. بانه او شونډې به یې رنگ کړې وې او په کوڅه کې به تېرېدې نو زه به پوهېدم چې دغه ډول ښځې له عادي ښځو سره توپیر لري. دوی به له هغو کورونو راوتلې چې د عیاشی لپاره جوړ شوي ول.

پلار به مې ویل له هغو ښځو ډډه کوه چې تا ته وایي څومره ښکلې هلک یې! هېڅکله د هغوی بلنه مه منه او کورنو ته یې مه ورځه خکه چې د هغوی زړونه لومې دي او د دغو ښځو په گوگل کې داسې اور دی چې تا به وسوځوي. ددغو خبرو له امله زه له ماشوموالي له ښکلو ښځو څخه چې له عادي ښځو سره توپیر لري او دغه راز د شرابو له منگیو وېرېدم

له ماشوموالي څخه پلار خپل کتنځي ته بیوم چې د هغه د معالجې روډې او لارې چارې وگورم. زه ډېر ژر د خپل پلار له ټولو کارونو. پټیو او ملهمونو سره بلد شوم. کله چې به هغه د یوه ناروغ د رملنه کوله ما به هغه ته درمل. پټۍ. شراب او اوبه ورکولې. مور مې د نورو ښځو په شان له وینو او زوې لړونکو دانو ډارېدله او هېڅکله زما د پلار کتنځي ته نه تله. یوازې هغه وخت به راغله چې پلار به مې ورته ناري کړې.

زه به خیر وم چې پلار به مې ناورغانو ته درې خبرې کولې، ځینو ته به یې ویل ستاسې درملنه لړ وخت ته اړتیا لري. ځینو ته به یې ویل ستاسې د ناورغۍ درملنه کېدای شي او ځینو ته به یې یوه ټوټه پاپیروس (د مصر معروف کاغذ) ورکړ او ورته ویل به یې دا بیت الحیات ته یوسه چې هلته ستاسې درملنه وکړي. بیت الحیات هغه ځای و. چې د سختو ناورغانو درملنه به هلته کېده او کله چې به یې کوم یو هلته واستاوه نو ویل به (اې خوار کیه!).

له دې سره سره چې پلار مې د ښوزلو طبیب و. کله کله به ورته شتمن ناروغان هم راتلل او کله خو به د ساعت تېري او عیاشیو له کورنو څخه هم ځینې کسان زما پلار ته راتلل چې ګران بیه کتان کالي به یې اغوستي ول.

کله چې اووه کلن شوم مور مې د ماشومتوب لنګ را واغوست او د آمون معبد ته یې بوتلم چې د مصري خدایانو تر ټولو ښکلی او ستر معبد و. هلته یې د دې لپاره بوتلم چې یوه قرباني ووینم.

یو اوږد واټ چې په دواړو غاړو کې یې په مشخصه اندازه ابوالهول ناست و. تر معبده غځېدلی و او کله چې معبد ته ورسېدم و مې کتل چې د معبد د پوال دومره اوچت و. چې ما یې پورتنۍ برخه په سختۍ سره لیدای شوه.

کله چې د معبد انګړ ته ننوتو نو پلورونکو هر یوه د مړو کتاب (په نړۍ کې تر ټولو پخوانی لیکل شوی کتاب همدا مصری کتاب دی چې د مړو کتاب نومېږي) زما مورته وړاندې کاوه خو مور په کور کې د مړو یو کتاب درلود بل ته مو اړتیا نه وه.

مور مې له خپله لاسه د مسو یو بنګړی را وایست او د قربانۍ په مراسمو کې د ګډون د حق لپاره یې معبد ته ورکړ. د معبد ملایانو سپینې جامې اغوستې وې او سرونه یې خرییلي او بیا داسې غوړ کړي ول چې پرک یې واهه.

دوی پر یوه غوایي راټول ول او حلالاوه یې. د غوایي د دواړو ښکرانو په منځ کې یې یو مهر خوړند کړی و چې داسې یې ښوووله، د دې سخوندر په بدن کې یو تور وېښته هم نشته.

کله چې یې غویی حلال کړ د مور له سترګو مې اوښکې وبهېدې. خو ما د غوايي حلالوو ته پام و نه کړ بلکې د معبد ستنو او د جنګونو انځورونو ته مې کتل چې پر دېوالونو کښنل شوي ول.

کله چې له معبده راووتو. مور مې زما له پښو څخه زاړه بوټان وایستل او نوي هغه یې را پر پښو کړل کله چې کورته ورسېدو دغرمې له ډوډۍ وروسته مې پلار پر سرلاس راکېښود او راته یې وویل ته اوس اووه کلن شوې او باید ځانته یو کسب غوره کړې نو غواړې څه کاره شې؟ ما وویل نیت مې دا دی چې سرتېری شم. ځکه تر ټولو غوره لوبه چې ما به په کوڅه کې له ماشومانو سره کوله. د سرتېرو لوبه وه. ما به لیدل چې سرتېرو ځلاندې تورې درلودې او په واټونو کې به یې ګاډۍ په ډېر زور تېرېدلې او په ارابو یا تیرونو کې به یې رنګارنګ رپې رپېدل.

له دې پرته پر دې هم پوهېدم چې سرتېري لیک و لوست ته اړتیا نه لري او ما له هغو ماشومانو څخه چې ښوونځیو ته به تلل دلیک و لوست پر مهال د وهلو او څورونو ډېرې خبرې اورېدلې وې.

دوی به ویل ښوونکی د هغه ماشوم وېښتان دانه دانه شکوي چې له بې پروایۍ خپله لیکدړه ماتوي.

پلار مې زما له خواب سره په سوچونو کې ډوب او اغېزمن شو. بیایې زما مورته وویل چې ختیین ګړی ورکړي. مورمې ګړی ورکړ پلارمې په یوه لاس زه ونیوم او په بل کې یې ګړی ونیو او د نیل غاړې ته یې بوتلم. د نیل پر غاړه مې ولیدل چې ځینې پنډیان له بېړیو څخه بارونه راکوزوي. یو څارونکی یې پر ملا - ملا باندې په متروکې وهي. پنډیان چې خولې پرې راماتې وې ستړي ستومانه یې بارونه راکوزول او بېړۍ یې تشولې.

پلارمې وویل. وګوره د غه کسان پنډیان او جوالیان دي. د هغوی پوستکی دومره سوځولیدلی چې د تمساح تر پوستکي هم پنډ شوی دی. خواړ دي تر بېګا پورې تر همداسې متروکې لاندې زیار ګالي او کله چې د شپې کورته ستانه شي نو خواړه یې پیاز او ډوډۍ وي.

د کروندګرو ژوند هم همداسې دی او ټول هغه کسان چې پخپلو دواړو لاسونو کار کوي همداسې ژوند کوي.

ومې ویل. پلاره نه غواړم چې پنډي یا کروندګر شم نیت مې دی چې سپاهي شم. سپاهیان برېښنده توري لري، دځینو په غاړو کې د سرو زرو غاړه کۍ وي، له جنګونو څخه سره و سپین زر، وینځې، مریونه راولي او خلک یو بل ته دهغوی د جنګونو او مېړانې کیسې کوي.

پلار مې څه ونه ویل زه یې له ځانه سره له هغه ځایه رهي کړم ، د شرابو یوه پلورنځي ته ورغی او په منګي کې یې شراب را واخیستل او رهي شو.

وروسته بیا د نیل پر غاړه یوې ځمېنې جونګړې ته ورسېدو پلار مې سر ور دننه کړ او ناري یې کړې(این تب) .... (این تب) .....

یو خیرن بوډا چې یو لاس یې درلود او داسي لنګ یې اغوستی و، چې له خیرو یې اصلي رنګ نه معلومېده له جونګړې راووت. ما پلار ته په حیرانتیا وویل پلاره آیا زړه ور او مشهور سپاهي این تب همدا دی؟

پلار مې بوډا ته سلام وکړ . هغه سړي خپل لاس د سپاهیانو په دود پورته کړ او عسکري سلام یې وکړ . د هغه د کوټې په مخکې اوږده څوکۍ یا هغې ته ورته کوم شی نه و ، نو اړ شوو ، چې پر ځمکه کېنو.

پلار مې د شرابو منګی د هغه مخې ته کېښود . هغه هم په یوه لاس منګی خولې ته نژدې کړ او په حرص سره یې وڅښل.

پلار مې وویل این تبه ! زما زوی سینوهه هم غواړي سپاهي شي. ما تا ته راوست چې زموږ د سترو جنګونو یوازېنی پاتې اتل وګوري او د دغو جنګونو کیسې ستا له خولې واوري.

این تب چې ګنې سپینې وروځې یې درلودې . خوله یې کنډاسه او څېره یې قهرجنه وه وویل په امون قسم درکوم . ایا ته لیونی شوی یې؟ بیا یې په کنډاسه خوله مرګونې خندا وکړه او ویې ویل: که ما دهرې ښېرې او ښکنځلې په بدل کې چې ځانته مې کړې دي، یو غوړپ شراب تر لاسه کړي وای نو هغه حوض به مې ډک کړی و . چې فرعون د خپلې ښځې د لمبېدا لپاره جوړ کړی دی. ان د یوه کال لپاره به مې د طبس ټولو اوسېدنکو ته شراب ورکولای شوای.

ما ورته وویل . داسې مې اورېدلي چې عسکري د نړۍ له ویاړمنو دندو څخه ده.

این تب وویل په دغه هېواد کې شهرت او عسکري د حیواناتو خوشایي دي . چې مچان پرې راټولېږي. ماچې له خپل شهرت څخه کومه استفاده کړې هغه داده. چې نن سبا یې نورو ته کیسې کوم چې یوه ګوله ډوډۍ او یو غوړپ شراب راکړي او هغه هم په سلو کې یو کس راکوي. نو تا ته وایم چې د نړۍ په دندو او کسبونو کې هېڅ یو د عسکرۍ په شان بد نه دی او دیوه سپاهي د ټول ژوند ویاړونه دغه ژوند دی چې ته یې ګورې.

له هغه وروسته اين تب د منګي تول شراب پر سر واړول او د شرابو تودوخې د هغه مخ سور کړ . سر يې اوچت کړ او ويې ويل . ايا زما د غه ډنګر او له ګونځو ډک ورمېږ ګورې؟ دا هغه ورمېږ دی چې يوه ورځ پېنځه اميلونه پکې خوړند ول او پخپله فرعون هغه زما غاړې ته اچولي ول کله به چې د جګړې له ډګره راستنېدم دومره غوځ شوي لاسونه به مې راوړل چې زما د کېږدۍ په مخ کې به د هغو يو ځلی جوړ شو . خو نن سبا له دغو تولو وياړونو او سروزرو ماته هېڅ هم پاتې نه شول .

سره زر مې له منځه لاړل . مريان . وينځې مې مړه شوي . يا هم وتښتېدل او زما ښي لاس هم په جنګ کې غوځ شو .

تر هغه چې ځوان وم شپه و ورځ به مې په دښتو کې په لوږه او تنده کې مبارزه کوله . او س چې بوډا شوی يم بيا هم وږی او تږی يم . که دې له پلاره پو ښتنه وکړې چې کله ديوه عسکر لاس پرې کوي او بيا هغه تيپي لاس په سرو کړو غوړو کې ننباسي په دغه کس څه تېرېږي؟ هغه يو ډاکټر دی او دغه پوښتنه به ډېره ښه درته ځواب کړي .

زما د بدن د هر غړي غوښه او تو تې د جنګ په يوه ډګر کې پاتې دي خپل غاښونه او وېښتان مې توی شول . که نن سبا ستا د پلار په شان کسان له ماسره مرسته ونه کړي . بايد د امون د معبد پر وړاندې سوال وکړم .

له دغو خبرو وروسته اين تب د شرابو منګي ته وکتل او ويې ويل له بده مرغه خلاص شول .

پلار مې له لاسه د مسو يوه کړۍ وايستله او هغه ته يې ورکړه چې د شرابو بل منګی وپېري . هغه يو ماشوم را وغوښت او ويې ويل دغه مسي بنګړی يوسه او شراب پرې واخله . پلورنکي ته ووايه چې ښه شراب نه غواړم . بلکې په منځنيو او مناسبو شرابو باندې دې . تول منګی را ډک کړي او پاتې مس دې بېرته راولېږي

ماشوم ولاړ او ما له ځان سره وويل . د عسکرۍ ګټه دا ده چې يو سپاهي دې ليک لوست ته اړتيا ونه لري او بايد ښونځي ته د تګ زيار و نه ګالي .

اين تب وويل سمه خبره دې وکړه . يو عسکر ليک لوست ته اړتيا نه لري او بايد يوازې وجنګېږي . خو که سواد ولري پر نورو عسکرو به قوماندانې وکړي او نورو ته به حکمونه کوي چې وجنګېږي

ناشونې ده چې يو نالوستی سړی صاحب منصب شي ان يوه سل کسيزه ډله هغه کس ته

نه سپاري چې لیک لوست نه شي کولای. نل همداسې وو او همداسې به وي.

(میکاوالتاري دغه کتاب د تاریخي اسنادو له مخې چې د پاپیروس په کاغذ لیکل شوي ول لیکلی دی او هغه اسناد چې فنلنډي لیکوال تر ې استفاده کړې لږ تر لږه له میلاده یو زرو پېنځه سوه کاله مخکې لیکل شوي دي او درې زره پېنځه سوه کاله مخکې په مصر کې هغه څوک د یوځ افسر یا صاحب منصب نه شوای جوړېدای چې لیک لوست به یې نه وزده. خو په یویشتمه پېړۍ کې په ډېرو هېوادونو او افغانستان کې ډېر نالوستي کسان جنرالان او مارشالان شول. ژباړن)

نو اې هلکه! که ته هم غواړې په راتلونکي کې په عسکرو حکمونه وچلوې. باید لیک لوست زده کړې او بیا به هغه کس هم درته سر ټیټ کړي چې په غاړه کې یې د سرو زرو امیل وي. پر روان تخت به سپور وې او غلامان به دې د جنګ ډګر ته بیایي.

په شرابو پسې تللي ماشوم له شرابو ډک منګی را اخیستی و او بېرته راستون شو چې ور سره د بوډا سترګې له خوشحالۍ برېښېدې او ویې وویل:

ستا پلار هېڅ وخت جنګ نه دی کړی. ان د یوې لیندۍ مزی نه شي کشولای او یوه توره له پوښه نه شي ایستلای خو له دې امله چې لیک لوست کولای شي. نن سبا ډېر ښه ژوند لري او له دې امله چې نیک خویه انسان دی زه ورسره بخیلي نه کوم.

کله چې ما ولیدل بوډا منګی په لاس کې پورته کړ او له دې وېرې چې د هغه نشه پر موږ اغېزه ونه کړي او موږ هم د اوبو په لښتي کې ونه لوېږو چې نور خلک مو جامې ولوټي. نو د پلار لستوڼي مې راکاږه چې له هغه ځایه لېرې شو. کله چې موږ لېرې شوو این تب د جنګ یوه سندره ویله او هغه ماشوم ورته خندل چې ده ته یې شراب راوړي ول.

زه چې سینوهه نومېږم له خپلې دې پرېکړې تېر شوم چې په راتلونکي کې به سپاهي کېږم. او په دې توګه بله ورځ ښوونځي ته روان شوم.

دویم څپرکی

ښوونځي ته تګ

زما پلار دومره توان نه درلود چې ما په معبد کې جوړ شوي ښوونځي ته واستوي. ځکه چې هلته د اشرافونو او د معبد د ملایانو یا د لومړۍ لیکې د کاهنانو زامنو او لوړو سبق وایه او د لیک لوست د زده کولو لګښت یې ډېر زیات ؤ.

زما ښوونکی د درېیمې درجې ملا ګڼل کېده چې د خپل کور په برنډه کې یې ښوونځی جوړ کړی و. موږ په پسرلي او اوړي کې په برنډه کې درس وایه او په ژمي کې به کوټې ته تللو.

د هغه په شاګردانو کې د افسرانو، سوداګرو، او کوچنیو ملایانو زامن ول. چې پلرونو یې هیله کوله زامن یې د کانونو حساب کتاب وکړای شي او یا، دا حساب وکړای شي چې د پوځ خره او اسان په غوجله کې څومره وابنه خوري او د جنګ په ډګر کې د اسونو د وښو خرڅ څومره دی.

د نړۍ په ستر ښار طبس کې په کورونو کې جوړ شوي دغه ډول ښوونځي ډېر زیات ول او په دغو ښوونځیو کې د محصلینو د زده کړې لګښت ډېر نه و. ځکه چې شاګردانو خپلو استادانو ته د مسو بنګړي نه ورکول. بلکې هغوی ته یې خواړه او تږکران ورکول.

د مثال په توګه د سکرو پلورونکي زوی به ښوونکي ته په ژمي کې سکاره او لرګي ورکول. د تږکرا او بدونکي بچیانو به ورته تږکر راوړ او کروندګرو به وابنه او غنم ورکول.

خو زما پلار به د تعلیم لګښت په درملو پوره کاوه او کله به ما خپل ښوونکي ته د درملیزو بوټو جوشانده ورکوله چې په شرابو کې به خیشته شوې وه.

له دې امله چې موږ ښوونکو ته د هغه د ورځني ژوند توکي برابرول هغه به راسره سختي نه کوله او که به کوم ماشوم پر خپلې تختې ویده شو. سزا یې دا وه چې پر بله ورځ به یې خپل معلم ته لږ شات او باقلي ورکول.

کله چې به کوم ماشوم ښوونکي ته یو منګی بیر (داوربشو اوبه) ور وړلې نو هغه به

زموږ لپاره د جشن ورځ وه . څکه چې کله به ښوونکي بير وځښل نو تعليم او ليکنه به يې هېر شول او په کندا سه خوله به يې موږ ته د خدايانو په هکله څو خندونکي کيسې کولې. موږ به دومره وخندل چې په کوڅه کې تېريدونکي خلک به وددرېدل او غوږ به يې ونيو چې موږ ولې خاندو.

خو کله چې زه لوی شوم. پوه شوم چې زموږ ښوونکي يو ستر هدف درلود او غوښتل يې په دغو خندونکو کيسو موږ په ژوند کې له اصلي دندو سره بلد کړي او په دې مو پوه کړي چې په ټولو خدايانو کې يو خدای شته چې سر يې د شغال په شان دی، دغه خدای تل د انسانانو اعمال څاري او که څوک بد کار وکړي دغه خدای. انسان هغه ځناور ته اچوي چې نيم بدن يې د تمساح او نيم نور يې د سمندري اس په شان دی او دغه ځناور به يې وخوري.

هغه به ويل يو بل خدای هم شته چې د سيندونو له پاسه کښتۍ چلوي او له مړينې وروسته انسان هغه ځای ته بيايي چې بايد هلته نيکمرغه شي.

په دغه ښوونځي کې له يوې مودې تعليم وروسته يوه معجزه وشوه او هغه دا چې کله مې دوه شيان سره يو ځای کړل نو په مانا يې پوه شوم.

کله چې دغه تصوير پر تختې وايستل شي ، نو تر ټولو کم عقله کسان هم پرې پوهېږي چې څه مانا لري.

خو کله چې دوه يا څو انځورونه سره يو ځای وکښل شي يوازې لوستی کس پرې پوهېږي چې دغه تصويرونه څه مانا لري.

کله چې تاسې پر تختې باندې د يوه سړي انځور وکاږئ او يوه نالوستي کس ته يې ورکړئ ، هغه پوهېږي چې دا يو سړی دی او که د يوه تمساح انځور رسم کړئ او هغه يوه نالوستي کس ته ورکړئ ، هغه پوهېږي چې دا يو تمساح دی.

خو کله چې يو څوک په دې پوه شول چې يو سړی .له يوه تمساح او يوې ونې سره يو ځای څه مانا ورکوي او د دغو انځورونو له يو ځای کولو ستاسو موخه څه ده ؟ نو دغه کس لوستی دی .(په مصر کې هغه وخت انځوريز خط دود وو. ژباړن)

له هغې ورځې چې زه په دې پوه شوم چې دوه يو ځای شوي انځورونه څه مانا لري ؟ نور مې دې ته اړتيا نه درلوده چې بودا معلم مې د درس زده کولو ته وهڅوي.

دومره شوق راسره پيدا شوی و، چې کله به کور ته راغلم له پلاره به مې غوښتل چې څو

انځورونه سره ونښلوي چې زه یې مانا پیدا کړم. د زده کړو پر وخت متوجه شوم چې له نورو سره یوځه توپیرلرم. مخ مې ګردی او لاسونه او پښې مې ښکلي او ظریف ول. ځکه خو هلکانو ځورولم او د کروندګر زوی به مې ستوني ونیوه او ویل به یې ته د نجونو په شان یې. زه به مجبوره شوم چې په خپل قلم د هغه لاس ټینګ کړم چې خوشې مې کړي.

خو د دې اپوته یوه هلک چې پلار یې افسر و. له ما سره مینه کوله، دغه هلک به هره ورځ ټولګي ته یو موټی خاوره راوړله او هلته به یې د حیواناتو مجسمې جوړولې.

یوه ورځ یې زما مجسمه جوړه کړه او ماته یې راکړه او کله چې ما مجسمه کورته راوړه، د مور مې خوا بده شوه او وې ویل، دا د کوډګرو کار دی. خو پلار مې پوه کړه چې که د مجسمې جوړول کوډې وي، نو د فرعون په کورکې به یې دومره ډېرې مجسمې نه اېښودې.

په ښوونځي کې زما د زده کړې یوه موده تېره شوه. تر دې چې یوه ورځ زما پلار نوې جامې واغوستې او زه یې له لاسه ونیولم او د آمون معبد ته یې بوتلم. ویل یې نیت لرم چې تا په دارالحیات کې داخل کړم چې هلته د طبابت تعلیم وکړې.

د دارالحیات ښوونځي کې د داخلېدا لپاره د معبد د ملایانو هو کړه پکار وه. او پلار مې له دې امله چې ټول عمر یې د سوالګرو درملنه کړې وه له ملایانو سره راشه درشه نه درلوده او دې چارې په ژوند کې ډېر تاوان وراړولی و. ځکه چې په مصرکې هرځه او ټول کارونه د ملایانو په لاس کې دي. دوی د دارالحیات د ښوونځي لپاره شاګردان انتخابول. مالیه دوی ټولوله او د نیل سیند د راختو او مستېدو پر وخت به هم د سیند د راختو اندازه دوی معلوموله.

دوی دومره قدرت لري چې کله که فرعون څوک محاکمه کړي او دغه محکوم سړی په ملایانو کې څوک پېژندوی ولري نو د فرعون حکم هم لغوه کوي.

پلار مې په دغه معبد کې څوک نه پېژندل او مجبور شو په انګړ کې پر ځمکه کېني چې د نورو په شان نوبت واخلي او بیا یې له یوه ملا سره خبرې وکړي.

مور چې سهار معبد ته تللي وو، تر ماز یګره پورې هلته کېناستو خو نوبت را نه غی.

په دې وخت کې یو کس معبد ته ننوت چې پلار مې ولید نو وې پېژاند او وې ویل دا پاتور دی، ما چې په دارالحیات کې درس وایه، دی زما ټولګیوال و، خو اوس د فرعون د کوپړۍ سوری کونکی دی

زه په هغه وخت کې نه پوهېدم چې د کوپړۍ سوری کونکی څه کوي او څه ورتیاوې لري

چې نور ترې بې برخې دي، وروسته چې طبيب شوم، پوه شوم چې د جمجمې سوري کونکي هغه څوک وي چې د فرعون او نورو کسانو د سر کوپړۍ سوري کوي او هغه غدې او تومورونه ترې راباسي چې په سر کې پيدا کېږي.

له دې پرته کوپړۍ سوري کونکي هغه کس دی چې کوپړۍ سوري کوي له سر څخه خطرناک او زهرجن بخارونه راباسي چې په سر کې ټولېږي او انسان ته ستونزې پيدا کوي

پلار چې مې پاتور وليد، له ځايه پاڅېد او سلام يې ورته وکړ. پاتور هغه وپېژاند. لاس يې په اوږه ورکېښود او ويې ويل دلته څه کوې؟

پلار مې ځواب ورکړ، ددې لپاره راغلی يم چې له ملايانو اجازه واخلم او خپل زوی په دارالحيات ښوونځي کې داخل کړم.

پاتور وويل ستاسې هڅه ګټه نه لري او ستاسې غوښتنه به ونه منل شي. خو زه به ستاسې کور ته درشم او په دې اړه به له تاسې سره مشوره وکړم.

پر بله ورځ مې پلار سهار وختي بازار ته لاړ او دخپل ميلمه پاتور لپاره يې يو غاز، لږ شات او څو دانې کبان راوړل او هغه يې زما مور ته ورکړل، چې غاز پوخ کړي، کبان سره کړي او په شاتو سره پتيرې پخې کړې.

کله چې د خوړو په زړه پورې بوی په کور کې خپور شو سوالګر او رانده دکور مخې ته راټول شول مور مې چې هرڅومره ورته وويل چې ولاړ شيء دوی نه تلل او بالاخره مې مور اړه شوه چې يوه اندازه وچه ډوډۍ، د غاز په غوړو کې دننه کړي او پر هغوی يې ووېشي چې لاړ شي.

پلار مې په يو منګي کې خوش بويه اوبه واچولې. ماته يې راکړ او ويې ويل کله چې پاتور راشي د هغه پر لاسونو يې وروا چوم.

مور مې دکتان يو ټوکر زما په څنګ کې راکېښود، او ويې ويل کله چې دې د هغه پر لاسونو اوبه ورواچولې نو پر دغه کتان د هغه لاسونه وروچ کړه.

دغه کتان هغې دخپلې جنازې د پردې لپاره برابر کړی ؤ.

مورې فکر کاوه چې پاتور به له معمول سره سم مازديګر زموږ کور ته راشي خو مازديګر تېر شو، شپه راخوره شوه پاتور رانغی.

زه چې ورېږم د پاتور په نه راتګ خپه شوم ځکه پوهېدم چې که پاتور رانه شي ماته

هم خواړه نه راکوي.

پلار مې دومره خپه و چې له تيارې وروسته يې څراغونه روښانه نه کړل او زه او پلار په برنډه کې په يوه کټ ناست وو او جرئت مو نه شو کولای چې يو بل ته وګورو.

زه پر هغې ورځ پوه شوم چې غفلت ياد وړو کسانو پر وړاندې د لويو کسانو بې پروايي دېبوزلو او هغو کسانو لپاره چې کمزوري دي څومره کړوونکې خبره وي.

بالاخره په کوڅه کې مشالونه ښکاره شول او د مشالونو ترشا يو روان تخت تر سترګو شو چې دوه تور پوستي يې لېږدوي. خو د مشالونو لېږدونکي مصريان ول.

کله چې پاتور پر ځمکه ګام کېښود. پلار مې لاس په نامه ورته ودرېد. پاتور يا له ډېرې ميني او يا هم ددې لپاره چې لاس چېرته تکيه کړي. زما د پلار پر اوږه لاس کېښود.

پلار او پاتور دبرنډې پر لور رهي شول او مور مې په بېړه د پخلنځي له نغري يو لګېدلی لرګی راووړ اوزموږ دوه ډېوې يې بلې کړې.

پلار مې پاتور په چوکۍ کېناوه. ما يې پر لاسونو اوبه وروا چولې او په کتاني ټوکر مې وروچ کړل.

هېڅا خبرې نه کولې. پاتور ماته وکتل او زما پلار ته يې وويل زوی دې ښکلی دی.

بيا يې وويل ترږی يم او شراب يې وغوښتل.

پلار مې شراب ورکړل. پاتور لومړی شراب بوی کړل. چې ډاډه شو. ښه شراب دي نو يې و څښل.

هغه چې د شرابو په ازمويلو او څښلو بوخت و. ما ورته ځير ځير وکتل. بوډا سړی و. لنډ وپښتان يې درلودل. لنډې پښې. ننوتلې ټټر او غټه خېټه يې وه. په غاړه کې يې د سرو زرو اميل اچولی و او په کالو کې يې ډېرې ټاپې ليدل کېدې.

د شرابو تر څښلو وروسته مې. پلار د هغه مخې ته خوږه ډوډۍ سره کړې کبان. خواړه او ميوه کېښودل.

له دې سره سره چې له ورايه معلومېدل پاتور له کومې ميلمستيا راستون شوی خو دحيا اونزاکت له مخې يې خواړه وخوړل او د خوندونو صفت يې وکړ. زه متوجه شوم چې مور مې د پاتور له صفتونو خوشحاله شوه.

پاتور وويل چې زما مشال وړونکو دومره ډوډۍ خوړلې چې شرابو او نورو شيانو ته اړتيا نه لري. خو ښه به وي چې دغو تورپوستو ته لږ خواړه او د اوربشو اوبه ورورړی.

مادوډۍ او داورېشو او به ورورېږ خو هغوی ددې پر ځای چې خوشحاله شي ښکنځلې
یې کولې او ویې ویل نه پوهېږې دغه بوډا کله روانېږي چې له دې ځایه لاړ شو؟
ما ورته وویل . زه نه پوهېږم او بیرته ستون شوم. ومې کتل چې د پاتور مشال
ورونکي ترونې لاندې ویده دي.
پر دې شپه زما پلار ددې لپاره چې خپل میلمه د شرابو څښلو ته وهڅوي د شرابو په
څښلو کې افراط وکړ او له دې وروسته چې اخیستل شوي شراب خلاص شول زما د پلار
طبي شراب یې هم وڅښل ، بیا یې د اوربشو د اوبو هغه منګی هم تش کړ چې په کور کې
ایښی و. دواړه مست شول. په دارالحیات کې یې د خپلو زده کړو د وختونو په هکله خبرې
وکړې او تېرې خاطرې یې بیان کړې.
پاتور به ویل زما دنده یانې د فرعون د کوپړۍ سوري کول د یوه تنبل کس لپاره ډېره ښه
دنده ده. پدې چې په طب کې له غاښونو ، غوږونو او ستونې پرته هېڅ یوه څانګه د کوپړیو
له سوري کولو اسانه. نه ده. ځکه چې د غاښونو ، ستوني او غوږونو څانګې هره یوه بېل
متخصص غواړي.
پاتور به ویل چې که زه تنبل نه وای او کومه بېله څانګه مې خوښه کړې وای اوس به
معمولي طبیب وای. ستا په شان به وای. د خلکو د معالجې وس به مې درلود او هغوی ته
به مې ژوند وربښلی وای. خو زه اوس له خلکو ژوند اخلم.
کله چې خلک له بوډاګانو او سپین سرو او لاعلاجه ناروغانو په تنګ شي ما ته یې
راولي. چې زه یې کوپړۍ سوری کړم. زه هم کوپړۍ سوری کوم چې تاواني بخارونه یې
له سرونو وباسم او بیا بوډاګان او ناروغان ومري.
بیا پاتور پلار ته مخ واړاوه او ویې ویل. که زه ستا په شان د بېوزلو ډاکټر وای خېټه
به مې دومره نه وای ستره شوې.
دغه خېټه چې د ګر خېدا مخه یې نیولې ده. له دې امله دومره غټه شوه چې د فرعون
ډاکټر یم او تل خوندور او قوي خواړه راکوي.
خو ته چې بېوزله یې هومره ډوډۍ خورې چې ستا بدن ورته اړتیا لري ځکه خو خېټه نه
کوې او زما دوه برابره عمر به وکړې. ځکه چې د عمر د کمولو لپاره تر ټولو ښه لاره دا ده
چې پاخه کړي خواړه وخوړل شي.
پاتور زما د پلار خوله خلاصه کړه او د هغه غاښونه یې وکتل. بیا یې خپله خوله

خلاصه کړه او ویې ویل وګوره زه په خوله کې ایله دیارلس غاښونه لرم. په داسې حال کې چې ته نهه ویشت غاښونه لرې زما غاښونه هغو خوړو خراب کړي چې پخېږي، خو ته به‌یې او هغه خواړه خورې چې ساده او طبیعي دي . نو خپل غاښونه دې ساتلي دي. بیا یې سر په ډېر حسرت وښوراوه او ویې ویل ، زه ډېر تنبل او بې استعداده یم او ډېرو سرو او مسو په یوه حیوان بدل کړی یم.

پلار ماته وویل سینوهه ! په دغو خبرو باور مه کوه، ځکه پاتور نن سبا د نړۍ تر ټولو تکړه مجسمه سوری کونکی دی او سلګونه کاهنیان او اشرافو د ده په لاس له مرګه ژغورل شوي دي.

دغه سړی پخپل کار کې دومره تکړه دی چې د هګۍ هومره یوه غده له مازغو وباسي او هغو ملایانو او خانانو چې ده له مرګه ژغورلي ، ده ته سره زر، د طلا غاړکۍ او مس ورکړي دي.

خو پاتور هماغه راز په حسرت سر ښوراوه او ویل یې د هر هغه کس په بدل کې چې د کوپړۍ له سوري کولو وروسته ژوندي پاتې دي لس بلکې سل تنه مې وژلي دي .

ایا تر اوسه پورې تا اوریدلي چې یو فرعون د سر له سوري کولو وروسته درې ورځې ژوندی پاتې وي ؟

هغه کسان چې وایي زما د جراحۍ چاره له چخماق کانو ځخه جوړه ده او نیکمرغي راولي ریښتیا وایي ، ځکه چې له کاني جوړه دغه چاره یو کاهن، اشرافو ، او یو شهزاده په څو ورځو کې وژني او د هغه سره سپین ، پسونه او غواګانې او دغه راز دغلو دانو زېرمې یې وارثانو ته پاتې کېږي او هغوي ورسره نیکمرغه کېږي.

کله چې فرعون له خپلې یوې ښځې تنګ شي ماته راځي ، چې د کاني پر دې چاړې هغه اسوده کړم او کله خو پخپله له فرعون سره هم همدالو به کېږي....

پاتور په دې وخت کې متوجه شو چې له خولې یې کوم شی راوځي چې بیا به وروسته پرې سخت پښیمانه شي. نو غلی شو او یوه شېبه وروسته یې وویل زه په ډېرو شیانو پوهېږم.... او ډېر رازونه زما په کوګل کې شته.

هغه څوک چې په دې خبرو پوه دي له ما وېرېږي. خوزه ډېر بدبخته یم ځکه چې په ډېرو شیانو پوهېږم او کله چې انسان په ډېرو شیانو پوه وي ډېر د خوا بدۍ احساس کوي.

پاتور په ژړا شو. خپلې اوښکې یې زما د مور په کتاني ټوکر پاکې کړې او زما پلار

ته يې وويل ته بېوزله خو شريف سړی يې خو زه بد اوفاسد يم. زه د حيواناتو له هغو خوشيو هم بېکاره او پست يم چې په لاروا او کوڅو کې پراته وي.

په همدې وخت کې يې له خپلې غاړې د سرو زرو اميل خلاص کړ او زما د پلار غاړې ته يې واچاوه.

خو پلار مې هغه اميل ونه مانه ځکه چې پوهېده د مستۍ په وخت ډالۍ حقيقي او له زړه نه وي او ممکنه ده هغه کس چې ډالۍ ورکوي پښېمانه شي او په بله ورځ يې بېرته وغواړي.

پلار مې او پاتور په کوټه کې د يو بل تر څنګ، څملاستل او زه لاړم په برنډه کې ويده شوم.

سهار چې له خوبه پاڅېدم پاتور ته مې پام شو چې ويښ دی. پخپل ځای کې ناست و او په داوړو لاسونو يې سر کلک نيولی و. ويل يې داکوم ځای دی او زه دلته څه کوم.

زه د هغه خواته ورغلم او دواړه لاسونه مې پر زنګنو کېښودل، په ملا ټيټ شوم او ومې ويل پاتور دا ديوه ډاکټر کور دی. چې د ښار د بېوزلو معالجه کوي. ته بيګا په دې کور کې ميلمه وې او اوس له خوبه پاڅېدې.

له پاتور سره زما د خبرو له امله پلار هم له خوبه پاڅېد او مور مې چې له مخکې پورته شوې وه د ميلمه لپاره يو منګی تروې او تروه کبان راوړل.

بيامې د پاتور په لاسونو اوبه واچولې. هغه خپل سر ټيټ کړ او ويې ويل. پر سر او به رواړه وه د هغه سر او لاسونه مې په کتان تو کر وچ کړل.

پاتور تر دې وړاندې چې تروې او کب وخوري د باغچې پر لوري ولاړ او مشال وړونکي ته يې لغته ورکړه. چيغه يې وکړه اې غوباړيه! ايا د خپل بادار ساتنه همداسې کوې؟ زما تور پوستي چېرته دي؟ روان تخت مې چېرته دی؟

مشال وړونکی پاڅېد او پاتور ورته وويل. ولاړ شه. زما تورپوستي او روان تخت را پيدا کړه.

وروسته معلومه شوه چې د پاتور، تور پوستي تېره شپه د خپل بادار له ويدېدا وروسته د عياشۍ يوه کور ته تللي او روان تخت يې هلته ګرو کړی. د بيې پر پيسو يې عياشي کړې او لا تر اوسه ويده دي.

پاتور خپل مشال وړونکي ته چې د غه خبر يې راوړی و. د مس يوه حلقه وکړه چې ولاړ شي. روان تخت او تورپوستي له ګروه خلاص کړي.

بیا یې لږ شرومبې وڅښنه . له تروش کب څخه یې نمرۍ وکړه او ویې ویل بېګا مو د دغه هلک په هکله خبرې ونه کړای شوې، په داسې حال کې چې زه د همدغه کار لپاره راغلی وم..... وه هکله نوم دې څه شی دی....؟

ومې ویل زمانوم سینوهه دی.

پاتور وویل ایا لیکل او لوستل کولای شې ؟ومې ویل هو.

ویې ویل: لاړ شه د مړو کتاب راوړه.

زه لاړم او د پاپیروس یوه بسته مې چې د اموات کتاب پرې لیکل شوی و راوړه. هغه یې یوه برخه خوښه کړه او ما ورته ولوست.

بیا یې څو جملې وویلې چې ما ولیکلې،هغه ځینې انځورونه وکتل چې ما کښلي ول او خوښ یې کړل. ورپسې یې وویل ته ښه لیکل او لوستل کولای شې ، خو دا راته ووایه چې څه شی غواړې چې درڅخه جوړ شي ؟

ومې ویل زه غواړم لکه خپل پلار طبیب شم او له همدې امله د دارالحیات ښونځي ته ځم

پاتور وویل: سینوهه هغه څه چې درته ووایم یې ښه واوره او په یاد یې لره. خو دا هېره کړه چې دا خبرې چا درته کړې دي او هېڅکله دا خبره ونه کړې چې د مصر له سلطنتي جمجه سوري کونکي څخه دې اورېدلې دي.

هغه ځای چې ته د زده کړې لپاره ورځې د کاهنانو تاتوبی دی او ستا ژوند او پرمختګ د هغوی په نظر او رایې پورې اړه لري

هلته باید خاکساره ، فرمانبرداره ، او غلی واوسې.

هېڅکله په کوم شي نیوکه مه کوه او هېڅکله خپلې باطني عقیدې مه څرګندوه. هرڅه چې تا ته وایي ویې منه او په دې پوه شه چې پخپل ژوند کې په تېره بیا په دارالحیات کې د ګیدړې غوندې چالاکه او د مار په شان غلی اوسه. خو په ظاهر کې ځان د کوترې په شان مظلوم او د مېږي غوندې بې خبره وښیه.

دا هېره نه کړې چې انسان یوازې یو وخت خان هغه شان ښودلی شي لکه چې دی او دا هغه وخت وي چې پیاوړی او مذبوت شې او تر هغه وخته چې کلک او پیاوړی شوی نه یې سرټیټ او خاکساره پاتې شه. زه به همدا نن سپارښتنه وکړم چې تا دآمون په ښونځي کې ومني اوله درې کلنې دورې وروسته د دارالحیات ښونځي ته لاره پیدا کوې. له دې وروسته پاتور له مور و پلاره رخصت واخیست ، په روان تخت کښیناست او ولاړ.

درېیم څپرکی

د طب لومړنی ښوونځی

په هغه وخت کې په طبس کې لوړې زده کړې دآمون دکاهنانو(ملايانو)په لاس کې وې او د دارالحيات ښونځی او روغتون د معبد ترسيوري لاندې کارکاوه.

ټول لوړ ښونځي د ملايانو په وسيله اداره کېدل او هغوی به د هغو کسانو په ټاکنو کې ډېر پام کاوه چې په دغو ښونځيو کې يې درس وايه. دوی به هڅه کوله هغه کسان چې له دوی سره مخالف ول له لوړو ښونځيو لېرې وساتي.

پر طب سربېره د حقوقو ،سوداګرۍ ،هندسې، رياضياتو ،او ستور پېژندنې ښونځي هم دآمون په ښونځي کې ول. ملايانو له دې امله د محصلينو په انتخاب کې دقت کاوه چې د مصر نيمايي خاوره له روحانيونو سره وه. يانې ظاهراً له خدايانو سره او هغوی به دا اجازه نه ورکوله چې د دوی له پلويانو پرته نور کسان ډاکټران ،حقوق پوهان ،سوداګر، انجينران . او ستورپوهاند شي. د پوځ افسرانو هم تر دې ورانده چې پوځ ته لاړ شي د حقوقو په ښونځي کې يې يو پړاو درس وايه، نو د آمون د معبد ملايانو به د مصر په ټول پوځي او اداري سيستم حکومت کاوه.

په دغو ټولو ښونځيو کې دوو ځانګو ډېر اهميت درلود يو د طب او بل د حقوقو مدرسه وه.

د دغو دواړو ښونځيو لومړی پړاو درې کاله و او زده کوونکی بايد درې کاله پکې پاتې شوی وای چې له امتحانه وروسته که د آمون خدای پرې څرګند شوی وای نو دا اجازه به ور کول کېده چې د آمون د طب يا حقوقو ښونځي ته ولاړ شي.

دا به په راتلونکو څپرکو کې درته و وايم چې د آمون خدای به څرنګه محصلينو ته څرګندېده؟ خو اوس وايم چې په پخواني مصر کې شاګرد ددې لپاره درې کاله په مقدماتي پړاو کې تېرول چې هر ډول خپلواکه فکر او نظر چې له پخوا ورسره وي د دوی په وجود کې له منځه يوسي.

په دغه درې کلن لومړني پړاو کې شاګردانو په معبد کې له عبادت کولو پرته بل هيڅ کار نه کاوه او يوازې مذهبي روايتونه به يې زده کول.

روحانيون په دې ښه پوهېدل، هغه شاګرد چې لومړنی او مقدماتي دوره يې تېره کړې هغه ماشوم ته ورته دی چې نوی د ځوانۍ پړاو ته ور ننوزي. تر هغه وخته يې لوبې کړې وې او خپلواک فکر او عقيده نه لري او د آمون د معبد ښوونځي ته د هغه د ورتګ پړاو هغه پړاو دی چې دی پکې نظر او عقيده پيدا کوي نو په همدغه پړاو کې بايد دزده کوونکي د فکر ازادي له منځه يوسي او هغه په داسې يوه موجود بدل کړي چې له جنجاله پرته هغه څه ومني چې اوري يې يا يې لولي.

کله چې له دغه درې کلن پړاوه تېر شي، د طب او يا حقوقو ښوونځي ته ولاړ شي او د دغو دوو ښوونځيو په اړه د درسونو دورې تېرې کړي نو بيا پر يوه کامل ځوان بدلېږي.

ښو هغه ځوان چې د مصر د کاهنانو له تعليماتو پرته يې نه څه اوريدلي او نه لوستي وي، د هغه فکر داسې د مصري ملايانو د تعليماتو په چمبر کې حبس وي چې له لوړو زده کړو وروسته بل ډول فکر نه شي کولای.

موږ يوه پېنځه کسيزه ډله وو چې د طب په لومړني ښوونځي کې مو درس پيل کړ.

زه چې به هر سهار ښوونځي ته تلم د غرمې ډوډۍ به مې له خانه سره وړله او ترلمر لوېدو مخکې به خپل کور ته ستنېدم.

له دې وروسته چې زه د آمون د معبد لومړني ښوونځي ته ولاړم ډېر ژر په دې پوه شوم چې درباري کوچنۍ سورۍ کوونکې ملامت نه و، چې ويل يې، ته بايد فرمانبرادار و اوسې، سرټيټ و نيسې، هېڅکله نبو که مه کوه او خپله باطني عقيده مه څرګندوه.

خکه چې ډېر ژر په دې پوه شوم چې ملايان په محصلينو کې جاسوسان لري. کله چې يو محصل پر يوې خبرې شک کوي او يوه خبره يا مسله ردوي نو هغه له ښوونځي باسي او بيا امکان نه لري چې دغه محصل بېرته د طبس يوه لوړ ښوونځي ته ولاړ شي.

دا نو د محصل د ايستلو لپاره هم اغيزناکه پلمه وه او ويل به يې چې آمون وايي دغه محصل استعداد نه لري.

پر کومه ورځ چې ښوونځي ته لاړم ديارلس کلن وم او له دې سره سره چې د ښوونځي تر ټولو کوچنی محصل وم او تر نورو زده کوونکو مخې ډېرې پکې د سترو روحانيونو او اشرافانو زامن ول ډېر پوه او بااستعداده وم او ويلای شم. که يې زه په هماغه وخت کې د

طب ښوونځي ته داخل کړی وای ،هم زده کړې مې کولای شوې او په هرڅه پوهېدای شوم خکه چې له ليک لوست پرته مې علمي معلومات هم درلودل.

له دې کبله چې مخکې مې وويل زما پلار ډاکټر و ، ما له هغه څخه د ډېرو درملو نومونه زده کړي ول او په دې پوهېدم چې څه ډول په تېلو د يو غير ميکروبي تپ معالجه کيږي او څه ډول انتاني تپ له دې وروسته چې زوې بې وايستل شي په اور سوځل کيږي چې بيا چرک ونه کړي.

ما داليدلي ول چې څه ډول زما پلار ديوې داينې مرستې ته ورځي او له يو کلک لرګي څخه په ګټنې سره د مور په خېټه کې ماشوم ټوټه کوي او د هغه ټوټې له نسه راباسي چې مور له مرګه وژغورل شي.

له دې سره سره چې ما د نورو شاګردانو په پرتله دارالحيات ته د تګ لپاره ښه استعداد درلود ، خو درې کاله يې په لومړني ښوونځي وځنډولم.

مګر ددې پر خلاف هغه هلکان چې پلرونه يې له اشرافانو يا لويو کسانو ول له څو اونيو يا ورځو وروسته دارالحيات ته لېږدول کېدل او ملايانو به ويل ،آمون امر کړی دی.چې دغه کسان دارالحيات ته واستوئ.

که څه هم زموږ ډېر وخت په عبادت او د مذهبي روايتونو په زده کولو تېرېده، خو بيا هم دومره وخت پاتې کېده چې روحانيونو به راته امر کاوه چې د مړو کتاب وليکو او بيا يې هغه کتابونه د معبد په انګړ کې خرځول.

له دريو کلونو وروسته چې ما د وخت له ضايع کولو پرته بل اغېزناک کار. ونه کړ . هغو هلکانو ته چې زه هم پکې وم او د اشرافانو له ډلې څخه نه و. خبر راکړل شو چې دارالحيات ته د تګ لپاره چمتو شو .

دارالحيات ته تر تګ مخکې موږ بايد يوه اونۍ روژه نيولې وای ،خپل ټول وخت مو په معبد کې تېر کړی وای او له هغه ځايه نه وای وتلي.

په وروستۍ شپه بايد آمون خدای موږ ته ځان ښرګند کړی وای او له موږ سره يې خبرې کړې وای. له هغه وروسته دا معلومېده چې موږ دارالحيات ته د تګ جوګه يو کنه؟

لکه چې ومې ويل تر درې کلن بهير وروسته چې د شاګردانو ماغزه يې د امون په اړه له افکارو ډک کړي وو نو دا ناشونې وه چې پر هغې شپه ذې له آمون سره خبرې ونه شي.

په شاګردانو کې زه ځانګړی وم. خکه له پلار سره به د ناروغانو په بسترې درېدم او د

هغوی مړینه به مې پخپلو سترګو لیده.

ما له ماشوموالي تر شپاړس کلنۍ پورې څه باندې پینځوس ناروغان کتلي چې زما په مخ کې مړه شوي ول.

له دې سره سره چې په هغه وخت کې ماشوم وم خو په دې پوهېدم چې له مرګ پرته هېڅ شی انسان د ملایانو د ځینو مطالبو چې ماهیت ته نه متوجه کوي. ځکه انسان پخپلو سترګو ګوري چې د یوه انسان او یوه ځناور د مرګ ترمنځ توپیر نشته او په دې پوهېږي چې انسان پر ځمکه د آمون استازی او کفیل دی. د مرګ مخه نه نیسي بلکې پخپله هم مري.

انسان چې کله مرګ ویني په دې پوهېږي چې ټول مطالب او عقیدې چې دي او هر څه چې ورته ښکاري.

نورو شاګردانو زما په شان په وارو وارو د خلکو مرګ نه و لیدلی. ځکه خو یې زما په شان د ملایانو د روایتونو په اړه فکر نه شو کولای.

له دې وروسته چې یوه اونۍ مو په معبد کې تېره کړه او روژه مو ونیوله، پر اوومه ورځ یې زمونږ سرونه را وخرییل او د معبد په لوی حوض کې یې وو ینځلو. بیا یې د ېر ځیره کالي چې د دارالحیات رسمي جامې وې را واغوستلې.

د لمر لوېدو پر وخت چې آمون د لوېدیځو غونډیو ترشا پټېده (دلته له آمون څخه مقصد لمر دی چې په عین حال کې د مصر لوی خدای هم و. ژباړن) ساتونکو نغارې ووهلې. د معبد دروازې وتړل شوې او په همدې وخت کې یوه روحاني، چې د شرابو د څنبلو له امله کوږ ووږ روان و. موږ ته وویل راشئ!

موږ د دغه روحاني په لارښوونه له یوه اوږده دالانه تېر شو، هغه یوه دروازه پرانستله. موږ یې یوې پراخې کوټې ته دننه کړو، چې فرش شوې وه. ما ولیدل چې دغه کوټه تیاره وه خو په پورتنۍ برخه کې یې یوه پرده راځوړنده وه چې د هغې له شا څخه کوټې ته لږه رڼا رالوېده.

تر دې مهاله زه کله هم دې کوټې ته نه وم ننوتلی، خو په دې پوهېدم چې دا د آمون کوټه ده.

روحاني پرده پورته کړه او د لومړي ځل لپاره زما سترګې په آمون ولګېدلې چې د انسان په شان و. له دې امله چې ځوان وم او په آمون خدای مې عقیده درلوده، نو بدن مې

وربېږدېد.

ما ولیدل چې آمون جامې اغوستې وې. هغو څراغونه چې د امون ګېرچاپېره لګېدلي ول او هغو سرو زرو او ګران بیه کاڼو چې دامون پر غاړه ځوړندول هغه ته خلا وربښلې وه.

روحاني وویل تاسې باید دلته ترسهاره وېښ واوسئ او عبادت وکړئ چې ښايي آمون خدای درسره خبرې وکړي.

که یې خبرې وکړې په دې مانا دي چې تاسې ددې وړ بولي چې دارالحیات ته داخل شئ. کله چې ددې وړ شوئ چې دارالحیات ته لاړشئ نو سبا به له ما سره یوځای آمون ولمبوئ. د هغه جامې به بدلې کړئ او بیا به دارالحیات ته ولاړشئ.

د ملا له دې خبرو وروسته هغه د آمون په مخکې پرده بیرته کش کړه او له دې پرته چې لاسونه په زنګنو کېږدي او سرتیټ کړي له کوټې بهرشو او دروازه یې بنده کړه.

ملا چې له کوټې ووت نو دغو شاګردانو چې تر مالوی ول خبرې او خنداوې پیل کړې، له خپلو جیبونو یې غوښه او ډوډۍ راوایستله او په خوراک لګیا شول.

یو زده کوونکي دباندې ولاړ او بیا یې نورو ته وویل. راځئ د روحاني کوټې ته ولاړ شو. هلته به ډوډۍ هم وخورو او هورې به ویده هم شو. ځکه دلته پر کاڼو نه شي ویدېدای

خو زما روژه وه او دې ته چمتو نه شوم چې د نورو ډوډۍ وخورم.

ما په داسې حال کې چې امون د پردې شاته وي د ډوډۍ خوراک کفر باله.

نورو ځوانانو له ډوډۍ وروسته پر هډوکو لوبې پیل کړې (ښايي هدف یې دبېدیو لوبه وي. ژباړن) بیا هر یو د کوټې په ښویو او ځلېدونکو کاڼو پرېوتل او ویده شول.

خو ماته خوب نه راته. د آمون په فکر کې وم، خپلې مذهبي دعاګانې مې لوستلې او غوږ غوږ وم چې څه وخت به د آمون غږ اورم. په دې توګه سهار شو خو ما د آمون غږ وانهورېده او د لمر ختو په وخت کې مې په مبهم ډول ولیدل چې د آمون په مخکې پرده لږه وښورېده.

سهار د معبد ساتونکو نغارې ووهلې. دروازې پرانستل شوې. خلک معبد ته ننوتل او ما دهغوی غږ چې د سمندر د څپو په شان چې له لېرې ترغوږو کېږي اورېد.

کله چې لمر راوخوت ملا له هماغه خوان سره جوړه کوټې ته راننوت چې د شپې تللی و چې په ارمه بستره کې څملي او زه د دواړو له څېرو پوه شوم چې شراب یې څښلي ول.

ملا مونږ ته وویل: اې هغو کسانو چې هیله لرئ دارالحیات ته ولاړ شئ. ایا بېګا

وينې واست او عبادت مو وکړ ؟

موږ ټولو وويل هو !

ملا وويل ايا آمون د رسره خبرې وکړې او د هغه غږ مو واورېد ؟

يوه شېبه ټول غلي وو او بيا د موسى په نوم يوه شاګرد وويل هو ، هغه له موږ سره خبرې وکړې.

نورو شاګردانو هم دغه خبرې تکرار کړې، خو ما څه ونه ويل.

ددې لپاره چې آمون له موږ سره خبرې نه وې کړې او حيران دې ته وم چې څه ډول تور کسان دا زړه کوي چې درواغ ووايي.

هغه ځوان چې بېګا د ملا کوټې ته تللی و ، هغه هم په ډېرې بې شرمۍ وويل چې آمون ما ته هم ځان ځرګند کړ، خو ځينې رازونه يې راته وويل او ټينګار يې وکړ چې هېچا ته به يې نه وايم ، ما د هغه له ارام او مينه ناک غږ څخه خوند واخيست.

موسى وويل کله چې ما آمون وليد ، هغه مې پر سر لاس کېښود او ويې ويل اې موسی !زه تا او ستا کورنۍ ته برکت درکوم او ته به يوه ورځ د مصر مشهور طبيب شې.

له موسى وروسته هر شاګرد پر خپل وار له آمون سره د کتلو او د هغه د ځرګندېدا په هکله د درواغو کيسې وکړې . تر دې چې ما ته نوبت راغی او کاهن راته وويل سينوهه !ايا تا آمون وليد او هغه له تا سره خبرې وکړې ؟

ومې ويل، نه.... ما هغه ونه ليد او د هغه غږ مې هم وانه وريد . يوازې سهار مې إحساس وکړ چې پرده وښورېده.

ملا برګ برګ راته وکتل او ټول غلي شول.

يوه ځوان چې ښونځي ته له تګ راهيسې له ما سره ملګرى شوی و ، د ملا لاس ونيوه او ځنګ ته يې کړ . بيا ورسره وبونګيده او کله چې راستانه شول . ملا په کاوږ راته وويل سينوهه ! له دې امله چې ستا د عقېدې په پاکي او صميمت کې هېڅ شک نشته، نو ممکنه ده آمون له تا سره خبرې وکړې.

بيا د ملا په اشارې همغه ځوان پرده لېرې کړه ، زه يې د آمون د مجسمې مخ ته بوتلم او اړ يې کړم چې له معمول سره سم پر ځمکه سر کېږدم . وروسته يې همداسې پرېښودم.

ناځاپه په کوټه کې يوه غږ انګازې وکړې او ماته يې وويل ، سينوهه !..... سينوهه !... مابېګاه هم غوښتل چې له تا سره خبرې وکړم خو ته ډېر تنبل يې ويده شوی وې.

ماسر راپورته کړ او ومې ليدل چې غړ د آمون له خولې راوخي بيا هماغه غږ وويل .
سينوهه ! زه آمون يم او په دې جرم چې بېګا دې غفلت کړی بايد تا د خوړونکي خدای په
خولې کې واچوم . خو زه پوهېږم چې ته پر ما عقيده لرې او له همدې امله دې داخل ښتم او

....

له دې ورسته زه پوه نه شوم چې دغه غږ څه وويل . ځکه چې پوه شوم . دغه غږ چې د
آمون له خولې را ووت دهغه نه بلکې د هماغه ملا دی چې هلته موجود و.

له دې وروسته د کرکې ، غوسې او عبرت يو حالت راته پيدا شو. تر دې چې ملا راغی
او زه يې له ځمکې پورته کړم او ويې ويل راشه او د آمون په وينځلو او د جامو په بدلولو
کې راسره مرسته وکړه .

زه سم نه پوهېدم چې څه ډول مې د آمون په وينځلو او د هغه د جامو په بدلولو کې له
نورو سره مرسته وکړه . ځکه چې فکر مې پرېشانه و او داسې احساس مې کاوه . چې زما
عقيدې يو لوی او نه جبرانېدونکی ګوزار خوړلی دی.

پر هغې ورځ يې زما پر سر سپېڅلي غوړي وموښل او يو پاپيروس (مصري کاغذ.
ژباړن) يې راکړ چې دارالحيات ته زما د ننوتو حکم و.

کله چې دارالحيات ته زما د ننوتو تشريفات پای ته ورسېدل او زه له معبده بهر شوم
چې کور ته ولاړ شم نو له ډېرې کرکې او خپګانه کانګې راغلې او زړه مې بد شو .

ځلوم ځیرکی

په دارالحیات کې تحصیل

د دارالحیات د طبي ښوونځي استادان سلطنتي ډاکټران ول او د هر لږ به دارالحیات ته راتلل. لامل یې دا و چې دوی ته به شتمن ناروغان ورتلل او دوی به د هغوی له درملنې څخه ډېر لږ وخت پیدا کاوه چې دارالحیات ته راشي.

خو ځینې وخت چې عادي ډاکټران به د ناروغانو په درملنه کې پاتې راغلل له دغو طبیبانو به غوښتنه وشوه. چې دارالحیات ته راشي او د ناروغانو درملنه وکړي.

په دې ډول به په طبس کې یو بېوزله کس هم هغه مهال چې نورو ډاکټرانو به یې درمنله و نه کړای شوه. ددربار دیوه ډاکټر له علم او تجربې څخه ګټه پورته کوله.

له دې سره سره چې په طبس کې ډېر بېوزلي کسان هم دارالحیات ته راتلای شول او دلته یې درملنه کېدای شوه خو مانه غوښتل چې د هغوی پر ځای واوسم او د ځان وړیا درملنه وکړم.

په دارالحیات کې به خوانو او بې تجربې ډاکټرانو پر دغو بېوزلو ناروغانو نوي درمل ازمویل او اغیز به یې معلوماوه.

دغه راز کله چې به دوی غوښتل یو ټپي عملیات کړي، یا د یوه کس کوپړۍ وسپړي او یا د کوم ناورغ خېټه ځیرې کړي نو د بېهوشۍ له درملو پرته به یې عملیات کول.

د بې حسۍ درمل به ګران ول، بېوزلو خلکو نه شوای رانیولای او بله خبره دا وه چې داراحیات هم دغه درمل ناروغانو ته نه ورکول.

له همدې امله چې به ځینې وخت څوک دارالحیات ته ننوتل د ناورغانو او هغو ټپیانو دردوونکې غږونه به یې اوریدل چې جراحي عملیات پرې کېدل:

د درالحیات د ښوونځي دزده کړې موده ډېره اوږده وه څکه چې محصل باید دطب په علم، دکوپړۍ او خېټې په سپړلو، د سږو، پښتورګو، مثانې او د ښځو دناورغیو د درملنې دلارو چارو پر زده کول و سربېره باید د ټولو درملو په اغېزه هم پوه شوی وای او

دا یې هم باید زده وای چې له بوټو څخه دغه درمل څنګه ترلاسه کېږي او کله باید بوټي راټول او وچ کړای شي.

د دارالحیات د ښوونځي محصل باید پوه شي چې کوم درملیز بوټي چیرته راټوکېږي او په کوم فصل کې باید وچ کړای شي او باید په لومړني نظر پخپله بوټي او د هغه وچه شوې بڼه و پېژني.

مثلاً د هرشو ډولونو درملیزو بوټو ریښې به یې یوځای کولې او د محصل په مخکې به یې کېښودې. ورته ویل به یې دغه ریښې سره بېلې کړی!

کله کله به د درباري ډاکټرانو هم د بوټو د ریښو پېژندلو په هکله تېروتنه کوله. ځکه چې د خینو بوټو ریښې دومره سره ورته وې چې په اسانه یې توپیر نه کېده.

په دغسې حالاتو کې د درملیزو بوټو د ریښو د پېژندلو طریقه دا وه چې طبیب به د بوټي ریښه خولې ته واچوله. ژووله به یې او د هغې له خونده به ېې معلوموله چې دا د کوم بوټي ریښه ده.

د دربار خینو ډاکټرانو غاښونه نه درلودل او ارول. چې د بوټي ریښه وټکوي. کله چې به ښه نرمه شوه خولې ته به یې واچوله او د ریښې مزه به یې کتله بیا به ویل چې دا کوم بوټی دی.

په دارالحیات کې تر ټولو سخته موضوع دا وه چې موږ باید د ګوتو او سترګو په وسیله د ناروغۍ تشخیص وکړو بیا و وایو چې د ناورغ کوم ځای درد کوي او دغه درد د کومې ناروغۍ له امله دی.

زه باوري یم چې یو طبیب تر هغه پورې سم ډاکټر نه دی چې له ناورغ سره سترګې پر سترګو شي او د هغه له سترګو او څېرې څخه د هغه ناروغي کشف نه کړي او یو طبیب چې د ناروغ پر بدن ګوتې تېروي باید د هغه درد احساس کړي.

له همدې لامله په هغو محصلینو کې چې دارالحیات ته به راغلل له څو تنو پرته به نور حقیقي ډاکټران نه شول. ان که به سلطنتي ډاکټران هم شول بیا به یې هم د ناروغۍ د تشخیص حس نه درلود.

په دارالحیات کې د دوه ډوله ناورغیو درملنه کېده. یو جسمي یا بدني ناورغۍ وې چې د پخو شویو خوړو او بوډاتوب له امله پیدا کېږي او دویم ډول یې اروایي ناروغۍ وې. ځکه چې اروا پخپله د ناروغۍ د رامنځته کېدا عامل وي.

ددې لپاره چې اروا . ناروغي رامنځته کړي. دغه دنده ورو روحونو ته سپارلي او دغه روحونه دومره واړه دي چې د نوک په اندازه يوه ځای کې په لکونه ځايېدای شي خو هر يو يکې په يوازې سر يوه ناروغي رامنځته کولای شي.

موږ بايد په دارالحيات کې پوه شو چې څه ډول په مسکنو او درد ضد درملو باندې د ناروغانو دردونه ارام کړو او څنګه له درده پرته د يو کس خېټه يا سر وسپړو.

موږ بايد دا هم زده کړي وای چې څنګه يو درد زياتولای شو . ځکه چې ځينې ناروغی د درد له زياتولو پرته نه شو معالجه کولای د زده کړې يوه څانګه دا وه چې څنګه موږ د يوې ناروغی په مرسته د بلې هغې درملنه کولای شو . په دې ډول چې يوه خطرناکه ناروغي به مو د يوې بې خطره ناروغی په وسيله معالجه کړه.

موږ بايد په دې پوه شو چې د ناروغ کومې خبرې سمې دي او کومې هغه د تخيل او تصور له امله کوي. ځکه چې ناروغ د هغه موجود په شان وي چې سپېره روح بنديوان کړی وي او وحشتناکه خيالونه او تصورات لري.

د ناروغ په بدن کې چتې او خيالي دردونه هم پيدا کېږي چې د غه دردونه له اصلي دردونو سره نه شي تشخيصېدای.

په دې وخت کې د ناروغ خبرې ډاکټر په غلطه لار بيولای شي او په غلط ډول يې معالجه کوي چې له امله يې بنايي ناروغ ومري.

کله چې زه په درالحيات کې وم نو پوه شوم چې د استعداد مسله د ډاکټر په روزلو کې اهميت لري او ورسره په څنګ کې دا هم راته معلومه شوه .څومره چې استعداد د طبيب په روزلو کې اهميت لري تحصيلات يې نه لري.

ځکه کله چې څوک استعداد ونه لري نو دارالحيات چې د نړۍ ستر طبي ښوونځی دی، هغه نه شي روزلای او له هغه څخه تکړه ډاکټر نه شي جوړولای.

څوک چې دارالحيات ته خي بايد له طب سره مينه ولري او دې ته چمتو شي چې د دغه علم په لاره کې خپل هرڅه ځار کړي او تر ټولو مخکې بايد سړی خپل استراحت او ارام قرباني کړي.

زه په دارالحيات کې پوه شوم چې يوه طبيب ته د درملنې پر مهال د ناروغ اعتماد ډېر ارزښت لري. ناروغ بايد باور ولري چې د هغه معالج ډاکټر تکړه او پوه دی او تېروتنه نه کوي.

. له همدې امله باید ډاکټر تېروتنه ونه کړي. ځکه چې که تېروتنه وکړي ناروغ بیا پرې اعتماد نه کوي او په دې ډول هر راز درمل چې ناروغ ته ورکړي اغېز به ونه لري.

زه په دارالحیات کې پوه شوم چې د دې جملې مانا څه ده؟ چې وایي ډاکټران په ډله ییز ډول خپل ناروغان ښځوي.

کله چې د شتمنو په کور کې کوم ناروغ پیدا کېږي نو د درملنې لپاره یې څو ډاکټران راځي. کله چې دویم او درېیم ډاکټر راشي او ګوري چې لومړني ډاکټر تېروتنه کړې ده نو دوی یې له دې امله چې پر ډاکټرانو د خلکو باور کمزوری او زیانمن نه شي نه افشا کوي او په دې توګه ناروغ د مرګ کندې ته پرېباسي.

هغه ډاکټران چې د شتمنو کورونو ته ورځي درباري طبیبان دي او کله چې خلک پوه شي، یوه درباري ډاکټر هم تېروتنه کړې نو بیا پر ټولو ډاکټرانو بې باوره کېږي.

غوره دا ده چې خلک هېڅکله د یوه ډاکټر په تېروتنه پوه نه شي. ځکه که پوه شي . بیا نو فکر کوي چې شونې ده هر ډاکټر تېروتنه وکړي. له همدې امله ډاکټران پام کوي چې د بل ډاکټر تېروتنه پټه کړي. ځکه چې بیا پر ده هم څوک اعتبار نه کوي. له همدې امله وایي چې ډاکټران په ګډه او ډله ییزه توګه خپل ناروغان ښځوي.

که څه هم په دارالحیات کې چېړاسیان شته خو دغه نوکران کار نه کوي. ځکه چې هلته ټول کارونه د نویو محصلینو پر غاړه وي.

هغه ځوانان چې نوي دارالحیات ته ورځي له ډېرو بې کاره او ګنده چېړاسیانو هم ټیټ او ګنده وي او تر ټولو چټل او ګنده کارونه هغه ته ورسپاري.

د معبد د سترو ملایانو او د شتمنو کسانو زامن له دغه کاره مستثنی دي. هغوی هم خپل کارونه بې وزله محصلینو ته ورسپاري چې په پایله کې یو بېوزله محصل هم د دارلحیات چېړاسي وي او هم د شتمنو نوکر.

تردې وړاندې چې په دارالحیات کې طبي څېړنې پیل شي باید محصل د پاکۍ او نظافت له تخنیک سره بلد شي او له دې حقیقت سره اشنا شي چې هېڅکله باید د وسپنې یا کاني چاقو و نه کاروي . یوازې هغه وخت دا کار کولای شي چې مخکې له مخکې یې په اور کې ایښې وي . دغه راز هېڅکله باید له یوه ټوکره څخه استفاده ونه شي مګر دا چې مخکې له مخکې په هغو اوبو کې ایشول شوې وي چې ښوره (پوتاشیم نایټریټ) پکې اچول شوې وي.

ټول هغه لرګین وسایل چې په اورکې د ایښودو نه وې باید تر کارولو مخکې ښه وایشول شي.

په اورکې د او سپینږو او د برینو چاقوګانو اېښودلو او پر ښوره باندې د کارېدونکیو ټوکرانو د وینځلو موضوع مې ذهن دومره بوخت کړی و، چې نیمه شپه به ناڅاپه او وارخطا، له خوبه راویښ شوم. ما به خوب لیده، چې چاقو مې په اورکې له اېښودلو پرته کارولی دی.

زه د دغو مسلو په هکله چې په نورو طبي کتابونوکې هم لیکل شوي دي ډېرې خبرې نه کوم، ځکه چې که هرڅوک یو طبي کتاب ولولي په دې خبرو پوهېدای شي.

زه به د هغه څه په هکله خبرې وکړم چې لا تر اوسه په هېڅ یوه طبي کتاب کې نه دي لیکل شوي او ممکنه ده په راتلونکي کې هم ونه لیکل شي.

دارالحیات ځانګړې جامې درلودې چې کله مو ږ هلته ولاړو د غه جامې مو واغوستلې دغه جامې هم په دارالحیات کې د نورو کارېدونکو وسایلو په شان د ښورې په اوبو کې ایشول شوې وې.

هلته ټولو محصلینو یو ډول جامې اغوستلې خو په غاړه کیو کې یې توپیرو. هرڅومره چې به محصل په خپلو زده کړو کې پر مخ ته، نو یو ه نوې غاړه کی به یې په غاړه کې وراچوله.

زه هغه ځای ته رسېدلی وم چې د تکړه او کلکو کسانو غاړښونه به مې ایستلای شول، مردار دانې به مې سوری کولې او زوې به مې ترې را ایستلې.

مات شوي هډوکي به مې داسې سره ځنګ پر ځنګ پټري کړل چې له روغو هډوکو سره به یې توپیر نه کېده.

په لومړنیو ډولونو مې مړي هم مومایي کول، ځکه چې د مړو مومایي کول یو طبي عمل نه دی، بلکې عادي کسان، چې سواد هم ونه لري دیوه ډاکټر په حکم مړي مومیایي کولای شي

ما ډېر زیار وایست او هر ډول سخت کارونه به مې کول، ځکه چې له طب سره مې مینه درلوده، له دې امله به مې د لاعلاجه ناروغانو د جراحی په وخت پخپله خوښه تر ټولو چټل کارونه هم کول چې وګورم درباري ډاکټران څه ډول د لاعلاجه ناروغانو درملنه کوي؟ خو په دغو هرو لسو ناروغانو کې به نهه تنه مړه کېدل.

سلطنتي ډاکټرانو د لاعلاجه ناروغانو د معالجې لپاره له داسې لارو چارو کار اخيست چې تمساح هم په دې ډول نه معالجه کېږي.

زه ډېر ښه پوهېدم چې خلک بې ځايه له مرګه ډارېږي، ځکه چې پخپله مرګ ډار نه لري، بلکې د ډېرو کسانو لپاره خو د (آمون) خدای د ليدلو په څېر ستر نعمت هم دی.

دغه لاعلاجه ناروغان به ترهغې ورځې کرېدل چې ژوندي به ول. خو کله چې به ومړل دهغوی په څېره کې به ارامتيا او هوساينه څرګنده شوه. په دې ډول چې هرچا به ورته کتل پوهېدل .چې اسوده شوي دي.

په داسې حال کې چې ما دطبي تخنيکونو د زده کولو لپاره د درباري ډاکټرانو تر لاس لاندې لاعلاجه ناروغان معالجه کول. ناڅاپه له يوې معجزې سره مخامخ شوم. چې تر دې مخکې په ښوونځي کې هم ورسره مخامخ شوی وم او زما په روح کې دا فکر پيدا شو چې: (ولې؟)

زه تر دغه مهاله د (ولې ؟) پـه فکر کې نه وم. خو پـه همدې وخت کې پوه شوم. چې د(ولې) ټکی د ټولو رازونو اصلي کيلي ده او که څوک وکړای شي چې ځانته ووايي. د (څه لپاره يا ولې؟) او له ډېر صميميت څخه ددې پوښتنې ځواب پيدا کړي نو په ټولو رازونو پوهېدای شي . ددې لامل چې پوهېدلی وم د(ولې)کلمه شته په دې ډول دی:

يوه ورځ يوه ځلوښت کلنه ښځه چې تر هغه وخته يې اولاد نه ؤ شوی دارالحيات ته راغله او په وحشتناک او ترهېدلي ډول يې وويل چې مياشتنی عاذت يې بند شوی دی.

دې ويل چې اوس ځلوښت کلنه شوې . نور به ماشوم رانه وړي او پوښتنه يې وکړه چې ايا د ناروغۍ يا مياشتني عادت بندېدل يې د بوډاتوب له امله دي. که يو پليت روح يې بدن ته ننوتی دی او هلته يې ځای نيولی دی.

ما ښځې ته وويل چې د کتاب له مخې به هڅه وکړم چې پوه شم ستا د مياشتني عادت بندېدل د اميندواری له امله دي. که د بوډاتوب؟

خو ته بايد هره ورځ دلته راشې او کله چې دارالحيات ته راځې خپلې متيازې يا بولې به هم موږ ته راکوې.

ښځې وپوښتل چې زما په بولو به څه کوئ؟ما ورته وويل ستا په بولو به غنم شنه کړو.

له هغه وروسته هماغه ډول چې په کتاب کې ليکل شوي ول. ما دوه پيمانې غنم لمر ته په ځمکه کې وکرل . پر يوه مې معمولي اوبه وشيندلې او پر بل مې د هغې ښځې بولې.

ښتې مې ورته کېښودلې چې د غه دوا ړه فصلونه سره غلط نه شي
له هغه وروسته مې د غه دوه کوچني پټي یو په معمولي اوبو او بل د هغې ښځې پر بولو خړبول.

له څو ورځو وروسته هغه پټي چې د ښځې په بولو مې خړوب کړي و. ښه زرغون او مست شو او د غنمو وړیو یې وده وکړه. خو د هغه بل پټي غنم ډېر کمزوري ول.

ما هغې ښځې ته وویل چې خوشحاله اوسه ځکه چې ستا د میاشتني عادت بندېدل د ډېر عمر له امله نه دي بلکې (امون) تا ته پام کړی او ته امیندواره یې.

ښځه په دې زېري دومره خوشحاله شوه چې ویې ژړل او د دوو «دنیو» په وزن یې د سپینو زرو یوه کړۍ راکړه. *(دنیه. یا دین. تریوه ګرام لږ. کابو نهه سوه ملي ګرامه وي اونبا یې همدغه کلمه په وروسته پیرونو کې په دینار بدله شوې وي.)*

ځکه چې بدبختې ښځې دا هیله نه درلوده چې امینداره کېږي به. فکر یې کاوه چې زړه شوې او د امیندوارۍ وخت یې تېر شوی دی.

له هغه وروسته یې له ما پوښتنه وکړه چې زما اولاد به هلک وي که نجلۍ ؟

زه پوهېدم چې میندې ډېرې د زوی ارمان لري؟ نو ورته مې وویل ستا ماشوم به هلک وي.

خو دغه خبره مې له خیاله وکړه. ځکه چې په کتاب کې په دې هکله څه نه و لیکل شوي، خو فکر مې کاوه. کله چې یوه ښځه امیندواره وي دغه چانس چې ماشوم یې هلک وي که نجلۍ مساوي دي.

له دې وروسته چې دغه ښځه په خوشحالۍ له دارالحیات څخه ووتله ماله خان سره وویل ولې باید د غنمو یوه دانه په یو شي پوه شي. خو یو ډاکټر پرې پوه نه شي.

ځکه چې هېڅ ډاکټر په لومړیو دوو میاشتو کې تر هغه دیوې ښځې په امیندوارۍ نه شي پوهېدای چې خېټه یې لویه شوې نه وي

یوازې پخپله ښځه د میاشتني عادت د بندېدو په مرسته په دې موضوع پوهېدای شي.

پر دې ورځ د لومړي ځل لپاره د(ولې) کلیمه زما ذهن ته راغله. یوه استاد ته ورغلم او هغه ته مې وویل ولې د غنمو یوه دانه په دې پوهېداي شي چې یوه ښځه امیندواره ده که نه ؟ خو موږ پرې نه شو پوهېدای.

استاد هک پک راته وکتل او ویې ویل دغه موضوع په کتاب کې لیکل شوې ده.

خو دغه ځواب قانع نه کړم او بل استاد ته ورغلم چې هغه د دربار ښځې لنګولې. له هغه مې پوښتنه وکړه ولې یو موټی غنم چې په ځمکه کې کرل شوي وي مور ته دا راښیي چې یوه ښځه امیندواره ده کنه؟

د سلطنتي میرمنو د لنګون ډاکټر راته وویل ددې لپاره چې د ټولو خدایانو خدای (آمون) همداسې مقرره کړې چې که د امیندارې میرمنې په متیازو غنم خړوب شي ښه وده کوي.

کله چې هغه دغه ځواب راکړ پوه شوم چې ماته د یوه کلیوال په سترګه ګوري او زه په دې پوښتنې سره د هغه په نظر ډېر وړوکی شوم.

خو د هغه ځواب هم قانع نه کړای شوم او په دې هم پوه شوم چې هغه او نور سلطنتي ډاکټران یوازې د کتابونو په متن او د درملو د کارولو پر علتونو پوهېږي او هیڅ یو هم په دې لټه کې نه دی چې له ځانه پوښتنه وکړي ولې او د څه لپاره باید و سپنیزې او ډبرینې چړې تر کارولو مخکې په اور کې کېښودل شي.

یوه ورځ مې له یوه سلطنتي ډاکټر څخه پوښتنه وکړه کله چې د غنمو تارونه او فنګوسونه (ککک یا فنګس چې عام ډول یې پوپنک هم دی او د ډوډۍ او نورو خوړو په سر کله کله پیدا کېږي. یو ډول یې درملیز خواص هم لري) په تپ کېښودل کېږي، ولې ورسره تپ ښه کېږي؟ هغه په ځواب کې وویل ددې لپاره چې په کتاب کې همداسې لیکل شوي او دود همداسې دی.

په کتاب کې لیکل شوي ول. هغه کس چې ډبرینه یا وسپنیزه چاړه کاروي د انسان په بدن کې یو سل و دوه اتیا جراحي عملیات کولای شي.

د دغو ۱۸۲ جراحي عملیاتو ډول او څرنګوالی په کتاب کې لیکل شوی دی. کله چې ما پوښتنه وکړه ولې ۱۸۳ ډوله عملیات نه شو کولای ځواب راکړل شو چې کتاب همداسې لیکلي دي. دود همداسې دی او باید له دودونو او هغه څه څخه چې په کتاب کې لیکل شوي دي سرغړونه ونه کړو.

ځینې کسان به ډنګر شول او څېرې به یې سپینې شوې خو ډاکټرانو به ناورغي نه شوای موندلی. مګر په کتاب کې لیکل شوي ول چې دغه ډول کسان له هیڅ ډول ناروغۍ پرته ډنګرېږي او د څېرې رنګ یې سپین شي، دغه کسان باید د څارویو ځیګر خام وخوري.

کله چې ما له سلطنتي ډاکټرانو پوښتنه وکړه چې ولې دغه کسان چې دځارويو خام خيګر خوري چاغېږي او د مخ سپينوالی يې له منځه ځي. هغوی به ويل ددې لپاره چې په کتاب کې همداسې ليکل شوي دي او يا دا چې دود همداسې و.

زه پوه شوم چې زما پوښتنې د دې سبب شوې چې شاګردان او استادان ماته په بله سترګه وګوري او داسې ګمان يې کاوه چې زه ليونی شوی يم. يا داچې فکر کوي زه يو ساده او احمق يم او د ځرګندو مسلو په هکله پوښتنې کوم.

موږ هېڅکله له دارالحيات څخه بهر نه وتلو. ځکه دومره ډېر کار مو درلود چې بهر ته د تلو وخت راسره نه پاتې کېده.

پر دې سربېره پر لومړي او دويم کال له دارالحيات څخه بهر وتل بند ول او ساتونکو به محصلينو ته اجازه نه ورکوله چې له دارالحيات څخه بهر شي. خو له درېيم کاله وروسته يې اجازه درلوده چې له دارالحيات څخه بهر لاړ شي په دې شرط چې د هغوی زده کړې ته تاوان ونه رسېږي.

لومړی او دويم کال پر ما هم تېر شول او درېيم کال راورسېد. پر همدې کال چې هغې ښځې د سپينوزرو کړی راکړه د ولې فکر راته پيدا شو.

پر درېيم کال د دارالحيات په ټولو محصلينو کې د شتمنی له پلوه زه تر ټولو کمزوری وم له همدې امله د مړو د لېږد کار ما ته سپارل شوی و.

کله چې به يې کومه کوپړۍ سوری کړه، يا به يې کومه خېټه وڅيرله او بيا به هغه کس مړ شو، ما بايد د هغه مړی له دارالحياته بهر وړی وای. خو د رالحيات له کارکونکو پرته بل څوک نه پوهېدل چې زه مړی له دې ځايه باسم.

ځکه چې مړي به مې د دارالحيات له شاتنی دروازې څخه ايستل او د هغوی تر ايستلو وروسته به مې د درالحيات په بهرني حوض کې چې د نيل اوبه پکې تېرېدلې خپل ځان ووينځه.

يوه ورځ مې د مړي تر ايستلو او دځان تر وينځلو وروسته د حوض په څنډه کې کالي اغوستل چې يوې ښځې راباندې غږ وکړ: اې ځوانه نوم دې څه دی؟

ومې کتل چې زما د نوم پوښتونکې مېرمنې نري کتاني کالي اغوستي دي او کميس يې دومره نری و، چې سينې يې ښکارېدې. داسې برېښېده چې دغه مېرمنه ډېره بډايه ده ځکه د سرو او سپينو زرو لس بنګړي يې په لاسونو کې ول. سرې شونډې او تورې سترګې يې وې.

د سر له غوړ و وېښتو يې خوندور بوی راته.

ما په دارالحیات کې تل ډېرې ناورغې ښځې ليدلې وې، خو کله چې مې دغه ښځه ولیده وشرمېدم، په داسې حال کې چې له نورو هغو ښځو نه شرمېدم چې خپله ډېرینه چاړه به مې پرې ګرځوله او عملیات به مې یې کاوه.

ښځه راته موسکې شوه او ويې ويل: ولې ځواب نه راکوې؟ بیا یې وپوښتل نوم دې څه دی؟

ما ځواب ورکړ: سینوهه.

ښځې وويل څومره ښکلی نوم دی، ته چې په دې خړيل شوي سر دومره ښکلی يې که وېښتان ولرې څومره به ښکلی شې.

فکر کوم له دې خبرې ورسته ډېر سور شوم ځکه دا لومړی ځل و، چې يوه ښځه له ما سره داسې خبرې کوي.

ددې لپاره چې له شرمه ځان پټ کړم او کومه خبره مې کړې وي و مې ويل ايا ته ناروغه يې او راغلې يې چې دلته د ځان درملنه وکړې؟

ښځې په خندا وويل: هو زه ناروغه يم خو معمولي نارغي نه لرم، له دې امله چې څوک نه لرم چې سات ورسره تېر کړم. نو نن دلته راغلم چې وګورم ددې ځای کوم ځوان مې خوښېږي.

کله چې ښځې داخبره وکړه زه له شرمه، وو ېرېدم او غوښتل مې چې ولاړ شم، خو هغې وپوښتل سینوهه! چیرته ځې؟

ومې ويل کار لرم او بايد لاړ شم. ښځې وپوښتل (سینوهه) د کوم ځای يې؟

ومې ويل: دهمدې ځای يم.

ښځې وويل دروغ وايې ځکه چې دبدن او څېرې رنګ دې سپين دی. واړه ښکلي لاسونه، غوږونه او پوزه لرې او کله چې ما له ليرې وليدې، خيال مې وکړ، يوې نجلۍ د دارالحیات د محصلينو کالي اغوستي دي.

کله چې مې داخبرې واورېدې، نه پوهېږم ولې مې زړه په درزېدا شو او په ځان کې مې غير عادي او حير انوونکې حالت احساس کړ. ښځې وويل سینوهه! ايا تا کله خپلې شونډې د يوې پېغلې پر شونډو ايښې دي او پوهېږې چې څومره خوند لري؟

ما ويل: نه .... ما هېڅکله خپلې شونډې د يوې پيغلې پر شونډو نه دي ايښې.

.... ښځې وويل: زما نوم (نفر) دی او له دې امله چې ټول وايي ډېره ښکلې يم، ما ته (نفر

،نفر ، نفر) وايي *(دنفر کلمه دلرغوني مصر په ژبه کې د ښکلي معنی ورکوله او (نفر ،نفر ،نفر) چې د ښکلي کلمې درې ځلې تکرار دی د ښکلا د صفت مبالغه ده او دغه ډول مبالغه په پښتو کې هم لرو لکه چې څوک وايي ډير ، ډير ښکلی خو په لیکني ارخ کې خکه ډیره نه کارېږي چې له فصاحته لېرې ده . ژباړونکی)*

او کله چې زه دلته ننوتم ستا ښکلي څېره مې خوښه شوه . تا ته بلنه درکوم چې زما کور ته راشې ، چې په ګډه وڅښو او زه به تا ته درزده کړم چې څنګه له يوې ځوانې ښځې سره لوبې وکړې ؟

په ياد مې شول چې پلار مې راته ويلي ول ، که کومې ښځې درته وويل چې ته ښکلی يې بايد له هغې څخه ډډه وکړې . ځکه چې د دغه ډول ښځو په سينو کې اور بلېږي چې تا به وسوځوي .

ما ورته وويل :نفر ،نفر ،نفر (د دغه نوم له تکراره مې خوند اخيست) ستا په سينه کې داسې اور دی چې ما به وسوځوي .

ښځې وخندل او ويې ويل :چا درته ويلي چې زما په سينه کې اور دی چې تا به وسوځوي ؟

ځواب مې ورکړ: پلار مې دغه خبره راته کړې ده .

زما لاس يې ونيو او په خپل تي يانې پر کميس بر سېره يې پر خپلې سينې کېښود او ويې ويل ايا ته دلته د اور احساس کوې او ستا لاس سوځي ؟

ومې ويل .. نه ښځې خپل کتان کميس لېرې کړ او ويې ويل ښايي زما کميس د اور د لمبو مخه نيسي .. خپل لاس دلته کېږده او وګوره چې ايا زما په سينه کې اور شته ؟

ما نه يوازې د اور احساس ونه کړ بلکې کله چې مې د هغې پر سينو لاس کېښود د بهساري خوند احساس مې وکړ او کله چې ښځه متوجه شوه زما مقاومت يې مات کړی دی ، نو ويې ويل : سينوهه ! راځه چې لاړ شو او وڅښو او ديوې کنيزې په شان چې خان د خپل خاوند په واک کې ورکوي زه به هم خپل وجود تاته وسپارم .

زه د ځوانې ښځې له دغه وړانديزه وېرېدلی وم ومې ويل (نفر ،نفر ،نفر) له ما تېره شه ځکه چې زه وېرېږم .

ښځې وويل له څه شي وېرېږې ؟ ومې ويل له تا وېرېږم او ستا کور ته له تګه ډارېږم .

ښځې په خندا وويل د فرعون زوی زما د درلودلو هيله کوي شتمن ځوانان ما ته د سرو او سپينو کړی، راکوي چې يوه ورځ يا شپه ورسره تېره کړم . خو زه د هغوی غوښتنه نه منم .

له دي کبله ستا غوښتونکي شوم چې ته د مصر تر ټولو ښکلى ځوان يې او ما هېڅکله ستا په شان ښکلى ځوان نه دى ليدلى.

ومې ويل: (نفر نفر نفر) پر ما رحم وکړه، په دې مه خوشحالېږه چې زه هم د نورو نارينه و په شان شم او خپله سپېڅلتيا له لاسه ورکړم. ځکه که يو نارينه له هغې ښځې سره ځملي چې آمون خداى ورته په نظر کې نه وي نيولې، خپله پاکي له لاسه ورکوي.

ښځې وخندل او ويې ويل: سينوهه! ته ډېر ساده يې زه حيرانه يم چې د طبس ښځو څنګه تر اوسه پرې ايښى يې. ځکه امکان نه لري چې ستا په شان يو ښکلى هلک د دغه ښار په کوڅو کې وګرځي او ځوانې نجونې يې تعقيب نه کړي، مګر دا چې تل له مور و پلار سره وي.

بيا يې وويل: سينوهه اوس چې نه غواړې زما کور ته لاړ شي او نه پرېږدې چې زه خپل ساعت د رسره تېر کړم نو يوه ډالۍ را کړه.

ما غوښتل هغه د سپينو بنګړى ورکړم چې مخکې امينداورې ښځې را کړى و. خو دې وويل دغه بنګړى زما لياقت نه لري. بايد داسې ډالۍ را کړې چې زما وړ وي.

ما ورته وويل چې زه يو بې وزله ځوان يم او تا ته ګران بيه ډالۍ نه شم درکولاى.

ښځې وويل که داسې وي نو زما ډالۍ ومنه او هغې خپله يوه ګوتمۍ له ګوتې را وايسته او ما وکتل چې شين رنګه غمى لري او هغه يې ما ته ډالۍ کړه.

ما غوښتل د ګوتمۍ له اخيستلو ډډه وکړم خو ويې ويل زه يوه بډايه ښځه يم. تا ته ددې ګوتمۍ درکول پر ما کوم اغېز نه کوي، خو ددې سبب به شي چې ته ما هېره نه کړې، ښايي يوه ورځ راشې او نه له دې شرمه ورتېر شې او پر دغې ورځ به ددې ګوتمۍ په بدل کې ما ته ډېرې ډالۍ راکړې. ګوتمۍ مې ترې واخيسته، پيغله په موسکا رانه روانه شوه، ما احساس وکړ چې له معبده تر وتلو وروسته به پخپل روان تخت ناسته وي او خپل کور ته به تللې وي.

پينځم څپرکی

د مجسمه جوړوونکي هنرمن نصيحت

سلطنتي ډاکټر(پاتور) چې رسمي نوم او درجه يې کوپړۍ سپړونکی و، يوه ورځ زموږ کور ته راغلی و، دوډۍ يې وخوړه او د پلار په مخ کې يې راته وويل: په دارالحيات کې مطيع اوفرمانبردرا او سه هېڅکله نيوکه مه کوه. هرڅه چې وايي ويې منه. خو ما خپل حقيقت پلټونکی حس نشواى ارامولاى او د(ولې) ځواب مې لټاوه.

سلطنتي ډاکټرانو د دارالحيات معلمينو او محصلينو له دې کنجکاوۍ کرکه کوله زه د دارالحيات پر درېيم کال پر دې پوه شوم چې پاتور ولې ويلي ول چې بايد نيوکه ونه کړم او هرڅه چې راته وويل شي له جنجال پرته يې بايد ومنم.

خو ومې ويل چې پوهه د تېزاب په شان ده . دانسان زړه خوري او پوه سړی د نورو په شان ناپوهه کېداى نه شي چې ځان په ساده توب او حماقت ورته واړوي.

هغه څوک چې له سره احمق وي له دې ناپوهۍ خخه کړېږي خو هغه کس چې حقيقت يې موندلی وي، ځان د احمقانو په شان نه شي ښودلاى.

ماليدل هغه ډاکټران چې په ټولنه کې مشهوره شوي او له نينوا او بابل خخه ناروغان ورته د درملنې لپاره راځي، دومره شعور نه لري چې پوه شي د څه لپاره دغه درمل ناورغ ته ورکول کېږي ؟

دوى يوازې دا وايي چې په کتاب کې همدا ليکل شوي دي ، خو زه په دغسې حالت کې غلی نه شواى کېناستلی.

زما د نيوکو او کنجکاوۍ پايله داشوه چې په دارالحيات کې يې زما دپرمختګ مخه ونيوله او اجازه يې رانه کړه چې دخپلو زده کړو بل پړاو پيل کړم.

هغه محصلين چې له ما سره په يوه ټولګي کې ول له ما مخکې شول او تر ما څو پړاوه مخته ولاړل. خو زه د دارالحيات په درېيم کال کې همداسې پاتې وم.

په داسې حال کې چې ويلاى شم په دغو محصلينو کې هېڅ يوه زما په شان استعداد نه

درلود او هیڅ یوه زما په شان له طبابت سره مینه نه درلوده.

له نیکه مرغه په ټولې دغې مودې کې چې د سلطنتي ډاکټرانو په امر له پرمختګه منع شوم د (آمون) نوم مې وانه خیست او له نورو به مې یوازې دا پوښتنه کوله چې ((ولې ؟))

ځکه چې که مې د آمون نوم اخیستلی او یا مې ویلي وای چې آمون نه پوهېږي او له دې امله چې پخپله بې خبره و. نو زه بې هم تېر ایستي دي. نو زه بې له دارالحیات څخه ایستلم او ما په دې ډول په طبس کې تحصیل نه شوای کولای. بیا به اړ وم چې سوریې یا بابل ته لاړ شم او هلته د مرګ تر وخته پورې د یوه ډاکټر تر لاس لاندې کار وکړم.

خو درباري ډاکټرانو له ښوونځي څخه زما دایستلو لپاره لاسوند نه درلود له همدې امله یې په دې بسنه کوله چې د تحصیل په پړاوونو کې زما د پرمختګ مخه ونیسي.

په دارالحیات کې له څو کلونو ژوند کولو وروسته مې یوه ورځ د ښوونځي کالي وایستل او غسل مې وکړ په هغا دي کالیو کې له ښوونځي څخه ووتم او غوښتل مې خپل مور و پلار ته ورشم.

کله چې د طبس له سړکونو تېریدم ومې لیدل چې د ښار ښه بدله شوې ده او د سوریې ډېر او سپېدونکي او تورپوستي په ښکلو جاموکې په ښارکې ګرځي. پخوا به د دغو کسانو شمېر ډېر لږ و.

پر دې سربیره له هرې خوا د سریاني موسیقۍ (د سوریې موسیقي ،ژباړونکی)غږونه اورېدل کېدل او دغه غږونه د عیاشۍ له خانګړو کورونو راتلل.

له دې سره سره چې په ښارکې د عیش و عشرت ښې ښانې زیاتې شوې وې. خو خلک اند ېښمن ښکارېدل. داسې برېښېده چې ټول د یوې بدبختۍ انتظار کوي او له اوسنۍ حالته ګټه نه شي کولای چې خوشحاله وي.

زه هم د نورو په شان اند ېښمن او غمجن وم. ځکه چې پوهېدم زما عمر په دارالحیات کې ضایع کېږي او څوک مې ترقۍ ته نه پرېږدي.

کله چې کور ته ورسېدم د مور و پلار په لیدو ډېر خپه شوم.

دواړه ډېر زاړه شوي ول. پلار مې دومره زوړ شوی و. چې دلیک د لیدو لپاره مجبوره و کاغذ تر خپلې پوزې پورې ستر ګو ته ورنژدې کړي او مور مې یوازې د خپل مرګ په هکله خبرې کولې.

زه په دې پوه شوم چې دواړه بریالي شوي چې په ډېرې سپما سره د نیل سین په لوډیځ

کې د هغې هدیرې ترڅنګ چې کاهنینو یې ځمکه په ډېره لوړه بیه خرڅوله د خان لپاره یو قبر واخلي.

پلار و مور ته بوتلم چې د مور دغه قبر چې پلار به مې هم یکې خاورو ته سپارل کېده راوښیي.

ومې لیدل چې دغه قبر له خښتو جوړ شوی او یوه کوچنۍ ودانۍ ده چې دیوالونه یې معمولي تصویرونه او کلیمې لري.

پلار و مور دګډ ژوند له پیله هیله درلوده، د ډېرو یو قبر ولري چې په راتلونکي کې باران او لمر او د نیل سین غیر معمولي سیلابونه هغه وران نه کړي. خو خپلې دغې هیلې ته ونه رسېدل او اړ شول د خښتو دغه قبر جوړ کړي.

په هغه ځای کې چې زما د پلار و مور قبر یې جوړ کړی و، د مصر د فرعونانو قبرونه د هرم په بڼه له لېرې ښکارېدل او هرځل چې زما مور و پلار اهرامونه کتل اسویلی به یې وایست. ځکه چې پوهېدل اهرامونه هېڅکله نه ورانېږي او باران، لمر او دنیل سیند غیر عادي سېلابونه او نیزونه د هغو اډانې نه شي ورانولای.

ما د مور و پلار لپاره د مړو (اموات) یو کتاب له غلطۍ پرته لیکلی و، چې له مړینې وروسته یې په قبر کې له خان سره کېږدي او زما مور و پلار په بلې نړۍ کې د مړو د کتاب د تېروتنو له امله ورک نه شي.

له دې وروسته چې د قبر له لیدو خلاص شوو کورته ستانه شوو او مور مې خواړه راکړل.

پلار راځخه د تحصیلاتو پوښتنه وکړه او ویې ویل زویه د مرګ لپاره دې څه فکر کړی دی؟

ومې ویل پلاره زه لا کوم عاید نه لرم چې د مرګ فکر وکړم او کله چې مې تنخوا او عاید پیدا کړل د بلې دنیا فکر به هم وکړم.

(قدرمن لوستونکي باید توجه وکړي هر څه چې په دغه کتاب کې لولي یو تاریخي حقیقت دی، د دغه کتاب ارزښت دا دی چې دنړۍ په ګڼو ژبو ژباړل شوی دی او داچاره دهمدې تاریخي ټکو له امله ده مثلاً په دغه ځای کې د مرګ په حال کې یو بوډا پلار له خپل ځوان زویه پوښتنه کوي: د خپل مرګ لپاره دې څه فکر کړی دی؟ ځکه چې په لرغوني مصر کې له هغه وخته چې یو کس به ځوان شو د ژوند تر وروستۍ شېبې پورې له

مرګه د وروسته پړاو لپاره د وسایلو د برابرولو فکر کوي او هغه اهرامونه چې په مصر کې ودان شوي دي د همدې لپاره وو. ژباړونکی)

تر لمر لوېدو وروسته له مور و پلار ره جلا شوم او کله چې له کوره راووتم د ښکلو هنرونو ښوونځي ته ور روان شوم چې په یوه معبد کې و. ځکه پوهېدم چې یو پخوانی ملګری مې هلته دی.

د دغه ځوان نوم توتمس و او د ښکلو هنرونو په برخه کې یې ښه استعداد درلود، ډېره موده مو سره نه وو لیدلي.

کله چې د ښکلو هنرونو مدرسې ته ننوتم شاګردان د خپلو معلمانو په مرسته په کار بوخت ول او چې کله یې د توتمس نوم واورېد، نو له کرکې یې نارې پر ځمکه تو کړې

یوه وویل چې هغه یې له دې ښوونځي وشاړه.

بل وویل که غواړې هغه پیدا کړې باید داسې ځای ته لاړشې چې هلته خدایانو ته ښکنځلې کېږي، ځکه چې توتمس خدایانو ته ښکنځلې کولې.

درېیم وویل هر چېرته چې لانجه او جنګ وي توتمس هم هلته دی او له هر جنګه وروسته ژوبلېږي.

خو کله چې ښوونکی لاړ او شاګردان پوه شول چې هغه نشته، ماته یې وویل هغه (د سوریې صراحي)په نوم په یوې ساقي خانه کې پیدا کولای شې، دغه ساقي خانه دبېوزلو د محلې په وروستۍ برخې او د شتمنو د محلې په سر کې ده.

هورې بېوزله هنرمندان او هغه کسان چې د ښکلو هنرونو له ښوونځي شړل شوي دي راټولېږي او دا یې دېره ده.

ما له زحمت پرته دغه ساقي خانه پیدا کړه، ومې لیدل چې توتمس په زړو جامو کې په یوه ځنډه کې ناست دی او داسې ښکاري چې همدا اوس له یوې لانجې خلاص شوی دی، ځکه چې تنده یې پړ سېدلې وه.

توتمس چې کله زه ولیدم لاس یې پورته کړ او ویې ویل: سینوهه ته او دا ځای ؟ څنګه دلته راغلې ؟ ما فکر کاوه چې ته به یو ستر ډاکټر شوی یې.

ما ورته وویل زړه مې له غمونو ډک دی، یو ملګري ته مې اړتیا درلوده چې له هغه سره یو څه وڅښم ځکه چې پلار مې ویلي لږ څښل د غمونو د لېرې کولو او خان خوشحالو لپاره ښه وي.

زه په دې خپه یم چې څوک نه شي کولای د (ولې) ځواب راکړي او هغه کسان چې د غه ځواب نه شي راکولای ماته د لیوني په سترګه ګوري.

توتمس خپل لاسونه راوښودل چې وښیي د شرابو د اخیستلو لپاره سره یا سپین نه لري.

خو زما په لاس کې دوه کړۍ سپین زر ول. هغه ته مې ور وښودل او یوه کړۍ پکې هغه وه چې امینداري ښځې ماته راکړې وه.

وروسته مې د ساقي خانې خاوند را وباله. هغه راغی او خپل دواړه لاسونه یې پر زنګنو کېښودل ټیټ شو. ما ترې وپوښتل څه ډول شراب لرې؟

هغه وویل دلته چې هر ډول شراب غواړې شته او زه به خپل شراب په رنګارنګ جامونو کې درکړم. تردې چې د هغو په لیدو سره به ستاسې د زړونو جامونه هم ډېر ژر خوشحاله شي.

توتمس وویل موږ ته د نرګس له عطر و سره ګډ شوي شراب راوړی.

غلام راغی او زموږ پر لاسونو یې اوبه راواچولې.

بیایې د هندوانې زنې پر مېز کېښودل او وروسته یې شراب راوړل. هغه جامونه چې شراب پکې اچول شوي ول. ړنه او رنګین ول.

توتمس شراب په دې هیلې وڅښل چې د ښکلو هنرونو ښونځي او د هغه ښوونکي له نه غږېدونکي خدای سره مخامخ شي.

ماهم په دې هیله خپل شراب وڅښل چې د آمون ټول ملایان له همدغه خدای سره مخامخ شي.

په کراره مې خبرې وکړې او توتمس وویل مه ډارېږه. د دې ساقي خانې ټول ګاکان زما او ستا په شان ازاد فکر لري.

له دوو جامونو وروسته د شرابو رڼا زموږ زړونه روښانه کړل. ما وویل په دارالحیات کې زه له تور پوستو غلامانو هم پست او رالوېدلی یم او له ما سره داسې چلند کېږي چې ته وا ورانکاری یم.

توتمس وپوښتل ولې در سره داسې چلند کېږي؟

ومې ویل د دې لپاره چې وایم (ولې).

توتمس وویل ته د ډېرې سختې سزا وړ یې ځکه کله چې وایې (ولې یا د څه لپاره؟) د

هغو کسانو پر دین اعتقاداتو او شتمنۍ یرغل کوي چې په مصر حکومت کوي. ... او هغوی پوهېږي چې ستا دغه پوښتنه د هغوی قدرت، شتمنۍ او نیکمرغۍ ته تاوان رسوي، نو مجبور دي چې تا وشړي.

زه خو حیران یم چې څنګه تر او سه پورې په دارالحیات کې پاتې یې. ولې دې نه شړي او زما پر برخلیک چې د ښکلو هنرونو له ښوونځي شړل شوی یم نه اخته کېږې.

دغه کسان چې ته یې ګورې ښایي د رنګ. جسم. او د بدن د پوستکي او ان د مذهبي عقیدو له پلوه تو پیرونه ولري خو له یوه پلوه ګډه عقیده لري او هغه دا چې څنګه دغه موهومات او ناسمې عقیدې او دغه تشکیلات پخپل حال وساتي. ځکه چې دغه تشکیلات د هغوی او د هغوی د بچیانو په ګټه دي. دوی له دغو تشکیلاتو مخکې هم حکومت کاوه او قدرت لري. بل دا چې د دوی شتمني به هم ورځ تربلې زیاته شي.

خو ته وایې (دځه لپاره؟) غواړې د دغو تشکیلاتو بنسټ وران کړې او د هغوی ناپوهي ثابته کړې.

که هغوی پخپلو کې اختلافات هم ولري خو ستا پر خلاف به یو ځای شي چې تا له منځه یوسي. ځکه چې ستا خطر د هغوی ترمنځ له اختلافاتو ډېر زیات دی او تر هغه چې مصر وي او په دغه هېواد کې اهرامونه شته هغوی به که ستا په شان لکونه کسان قربان هم کړي دغه تشکیلات به وساتي. ځکه چې د دوی د قدرت ضمانت کوي او هرڅوک چې مخالفت وکړي هغوی به د آمون یا فرعون په نامه له منځه یوسي.

بیا تو تمس راته وویل کله چې زه د ښکلو هنرونو ښوونځي ته ولاړم داسې خوشحاله وم چې له مرګه وروسته به مې په اهرامونو کې ښخوي.

کله چې ما کارپیل کړ لومړی مې په قلم پر تختوانځورونه کاږل وروسته مې بیا نرمه خاوره د مجسمو د جوړولو لپاره وکاروله او په پیل کې به مې د موم په مرسته د هرې مجسمې قالبونه جوړل کړل. وروسته به مې د هغو له مخې ډبرینې مجسمې جوړولې.

دغه مهال زه د هغه ترې په شان وم چې اوبو ته رسېدلی وي او هر کار به مې په شوق سره کاوه. تر دې پورې چې یوه ورځ مې لټه وکړه چې د خپلې خوښې او سلیقې په اساس مجسمې جوړې کړم او هغو ته بڼه او رنګ ورکړم.

خو پر دې ورځ ناڅاپه د ښکلو هنرونو استادانو اعتراضونه پیل کړل او ویې ویل دغه مجسمې چې ته یې جوړول غواړې له قانون سره سمې نه دي. ځکه همغه ډول چې د خط هر

توری خپله خاصه بڼه لري او له هغه پرته لیکل نه شي کېدای. په ښکلو هنرونو کې هم هره څېره او مجسمه خپله خاصه بڼه لري داسې نه شي کېدای شي چې له هغه پرته بل ډول مجسمه جوړه کړې او یا نوی رنګ پکې وکاروې.

د ښکلو هنرونو د رامنځته کېدا په وخت کې د هغه سړي انځور چې ناست او یا ولاړ دی رانښودل شوی دی او موږ هم همغه ډول چې زموږ پلرونو انځور کړي دغه تصویرونه باسو.

د پنځون له پیله. هنرمندانو د حرکت په وخت کې د خره د لاسونو د پورته کېدو، یا ښکته کېدو ډولونه په انځورونو کې معلوم کړي دي.

که موږ د هغوی پر خلاف انځور وباسو کفر به مو کړی وي او په دې ډول به موږ هنرمندان و نه بولي چې هرڅوک دې پخپله خوښه او سلیقه تابلو ګانې وباسي او یا دې مجسمې جوړې کړي.

هرڅوک چې زموږ د قانون او دود پر بنسټ انځور وباسي یا مجسمه جوړه کړي موږ هغه په ښوونځي کې منو، هغه ته د کار لپاره پاپي روس کاغذ او نرمه خاوره، کاڼي او دنجارۍ او حجارۍ وسایل ورکوو او هرڅوک چې زموږ د قوانینو پر بنسټ عمل و نه کړي هغه به د ښکلو هنرونو له ښوونځي وباسو.

ای سینوهه زه هم ستا په شان وم او په ښوونځي کې مې خپلو استادانو ته وویل ولې باید داسې وي او ولې باید داسې نه وي؟ ولې دیوې مجسمې سینه تل په شنه رنګ رنګېږي او ولې یې تل سترګې سرې جوړېږي؟ ایا غوره نه ده چې دیوې مجسمې سترګې تورې کړو او جامې یې په هغه ډول رنګ کړو چې پخپله یې غوښتې دي.

خو د معبد کاهنین هرچیرته ښوونکي او استادان دي، هغوی زه له ښوونځي وایستلم او له همدې امله مې اوس په همدې ساقي خانه کې په پرېښدلي مخ ګورې.

خو ای سینوهه! له دې سره سره چې کاهنین په معبد او هغو ښوونځیو کې چې په دغو معبدونو کې یې جوړ کړي دي کلک ټینګتي دي او خپل دودونه او رواجونه نه پرېږدي، هڅه کوي هر نوی فکر په همغه لومړي سر کې له منځه یوسي او نه پرېږدي چې د تحول او بدلون لپاره کوم ګام پورته شي خو زه ذا احساس لرم چې دنیا داسې بدله شوې چې حیرانوونکې ده.

دغه کسان چې اوس د طبس په ښارکې ګرځي که څه هم په آمون او نورو مصري

خدایانو عقیده لري خو له هغوی څخه نه وېرېږي او د جامو په اغوستلو کې هم بې پروا دي دغه بې پروایي لوړې درجې ته رسېدلې شي، څکه چې خلک په ډېرې بې شرمۍ خپلې سینې او خېټې په رنګارنګ جامو کې پټوي، په داسې حال کې چې پاک خدای انسان لوڅ لېږ پنځولی دی. ددې لپاره چې انسان تل لوڅ وي او هېڅکله خپل بدن پټ نه کړي ان ښځې د نارینه و په شان بې شرمه شوې دي او داسې جامې اغوندي چې سینې او خېټې یې پټوي

(لوستونکي دې توجه وکړي، هغه څه چې په دغه کتاب کې لیکل شوي تاریخي واقعیتونه دي. په قدیم مصر کې خلکو داسې جامې اغوستلې چې د هغوی سینه او خېټه به یې نه پټوله او لوڅې سینې وې یارو. ژباړونکی)

زه چې په دغو حالاتو فکر کوم ګمان مې دی، چې په وروستۍ زمانه کې یو او ډېر ژر به دنیا پای ته ورسېږي.

که پېنځوس کاله مخکې یوې ښځې یا یوه نارینه داسې جامې اغوستلې چې سینه یا خېټه به یې پټوله خدایانو ته د سپکاوي په تور به یې سنګسار کړل. خو اوس همدا ډول ښځې او نارینه د طبس په واټونو کې ازاد ګرځي.

اوه! دغه دنیا څومره زړه شوې ده. سخ دې وي په هغه کسانو چې دوه زره کاله مخکې یې دغه ستر هرم. زر کاله مخکې یې دغه وړوکی هرم جوړ کړی دی. لاړل او اوس ژوندي نه دي چې دغه حالات وګوري.

د شرابو جام پردې سربېره چې زموږ زړونه یې ښاد کړل، زموږ اروا یې هم داسې سپکه کړه لکه چې توتکی په مني کې الوت کوي *(په مصر کې د نیل سیند په مني کې مستېږي او سیلابونه راځي نو توتکی هم په مني کې را څرګندېږي)*

تو تمس وویل: ښه به داوي چې پاڅو، د عیاشۍ یوه کور ته لاړ شو او د نڅا ننداره وکړو چې تو له شپه د (ولې) په هکله فکر ونه کړو.

ما د ساقي خانې خاوند ته ناري کړې، هغه رانژدې شو، دواړه لاسونه یې پر زنګونو کېښنودل او ټیټ شو، ما له دوو سپینو کړیو څخه یوه هغه ته ورکړه چې د شرابو او زړو بیه ور وګرځوي. د ساقي خانې خاوند د شرابو او زړو د بیې له ګرځولو وروسته د مسو څو کړۍ بېرته ماته راکړې، ما د مسو یوه کړۍ هغه مریي ته ورکړه، چې موږ ته یې شراب راوړي ول او زموږ پر لاسونو یې اوبه رااچولې وې.

کله چې مو غوښتل له ساقي خانې ووځو. نو شراب پلورنکي رانژدې شو او د درناوي په دود ټیټ شو. ويې ويل که مو زړه غواړي چې له سرياني نجونو سره ساعت تېر کړئ، زه يې خپلې پېژنم. چمتو يم چې تاسې ته لارښونه وکړم او د دغو نجونو کور در وښيم.

د هغوی کور ته د ننوتو شرط دا دی چې تاسې به له ماڅخه يو منګی شراب واخلئ او د هغوی کور ته ورشئ. کله چې هغوی شراب وګوري تاسې ته به لاره درکړي چې کورته ورننوځئ.

توتمس وويل زه له سرياني نجونو څخه چې زياتره يې زما د مور په شان زړې دي کرکه کوم. فکر کوم هغوی هغه نجونې دي چې کله زما پلار ځوان و، ورسره يې ساعت تېراوه.

د ساقي خانې خاوند وويل زه به د داسې نجونو کور در وښيم چې کله د هغوی څېرې وګورئ زړونه به مو له خوشحالۍ ښاد شي او هغوی به په ډېرې خوشحالۍ سره دې ته چمتو شي چې ستاسې خوښندې شي.

خو توتمس ونه منله او زه يې له ساقي خانې بهر کړم مو د ښار په واټونو کې وګرځېدو.

د طبس ښار شپه او ورځ نه لري. شپه يې هم د ورځې په شان وي او خلک د ښار په کوڅو او واټونو کې ګرځي.

بډای عياشان پر روان تخت سپاره له واټونو تېرېدل او د ساعت تېريو د کورونو په دروازو او په څلور لارو کې مشالونه سوځېدل.

له ځينو دغو کورنو د سرياني موسيقۍ (د سوريې موسيقي) غږونه اورېدل کېدل. له ځينو کورنو څخه د تورپوستو د ډول غږونه راتلل او موږ به پوهېدو چې د دغو کورونو ښځې تورپوستې دي

توتمس باور درلود چې ځينې تورپوستې ښځې ښکلې وي او کله چې انسان هغوی د خپلې خوښې په توګه غوره کړي نيکمرغه به شي *(څلور زره کاله مخکې په مصر کې خور او ورور د واده اجازه درلوده له همدې امله نارينه و، به خپلې ښځې د خور په نامه يادولې. ژباړن)*

زه په څو ځله له خپل پلار سره يو ځای د ناروغانو کورونو ته د تګ لپاره د طبس له واټونو تېر شوی وم.

خو تر دې شپې پورې نه پوهېدم چې د عياشۍ د کورنو داخلي حالت به څنګه وي؟
توتمس يوه کوچني کور ته بوتلم چې د انګورو پيشۍ په نامه يادېده. هلته پر غولي

نرم فرش خپور و . څراغونو زېړ پوښونه درلودل.

د دې کور ښځې د څراغونو د زېړې رڼا له امله ښکلې ښکارېدې او ومې کتل چې ځينې پکې شپيلۍ او ځينې بربط غږوي.

یوې نجلۍ له هغه وروسته چې زه يې وليدم شپيلۍ پر ځمکه کېښوده راپاڅېده او ماته راغله لاسونه يې زما پر لاس کېښودل او بله نجلۍ تو تمس ته نژدې شوه او خپل لاس يې د هغه په لاس کې کښود . هغې چې زما پر لاس يې لاس ايښی و . زما لاس يې پورته کړ او ويې کوت. بيايې زما پر خړېيل شوي سر نظر تېر کړ او ويې پوښتل :ته د طب په ښوونځي کې درس وايې که د حقوقو يا سوداګرۍ او که د ستور پېژندنې؟

له دې امله چې د تو تمس لاسونه ځيږه ول. هغې نجلۍ ورته وويل چې هغه به د ښکليو هنرونو په ښوونځي کې درس وايي ځکه چې د حجارانو او مجسمه جوړونکو لاسونه هم د طبيبانو او محصلينو په پرتله ځيږه وي.

له هغه وروسته مې د ډېرو شرابو له امله په ياد نه دي چې څه وشول خو په مبهم ډول مې احساس وکړ چې په هغه کور کې له يوې تورپوستې سره ونښتم. يو وخت مې ځان له کوره بهر په ناولې لښتي کې وليد او ومې کتل چې له مايې د سپينو زرو او مسو کړۍ هم اخيستې دي.

د پلار خبره رایاده شوه چې ويل به يې کله چې انسان ډېر وڅښي نتيجه يې داشي چې کله سترګې پرانيزي نو په لښتي کې به پروت وي. تو تمس د نيل سيند څنډې ته بوتلم چې هلته خپل په ختو ککړ مخ او لاسونه ووينځم.

کله چې دارالحيات ته ستون شوم سهار شوی و . له دې سره سره چې د ډېرو شرابو د څښلو له امله مې حالت ښه نه و . خو ځان مې د غوږونو برخې ته ورساوه ځکه چې پر دې ورځ مې بايد په دې برخه کې کار کړی وای.

په دهلېز کې معلم وليدم. دغه سړی د غوږونو د ناورغيو متخصص او درباري ډاکټر و . زما شلېدلو جامو او پړسېدلي سرته يې وکتل او ويې ويل :سينوهه! ته بېګا د عياشۍ په کورونو کې وې؟ماخپل سر تيت نيولی و . ښوونکي وويل سترګې دې راوښيه! ما مې سترګې ور وښودلې او له هغه وروسته يې زما ژبه هم وليده او نبض يې وکوت ويې ويل: بېګا دې ډېر څښلي دي. په دارالحيات کې د يوه محصل لپاره په شرابو کې افراط ښه نه وي. ځکه چې هغه له کاره غورځوي. که ته ځان معالجه نه کړې ترسبا به

پرکاله وې اوله زړه کار نه شې کولای، راخه چې مسهل درکړم چې کولمې دې پاکې کړي او د شرابو اغېز له منځه یوسي، خو په دې شرط چې نور به نه وایې چې(ولې)ځکه چې په دارالحیات کې د عیاشۍ کورنو ته تګ او شراب څښل عیب نه دی خو(ولې) پو ښتنه ستر عیب ګڼل کېږي.

ما ترهغې شېبې پورې له ښځې سره وېدېدل نه وو حس کړي او ګمان مې نه کاوه چې د یوې ښځې شتون به سړی دومره خوشحالوي.

له هغه وروسته به مې له هر فرصته استفاده کوله چې سپین او مس به مې درلودل د عیاشۍ کورونو ته به تلم.

له دې امله چې په دارالحیات کې به ناروغانو سپین زر راکول نو د فلزاتو ترلاسه کول به راته سخت نه و.

له هغه وروسته په دې پوه شوم چې د ښونځي معلمین چې پخوا په ما بدبینه ول دعیاشۍ کورونو ته ترنګ وروسته یې ماته په ښه سترګه کتل. ځکه پوه شوي ول چې زه په عیاشۍ کې دومره بوخت یم چې د نیوکو فکر راسره نشته.

په دغو حالاتو کې فرعون چې(امن هوتپ) نومېده سخت ناورغ و او درباري ډاکټرانو یې علاج نه شو کولای.

له دې سره سره چې هره ورځ به یې د فرعون له خوا په معبد کې قرباني کوله خو هغه ورسره نه ښه کېده.

داسې اوازه ګډه شوه چې پاچا پر آمون خدای غوصه شوی چې د هغه علاج نه کوي او په بین النهرین کې یې نینوا ته یو پلاوی استولی چې د نینوا له خدایه څخه چې (ایشتار) نومېږي مرسته وغواړي.

خو دغه موضوع له ملي پلوه دومره لوی شرم و، چې چا جرات نه شو کولای دغه خبره په لوړ اوزا وکړي چې فرعون دخان د درملنې لپاره د نینوا له خدایه مرسته غوښتې ده، خلکو به په کراره دغه خبره کوله.

یوه ورځ د نینوا د خدای مجسمه طبس ته ننوته، ما ولیدل چې یو شمېر روحانیون چې اوږدې ږیرې یې درلودې، د دغې مجسمې شاوخواته راغونډ شوي ول.

له دې سرهله دې، چې ما فکر کاوه زه یو روښاندی محصل یم خو له دې امله چې پردی خدای راغلی او زموږ د فرعون درملنه کوي کرېدم او کتل مې چې ټول محصلین او د

درالحیات ښوونکي هم خپه ول.

پردی خدای د نیل له مستېدا تر یوې اونۍ مخکې پورې په مصر کې و. خو هېڅ ګټه یې ونه کړه چې د فرعون درملنه وکړي او مورېتول د پردي خدای له ناکامۍ خوشحاله شوو.

سلطنتي کوپړۍ سوری کوونکی د دربار د نورو ډاکټرانو په شان دارالحیات ته راته. خو هغه هم د نورو په شان اند ښمن و او تر یوه وخته یې ماته توجه نه کوله.

کله چې پوه شو چې نورې پوښتنې نه کوم. جنجال نه جوړوم او نه وایم چې د(ولې) ځواب راکړی، نو له ما سره نرم شو او یوه ورځ یې راته وویل سینوهه! ستا پلار ستر سړی دی. خو د ټولو حقیقي مشرانو په شان ببوزله دی، زه ستا له پلار سره د ملګرتیا له مخې او د هغه درناوي پر بنسټ چې د هغه شرافت او ستر توب ته یې لرم غواړم له تا سره مرسته وکړم.

زه نه پوهېدم چې پاتور به څه مرسته راسره وکړي.

خو یوه ورځ یې خبر راکړ چې پاتور د فرعون د سر د کوپړۍ د سپړلو لپاره سلطنتي ماڼۍ ته ځي.

شپږم څپرکی

لاړو چې د فرعون کوپړۍ سورۍ کړو

تول ډاکټران د فرعون له معالجې نهيلي شوي ول او يوازې د درملنې يوه لاره پاتې وه. هغه داوه چې د هغه د کوپړۍ وسپړي او وګوري چې ايا د هغه ماغزه کومه ستونزه لري کنه؟

دغه کار په هر حالت کې ګټه درلوده. ځکه چې که د هغه ماغزو کوم عيب درلوداى، نو د ماغزو عيب يې لېرې کاوه او که يې عيب نه درلوداى په کوپړۍ کې موجود زهرجن بخارونه يې را ايستل او د فرعون سر سپکېده.

پر هغې ورځ چې پاتور د فرعون ماڼۍ ته ورته چې سرېې سورى کړي سهار وختي دارالحيات ته راغى او زه يې ورو بللم هغه يو صندوق راکړ او ويې ويل په دغه صندوق کې زما د جراحۍ وسايل وي چې په اور کې اېښودل شوي يا اېشول شوي دي. غواړم ترد ې مخکې چې نن سلطنتي ماڼۍ ته لاړ شم دلته د دوو کسانو کوپړۍ سورۍ او وسپړم. ددې لپاره چې تمرين وکړې نو غواړم چې د کار په وخت کې ته د جراحۍ وسايل راکړې.

يوه شوم هغه مرسته چې پاتور غوښتل له ما سره يې وکړي همدا ده ځکه کله چې يو شاګرد د سلطنتي ډاکټر له لوري غوره کېږي چې د جراحۍ وسايل د عملياتو په وخت کې ور کړي هغه غوره شاګرد وي . دغه شاګرد د هغه نژدې کس وي او ددې لياقت لري چې د هغه طبي مرستيال شي.

له هغه وروسته پاتور مخکې او زه ورپسې هغې برخې ته ننوتو چې لاعلاجه ناروغان. مفلوجين او هغه کسان پکې پراته ول چې په سر کې زخميان شوي ول.

پاتور چې هلته ورسېد دځينو سرونه يې معاينه کړل او دوه تنه يې د جمجمې د سپړلو لپاره غوره کړل.

يو هغه لاعلاجه بوډا وو، چې مرګ ورته لويه نيکمرغي وه او بل يو کلک او

تورپوستی غلام چې په سر ته په ډېرې وهل شوی و ، نه یې خبرې کولای شوې او نه یې د بدن غړي ښورولای شول.

دواړه یې د جراحۍ هال ته بوتلل او بې له ځنډه یې د اپیمو شیره د هغوی رګونو ته ننه ایستله چې د درد احساس ونه کړي.

په چالاکۍ سره مې د هغوی سر ونه وخریل او بیا مې د فنګس (کفک) او شنجرف (VERMILION) محلول پرې وموښل ځکه چې په کتاب کې لیکل شوي ول، چې له جراحي عملیاتو مخکې باید د عملیات ځای په دغه ډول محلول پاک شي.

پاتور خپله چاړه واخیستله. د سرپوستکی یې پرې کړ. پوستکی یې دواړو لورو ته واړو. په دې وخت کې د سر د پوستکي له دواړو غاړو وینه بهیدله خو پاتور وینې ته توجه نه کوله.

تر دې وروسته پاتور د کوپړۍ د سوري کولو وسیله واخیسته او په سر کې یې د ننه کړه ، کله چې د دې الې څوکه په سر کې ننوتله هغه یې وڅرخوله په دې ډول چې یو ګرد هډوکی د سرله کوپړۍ بېل شو او مأزغه ښکاره شول.

پاتور ماغزو ته ځیر شو او ویې ویل زه د دغه کس په مازغو کې هېڅ نقص نه وینم. بیرته یې هډوکی پر خپل ځای کېښود او پوستکی یې چې سره بېل کړی یې وبیرته سره یو ځای کړ او ویې تاړه

خو کله چې هغه د سر د تړلو په حال کې و د ناروغ رنګ تک شین واوښت او مړ شو.

کله چې د هغه سړي مړی یې بهر کړ د دارالحیات مشر هم له یو شمېر محصلینو سره هلته موجود و.

پاتور یوه محصل ته وویل په تاسې کې یو تن چې لږ ځوان وي لاړشئ او ماته لږ شراب راوړئ، چې لاسونه مې رېږدي.

یو محصل لاړ او یوه پیاله شراب یې راوړل هغه چې یې وڅښل د لاسونو رېږدېدل یې ودرېدل بیا یې امر وکړ چې مړیې د عملیاتو لپاره وتړي او ورو یې زیاته کړه: د سر د هډوکي د قالب نیونې وسایل چمتو کړئ.

یو ځل بیا ما هغه ته د جراحۍ وسایل ورکړل، هغه لومړی د سر پوستکی لېرې کړ .خو دا ځل دوه تنه د هغه په امر په ښي او کیڼ لوري کې ولاړ وو ، چې د وینې بهېدا مخه ونیسي. ځکه چې پاتور نه غوښتل پخپله په ورو کارونو باندې وخت ضایع کړي چې له

اصلي کاره پاتې نه شي.

په دارالحیات کې یو بې سواده کس و، چې کله به د ناروغ په بستر حاضر شو د زخم خونریزي به ودریدله. خو پاتور په دې وخت کې نه غوښتل له هغه کار واخلي او هغه یې د فرعون د سر سپړلو ته ساتلی و.

له دې ورسته چې پوستکی لېرې شو پاتور د مریي د سر هډوکی ما او نورو کسانو ته وروښود، مورږ ولیدل چې د هډوکي یوه برخه د ګوزار له امله ننوتې ده.

له هغه وروسته یې په خاصې چړې او ارې سره د هډوکي دغه برخه له جمجې بېله کړه. چې اندازه یې د لاس د ورغوي هومره، او پاتور د تورپوستي مازغه چې سپین رنګه وو او ښورېدل ټولو ته وروښودل. مورږ ولیدل چې پر مازغو لړه وینه هم پرته ده او هلته لخته یا کلکه شوې ده.

پاتور وویل دا چې دغه سړی خبرې نه شي کولای او د بدن غړي نه شي ښورولای لامل یې د هغه پر مازغو همدغه لخته یا کلکه شوې وینه ده.

بیا یې په ډېرې خیرتیا سره دغه وینه له مازغو پورته کړه او یو وړوکی هډوکی یې هم چې پر مازغو پروت و له هغه ځایه په احتیاط سره لېرې کړ.

په داسې حال کې چې هغه پخپل کار بوخت و، نورو په بیړه له کوپړۍ د جلا شوي هډوکي له مخې د هغه قالب اخیست، قالب واخیستل شو او په دې ډول یې په لرګین څټک هډوکی وټکاوه چې ننوتلی ځای یې بیرته سم شي او بیا یې د هغه قالب واخیسته او په قالب کې یې ویلې شوي سپین زر واچول.

سپین زر یې په اېښیدلو او بوکې ساړه کړل او پاتور ته یې ورکړل پاتور هغه د سپینو زرو ټوټه چې د ناروغ د سر د جلا شوي هډوکي په اندازه وه، د سر په ستر سوري کېښوده او د سپینو زرو په کوچنیو بستونو سره یې د سر له هډوکي سره ونښلوله ورپسې یې د سر پوستکی بیرته د سپینو زرو په قالب راکاږه او له ګنډلو وروسته یې ټپ وتاړه.

پاتور وویل دغه سړی راویښ کړئ، خو باید تر ډېرو ورځو پورې حرکت ونه کړي.

سړی یې راویښ کړ.

هغه چې د کوپړۍ له دې عملیاتو مخکې خبرې نه شوای کولای او لاس او پښې یې نه شوای ښورولای تر عملیاتو وروسته یې هم اندامونه خوځولای شوای او هم یې خبرې وکړې.

پاتور هغه ته وویل تر دریو ورځو پورې باید سر، ونه ښوروي.
کله چې یې مریې بلې کوټې ته د څملاستو لپاره بوت پاتور وویل که دغه کس تر دریو ورځو پورې مړ نه شي معالجه به شي. له دارالحیاته وتلای او له هغه چا څخه خپل کسات اخیستلای شي چې سر یې ورمات کړی و.
له دې وروسته یې محصلین رخصت کړل او ماته یې وویل لاړ شه، زما وسایل په اور کې کېږده، ویې اېشوه چې فرعون ته ورشو او ته به هم له ما سره ځې.
ما په بیړه د پاتور د جراحۍ وسایل پریمنځل، په اور کې مې کېښودل، ځینې مې واېشول او له دارالحیاته ووتو.
دهغه د جراحۍ صندوق ما اخیستی و او په سلطنتي راون تخت کې چې د دارالحیات پر وړاندې یې زموږ انتظار کاوه سپاره شوو.
دهغه کس په ملګرتیا چې د هغه حضور د وینې د بهېدا مخه نیوله د سلطنتي ماڼۍ پر لور راون شو.
مریانو روان تخت داسې لېږداوه چې بیخي نه خوځېده او ما یو ډول ویاړ کاوه ځکه چې پوهېدم ډېر ژر به سلطنتي ماڼۍ ته ننوځم او فرعون به له نژدې وګورم.
له دې وروسته چې لږ مزل مو په روان تخت وکړ د نیل څنډو ته ورسېدو، په سلطنتي ماکو کې کېښناستو او د (طلایي کور) یانې سلطنتي ماڼۍ پر لوري روان شو.
کله چې هلته نژدې شو دومره ماکوګان او ګران بیه بېړۍ چې له ګرانو لرګیو جوړې شوې وې، ترسترګو کېدلې چې د نیل اوبه بیخي نه ښکارېدې.
د خلکو په خوله داخبره وه چې درباري کوپړۍ سوری کوونکی ډاکټر راغلی دی، ټولو به د ویر په بڼه لاسونه پورته کول او ژړل به یې، ځکه چې پوهېدل داسې نه دي شوي چې کوم فرعون دې د کوپړۍ له سپړولو وروسته ژوندی پاتې وي.
موږ د ماڼۍ په مخکې له ماکو ښکته شوو او د زنبق په نامه له دروازې یې موږ ماڼۍ ته دننه کړو.
د دربار مشرانو او سترو شخصیتونو زموږ په مخکې خپل لاسونه په زنګنو کېښودل او سرونه به یې د درناوي په دو د ټیټ کړل، ځکه چې پوهېدل موږ هغه کسان یو چې مرګ مو له ځان سره راوړی دی.
موږ یې د فرعون د خوب د کوټې پر لوري بوتلو، ومې لیدل چې فرعون پر یوه کټ

پروت دی چې زري بخمل پرې غوړېدلی و او د کټ پښې د خدایانو له مجسمو جوړې شوې وې.

په هغه وخت کې فرعون سلطنتي نښې نه درلودې مخ یې پړسېدلی او اندامونه یې لوڅ ول، سر یې یوه لورته کوږ شوی او له خولې یې ناړې روانې وې.

ما چې کله فرعون په دې حالت کې ولید متوجه شوم چې د دې نړۍ قدرت دومره ناپایداره دی. چې فرعون د ناروغۍ او مرګ په بستر کې له هغو بېوزلو سره کوم توپیر نه لري چې په دارلحیات کې معالجه کېدل او یا به مړه شول.

خو د کوټې سینګار ډېر ښکلی و. په دیوالونو د سلطنتي ګاډیو عکسونه جوړ شوي وو او فرعون په هغو ګاډیو کې د زمریانو پر لور دغشي ویشتو پر وخت انځور شوی و.

پر دیوالونو باندې سره. لاجوردي او طلایي رنګونه ځلېدل او د کوټې غولې یې د یو ستر حوض په بڼه ښکلې جوړ کړی و. چې کبان پکې لامبو وهي او هیلۍ او مارغان پکې الوتنه کوي. موږ لاسونه په زنګونو کېښودل او پر ملا ټیټ شوو.

زه او پاتور پوهېدو چې د فرعون د سر سپړل به ګټه ونه کړي او د هغه حالت ښیي چې مړ به شي.

بله دا چې دود داوي چې له مړینې مخکې باید د فرعون سر سوری شي چې له سره یې بخارونه بهر شي او دا وویل شي چې شاوخوا کسانو د علاج په برخه کې له وروستیو هلو ځلو هم ډډه ونه کړه.

ما د پاتور. تور بخونه صندوق چې له ښکلي ابنوس(EBONY) لرګي جوړ شوی و، پرانست چې وسایل یې ورکړم.

زموږ تر ورتګ مخکې سلطنتي ډاکټرانو دفرعون سر خرییلی و او د کوپړۍ د سوري کولو لپاره یې چمتو کړی و.

پاتور هغه سړي ته چې شتون به یې دوینې د بهېدا مخه نیوله امر وکړ چې د فرعون د سر خوا ته ودرېږي او د هغه سر دې په دواړو لاسونو کې کلک ونیسي.

خو په دې وخت کې دمصر ملکه چې(تي تي) نومېده را مخکې شوه او ویې ویل نه !

ما تر هغه وخته دهغه ځای دعظمت له امله د مصر ملکه .ولیعهد او دهغه خور نه وو لیدلي او ټولو دغم له امله لاسونه پورته نیولي ول.

د مصر ولیعهد همغه ډول چې ددغه کتاب په پیل کې مې هم وویل په هغه کال وزېږېد

چې زه پکې زېږدلی وم خو ترما دنګ و. ژامه يې درلوده خو ټټر يې ننوتی و. هغه هم د خپلې مور او خور په شان لاسونه پورته نيولي ول.

خور يې د مصر يوه ښکلې نجلۍ ګڼل کېده او له دې امله چې د هغې عکس مې د آمون په معبد کې ليدلی و. نو پر دې خبره له مخکې پوهېدم.

د مصر د چاغې غنمرنګې ملکې (تي تي) په هکله په هغه وخت کې ډېرې خبرې کېدلې. ټولو به ويل چې هغه يوه معمولي ښځه وه او له همدې امله د هغې د نيکونو نوم په رسمي اسنادو کې نه راځي.

هغه کس چې شتون به يې د تېپ وينه درولهٔ کله چې وليدل چې ملکې د ((مه کوئ)) حکم وکړ دوه ګامه په شا شو.

دغه سړی يو ساده کليوال او بې سواده و. چې د طب له علمه هم بې خبره و. خو له دې چې شتون به يې د زخمونو وينه دروله هغه يې په دارالحيات کې د دې لپاره ګمارلی و چې کله به يې څوک عمليات کول هغه به يې په سر ولاړ و.

زه فکر کوم د دې علت چې د دغه سړي شتون به وينه ودروله دا و چې د هغه بدن به ډېر کړوونکی او بد بوی کاوه.

دغه بوی دومره سخت و چې هر څومره به يې دغه کس وويني نو بوی به يې بيا هم نه ورکېده او دغه بوی هغه ميخ ته ورته و، چې د انسان په مازغو کې ننوځي.

دا چې مازغه او اعصاب پر ټول بدن واکمن وي نو د وينې د بهېدا مخه به يې ونيوله.

زه په پريکنده توګه نه وايم چې دغه سخت او کړونکی بوی به د وينې د بندېدا سبب کېده خو له دې امله چې د دغه کار لپاره د منلو وړ بل دليل نه شو موندلی نو زه تصورکوم چې د هغه بوی وينه دروله.

ملکې وويل زه اجازه نه ورکوم چې دغه کس د خدای سر په خپل لاس کې ونيسي. بلکې زه په خپله د هغه سر نيسم.

پاتور وويل مېرمنې! کله چې د سرپوستکی ليرې کړو وينه بهېږي او ستاسې لپاره د خونريزۍ کتل ښه نه دي.

خو ملکې وويل زه د خدايانو د وينې له کتلو نه وېرېږم او په خپله يې سر کلک نيسم.

له دې چې سلطنتي ډاکټرانو زموږ له راتګه مخکې فرعون بېهوشه کړی و. پاتور پوهېده چې هغه به زموږ غږ وانه وري او که يې واوري هم نو د غبرګون ښودلو وس نه لري

، نو خبرې يې پيل کړې، په همدې حال کې يې پر خپلې ډېرينې چړې د فرعون د سر پوستکی سوری کړ او په همدې وخت کې يې وېل:

فرعون چې له خدايانو دی د آسمانونو پر لور ځي او د خپل پلار آمون په زرين ماکو کې به وي.

فرعون له لمره پيدا شوی دی او د لمر لور ته به جاروځي او د هغه نوم به تر قيامته پورې پاتې وي..... ای بوين سرپه..... ته چيرې يې ؟. ولې نه راځې چې وينه ودروې.

وروستی جملې د پاتور له لوري هغه کس ته وې چې بايد پخپل شتون سره يې وينه درولې وای، ځکه چې پاتور کتل د فرعون د سر له پوستکي وينه بهېږي او پوه شو چې بوين سرې نشته.

معلومه شوه چې هغه سړی د ملکې له ويرې شاته تللی دی او په ديوال يې تکيه وهلې وه، کله چې پوه شو له هغه سره خبرې کېږي د کټ او د فرعون د سر لور ته نژدې شو لاس يې پورته کړ او کله چې يې لاس پورته کړ د فرعون د سر وينه چې د ملکې په بدن تويه شوې وه بنده شوه. خو د دغه سړي د بدن خوسا او بد بوی په ټوله کوټه کې تيت شو. کله چې وينه ودرېده پاتور د جمجمې د هډوکي پر سپړلو لګيا شو او په همدې وخت کې په خبرو بوخت شو، خو هغه يوازې ددې لپاره خبرې کولې چې يو څه يې ويلي وای. ځکه پوهېده چې يو ډاکټر د سر د سوري کولو په وخت بايد د ناروغ له خپلوانو سره خبرې وکړي چې د هغوی پام پر بله خوا واړوي او په دې توګه هغوی له وېرې او اغېزمنتيا وساتي.

پاتور ووېل مېرمنې ! له دې وروسته چې خدای اسمانونو ته وخوت د آمون له لوري به پرې برکتونه واوري. په دې وخت کې وليعهد پاتور ته ورنژدې شو او ويې ويل تاسې تېروتي ياست، آمون به پر هغه برکت ونه اوروي بلکې هغه به د آتون له ملاتړه برخمن شي.

پاتور ووېل ستا خبره سمه ده ما تېروتنه وکړه او ويې ويل هغه به د آتون له ملاتړه برخمن شي.

زه پاتور نه ملامتوم چې پوه نه شو، فرعون له کوم خدای سره ډېره علاقه لري ځکه انسان نه شي پوهېدلی چې د هر چا پامور خدای کوم يو دی؟

په مصر کې تر سلو ډېر خدايان شته او ان کاهنان او ملايان چې د خدايانو د نومونو يادول يې دنده او کار دی دا ادعا نه شي کولای چې د ټولو خدايانو په نومونو پوهېږي.

وليعهد ژړل او پاتور د خبرو په وخت هغه ته ډاډ ګېرنه ورکوله تر دې چې د فرعون د سر

هډوکی یې غوڅ کړ او له کوپړۍ ځخه یې یوکوچنی هډوکی چې د ګوتو د دوو بندونو په اندازه و له جمجمې رابېل شو.

ما او پاتور په خیرتیا سره د فرعون مازغه کتل، ما چې ورته کتل مازغه یې ایرن رنګه ول چې ښورېدل.

پاتور وویل سینوهه څراغ دې لور ته ونیسه چې زه د سر داخلي برخه ښه وګورم ما څراغ داسې ونیو چې رڼا یې د سر منځنۍ برخې ته رسېده او پاتور وویل ډېر ښه، ډېر ښه! ماخپل کار وکړ او نور مې له وسه وتلې خبره ده. بلکې آتون باید فیصله وکړي ځکه چې له دې وروسته موږ خپله دنده خدایانو ته سپارو.

له هغه وروسته یې د جمجمې هډوکی بیرته پر خپل ځای کېښود مګر له دې وروسته چې د سرهډوکی بېرته کېښودل شو، د فرعون حالت که څه هم بېهوشه و خو لږ ښه شو.

کله چې پاتور تپ وتاړه ملکې ته یې وویل: که خدایان اجازه ورکړي او هغه تر لمرختو ژوندی وساتي، نو ژوندی به پاتې شي ګني مړ به شي.

(لکه چې ګورئ پاتور کله چې غواړي د مصر ملکې ته ووایي چې فرعون به مړ شي. دهیڅ شي پروا نه کوي او دا فکر نه کوي چې هغوی به خپه شي. له مقدمې پرته دا خبره ورته کوي ځکه چې په مصر کې خلک شپه او ورځ د مرګ له فکر سره آشنا و. څوک له دې خبرې نه وېرېده او نه اغېزمن کېده چې د خپلو نژدې کسانو د مرګ خبره واوري).

له هغه وروسته پاتور لاس د ویر په دود پورته کړ او موږ هم همداسې وکړل. ما دجراحۍ وسایل ټول کړل، په اور کې مې کېښودل او له پاکولو وروسته مې پخپل صندوق کې کېښودل. ملکې موږ ته وویل: زه به پاموږ ډالۍ درکړم. بیا یې رخصت کړو.

موږ له هغې کوټې را ووتو چې فرعون پکې پروت و او یوې بلې کوټې ته ولاړو، هلته یې موږ ته خواړه راوړل او مریانو زموږ پر لاسونو اوبه را واچولې. ما له پاتور څخه پوښتنه وکړه: ولیعهد ولې وویل چې پلار یې د آتون د خدای پلوی دی نه د آمون.

پاتور وویل دغه موضوع او ږده کیسه لري که یې اوس پیل کړم ډېر وخت به واخلي، همدومره به درته ووایم، دغه آمون هو تپ چې موږ یې د کوپړۍ ور وسپړله. یوه ورځ یې سوچ کړی و چې دآتون خدای ځان ورښکاره کړی دی او ددې لپاره خدای په ښار کې یو معبد جوړ کړ چې له سلطنتي کورنۍ پرته بل څوک نه ورځي. ددغه معبد کاهن آمي نومېږي چې دغه کس او دهغه مېرمن دمصر د ولیعهد روزونکي ول. ولیعهد چې تا اوس

ولید ددغې مهرمنې شیدې یې رودلې دي او آمي یوه لور لري چې (نفرتي تي) نومېږي، له دې چې ولیعهد له دې نجلۍ سره یو ځای شېدې خوړلې له ناچارۍ باید یوه ورځ د ولیعهد خور شي. (دغه نومونه چې تاسو یې دلته لولئ تاریخي نومونه دي. نفرتي تي همغه مهرمنه ده چې وروسته د مصر ملکه شوه او دا چې پاتور وویل هغه به یوه ورځ د ولیعهد خور شي مقصد یې دا وچې یوه ورځ به له هغه سره واده وکړي. ځکه چې په مصر کې د خور او ورور ودونه روا ول ژباړونکی).

پاتور د شرابو پیمانه پر سر واړوله او ویې ویل اې سینوهه! زما په شان دیوه بوډا لپاره تر دې بل شی خوندور نه دی چې وخوري او وڅښي او په هغو مسلو خبرې وکړي چې په ده پورې اړوندې نه وي. بوډاګان د ډېرو خبرو شوقیان وي.

که زه خپل تندی وسپړم ډېر رازونه پکې شته دي آیا تا کله دا فکر کړی دی چې ولې د فرعون ښځې تل لونې زېږوي او زوی یې نه کېږي. ومې ویل نه! ما په دې هکله فکر نه دی کړی.

پاتور وویل دغه فرعون چې مونږ یې اوس سر سوری کړ، په ځوانۍ کې د سوډان د سوېل په ځنګلونو کې څه د پاسه پېنځه سوه زمریان او ځنګلي غوایي ښکار کړي دي

هغه ډېر کلک او پیاوړی و او هره ورځ به له یوې نجلۍ سره وید بده. خو له دغو ټولو ښځو څخه یوازې نجونې پیدا شوې دي او یوازې یې له ملکې څخه یو زوی پیدا شو چې اوس ولیعهد دی.

ایا ته دا یوه عادي چاره بولې؟

د دې چارې علت چې هېڅکله د فرعون زوی نه دی پیدا شوی دا دی چې ملکې د درباري ډاکټرانو په وسیله زېږېدلي هلکان ژوندي نه پرېښودل او کله چې به هلک وزېږېد سمدستي به یې وواژه.

بیا پاتور سترګه ووهله او ویې ویل اې سینوهه! ته باید په دغو اوازو باور ونه کړې، ځکه چې ملکه په مصر کې تر ټولو مهربانه او غوره مهرمن ده.

مونږ په خوراک او څښاک بوخت شوو او ما د سلطنتي ډوډۍ له خوړلو خوند اخیست، ځکه ذایقې به مې راته امر کاوه چې دغه ډوډۍ د دارالحیات له خوړو خوندوره ده.

یو وخت مو پام شو چې شپه شوې ده.

پاتور وویل زما لاس ونیسه او له دې ماڼۍ مې بهر کړه، ځکه چې که څه هم شراب

زړونه ښادوي. خو موږ مستوي او زه به ستا له مرستې پرته ولوېږم.

ما د هغه لاس ونيوه او له مانۍ بهر شوو، ومې کتل چې د ښار رڼا په ختيځ لوري کې اسمان روښانه کړی دی.

ما هم له حده ډېر څښلي ول او د خوشحالۍ احساس مې کاوه. زړه مې د يوې ښځې هوس کړی و، پاتور ته مې وويل زه بايد ولاړ شم او دعياشۍ په يوه کور کې يوه ښځه وموممم چې خپله خور يې کړم.

پاتور وويل هر نارينه د شپې مهال چې خپل ورځني کارونه خلاص کړي. دعشق فکر کوي. ګنې مينه نه شته. ما ورته وويل ايا ته پر عشق باور نه لرې؟ نو دا څه شی دی چې ما د عياشۍ د کور لوري ته کاږي؟ پاتور وويل دا چې تا اوس د عياشۍ د کورونو پر لور کشوي هغه اړتياده چې ته يې ښځې ته لرې، ځکه چې که يو نارينه ونه کړای شي ځوانه ښځه ترلاسه کړي او هغه پخپل څنګ کې ويده نه کړي غمجن کېږي. خو له دې وروسته چې ښځه د هغه خور شوه نو تر مخکيني حالت ډېر پسې غمجن کېږي.

ومې ويل ولې داسې کېږي؟ ولې کله چې يو نارينه يوه ښځه خپله خور کړي غمجن کېږي. پاتور وويل دغه پوښتنه چې ته يې له ما کوې خدايان هم ورته ځواب نه لري.

له هغه وخته چې دغه دنيا شته همداسې ده، له دې ورسته به هم همداسې وي. هر ځل چې يو نارينه له يوې ښځې سره څملي او هغه خپله خور کړي، ترڅملاستو د مخکې حالت په پرتله وروسته ډېر غمجن کېږي. ومې ويل پاتوره ايا ته تراوسه پورې مين شوی يې؟

پاتور وويل که وغواړې د مينې په هکله له ما سره خبرې وکړې ما به اړ کړې، چې ستا سر هم د فرعون په شان وسپړم چې سوزنده براس ترې بهر شي، ځکه هغه څه چې تا د مينې په هکله فکر کولو ته اړ کوي همدا براس دی چې ستا په کوپړۍ کې راټول شوی دی. ځکه چې مينه نشته او هغه څه چې مينه بلل کېږي، هغه اړتيا ده چې نارينه او ښځه يې يو بل ته لري چې په دې توګه له يو بل سره خور او ورور شي.

بيا پاتور د ستړيا احساس وکړ او ويې ويل ما هغې کوټې ته بوځه چې په سلطنتي مانۍ کې ماته په نظر کې نيول شوې ده هلته مې څملوه او ته هم په هماغې کوټې کې ويده شه، ځکه چې موږ نن شپه بايد په دې مانۍ کې پاتې شو چې د فرعون د مرګ په وخت کې د هغه له پوزې څخه د يوه مرغه وتل وګورو.

ما وويل پاتوره! ستا په شان يوه کس ته نه ښايي چې چټي خبرې وکړې.

پاتور وویل: زه څه ټیات وایم؟

ومې ویل هو! څکه چې د مرګ په وخت کې د انسان له پوزې کوم مرغه نه راوځي.

ما پخپله دارالحیات ته تر تګ مخکې او له هغه وروسته ډېر کسان ولیدل چې مړه شول خو د هیڅ یوه له پوزې څخه مرغه الوتی نه دی او پر دې سربېره د طب علم لا دا وایي چې د انسان په وجود کې یوازې یو ځای شته چې یو ژوی پکې ژوندی پاتې کېدای شي او هغه هم د امیندوارۍ په وخت کې د ښځې خېټه ده. له دې پرته بل داسې ځای نشته چې یو ژوی پکې ژوند وکړای شي په دې ډول څنګه یو الوتونکی د انسان په بدن کې پاتې کېدای شي او بیا د پوزې له لارې د باندې وتلای شي.

پاتور وویل: اې سینوهه! له دې سره سره چې په دارالحیات کې ستا د نیوکو له امله ستا د پر مختګ مخه ونیول شوه. خو بیا هم دغه نیوکې کوې او سزا شوی نه یې.

پوه شه چې فرعون د خدای زوی دی. له نورو سره توپیر لري. د مرګ په وخت کې د هغه له پوزې یو مرغه راوځي او دغه مرغه روح دی چې د فرعون له مړینې وروسته ژوندی پاتې کېږي.

یو ځل بیا پاتور راته سترګک وواهه او ویې ویل که غواړې چې ډاکټر شې. خلک معالجه کړای شې. خپل ډېر ناروغان ووژنې. له دغې لارې څخه ډېرې پیسې، مریان او وینځې ترلاسه کړې. په طبس کې د ښه نوم خاوند شې او هره شپه پخپل کور کې میلمستیا وکړې نو باید عقیده ولرې چې د مرګ په وخت کې د فرعون له پوزې مرغه الوځي.

نور هم ستا په شان دي او ښه پوهېږي چې د فرعون او د ښار د تیټ سوالګر د مرګ ترمنځ د جسمي ځانګړتیاوو له پلوه هیڅ توپیر نشته خو هغوی سره، سپین، مریان او وینځې غواړي. نو داسې ښيي چې په رښتیا دا خبره مني. خو که ته سبا په دارالحیات کې ووایې چې دغه خبرې ما درته کړې زه به منکر شم او وبه وایم چې ته په ما تهمت پورې کوې. ډاډه اوسه چې زما خبره به ومنل شي او تا به د سلطنتي ډاکټر او د درالحیات د معلم د تورنولو له امله له ښونځي وباسي، څکه ټول درباریان چې په دارالحیات کې کارکوي زما په شان له ښځو، خوړو، سرو او سپینو سره مینه لري.

ای سینوهه! راځه ما په غېږ کې ونیسه او خپلې کوټې ته مې بوځه چې هلته ویده شم. ته هم څمله څکه چې سبا سهار باید د فرعون له پوزې د مرغه الوت وګورو او پخپل

خط به ولیکو چې مرغه مو ولید چې د هغه له پوزې ووت او اسمانونو ته والوت.

ما د یوه مریي په شان چې خپل بادار په غېږ کې نیسي او له یوه ځایه یې بل ته بیایي، دغه په وزن سپک بوډا په غېږ کې واخیست. سلطنتي مانۍ ته مې بوت او په هغې کوټې کې مې ځملاوه چې ده ته ځانګړې شوې وه.

خو ما ته خوب نه راته، ځکه ځلمیتوب خوب ته نه پرېښودم. له مانۍ څخه را ووتم، د سلطنتي مانۍ په مخکې ګلانو کې ودرېدم او د طبس ښار د رڼا او د ستورو تماشا مې کوله.

په داسې حال کې چې ګلان مې بویول هغه ښځه را یاده شوه چې یوه ورځ دارلحیات ته راغلې وه. خپل ځان یې (نفر نفر نفر) معرفي کړی و او له ماېې غوښتنه کړې وه چې کور ته یې ورشم، خوزه ورسره نه وم تللی، ځکه چې وېرېدم دغه ښځه به له ما سره داسې کار وکړي چې خویندې یې له ورونو سره کوي.

خو په دې شپه مې ددې ښځې ارمان کاوه او له ځان سره مې ویل څومره به ښه وای چې هغه ما ته راغلې وای یا دا چې د هغې کور را معلوم وای چې ورغلی وای.

اووم څپرکی

د مصر ولیعهد او د هغه مړګي

ناڅاپه مې له ګلانو یو غږ واورید. ګورم چې یو کس ماته را نژدې کیږي چې ما وپېژني ما هم وپیژاند او پوه شوم چې ولیعهد دی.

په دغه ځای کې د دغه ځوان له لیدو حیران شوم او وویرېدم. دواړه لاسونه مې پر زنګنو کېښودل او په ملاتیټ شوم.

ولیعهد وویل سر دې پورته کړه. ځکه چې دلته موږ څوک نه ګوري او ضروري نه ده چې ته زما په مخکې رکوع وکړې.

ایا ته هماغه نه یې چې نن دې زما د پلار په کوټه کې له دغه زوړ بیزو سره کار کاوه او هغه ته دې سټک ورکاوه؟

زه د بوډا بیزو له نومه حیران شوم. سر مې پورته کړ او ولیعهد وویل له زاړه بیزوڅخه زما مقصد پاتور دی. چې نن یې زما د پلار سر وسپړه. دغه نوم زما مور پر هغه ایښی دی او که زما پلار مړ شو ته به له هغه سره یو ځای ووژل شې.

زه د دې خبرې په اورېدو ډېر وویرېدم. ځکه چې نه پوهېدم که څوک د یوه فرعون سر سوری کړي او هغه معالجه نه شي باید سر، سوری کوونکی ووژني.

پاتور دغه خبره ماته نه وه کړې او زه حیران هم وم. ځکه چې زه خو ګنهګار نه وم چې ما دې ووژني.

هغه کس چې د جراحی په وخت ډاکټر ته چاړه او سټک ورکوي بیګناه وي او باید هغه ونه وژل شي. د دې لپاره چې هغه د ناروغ په معالجه کې اغېزه نه لري.

ولیعهد ماته وویل زه پوهېږم چې نن به خدای ځان راڅرګند کړي خو په سلطنتي ماڼۍ کې خدای ماته نه راځي. بلکې له ماڼۍ د باندې ماته څرګندېږي. زه پر دې هم پوهېږم چې د خدای د ظهور پر وخت زما بدن رېږدي او غږ به بند شي خو باید یو څوک وي چې له ما سره مرسته وکړي.

له دې امله چې ته مې په لاره کې وموندلې او په دې هم خبر یم چې ډاکتر یې نو تا به له ځان سره بوځم.

ما نه غوښتل چې له دغه ځوان سره لاړ شم ځکه پاتور راته ویلي ول چې د فرعون د مړینې پر وخت باید په ماڼۍ کې پاتې شو. خو د ولیعهد له امره مې هم سرنه شو غړولای او مجبوره شوم له هغه سره لاړ شم.

ولیعهد یولنډ لنګ اغوستی و. چې ورنونه یې هم ترې ښکارېدل. هغه زما په پرتله جګ دی او اوچت ګامونه یې اخیستل.

کله چې د نیل څنډې ته ورسېدو ولیعهد وویل باید له سینده واوړو او ځان د هغه ختیزې څنډې ته ورسوو.

دیوه ماکو پړی یې خلاص کړ او زه ورسره په ماکو کې کېناستم او پارو مې واهه. کله چې د سیند بلې څنډې ته ورسېدو ولیعهد له دې پرته چې ماکو وتړي هغه یې په سیند کې خوشې کړ او ابو ماکو لاهو کړ.

مونږ د ختیځ په لور وخوځیدو او له دې امله چې ولیعهد چټک روان و، نو زه مجبور وم چې د هغه ترشا ورپسې وځغلم او بدن مې خولې وکړې.

په دې توګه مونږ هغه ځای ته ورسېدو چې د طبس ښار او د هغه باغونه زمونږ شاته پاتې شول او د طبس په ختیځ کې هغه درې غرونه راڅرګند شول چې د دغه ښار ساتونکي بلل کېږي.

کله چې داسې ځای ته ورسېدو چې نور څوک نه وو او کوم غږ هم نه اورېدل کېده، نو ځوان پر ځمکه کېناست او ویې ویل دلته به خدای ماته راڅرګندېږي.

زه حیران شوم چې څه ډول به هغه ته خدای ورڅرګند شي، ایا زه به هم هغه وګورم کنه؟

په دې توګه سهار شو او تر لمر ختو وروسته ولیعهد نارې کړې (سینوهه) خدای راغی او زما لاس ونیسه ځکه چې لاس مې ریږدي.

ما د هغه لاس ونیو او هر څومره چې لمر راپورته کېده د ولیعهد هیجان نور هم زیاتېده، پر خاورو پرېوت او پر ځان راتاو شو.

زه چې د هغه له دغه حالته وېرېدلی وم، په دې وخت کې اسوده شوم ځکه پوه شوم چې ولیعهد په میرګي اخته دی او ممکنه ده چې خپله ژبه هم پر خپلو غاښونو غوڅه کړي.

دود داسې دی چې د دغه ډول ناروغانو د غاښونو په منځ کې یو لرګی ورږدي خو ما

هلته لرګی پیدا نه کړ ، مجبوره شوم د خپل لنګ یوه ټوټه پرې کړم او د هغه د غاښونو ترمنځ یې ورکېږدم، چې ژبه یې غوڅه نه شي.

بیاهغه ډول چې په کتاب کې لیکل شوي دي، دهغه د درملني لپاره مې د ولیعهد د بدن مالش پیل کړ. ما د ولیعهد بدن مالش کاوه ، چې یو باز لکه چې له لمره راوتلی وي زموږ پر سر وګرځېد او داسې ښکارېده چې غواړي د ولیعهد پر سر کېني.

له ځان سره مې وویل ښایي هغه خدای چې ولیعهد یې په تمه و همدا باز وي، خو ځوښېږي وروسته یو ښکلی ځوان ، چې نیزه یې په لاس کې وه او د سوريې د غرونو اوسیدونکی ښکارېده راڅرګند شو.. دغه هلک دومره ښکلی و ، چې ماورته رکوع وکړه، ځکه فکر مې وکړ هغه د ولیعهد خدای دی.

ځوان د مصر په ولایتي لهجې له ماپوښتنه وکړه دا څوک دی ؟ایاناروغه دی ؟

ماورته وویل که ته خدای یې، د دغه ځوان معالجه وکړه او که غل یې په دې پوه شه چې موږ هېڅ نه لرو چې در یې کړو.

هغه باز چې په اسمان کې الوت رانښکته شو او د ځوا ن پر اوږه کېناست.

ځوان وویل زه خدای نه یم او دیوې پنیر جوړونکې ښځې اومیړه زوی یم خو لیک لوست مې زده کړي.

اټکل مې کړی چې زه به ډېر ژر د نورو قوماندان شم او اوس طبس ښار ته ځم چې د فرعون خدمت وکړم، ځکه چې اورېدلي مې دي ، فرعون ناروغ دی او یو ناروغ پاچا زما په شان کسانو ته اړتیا لري چې د هغه ملاتړ وکړي.

بیا یې په و لیعهد نظر تېر کړ او ویې ویل ایا هغه به له دې ناروغی مړشي ؟

ومې ویل نه.. د هغه ستونزه مرګوني نه ده خو انسان بېخوده کوي او انسان په بېخود ی کې خپل اختیار له لاسه ورکوي.

ولیعهد بیدار شو خو د سهار د یخنی له امله رېږدېده، نیزه لرونکي ځوان خپل واسکټ و ایست پر ولیعهد یې واچاوه بیا یې وویل اوس څه کوې ؟

ما ورته وویل که له ما سره مرسته وکړې هغه به ښار ته یوسو او هلته به یو روان تخت پیداکړو چې هغه پکې کېنوو او کور ته یې ورسوو.

ځوان وویل سمه ده زه چمتو یم چې له تا سره مرسته وکړم او هغه ښار ته بوځم. ولیعهد کېناست خو رېږدېده. نیزه لرونکي ځوان مرسته وکړه، هغه واسکټ مو

وروا غوست او ماته یې وویل دغه ځوان د شتمنو له کورنۍ دی، ځکه چې د بدن پوستکی یې سپین دی او نرم او سپین لاسونه لري.

بیا یې زما لاسونه ونیول او ویې ویل ته هم نرم لاسونه لرې دنده دې څه ده؟

ومې ویل زه ډاکټر یم او په طبس کې دامون د معبد په دارالحیات کې مې درس ویلی دی.

ښايي دغه ځوان دې راوستی دی، چې دلته یې درملنه وکړې. خو ښه شوه چې جامې دې ورواغوستې. ځکه چې په بیدیا کې سهار مهال هوا سړه وي.

د لمر له راختلو او د جامو له اغوستلو وروسته د ولیعهد ربړ د بدا ورد پده. ناڅاپه یې دغه ځوان ولید او ویې ویل دغه هلک ډېر ښکلی دی. له هغه یې پوښتنه وکړه ایا دآتون خدای راستولی یې؟

نیزه لرونکي ځوان وویل .... نه

ولیعهد وویل نن ما وکړای شول چې آتون خدای ووینم او همدا چې لمر راوخوت او هغه مې ولید. فکر مې وکړ چې ښايي هغه ماته راستولی یې.

ځوان وویل. زه د خدای له لوري نه یم راغلی. بلکې بېګا وخوځېدم چې نن سهار طبس ته ننوځم او د فرعون خدمت ته ملا وتړم.

د لمر له ختو وروسته زما باز دلته الوت کاوه. زه پوه شوم چې ښايي دلته یو څه وي چې د هغه پام یې جلب کړی دی او چې دلته راغلم تاسې مې ولیدا ست.

ولیعهد وویل په دې نیزې څه کوې؟

ځوان وویل د دې نیزې څوکه له مس او قلعي څخه جوړه شوې ده او راغلی یم چې هغه د فرعون د دښمنانو په وینو سره کړم.(لومړنی دوه او سپني چې انسانانو سره یو ځای کړې مس او قلعي وه. چې ډېر خله په معدنونو کې دواړه یو ځای وي او د غسې ترکیب ته به عربي کې مفرغ وایي.)

ولیعهد وویل زه له وینې بهیدنې کرکه کوم. ځکه د وینې بهول تر ټولو بد عمل دی.

نیزه لرونکي ځوان وویل زه ستا په شان فکر نه کوم او باوري یم چې د وینې بهېدل د ملتونو د پاکۍ سبب کېږي او هغوی ځواکمنوي خدایان وینه خوښوي، ځکه چې د وینې په خوړلو سره کلکېږي او تر هغې ورځې چې جنګ ممکن وي د وینې بهېدل به دوام لري.

ولیعهد وویل زه به داسې کار وکړم چې نور جنګ رامنځته نه شي.

نیزه لرونکي ځوان ماته وکتل او ویې ویل داسې ښکاري چې دغه سړی لیونی شوی

دی، ځکه چې جنګ پخوا هم و او تل به وي او هر کار چې ملتونه يې د جنګ د مخنيوي لپاره وکړي جنګ به نور هم زيات شي ځکه چې جنګ هم لکه د ساه اخيستلو د ژوند لپاره اساسي توکی وي.

وليعهد لمر ته وکتل او ويې ويل، ټول ملتونه د هغه زامن دي، ځکه چې هغه آتون دی، بيايې ګوته د لمر خواته ونيوله او زياته يې کړه، ټول مکان او زمان له هغه سره تړاو لري. زه به په طبس کې د هغه لپاره يو معبد جوړ کړم او د هغه انځور به ټولو باچاهانو ته ولېږم، زه له هغه پيدا شوی يم او هغه ته به ستنېږم.

نيزه لرونکي ځوان د دې خبرو له اوريدو وروسته وويل شک نشته چې هغه ليونی دی او تاسو حق درلود چې هغه مو بيديا ته راوستی دی چې معالجه يې کړئ.

ما وويل هغه ليونی نه دی، بلکې د ميرګي پر وخت يې خپل خدای وليد، خو موږ دا حق نه لرو، د هغه څه په اړه نيوکه وکړو چې هغه ليدلی دی، ځکه چې هرڅوک کولای شي د هغه خدای عبادت وکړي او پر خبرو يې عمل وکړي چې ورته ګروهمن وي.

موږ وليعهد پورته کړ او د ښار پر لور مو بوته د ميرګي د حملې له امله ډېر کمزوری شوی و، نو تر دواړو مټو مو ونيو او باز هم زموږ په مخکې الوت کاوه. ښار ته چې ورنژدې شوو ګورم چې د معبد يو کاهن يا ملا له يوه روان تخت او يو شمير ملايانو سره د وليعهد په تمه دی او موږ له حدس او ګمانه پوه شوو، چې دغه کاهن به هماغه آمي وي.

لومړنی خبر چې آمي وليعهد ته ورکړ همدا و، چې د هغه پلار او درېيم آمون هوتپ، له دې نړۍ ستر ګې پټې کړې دي، هغه ته يې دکتان جامې وراغوستې او خولۍ يې ور پر سر کړه (خولۍ دلته خاص نوم دی او د تاج په مانا ده. پخوانيو ډېرو شاعرانو چې د تخت او خولۍ خبره يې کړې هدف يې همدا تاج و، ژباړن).

آمي ما ته وويل سينوهه! ايا هغه وتوانيد چې خپل خدای وګوري.

ومې ويل: هغه وايي چې خپل خدای يې ليدلی دی، خو زما پام ده ته و، چې کوم تاوان ورونه رسېږي او د هغه علاج مې کاوه، پوه نه شوم چې د هغه خدای کله څرګند شو. خو ته زما نوم څنګه پېژنې؟ ما خو کله هم نه يې ليدلی. آمي وويل زما دنده دا ده چې ستا په نوم پوه شم او پر هغو پېښو خبر شم چې په سلطنتي ماڼۍ کې تېرېږي.

بېګا چې کله زه پوه شوم چې وليعهد چې اوس فرعون دی، له ميرګي سره مخامخېږي، نو پرې مې ښود چې يوازې پاتې شي، ځکه هر وخت وليعهد احساس کوي چې دغه

مرض پرې حمله کوي ګوشه نشین شي او که ونه غواړي چې یوازې پاتې شي، موږ هڅه کوو، چې هغه یوازې پرېږدو. ځکه چې هېڅوک باید د ولیعهد میرګي او د هغه له خولې وتلې ځګونه ونه ګوري.

بېګا چې کله ما ولیدل چې ولیعهد له مانۍ څخه دوتلو پر وخت له تاسره مخامخ شو، نو ډاډه شوم. ځکه چې ته ډاکټر یې او له دې سره سره چې طبیب یې د آمون د معبد کاهن هم ګڼل کېږې. ځکه تر هغه مهاله چې یو څوک کاهن یا ملانه شي هغه د درالحیات په ښوونځي کې نه پرېږدي.

او زه د آتون د معبد کاهن یم.

هغه وویل له دې سره سره چې زه او ته د دوو بېلو خدایانو پیروي کوو، خو اجازه مې ورکړه چې تېره شپه ولیعهد له تاسره یو ځای بهر لاړ شي، ددې لپاره چې یو ډاکټر د هغه پالنه وکړي او زما یقین و، چې میرګي پرې راځي.

بیا یې نیزه لرونکي ځوان ته اشاره وکړه او ویې ویل داڅوک دی؟ ومې ویل: یوځوان دی چې نن سهار په بیدیا کې ورسره مخامخ شوو. یو باز یې هم پر سر الوت او اوس دغه مرغه د هغه پر ولي ناست دی.

آمي وویل کله چې پر ولیعهد د میرګي حمله راغله، دغه ځوان هلته موجود و او د هغه د ناروغۍ منظره یې ولیدله؟

ماورته وویل: هو

ویې ویل: که داسې وي باید دغه ځوان ووژنو.

. پوښتنه مې وکړه ولې؟ ویې ویل ددې لپاره چې ولیعهد اوس فرعون دی او که خلک پوه شي چې زموږ فرعون په میرګي اخته دی او کله ناکله پرې حمله راځي. بېخوده کېږي نو پر هغه به عقیده ونه کړي.

ومې ویل دغه ځوان چې تاسې یې ګورئ، نن یې په بیدیاکې خپل واسکټ، وایست او ولیعهد یې پرې پټ کړ، چې له یخنۍ ونه رېږدي او پخپله هم وایي ددې لپاره راغلی چې د فرعون له دښمنانو سره وجنګېږي او له دې پرته ډېر ساده ځوان دی او په دې خبرې نه پوهېږي چې ولیعهد په دې مرض اخته دی.

آمي هغه ځوان ته ناړې کړې او ویې ویل اوریدلي مې دي چې تا نن د ولیعهد خدمت کړی دی، دغه د سرو زرو کړۍ ستا انعام دی.

له هغه وروسته آمي د سرو زرو يوه کړی، هغه ته ور وغورځوله. خو ځوان دغه کړی وانخیسته او طلا پر ځمکه ولوېده.

آمي ورته وویل ولې دې سره زر وانه خیستل؟

ځوان ورته وویل. ددې لپاره چې زه یوازې له فرعون څخه امر ترلاسه کوم او د نورو دستور نه منم. داسې ښکاري چې فرعون همدا ځوان دی چې اوس یې خولی پر سر کړې ده او ته دغه باز .زه د هغه لورته هدایت کړم. له هغه وروسته ځوان د نوي فرعون پر لور لاړ او یې ویل زه راغلی یم چې د فرعون چوپړ وکړم.

ته چې ته فرعون یې نو زه دې ته چمتو یم چې خدمت دې وکړم. فرعو ن خواب ورکړ، هو زه به تا پخپلو خدمتګارانو کې شامل کړم. خو خپله نیزه زما یوه غلام ته ورکړه، زه له نیزې څخه ډېره کرکه لرم ځکه چې د وینې د بهېدا وسیله ده.

زه ټول ملتونه یو شان ګنم او ټول د آتون زامن دي ، نو هېڅ یو پکې باید بل ونه وژني.

ځوان خپله نیزه یوه مریي ته ورکړه او بیا فرعون پر روان تخت کېناست ، موږ ټول پلي ور پسې روان شو او په دې توګه سلطنتي مانۍ ته ننوتو.

سلطنتي مانۍ له خلکو ډکه وه او کله چې فرعون مانۍ ته ورسېد . له موږ څخه جلا شو او ملکې یانې خپلې مور ته ورغی.

نیزه لرونکي ځوان له ما پوښتنه وکړه، اوس به زه څه کوم او باید چیرته لاړ شم؟ ورته مې وویل همدلته اوسه او له دې ځایه مه ښوره. ته دلته اوسه چې فرعون په راتلونکو ورځو کې تا وګوري او ستا دنده وټاکي. ځکه فرعون خدای دی او خدایان هیرجن وي .تر هغه چې هغه تا ونه ویني هېڅکله به یې په یاد نه شي ،چې ته یې پخپلو خدمتګارانو کې شامل کړی یې.

نیزه لرونکي ځوان وویل: زه د مصر راتلونکي ته ډېر اند ېښمن یم. ومې پوښته ولې؟ ویې ویل ، ددې لپاره چې زموږ نوی فرعون له وینو وېرېږي او وایي چې ټول ملتونه سره مساوي دي زه چې یو جنګیالی یم په دې عقیدې باور نه شم کولای، ددې لپاره چې زه پوهېږم دغه عقیده د یوه سرتېري په تاوان ده.

په هرحال زه ځم او خپله نیزه له مریي څخه بیرته اخلم.

ورته مې وویل: زما نوم سینوهه دی او په دارالحیات کې دننه دآمون په معبد کې اوسېږم که له ما سره دې کار و ماته راتلی شې.

زه له ځوانه بېل شوم او د هغې کوټې پر لوري لاړم چې تېره شپه پکې پاتور ویده شوی و.
پاتور چې ولیدم اعتراضونه یې پیل کړل او ویې ویل: سینوهه! تا سخته غلطي کړې ده چې د ببنلو نه ده.
پوښتنه مې وکړه. زما غلطي څه ده؟ پاتور وویل په داسې شپه چې فرعون مړ کېده ته له مانۍ وتلی وې او ټوله شپه دې د عیاشۍ په مرکزونو کې تېره کړه.
له دې کبله چې ته دلته نه وې نو زه چا راویښ نه کړم، زه د فرعون د مرګ پر وخت موجود نه وم. نو د هغه له پوزې څخه مې د مرغه الوتل هم ونه لیدل.
ما ورته وویل په قصدي توګه مې دغه کور نه و پرې ایښی، بلکې ولیعهد امر وکړ چې له هغه سره لاړ شم، بیا مې ټوله کیسه له پیله تر پایه ورته وکړه.
پاتور چې زما خبرې واورېدې ویې ویل آمون دې مور وساتي ځکه چې زمونږ نوی فرعون لیونی دی ومې ویل هغه لیونی نه دی بلکې په میرګي اخته دی او کله نا کله دغه مرض پرې حمله کوي.
پاتور وویل څوک چې میرګي لري له لیوني سره یې توپیر نه کېږي، ځکه چې څوک د میرګي له حملې سره مخا مخېږي عقل له لاسه ورکوي، د هر ژر د نورو ګوډاګی ترې جوړېږي او زه د مصر ملت ته چې باید په میرګي د اخته فرعون د باچاهۍ تر سیوري لاندې شپې ورځې تېرې کړي خوابدی یم.
په دې وخت کې د لوی قاضي له لوري خبر راکړل شو چې باید هغه ته ورشو چې په مونږ قانون پلی کړي. ځکه قانون وایي چې کله فرعون د کوپړۍ له سپړلو وروسته مړ کېږي باید هغه کسان ووژل شي چې په دغه کار کې لاس لري.
د دغه خبر په اورېدو سره ورېږدېدم، خو پاتور سترګک راته وواهه چې ونه وېرېږم او ورو یې وویل دغه قانون هېڅکله هم اجرا شوی نه دی.
یو شمېر سرتېري راغلل او مونږ یې د دربار ستر قاضي ته بوتلو. د هغه په مخکې مې ځلوېښت تاو شوې څرمنې ولیدې چې د مصر ځلوېښت ګوني قوانین پکې لیکل شوي و او هره تاو شوې څرمنه د طومار په بڼه وه چې یو قانون پرې لیکل شوی و.
کله چې پاتور د قاضي حضور ته ورغی له هغه سره یې خبرې وکړې مونږ درې کسان وو، چې د قانون له مخې باید ووژل شوي وای.
یو زه، بل پاتور او دریم هغه سړی و چې شتون یې د وینې د بندېدا سبب کېده.

له دې وروسته چې موږ د قاضي دربار ته ورغلو عسکرو بیرته د وتلو لاره بنده کړه چې موږ ونه تښتو او له هغه وروسته جلاد راغی.

ستر قاضي وویل: له دې امله چې فرعون مو معالجه نه کړای شو پر تاسې د مرګ حکم کېږي او اوس باید ووژل شئ.

کمبخته ځوان چې په خپل شتون سره یې د وینې د بهیدا مخه نیوله سخت رېږدېده او پاتور په کندا سه خوله وپوښتل: موږ دې ژوندي ده کنه؟

سړي وویل زما مور ځلوېښت کاله مخکې مړه شوې ده.

پاتور قاضي ته وویل: نو لومړی دغه سړی ووژنئ. چې موږ یې په بله دنیا کې ورته د نخود او لوبیا شوروا پخه کړې ده او د هغه په تمه ده. سړی چې نه پوهېده ورسره تو کې کوي د جلاد مخته په ګونډو شو او جلاد خپله ستره. تیره توره چې سور رنګ یې درلود وخوځوله او ورو یې د هغه سړي پر ورمېږ کېښووله.

سره له دې چې دغه توري هېڅ تاوان ورونه رساوه خو سړی بېخوده شو. جلاد عسکرو ته وویل دغه سړی مې له مخې لرې کړئ. له هغه وروسته ما ګونډه ووهله او جلاد په خندا خپله توره زما پر ورمېږ کېښووله او زه له کوم تاوان یا ټپ پرته پورته شوم.

کله چې د پاتور نوبت ورسېد نو جلاد په دې بسنه وکړه چې خپله توره د هغه پر سر وښوروي.

له دې وروسته موږ ته وویل شول. چې فرعون غواړي زموږ مزد راکړي او موږ یې د قاضي له کوټې بهر کړو، خو هرڅه یې چې وکړل بېخوده سړی یې ویښ نه کړای شو او په حیرانتیا سره مې ولیدل چې هغه مړ شوی دی.

زه نه شم ویلای چې د دغه سړي د مړینې علت څه و، ځکه چې هېڅ ډول ناروغي یې نه درلوده خو د اسې ښکاري، د مرګ له ویرې مړشوی وي.

سره له دې چې ډېر ناپوه سړی و، خو په مړینې یې ډېر خپه شوم ځکه چې ساری یې نه درلود او له هغه وروسته په ټوله موده کې چې ماطبابت کاوه داسې ځوک مې ونه لیدل چې په خپل شتون سره د وینې د بهېدا مخه ونیسي.

نوي فرعون پاتور ته د سرو زرو یو ځنځیر او ماته د سپینو زرو یو ځنځیر راکړ چې زموږ په غاړې کې یې واچول.

دواړو ته یې کتان جامې را واغوستلې او کله چې زه له سلطنتي ماڼۍ دارالحیات ته

راغلم ټولو محصلينو راته رکوع وکړه او استادانو راته غوږه مالي کوله.

د پاتور له لوري د فرعون د سر د عملياتو د راپور د ليکلو دنده ماته وسپارل شوه.

هغه وويل سينوهه! ته بايد په دغه راپور کې ځو شيان وليکې، لومړی دا چې کله موږ د فرعون سر خلاص کړ د هغه له مازغو خوږ وږم پورته شو او دويمه دا چې د مړينې پر وخت موو ليدل چې د هغه له پوزې يو مرغه والوت او نيغ په نيغه د لمر پر لوري لاړ.

ما وويل پاتوره! که تېروتنه ونه کړم، نو کله چې فرعون مړ شو لا لمر نه و راختلی.

پاتور وويل اې کم عقله لمر تل شته، خو کله تر افق لاندې او کله هم پر افق له پاسه وي.

ومې ويل ښه ده، دا به هم وليکم. پاتور وويل بل دا وليکه، چې فرعون تردې ځو شپې وړاندې چې مړ شي، ستر ګې پرانيستلې او خدايانو ته يې وويل چې اوس به زه ستاسو پر لوري درشم.

ما د فرعون له مرګه مفصل او په زړه پورې راپور برابر کړ، چې کله پاتور ولوست ويې خندل او ويې ويل: ښه دې ليکلی دی.

بيا دغه راپور د اويا ورځو لپاره هره ورځ د آمون په معبد او د طبس ښار په نورو معبدونو کې ولوستل شو.

په دغو اويا ورځو کې چې د فرعون مړی په دارالممات کې بلې په دنيا کې د ژوند کولو لپاره چمتو کېده او هغه يې موميايي کاوه، په طبس کې د عياشۍ ټول مرکزونه او ساقي خانې بندې وې.

خو داخل هم د ډاکټرانو د اعدام په شان يو ازې په نمايشي ډول قانون اجرا کېده، ځکه چې ټولو ساقي خانو او د عياشۍ مرکزونو دوه دروازې درلودې او خلک له شاتنۍ دروازې دغو ځايونو ته ورتلل او هلته يې شراب څښل يا يې عياشۍ کولې.

په همدې ورځو کې چې په درالممات کې دفرعون د مړي په موميايي کولو بوخت وو، ماته يې زيری راکړ، چې په دارالحيات کې زما د زده کړې دوره پای ته رسېدلې ده او زه د ښار په هرې سيمې کې چې وغواړم طبابت کولای شم.

دارالحيات څوارلس تخصصي ځانګې درلودې، چې هر محصل په خپل خوښه يوه رشته انتخابوله. ما په خوشالۍ سره دغه ښوونځی پای ته ورساوه او د سپينو زرو په هغه زنځير مې چې نوي فرعون راکړی و، يو کوچنی کور او د(کاپتا) په نوم يو مريی چې په يوه سترګه ړوند و، راونيول. له دې وروسته چې زما مريی پوه شو زه ډاکټر يم ويې ويل: په ټولو ځايونو

کې به ووایم چې زما دواړه سترګې ړندې وې او بادار مې یوه بیرته معالجه کړه.

له خپل هنر من ملګري تو تمس نه مې غوښتنه وکړه چې زما کور د انځورونو په وسیله ښکلی کړي او د طب د خدای انځور یې زما د کوټې په دیوال انځور کړ. زما څېره یې هم انځور کړه.

د طب خدای ویل چې سینوهه! زما تر ټولو ښه شاګرد او د طبس تر ټولو نیک او ښه ډاکټر دی.

خو څوورځې په کور کښناستم او هېڅ ناروغ را نه غی چې معالجه یې کړم.

اتم څپرکی

زه د بېوزلو ډاکټر شوم

یوه ورځ چې پخپل کتنځي کې د ناروغانو په تمه وم. ګورم چې د دربار یو ساتونکی راننوت او ویې پوښتل سینوهه څوک دی؟

ورته مې وویل: زه یم.

هغه وویل: پاتور احضار کړی یې.

ومې پوښتل پاتور چېرته دی؟

ځواب یې راکړ چې هغه په سلطنتي ماڼۍ کې ستا په تمه دی. پوښتنه مې ترې وکړه: ایا نه پوهېږې له ما سره څه کار لري؟

ویې ویل: فکر کوم د پخواني فرعون د جنازې په هکله به وي.

زه پاڅېدم. دربار ته لاړم او پاتور مې پیدا کړ.

هغه وویل سینوهه! ته پوهېږې موږ وروستي کسان وو چې فرعون مو معالجه کړ. له همدې امله باید د هغه د جنازې مومیایي کول زموږ تر څارنې لاندې وشي.

ما ورته وویل ولې اوس د غه امر موږ ته کوي. ځکه چې که تېروتنه ونه کړم نو له یوې مودې راهیسې نور کسان په دې کار بوخت دي.

پاتور وویل. د مومیایي کولو په دستورو کې زموږ شتون تشریفاتي اړخ لري او له دې امله چې زه په دې کار کې برخه نه شم اخیستلای د غه چاره تاته سپارم.

ومې ویل. اوس باید څه وکړم.

پاتور وویل: ته باید اوس دارالممات ته ولاړ شې او غوره دا ده چې خپل خواړه او جامې له ځان سره یوسې. ځکه چې هلته به پنځلس ورځې ایسار شې او په دې موده کې به ته د فرعون د مومیایي کولو د وروستي پړاو څارونکی وې.

ومې ویل خپل مریی هم له ځانه سره بوځم کنه؟ ویې ویل غوره ده چې د مریي له بیولو

ډېره وکړي. ځکه چې هغه ستا په شان ډاکټر نه دی او په دارالممات کې د ځینو شیانو د کتلو له امله به حیران شي.

زه چې ډاکټر یم تر هغه وخته مې فکر کاوه چې د مرګ په هکله چې کوم شی د کتلو وي هغه مې لیدلي دي.

فکر مې کاوه چې داسې شی به نه وي چې له مرګ سره تړاو ولري او ماله نږدې نه وي لیدلي.

د دغه کتاب په سریزه کې مې وویل چې موږ مصري ډاکټران د جنازو مومیایي کول د طبي علومو برخه نه بولو. ځکه چې دغه کار هغه عمل دی چې تخصص نه درلودونکي یې هم کولای شي.

خو کله چې دارالممات ته لاړم، پوه شوم چې سخته تېروتنه مې کوله او زما تېروتنه له دې امله وه چې د ټولو مصري طبیبانو په شان ما هم تخصص په هغو کسانو پورې اړوند باله چې د دارالحیات له پوهنځي خلاص شوي وي.

موږ طبیبان له ډېرې ځان خوښونې څخه فکر کوو چې د متخصص کېدا یوازینۍ لاره دا ده چې انسان د طب ښوونځي ټول پړاونه په دارالحیات کې بشپړ کړي او که څوک دغه ښوونځی بشپړ نه کړي متخصص نه شي جوړېدای. خو کله چې زه دارالممات ته ولاړم ومې لیدل چې هلته داسې کارګران هم شته چې کله هم دارالحیات ته تللي نه و، خو د بدن د غړیو د اناټومۍ په برخه کې د هغوی تخصص له ما څخه چې یو ډاکټر یم ډېر دی.

(له دې امله چې د دغه کتاب لیکوال سینوهه په یوه راتلونکي فصل کې په دارالممات کې په تفصیل سره د خپلو دوو تنو خپلوانو د مومیایي کولو په هکله توضیحات ورکړي دلته نه وایي چې د فرعون مړی یې څنګه مومیایي کړ. په کلي توګه د (لومړۍ درجې) مومیایي کول د فرعون، د سترو معبدونو د مشرانو او بډایو کسانو لپاره ځانګړي شوي ول او په دې ډول تر سره کېدل چې لومړی به یې د مړي په خېټه. تېر، او جمجمې کې چې هرڅه ول، هغه به یې را ایستل او د سترګو کاتې به یې هم رایستل. ځکه چې خرابېدل، مړی به یې له څلوېښت ترشپېتو ورځو پورې د مالګې په غلیظو اوبو کې اېښود. له دې ورسته چې مړی به یې له مالګو بهر کړ د سترګو او بدن سوري به یې له ډای سوډیم هایډرو کاربنات څخه چې په یوناني ژبه کې یې نطرون بولي ډکول د اوسنۍ زمانې مومیایي کوونکي لکه چې د کتاب اصلي ژباړونکي پخوا د فرانسي چاپ کړیر (معالجه کولو)

مجلس کې لوستي دي باوري دي چې مصري موميايي کارانو پر نطرون د کونځلې او کرچک تيل (چې لاتيني نوم يې (communis Ricinus) دی او ترکان يې خروع بولي) ورګډول. بيا به يې مړی په يوې ګرمې کوټې کې ايښود چې رطوبت يې کم شي او له هغه وروسته يې په پلنو پټيو چې قير به پرې اچول شوي ول، د مړي ټول بدن وپوښه.

دغه پټې به څو ځله پر مړي راتاو شوله او د فرعون، شتمنو او ملايانو پر مړيو به يې اووه ځله دغه پټې تاوولې. بيا به يې مړی له دارالممات څخه بهر کړ او د ښخولو لپاره به يې هديرې ته انتقال کړ. ژباړونکی).

خپل کتنځي ته له ستنېدا وروسته مې څو ورځې ځان پاکاوه چې د دارالممات بويونه له ځانه پاک کړم.

داخل ناروغانو هم ماته مراجعه کوله او د بېلابېلو دردونو د معالجې لپاره يې د درملو غوښتنه کوله.

زه ډېر ژر په طبس کې د بېوزلو او خوارانو په منځ کې مشهور شوم. دا هم له دې امله و، چې هرڅه به دوی د فيس په توګه راکول منل به مې او د سلطنتي ډاکټرانو په شان کبرجن نه وم چې ووايم زما فيس سپين او سره دي.

د شپې مهال به له دې امله چې زړه مې دځواني، تودوخه درلوده ساقي خانې ته تلم. هلته مې له خپل ملګري تو تمس سره شراب څښل او هغه به بيا د روانو حالاتو په هکله راسره خبرې کولې.

د مصر فرعون دريم آمون هوتپ چې مايې د مړي په موميايي کولو څارنه کوله، هرم نه درلود چې هغه پکې ښخ کړي او فرعون يې په يوه عادي قبر کې ښخ کړ.

له هغه وروسته چې فرعون ښخ شو، زوی يې وليعهد په ګدۍ کېناست او ويې ويل، نيت لري چې لومړی خپلو خدايانو ته ځان پاک او سوچه کړي او له هغه وروسته په رسمي بڼه د مصر فرعون شي.

ترهغه وخته چې وليعهد پاک او سوچه شي مور يې پر زنې ډېره کېښوده او د زمري لکۍ يې په شا وتړو مبله چې په لاره به تلله هغه به يې ترملا تاوو کړه.

دباچاهۍ په ګدۍ به کېناسته او د زوی په ځای يې د هېواد اداره کول پيل کړل.

د وليعهد مور چې لومړنی کار وکړ. دا و چې لوی قاضي يې له خپلې دندې لېرې کړ او د هغه پر ځای يې آمي چې مخکې مې وويل د آتون د معبد کاهن و. د قاضي په توګه

وګماره. آمي د قاضي په ځای او د مصر د قوانینو د ټولګې یاني د څلوېښتو چرمي طومارونو پر وړاندي کېناست او په قضاوت بوخت شو.

ددې پېښې له امله خلکو عجیب او غریب خوبونه وکتل او غیر عادي بادونه راوالوتل. دوه ورځې په طبس کې باران وورېد او دغه باران د هغو غنمو یوه برخه ورسته کړه چې د نیل پر غاړه ؤ بېرې شوي ول.

خو چا ددغو پېښو له امله تعجب ونه کړ. ځکه چې تل داسې کېدل او کله چې به د معبد کاهنین په قهر شول. دغه ؤول پېښې به وشوې داخل هم د امون د معبد کاهنین له دې امله په قهر شوي ول. چې یو نوم ورکی سړی یعنې آمي د ستر قاضي په توګه ټاکل شوی و.

له دې سره سره چې د آمون د معبد کاهنین غوسه ول. خو عسکرو د خوراک او څښاک له پلوه کومه ستونزه نه درلوده او تنخواګانې پخپل وخت ورکول کېدې. کومه خاصه ستونزه پېښه نه شوه.

ټول پاچاهان د مصر د فرعون له مرګه خواشیني شول او له ګاونډیو هېوادونو. څخه د پخې شوې ختې لیکل شوې لوحې چې د خواشینی کلیمې پرې لیکل شوې وې، مصر ته راواستول شوې او د میتاني پاچا خپله شپږ کلنه لور راولېږله چې د مصر د ولیعهد یانې د ټوي فرعون خورشي.

(د میتاني هېواد په منځني ختیځ کې د پخواني نړۍ تر ټولو لرغوني هېواد و. لرغونپوهان وايي د میتاني هېواد د دجلې او فرات سیندونو په سرچینې کې په برنۍ برخه کې پروت و. د میتاني پاچاهانو ځینې وخت خپل هېواد له لودیځ پلوه د مدیترانې سمندرګي تر سواحلو پورې پراخاوه او د دوآب هېواد چې په متن کې یې لولئ بین النهرین دی چې د فرات او دجلې دوه سیندونه هلته روان ول او دي)

د میتاني هېواد په سوریې کې دی او له سمندر سره نږدې پروت دی. سوریه او شمالي هېوادونه سره بېلوي.

هغه کاروانونه چې د دوآب په نوم هېواد څخه راځي له میتاني تېرېږي او سمندر ته رسېږي.

هر شپه به ما او توتمس په ساقي خانه کې همدا خبرې کولې. کله به د توتمس په بلنه د عیاشی مرکزونو ته تللو او ما به هلته د نجونو د نڅا سیل کاوه. خو د هغوی له نڅا مې خوند نه اخیست. له هغې ورځې چې ما (نفر .نفر .نفر) په دارالحیات کې کتلې وه. بلې

هېڅ یوې ښځې زما پام ځانته نه شو جلبولای.

ښایسته ښځه هم د خوندورو خوړو په شان ده. کله چې انسان خوندور خواړه وخوري بې مزې خواړه خوند نه ورکوي

که څه هم نفر نفر زما خور نه شوه خو دا چې زما خور شوې نه وه ډېر مې د هغې ارمان کاوه.

د شپې به چې کله کورته راغلم د شرابو په څښاک کې د افراط له امله به ډېر ژر ویده شوم او سهار به چې له خوبه راپاڅېدم مستي به مې له اروا څخه کډه کړې وه. په یوې سترګې ړوند مریي (کاپتا) به مې په لاس او به اچولې او تروه کبان به یې راباندې وخوړل.

له دې وروسته چې د تروو کبانو او ډوډۍ څو نمړۍ به مې وکړې د خوب له کوټې به خپل کتنځي ته تلم او بېوزلو به د خپلو دردونو د معالجې لپاره ماته مراجعه کوله.

د ځینو ښځو زامن به دومره کمزوري ول، چې ما به خپل مریي واستاوه چې د هغو لپاره میوه او غوښه واخلي.

که مې دغه بې ځایه لګښتونه نه وای کړي. شتمن شوی به وای. خو چې هر څه به مې ترلاسه کړل یا به مې پر شرابو او د عیاشۍ په کورونو کې لګول او یا به مې له بېوزلو سره مرسته کوله.

یوه ورځ توتمس زما کتنځي ته راغی او ویې ویل سینوهه! نن د یوه شتمن سړي په کور کې جشن دی. څو تنو هنرمندانو ته یې بلنه ورکړې چې هلته ولاړشي او کله چې یې ماته بلنه راکړه ما ورته وویل. زه به له سینوهه سره یو ځای په دغه جشن کې ګډون کوم.

پوښتنه مې ترې وکړه چې دغه کس چې مېلمستیا ورکوي څوک دی؟

ځواب یې راکړ. هغه یوه ښځه ده خو ډېره شتمنه ښځه ده. چې د سرو کړۍ د مسو کړیو په شان خرڅوي.

(د طلا او مسو کړۍ د اوسنیو پیسو په شان د راکړې ورکړې وسایل ول.)

دواړو ځانونه پاک کړل. ما او هغه په ځان عطرونه ووهل او د هغه کور په لور روان شوو، چې توتمس ویلي وو.

لا کورته نه وو رسېدلي چې د موسیقۍ غږ اورېدل کېده او د عطرو بوی پوزه وتخنوله.

کله چې کور ته ورسېدو، یوه پراخ هال ته ننوتو او ومې لیدل چې هلته د طبس تر ټولو ښکلې ښځې راټولې شوې وې. ځینې پکې له مېړونو سره وې او ځینې کونډې وې.

خوانان او بوډګان هم ول او د هال پر سر د مراد ورکولو خدای انځور شوی و، چې سر یې د پیشو په شان دی.

ځینو ښځو چې هیله یې کوله بډای خاوندان ورپه برخه شي، د شرابو جام به یې پورته کړ، د نوموړي خدای په لور به یې اشاره وکړه او څښل به یې.

په هال کې مریان د شرابو له ډکو صراحیانو سره ګرځېدل او شراب به یې په جامونو کې اچول.

پر ځمکه دومره ګلان اچول شوي ول چې د کوټې غولی نه لیدل کېده، توتمس وویل وګوره، ایا چېرته او په یوه وخت کې دې دومره ښکلې کتلې وې؟

ومې ویل نه.

توتمس وویل ته سره او سپین ترلاسه کولای شې او خور هم نه لرې نو په دغو کې یوه ښځه خپله خور کړه.

ناڅاپه د هال له منځه یوه ښځه راتېره شوه او زما پر لور راغله. څنګه چې یې سترګې پر ما ولګېدې، زړه مې په درزا شو، ومې ویل توتمس، زه فکر کوم چې خدایان هم پردې ښځې میئان دي.... وګوره څنګه په لاره ځي او وګوره څومره ښکلې سترګې او خوله لري.

زه حیران په دې شوم چې له دې سره سره چې د غه ښځه تر ټولو ښکلې ده خو نارینه پرې چاپېر شوي نه دي.

توتمس وویل، دغه ښځه د دې کور مېرمنه ده او دغه جشن یې د هغه خدای په ویاړ برابر کړی، چې مراد ورکوي. چې په دې توګه هغه ښځې چې مېړونه نه لري وکړای شي په دې جشن کې له خدایه وغواړي چې هغوی ته مېړونه ورکړي او هغه چې مېړونه لري هیله وکړي چې شتمن مېړونه ورپه برخه کړي.

ومې ویل، ما دغه ښځه لیدلې ده او هغه پېژنم. ایا دا نفر نفر نه ده؟

توتمس وویل هو. ومې ویل کله چې په دارالحیات کې وم یو ځل دغه ښځه هلته راغله او له ما سره یې خبرې وکړې.

نفرنفر ماته نږدې شوه او دواړو ته موسکۍ شوه.

ما په حیرانۍ سره کتل چې څنګه د هغې خوله موسکه ده، خو سترګې یې نه خاندي، نفر نفر خپل لاس د توتمس په لاس کېښود او د کوټې یوه دېوال ته یې اشاره وکړه او ویې ویل، زه له تا څخه ډېره خوشحاله یم چې دغه انځور دې ایستلی دی، ایا ستا اجوره یې درکړه؟

تو تمس وويل هو ! ما خپل مزد ترلاسه کړ، بيايې ماته وکتل او زه پوه شوم، چې ما نه پېژني.

ځان مې ور وپېژاند او ومې ويل زه سينوهه طبيب يم.

ښځې وويل زه د سينوهه په نوم يو کس پېژنم چې په درالحيات کې يې سبق وايه.

ومې ويل زه همغه سينوهه يم.

ښځې سترګې ماتـه ونيـولې او ويې ويـل دروغ وايـې، تـه سينوهه نـه يـې ځکـه چې سينوهه ځوان و او د هغه په مخکې ګونځې نه وې، خو زه ګورم چې ستا د وروځو په منځ کې ګونځې شته، سينو هه ښکلې څيره درلوده، خو ستا قيافه مړاوې ښکاري.

ومې ويـل نفر نفر، زه هماغـه سينوهه يـم، کـه بـاور نـه کوې، زه بـه درتـه يـو د ليـل وړاندې کړم، چې زما په هويت کې شک نه پيدا کوي او هغه دليل هغه ګوتمۍ ده چې په درالحيات کې دې ماته راکړه.

بيا مې هغه ګوتمۍ ور وښودله چې په ګوته مې وه او ومې ويـل لـه دې چې لـه مـا کرکـه کوې خپله ګوتمۍ بيرته واخله چې ستا يادګار له ما سره نه وي، زه ځم او هېڅکله به ستا کور ته رانه شم.

نفر نفر وويل زما ګوتمۍ درسره وساته، ځکه چې دغـه ګوتمۍ ستا لپاره ارزښت لري، لږ داسې کېږي چې زه چاته ډالۍ ورکړم، او لـه دې ځايـه هم مـه ځـه، کله چې زما ميلمانه لاړل زه به له تاسره خبرې وکړم.

پـه دې وخت کې ما يوه مريي ته اشاره وکړه چې زمـا پـه جام کې شراب واچوي او هغـه څه چې هغه ماته راکړل تر ټولو خوندور شراب ول، داسې شراب چې تـر اوسـه مې نـه وو خوړلي، ځکه چې پوهېدم پر نفر نفر ګران يم.

کـه يې لـه ماکرکه کولای بيا يې ماته نه ويل چې د جشن ترپايه د هغې پـه کـور کې پـاتې شم.

ځينو ميلمنو بـه پـه شرابو کې د ډېر افراط له امله کانګې کـولې او بې اختيـاره بـه شول. خو په دغه جشن کې دوو تنو ډېر شراب ونه خوړل يو کوربـه ميرمنې او بـل مـا چې غوښتل مې له هغې سره خبرې وکړم.

کله چې د کوټې غـولـې لـه مـاتـو جامونو او صـراحيانو ډک شـو، نـارينـه اوښځې داسې بېخوده شول چې نور چا خبرې هم نه کولې او نه يې څه اورېدل او سازيانو هم ساز بند کړ.

مریان راغلل چې هر یو خپل نشه باداز خپلو کورونو ته بوځي.

په دې وخت کې نفر نفر ماته راغله او زه یې د جشن له هاله بلې کوټې ته بوتلم او په خپل څنګ کې یې کېښولم.

ما ترې پوښتنه وکړه چې دغه کور ستا دی؟

هغې وویل: هو زما دی.

ما وویل. نو بیا خو ته ډېره شتمنه یې.

ښځې وویل په طبس کې په هغو ښځو کې چې له نارینه وو سره ساعت تیري کوي تر ما شتمنې نشته.

بیا یې زما لاسونه ومونښل او ویې ویل. ولې پر هغې ورځ چې ما بلنه درکړه زما کور ته رانه غلې؟

ومې ویل: پر هغې ورځ زه له تا وېر بدلی وم. ځکه چې ما شوم وم. نفر نفر وویل نو کله چې نارینه شوې له ډېرو ښځو سره ځملاستې او هره شپه د عیاشۍ کورونو ته تللې؟

ومې ویل هو! هره شپه د عیاشۍ کورنو ته تلم. خو تر دې شپې چې له تا سره ناست یم. یوه ښځه هم زما خور نه شوه. نفر نفر وویل دروغ وایې. څنګه نا ممکنه ده یو سړی هره شپه د عیاشۍ کورونو ته ولاړ شي او د هغو کورنو ښځې یې خوښدې نه شي.

ومې ویل. هرځل چې د دغه ډول کورنو کومه ښځه زما پر لور راتلله ته به رایاده شوې او کله چې به ستا څېره راپه یاده شوه. پوه به شوم چې نور هغه ښځه راته ارزښت نه لري.

نفر نفر وویل ته دروغ وایې او کله چې زه ستا خور شم په دې مسلې به پوهه شم چې دروغ دې ویلي دي.

ومې وویل درواغ نه وایم او هېڅکله مې درواغ نه دي ویلي.

نفر نفر وپوښتل اوس څه غواړې وکړې؟

ما ورته وویل تراوسه مې په خدایانو عقیده نه درلوده. په خدایانو عقیده مې وهم او خیال باله. اوس ځم او په ټولو معبدونو کې شکر کوم چې خدایانو زه له تا سره یوځای کړم.

بیا قرباني کوم. له هغه وروسته عطر اخلم او ستا د کور مخه به په عطرو سره ښکلې کړم. تر دې چې کله له کوره بهر ځې د عطرو بوی به احساس کړې او له بوټو او ونو به ګلان وشکوم چې کله له کوره وځې ستا تر قدمونو لاندې یې واچوم.

ښځې وویل . دغه کار مه کوه ځکه چې ماته ارزښت نه لري. زه په خپله هم عطر لرم او هم ګلان. ستا عطرو او ګلانو ته اړتیا نه لرم. که غواړې چې زه دې ښځه شم راځه باغ ته لاړ شو چې تاته یوه کیسه وکړم.

ما ورته وویل نفرنفر زما ته پکار یې نه ستا کیسه.

ښځې وویل که ما غواړې باید زما کیسه واورې.

ښایي رضایت درکړم چې له ما سره ټن شپه ساعت تېر کړې. نو غواړم له تا سره ډوډۍ وخورم

بيا باغ ته لاړو او ما چې د اکاسي ونو د ګلانو بوی احساس کړ. داسې هیجاني شوم چې غوښتل مې (نفر نفر نفر) په غېږه کې ونیسم خو هغې له خانه لېرې کړم او ویې ویل لومړی زما کیسه واوره.

د سپوږمۍ رڼا حوض روښانه کړی و. په اوبو کې ګلانو د شپې له امله خپلې خولې پټې کړې وې او د شپې مرغانو سندرې ویلې.

د ښځې له امر سره سم مریي سره کړې هیلۍ او شراب راوړل او مونږ خوراک او څښاک پیل کړ. هرځل چې ماغوښتل نفر نفر نفر په غېږ کې ونیسم هغې به ویل صبر وکړه او لومړی زما کیسه واوره . له هغه وروسته چې زما خبره دې ومنله بیا به زه ستا خور شم.

خو د خوانۍ هیجان مجبورولم چې هغه په غیږه کې ټینګه ونیسم او د هغې کیسه په نیمايي کې پرېږدم.

هغې ته مې وویل نفرنفر نفر ایاممکنه ده . په دې شپې کې او د سپوږمۍ په دې رڼاکې ستا خړپیل شوی سر ووینم.

ښځې وویل. کله چې تا موافقه وکړه . چې زه به ستا خور کېږم . زه به خپل ساختګي وېښتان لیرې کړم او اجازه به درکړم چې ته زما خړپیل شوی سر لمس کړې او هغه ووینې.

(له دې سره سره چې د توضیحاتو ورکول د ژباړن له لوري ډېر ښه نه دي او لوستونکی ستړی کوي خو باید ووایم چې څلور زره کاله پخوا په مصر کې اشرافي او شتمنو میرمنو سرونه خړپیل او ساختګي وېښتان به یې کېښودل او د یوې ښځې پروړاندې د یونارینه تر ټولو ستر بریالیتوب دا و چې وکړای شي د هغې خړپیل شوی سر وګوري او هغه لمس کړي ژباړن).

نهم څپرکی

زما د ژلمیتوب تر ټولو ژړوونکې پېښه

په دې وخت کې نفر نفر داسې وويل، پخوا د (سات نه) په نامه يو سړی و، يوه ورځ د يوه کم ساري کتاب د کتو لپاره معبد ته ولاړ، هلته يې يوه کاهنه وليد له او په لومړي نظر کې پر ې مَين شو. کله چې راستون شو، خپل غلام يې هغې ښځې ته واستاوه، پيغام يې ور ولېږه چې کور ته ورشي، څو شېبې يې خور شي او په بدل کې به د سرو زرو يوه کړی، ترلاسه کړي.

ښځې غلام ته وويل، زه د سات نه کور ته نه ورځم، ځکه چې ټول خلک به ما ووينې او داسې به وانګېري، چې زه ځان ارزانه خرڅوم. بادار ته دې ووايه چې زما کور ته راشي؛ ځکه زما په کور کې څوک نشته.

سات نه د کاهنې کور ته لاړ او د سرو يوه کړی، يې هم له ځان سره يووړه چې هغې ته يې ورکړي.

ښځه چې و پوهېد له دغه سړی د څه لپاره ورغلی دی، ويې ويل ته پوهېږې چې زه يوه کاهنه يم او کاهنه ښځه ځان په ارزانه بيه نه خرڅوي. سات نه وويل، ته وينځه نه يې چې وادې خلم بلکې زه له تا داسې شی غواړم چې که يوه ښځه يې يوه سړي ته ورکړي هېڅ تاوان نه کوي، ځکه خو د دې شي بيه هر چيرته ډېره ارزانه ده.

کاهنې وويل، هغه څه چې ته يې له ما غواړې، ترټولو ارزانه او بې ارزښته شی دی او ان په واټونو کې د ښارويو له خوشيو هم ارزانه دی خو په عين حال کې تر ټولو ګران بيه شی هم دی.

دغه شی د هغو کسانو لپاره ارزانه دی، چې ورته توجه نه کوي، خو کله چې يو نارينه دغه شي ته توجه وکړي، تر ټولو ګران بيه شی ترې جوړېږي او که دغه کس يې غوښتونکی وي بايد په ډېره ګرانه بيه يې ترلاسه کړي.

اوس ته راته ووايه چې څومره راکوې چې د يوه ساعت لپاره ستا خور شم؟

ساتنه وويل زه چمتو يم، د دغو سرو زرو دوه برابره درکړم.

کاهنې مېرمنې وويل، دا زما په شان د يوې ښځې لياقت نه لري او که ته ما غواړې بايد هرڅه چې لرې رايې کړې.

نارينه چې د کاهنې ارمان يې درلود وويل، هرڅه چې لرم هغه به درکړم، په همغې شېبې کې يې کاتب را وغوښت او سرې خپل کور پتې، مريان او ټول سره، سپين د هغې ښځې په نوم کړل او بيا يې لاس اوږد کړ چې د کاهنې ساختګي وېښتان ليرې کړي او سر يې ښکل کړي. خو ښځې يې مخه ونيوله او ويې ويل، زه ډارېږم چې کله ته د يوه ساعت لپاره ما خپله خور کړې، او کله چې موړ شې نو خپلې ښځې ته به ستون شې، نو که ته غواړې چې زه ستا خور شم بايد همدا اوس خپله ښځه له کوره وباسې.

سړي چې نور يې مريان نه درلودل د کاهنې يو مريی يې وليږه. خپله ښځه يې له کوره بهر کړه. بيا يې وغوښتل چې د ښځې ساختګي وېښتان د هغې له سره لېرې کړي. خو کاهنې وويل. ته له دې ښځې چې له کوره دې وايستله درې زامن لرې. زه ډارېږم چې يوه ورځ به پلرنۍ مينه. تا د هغو زامنو پر لور بوځي او ما به بې‌برخې کړې، نو که غواړې خوند واخلې بايد خپل بچيان دلته راولې چې زه يې ووژنم او د هغوی د بدن غوښه خپلو سپيانو او پيشوګانو ته واچوم.

ساتنه بې له ځنډه د کاهنې د مريانو په وسيله خپل بچيان راوستل او ښځې ته يې وسپارل. کاهنې ښځې په ډېرينې چړې درې واړه ووژل او په داسې حال کې چې سړی د شرابو په څښلو بوخت و. ښځې د هلکانو غوښې خپلو سپيانو او پيشيانو ته ور واچولې.

بيا يې وويل اوس راشه او زه به د يوه ساعت لپاره ستا خور شم. ډاډه اوسه چې د زړه له تله به ستا خور شم او هره ښځه هغه وخت دې ته چمتو کېږي، چې له مينې د يوه سړي خور شي. چې پوه شي ځان يې ارزانه نه دی خرڅ کړی.

د کوڅه ډبو او زما په شان د عزتمنو مېرمنو ترمنځ تو پير دا دی چې کوڅه ډبې ځان ارزانه خرڅوي، خو باعزته او ابرومندې ښځې ځان په ډېرو شتو خرڅوي.

ما وويل نفر نفر ما دغه کيسه اورېدلې ده، پوهېږم چې ټولې دغه خبرې په خوب کې تېرې شوې دي او د کيسې په پای کې چې ساتنه له خوبه راويښ شو. د خدايانو شکر يې وکړ چې د هغه ماشومان ژوندي دي

نفر نفر وويل داسې نه ده، هر سړی چې په يوې ښځې مين کېږي، د ساتنه په شان

وي. ددې لپاره چې له هغې خوند واخیستلای شي چمتو دی خپل مال، ښځه او زامن ترې ځار کړي. کله چې یې ستر هرم جوړاوه همداسې وو او کله چې باد او لمر هغه وران کړي بیا به هم همداسې وي.

ایا په دې پوهېږې د هغه خدای سر یې چې په مینه کې مراد ورکوي ولې د پیشي د سر په شان جوړ کړی دی؟

ما وویل نه. نفر نفر وویل ددې لپاره چې وایي ښځه د پیشي د پنجو په شان ده او کله چې پیشي وغواړي ښکار وکړي. هغه غولوي. خپلې نرمې پنجې پر هغه راکاږي. ښکار له نرمو پنجو خوند اخلي. خو نابېره د پیشي د پنجو تېرې څوکې د هغې له نرم پوستکي راوځي او د ښکار په بدن کې ننوځي.

زه له دې امله چې نه غواړم تا ته کوم تاوان ورسېږي نو درته وایم چې سینوهه له دې ځایه ولاړ شه او بیا دلته مه راځه.

ما وویل نفر نفر تا پخپله نن راته وویل چې درځه لاړ ته شم او دلته اوسم چې له تا سره خبرې وکړم.

ښځې وویل هو ما وویل خو اوس درته وایم چې ورځه.

ددې لپاره چې که غواړې له ما خوند واخلې ډېره به درته ګرانه شي او بیا به ماته ښېرا کوې چې تا ته مې د غه تاوان ورساوه.

ومې ویل. زه به هېڅکله له خپل تاوانه ګیله ونه کړم او که ستا مقصد سره، سپین او مس وي. زه هرڅه چې لرم تا ته به یې ددې لپاره درکړم چې پرې مې ږدې خوند درځخه واخلم.

نفرنفر وویل لکه چې تا هم وکتل ما نن دلته یو ستر جشن درسره او د غه جشن ستړې کړې یم. اوس غواړم ویده شم. ته لاړ شه او بله ورځ زما کور ته راشه. بیا چې ما هر څه درځخه وغوښتل ته به یې راکړې او زه به یې په بدل کې ستا خوږ شم.

ما چې څو مره ټینګار وکړ. چې د غه شپه له ما سره تېره کړي هغې ونه منله. زه مجبور شوم د هغې له کوره ولاړم خو تر سهاره د نفر نفر د مینې له هیجانه ویده نه شوم.

پر بله ورځ مې سهار وختي خپل مریي ته وویل چې ټول هغه ناروغان چې زما کتنځي ته راځي ځواب کړي او ورته دې ووایي چې پر دغې ورځ د معالجې حوصله نه لرم.

بیا سلماني ته لاړم چې ځان پاک کړم. په ځان مې عطر وو هل او د نفر نفر د کور پر

لور راون شوم.
هلته يوه مر يي د هغې کوټې ته بوتلم او ګورم چې ښځه په سينګار بوخته ده. زه د بېګانې دوستۍ په اساس د هغې لور ته ورغلم. خو ښځې له ځانه لېرې کړم او ويې ويل سينوهه! ولې دلته راغلې او ولې ماته مزاحمت کوې؟
ومې ويل نفر نفر له تاسره مينه لرم او نن دلته راغلی يم چې له وعدې سره سم زما خور شې.
ښځې وويل نن بايد زه سينګار وکړم. ځکه چې يو سوداګر چې له سوريې راغلی دی. غواړي له ما سره خپل وخت تېر کړي او ويلي يې دي چې د يوې ورځې په بدل کې به يوه توټه جواهر راکوي.
بيا نفر نفر په کټ څملاسته او يوې ښځې چې د هغې وينځه وه، په عطري تيلو د هغې د بدن مالش پيل کړ.
له دې امله چې ما نه غوښتل ولاړ شم ويې ويل سينوهه! ولې مې کړوې او له دې ځايه نه ځې؟
ومې ويل. ددې لپاره چې ستا ارمان لرم... ددې لپاره چې غواړم ته لو مړنی ښځه واوسې چې زما خور شې.
نفرنفر وويل يو ځل بيا د بېګا په شان درته وايم چې زه ستا د کړولو نيت نه لرم او تاته وايم چې پخپل کار پسې دې ځه او ما پخپل حال پرېږده.
ومې ويل نفر نفر هرڅه چې وغواړې دربه يې کړم خو چې نن راسره شپه تېره کړې.
ښځې وپوښتل ته څه لرې؟ ومې ويل د سپينو او مسوڅو کړی لرم چې له ناروغانو مې د فيس په بدل کې اخيستي دي او دغه راز يو کور لرم . چې کتنځی مې هم همغلته دی . دغه کورهغه محصلين چې له دارالحياته خلاصېږي او کتنځي ته اړتيا لري په ښه بيه اخلي.
نفر نفر په داسې حال کې چې په کټ څملاستلې وه او وينځې يې بدن ته په عطر لړونکو تيلو مساژ ورکاوه وويل سمه ده سينوهه! ولاړ شه، يو کاتب راوله چې دغه موضوع وليکي. سند يې له ستر قاضي سره کېږدي چې دغه انتقال قانوني اړخ پيدا کړي او ته ونه کړای شې په راتلونکې کې هغه له ما څخه واخلې.
ما چې د نفر نفر ښکلي او مرمرين اندام ته کتل پر نفس مې غلبه نه شوای کولی،

فکر مې کاوه چې د ټولې شتمنۍ ورکول، ددې په بدل کې چې یوه شپه له هغې سره ځملم اهمیت نه لري. ومې ویل نفر نفر او س ځم او کاتب راولم.

ښځې وویل په هر حال نن له تا سره نه شم پاتې کېدای، خو کاتب راوله او خپله شتمني زما په نوم کړه زه به دې په بله ورځ ومنم.

ما په بېړه یو کاتب راوست او هر څه چې مې درلود له سرو او سپینو رانیولې ترکور او حتی مړ یې پورې ټول مې د نفرنفر په نوم کړل. هغې سند په دو کاپیو کې برابر کړ او له ماې واخیستل، یو یې له ځان سره وساته او بل یې کاتب ته ورکړ چې له سترقاضي سره یې کېږدي.

ما وکتل چې خپل سند یې په یوه صندوق کې کېښود او ویې ویل سمه ده زه او س ځم. ته سبا دلته راشه چې هغه څه درکړم چې ته یې غواړې.

ما غوښتل په غیږ کې یې ټینګه کړم، خو چیغه یې کړه او ویې ویل له مالېږې شه چې سینګار مې خرابوې.

بیا په یوه روان تخت سپره شوه او له خپلو مریانو سره لاړه. زه هم خپل کور ته ستون شوم. خپل خصوصي شیان مې راغونډ کړل چې کله د کور نوی خاوند راخي او کور د ځان کړي.

کاپتا چې ولیدل د خپلو شیانو په ټولولو بوخت یم، ویې ویل د سفر نیت دې کړی؟

ومې ویل نه ما خپل ټول شیان او ته بل چا ته ورکړل، ډېر ژر به یو څوک راشي او دغه کور به را څخه تسلیم کړي.

ته هڅه وکړه چې له هغه سره کار کوې لږه غلا وکړې، خکه چې ممکنه ده، هغه تر ما بې رحمه وي او په لرګي به دې ووهي. کاپتا زما په مخکې سجده وکړه او ویې ویل: اې زما باداره، زما په بوډا زړه ګران یې، ما له ځانه مه شړه ځکه چې زه له بل بادار سره کار نه شم کولای.

سمه ده چې ما له تا څینې شیان غلا کړي دي، خو هېڅکله مې د انصاف له حده ډېره غلا نه ده کړې او د ورځې په تودو ساعتونو کې چې تا په کور کې استراحت کاوه ما د طبس په کوڅو کې ستا ستاینه کوله او ټولو ته مې ویل سینوهه زما بادار د مصر تر ټولو ستر طبیب دی. په داسې حال کې چې نورو غلامانو به خپلو بادارانو ته ښېراوې کولې او له خدایانو به یې د هغو مرګ غوښت.

د غلام په دې خبره مې زړه خپه شو او د هغه پر اوږه مې لاس کېښود، ومې ويل کاپتا پاڅېږه.

لږ دا سې پېښ شوي چې زه خپل مريي ته د هغه نوم واخلم. ځکه چې وېرېدم هغه به خيال وکړي، چې ورسره برابر يم او ډېر ځله مې تمساح باله يا به مې ورته د غل او احمق خطاب کاوه.

کله چې مريي خپل نوم واورېد، ويې ژړل او زما پښې يې پخپل سر کېښودې، ويې ويل. زما څوانمرده باداره! ما مه شړه او مه پرېږده چې نور کسان ستا بوډا مريي په لرګيو ووهي. پر سريې په کاڼي وولي او خوسا شوې ډوډۍ ورکړي. هغه ډوډۍ چې بايد سپين ته يې واچوي.

سره له دې چې زړه مې پرې وسوځيد، خو پخپلې لکړې مې په شا وواهه (خو ډېر سخت نه) او ومې ويل اې تمساح! پورته شه. دومره زارۍ مه کوه او که ګورې چې زه دې له ځانه لېرې کوم، ددې لپاره دې چې تا ته ډوډۍ نه شم درکولای ځکه چې خپل ټول شيان مې بل چا ته ورکړي او ستا ژړاګانې ګټه نه لري.

کاپتا پورته شو او د وير په نښه يې خپل لاس پورته کړ او ويې ويل نن د مصر يو سپېره ورځ ده.

له هغه وروسته يې لږ فکر وکړ او ويې ويل سينوهه! له دې سره سره چې ځوان يې خو يو ستر ډاکټر يې. زه تا ته وړانديز کوم چې هر څومره سپين زر او مس چې لرې وايې خله، نن شپه به په يوه ماکو کې کښېنو او له دې ځايه به لاړ شو.

ته به د مصر په يوه ښار کې چې د سين په ښکتني برخه کې دی خپل کتنځی پرانيزې او که يې مو، ته مزاحمت کاوه نو سره هېواد ته به ولاړ شو او په سره هېواد کې د مصري ډاکټرانو ډېر درناوی کېږي

(له سره هېواده مقصد نني عربستان دی چې د سره سمندر په ختيځ کې پروت دی)

که په سره هېواد کې نه غواړې ژوند وکړې مو، دميتاني يا دوآب هېواد ته تللی شو. ما اورېدلي چې په دوآب کې دوه سيند ونه شته چې په اپوټه بهير بهېږي او د شمال پر خای سوېل ته روان دي.

ومې ويل کاپتا! زه له طبسه نه شم تښتېدلای، ځکه هغه مزی چې زه يې له دې ځای سره تړلی يم تر مسي زولنو هم مضبوط او کلک دی.

زما مریې پر ځمکه کېناست او سر یې د ویرجنو په شان وښوراوه ، ویې ویل امون خدای مونږ پرې اېښې یو او نور مونږ پرې ګران نه یو ، ځکه چې یوه موده کېږي تا د امون معبد ته ډالۍ نه دي وړي .... زه خو وایم چې همدا نن د نورو خدایانو لپاره یوه ډالۍ یوسو ، چې د نوي خدای له مرستو برخمن شو.

ومې ویل کاپتا ! تا هېر کړي چې زه نور څه نه لرم چې بل خدای ته یې ورکړم او ان ته چې زما مریې وې اوس په ماپورې اړوند نه یې.

کاپتا ! پوښتنه وکړه دغه کس څوک دی ، نارینه دی که ښځه ؟ ومې ویل هغه یوه ښځه ده.

کله چې کاپتا پوه شو چې نوی خاوند یې یوه ښځه ده داسې ویرماتم یې پیل کړ ، چې زه مجبور شوم هغه پخپلې لکړې وګواښم چې غلی شي.

بیا یې وویل اې مورې ! ولې دې زه پر هغې ورځ چې پیدا شوی وم د خپل نوم په بند خفه نه کړم . چې ژوندی پاتې نه شم او دغه ناخوالې ونه زغمم ؟.. ولې زه یو مریی پیدا شوی یم ، چې له دې وروسته به دیوې ښځې په بند کې وم.

ددې لپاره چې ښځې تل له نارینه وو ، بې رحمه وي هغه هم ددې ښځې په شان ښځه چې له تا یې ټول شیان واخیستل . دغه ښځه به له سهاره ترماښامه ما وځغلوي او اجازه به رانه کړي ، چې یو شېبه هم استراحت وکړم او دا به په هغه حالت کې وي چې دا ما خپل چوپړ ته پرېږدي ، ګني په یوه معدنچي به مې خرڅ کړي چې په کانونو کې په کار بوخت شم او له څو ورځو وروسته به په کان کې له ډېرې سختۍ مړ شم.

زمامړی څوک مومیایي نه کړي او د ځملاستو لپاره به هدېره ونه لرم (په پخوانیو *وختونو کې کارګران په کانونو کې د کار لپاره نه چمتو کېدل او د فلزاتو د استخراج لپاره بې مریان په کانونو کې د کار لپاره اړکول او له هغو به یې استفاده کوله)*

زه پوهېدم چې کاپتا سمه خبره کوي او د نفر نفر په کور کې د یو بوډا د ارام لپاره چې یوه سترګه هم نه لري ، ځای نشته.

هغه به په بل چا خرڅ کړي ، له کاپتا سره به بد چلند وکړي او په لنډه موده کې به له سختو عذابونو وروسته مړ شي.

د مریي د ژړا له امله زه هم په ژړا شوم ، خو په دې نه پوهېدم چې پر هغه ژاړم که پر خان چې ټول شیان مې له لاسه ورکړي دي.

کله چې کاپتا ولیدل زه هم ژارم کرار شو او له خپل ځایه پاځېد. خپل لاس یې زما پر سر کېښود او ویې ویل. ټوله زما ګناه ده چې نه پوهېدم زما بادار د هغه توکر په شان ساده دی چې او به نه وي ورسېدلې.

د ژوند له حالاتو خبر نه دی او نه پوهېږي چې یو ځوان کله چې د شپې مهال پخپل کور کې ویده کېږي باید یوه ښځه له ځان سره څملوي.

ما ستا په شان یو ځوان نه دی لیدلی چې د ښځو په اړه داسې بې پروا وي.

هېڅکله داسې و نه شول چې ته له ما وغواړې چې لاړ شم او یوه ځوانه ښځه چې د عیاشۍ په کورنو کې پریمانه دي دلته راولم.

یو ځوان سړی چې د ښځو په اړه تجربه نه لري. د یو موټي وښو په شان وي او لومړنۍ ښځه چې ورسره مخامخېږي د تنور په شان وي چې کله وابنه په تنور کې واچول شي سوځي.

بې تجربې ځوان هم چې کله له یوې ښځې سره مخامخ شي اور اخلي او ددې لپاره چې له هغې ښځې خوند واخلي. خپل هرڅه ترې ځاروي او نه پوهېږي چې ځانته یې څومره تاوان پېښ کړی دی.

زه په دې خواشینی یم چې ولې دې د ښځو په اړه له ما څخه پوښتنه ونه کړه چې لا ربنوونه درته وکړم او تاته ووایم چې په دنیا کې یو ښځه هغه وخت له یوه سړي سره مینه کوي چې هغه سړی ډوډۍ او غوښه لري او کله چې یو سړی سوالګر شي نو بیا یې خوښې کوي او په بل سړي پسې ځي چې غوښه او ډوډۍ ولري.

ولې دې له ما سره مشوره ونه کړه چې تا ته ووایم. کله چې یو سړی یوې ښځې ته ورځي باید له ځان سره یو لرګی هم یوسي او د ښځې کور ته له ننوتو سره سم هغه پر سر په لرګي ووهي؟

که دغه احتیاط ونه کړي پر همغې ورځ به ښځه د سړي لاس او پښې وتړي او بیا به سړی د هغې ښځې له منګولو خلاص نه شي. مګر هغه وخت چې سوالګر شي او دا هغه وخت دی چې ښځه یې پرېږدي.

هر څومره چې سړی شرم وکړي تر نورو ژر د ښځو په منګولو کې لوېږي او ډېر ترې کړاوویني.

که تا ددې پر ځای چې ددغې ښځې کور ته ورشې هره شپه دې یوه ښځه د لته راوستلې

وای او سهار دې یوه کړی مس ور ښښلي وای او بیا دې رخصت کړې وای نو موږ به نن له دغې بدبختۍ سره نه وای مخامخ شوي.

زما غلام یو شپېه وغړېد خو مایې خبرو ته غوږ نه نیو ، ځکه د نفر نفر فکر مې له خانه نه شو لېرې کولای. هرڅه چې مریې راته ویل په یوه غوږ به مې ننوتل او له بله به وتل.

په دې شپه تر سهاره لس خله ویښ شوم او هر خل چې به راویښ شوم نفر نفر به رایاده شوه. په دې ډېر خوشاله وم چې سبا به هغه وګورم.

ددې ښځې د لیدو لپاره دومره بېقراره وم چې په بله ورځ کله د ښځې کور ته لاړم دا لا ویده وه. زه د سوالګرو په شان د هغې د کور په دروازه کې کېناستم تر هغه چې دا له خوبه راویښه شي.

کله چې د هغې کوټې ته ننوتم ګورم، چې یوه وینځه د هغې د بدن په مالش لګیا ده او چې زه یې ولیدم ویې ویل سینوهه! ولې زما د پر کالي او کسالت سبب کېږې؟ ما وویل زه نن راغلی یم چې له تا سره خواړه وخورم او خپل ساعت درسره تېر کړم. تا پرون له ما سره ژمنه وکړه چې نن ورځ به له ما سره تېروې.

نفر نفر خوله خلاصه کړه او اسویلی یې وایست ویې ویل: تا پرون ماته درواغ ویلي ول. ومې ویل څنګه مې درته درواغ ویلي ول؟ ښځې وویل . پرون تا وویل چې له کور او مریې پرته بل څه نه لرې په داسې حال کې چې ما تحقیق وکړ او پوه شوم ، چې ستا پلار چې اوس ړوند شوی دی او لیکنه نه شي کولای خپل مهر تا ته درکړی او ویلي یې دي چې ته باید د هغه کور خرڅ کړې.

نفر نفر ربښتیا ویل ، پلار مې ړوند شوی و او لیکنه یې نه شوای کولای خپل مهر یې ماته راکړی و ، چې کور یې ورته خرڅ کړم، ځکه چې پلار او مور مې غوښتل د طبس له ښاره ووځي، یوه کرونده واخلي ، همغلته خپل پاتې عمر تېر کړي، مور به مې په کرونده کې کرنیز کارونه کوي او همغلته به د مرګ تر وخته پاتې وي.

ما ورته وویل موخه دې څه ده؟ښځې وویل ته د خپل پلار یوازېنی زوی یې او پلار دې لور نه لري چې له مړینې وروسته د میراث ډېره برخه هغې ته ورسېږي، نو ټول میراث به تا ته در رسېږي. ته دهغوی په ژوند کې دا حق لرې چې دهغه کور ماته منتقل کړې، هغه هم خپل مهر تا ته درکړی او ته یې د کور په پلورلو کې ازاد پرې ایښی یې.

کله چې مې دهغې له خولې دغه خبره واورېده بدن مې ولړزېد ، ځکه چې ما د خپل کور

اختيار درلود او د پلار او مور کور مې نفر نفر ته نه شو ورکولای. ومې ويل دغه غوښتنه دې ډېره عجيبه ده. ځکه چې که دغه کور تا ته درکړم پلار او مور به مې نوره کرونده ونه لري چې خپل پاتې عمر پکې تېر کړي.

نفر نفر خپلې وينځې ته وويل چې له کوټې بهر شي او ما ته يې وويل چې ورنږدې شم. وروسته يې راته وويل سينوهه! راشه او زما پر سر لاس تېر کړه، زه په ډېر شوق ولاړ شوم او د هغې پر بې وېښتو سر مې لاس تېر کړ او ومې موښه.

ښځې وويل سينوهه! بايد پوه شې چې زه داسې ښځه يم چې خان ارزانه نه خرڅوم. ستا کور چې پرون دې راکړ زما ورنه دی او که غواړې له ما استفاده وکړې، بايد د خپل پلار کور هم زما په نوم کړې تر دې چې زه پوه شم، ما ځان ډېر ارزانه نه دی خرڅ کړی.

ومې ويل، نفر نفر پرون خو دې له ما سره ژمنه وکړه، چې نن ورځ به له ما سره تېروې، د پلار د کور خبره دې نه وه کړې.

ښځې وويل، ددې لپاره چې پرون لا زه خبره نه وم، چې ته د خپل پلار د کور د خرڅولو يا بل چا ته د دغه کور د انتقال واک هم لرې او بله دا چې پرون، پرون و او نن يوه نوې ورځ ده، او که ته د خپل پلار کور زما په نوم کړې نن به تر ماښامه پورې له ما سره ساعت تېر کړې په دې شرط چې لومړی ولاړ شې، يو کاتب راولې او د کور د انتقال سند ماته راکړې، له هغه وروسته به له ما سره ساعت تېر کړې، ځکه چې زه د نارينه وو په قول او وعدو ډاډ نه لرم، زه چې څومره پوهېږم نارينه درواغجن دي.

ومې ويل، نفر نفر، هر څه چې ته وواېې هغسې به وکړم.

ښځې زه له خانه لېرې کړم او ويې ويل نو ورځه! لومړی کاتب راوله او د کور د انتقال کار خلاص کړه، له هغه وروسته به زه تر شپې پورې ستا شم.

زه له کوره راووتم، يو ځل بيا مې کاتب راوست او دا ځل مې پلرنی کور چې پوهېدم له قبره، وروسته زما د مور او پلار يوازېنی شتمني ده، د نفر نفر په نوم کړ.

کله چې کاتب غوښتل ولاړ شي ما سپين زر نه درلودل چې هغه ته يې ورکړم، خو ښځې د سپينو زرو يوه نری کړی، کاتب ته ورکړه او ويې ويل دا ستا اجوره ده او له دې سره کاتب له دروازې ووت.

بيا نفر نفر امر وکړ چې مريان ورته سبا ناری راوړي، هغوی مرغ، ته ډوډۍ، تروه کبان او د اوربشو اوبه راوړې.

نفر نفر وویل. نن تر ماښامه ستا په خدمت کې یم، په دې کور کې به وڅښې او وخورې او له ماسره به ساعت تېر کړې.

له هغه وخته. بیا د لمر تر لوېدو لږ مخکې چې زه د نفر نفر په کور کې وم هغې له ماسره په مینه چلند وکړ. ماته یې اجازه راکړه چې سر یې ومومښم او ویل یې چې زه به نن تاته داسې شیان در زده کړم چې لا دې نه دي زده کړي. خو زده کول یې د یوې خورد درلودلو لپاره ضروري دي. ځکه چې له دې پرته به ستا خور ستا له لمس کولو خوند وانه خلي.

کله چې لمر داسې ځای ته ورسېد چې ښکارېده نوره نو شپه رانژدې کېږي ښځې راته وویل سینوهه اوس مایوازې پرېږده ځکه چې ستړې شوې یم. باید استراحت وکړم او د سبا لپاره د ځان د سینګارولو فکر وکړم.

زما د سر وېښتان هم راشنه شوي دي باید نن شپه هغه وخرېیم چې سبا ته مې سر وځلېږي او که ستا په شان یوه بل سړي وغوښتل له ماسره ساعت تېر کړي نو زما له ځلیدونکي سره خوند واخلي.

زه د دغه ځای د پرېښودلو له امله ډېر خپه وم. په خواشینۍ سره د خپل هغه کور پر لور روان شوم چې زه پوهېدم نور زما نه دی او کله چې کور ته ورسېدم شپه شوې وه.

کله چې پښېماني او شرم له حده ډېر شي د اپیمو په شان په سړي خوب راولي او زه په دې شپه له ډېرې پښیمانۍ یا له دې شرمه چې د پلار کور مې خرڅ کړی و، ویده شوم او له دې امله چې د ورځې مې د هغې ښځې په کور کې ډېر شراب څښلي وو تر سهاره را ویښ نه شوم.

سهار چې کله له خوبه راویښ شوم د نفر نفر ښکلی اندام او خریل شوی سر رایاد شو او پوه شوم چې په کور کې نه شم پاتې کېدای. هغه هم په داسې کور کې چې پوهیدم زما نه دی.

له کوره ووتم او د هغې ښځې د کور پر لوري روان شوم.

ما سوچ کاوه چې هغه به ویده وي. خو چې ورغلم معلومه شوه چې وینښه وه او په باغ کې ده.

کله چې یې زه ولیدم ویې پوښتل د څه لپاره راغلی یې او له ماڅه غواړې؟

ومې ویل راغلی یم چې ستا په خواکې واوسم. د پرون په شان ستا سر ومومښم او له تا

غواړم چې له ماسره ساعت تېری وکړې.
ښځې وویل . ایا ته څه لرې چې ماته یې راکړې چې زه له تاسره خپل وخت تېر کړم.
ومې ویل خپل او د پلار کورونه مې تاته درکړل. نور کوم شی نه لرم خو له دې امله چې زه ډاکټر یم او له دارالحیاته فارغ شوی یم . په راتلونکې کې چې بډای شم هغه ډالی به درکړم چې نن یې باید درکړم.
نفر نفر وخندل او ویې ویل د نارینه وو په ژمنو باور نه دی پکار . ځکه تر هغه وخته پورې پر خپلې ژمنې ولاړ وي چې هیله کوي یوه ښځه خوړکړي.
کله چې یې هغه څوځله خپله خوړ کړه او له وربانديې موړ شو . نو ښځه داسې هېروي چې د عمر تر پایه پورې یې نه یادوي.
خو له دې امله چې تا وکړای شو ، پرون زما د لاړښوونو پیروي وکړې او له یوې ښځې د استفادې چل دې زده کړ . ښايي نن هم ګروهه ولرم چې له تاسره ساعت تېری وکړم او د خپلې ډالۍ لپاره یوه حل لاره پیدا کړم.
زه د هغې په څنګ کې کېناستم. سر مې د هغې په سینو کېښود. ښځې وویل چې زموږ لپاره خواړه او شراب راوړئ او ویې ویل له دې امله چې ښایي نن له ماسره پاتې شې نو له همدا اوسه به خوراک او څښاک پیل کړو.
له دې وروسته چې لږ مو وڅښل نفر نفر وویل سینوهه! ما اورېدلي چې ستا مور و پلار یو قبر لري چې هغه یې جوړ او سینګار کړی او له دې امله چې ته د خپل پلار د شتمنیو اختیارات لرې دغه قبر زما په نوم کولای شې.
ومې ویل دغه خبره چې ته یې کوې ما به د آمون له عذاب سره مخامخ کړي. څنګه د خپل پلار و مور قبر ستا په نوم کړم او ددې سبب شم چې دغه دواړه مېړه او ښځه په بلې دنیاکې کور ونه لري او د هغوی مړی د مریانو او ورانکارو په شان په نیل کې واچوي
ویې ویل: ته څنګه دا خبره نه منې چې مور و پلار دې قبر ونه لري خو په دې راضي کېږې چې زه ځان ارزانه خرڅ کړم؟
ماوویل پرون او هابله ورځ مې دوه ډالۍ درکړې او ایا د دغه دوه ډالۍ ددې ارزښت نه لري، چې ته نن له ډالۍ پرته زما په څنګ کې پاتې شې؟
ښځې وویل دغه دوه ډالۍ زما د ښکلا د نیمې ورځې ارزښت نه لري، اوس له دوآبه یو سړی راغلی او چمتو دی چې دیوې ورځې په بدل کې سل دینه سوچه طلا راکړي (دین

دمصري وزن واحد و او کابو یوګرام کېده).

بیا یې د شرابو بل جام راکړ او زیاته یې کړه که غواړې له ما سره اوسې او هرڅومره چې غواړې ما خپله خور کړې. باید د مور و پلار قبر دې زما په نوم کړې.

کله چې ښځه پوه شوه زه د قبر ورکولو ته تیار یم نو سمدستي یې کاتب راوغوښت او د قبر د انتقال سند یې برابر کړ.

بیا یې ماته وویل چې له باغه کوټې ته ولاړ شو، ځکه په باغ کې مریان او وینځې دي او ساعت نه شو تېرولای.

کله چې کوټې ته ولاړو نفر نفر وویل. زه هغه ښځه یم چې پر خپله خبره درېږم او بیا چې ونه وایې ما تېرایستی یې.

زه به نن تر لمر لوېدو له تا سره یم او ته به نن بیا هغه چلونه زده کړې چې پرون مې درزده کړي ول. زه به هم په دې کورکې ستا له شتونه خوند واخلم او ساعت به مې تېر شي.

مریانو موږ ته پېنځه ډوله غوښه، اووه ډوله شریني او درې ډوله شراب راوړل خو ما داسې احساس کاوه چې هر څل زموږ تر شا درېږي پر ما ملنډې وهي، ځکه تول پوهېدل چې ما ان د خپل مور و پلار قبر هم نفر نفر ته ورکړ چې یوه ورځ ورسره تېره کړم.

نه پوهېدم چې هغه ورځ څومره ژر تېره شوه؟ او ولې هغه خوښي چې انسان یې په ډېرو فلزاتو ترلاسه کوي په څو شېبو کې ختمېږي خو د بد بختۍ ورځې پای نه لري.

ناڅاپه متوجه شوم چې ورځ پای ته رسېدلې او شپه شوه.

نفرنفر نفر وویل اوس هغه وخت دی چې ته باید زما له کوره ولاړ شې. ځکه چې شپه شوه، زه هم ډېره ستړې یم او باید د بلې ورځې لپاره سینګار وکړم.

ومې ویل نفرنفر نفر! زه غواړم نن شپه هم له تا سره تېره کړم او سبا به له دې ځایه لاړ شم.

ښځې وویل د دې لپاره چې نن شپه له ما سره پاتې شې ماته څه راکوې؟

ومې ویل زه نور څه نه لرم چې تا ته یې درکړم.

ستا لپاره مې حتی مور و پلار هم په بلې دنیا کې بې کوره کړم او اوس د آمون له قهر سره مخامخ یم.

ښځې وویل: دلته به نه راتلې، ایا ما درته ویلي ول، چې دلته راشه او له ما سره ساعت تېر کړه؟

ما ټينګار وکړ چې نن شپه پاتې شم خو نفر نفر وويل: نه شي کېدای، ځکه چې نن شپه له دوآب هېواده راغلی سوداګر دلته راځي او هغه به ماته سل دېنه سره زر راکړي.

زه له دومره سرو زرو نه شم تېرېدلای، بیاهم که تا کوم شی درلودای او ماته دې راکړي وای ممکنه وه چې ما د خپل تاوان یوه برخه جبران کړې وای، خوله دې امله چې څه نه لرې باید ولاړ شې.

بیا زما له څنګه پورته شوه چې بلې کوټې ته لاړه شي، خو ما دهغې لاسونه ونیول چې مخه یې ونیسم.

په دې وخت کې د هغو شرابو له امله چې نفر نفر راکړي ول، نه پوهېدم چې څه وایم. ښځې چې ولیدل مایې لاسونه کلک نیولي او نه یې پرېږدم چې لاړه شي، نو ناري یې کړې او خپل مریان یې را وبلل ورته یې وویل: چا تاسې ته اجازه درکړې چې دغه سړی زما کورته راپرېږدئ.

ژر یې له دې کوره وباسیء او که مقاومت وکړي دومره ووهئ یې چې له هر څه ولوېږي.

مریانو پر ما حمله وکړه، زه سره له دې چې نشه وم، غوښتل مې مقاومت وکړم او له کوره ونه وځم. خو هغوی پر ما برید وکړ او په لرګیو یې دومره ووهلم چې زما له مخ، سر، سینې او خیټې څخه وینې روانې شوې. وروسته یې له کوره د باندې وغورځولم.

کله چې خلک راټول شول او ویې پوښتل چې ولې مو دغه سړی وواهه؟ نو دوی ورته وویل. ده زموږ مالکې ته سپکاوی کړی دی.

موږ چې ورته هر څومره وویل زموږ مالکه داسې ښځه نه ده چې ځان ارزانه خرڅ کړي خو ده نه منله او غوښتل یې چې په زور زموږ مالکه خپله خور کړي، نو موږ هم اړ شوو چې دی له کوره را وباسو.

ما دغه خبرې په داسې حال کې واورېدې چې تقریباً بیخوده وم.

دومره یې وهلی وم چې له هغه ځایه نه شوای تللی، شپه مې هملته په خپلو وینو کې تېره کړه او ویده شوم.

سهار د پلیو خلکو د پښو او د ګاډیو د اربو په غږ راویښ شوم، ټول بدن مې سخت درد کاوه او د شرابو مستي هم رانه تللې وه.

خو دومره چې له شرمه او پښېمانۍ څخه کړېدم هومره د بدن له خوږو نه ځورېدم.

روان شوم او ځان مې د نیل سیند څنډې ته ورساوه، هلته مې خپلې وینې ووینځلې او

بيا مې له ښاره د وتلو لاره ونيوله، ځکه چې دومره له ځانه شرميدم چې کورته نشواى تللى.

درې ورځې او درې شپې مې دنيل پر غاړه، بانګسونو او نيوونو کې تېره کړه او په دې موده کې مې له اوبو او وښو پرته بل څه ونه خوړل.

درې ورځې وروسته ښارته را ستون شوم او خپل کور ته لاړم.

کله چې کورته ورسېدم نو ومې ليدل چې زما پر کور د يوه بل ډاکټر نوم ليکل شوى و، او دې خبرې ثابته کړه چې زما کور يې ضبط کړى دى.

زما مريى کاپتا له کوره راووت، چې زه يې وليدم ويې ژړل او راته يې وويل، زما کم بخته باداره ستا کور يوه ځوان طبيب ونيوه زه اوس زه د هغه مريى يم او د هغه لپاره کار کوم.

بيا يې وويل که ما کولاى شواى چې تا له بدمرغيو وژغورم نو خپله دغه يوه سترګه به مې درکړې واى. ځکه چې ستا مور و پلار هم مړه شوي دي.

ومې ويل آمون ته پناه ورم. بيا مې خپل لاسونه پورته کړل او ومې پوښتل زما مور و پلار څنګه مړه شول ؟

کاپتا وويل: له دې امله چې تا د هغوى کور خرڅ کړى و، نو نن سهار وختي د ستر قاضي له لوري د هغه کورته مامورين ورغلل چې هغوى له کوره وباسي او کور د هغه نوي مالک ته ورکړي. خو ستا مور و پلار پر خمکه پراته ول او نه ښوريدل.

لا هم نه ده معلومه چې هغوى پخپله مړه شول او که تر دې وروسته چې خبر شول له کوره يې باسي نو يې زهر خوړلي دي او خپل ژوند يې پاى ته رسولى دى.

خو ته کولاى شې د هغوى جنازې او مړي. چې لا هم په هغه کور کې دي د مړک کورته يوسې.

ماورته وويل زما مور وپلار دې ونه ليدل ؟ کاپتا وويل پرون چې زما نوى بادار زما دکتولپاره راغلى و. او موريې کار کولو ته اړ کولم نو ما وليدل چې ستا پلار دلته راغلى دى.

له دې امله چې پلار دې ړوند و، پر لاره نه شواى تللى او مور دې له لاسه نيولى و، دواړو غوښتل چې تا وګوري.

زه ورته متوجه شوم چې مور دې هم دومره کمزورې شوې وه چې پر لاره نه شواى تللى.

هغوی ویل چې د ستر قاضي مامورین کور ته ورغلي ول او ټول شیان یې مهر کړي او ویلي یې وو. چې هغوی باید ډېر ژر دغه کور خوشې کړي، ګني دواړه به په زور له کوره وایستل شي.

پلار دې له مامورینو پوښتنه کړې وه چې د څه لپاره دوی له کوره باسي نو هغوی خواب ورکړی و چې ستاسو زوی سینوهه دغه کور یوې بدنامې ښځې ته ورکړی چې له هغې څخه خوند واخلي.

پلار دې له ما وغوښتل چې تا ته خبر درکړم چې ته ورشې. خو زه نه پوهېدم چې ته چیرته یې؟

د پلار ستر ګو دې خبر نه کاوه خو غوښتل یې چې یو شی ولیکي او ما ته یې وویل کاپتا یوه ټوټه نري مس راکړه چې د کاتب په وسیله پرې لیک ولیکم او که مړ شوم دغه لیک مې زوی ته ورسپړې.

ما یوه ټوټه نري مس له خپلې زېرمې څخه ورکړل او هغه ستا له مور سره ولاړ.

ومې ویل کاپتا! ایا پلار مې ستا په وسیله کوم پیغام ما ته نه دی را استولی.

مریي مې وویل نه.

زړه مې په کوګل کې تر ډېرې هم درونډ شوی و، تر دې حده چې پر خپلو پښو نه شوای درېدلی. پر ځمکه کېناستم او ومې ویل کاپتا! هرڅومره سپین زر او مس چې دې زېرمه کړي وي رایې وړه او ما ته یې راکړه ځکه چې مور و پلار مې مړه شوي دي. زه د هغوی د مومیایي کولو لپاره هېڅ فلز هم نه لرم. که ژوندی پاتې شوم ستا مس او سپین زر به بیرته درکړم او که مړ شم آمون به یې بدله درکړي.

کاپتا وژړل او ویې ویل که ته زما یوه سترګه هم وغواړې چمتو یم چې در یې کړم. خو سپین زر او مس نه لرم.

ما دومره ټینګار وکړ چې هغه لاړ او له دې وروسته چې شا وخوا یې وکتل چې څوک یې نه څاري په باغچه کې یې یوه ډېره لیرې کړه او ترې لاندې یې یوه زړه کڅوړه راپورته کړه چې پکې څو ټوټې مس او سپین زر وو. هغه یې ما ته راکړل او ویې ویل: اې زما باداره! دغه مس او سپین زر چې تا ته یې درکوم زما د ټول عمر بسپنه ده او له دې پرته په نړۍ کې بل څه نه لرم.

ومې ویل کاپتا! زه ډاکتر یم او که ژوندی پاتې شم دد دې لس برابره به درکړم.

ما غوښتل په هغه وخت کې له سلطنتي ډاکټر پاتور او خپل دوست تو تمس څخه قرض واخلم. خو له دې امله چې ځوان او بې تجربې وم فکر مې کاوه چې که له هغوی څخه قرض واخلم، نو د هغوی پر وړاندې به مې خپل حيثيت تر پښو لاندې کړی وي.

کله چې د خپل مور و پلار کور ته ولاړم و مې ليدل چې ټول ګاونډيان راټول شوي دي او زما د مور و پلار خيري توري شوې وې، او د کوټې په منځ کې په يوه غټ ختين منقل کې لاهم اور بلېدې.

پوه شوم چې مور و پلار مې په ذغال سره خانونه وژلي دي، ستر منقل يې له ذغالو ډک کړی او اور يې ورکړی دی، ځکه چې د کوټې دروازې او کړکۍ هم بندې وې او هغوی مړه شوي ول.

يو ټوکر مې را واخيست، مور و پلار مې پکې تاو کړل، يو خرکار مې را وغوښت يوه ټوټه مس مې ورکړل او هغه ته مې وويل چې زما مور و پلار دارالممات ته ورسوي.

هلته کارګران زما د مور و پلار منلو ته حاضر نه ول او ويل يې چې لومړی بايد ددغو دوو کسانو د موميايي کولو پيسې ورکړم.

ما ورته وويل هغه وخت چې دوی موميايي شي د کار اجوره به ورکړم خو د دارالممات کارګرانو نه منله.

تر دې چې بوډا کارګر چې د فرعون د جنازې د موميايي کولو پر مهال راسره اشنا شوی و، او هلته يې ډېر نفوذ درلود، ضمانت وکړ چې زه د موميايي کولو اجوره د موميايي کولو په بهير کې يو ځای او يا يې وروسته ورکړم.

بيا مې يو پړی د مور او يو د پلار په پښو کې وتاړه چې له نورو مړيو سره يې تو پير وشي او هغوی مې د مالګې په حوض کې چې د بېوزلو جنازو لپاره ځانګړی شوی و، واچول.

کله چې ډاډه شوم، جنازې د مالګو په اوبو کې ځای پر ځای شوې نو کور ته را ستون شوم. هغه ټوکرونه مې بېرته ټول راوړل چې له دغه ځايه مې وړي ول او د مور و پلار مړي مې پکې تاو کړي ول، ځکه دغه ټوکرنه نور زما نه بلکې د کور د نوي مالک مال بلل کېدل او که ما اخيستي وای نو غلا حسابېده.

کله چې مې غوښتل له کوره راووځم او دارالممات ته لاړ شم، نو يو کس چې د کوڅې په خنډه کې به د نانوايي دوکان ته نژدې ناست و، او ليکنې به يې کولې راولاړ شو او ناري

یې کړې سینوهه.... سینوهه ... !

زه ورنږدې شوم او هغه یو پاپیروس (مصري کاغذ ژباړن) راکړ او ویې ویل: دغه لیک دې پلار تا ته ولیکه او سپارښتنه یې وکړه چې کله راغلې در ویې سپارم.

مالیک پرانیست او داسې مې ولوست: ((سینوهه! زموږ ګرانه زویه! له دې امله چې زموږ قبر و کور دې خرڅ کړل مه خواشینی کېږه، ځکه غوره داده چې موږ قبر ونه لرو او بیخي له منځه لاړ شو. په دې توګه به په بلې دنیاکې د اوږدو سفرونو ډېر زیار نه ګالو.

ته چې کله په لومړي ځل زموږ کور ته راغلې موږ دواړه بوډاګان وو او زموږ کور ته ستا راتګ زموږ د عمر وروستي پېر له خوښیو ډک کړ. ستا زامن دې ستا د نیکمرغی او خوشالی سبب شي. موږ په اسوده زړه دغه نړۍ پرېږدو او له قبر پرته د مطلقې نیستی پر لور ځو. خو پوهېږو چې تاپخپله دا نه غوښتل چې ګنې موږ دې قبر ونه لرو. بلکې دغه چاره د هغو پېښو له امله وه چې ستا په واک کې نه وې.))

کله چې ما دغه لیک ولوست یوه شېبه وژړېدم. که څه هم د لیک لیکونکي ډاډ ګېرنه راکوله. خو زه نه غلی کېدم.

کله چې مې د سترګو اوښکې خلاصې شوې، دلیک لیکونکي ته مې وویل زه فلز نه لرم چې د لیک د رسولو په بدل کې تا ته انعام درکړم، خو چمتو یم په بدل کې یې خپل کمیس تا ته درکړم.

خپل کیمس مې وکیښ او لیکونکي ته مې ورکړ، هغه په حیرانی سره دغه کمیس واخیست او لږه شېبه یې ورته وکتل چې پوه شي ګران بیه دی که نه؟ سړی نابېره خوشاله شو او ویې ویل: سینوهه له دې سره سره چې خلک په تاپسې خبرې کوي او وايي چې تا د خپل مور و پلار کور، ان د هغوی قبر خرڅ کړی دی او هغوی دې په بلې دنیا کې بې کوره پرېښودل. خو ستا سخاوت ډېر زیات دی، له دې وروسته هرڅوک چې وغواړي په تا پسې بدې خبرې وکړي زه به ستا ننګه کوم.

خو اوس چې تا خپل کمیس ماته راکړ، ته به کمیس ونه لرې او لمر به دې ولي وسوځوي، ستا له بدنه به وینې او زوې وبهېږي.

ومې ویل ته نه پوهېږې چې ددې لیک په را رسولو سره دې ماته څومره لوی خدمت کړی دی او څومره دې خوشحاله کړی یم.

زما کمیس واخله او زما فکر مه کوه.

کله چې هغه ولاړ ، نو ما له یوه لنګ څخه پرته نوري جامې نه درلودې او د دارالممات پر لوري روان شوم.

زه اړ شوم چې هلته د یوه عادي کارګر په توګه کار وکړم او د مور و پلار د جنازو د مومیایي کولو کار پای ته ورسوم.

بوډا استاد چې پخوا یې هم ما ته توجه کوله (راموز) نومېده. هغه ته مې وویل. غواړم چې شاګرد دې شم او کار درسره وکړم.

هغه وویل زه په ډېرې مینې چمتو یم چې تا د شاګرد په توګه ومنم خو ته د دارالحیات فارغ التحصیل او ډاکټر یې. څه ډول راضي شوې چې دلته راشې او زما شاګرد شې.

ومې ویل. د یوې ښځې مینې زه بېچاره کړم. هغې ښځې هر څه را څخه واخیستل او نن ان کتنځی هم نه لرم چې هلته طبابت وکړای شم.

بله دا چې داسې څوک نشته چې سپین او سره ترې پور کړم او کور پرې واخلم.

(راموز) په ژور فکر سره خپل سر وښوراوه او ویې ویل، هرځل چې زه اورم یو سړی بدبخته شوی دی، پوهېږم چې یوې ښځې بدبخته کړی دی.

ما څلوېښت ورځې او څلوېښت شپې په دارالممات کې تېرې کړې او په دې وخت کې د دې ځای د یوه ټيټ کارګر په توګه د مړیو پر مومیایي کولو بوخت وم.

کارګران چې پوهېدل زه د دوی له ډلې څخه نه یم او بدبختي د مرګ کور ته راوستی یم نو تر ټولو خراب او ګنده کارونه یې ما ته سپارل چې په دې ډول له ما څخه چې لوستی او تر دوی لوړ وم غچ واخلي.

ما له مجبوریته د هغوی حکمونه پخپل وخت کې عملي کول چې د مور و پلار مړي مومیایي کړم.

زما یوازېنی نیکمرغي هم دا وه چې د خپل مور و پلار مړي د یوه شتمن کس په توګه مومیایي کوم.

پخپل لاس مې د خپلې ناسکه مور او پلار خېټه او سینه وڅیرله او د هغوی معده، کولمې، سږي، زړه، ځیګر او د بدن نور داخلي غړي مې را وایستل. د هغوی خېټه او سینه مې له غوړو او نورو توکو څخه ورډکه کړه.

دغه کارونه مې په دارالممات کې د فرعون د مړي د مومیایي کولو په وخت کې زده کړي ول.

بيا مې د راموز د رودې په اساس چې په مخکني ځل مې په دارالممات کې ليدلی و ،د مور و پلار مازغه د پوزې د سوريو له لارې را وايستل او د هغوی د جمجې منځ مې د موميايي له تېلو ورډک کړ (د موميايي تېل همغه دي چې موږ يې نن سبا قير بولو ژباړن) پلار او مور مې مصنوعي غاښونه نه درلودل او تر هغه وخته پورې ما هم مصنوعي غاښونه نه وو جوړ کړي.

که مې ژر د غه اختراع کړې وای د مور و پلار لپاره مې د وه جوړې مصنوعي غاښونه جوړول چې په بله دنيا کې اسوده ډوډۍ وخوري *(مصري ډاکتر او ددې پيښې راوي سينوهه لکه چې پخپله په دې کتاب کې وايي د مصنوعي غاښونو اختراع کوونکی دی.*

تر يوه حده چې ښکاره هم ده ، لومړنی کس چې مصنوعي غاښونه يې دفيل له عاجه پرته له بلې مادې جوړ کړل همدی و او تر هغه مخکې که مصنوعي غاښ موجود هم و نو يوازې دفيل له عاجه جوړېدل ځکه خو يې وزلو په بوډاتوب کې غاښونه نه درلودل ،لامل يې دا و چې دفيل دعاج بيه يې نه شوای ورکولای ژباړونکی)

اې خدايانو شاهد اوسئ چې ما دخپلې ناسکه مور او پلار د جنازو د موميايي کولو لپاره د مرګ د کور تيل ، درمل او ټوکر ، نه دی غلا کړی بلکې ديوه ټيټ کارګر ... او ديوه مريي .... په شان مې هلته کار وکړ، خوندور خواړه مې ونه خوړل ، شراب مې ونه څښل او دمسو په هغو ټوټو د اجورې په توګه يې ماته راکول ما تېل ، درمل او ټوکر واخيستل تر دې چې د مور و پلار د جنازې موميايي کول پای ته ورسېدل.

په ګرمو کوټو کې ټول موجود تيل زما د مور و پلار په جمجې ،سينې او خيټې کې او د هغوی په غوښه کې دننه کړای شول، بيا دهغوی غوښه وچه شوه او چې هرڅو مره اوبه د غوښې په منځ کې وې تبخير شوې.

کله چې وروستی پړاو هم پای ته ورسېد او ما وليدل چې بايد جنازې له دارلممات څخه د باندې يوسم نو ومې ليدل چې د مور و پلار د بدن وزن د مرګ کور ته د راوستلو د وخت په پرتله په دريو کې يوې برخې ته کم شوی دی.

په هغو خلو ښتو شپو ورځو کې چې زه د مرګ په کور کې وم دېې تربيته کارګرانو چلند زما په نسبت بدل شوی و او د پخوا په پرتله ښه شوی و ، که څه هم دوی همغه راز سپکې سپورې ويلې او زه يې سپکولم خو په ما نور په قهر نه ول، او سپکاوی خو دهغوی په طبيعت کې و ځان يې نه شو بدلولای.

کله چې زما په نيت پوه شول چې غواړم د خپل مور و پلار جنازه له دارالممات څخه وباسم نو له ما سره يې مرسته وکړه او زما په فلزاتو يې راته د غوايو ښکلی او کميابه پوستکی واخيست، ما هم د خپل مور و پلار جنازې د غوا په پوستکي کې کېښودلې او د څرمنې په تسمو مې وګنډله.

پر هغې ورځ چې د مرګ له کوره وتلم راموز راته وويل له دې ځايه مه ځه او د عمر تر پايه پورې دلته پاتې شه، ځکه چې د دارالممات ديوه کارګر عايد د دربار د ډاکټر له عايده کم نه دي او که ته يوازې د خپل عايد نيمايي برخه ذخيره کړې نو په بوډاتوب کې به ديوه کاهن په توګه ژوند وکړې او کنيزې او غلامان به لرې.

خلک دلته له کار کولو کرکه کوي ځکه خو له مورږ سره سيالي هم نه کوي.

خو زه هلته نه شواى پاتې کېداى ځکه چې فکر مې کاوه هغه کس چې لوى کارونه کولاى شي بايد واړه کارونه د ځان لپاره خوښ نه کړي.

د کارګرانو د سپکو سپورو، ملنډو او خنداګانو په منځ کې مې له راموزه خداى پاماني واخيسته، د غوا په پوستکي کې مې د مور و پلار تاو کړاى شوې جنازې په اوږه کړې او له دارالمماته بهر شوم. خلک په کوڅو کې له ما څخه ليرې کېدل او خپلې پوزې به يې بندې کړې چې زما له بويه ځان وساتي، ځکه د دارالممات داسې بوى راڅخه لتېده چې ټول خلک به يې کرکجن او وېرول.

طبس دوه ستر ښارونه لري، يو د ژونديو ښار دى او بل د مړيو ښار.

د مړيو ښار د نيل په بله څنډه پروت دى او د شپې مهال د ژونديو په پرتله د مړيو د ښار ډېره ساتنه کېده.

زه پوهېدم چې د مړيو ښار ته ننوتل ناشوني دي، ځکه چې ساتونکي به مې سمدستي ووژني خو وادي السلاطين ته ورتګ ممکن و.

د شاهانو کلي يا سيمه هم د نيل په بلې غاړې کې وه. خو د مړيو له ښاره پورته لور ته او په سوېل کې دى او د مصر ټول فرعونيان د نرې له پيله تراوسه په وادي السلاطين کې ښخ شوي دي.

د شپې د مړيو د ښار ساتونکي دومره څارل کېږي چې د شاهانو سيمه هومره نه ساتل کېږي. لامل يې دا دى چې ساتونکي او خلک پر دې پوهېږي چې کله کاهنين يو فرعون په هديره کې ږدي د هغه پر قبر داسې طلسم کوي چې هر څوک وغواړي د يوه فرعون هديرې

ته ولاړ شي و به مري.

زه په طلسم عقیده نه لرم او فکر نه کوم چې طلسم دې وکړای شي انسان ووژني خو خیال کوم چې مصري کاهنین له دې وروسته چې یو فرعون ښخ کړي د قبر دیوالونو او دروازې او حتی د قبر لوښي او شیان او د فرعون تابوت په یو ډول قوي زهرو ککړوي چې د وخت په تېرېدا سره له منځه نه ځي او که څوک د غلا لپاره قبر ته ننوځي او وغواړي ګران بیه شیان غلا کړي د هغو زهرو په وسیله مړ کېږي.

خو زه د مرګ غوښتونکی وم. د هغه هر کلي کوم او له ځان سره مې ویل که زه وکړای شم د مور و پلار لپاره یو قبر ترلاسه کړم مرګ راته اهمیت نه لري.

غټه خبره داده چې زما مور و پلار تلپاتې شي او په بله دنیا کې چې ژوندي شي. خپل اوږده مسافرتونه پیل کړي نو ددې لپاره چې له منځه ولاړ نه شي باید د هغوی جسدونه په یوه قبر کې ښخ کړم. ځکه که په مومیایي شوي جنازو هوا ولګېږي له منځه ځي.

د ورځې له پلوه مې د مور و پلار جنازې اوچتې کړې او بېدیا ته ولاړم چې د خلکو له سترګو لرې یم. کله چې شپه شوه صبر مې وکړ چې نوره هم تیاره شي او د شغالانو او لېوانو غږونه پورته شي.

بیا بېرته ستون شوم او د خمکې د کیندلو لپاره مې یو کلنګ را واخیست او کله چې وادی السلاطین ته ورسېدم نیمه شپه وه.

له دې سره سره چې کتل مې ماران د بوټو له منځه راوځي، خو له هغوی څخه نه وېرېدم.

څو ځایه مې ستر لړمان له مخې تېر شول. خو زه ونه ډار شوم. ځکه چې له خدایانو مې د مرګ هیله کوله او کلي قاعده دا ده چې کله انسان د مرګ غوښتونکی وي مرګ ورپسې نه راځي.

زه د قراول له پوستو خبر نه وم او مجبوره هم وم چې ترې تېر شم. خو چا ونه لیدم او زما مخه یې ونه نیوله. ښایي زه یې لیدلی هم یم خو خیال به یې کړی وي چې زه یو مړی یم چې خپله روزي مې په شاکړې او د فرعونیانو په قبرونو کې ګرځم.

څه موده د فرعونیانو په قبرونو کې وګرځېدم او د داسې مقبرې په لټه کې وم چې وکړای شم دروازه یې خلاصه کړم او د مور و پلار جنازه هلته کېږدم. خو متوجه شوم چې ټولې دروازې بندې دي او که مې کومه دروازه پرانیستې وای نو شک پرې کېده او سمدستي ساتونکي متوجه کېدل چې کوم مړی یې د فرعون په هدېره کې ښخ کړی دی.

زه له مرګه نه وېرېدم او هغه څه چې د فرعون د طلسم په نوم بلل کېدل له هغه هم نه ډار ېدم ځکه که مې مور و پلار ته کوم قبر برابر کړی وای دې کار به ارام راکړی وو. ان که په دې هم پوهېدای چې سمد ستي مړ کېږم.

کله چې متوجه شوم چې د هېڅ یوه قبر دروازه نه شم پرانیستلای، نو د یوې هدېرې له دروازې د باندې چې د کلنګ په وسیله په شګو کې یو قبر وکیند ما د خاورو د لیرې کولو لپاره له خپلو لاسونو پرته بل څه نه درلودل او لاسونه مې هم په شګو د سولیدو له امله ژوبل شول خو ما ارزښت نه ورکاوه.

ځمکه مې دومره وکیندله چې یوه داسې کنده پکې جوړه شوه چې زما د مور و پلار قبرونه پکې ځایېدل. بیا مې په کنده کې د غوا څرمنه اواره کړه او خاورې مې پرې وارولې.

له دې کبله چې د فرعون د قبر ستنې له شګو جوړې وې نو هلته د ځمکې د کیندلو د ښبو ښبانو د ختمولو کار دومره سخت نه و.

بیا مې ارامه ساه واخیسته ځکه چې ډاډمن وم، زما مور و پلار له دې چې د فرعون په څنګ کې دي نو په بلې دنیا کې به له خوراکي پلوه په سختۍ کې نه وي.

ځکه، چې تل به له فرعون سره وي او د هغه له ډوډۍ، غوښې او شرابو به استفاده وکړي.

کله چې مې د مور و پلار په مړیو خاورې اچولې، لاس مې په یوه سخت شي ولګېد چې راپورته مې کړ و مې کتل چې یو وړوکی غونډوسکی دی، چې قیمتي کاڼي پرې لګېدلي ول. زه پوه شوم چې دا له هغو شیانو څخه دي چې د فرعون د ښخېدا په وخت یې قبر ته راوړي او هلته لوېدلی دی او بیا د فرعون د قبر د جوړېدا پر وخت تر خاورې لاندې شوی دی.

غونډوسکی مې پورته کړ او د لاس په پورته کولو سره مې له مور و پلاره خدای پاماني راواخیسته و مې ویل هیله کوم چې ستاسې مړي د تل لپاره پاتې شي.

کله چې زه له وادي السلاطین څخه راووتم او ځان مې د سیند غاړې ته رساوه نو لمر هم راختلی و. هلته مې کلنګ په اوبو کې واچاو د اوبو تر څنګ وغځېدم خو د بدن سخت درد خوب ته نه پرېښودم تر دې چې له ډېرې ستومانۍ بې خوده شوم او خیال مې کاوه ویده شوی یم.

کله چې د هیلیو غږ پورته شو له خوبه راپاڅېدم او ومې لیدل چې لمر لوړ شوی دی. دنیل په اوبو کې ماکوګان او بېړۍ حرکت کوي او کالي وینځونکې ښځې د نیل پر څنډو د کار په وخت کې خبرې هم کوي.

سهار روښانه او هیلمن کوونکی و، خو زما زړه له غمونو ډک واو دومره خپه وم چې پخپل ځان نه پوهېدم.

زما جامې یوازې یو لنګ واو د لمر وړانګو مې شا سوځوله. ان یوه ټوټه مس مې نه درلودل چې ډوډۍ او د وربشو اوبه (بیر) پرې واخلم.

له بدنه مې د دارالممات ناولې بوی پورته کېده، ځکه چې لا مې په نیل کې ځان نه و وینځلی.

په دغسې ناسم حالت کې مې خپلو ملګرو ته ځان نه شو ښکاره کولای چې پور یا مرسته ترې وغواړم. ځکه که هغوی لیدلی وای نو پوهېدل چې زه د خدایانو له لعنت سره مخامخ شوی یم، بله دا چې ټول پوهېدل چې ما خپل او دخپل پلار کورونه اوان د هغوی قبر په یوې ښځې خرڅ کړي دي او زه له دې بدنامۍ سره ځان هغوی ته نه شم ورښولای.

په دې فکر کې وم چې څه وکړم او څه ډول خپله ګېډه مړه کړم. یو وخت مې پام شو یو کس زما ترڅنګ ښوري.

ددغه سړي څېره دومره خرابه وه چې په لومړي سر کې ما فکر وکړ چې انسان نه دی. ځکه چې د پوزې پر ځای یې د مخ په منځ کې یو سوری درلود او دواړه غوږونه یې نه ول، وروسته معلومه شوه چې غوږونه یې ورپرې کړي دي.

هغه ډنګر نري او سره تاو شوي لاسونه درلودل او کله چې پوه شو زه ورته ځیر یم نو ویې ویل په موټي کې دې څه نیولي دي؟

خپل موټی مې پرانیسته هغه سړي د فرعون غونډوسکی ولید او ویې پېژاند.

ویې ویل دغه شی ماته راکړه چې بخت راسره ملګری شي، ځکه چې چانس ته ډېره اړتیا لرم او اوریدلي مې دي چې که څوک دغسې غونډوسکی ولري نیکمرغه کېږي.

ومې ویل زه ډېر بې وزله یم. له دې پرته بل څه نه لرم او غواړم هغه وساتم چې مانیکمرغه کړي.

هغه سړي وویل له دې سره سره چې زه بې وزله یم او ګورم چې ته هم بې وزله یې نو چمتو یم چې ددغه غونډوسکي په بدل کې د سپینو زرو یوه کړۍ درکړم.

بيا يې له خپل کمربند ه د سپينو زرو يوه کړۍ را وايستله او ماته يې ونيوله.

ما ورته وويل زه خپل غونډوسکی نه خرڅوم.

هغه سړي وويل تا دا هېره کړې چې که ما غوښتی نو په وړيا تو ګه مې هم د رڅخه اخيستلای شو څکه چې کله ته ويده وې. ما ته وژلای شوې او ستا غونډوسکی مې اخيستلای شو.

ما ورته وويل ستا له پرې شويو غوږونو او پوزې داسې ښکاري چې غل او ورانکاره يې. له دې وروسته چې دواړه غوږونه او پوزه يې درپرې کړي. بيا يې د کار کولو لپاره معدن ته استولی يې او اوس له کانه تښتېدلی يې.

نو دا به درته ښه وي چې ژر له دې ځايه وتښتې څکه که ګزمه راشي او تا دلته وويني وبه دې نيسي. بيرته به دې کان ته ستون کړي او که ما ووژنې له پښو به دې ځوړند کړي چې مړ شې.

سړي وويل دکوم ځای يې او له کوم ځايه راغلی يې چې لا نه يې خبر ؟

ټول هغه کارګران يې خوشې کړل چې په کانونو کې يې کارکاوه.

ومې ويل ولې داسې وشول څنګه ممکنه ده ټول مريان له کانونو خوشې کړي ؟

سړي وويل نوي فرعون چې اوس په ګدۍ ناست دی او مخکې وليعهد و له دې وروسته چې د باچاهۍ په ګدۍ کېناست له کانونو يې ټول مريان خوشې کړل او له دې وروسته به د پيسو په بدل کې ازاد خلک په کانونو کې کار کوي.

ګمان مې وکړ چې دغه سړی رښتيا وايي. څکه چې ما څلويښت شپې او ورځې په دارالممات کې تېرې کړې او له هېڅ شي خبر نه وم. نه پوهېدم چې ځوان او نوي فرعون دکانونو کارګران خوشې کړي دي.

سړي وويل زه له دې سره سره چې يو مريی وم او په کان کې مې کارکاوه له خدايانو وېرېدم او له همدې امله. کله چې ته ويده وې ومې نه وژلې. ته کولای شې خپل دغه غونډوسکی له ځان سره وساتې او د نيکمرغۍ د جذبولو لپاره ترې استفاده وکړې.

خو زه حيران وم چې نوي فرعون يانې څلورم آمون هوتپ څنګه ټول مريان له کانه خوشې کړي دي. ايا هغه متوجه نه دی چې ممکنه نه ده. يو ازاد سړی ولاړ شي او په کان کې کار وکړي.

ترڅو چې انسان ليونی نه وي هغه مريان نه خوشې کوي چې په کان کې کار کوي. څکه

چې د کان کار به نا ببره بند شي او بله دا چې اکثریت غلامان چې په کانونو کې کار کوي ورانکار او غله دي او د هغوی ازادي به د ستري فتنې سبب شي.

ته وا غوږ او پوزه پرې کړی کس زما له فکره خبر شوی وي. ويې ويل زه فکر کوم زموږ د نوي فرعون خدای يو ليونی خدای دی.

ومې پوښتل ولې؟ ويې ويل ځکه چې خدای نوی فرعون مجبور کړی دی هغه ټول ورانکاري چې په کانونو کې کار کوي خوشې کړي او س هغوی د مصر په ښارونو او بيد ياوو کې ازاد ګرځي. له دې وروسته به يو دين سپين او سره زر او مس استخراج نه شي او مصر به له بې وزلۍ سره مخامخ شي.

که څه هم زه يوه بيګناه انسان وم او په ناحقه يې په جبل کې اچولی وم او په کان کې يې کار کولو ته اړ کړی وم. خو د يوه بېګناه کس په بدل کې په زرګونو ورانکارو په کانونو کې کار کاوه چې هغوی هم او س را خوشې شول او ازاد ګرځي.

په دا سې حال کې چې سړي خبرې کولې زما د بدن غړيو ته يې هم کتل او زه پوهېدم چې د مرګ د کور د بوی له امله چې له ما څخه پورته کېده په تنګ شوی نه دی. ويې ويل. ستا دبدن پوستکی يې سوځولی دی خو زه تيل لرم او هغه ستا په بدن موږلی شم.

کله چې يې زما بدن په تيلو غوړاوه ويل يې زه حيران يم چې ولې ستا پالنه کوم. ځکه چې کله يې وهلم اوبدن به مې ژوبل شو ما به خدايانو ته ښېرې کولې. چې ولې يې پيدا کړی يم او د نورو له ظلمونو سره يې مخامخ کړی يم خو هېڅ زما پالنه نه کوله.

زه پوهېدم چې ټول محکومين او مريان خان بيګناه معرفي کوي او دغه سړی هم د نورو په شان ګڼم خو له دې کبله چې له ما سره يې نيکي کړې وه. بدن يې په تيلو راته غوړ کړی و پر دې ټولو سربېره هغه وخت زه يوازې ومو له هغه مې و پوښتل چې په تا يې څه کړي؟ او دغه ظلم ماته هم بيان کړه چې پر تا مې زړه وخوږېږي.

هغه سړي وويل زه چې او س ستا په مخکې پر ځمکه ناست يم. غوږونه او پوزه نه لرم يوه ورځ مې کور. پټې او غوا درلودل او په کور کې مې دوه‌ی او په منګې کې مې د وريشو اوبه پيدا کېدلې. خو له بده شامته زما له کور سره څېرمه د آنو کيس په نوم يو کس اوسېده او دغه سړي دومره پټي درلودل چې سر و پای يې نه معلومېده.

دومره غوا ګانې يې درلودې چې د غوا ګانو شمېر يې د بيديا تر شګو هم زيات و. خو زه له خدايانو غواړم چې د هغه بدن خوسا کړي او هېڅکله يې له مرګه وروسته مسافرت پيل

نه شي.

هغه سړي په دومره پټیو او غواګانو کې زما کروندې ته ستر ګې نیولې وې او ددې لپاره چې زما پټې له ما څخه واخلي تل به يې پلمې کولې او هرکال به يې په مني کې د نیل له راختو وروسته کله چې جریب کښان راتلل او ځمکې يې اندزه کولې نو مابه په حیرانۍ ورته کتل چې زما کرونده هرځل کمېږي او جریب کښانو چې له انوکیس څخه يې ډالۍ اخیستلې زما د ځمکې یوه برخه به يې د هغه له ځمکو سره یو ځای کړه.

ما مقاومت کاوه او چمتو نه وم چې خپله کرونده د څو کړیو سرو او سپینو په بدل کې هغه ته ورکړم. په دې وخت کې خدایانو ماته پنځه زامن او یوه لور راکړ. زما لور ډېره ښکلې وه. کله چې انوکیس زما لور ولیده پر هغې مین شو او خپل یو مریی يې ماته را واستاوه. ویل یې چې خپله وړه لور ورکړم نور به راسره کار نه لري.

ما غوښتل خپله ښکلې لور داسې کس ته ورکړم چې په بوډاتوب کې له ما سره مرسته وکړي نو هغه ته مې د لور له ورکولو ډډه وکړه ان تردې چې یوه ورځ انوکیس ادعا وکړه چې ما په هغه کال چې د ځمکې محصولات کم و له هغه څخه غله دانه پور کړې وه او لا مې خپل پور نه دی ورکړی.

ما په خدایانو قسم وخوړ چې داسې نه ده. خو هغه خپل ټول مریان شاهدي ته را وستل چې ماته يې غله پور راکړې ده او پر همدې ورځ د هغه مریانو په کرونده کې پر ما حمله وکړه چې ما وژني.

ما له ځانه د دفاع لپاره یوازې یو لرګی درلود. زما لرګی د هغه د یوه مریي پر سرولګېد او مړ شو.

بیا يې زه ونیولم او زما پوزه او غوږونه يې پرې کړل او کان ته يې واستولم. هغه کس زما کور او کرونده د خپل خیالي پور په بدل کې واخیستل. زما ښځه او ماشومان يې خر څ کړل. خو وړه لور مې انوکیس واخیستله او له دې وروسته چې یوه موده يې له هغې سره لکه د وینځې داسې چلند وکړ بیا يې هغه خپل مریي ته ورکړه.

زه لس کاله په کان کې په کار بوخت وم ترڅو د ځوان فرعون فرمان راخوشې کړم او کله چې خپل کور او کروندې ته ستون شوم ګورم چې ښښه يې هم نه شته او زما کوچنۍ لور چې د انوکیس لور وه هغه هم ورکه شوې وه وایي چې په طبس کې په یوه کور کې د نوکرې په توګه کار کوي.

ما چې په کان کې کار کاوه انو کيس مړ شو او هغه يې د مړيو په ښار کې ښخ کړی دی. اوس مې زړه ډېر کېږي چې ولاړ شم او په دې پوه شم چې د هغه پر قبر يې څه ليکلي ځکه چې حتماً يې د دغه کس جنايتونه د هغه پر قبر ليکلي دي.

خو له دې امله چې ليک لوست نه شم کولای د هغه د قبر ليکنې هم نه شم لوستلای.

ماورته ويل زه ليک لوست کولای شم او د قبر ليکنه لوستلای شم. که غواړې له تا سره د مړيو ښار ته تللی شم او هرڅه چې د هغه پر قبرليکل شوي وي هغه به درته ووايم.

سړي وويل خدای دې ستا جنازه تل وساتي، که له ما سره دغه مرسته وکړې ډېر به خوښ شم.

ما وويل له زړه غواړم چې له تا سره د مړيو ښارته ولاړ شم او د انو کيس د قبر ډبر ليک ولولم خو ايا خبر نه يې چې موږ په دې ډول د مړيو ښار ته نه پر ېږدي.

پزه پرې کړي وويل زه پوه شوم چې ته له هيڅ شي خبر نه يې ځکه که خبر وای اوس به پوهېدې چې نوي فرعون له دې وروسته چې مريان له کانونو ازاد کړل ويې ويل دغو مرييانو له ډېرې مودې راهيسې خپل مړي نه دي ليدلي حق لري چې د مړيو ښار ته ولاړ شي او له خپلو مړيو سره وګوري.

ما او پوزه پرې کړي سړي د تګ تکل وکړ، د مړيو ښارته ترسېدو وروسته هغه سړي چې د انو کيس د قبر پته يې اخيستې وه، زه يې د هغه قبر ته ورسولم.

ومې ليدل چې د قبر مخته پخه شوې غوښه، او مېوه او يو منګی شراب ايښي ول.

پوزه پرې کړي سړي لږ شراب وڅښل. پر ما يې هم وڅښل او بيا يې وغوښتل چې زه د قبر ډبر ليک ورته ولولم، ما هم داسې ولوست:

((زه انو کيس يم، غنم مې وکرل او ونې مې کېښودلې، زما د باغونو او کروندې محصولات زيات ول، ځکه چې له خدايه وېرېدم او د خپلو محصولاتو خمس يا پينځمه مې خدايانو ته ورکاوه او نيل سين له ما سره ډېره مرسته وکړه، تل يې زما کروندو ته اوبه ورسولې، هيڅ څوک زما په کروندې کې وږي نه ول. زما کروندو ته څېرمه هيڅ څوک له لوږې سره مخامخ نه شول. ځکه په هغو کلونو کې چې حاصلات لږ ول ما له هغوی سره مرسته کوله او هغوی ته مې غله ورکوله.

ما ديتېمانو د سترګو اوښکې پاکې کړې او داسې لټه مې نه کوله چې له هغو کونډو خپل پور وغواړم چې خاوندانو ته مې يې ورکړی و.

هر خل چې به کوم سړی مړ کېده ددې لپاره چې د هغه کونډه مې نه وي کړولې له خپلو پورتو به ورتېر شوم.
ځکه خو په ټول هېواد کې زما نوم په نیکۍ سره یادېږي او خلک له ما خوشحاله ول.
که د چا غوا به ورکه شوه د هغه د ورکې غوا په بدل کې به مې هغه ته یوه چاغه غوا ورکړه.
ما په ژوند کې د دې مخه نیوله چې جریب کښو د کوم کروندګر ځمکه په ناسمه توګه اندازه کړې وي او یا یې د یوه ځمکه بل ته ورکړې وي. هېڅکله داسې ونه شول
دا هغه کارونه دي چې ما (انوکیس) ترسره کړي. چې خدایان را څخه خوشاله وي او په یوه اوږد سفر کې چې له مرګ وروسته یې په مخکې لرم له ما سره مرسته وکړي))
کله چې ما د ډبر لیک لوستل پیل کړل پوزه پرې کړي سړي وژړل.
له هغه مې پوښتنه وکړه ولې ژاړې ؟ویې ویل د دې لپاره چې پوهېږم د انوکیس په هکله مې تېروتنه کړې وه. ځکه که دغه سړی نیک نه وای دغه خبرې به یې د هغه پر قبر نه وای لیکلې.
هره لیکل شوې خبره سمه وي او ترهغه چې دغه نړۍ وي خلک به دغه ډبر لیک د هغه پر قبر لولي.
له دې امله چې د یوه نیک سړي جنازه له منځه نه ځي. هغه به ژوندی پاتې وي خو زه له مرګه وروسته ژوندی نه پاتې کېږم ځکه چې له مړینې وروسته د ورانکارو مړي نیل ته غورځوي. او به یې بیا سمندر ته رسوي او زما مړی به هم د سمندري ژویو خوراک شي.
زه دده خبرو ته هک پک شوم او بیا متوجه شوم څه ډول د انسانانو حماقت له منځه نه ځي او په هر پړاو کې د خلکو له ناپوهۍ او خرافاتو استفاده کېدای شي.
دا زرکاله کېږي چې مصري کاهنین د مړیو د کتاب پر بنسټ چې دوی پخپله لیکلی وایي چې د خدایانو له لوري نازل شوی دی او په دې ډول یې خلک مریان کړي دي او د مصر ټولې ګټې د دوی دي.
ددې لپاره چې پرې نږدي د خلکو حماقت له منځه ولاړ شي . وایي د مړیو د کتاب هره کلمه پردې سربېره چې په ځمکه کې لیکل شوې وي په اسمانونو کې له خدایانو سره هم لیکل شوې او ساتل شوې دي او هېڅکله له منځه نه ځي.
دغه راز ددې لپاره چې د خلکو عقیده ددغه کتاب په اړه کمزورې او بدله نه شي داسې

ښیي چې هره کلیمه څکه سمه ده چې لیکل شوې ده. او دغه عقیده په خلکو کې همدغسې منل شوې ده.

ددغه بدبخته سړي په شان چې غوړونه او پوزه یې پرې شوي دي او یا دا چې د انوکیس د نا سم نیت او دښمنۍ له امله بندي شوی و او لس کاله یې په کانونو کې تېر کړي دي. خو کله چې ګوري د انوکیس په قبر دغه خبرې لیکل شوې دي نو تصور کوي چې سمې دي

او س ګورو چې ده پخپله تېروتنه کړې چې انوکیس یو بې رحمه او ظالم کس بولي.

پوزه پرې شوي کس د خپلو سترګو او ښکې پاکې کړې. هلته چې کومه میوه او شراب ایښي ول را مخکې یې کړل او ماته یې وویل وخوره او خپله ګېډه مړه کړه. څکه چې نن له کانونو د مریانو د خلاصون ورځ ده. موږ د مړیو ښار ته پرېږدي او دغه خواړه خوړلای شو.

له دې وروسته چې د غوښې. مېوې او شرابو د څښلو له امله مست او خوښ و. قبر ته یې په خطاب کې وویل: ای انوکیس کله چې ستا پر قبر لیکل شوي چې ته دېر ښه سړی وې نو غوره دا ده د هغو طلایي او مسي لوښو یوه برخه چې ستا په قبر کې دي ماته راکړې او زه به نن شپه راشم او دغه لوښي به یوسم.

ما یو وحشي غوږ پرې وکړ سړیه څه وایې داځه کوې؟ غواړې نن شپه راشې او دغه قبر لوټ کړې ، ته نه پوهېږې چې له یوه قبره غلا کول ستره ګناه ده. تر دې بله ستره ګناه نشته او خدایان یې نه بښي. غوږ پرې کړي سړي وویل ولې چټیات وایې؟

مګر تا د هغه په قبر ونه لوستل چې انوکیس څومره نیک سړی دی او دغه سړی چې تل یې د خدایانو په امر کار کړی هېڅکله نه غواړي چې زما پوروړی وي او که هغه ژوندی وای پخپله به یې زما پور راکړی وای.

په دې کې خو شک نشته چې هغه زما کور او کرونده او بچیان د ځان کړي ول او زما کور یې له خپل جایداد سره یو ځای کړی و. زما ښځه او بچیان یې خرخ کړل. هغه زما کوچنی لور د وینځې په شان د ځان نوکره کړه.

له دې کبله چې انوکیس زما پوروړی دی. په ډېرې خوشالۍ به زما پور راکړي. زه نن شپه د خپل پور د ترلاسه کولو لپاره راځم. ته هم له ما سره راتلای شې او خپله ونډه اخیستی شې.

له دې امله چې هغه بايد زما ونډه راکړي نو هر هغه شی چې له هغه يې تر لاسه کړم حلال دی او د خپلو شیانو يوه برخه چې له هغه يې ترلاسه کوم تا ته درکولای شم چې ته يې پخپله له قبره را وباسې.

د هغو مریانو ازادي چې په کان کې يې کارکاوه او دې چارې چې مریيان ازاد وي د مړيو ښار ته ولاړ شي د مړيو د ښار نظم او ترتيب له منځه وړی و او هغه ښار چې مخکې يې د ژوند تر ښاره ښه ساتنه کېدله په دې شپه د لوټماری په ډګر بدل شوی و.

زه او پوزه پرې کړی مريی د انوکيس قبر ته ننوتو او چې څومره مو وس درلود د سرو سپينو او مسو لوښي مو يوړل. ازاد شوي مريي ويل هغه څه چې زه يې وړم زما برخه ده او دا غلا نه حسابېږي.

کله چې مو سره ، سپين او مس د مړيو له ښاره ولېږدول و موکتل چې د مړيو د ښار ټول ساتونکي چې دنده يې د غلا مخنيوی و اوس يې دازادو شويو مريانو په شان په لوټمار پيل وکړ او تر هغه چې موږ د نيل ساحل ته نژدې کېدو لا د مړيو په ښار کې غلا او چور تالان روان و.

ساحل ته چې راورسېدو ورځ شوه، په دې وخت کې د سوريې سوداګر د سين په بله غاړه په تمه ول چې له غلو څخه لوټ کړي توکي وپېري.

هغه څه چې موږ راوړي ول پر يوه سوريايي سوداګر مو په څلورسوه (دين) وپلورل.

له دغو څلور زرو څخه دوه سوه ماته او دوه سوه نور پوز پرې شوي مريي ته ورسېدل.

هغه وويل د سرو او سپينو د ترلاسه کولو لپاره مو ښه اسانه لاره پيدا کړه، څکه که پنځه کاله مو د نيل په بندرونو کې بارونه وړلای بيا موهم دومره سره او سپين نه شوای ترلاسه کولای.

له دې وروسته چې سره او سپين مو تقسيم کړل له يوه بله بېل شوو، مريی پر يوې او زه پر بله لاره لاړم.

ددې لپاره چې د بدن بوی مې ورک شي لږ کافور او بيخک (ديوه بوټي ريښه ده چې کله له هغه يوه کلاوه جوړه شي لکه صابون څګ کوي او انسان پاکوي) مې واخيستل او د نيل په څنډه کې مې ځان ووينځه چې له بدنه مې د مړګ دکور بوی بيخي لرې شي او خلک نور رانه کرکه و نه کړي.

له هغه وروسته مې نوې جامې واغوستې او يوې ساقي خانې ته ولاړم چې څه وخورم.

زه په خوراک اخته وم چې د مړیو له ښاره مې شور ماشور تر غوږ شو او ومې لیدل چې نغاره وهي او جنګي ګاډي هم په حرکت کې ده.

په کیسې له خبرو کسانو مې پوښتنه وکړه څه خبره ده؟ هغوی وویل ځانګړي نیزه لرونکي چې د فرعون ګارډ دی په دنده ګمارل شوي چې ازاد شوي مړیان وځپي چې نور د مړیو ښار ونه لوټي.

پر همدې ورځ تر دې وړاندې چې لمر ولوېږي څه د پاسه سل غلامان په طبس کې پر دار ځړول شوي ول.

دا هغه غلامان ول چې پخوایې په کانونو کې کار کاوه.

له دې سره فتنه او د مړیو د ښار لوټمار هم پای ته ورسېد.

دغه شپه مې په یوه عمومي کور کې تېره کړه او هدف مې داو چې لږ ساعت تېر کړم، خو د دغه عمومي کور یوه ښځه مې هم خورنه کړه.

له دې عمومي کوره چې ووتم یوه میلمستون ته ولاړم او ویده شوم.

سهار د خپل پخواني کور پر لوري روان شوم چې د خپل پخواني مريي کاپتا پور ورکړم او له هغه مننه وکړم. ځکه که هغه خپله لږه بسپنه نه وای راکړې ما د خپل مور و پلار جنازې دارالممات ته نه شوای رسولای.

کله چې کاپتا ولیدم په ژړا شو او ویې ویل ما خیال کاوه چې ته مړ شوی یې ځکه مې له ځان سره ویل که ژوندی وای حتماً راته چې بیا له ما څخه سره او سپین پور کړې، ځکه چې هغه یو ځل له ما پور اخیستی او ځوک چې یو ځل بل چا ته فلز ورکړي، نو بیا باید د ژوند تر پایه هغه ته پور ورکړي.

له دې سره سره چې ما فکر کاوه ته به مړ شوی یې، خو احتیاط مې کاوه او له تا سره د مرستې لپاره مې له خپل نوي بادار څخه (خدای دې مړی ورته درې ورې کړي) غلا کول له او د هغه مور هم تل په لرګي وهلم.

په دې وروستیو کې وایي چې خرخوم دې له همدې امله چې اوس ته راغلی یې غوره به داوي چې دواړه له دې ځایه وتښتو او داسې ځای ته ولاړ شو چې له دې تمساحه لیرې وي.

زه لږ شکمن شوم خو هغه وویل که د ژوند د خرڅې لپاره اند ښمن یې زه لږ فلز لرم او هغه به مصرف کړو. کله چې فلزات خلاص شول زه به کار وکړم او تا به وږی پرې نه ږدم، خو په دې شرط چې ما د دې ښځې له منګولو چې یوه تمساح ته ورته ده او د هغې له احمق

زویه وژغوري.

ومې ویل کاپتنا زه نن ددې لپاره دلته راغلی یم چې خپل پور ادا کړم. ځکه چې پوهېږم هغه څه چې تا ماته راکړل په پینځو کلونو کې ستا زېرمه وه.

بیا مې کاپتنا ته تر هغو فلزاتو څو چنده ډېر ورکړل چې ده راکړي ول او هغه چې دغه فلزات ولیدل له ډېرې خوشحالۍ په نڅا شو خو وروسته متوجه شو چې د هغه په شان د یوه بوډا لپاره نڅا ښه نه ده.

چې نڅا یې بنده کړه ویې ویل زما باداره! له دې وروسته چې ما خپل فلزات تا ته درکړل ومې ژړل. ځکه چې فکر مې کاوه. ته به زما فلزات بیرته رانه کړې.

خو له ما ګیله مه کوه ځکه کله چې څوک ټول عمر مریی وي. زړه یې مضبوط نه وي او که خپل فلزات بل چاته حتی که یې بادار ته هم ورکړي نو زړه به یې ډاډه نه وي.

ومې ویل کاپتنا پر دې سربېره چې تا ته مې ستا پور درکړ. زه به دې له باداره واخلم او ازاد به دې کړم.

کاپتنا وویل که ما واخلې او ازاد مې کړې زه هېڅ ځای نه لرم. چې هلته لاړ شم. څوک چې ټول عمر غلام پاتې شوی وی ازاد ژوند نه شي کولای.

زه په یوه سترګه ړوند غلام یم چې تل مې بادار درلودلی دی او له بادار پرته یوه پسه ته ورته یم، چې شپون نه لري. زه درته نصیحت کوم چې خپل زر بې ځایه مه لګوه. ځکه چې زه ستا یم او ته ما له ځان سره بېولی شې.

بیا یې په یوې سترګې سترګک وواهه او ویې ویل سخي باداره! ما تل احتیاط کړی. هره ورځ مې له دې ځایه د ببر یو د تګ په هکله معلومات اخیستي دي او پوهېږم. چې په دې وخت کې یوه بېړۍ له دې ځایه د ازمیر پر لوري ځي.

موږ کولای شو په دې بېړۍ کې سپاره شو او ځان ازمیر ته ورسوو خو یوازېنۍ ستونزه دا ده چې له حرکته مخکې باید خدایانو ته ډالۍ ورکړو چې روغ خپل مقصد ته ورسېږو.

خو له هغه وروسته چې زه پر امون خدای بې باوره شوم تر اوسه مې بل خدای نه دی موندلی چې ډالۍ ورکړم.

ما له ډېرو کسانو وپوښتل چې ایا امکان شته چې لارښوونه وکړي او داسې خدای راوښيي چې زه یې عبادت وکړای شم او هغه ته ډالۍ ورکړم.

هغوی وویل چې د اتون په نامه د فرعون د خدای عبادت وکړه.

پوښتنه مې وکړه دغه خدای په څه ژوند کوي؟

ځواب يې راکړ چې د اتون خدای د حقیقت پر بنسټ ژوند او خدایي کوي.

زه پوه شوم چې دغه خدای زما په درد نه خوري، ځکه هغه خدای چې وغواړي په حقیقت سره ژوند وکړي حتماً یو ساده او بې خبره خدای دی، نو اې باداره ! ایا اوس ماته ویلای شي چې دکوم خدای عبادت وکړم.

ما خپل هغه غونډوسکی چې د فرعون په قبرکې مې دمور و پلار د ښخولو په وخت کې پیدا کړی و هغه ته ورکړ او ومې ویل د دغه خدای عبادت وکړه.

کاپتا پوښتنه وکړه دا څه شی دی؟

ومې ویل فرعون په دې خدای عقیده درلوده او تصور يې کاوه چې نیکمرغي راولي.

ما هم له هغې شېبې څخه چې دا تر لاسه کړی دی احساس کوم، چې د نیکمرغۍ پر لوري روان یم او سره او سپین مې پیدا کړل.

که ته هم دغه غونډوسکی وساتې فکر کوم چې نیکمرغه به شې او زه به هم ستا له نیکمرغۍ استفاده وکړم.

له دې کبله په داسې حال کې چې دغه غونډوسکی لرې، خپلې جامې هم بدلې کړه او د سوریې د خلکو په شان جامې واغونده چې په دې کښتۍ کې چې ته وايې حرکت ته چمتو ده ولاړ شو.

زه فکر کوم ستا دغه خبره سمه ده. چې زه باید ستا د اخیستو لپاره پیسې ونه لګوم. ځکه چې له دې ځایه تر ازمیر پورې ډېره خرچه لرو او کله چې ازمیر ته ولاړو باید لږ فلزات ولرو چې خرخ يې کړو او زه پرې طبابت پیل کړم.

باید تا ته ووایم چې زه هم بېړه لرم چې ژر له طبس څخه ولاړ شو. زه چې کله د طبس په کوڅو کې ګرځم نو داسې را ته ښکاري چې ټول مې ګوري ماته ښکنځلې کوي او زه له دې وروسته چې له دغه ښاره ولاړم هیڅکله به بیا طبس ته راستون نه شم.

کاپتا وویل باداره هېڅکله د راتلونکې په هکله پریکنده فیصله مه کوه، ځکه ته نه پوهېږې چې په راتلونکې کې څه کېږي، نو له همدا اوسه طبس ته د نه راتګ په هکله فیصله مه کوه. ځکه ښايي داسې ورځ راشي چې ستنېدا ډېره ګټه ولري.

پردې سر بېره کله چې څوک د نیل په اوبو خپله تنده ماته کړي هغه به تل د ځان پر لور راکاږي.

زه نه پوهېږم چې تا دلته څه کړي دي، چې له طبسه دومره کرکه کوې. خو له طبسه ستا د تګ فیصله سمه او معقوله ګڼم.

سینوهه ! زه تا ته داډ درکوم چې دغه کار چې تا کړی، که هرڅه وي هېر به یې کړې.

ددې لپاره چې ته ځوان یې، ځوان له څو کلونو وروسته پخوانۍ پېښې هېروي او بوډاګانو به هم د عمر په تېرېدو سره پخوانۍ خبرې هېرې کړې وې. خو له دې امله چې د دوی عمر لنډ وي د تېرو پېښو د هېرولو فرصت نه ور په برخه کېږي.

انسان چې کوم عمل کوي هغې ډېرې ته ورته دی چې سمندر ته یې اچوي. دغه ډبره چې کله سمندر ته واچول شوه لوړ غږ کوي او اوبه داسې خوځوي چې انسان فکر کوي دغه هیجان او څپې به له منځه لاړې نه شي، خو څو شېبې وروسته اوبه بیرته ارامېږي او انسان له ځان سره بېرته داسې فکر کوي چې ګنې په دغو اوبو کې کومه ډبره نه ده لوېدلې.

ته به هم له څو کلونو وروسته دغه پېښه چې ته ور سره مخامخ شوی یې هېره کړې. له قدرت او شتمنۍ سره به طبس ته ستون شې او که تر هغه وخته هم زما نوم د فراري مریانو په لیست کې وي ته به وکړای شې زما ملاتړ وکړې او پرې نه ږدې چې څوک ما وکړوي.

ومې ویل زه چې هر وخت شتمني او قدرت ولرم چمتو یم چې ستا ملاتړ وکړم.

په دې وخت کې د کاپتا د بادار مور هغه ته نارې کړې او هغه ولاړ خو ماته یې ویل د کوڅې په پای کې راته په تمه اوسه زه ډېر ژر راځم.

زه د کور له دروازې لیرې شوم او د کوڅې په پای کې هغه ته په تمه ودرېدم.

لنډه شېبه وروسته کاپتا چې توکره یې په لاس او څادر یې پر سر اچولی و راغی.

په بل لاس کې یې څو توتې مس ول. ماته یې راوښودل او ویې ویل دې ښځې چې د تولو تمساح ګانو مور ده بازار ته واستولم چې سودا وکړم، خو زه به ورته هېڅ هم وا نخلم ځکه خپل د کارشیان مې را اخیستي او په توکره کې مې ایښي دي.

چې له دې ځایه ولاړ شو، د مسو دغه کړې زموږ پانګه نوره هم زیاتوي چې د سفر خرچه ورسره زیاته شي.

ما ولیدل چې کاپتا په توکره کې خپلې جامې او ساختګي وېښتان هم اچولي ول او کله چې له کوره لیرې شو د نیل څنډې ته ورسېدو هلته یې خپلې جامې بدلې کړې او ساختګي وېښتان یې پر سر کېښودل.

ما هغه ته یوه تراش شوې لکړه هم واخیسته، ځکه ما لیدلي ول. چې د سترو کسانو

نوکران لګړې لري، بیا د سوریې د بېړیو د لنګرځای پر لور لاړو او ما ولیدل چې یوه بېړۍ د حرکت په حال کې ده.

ددې بېړۍ ماکو هم د سوریې و او کله چې پوه شو زه یو ډاکټر یم او ازمیر ته څم په ډېرې خوشحالۍ یې زه او کاپتا ومنلو او ددې لپاره چې دغه په بېړۍ کې یو شمېر ماکوګان ناروغان و او هیله یې کوله چې زه به یې په لاره کې درملنه وکړم.

داسې ښکاریده چې پیدا کړي غونډوسکي نیکمرغي را په برخه کوله، ځکه چې کارونه مو اسانه شول او موږ په اسانه سفر کولای شو.

کاپتا چې د غونډوسکي اغېز ولید د یوه ربنتني خدای په توګه یې ورته عبادت پیل کړ

لسم څپرکی

یوه ناپېژندل شوې ساري ناروغي

کشتۍ حرکت وکړ او موږ څلرويشت ورځې په نيل کې سفر وکړ. په دې ۲۴ ورځو کې له ډېرو ښارونو، معبدونو، کرونده او پادو تېرشوو. خو ما د مصر د منظرو له ليدو خوند وانه خيست ځکه بېره مې وه چې ژر له دغه هېواده ولاړ شم او ځان داسې ځای ته ورسوم چې هېڅوک مې ونه پېژني.

کله چې له نيله وتلو کشتۍ سمندرګي ته ننوته او په دې وخت کې کاپتا چې د نيل دواړه څنډې يې نه شوای ليدلای ورخطا او مضطرب شو. ماته يې وويل غوره نه ده چې له بېړۍ پلي شو او د وچې پر لاره ځان ازمير ته ورسوو؟

ما ورته وويل د وچې پر لاره غله دي. هرڅه چې لرو رانه اخلي يې او ممکنه ده ومو وژني.

کله چې د بېړۍ ماڼوګانو پراخ سمندر وليد د خپل عادت له مخې يې خپل مخونه په تېرو کانو پرې کړل چې خدايان له ځان سره ملګري کړي او په سلامتيا بيرته مقصد ته ستانه شي.

د کشتۍ مسافر چې زياتره يې د سوريې ول، د دې منظرې په کتو ووېرېدل.

هغه مصريان هم وارخطا شول چې په دغه بېړۍ کې سپاره ول.

مصريانو د آمون له خدايه مرسته غوښته او سريانيانو د (بعل) له خدايه مرسته وغوښته. کاپتا هم خپل خدای را وايسته او ورته وېې ژړل.

د دې لپاره چې سمندر له ځان سره ملګری کړي يوه کړۍ مس يې سمندر ته وغورځول خو وروسته بيا له دې امله ډېر خپه و.

دغه پېښې همداسې روانې وې. ان هغو کسانو چې تر دې وخته يې په نيل سين او سمندرګي پاروګان وهل له پارو وهلو ولوېدل او بېړۍ د حرکت د دوام لپاره بادبانونه پورته کړل.

له دې سره هرڅه ارام شول ، نور نه ماڼوګانو خپل مخونه ژوبلول او نه مساپرو مصري خدایان یادول. خو له دې وروسته چې بادبانونه پورته شول او کشتۍ ګرندۍ شوه د سمندر د څپو له حرکتونو سره مخامخ شوه.

کاپتان چې ولیدل بېړۍ ټکانونه خوري وراخطا شو او د بېړۍ یو پرۍ یې کلک ونیو.

له څو شېبو وروسته یې په زګیروي کې ماته وویل زړه یې داسې بد بد کېږي او کانګې ورځي چې فکر کوي معده یې خولې ته راغله او حتماً به مړ شي.

کاپتان چې تصور یې کاوه حتماً به مړ شي ما ته یې وویل باداره له تا خپه نه یم ځکه چې تا زه دلته نه یم راوستی بلکې زه وم چې تا ته مې وویل باید له طبس ولاړ شو.

کله چې زه مړ شوم ما د سمندر اوبو ته واچوه. ددې لپاره چې د سمندر اوبه تروې دي او د درالممات د حوض په شان د جنازې د ورستېدا مخه نیسي.

د کشتۍ ماڼوګان په مصري ژبه پوهېدل، چې کله یې دغه خبرې واورېدې نو ویې خندل او هغه ته یې وویل یو سترګیه ! په دې سمندر کې داسې حیوانات شته چې غاښونه یې تر تمساح هم تېره او لوی دي. تردې وړاندې چې ستا جنازه د سمندر تل ته ورسېږي تا به ټوټې ټوټې کړي او وبه دې خوري.

کاپتان چې پوه شو جنازه به یې د سمندر په تروو اوبو کې پاتې نه شي او ځناور به یې وخوري نو په ژړا شو.

څو شېبې وروسته زما پخواني مریي کانګې پیل کړې او له هغه وروسته ټولو مساپرو که مصریان وو له که سریانیان. کانګې پیل کړې او معدې یې خالي کړې.

زه دهغوی د دله یېزې ناروغۍ له کبله حیران شوم ځکه چې په دارالحیات کې زمو د استادانو ددې ناورغۍ په هکله موږ ته څه نه وو ویلي.

زه نه پوهېدم چې دا څه ډول ناروغي ده؟ ساري ناروغۍ چې په یو وار ټول ناروغه کوي مشهورې دي او د طبس ټول ډاکټران پرې پوهېږي.

زرګونه کاله کېږي چې دغه ناروغۍ پېژندل شوې او د معالجې وسیلې یې هم برابرې دي، خو اوس دغه ناروغي له هېڅ یوې بلې ناروغۍ سره ورته نه وه او ما فکر کاوه چې که د مصر ټول سلطنتي ډاکټران هم راټول شي دغه ساري ناروغي به چې ناڅاپه ټول پرې اخته شول و نه پېژني.

دغه ناروغي نه وبا وه ، نه طاعون و او نه کوی ، یا چیچک و.

ددې لپاره چې په دغو دریو واړو ناروغیو کې مریضان تبه کوي، خو دغو کسانو چې کانګې یې کولې تبه نه درلوده او د سر له خوږو هم په تکلیف نه ول.

ما دهغوی خوله بوی کړه چې پوه شم ایا د وبا یا کولرا په شان یې خوله بوی کوي کنه؟ خو خراب بوی یې نه کاوه.

دهغوی د ورنو منځ مې معاینه کړ چې پوه شم په طاعون خو به نه وي اخته شوي چې د ورنو له منځه یې رانې سوری کړی وي خو کومه غده مې ونه لیده او پر پوستکي یې هم کومه تناکه یا دانه. نه تر سترګو کېده په دغو ټولو کسانو کې چې خوا یې راګرځېده هیڅ هم تبه نه درلوده.

حیران پاتې وم چې داڅه ډول مرموزه ناروغي ده چې ښنې یې په هیڅ یوه کتاب کې نه دي ذکر شوې.

په وارخطایی د بېړۍ مشر ماېو ته ورغلم او هغه ته مې وویل ستا په بېړۍ کې یو ډول خطرناکه ناروغي ګډه شوې چې تر ننه پورې یې ما ساری نه دی لیدلی.

زه مصری ډاکتر یم اوله دارالحیات ښوونځي څخه فارغ التحصیل یم. خو له دې مرضه خبر نه وم. زه درته وایم چې ډېر ژر ساحل ته ولاړ شه چې ناروغان وچې ته ولېږدوو.

دکشتۍ ماېو وویل: تر اوسه پورې دې په سمندر کې سفر نه دی کړی؟.... ومې ویل نه.

ماېو وویل دغه ناروغي چې ستا په شان یو مصري ډاکتر ترې بې خبره دی د سمندر ناورغي ده او ددې ناروغۍ علت هم ډېر خوراک دی. په دې بېړۍ کې هغه کسان چې غواړي د سریاني شرکت په خرڅ چې د بېړۍ مالک دی، ډوډۍ وخوري تر نورو ډېره ډوډۍ خوري، څکه چې ډوډۍ یې په کرایه کې حساب شوې وي.

خو ته اې سینوهه کله چې په کشتۍ کې سپرېدې، و دې ویل چې پخپل خرڅ به ډوډۍ خورې. څکه تر نورو روغ یې علت یې هم دا دی چې په خوړو کې احتیاط کوې.

خو دوی چې پوهېږي ډوډۍ د کشتۍ ده. نو ډېره خوري او ګمان کوي چې ګټه یې کړې.

تر هغه وخته پورې چې په نیل سین کې مو حرکت کاوه ډېرې ډوډۍ هغو ته تاوان نه پېښاوه څکه چې نیل سیند دی او څپې نه لري خو اوس چې سمندر ته ننوتو دوی له هرخل خوړو وروسته په همدې مرض اخته کېږي. دغه کانګې دکشتۍ د ټکان له امله دي او کشتۍ هم د سمندر د څپو له امله ټکانونه خوري.

ومې ویل ولې په دې توپاني هوا کې بېړۍ څغلوې چې مسافر دې له دې ناروغۍ سره

مخامخ کړي دي؟

مانو وویل دغه هوا توپاني نه ده، بلکې د بېړۍ د حرکت لپاره تر ټولو ښه هوا ده. ځکه تر هغه چې باد نه وي له بادبانه استفاده نه شي کېدای.

بیا یې زیاته کړه سینوهه! سره له دې چې ته یو مصري ډاکټر یې د طب د غه علم له ما زده کړه.

د سمندر د ناروغۍ معالجه یوازې داده چې ډوډۍ لږه وخوړل شي او که د کشتۍ مسافر کمه ډوډۍ وخوري یا یې ونه خوري په دې مرض به اخته نه شي.

ما وویل دغه کسان چې ناروغه شوي دي وبه مري؟

مانو وویل کله چې بېړۍ ساحل ته ور سېږي او دغه کسان ترې پلي شي تر ټولو هغو کسانو به سالم او روغ وي چې په ساحل کې ګرځي ځکه چې د بیابیا کانګو له امله به د هغوی د معدې دروند والی له منځه ولاړ شي.

د سمندر ناروغي تر هغه وخته دوام کوي چې بېړۍ په سمندر کې روانه وي. څنګه چې ساحل ته ور سېده نو دغه مرض هم ښه کېږي.

موږ په دې خبرو لګیا وو چې شپه شوه. یوه لوري ته هم ساحل نه ښکارېده، ما د کشتۍ مشر مانو ته وویل په دې توره شپه کې لاره درڅخه نه ورکېږي؟ هسې نه د ازمیر پر ځای د سرې خورو تیاتوبي ته ولاړ شې. (*ځلوزره کاله مخکې د مدیترانې د شمال او سپېدونکي تر یوه حده وحشي ول او مصریانو فکر کاوه چې هغوی سرې خواره دي*)

مانو وویل زه له خدایانو مرسته غواړم او خپله لاره نه ورکوم.

تر هغه چې ورځ وي، د لمر خدای راسره مرسته کوي او چې شپه شي د ستورو او سپوږمۍ خدای مې مرستې ته راځي او نه پرېږدي چې زه د سرې خورو د تیاتوبي پر لور ولاړ شم.

له دې وروسته له مانو څخه راون شوم او په یوې څنډې کې پرېوتم. چې ویده شم. خو تر سهاره د کشتۍ د حرکتونو .د بادبانونو او څپو د غږ له امله خوب رانغی.

پر بله ورځ مې کاپیتا ته لږ خواړه ور کړل. خو هغه نه خوړل. په دې وخت کې زه پوه شوم چې هغه به مړ شي ځکه چې تراوسه پورې داسې نه وو شوي چې، کاپیتا د خوړو فرصت ولري خو هغه له لاسه ور کړی وي.

اووه شپې او ورځې موږ په سمندر کې وو او اتمه ورځ ازمیر ښکاره شو.

کله چې بندر ته ورسېدو بادبانونه راښکته شول او د کشتۍ مانوګانو پاروګان په لاسونو کې ونيول چې کشتۍ ساحل ته ورسوي ما په حيرانۍ سره وليدل، زما مريي او ټول هغه مسافر چې ناروغه ول کله چې په بندر کې له بېړۍ کوز او رهي شول، ټولو ويل چې وږي دي او ډوډۍ يې غوښته.

ما هېڅکله نه وو ليدلي هغه ناروغان چې ته خيال کوې مړه کېږي خو دوی ناڅاپه داسې روغ شي، روان شي، خبرې وکړي او وخاندي.

په دې وخت کې پوه شوم چې علم پای نه لري او انسان چې څومره تعليم وکړي بيا هم د علم ترلاسه کولو ته اړتيا لري، خکه موږ مصري ډاکټران چې د نړۍ تر ټولو ستر طبيبان يو خو د يوه بې سواده مانو په اندازه معلومات نه لرو او په طبس کې زما ملګري ددې ناروغۍ له شتونه خبر لا نه وو.

سوريې ته سور هېواد او مصر ته تور ملک وايي(د هغو د خاورو د رنګ له امله) او هماغه ډول چې ددغو دواړو هېوادونو خاورې له يو بل سره توپير لري، د سريانيانو او مصرياتو ټول شيان هم سره توپير لري.

مصر هوار هېواد دی، چې غر نه لري خو سوريه غرونه لري، د دواړو هېوادونو ترمنځ يوه دره يا جلګه ده، چې په هرې جلګې کې يو ملت ژوند کوي، يو پاچا نه لري او دغه ټول پاچاهان فرعون ته باج ورکوي.

د سوريې په سواحلو کې خلک د کبانو د ښکار او سمندر کچ کونې له لارې ژوند کوي او په وچه کې خلک کرنه او لوټماري کوي د فرعون پوځ هېڅکله د سوريې غله او ډاکوان له منځه يونه وړل.

په مصر کې خلک لوڅ دي، خو په سوريه کې له سر تر پښو پټ دي او جامې اغوندي دوی خپلې جامې له وړيو جوړوي.

همدغه خلک چې له سره تر پښو جامې اغوندي، کله چې غواړي خپل طبيعي احتياجات رفع کړي، له دې پرته چې کوم خاص ځای ته ولاړ شي په هر ځای چې د دوی زړه وغواړي رفع حاجت کوي او دا نه ده ورته مهمه چې خلک يې ګوري.

د سوريې نارينه اوږده ږېره او وېښتان لري، هر ښار خپل خدای لري او د خدايانو لپاره انسانان قرباني کوي.

ځينې کارونه چې په مصر کې ناروا دي، په سوريې کې جواز لري لکه د نارينه وو

او ښځو معاشرت په ځینو اخترونو کې نارینه او ښځې په ځرګنده له یو بل سره معاشرت کوي.

هر ځل چې فرعون یو صاحب منصب رالیږي چې د سوریې له پاچاهانو باج واخلي. د هغه لپاره د ا یوډول تبعید وي. ځکه چې له محدود شمېر مصریانو پرته ډېری مصریان د سوریې د خلکو له ژوند سره نه جوړېږي.

په ازمیر کې د آمون د معبد په نوم یو معبد هم شته او هغه مصریان چې په دغه ښار کې ژوند کوي دغه معبد ته ډالۍ ورکوي.

ما په ازمیر کې دوه کاله تېر کړل او په دې موده کې مې د بابل لیک او ژبه زده کړل. ځکه چې ماته ویل شوي دي . که څوک بابلي ژبه او لیک زده کړي د نړۍ ټولو مشهورو هېوادونو ته سفر کولای شي او هر چیرته له تعلیم یافته نارینه وو سره خبرې کولای شي.

بابلي خط پر هغو لوحو لیکي چې له متینې ختې جوړې شوې دي او بیا دغه لوحې، چې په نی لیکل کېږي په اور کې ږدي چې د خښتې په شان وچې شي.

په سر کې به زه حیران شوم چې ولې بابلي خط د مصري خط په شان په پاپیروس (مصري کاغذ) نه لیکي؟

وروسته پوه شوم چې کاغذ له منځه ځي، خو پخه شوې خته پاتې کېږي او دا ددې ښودنه کوي چې پاچاهان او واکمنان څومره ژر خپلې وعدې او ژمنې هېروي.

یو شی چې په سوریې کې شته خو په مصر کې یې نه ګورو ، هغه دا دی چې په سوریه کې باید ډاکټر د ناروغ کورته ورشي او هېڅکله ناروغ یو طبیب نه احضاروي.

کله چې طبیب د یوه ناروغ کور ته ورځي، نو ناروغ خیال کوي چې خدایانو هغه ور استولی دی او د ډاکټر فیس له درملنې مخکې ورکوي چې دغه چاره د ډاکټر په ګټه ده. ځکه کله چې ناروغ معالجه شو بیا د ډاکټر اجوره هېروي .

د سوریې هر شتمن خپل خاص ډاکټر لري او تر هغه چې روغ وي، هغه ته ډالۍ ورکوي، خو کله چې ناروغ شو ، نو بیا طبیب ته هغسې ډالۍ نه ورکول کېږي لکه د روغتیا پر مهال خو دغه چاره بېرته هغه مهال پیل کېږي چې ناروغ ورغېږي.

زما مړي له هغې ورځې چې ازمیر ته ننوتو زه اړ کړم، چې د خپل کار د عاید یوه برخه هغو کسانو ته ورکړم، چې د ښار بېلابېلو سیمو ته ولاړ شي او په طب کې زما معجزې خلکو ته ووایي.

زما مړي کاپتا به ویل که ته په دې ښار کې مشهور شوې، نو بیا به مجبور نه یې چې د ناروغانو د درملنې لپاره د هغوی کورونو ته ولاړ شې . بلکې هغوی به ستا کورو ته راځي.

ما چې هر څو مره ورته وویل په سوریه کې ناروغ د ډاکټر کور ته نه ځي. بلکه بالعکس وي خو هغه نه منله او ویل یې په پیل کې همداسې ده. خوله دې وروسته چې خلکو عادت وکړ ستا کور ته به راشي. ځکه چې خلک احمقان دي او ډېر ژر ورځني موډ ته تسلیمېږي په تېره بیا که هغه موډ له یوه بهرني هېواده راغلی وي.

نو کله چې هغوی پوه شي .د ډاکټر کور ته تګ موډ دی. بیا خپل دود - دستور پرېږدي او د مصر د خلکو دود به غوره کړي.

یو کار چې کاپتا د هغه کولو ته اړ کړم داو. چې په کوڅه او سړک کې د سوریې ډاکټرانو ته ورشم (له دې امله چې هغوی د خلکو کورو ته تلل. نو تل به په کوڅو او سړکونو کې لیدل کېدل) او هغوی ته ووایم چې: زه سینوهه د مصر مشهور ډاکټر یم. چې خپلې زده کړې مې په دارالحیات کې کړې. د ټولې نړۍ خلک مې پېژني او دومره علم لرم چې که خدایان راسره موافقه وکړي. مړي به ژوندي کړم او ړندې سترګې به ورغوم. خو عمل په هرځای کې په یوه بڼه نه دی او ناروغي په هر هېواد کې خپل خاص ډول لري.

زه ددې لپاره ستاسې ښار ته راغلی یم چې ستاسې د ښار ناروغۍ وپېژنم . درملنه یې وکړم او ستاسې له علومو خبر شم.

زه نه غواړم چې له تاسې سره سیالي وکړم. ځکه چې د سرو او سپینو د ټولولو لپاره نه یم راغلی او زما لپاره سره او سپین زما تر پښو لاندې خارو سره څه توپیر نه لري.

کله چې تاسې ولیدل. ستاسې خدایانو یو کس په قهر او غضب اخته کړی او ناروغي یې نه معالجه کېږي. ماته یې را واستوئ چې ښایي زه یې په خپلې چړې معالجه کړم.

ځکه چې پوهېږم تاسې هېڅکله د خپلو ناروغانو د معالجې لپاره چړه نه کاروئ، او تل د درملنې لپاره درمل کاروئ.

که ما هغه ناروغان چې تاسې ماته رالېږلي پخپلې چړې سره معالجه کړل. هر څومره سره او سپین یې چې راکړل شول له تاسې سره به یې نیم کړم او که مې علاج ونه کړای شو هغه به بیرته تاسې ته در ولېږم.

دغه راز که کومه ډالۍ یې هم راکړه هغه به هم تاسې ته درکړم.

کله چې به ما له یوه سوریایي ډاکټر سره دغسې خبرې وکړې. هغه به خپله ږیره وګروله

او ویل به یې بې له شکه چې خدایانو تاته علم درکړی دی. ځکه چې ستا کلام په تېره بیا هغه برخه چې وایې سره او سپین به سره نیمایي کوو ډېره په زړه پورې ده.

له دې امله چې ته د چړې په مرسته درملنه کوې. نو که وغواړې له موږ سره چې په درملو معالجه کوو سیالي وکړې نه یې شې کولای. موږ عقیده لرو چې یو ناروغ په چړې نه معالجه کېږي. بلکې هغه به مړ شي موږ تا ته یوه سپارښتنه کوو. هغه دا چې هېڅکله په جادوګرۍ د چا معالجه ونه کړې ځکه که ته دغه هڅه وکړې نو له هغو خلکو به وروسته پاتې شې چې تر تا چالاک دي.

ما په دې خبرو باور کاوه. ځکه پوهېدم چې په سوریه کې کوډګر په واټونو او کوڅو کې د ډاکټرانو په شان سرګردانه دي او د کوډو په وسیله د ساده کسانو درملنه کوي.

هغوی هم یا مري او یا د وخت په تېرېدا سره معالجه کېږي.

زموږ په مصر کې هم کوډې شته خو جادوګري. هلته د کاهنینو مسلک او حرفه ده. یوازې کاهنین او هغه هم په معبدونو کې کوډې کوي.

که څوک له معبده بهر په واټونو کې کوډې وکړي سخته سزا ورکول کېږي.

هغه نتیجه چې ما په ازمیر کې له خپلې معالجې واخیسته ډېره پاموړ شوه او ډېره موده تېره نه وه چې په ښار کې مشهور شوم.

ما به له هغو ډاکټرانو سره ډېر بنه چلند کاوه چې خپل ناروغان به یې ماته د علاج لپاره لېږل او چې له ناروغه به مې څومره فیس اخیستی و. هغه به مې ورسره نیمایي کاوه.

ناروغ ته به مې ویل چې همغه ډاکټر ته ورشې او ورته ووایې چې ماته یې څه راکړي دي.

زما د معالجې وسیله چاړه وه. هرځل تر دې وړاندې چې چاړه وکاروم هغه به مې په اور کې پاکه کړه او ځان به مې هم د دارالحیات په دود پاکاوه.

یوه ورځ یو ړوند راغی او څرګنده شوه چې څه موده د سوریې ډاکټرانو ته د معالجې لپاره ورغلی دی. خو ناروغي یې نوره هم زیاته شوې ده.

د سوریې ډاکټرانو چې د دغه ړانده د معالجې لپاره کومه وسیله کارولې وه. هغه دا وه چې د خولې ناړې به یې له خاورو سره یوځای کولې او د هغه پر ناروغې سترګې به یې ور موښلې

خو ما د دغه سړي د معالجې لپاره له ستنې کار واخیست. لومړی مې ستنه په اور کې

کېښوده، چې پاکه به شوه نو د هغې په وسیله به مې د هغه سرې سترګه معالجه کړه او په دې توګه د غه سړی روغ شو.

دې موضوع زما له شهرت سره دومره مرسته وکړه چې په ټول ازمیر کې یې زه د خدایانو استازی بللم او ویل به یې، همغه ډول چې خدایان انسان ته سترګې ورکوي سینوهه هم ړندې سترګې رغوي.

د سوریې شتمن او سوداګر زمو ړ تر شتمنو او سوداګرو ډېره ډوډۍ خوري، هر ورځ څو ځله پخه شوې ډوډۍ خوري. دغه خوړ د هغوی بدن چاغ کړی وي او د معدې او ساه لنډۍ ستونزې لري.

کله چې زه مشهور شوم دغه کسان ماته راتلل او ما به د همغې چړې په وسیله معالجه کول. د هغوی وینه به مې داسې تویوله لکه چې د خنځیر سر پرې کړې.

ما به ناروغ ته د هغه له وس سره سم درمل ورکول. که مې کتل چې ناروغ پیسې لري، نو ګرانه مې پرې خرڅوله. خو بې وزلو ته مې ارزانه ورکوله او باوري وم، چې باید له بډایه یې واخلم او بې وزلې ته یې ورکړم. په تېره بیا که بېوزله ناروغ به د نوکرانو یا مریانو له پر ګنې و.

زما مریې کاپتا به هم له ناروغانو ډالۍ اخیستلې او زیاتره ناروغان به تر دې ورانده چې ماته راشي زما مریې ته به ورتلل چې د هغه په وسیله زما ډېر دقت او مرسته جلب کړي.

کاپتا به هره ورځ یو شمېر سوالګر زما کورته راوستل او ډوډۍ به یې ورکوله چې هغوی بیا د ښار په شاوخوا کې زما د معالجو د معجزې په هکله خبرې وکړي او ووایې چې دغه مصری ډاکټر په ټولې نړۍ کې ساری نه لري.

ما ډېر سره او سپین تر لاسه کړل او اضافي سره او سپین به مې د سوریې د بېړۍ چلونې په شرکتونو کې په کار اچول.

په سوریې کې داسې شرکتونه شته چې پانګې یې په ورو برخو وېشل شوې بیا دغه ورې برخې خلکو اخیستې وي. دغه ورې برخې بیا هم په نورو ورو برخو وېشل شوې وي او پر هغو یې لسمه برخه، سلمه برخه، او زرمه برخه نومونه ایښي وي. د ازمیر ټولو او سیدونکو حتی سوالګرو دغه ورې برخې او ونډې اخیستلې او په نتیجه کې به د کشتیو په شرکتونو کې شریکان شول.

څینې وختونه داسې کېږي چې بېړۍ سمندر ته ولاړې شي، ډوبېږي او بیرته نه

راستنېږي.

خو کله چې ښېږې راستنې شي نو بیا پانګوالو ته پرېمانه ګټه رسوي. ما هم تر خپله وسه پورې دغه ونډې اخیستې وې چې د ښېږیو د شرکتونو په ګټه کې شریک شم.

په مصر کې دغه دود نشته او له همدې امله هلته د سوریې د ښېږیو په شان ستړې ښېږې نشته.

زموږ په هېواد کې چې کله د ښېږې خاوند مړ شي، نو د هغه ښېږې هم له منځه ځي، خو په سوریه کې له دې کبله چې ښېږې په شرکت پورې اړونده ده او ټول خلک د شرکت ونډه وال دي. نو د یوه یا څو تنو مړینه د ښېږې چلونې په کار و بار اغېزه نه کوي.

ما په ازمیر کې د کشتیو داسې شرکتونه هم ولیدل چې پېنځه سوه کاله یې عمر کړی دی.

د ښېږیو په شرکت کې له پانګونې زما یوه ګټه دا وه چې هېڅکله به مې په کور کې ډېر سره او سپین نه ول. چې غله یې یوسي او د هغو له لامله مې مړ کړي.

زه چې څو مره بډای کېدم کاپتا هو مره چاغېده او ښکلې جامې به یې اغوستلې، خپل بدن به یې په عطري تېلو غوړاوه.

له دې سره سره چې کاپتا بوډا شوی و. خو ځوانې ښځې به یې په خپله غېږه کې ځملولې او کله خو به داسې مغرور شو. چې له سره به یې سپین سترګې کوله بیا به ما خپله لکړه را واخیسته او څو کلک ګوزارونه به مې په ولیو او ملا ورکول.

دومره سره او سپین مې پیدا کړل چې کله خو به نه پوهېدم څه پرې وکړم؟

زما بریالیتوب دوه علتونه لرل لومړی دا چې د سوریې له ډاکټرانو سره مې سیالي نه کوله. ځکه چې په عمومي توګه مې هغه ناروغان معالجه کول چې هغوی به ځواب کړي ول.

دویمه دا چې د چړې په کارولو کې مې ډېره تجربه درلوده.

کله چې به یوه سریاني ډاکټر کوم ناروغ ته ځواب ورکړ. چې نور نه رغېږي او ورته و به یې ویل چې مړې. نو خلکو به هم همداسې فکر کاوه چې دغه کس به مړ شي.

کله چې به ما په چړې سره هغه ورغاوه. ټولو به ستایلم او که به ناروغ مړ شو هېچا به نه رټلم ځکه چې پوهېدل ناورغ نه رغېده.

له همدې لامله ما په ارام زړه. له وېرې پرته خپله چاره د هغو لپاره کاروله.

کله به مې د سوریې د ډاکټرانو له علمونو استفاده کوله، ځکه چې د هغوی ځینې

علمونه په تېره بیا د زخمونو لپاره له ګرمو و سپنو استفاده ډېره ښه وه.
کله چې مې ډېره شتمني ترلاسه کړه او پوی شوم چې نورو سرو او سپینو ته اړتیا نه لرم. او زما پر وړاندې یې ارزښت هم کم شو. له هغه وروسته مې بېوزله ناروغان یوازې د دې لپاره معالجه کول چې خپل معلومات پرې زیات کړم.
په دغو دوو کلونو کې چې په ازمیر کې وم له یوازیتوبه کرېدم ځکه چې پخپله خوښه به مې ښځه نه پیدا کوله او له هر جایي ښځو مې نفرت کاوه.
دا د دې لپاره و چې نفر نفر له هغو ښځو بېزاره کړی وم چې د سرو او سپینو لپاره د نارینه وو غېږې ته ورځي. ان کله چې به د سوریې معبد ته ولاړم چې له کومې ښځې سره ساعت تېر کړم بیا به مې هم له هغو کرکه کوله.
په ازمیر کې که یو سړی وغواړي چې له یوې ښځې سره ځملي معبد ته ځي او د یوه ساعت یا یوې ورځې لپاره هلته یوه ښځه خپله خوړ کوي.
سوریه ډېر خدایان لري چې تر ټولو مشهور یې بعل نومېږي.
بعل خونخوار خدای دی چې قرباني ته اړتیا لري. دغه خدای عادي غلا هم منع کړې او په بدل کې یې له چل ول سره غلا ازاده پرې اینې ده.
که په ازمیر کې یو څوک دخپلو بچیانو دخېتو د مړولو لپاره یو کب غلا کړي او بیا ونیول شي غل دبعل معبد ته بیایي او ددغه خدای په مخ کې یې ټو ټه ټوټه کوي.
خو که څوک سپین زر له سرو، سره ګډ کړي او بیا یې د سرو په نامه خرڅ کړي څوک ورته ګوته نه نیسي. ځکه چې چل یې کړی او په سوریه کې له چل ول څخه استفاده دستایلو وړ تخنیک ګڼل کېږي.
له همدې لامله په دغه هېواد کې خلک د سرو او سپینو په پېژندولو کې استادان دي او کله چې د سرو یا سپینو کړی تر لاسه کړي پوهېږي چې سو چه دي که نه؟
د ازمیر د اوسېدونکو ښځینه خدای د ایشتار په نامه یوه الهه ده چې هره ورځ یې جامې بدلوي او دغه الهه په یوه ستر معبد کې ده.
په دې معبد کې سلګونه. ظاهراً باکرې نجونې دهغې خدمت کوي خو دوی یوازې په رسمي توګه باکرې دي.
خو دوی ته په معبد کې د خپل لقب اپوته د دلربایي او زړه وړلو چلونه ورزده کوي چې معبد ته له راتلونکو سره ځملي.

په ازمیر کې د ایشتار معبد په طبس کې د عیاشۍ کورونو ته ورته دی . دلته ښځې د نارینه وو مېلمه پالنه کوي او هرڅه چې نارینه ورکوي د ایشتا ر په ساتلو یې لګوي.

په مصر کې که یوه ښځه له یوه نارینه سره په معبد کې ځملي نو سړی د کار کولو لپاره کان ته استول کېږي او ښځه له معبده باسي. خو په ازمیر کې د ایشتار په معبد کې دغه ډول اړیکي ازاد وي او سریانیان وایي ایشتار له دې امله دغه عمل په معبد کې ازاد پرې ایښی دی چې له دغې لارې ډېرې پیسې ګټي.

که یو سړی ونه غواړي د ایشتار معبد ته لاړ شي او د هغه ځای له ښځو سره ساعت تېري ونه کړي باید ښځه وکړي او یا یوه وینځه واخلي.

ښايي د نړۍ په هېڅ یوه ځای کې د سوریې په شان مریيان او وینځې د خرڅلاو لپاره نه وي. ځکه چې هره ورځ له لیرې سیمو کښتۍ راځي او مریيان او وینځې چې له ځان سره یې راوړي وي د خرڅلاو لپاره یې بازارته استوي.

په وینځو کې د هر نارینه لپاره د هغه په سلیقې او خوښه برابره ښځه پیدا کېږي او بیه یې هم ګرانه نه وي.

هرڅوک د خپلې خوښې وینځه لرلای شي چې کورته یې بوځي او خپل ساعت ورسره تېر کړي.

معیوب مریيان او وینځې د ازمیر حکومت اخلي. دغه مریيان په ډېره ارزانه بیه پیرودل کېږي او حکومت له هغوی څخه ښکلا نه غواړي بلکې هدف یې دا وي چې هغوی بعل معبد ته بوځي او هلته یې د نوموړي خدای په مخکې قرباني کړي.

حکومت باوري دی چې بعل په دې نه پوهېږي چې غولیدلی دی او معیوب نارینه او یا ښځه یې د قربانۍ لپاره وروړي دي.

کله چې زړې وینځې او بوډا مریيان چې په خولې کې غاښونه نه لري، د قربانۍ لپاره د بعل معبد ته وړي او قرباني کوي یې نو پر دغه مهال د بعل څېره په یوه توکر کې پټوي چې خپل قرباني ونه ګوري. د دې لپاره چې زه هم د ازمیر د خلکو له قدرونې سره مخامخ شم. د بعل خدای لپاره مې قرباني کوله. خو د مریې او وینځې پر ځای مې د هغوی بیه ورکوله. دغه سره او سپین تر هغه ډېر څرګند ول. چې یو غلام او وینځه مې قرباني کړې وای.

هغه ښځې چې د ایشتار په معبد کې وې ډېرې ښکلې وې. ځکه چې د دود له مخې د

سوریې تر ټولو ښکلې نجونې په ایشتار معبد کې د خدمت لپاره ګمارل کېدې.

دغه نجونې چې به کله پېغلې شوې، نو د نارینه وو د زړه راکښلو چلونه به ورښوول کېدل چې څنګه یو سړی په ځان مین کړي چې ډېر سره او سپین زر واخلي.

هره شپه چې زه به د ایشتار معبد ته تلم(ددې لپاره چې نارینه له کارونو د خلاصېدا په وخت یانې د شپې له پلوه هلته ځي) د معبد له یوې ښځې سره به څملاستم چې باکرې به یادېدلې.

زه نور هغه ساده او شرمناک سینوهه نه وم، چې د شپې مهال به په طبس کې د عیاشۍ کورونو ته ولاړم، بلکې له ښځو د خوند اخیستلو په برخه کې مې ډېره تجربه پیدا کړې وه او په دې پوهېدم چې کله یو سړی غواړي له یوې ښځې سره څملي، څه ډول باید له هغې څخه استفاده وکړي.

له دې وروسته چې څو ځله د ایشتار معبد ته ولاړم، نو هلته مې ولیدل چې هره یوه د مینې کولو او دلبرۍ په ځانګړو چلونو پوهېږي او دا د دغه معبد د دود یوه بلګه ده چې ډېر سره او سپین زر ترلاسه کړي.

له دې کبله چې معبد ته تلونکي نارینه هر ځل له ښځو سره په مینې کولو کې نوي شیان زده کوي، دغه تنوع ددې سبب کېږي چې ایشتار معبد ته له تلو سترې نه شي.

ما د هغه ځای له ښځو څخه ډېر څه زده کړل او ورو- ورو په عشق کې استاد شوم، خو سره له دې چې هر ځل مې معبد ته د تللو په وخت کې خوښي احساسوله، په زړه کې مې د هغه ځای له ښځو کرکه کوله، ځکه پوهېدم چې د طبس د عیاشۍ د کورونو له ښځو سره هېڅ توپیر نه لري.

یو ورځ کاپتا په خیر راته وکتل او ویې ویل، زما باداره! سره له دې چې ته ځوان یې خو بیا هم ستا په مخ کې ګونځې لیدل کېږي.

ورته مې وویل داسې نه ده.

هغه وویل همداسې ده او ددې چاره لامل دادی، هغه ښځې چې ته یې په غېږه کې څملوې، ته له هغوی سره د زړه مینه نه لرې، که یو څوک له یوې ښځې سره له زړه مینه ولري او له هغې سره څملي هېڅکله به زوړ نه شي.

هغه وویل زه له دوو شیانو وېرېږم، یو دا چې له هغو ښځو سره چې ته مینه نه لرې او پوهېږې چې موقتي دي، ستا څملاستل به د دې سبب شي چې ته ژر زوړ شې او دویم شی

دا چې د نفر نفر پیښه تکرار نه شي او یوه بې رحمه ښځه به تا د ځان لیواله کړي او بیا به مور سپیره شو.

ما وویل داده او سه چې زه به نور د نفرنفر او هغې ته د ورته ښځو په لومه کې ګیر نه شم.

کاپتا وویل تر اخرې ورځې پورې چې یو سړی د ناړینتوب ځواک لري دا احتمال شته چې د یوې حریصې او بې رحمه ښځې په لومه کې راشي او خپل ټول شیان له لاسه ورکړي.

زه لټه کوم تا ته یوه کنیزه پیدا کړم چې تا په سرو او سپینو زرو باندې له مینو ښځو وساتم او د شپې مهال به له دې کنیزې سره ساعت تېري کوې.

پېنځه ورځې وروسته چې کله خپلې کوټې ته ننوتم و مې کتل چې کاپتا له یوې ځوانې وینځې سره کوټې ته را ننوت.

دغه ښځه نه د مصر او نه د سوریې او سېدونکې وه، بلکې د سرې خورو قبایلو ته ورته وه، ځکه چې وېښتان یې طلایي، مخ یې سپین او سترګې یې شنې ښکارېدې.

ښځه نه د نګه وه او نه ډنګره، سینې او لاسونه یې واړه ول. ما فکر وکړ چې که د سرې خورو د قبیلې ټولې نجونې داسې وي، نو د سرې خورو ټاټوبی د خدایانو تر کور هم ښه دی.

کاپتا چې کله هغه زما کوټې ته راننه ایستله، نو د هغې جامې یې وایستلې چې زمونږ (مصریانو) په شان شي او بیا یې د هغې د ښکلا ستاینه وکړه، ویې ویل دا هغه وینځه ده، چې زمونږ سمندر کچ کوونکو د سرې خورو له ساحله را تښتولې او ما نن د مرییانو د خرڅلاو په بازار کې تر دې بله ښکلې وینځه ونه لیده.

په ښځې کې د وحشت نښې نه ښکارېدې او خندل یې، خپل سپین او برېښنده غاښونه به یې رابښودل او د خپل بدن ځینو غړو ته به یې اشاره وکړه.

غړو ته داسې اشاره کول ښه کار نه دی او زه پوه شوم چې کومه ښځه که له وحشي ملتونو څخه نه وي، نو بل څوک داسې بې تربیتي نه کوي.

دغه ښځه ډېر ژر له ما سره صمیمي شوه، خو ددې ښځې شتون زما لپاره دایمي عذاب شو، ځکه چې دې ښځې غوښتل له ما سره ساعت تېري وکړي. خو زه د هغې له بیا بیا غوښتنو په تنګ شوی وم او کاپتا ته مې وښله.

ښځه له هغه سره نه جوړېده، کاپتا به وهله او له هغه به تښتېده ما ته به راتله خو کله چې

په ما وهله خوشحاله به شوه او ویل به یې له تا سره ځکه خوشحاله یم چې ته څوا کمن یې او له ما سره به مستي کولای شې.

له دې ښځې سره زموږ اړیکي په همدې ډول روان ول، خو یوه ورځ د سوریې یو پاچا (لکه چې مخکې مې ویلي ول، د هغو شمېر ډېر زیات دی) د معالجې لپاره ما ته راغی او چې کله یې دغه ښځه ولیده حیران شو.

زه پوه شوم چې زما د وینځې اندام یې ډېر خوښ شوی دی. ځکه چې زما وینځې زموږ له دود سره سم په کورکې کالي نه اغوستل او دغه پاچا هېڅکله په ردی ښځه لوڅه نه وه لیدلې.

ما چې ولیدل هغه زما له وینځې مخ نه اړوي. نو ور معرفي مې کړه او وینځې ته مې وویل چې پاچا ته شراب راوړي.

کله چې پاچا پوه شو چې دا زما وینځه ده نو ویې ویل: سینوهه! زه غواړم دغه وینځه له تا څخه واخلم. هر څومره سره او سپین چې وغواړې د هغې په بدل کې به یې درکړم.

تر دې ورځې پورې د خپلې وینځې د بیا بیا غوښتنې له کبله چې باید مستي ورسره وکړم په تنګ شوی وم. خو کله چې مې ولیدل پاچایې غواړي نو زړه مې ونه شو چې پرې خرڅه یې کړم.

ځکه زه پوهېدم هر څه چې وي خو بیا هم ښځې شپې ورته اړتیا لرم او که خپله وینځه و نه لرم مجبور به یم چې د ایشتار د الهې معبد ته ولاړ شم او د هغه ځای له ښځو سره څملم.

کله چې پاچا زما وینځه وغوښتله نو د هغې په قدر او قیمت پوه شوم، ځکه تر هغه وخته چې زموږ شیان پېرودونکی نه لري زموږ په نظر کې هم بې ارزښته راځي او کله چې د شیانو لپاره پېریدونکی پیدا شي زموږ نظر هم خانته جلبوي.

او س هغه وخت راغلی چې باید د خپلې اختراع په هکله یو څو خبرې وکړم.

کله چې ما په دارالممات کې کار کاوه متوجه شوم چې که وکړای شو غابونه په یوه پوښ کې وساتو نو له خرابېدو به یې وژغورو.

په دارالممات کې چې به کله شتمن مړي مومیایي کېدل د هغو په غابونو به یې یوه پاڼه زر راکاږل. دغه زر به د وریو په غوښه کې ننوتل او کلک به شول. پایله به دا شوه چې کله به وروسته په مومیایي کې د ورستېدا نښې ښکاره شوې نو غابونه به له وریو څخه جلا کېدل او له زرو کلونو وروسته به د غابونو لیکه په خپل حال پاتې وه.

د مړیو غاښونه له مومیایي کولو وروسته نه خرابېږي، ځکه چې له مړینې وروسته غاښ نه ورستېږي، خو له وریو جلا کېږي او د زرو په وسیله به یې هغه له وریو سره یو ځای کول چې جلا نه شي.

ما فکر وکړ چې که د ژوندیو کسانو په غاښونو د طلا یو پوښ راکاږل شي ممکنه ده د غاښونو د خرابېدا مخه ونیول شي. تر هغه وخته چې په طبس کې وم زما بېوزلی اجازه نه راکوله چې د غه ډول سینګار برابر کړم.

خو کله چې ازمیر ته ولاړم او سره او سپین راته بې ارزښته شول. نو په دې لټه کې شوم چې د غه موضوع تجربه کړم او پوه شوم چې په غاښونو د سرو زرو د یوه پوښ په راکاږلو سره هغوی له ورستېدا ساتلای شو. نوموړي پاچا چې د نور بدن د درملنې ترڅنګ یې غوښتل د خپلو غاښونو درملنه هم وکړي، له ما سره موافقه وکړه، چې زه په طلایي پاڼې سره د هغه غاښونو ته پوښ جوړ کړم چې له خرابېدا وژغورل شي.

کله چې مې د هغه پورتني او ښکتني غاښونه په جلا جلا پوښونو سره ورښکلي کړل. نو ما ته یې وویل سینوهه! تا زما لپاره ډېر زحمت و ایست او زما غاښونه دې له خرابېدا وساتل، هغه اجوره چې تا ته مې درکړه، که څه هم زیاته ده خو ستا د پوهې په اندازه نه ده.

سره له دې چې زه دې د احسان پوروړی یم. له دې کبله چې زه یو رېښتونی سړی یم. نو تا ته وایم چې ستا وینځه غواړم. که د غه وینځه پر ما خرڅه کړې ښه بیه به یې درکړم. مګر که یې خرڅه نه کړې نو هغه به درڅخه وتښتوم او که مقاومت وکړې نو بیا به تا ووژنم.

ما تر اوسه پورې د سړي خورو د سیمې له کومې ښځې سره مستي نه ده کړې. باید ته خپله وینځه پر ما خرڅه کړې، چې له هغې سره ساعت تېری وکړم او پوه شم چې زموږ له تور سترګو ښځو سره تفریح ډېر خوند لري او که له یوې سړي خورې. شنې سترګې سره چې طلایي وېښتان لري.

کله چې پاچا د غه خبرې کولې زما مریي کاپتا چې سوریې ته له راتګه وروسته یې د سوریې له سوداګرو سره د بازار د ګرمېدا چل زده کړی و. هلته موجود و او ددې لپاره چې د معاملې بازار ګرم کړي او پاچا اړ کړي چې د وینځې په بدل کې ډېر څه راکړي. نو په نارو سورو یې پیل وکړ او ویې ویل. نن زما د بادار تر ټولو سپېره ورځ ده. کاشکې زه د مور له خېټې نه وای را وتلای او د غه ورځ مې نه وای لیدلې، ځکه چې پر دغې ورځ ته غواړې زما بادار د ساعت تېري له یوازېنۍ وسیلې څخه هم محروم کړې او هغه وینځه چې

هره شپه ورسره څملي له هغه واخلې.

زه پوهېږم چې بله هېڅ یوه ښځه به ددې وینځې په شان زما دبادار زړه خوشحاله نه کړي، ځکه چې ددې په شان بله ښایسته ښځه نشته وګوره چې د هغې مخ د څوارلسم تر سپوږمۍ ښکلی دی او دوه سینې یې د ازمیر له سنتړو ورې دي.

ایا د هغې ښوی نس چې هېڅ لوړوالی نه لري ګورې او د هغې د نوم نتوتلی ځای ګورې؟!

خیر شه! د دې ښځې پر بدن یو تار ویښته نشته، بدن یې د غوا تر شېدو سپین دی، تر باقلیو نرم دی، زه باور لرم چې خدایانو ټول ښایسته رنګونه راټول کړي او ددغې ښځې په اندام او څېرې کې یې کارولي دي، ځکه خو د هغې د سر ویښتان طلایي، سترګې یې شنې، شونډې یې سرې، نوکان یې د نکریزو رنګ لري، اندام یې سپین او د سینو دوه څوکې یې ګلابي دي.

کله چې زما مریي داسې بازار ګرماوه، نو پاچا داسې هیجاني شوی و، چې له ډېرې لېوالتیا یې ساه بنده بنده کېده او و یې ویل: سینوهه! زه پوهېږم چې ستا وینځه ډېره ښکلې ده. خو هرڅه چې وغواړې دربه یې کړم، که خرڅه یې نه کړې تابه ووژنم او دا به درڅخه واخلم.

ما خپل لاس پورته کړ چې، خپل مریي غلی کړم. هغه هم خپلې نارې سورې بندې کړې او دغه سړي ته یې چې په سوریه کې د (آمورو) سیمې باچا و وویل:

دغه ښځه پر ما ډېره ګرانه ده، که زه یې خرڅه کړم. له ځان سره به مې خیانت کړی وي، ځکه خو نه غواړم چې پر تا یې خرڅه کړم. خو چمتو یم چې خپله وینځه وړیا درکړم.

ددې لپاره چې زموږ دغه دوستي ستا په یاد وي. ددې دوستۍ په یاد یې خپله خور کړې او له هغې سره له ساعت تېري خوند واخلې.

کله چې د آمورو باچا پوه شو چې زه خپله وینځه هغه ته وړیا ورکوم، نو ډېر خوشحال شو او نارې یې کړې، سینوهه! ما ګمان نه کاوه چې یوه مصری دې دومره سخاوت ولري.

له ماشوموالي تر ننه پورې چې ما څومره مصریان لیدلي، د فرعون مامورین ول، چې له موږ قلنګ اخلي او تل یې لاس د اخیستو لپاره اوږد شوی وي، دوی هېڅکله نورو ته د یوه شي د ورکولو لپاره لاس نه اوږدوي.

ته لومړنی مصری یې چې ما ته دې ثابته کړه، شونې ده په مصر کې هم داسې کسان

وموندل شي، چې لاس يې خلاص لوسخیان وي او که یوه ورځ زما هېواد امورو ته راشې، نو ژمنه دِرسره کوم چې تا به خپل ښې لوري ته کېنوم.

زما مريي وینځې ته جامې راوړې، هغې واغوستلې، د آمورو له باچا سره چې غښتلی ځوان و، او اوږده توره ږیره يې درلوده، له کوره ووته.

کله چې وتله زه پوه شوم چې زما وینځه د دغه پیاوړي سړي له لیدلو څخه چې د هغې نوی بادار و خوشحاله ښکارېده.

له دې وروسته چې باچا ولاړ کاپتا زه ملامت کړم او ويې ویل ولې دې د امورو له پاچا څه وانه خیستل؟ په داسې حال کې چې هغه چمتو و هر څه چې ته وغواړې درکړي.

ماوويل له دې امله مې دغه وینځه وریا ورکړه چې په راتلونکې څوک خبر نه دي او نه پوهېږي چې په دنیا کې به څه تېرېږي او د يو ستر دوست درلودل د سختو ورځو لپاره ښه وي.

ښايي یوه ورځ اړ شم، د دغه سړي هېواد ته ولاړ شم او هلته د دښمن له ګواښونو خوندي پاتې شم.

که څه هم دغه سړی وړوکی هېواد لري او د هغه په ټاټوبي کې له پسونو او خرو پرته بل څه نه پیدا کېږي، خو د هغه دوستي او ملګرتیا زما لپاره د خطر په وخت کې ډېره غنیمت ده.

دآمورو پاچا درې ورځې په ازمیر کې و او کله چې له دې ځایه روانېده نو د خدای پاماني لپاره ما ته راغی او ويې ویل. سینوهه! که تا د مصر ټول سره او سپین راکړي وای نو دومره به نه وم خوشحال شوی لکه چې دغه وینځه دې راکړه.

ځکه دغه وینځه تر ټولو هغو ښځو ښکلې او په زړه پورې ښځه ده چې تراوسه پورې ما لیدلې دي، زه باوري یم چې هېڅکله به له هغې څخه موړ نه شم.

که ته یوه ورځ زما هېواد ته راشې نوله دوشیانو پرته چې بل هرشی ته وغواړې دربه يې کړم او هغه دوه شیان یوه همدا وینځه او بل زما اس دي، ځکه چې زما په هېواد کې اسان ډېر کم دي او د ګوتو په شمار اسان لرو چې هغه زما د جنګي ګاډیو لپاره ضروري دي.

له دغو دوشیانو پرته چې ته هرڅه وغواړې درکوم يې او که هر څوک غواړې زه يې درته وژلای شم.

که په ازمیر کې هم څوک له تا سره دښمني لري وو ایه چې د خپلو کسانو په وسیله يې

په همدې ښار کې درته ووژنم، داده اوس ه چې ستا نوم به وانه خیستل شي.
له دغو خبرو وروسته د آمورو باچا زه ښکل کړم او ولاړ.
له څو شپو وروسته چې له وینځې لیرې وم، د ستومانۍ احساس مې وکړ، ځکه چې له هغې سره اموخته شوی وم او ځینې شپې به د ساعت تېرې او د هغې په یاد د ایشتار د الهې معبد ته تلم، خو د هغه ځای ښځو د یادې وینځې په شان زما ساعت نه شوای راتېرولای.
هوا ګرمه شوه او د پسرلي نیمایي فصل تېرشو. ګلان وغوړېدل. توتکیو الوته پیل کړ او کښتۍ د ازمیر په بندر کې حرکت ته چمتو شوې چې نورو هېوادونو ته ولاړې شي او له هغه ځایه شیان وینځې او مریيان راولي.
د پسرلي په نیمایي کې د ازمیر ښار له هیجانه ډک شو، ځکه چې له خاورو څخه د تموز د خدای د ایستلو وخت راورسېد.
د سوریې روحانیون هر کال د تموز خدای په مني کې خاورو ته سپاري او د پسرلي په نیمایي کې یې له خاورو راباسي.
پر هغې ورځ چې د تموز د خدای مجسمه یې له خاورو را ایستله په ازمیر کې عمومي جشن و او پر دغه ورځ نارینه او ښځې له ښاره وځي او بیدیا ته ځي.
ټولې ښځې او نارینه په دې ورځ په بیدیا کې په ښکاره ډول له یو بل سره ځملي.
زه هم پر دغه ورځ بیدیا ته ولاړم چې پوه شم خلک څه کوي؟
ما ولیدل چې روحانیونو د تموز مجسمه له خاورو را وایستله، خلکو خوشحالي وکړې. نڅاګانې یې پیل کړې او ویل به یې د تموز خدای ژوندی شو ی دی او هغه د ګرمۍ خدای دی.
همغه ډول چې ځمکه او هوا ګرموي د انسان بدن ته هم تودوخه ورکوي او نارینه او ښځې یو بل ته اړتیا پیداکوي.
کله چې یې د تموز خدای له ځمکې را وایست ما ولیدل چې یو شمېر ښځو یوه ګاډۍ راکشوله، په ګاډۍ کې له لرګي جوړه شوې د نارینه د بدن د یوه غړي مجسمه وه چې زه یې د نوم له ویلو شرمېږم.
زه حیران شوم چې د دغه کار هدف څه دی؟ خو وروسته مې و لیدل چې ناڅاپه نارینه او ښځې سره ګډې شوې او له دې پرته چې شرم وکړي له یو بل سره یو ځای شول چې دغه

حیواني عمل تر مابښامه روان و.

د ځینو قومونو د ښاروېتوب پته باید د دغو کارونو له لیدو ولګوو، ځکه چې په مصر کې چې یو متمدن ملت دی هېڅکله دغسې کار نه و شوی.

ځینو سپین سرو ښځو چې د ځان لپاره یې کوم کس نه و پیدا کړی له نارینه وو هیله کوله چې هغوی هم محرومې نه کړي او له دې کبله چې زه په هغه جشن کې یوازنی سیلاني وم، ډېرو به یې له ما هیله کوله چې ورسره مباشرت وکړم، خو ما به په کرکې سره له خانه شړلې او هغوی ته به مې ویل: خدایانو د ښځو لپاره یو وخت ټاکلی دی. کله چې د ښځې عمر له دې مرحلې تېر شي باید له هغه وروسته په دې فکر کې نه وي، چې له چا سره ځملي، ځکه که خدای غوښتي وای چې ښځې دې د عمر تر پایه پورې له نارینه وو سره معاشرت وکړي نو د هغوی د شهوت لپاره یې حد نه ټاکه.

يوولسم څپرکی

(هورم هب)پخوانی اشنا

له دې جشنه وروسته د سوريې له سرحدونو خبر راغلی چې خبيري قبايلو بيا حمله کړې ده. دخبيري قبيلو بريد نوې خبره نه وه ځکه دغو قبايلو به په هر پسرلي کې بريدونه کول خو په دې کال يې جرائت ډېرشوی و او هرځای ته چې رسېدل د مصر د پوځي چونيو عسکر يې وژل.

دوی به په ځينو سيمو کې حتی ځايي مشران هم وژل او په يوه واړه ښار کې يې باچا او د ښار ټول او سېدونکي ان ښځې او ماشومان ووژل.

کله چې دغه خبر فرعون ته ورسېد له خبيري قبايلو سره د مبارزې لپاره يې يو لښکر له مصره سوريې ته واستاوه او زه پوه شوم چې د مصر د پوځ او د خبيري قبايلو ترمنځ به چې د سوريې خاورې ته ننوتي دي سخت جنګ وشي.

ما هېڅکله د جنګ ميدان نه و ليدلی او د جنګ د ټپيانو له حالته خبر نه وم. زه په دې نه پوهېدم چې ګرز، توره، او نيزه په بدن کې څه ډول ټپ پيدا کوي.

دجنګ په ميدان کې د ټپيانو د حالت د مطالعې ضرورت اړ ايستلم چې دغه ميدان وګورم او له همدې امله مې له ازمير څخه حرکت وکړ او د سوېل پر لور ولاړم.

د اورشليم په نوم په يوه واړه ښار کې د مصر له پوځيانو سره يو ځای شوم چې د نيل له ساحله راغلي ول.

. دغه پوځ دومره قوي نه و لکه چې مشهور شوی و، دوی يو درزن جنګي ګاډۍ او دوه زره غشي ويشتونکي او نيزه لرونکي درلودل.

کله چې زه هغه کمپ ته ننوتم ومې غوښتل چې قوماندان وګورم، پوښتنه مې وکړه چې د پوځ قوماندان څوک دی. ما غوښتل له هغه اجازه واخلم چې د جنګ په ميدان کې طبابت او جراحي وکړم.

دوی راته وويل چې د پوځ قوماندان د هورم هب په نامه يو ښکلی ځوان دی.

ماغوښتنه وکړه چې د هغه قوماندانۍ او دفتر ته مې ورولي. کله چې مې هغه له لیرې ولید نو متوجه شوم چې هغه راته اشنا دی او کله چې رانژدې شو نو را یاد شو چې هورم هب څوک دی؟

دی هماغه ځوان و چې په کومه ورځ زه د مصر له ځوان ولیعهد سره د مصر بېدیا ته تللی وم، دی سهار وختي له خپل باز سره راښکاره شو او بیا د ولیعهد یانې د مصر د نوي فرعون په چوپړ کې ودرېد.

هورم هب زه وپېژندم او ویې ویل اوو...... سینوهه! ته دلته څه کوې؟ په مصر کې ټول وايي چې ته مړشوی یې او داسې اوازه خپره شوې ده چې د مور و پلار ښېرا چې تا یې قبر خرڅ کړی و نابود کړی یې.

بیا یې زما د برخلیک پوښتنه وکړه، ما د هغه وخت له اړتیا سره سم د خپل برخلیک په هکله ورته توضیحات ورکړل او ومې ویل، زه د نفرنفر په نوم دیوې ښځې قرباني شوم.

هورم هب وویل زه هم له دې ښځې سره څملا ستلای یم، هغې غوښتل زما شتمني هم ترلاسه کړي، خو ماستا اپوته خپل کور او د مور و پلار قبر خرڅ نه کړل، بلکې په دې مترو کې سره مې چې زما په لاس کې ده هغه سمه کړه.

سینوهه! زه باید درته ووایم چې ښځه تر هغه وخته د درناوي وړ وي چې په یوې تمساح بدله نه شي او کله چې لکه یوه تمساح حریصه شوه باید له هغې سره د یوه تېټ مریي په شان چلند وشي.

بیا ما د مصر او طبس د حالاتو په هکله پوښتنه وکړه او هورم هب وویل نه پوهېږم چې د مصر ملت څه ګناه کړې چې خدایانو دغه فرعون د هغوی باچا کړی دی؟ ځکه چې دغه فرعون عقل نه لري او لیونی دی. ددغه فرعون خدای چې هغه ترې دنده او امر ترلاسه کوي، دده په شان لیونی دی او داسې شیان وايي چې لیونو هم نه وي ویلي.

په یاد به دې وي چې کله دغه فرعون باچا شو ټول هغه مریيان یې خوشې کړل چې په کانونو کې یې کار کاوه.

او ایا اورېدلي او یا دې لیدلي چې د مریيانو ازادي کومه بلا رامنځته کړه او څه ډول مونږ ددې لپاره چې په طبس کې امنیت راولو مجبوره شوو چې هغوی ووژنو.

ومې ویل هو! کله چې مریيان له کانونو را ووتل زه هم په طبس کې وم او ومې لیدل چې څه ډول یې د مړیو په ښار برید وکړ او ټول شیان یې لوټ کړل

هورم هب وویل سره له دې چې فرعون ولیدل. له ګانونو ځخه د مریيانو ازادي ځومره لویه بلا او فتنه رامنځته کړه. خو بیا هم له خپلو خبرو او کارونو نه اوړي او وايي چې د یوه مریي او شهزاده ترمنځ توپیر نه شته او مریيان او اشرافان د هغه د خدای په نزد یو شان دي.

ددې مانا دا ده چې څوک وايي اوربشې او شات یو شان دي او توپیر نه لري.

ددغه فرعون یوه نوې خبره دا ده چې ماته وايي خبیري قبایل داسې رام کړه چې وینه تو یه نه شي.

ایا دا ممکنه ده چې له وینې بهېدا پرته وحشیان رام کړو؟ سینوهه! زه تاته وایم، ته یو ډاکټر یې. ایا له وینې بهېدا پرته د ناروغ خېټه څیرلی او اضافي کولمه یې راایستلای شې چې سړی مړ نه کړي؟

فرعون ددغو قومونو جنګي غړونه چې د وحشي حیواناتو له غړونو بد دي. نه دي اورېدلي چې پوه شي له دوی سره نرم چلند نه شي کېدای.

له دې خبرې وروسته هورم هب وخندل او ویې ویل. خو زه د فرعون خبرو ته غوږ نه ږدم او د دوی وینه به داسې وبهوم چې تل به پښېمانه شي چې ولې له موره پیدا شوي دي؟

ما فیصله کړې چې ددې قبیلې ریښه داسې وسوځوم چې په راتلونکې کې هېڅکله خبیري قبیله ونه کړای شي چې په پسرلي کې یرغل وکړي.

خو سینوهه! زه ستا د احسان پوروړی یم. ځکه چې زه هېڅکله هغه ورخ نه هېروم چې موږ له ولیعهد سره له بیدیا ستنېدو نو هغوی نیت کړی و چې ما ووژني. خو تا پخپلو خبرو سره زما د وژنې مخه ونیوله. په دې ورخ تا په خپلې هوښیارۍ سره زما ژوند وژغوره.

له همدې امله زه تا ته هرکلی وایم چې زما پوځ ته راغلې او ته کولای شې په جګړه کې راسره ګډون او د عسکرو علاج وکړې.

ستا تنخوا به د فرعون له جیبه درکړم. هرکله. چې زه وزګار وم ته به له ما سره یې او له ما سره به ډوډۍ خورې.

بیا هورم هب د شرابو جام پر سر واړاوه او زیاته یې کړه، کله چې طبس ته د خبیري قبیلو د حملې خبر ورسېد او فرعون و غوښتل سوریې ته لښکرې واستوي، نو په طبس کې موجود یو قوماندان او لښکر مشر چمتو نه شو چې ددې لښکر مشرۍ پر غاړه واخلي ددې لپاره چې پوهېدل خبیري قبیله خونړۍ او جنګي خلک دي نو هر یو لښکر مشر په

یوې پلمې د لښکر له مشرۍ ګوښه وکړه.

ځکه چې دوی نه یوازې له خپله مرګه وېرېدل بلکې پر دې هم پوهېدل چې له سرو او سپینو به لېرې شي.

ددې لپاره چې د سوریې په دښتو کې سره او سپین نه پیدا کېږي او ددې اپوټه د فرعون په شاوخوا کې سره او سپین ډېر وي.

سره له دې چې زه د فرعون له ټولو قوماندانانو ځوان یم، خو دغه ماموریت او دنده مې ومنله. لامل یې دا و چې د خبیریانو خطر ختم کړم او داسې کار وکړم چې نور ونه کړای شي په سوریې حمله وکړي.

د فرعون لښکر مشران ډېر شتمن دي او د امون له کاهینو سره شریکان دي. دوی هڅه کوي چې د امون د خدای نفوذ له منځه ولاړ نه شي.

نن سبا په مصر کې د فرعون د خدای یانې آتون او د مصر د پخواني خدای (آمون) ترمنځ ستره مبارزه پیل شوې او لا معلومه نه ده چې په دې مبارزه کې به څوک بریالی شي؟

فکر کوم د مصر ستر قاضي او د آتون د خدای کاهن (آمي) لټه کوي چې په دې کار کې د فرعون ملاتړ وکړي.

فرعون پوهېده چې په مصر کې د آمون خدای دومره پیاوړی شوی دی چې د امون کاهنین د فرعون حکم ته غاړه نه ږدي او که د فرعون کوم امر د خپلو ګټو په خلاف وبولي نو د آمون له لوري یو حکم صادروي چې د فرعون حکم پرې لغوه کړي.

فرعون او ستر قاضي چې له دې زیات د امون د خدای او د هغه د کاهنینو باچاهي نه شي زغملای اوس په دې لټه کې دي چې د آتون خدای دومره لوی کړي چې آمون له منځه لاړ شي

له همدې امله یې ماته امر کړی چې په دغه سفر کې چې هر ښار ته ننوځم د آتون د خدای لپاره یو معبد جوړ کړم او ما لومړنی معبد دلته په اورشلیم کې جوړ کړ.

زه نه د آمون او نه د آتون په خدای عقیده لرم، خو فکر کوم چې فرعون دلته تېروتنه نه کوي او د هغه سیاست سم دی. ځکه دا د منلو نه ده چې مصر دې فرعون هم ولري خو د آمون کاهین دې د هغه پر ځای حکومت وکړي.

مقصد مې دا دی چې د مصر سرلښکریان او قوماندانان له دې امله چې د آمون نه کاهینو سره یو لاس شوي دي او اوس خپلې ګټې په خطر کې ویني نو نه غواړي چې په دې حساس وخت کې له مصره لیرې وي او له خپلو ګټو دفاع ونه شي کړای او که په مصر کې له

سياسي بدلونونو څخه نه ډارېدلی ښايي يوه پکې ددغه لښکر مشري کړې وای او له مصره به وتلي وای او سوريې ته به راغلي وای.

ما وويل چې د فرعون له سياست سره مخالفت نه لرم، بلکې هغه ته حق ورکوم چې لټه وکړي د آمون د کاهنينو قدرت کم کاندي او هغه شی چې ماته د منلو نه دی دا دی چې فرعون وايي. زه غواړم له حقيقت سره باچاهي وکړم او زه دغه موضوع خطرناکه بولم.

ددې لپاره چې حقيقت د يوې تېرې تورې په شان دی، چې هېڅکله يې بايد يوه ماشوم ته ورنه کړو دا خو لا پرېږده چې د فرعون په شان يوه ليوني ته يې ورکوو.

کله چې شپه شوه ما د هورم هب کېږدۍ ته نژدې په يوې کېږدۍ کې استراحت وکړ او کله چې سرتېري پوه شول، چې زه ډاکټر يم هڅه يې کوله چې له ما سره ملګري شي. ځکه چې هر عسکر هڅه کوي د يو ډاکټر ملګرتيا خپله کړي، چې د جنګ په ميدان کې هغه معالجه کړي.

بله ورځ سهار نغارې ووهل شوې، عسکر يې له خوبه پاڅول او هر قوماندان د خپلو عسکرو په مخکې ودرېده.

کله چې د عسکرو کتارونه منظم شول هورم هب چې يوه متروکه يې په لاس کې وه، له خپلې کېږدۍ بهر شو. يوه مريي يې پر سر چترۍ نيولې وه او بل مريي ورته پکې واهه چې مچان ترې وشړي.

هورم هب د عسکرو پر وړاندې داسې وينا وکړه:

((اې د مصر سرتېرو، چې په تاسو کې چټل تورپوستي او د سوريې تنبل نيزه لرونکي هم شته او ټول د مصر د پوځ غړي دي او دغواياڼو د يوې پادې په شان نارې وهې.

زه نن نيت لرم چې تاسې د جنګ ډګر ته بوځم او وګورم چې ايا له خبيريانو سره جنګېدلای شئ او کنه؟ که له هغوی سره د جنګ وس ونه لرئ هيله کوم چې تر وروستي کس پورې ووژل شئ چې مجبور نه شم ستاسې منحوس بدنونه له ځان سره مصر ته يوسم او زه به تنها او يا هم له يوه ټولي ريښتونو سرتېرو سره مصر ته ولاړ شم.

اې.... ټولی مشره چې پوزه دې سوری ده، خپل هغه ناپوه عسکر ته يوه لغته ورکړه چې خپله شاګروي چې پوه شي کله چې زه خبرې کوم دی دې خپله شا نه ګروي.

نن کله چې موږ پر خبيريانو بريد کوو زه به تر ټولو مخکې راون يم، ستاسې په مخکې به له خبيريانو سره جنګېږم او زه به ستاسې هر يوه ته پام کوم، چې وګورم کوم يو د جنګ

له ډګره شاتګ کوئ او یاسم نه جنګېږئ.

تاسې ته داډ درکوم چې نن شپه به زما له دې متروکې وینه څاځي. دغه وینه به د هغو کسانو له بدنه وباسم چې د جنګ په ډګر کې ښه ونه جنګېږي او ښه پوه شئ چې زما متروکه د خبیریانو له نیزې خطرناکه ده، ځکه چې د هغو نیزې مسې څوکې لري او څوکې یې ژر ماتېږي.

خبیریان ددې غره ترشا دي چې تاسې یې ګورئ او بېګاه زما د کشف مامورین تللي ول چې معلومه کړي د دوی شمېر څو دی؟ خو دارېدلي ول او تښتېدلي دي، دوی بریالي نه شول چې د هغوی شمېر معلوم کړي.

خبیریان یوازې یو ویروونکی شی لري او هغه د دوی غږ دی، خو که د هغوی له غږه وېرېږئ نو پخپلو غوږونو کې د مټ ختیه کېږدئ چې غږ یې وانهورئ.

البته دغه ختیه ددې سبب هم کېږي چې د خپلو قوماندانانو غږ وانهورئ نو غوره ده چې له دغه کاره تېر شئ!

هغه کس به سخت پښېمانه شي چې له ښې پرته غشی وولي او هغه کس به هم پښېمانه شي چې د خپل مشر له امر سره سم غشي ونه ولي.

په جنګ کې بریالیتوب یوازې په مېړانه کې نه دی، بلکې په دې کې هم دی چې عسکر د خپل مشر امر ته غاړه کېږدي.

که تاسې نن بریالي شوئ، نو د خبیریانو ټول شیان، پسونه او غواګانې به ستاسې شي زه به پخپله نه یوه کړۍ مس، نه هم سپین زر او چت کړم او نه به یو پسه واخلم.

نن سبا خبیریان ډېر شتمن شوي ځکه چې هغوی ډېر کلي او بانډې لوټ کړي او د هغوی ټوله شتمني به د بریالیتوب په وخت کې ستاسې شي.

که بریالي شئ د هغوی ښځې به هم نن شپه ستاسې شي، خو که ماتې وخورئ، زما خونړۍ متروکه به نن شپه ستاسې هر کلی وکړي.))

کله چې سرتېرو دغه خبرې واورېدې خپلې تورې او نیزې یې له زغرو سره وجنګولې، خپلې لیندۍ یې وښورولې او خپل هیجان یې نندارې ته وړاندې کړ.

هورم هب وویل داسې ښکاري چې تاسې غواړئ ډېر ژر له خبیري قبیلو سره وجنګېږئ، خو له دې مخکې چې موږ د جنګ ډګر ته ولاړ شو، باید په دې ځای کې د فرعون د خدای لپاره یو معبد جوړ کړو.

د آتون په نوم د فرعون خدای جنګي خدای نه دی او ستاسې په کار نه راځي، ځکه خو له تاسې سره مرسته هم نه شي کولای.

نو ضروري نه ده چې ټول د معبد د جوړولو لپاره دلته پاتې شئ، يوازې د پوځ شاتني کسان کفايت کوي او پاتې همدا اوس روانېدای شئ.

تاسې بايد نن منزل وکړئ چې خيبري قبيلو ته ورسېږئ، خو پوه شئ چې کله هغوی راوسېدل زه به تاسې ته د استراحت اجازه درنه کړم او که ستړي هم ياست بايد له هغوی سره جنګ وکړئ چې ونه تښتي.

له هغه وروسته هورم هب خپله متروکه وښوروله، سرتېرو حرکت وکړ او د خپلو بيرغونو او نخښو ترشا روان شول.

د ځينو عسکرو د ټوليو نښه د زمري لکۍ وه او ځينې ټولي د تمساح د سر په نښې پسې روان ول.

د پوځي ټوليو په مخ او شاکې جنګي ګاډي روانې وې چې د هغوی ملاتړې وي او پرې نه ږدي چې پر هغوی ناڅاپه حمله وکړي.

کله چې عسکر روان شول هورم هب او د پوځ شاتني کسان له يو شمېر صاحب منصبانو سره د هغه ځای پر لور ولاړل چې هلته د آتون معبد جوړېده، زه هم له هغوی سره ولاړم.

د تګ پر مهال مې واورېدل چې افسران له يو بل سره غږېږي او وايي دغه بدعت چې نن هورم هب وکړ هېڅ د منلو نه دی.

تر هغه ځايه چې موږ ليدلي دي د جنګ په وخت کې پوځي قوماندانان د لښکر ترشا ځي او په تختونو کې له شا ګوري چې کوم عسکر ونه تښتي او اوس هورم هب وايي چې هغه به له لښکرو او سرتېرو سره يوځای د دښمن پر ضد جنګېږي.

نو موږ هم مجبوره يو چې د هغه پيروي وکړو او د عسکرو په مخکې لاړ شو.

په دې بڼه کې به د تښتېدنکو عسکرو مخه څوک نيسي او څوک به د هغوی عملونه ليکي؟

ځکه چې عسکر خو پخپله سواد نه لري چې د خپلو ملګرو کارونه وليکي. يوازې صاحب منصبان ليکل کولای شي، چې کوم عسکر مېړانه کړې او کوم يو ډارن و يا تښتېدلی دی.

هورم هب چې مخکې و دغه خبرې يې اورېدلې او کله خو به يې خپله متروکه ښوروله.

تر دې چې معبد ته ورسېدو.

دولسم څپرکی

(د مصريانو لپاره) يوغير عادي خدای

معبد وړوکی و او د وخت د کمي له امله يې ونه کړای شول چې د هغه چت جوړ کړي يوازې لږ لرګي او مټه خټه يې وکارول‌ه او يوه ودانۍ يې جوړه کړه.

کله چې موږ د معبد مخې ته ورسېدو ومو لیدل چې په منځ کې يې د خدای مجسمه نشته د پوځ شاتني سرتېري د خدای د نه شتون له امله حيران شوي ول او يوبل ته يې ويل دا څه ډول معبد دی چې خدای نه لري.

زه هم د سرتېرو په څېر هک پک پاتې وم. ځکه چې تر هغه وخته پورې مې له خدايه پرته معبد نه و ليدلی او هر ځل چې هر معبد ته ننوتم کتل مې چې د يوه خدای مجسمه هلته شته.

هورم هب چې وليدل ټول حيران شوي يو، نو و يې ويل هغه خدای چې زموږ فرعون يې عبادت کوي يو عجيبه خدای دی چې زه هغه تاسې ته نه شم معرفي کولای ځکه زه پخپله هم نه پوهېږم چې دغه خدای څه ډول دی.

دغه حيرانوونکی خدای نه سترګې لري، نه خوله او نه خېټه .لاس او پښې لري. خواړه نه خوري ، شراب او د اوربشو اوبه نه څښي او فرعون وايي چې د هغه خدای د انسان په شان نه دی او نه ليدل کېږي. خو که تاسې غواړئ هغه وپېژنئ ممکنه ده دلمر په شان يو ګرد شی له خان سره مجسم کړئ (*مقصد نالیدلی او واحد خدای دی او تاریخ د دې نبودنه کوي چې دغه فرعون د لومړي ځل لپاره د توحید پرستی تبلیغ کړی دی ژباړن*) سرتېري ستانه شول او لمر ته يې وکتل. د دوی رضايت نه و حاصل شوی او له ځانونو سره بونګېدل.

زما پام و چې ويل يې فرعون ليونی شوی ځکه تر هغه چې يو کس ليونی نه شي د هغه خدای عبادت نه کوي چې لاس ،پښې ، خېټه. خوله او سترګې نه لري.

هورم هب هم د خپلو سرتېرو په شان فکر کاوه او فرعون يې ليونی باله.

بيا يو ځوان کاهن چې د سر وېښتان يې نه وو خريلي او د کتان کميس يې اغوستی و

راغی، په معبد کې یې یو ګړی شراب، په یوه لوښي کې د زیتون تیل او یوه کوده پسرلني بوټي کېښودل او بیا یې یوه سندره پیل کړه چې ویل یې فرعون دغه سندره د خپل خدای لپاره ویلې ده.

موږ ددې سندرې په هکله په څه پوی نه شوو او سرتېرې چې بې سواده وو هغوی هم په څه پوی نه شول.

په دې سندره کې دا خبره کېدله چې آتون داسې خدای دی چې نه لیدل کېږي، خو په هرځای کې دی.

پخپلې رڼا او تودوخې سره ځمکه روښانه کوي، هغې ته تودوخه ورکوي او ټولې ځمکې، د نیل سیند ټول نعمتونه او خوښي د هغه له امله دي.

دغه راز یې وویل، که آتون نه وي، زمری د شپې مهال ښکار نه شي کولای. مار له خپلې سوړې او دغه راز چرګوړی له هګۍ نه شي راوتلای.

هغه زیاته کړه که آتون نه وي مینه نه رامنځته کېږي، هېڅ یو نارینه نه شي کولای کومه ښځه خپله خور کړي او هېڅ یو ماشوم به د مور له نسه پر ځمکې پښه کېنږدي.

ځوان کاهن له دغو خبرو وروسته وویل، د مصر باچا د خدای زوی دی او د خپل پلار په شان په مصر او پر هغو هېوادونو پاچاهي کوي چې د مصر تر واکمنۍ لاندې دي.

کله چې سرتېرو دغه خبرې واورېدې خپلې تورې او نیزې یې په خپلو زغرو ووهلې او په دې ډول یې خپله خوښي وښودله، ځکه هغوی یوازې په دې برخې ښه پوی شول.

دوی پوهېدل، په دې کې شک نشته چې فرعون د خدای زوی دی چې تل همداسې ول او په راتلونکې کې به تل د مصر فرعون د خدای زوی وي.

په دې ډول د آتون د معبد د پرانستلو کار پای ته ورسېد او بیا موږ روان شوو.

له موږ څخه زما مقصد د پوځ شاتني سرتېري، او د هورم هب په مشرۍ صاحب منصبان دي.

هورم هب پخپلې جنګي ګاډۍ کې ناست تر پوځ مخکې روان و او له هغه وروسته یو شمېر افسران روان ول، ورپسې سرتېري او ترشا یې یو شمېر نور افسران روان ول.

ځینې افسران په جنګي ګاډیو او ځینې پر راوانو تختونو سپاره ول، خو زه پر یوه خره سپور شوم او د جراحۍ د وسایلو او درملو صندوق هم راسره و.

موږ تر هغه وخته روان وو، چې سیوري لوړ شول او یوازې د ورځې په نیمایي کې د

ډوډۍ لپاره و درېدو.

پخه شوې باقلي او پر سر یې اچول شوي د زیتون تېل مو وخوړل کله خو به ستومانه او معیوبه سرتېري چې له لارې به پاتې شول د لارې په څنډه کې کېناستل خو هغو افسرانو به چې له شاروان ول په مترکو ووهل.

یو ځل مې ولیدل چې د یو افسر جنګي ګاډۍ د یوه سرتېري په مخکې چې له ستومانۍ د لارې په څنډه کې ناست و، ودرېده، دغه افسر له خپلې ګاډۍ ورټوپ کړه او په دواړو پښو د سرتېري په خېټه کې ودرېد.

دغه سرتېری د افسر د دغه ګوزار له امله ځای پر ځای مړ شو، خو هېچا اعتراض ونه کړ. ددې لپاره چې د جنګ ډګر ته د تللو لپاره اجیر شوي سرتېري تنبلي ونه کړي.

کله چې سیوري لوړ شول موږ هغو غونډیو ته ورسېدو چې د یوې غرنۍ سیمې پیل ګڼل کېدې. ناڅاپه په سرتېرو د غشو باران جوړ شو او معلومه شوه چې یو شمېر خبیریانو په دغو غونډیو کې زموږ په سرتېرو غلچکی برید کړی.

د غشو د باران له امله هغه سرتېري چې سندرې یې ویلې غلي شول خو هورم هب دغو غشو ته اهمیت نه ورکاوه. له دې امله چې موږ د پوځ له مهمې برخې سره یو ځای شوي وو او د لښکر مخکیني او شاتني ځواکونه او د هغه زړه سره یو ځای و، نو هورم هب امر وکړ چې سرتېري دې ګړندي شي او له دې ځایه دې لیرې شي. ددې کار موخه دا وه چې د خبیري ځواکونو پر اصلي برخې حمله وکړي او د لارې په دواړو غاړو کې له خبیري غشي ویشتونکو سره په مبارزې خپل وخت تېر نه کړي.

زموږ جنګي ګاډیو په یوه برید کې غشي ویشتونکي له لارې لیر ې کړل او موږ خپله لاره ووهله.

زما په څنګ کې یو افسر چې د پوځ د خوړو او د حیواناتو د ښو مسول و پر یوه خره سپور و. له دې امله چې له سهاره تر بېګا له یو بل سره وو نو له ما سره ملګری شو، له ما یې غوښتنه وکړه چې که ووژل شو داسې یو کار وکړم چې جنازه یې له منځه ولاړه نه شي او دهغه خپلوانو ته یې ورسوم چې مومیایي یې کړي.

هغه به ویل خبیریان ډېر زړه ور او بې رحمه دي او د شپې تر را رسېدا پورې به موږ ټول ووژني.

د ورځې څلورمه برخه لا پاتې وه چې د غونډیو په منځ کې یوه پراخه دښته راښکاره

شوه او معلومه شوه چې خبيريانو هلته پند غالي جوړ کړي دي.

ترکومه ځايه چې ستر ګو کار کاوه هومره توري کېږدي. يوه په بلې پسې ولاړې وې. دکېږديو په مخکې خبيريانو له زغرو او ځلانده نيزو سره چيغې وهلې او د دوی غږ په بيديا کې داسې انګازه کوله چې په زړونو کې يې وېره ګډوله.

هورم هب خپل سرتېري منظم کړل نيزه لرونکي يې په منځ، غاښه لرونکي يې په دواړو غاړو کې ودرول او بيايې ټولو جنګي ګاډيو ته وويل کله چې ما امر وکړ نو حمله وکړئ او موږ به ستاسې ترشا حرکت وکړو.

ځوغتې ګاډي يې له ځان سره وساتلې او امر يې وکړ چې تل به له ده سره وي او له هغه به نه لېرې کېږي.

هورم هب چې پوه شو د هغه سرتېري د خبيريانو له نارو او چيغو او د هغوی د نيزو او زغرو له برېښنا وېرېدلي دي. نو ناري يې کړې: اې د مصر او سوريې نارينه وو! او اې تورپوستو چې د مصر د لښکر يوه برخه ياست له دغو نارو سورو مه وېرېږئ.

دغه نارې تاسې ته زيان نه شي رسولای او پوه شئ چې د خبيري سپاهيانو شمېر هم ډېر نه دی.

دغه کېږدۍ چې ګورئ د دوی د ښځو او ماشومانو ځای دی او د هغه لوګي ددې ځرګندونه کوي چې، خواړه پخوي.

که تاسې مېړانه وکړئ نن شپه به د هغوی خواړه وخورئ او د خبيريانو ښځې به ستاسې وي.

زه هم لکه يو وږی تمساح داسې شوی يم او غواړم جنګ ډېر ژر زموږ په ګټه پای ته ورسېږي چې وکړای شم د هغوی خواړه وخورم.

تر دې وروسته چې هورم هب د حملې امر وکړي خبيري سپاهيانو چې سختې چيغې يې وهلې پر موږ حمله وکړه او ماليدل چې د هغوی سرتېري تر موږ ډېر دي.

کله چې زموږ نيزه لرونکو وليدل چې هغه وېرونکي سرتېري را نژدې کېږي. نو شاته يې وکتل او ما هم د هغوی په شان شاته وکتل چې پوه شم له کومې لارې تښتېدلای شم.

خو زموږ ترشا يوازې افسران ول چې پخپلو متر کو يې ډېرې ترلې وې او هغه يې ښورولې.

د دوی توري هم برېښېدلې او زموږ سرتېري پوهېدل چې د تښتې لاره نشته. پردې

سرېښره ټول وړي او ترې وو او فکر يې کاوه چې که وتښتي خبيري سرتېري به په بيړه ور ورسېږي او هغوی به قتل عام کړي.

له دې امله يې تېښتې ته زړه ښه نه کړ او دومره سره نژدې شول چې ترمنځ يې واټن نه و او ان يو خس يې هم په منځ کې نه شو تېرېدای.

کله چې موږ ته نژدې شول خبيري غشي ويشتونکو خپل غشي وويشتل، له دې امله چې د غشو ووززز......ووززز... اوازونه ډېر وېرونکي ول او مرګ هره شېبه انسان ګواښي، زه د هغوی له غږونو وېرېدم. ځکه چې داسې منظره مې ليدله او داسې غږونه مې اورېدل چې تر او سه پورې مې نه ليدلي ول او نه اورېدلي.

په دې وخت کې هورم هب خپله متروکه وايستله او ويې ښوروله نغارې ووهل شوې. شېبه وروسته ګرندی ګاډي، وخوځېدې! او د هغو ترشا زموږ ټولو سرتېرو حرکت وکړ ،داسې نارې يې وهلې چې ما کتل د دوی غږ د خبيري سرتېرو تر غږونو اوچت و.

زه پوهېدم چې زموږ سرتېرو د دې لپاره چې وېره له ځانه ليرې کړي نارې وهلې او ما هم د هغوی په شان چيغې وهلې او د نارو په وخت کې مې احساس وکړ چې نه وېرېږم.

سره له دې چې خبيري سرتېري زړه ور ول خو جنګي ګاډي يې نه درلودې او زموږ ګاډيو د هغوی ترمنځ يوه ليکه او درز جوړ کړ چې د نيزه لرونکو لپاره يې لاره خلاصه کړه.

کله چې زموږ نيزه لرونکي دغه درز ته ننوتل د هورم هب د امر له مخې زموږ غشي ويشتونکو د دښمن لښکر په غشو وويشت.

له دې وروسته د دواړو لورو سرتېري سره يو ځای شول، خو له لېرې د شتر مرغ له لوړې ښکې سره د هورم هب وسپنيزه خولۍ ښکارېده او همغه راز د ټولو سرتېرو په مخکې جنګېده.

زما خر د جنګ د ډګر له شور ماشوره وېرېدلی وا و ځان يې د جنګ د ډګر منځ ته واچاو. ما هڅه وکړه چې مخه يې ونيسم خو بريالی نه شوم، ومې ليدل چې خبير ي سرتېري په زړورتيا سره جنګېدل او چې پر ځمکه به ولوېدل هڅه به يې کوله چې په تورې يا نيزې سره زموږ سرتېري او اسونه له منځه يوسي.

هرلور ته مې چې کتل وينې مې ترسترګو کېدلې او پر ځمکه دومره مړي او ټپيان پراته وو، چې شمېرلای مې نه شول.

نابېره خبيري سرتېرو چيغې ووهلې او شاتګ يې وکړ، علت يې دا و چې زموږ جنګي

ګاډيو د هغو ليکې ماتې کړې وې، ځانونه يې د هغوی خيمو ته رسولي ول او هغو ته يې اور ورته کړی و. کله چې خبيريانو کتل چې ښځې، ماشومان، پسونه او غواګانې يې په خطر کې دي نو د هغوی د ژغورنې لپاره د کېږديو پر لور ولاړل او همدا موضوع د هغوی د تباهي سبب شوه، ځکه چې زموږ ګاډي د هغوی لور ته ستنې شوې، زموږ سرتېري هم له شا راورسېدل او خبيريان د دوو حمله کوونکو ډلو له لوري قتل عام شول.

وروسته له ټول شجاعت سره سره ژوندي پاتې کسان و تښتېدل چې روغ ووځي.

هر خبيري سرتېری به چې ووژل شو پلټل کېده او زموږ سرتېرو به هر هغه شی ترې اخيست چې د استفادې وړ به و.

دوی به د مړو يو-يو لاس هم ترې غوڅاوه چې له جنګه وروسته يې د مصريانو په کمپ کې د لښکر د مشر د مقام پر وړاندې يو پر بل واچوي.

له دې وروسته چې پوه شول خبيريانو ماته خوړلې ده او نور مقاومت نه شي کولای نو زموږ په سرتېرو د سړي وژنې غوصه برلاسې شوه او هر ژوی به يې واژه، ان د کوچنيانو مازغه يې په ګورز، باد باد کړل.

زموږ له سرتېرو څخه ان غواګانې، اسونه او پسونه هم خوندي نه ول.

تردې پورې چې هورم هب د جګړې د بندولو امر وکړ او ويې ويل هغه کسان دې نور نه وژل کېږي چې له جګړې څخه ژوندي پاتې دي. نو موږ ووېل ژوندي پاتې کسان دې اسيران او خرڅ کړای شي.

زما خره د جنګ تر پايه پورې آخوا دېخوا منډې وهلې او ترپېده.

ما په ډېرې سختۍ سره ځان پرې ټينګ کړی و چې پر ځمکه و نه لوېږم.

بالاخره زموږ يوه سرتېري د خپلې نېزې په لاستي د خره وربوز ته ګوزار ورکړ، هغه يې کرار کړ او زه ترې کوز شوم.

سرتېرو چې پر دغې ورځ وليدم چې خره زه کړولی يم، نو له هغه وروسته يې پر ماابن الحمار نوم کېښود.

په داسې حال کې چې زموږ سرتېرو د پسونو، آسانو او غواګانو د ټولولو او خبيري قبايلو د شيانو د لوټولو او د هغوی د ښځو د ضبطولو په حال کې ول.

ما د جنګ په ميدان کې له يو شمېر سرتېرو سره د ټپيانو معالجه کوله او کله چې شپه راغله ما د لارې يوې او بلې خوا ته د بلو اورونو په رڼا کې د ټپيانو درملنې ته دوام ورکړ.

د خبيري سرتېرو ګرزونو ،نېزو او تورو زموږ يو شمېر سرتېري سخت ژوبل کړي ول او ما بايد دهغوی د معالجې لپاره هڅه او بېړه کړې وای.

په داسې حال کې چې زموږ تېپيان د سختو دردونو له لامله څورېدل د کمپ له شاوخوا ساندې تر غوږ کېدلې، دا د هغو ښځو ساندې او نارې وې چې زموږ سرتېرو هغه پخپلو کې سره وېشلې او له هغو يې استفاده کوله.

کله کله به اړ شوم د يوه ټپي د سر اوښتې پوستکې بېرته د هغه پر سر ور وګنډم، کله به مې د بل سرتېري کولمې د هغه په خېټه کې ځايولې او خېټه به مې ورګنډله.

کله چې به مې کتل د يوه ټپي د رغېدا هيله نشته، نو په رګونو کې به مې ډېر اپيم ور ننه ايستل، د اوربشو ډېرې اوبه (بيير) به مې پرې وڅښل چې د درد له احساسه پرته مړ شي.

ما يوازې د مصري سرتېرو معالجه نه کوله بلکې د زړه سوي له امله مې خبيري سرتېري هم معالجه کول.

ما چې کله د ځو خبيري سرتېرو ټپونه ور وتړل په دې وخت کې د هغوی د ښځو چيغې پورته شوې او دوی يې غرونه واورېدل.

پر دغو ښځو باندې زموږ سرتېرو تېری کړی و ، دغو ټپيانو هغه پټې بېرته لېرې کړې چې ما پر زخمونو ور تړلې وې نو ځکه وينې ترې ولاړې او د ډېرې وينې له بهېدا څو شېبې وروسته ومړل.

ما له دې امله پر خبيري سرتېرو زړه خوږاوه چې پوهېدم د مصر سپاهيانو پرې يرغل کړی او دا دفرعون او د مصر د پوځ لپاره وياړ نه دی ځکه چې خبيريان پوځي کسان نه وو ، بلکې کوچيان قبايل، لوږې هغوی لوټمار او چور ته اړ کول او د سوريې د نورو اوسېدونکو په شان د مصر د فرعون تر حمايت لاندې ګڼل کېدل.

د خواشينۍ يوه خبره دا وه چې کتل مې ټول خبيري سرتېري په سترګو معيوب، او ما پکې يو کس و نه موند چې روغې سترګې ولري، وروسته راته جوته شوه چې د هغوی په منځ کې د سترګو ساري ناروغي خپره شوې وه او ټول پرې اخته ول.

پر دغې شپه ټولو سرتېرو استراحت وکړ او يوازې ساتونکي ويښ ول ځکه چې دا ويره وه چې کېدای شي تښتېدلي خبيريان ، بيا پر موږ حمله وکړي.

خو خاصه پېښه ونه شوه، زه تر سهاره پورې د ټپيانو په درملنه بوخت وم او سهار چې کله هورم هب له خوبه راويښ شو، پوه شو چې تر سهاره ويښ وم ، وروسته يې ور

وغوښتلم او ويې ويل پرون مې وليدل چې ته له وسلې پرته په ډېرې زړورتيا د جنګ ډګر ته ننوتې خو بايد درته ووايم چې د جنګ په ډګر کې د يوه ډاکټر دنده له جنګه وروسته پيلېږي او ضروري نه ده چې هغه ځان له کړکېچ سره مخامخ کړي.

له دې وروسته هرځل چې جنګ ته ځو ته استراحت وکړه تر دې چې جنګ پای ته ورسېږي او له هغه وروسته د ټپيانو معالجه پيل کړه.

له دې امله چې ډېر ستړی وم هورم هب د زړو يو اميل راکړ او ويې ويل دا ستا د پرونۍ زړورتيا او بېګانۍ ښېخوبۍ انعام دی خو اوس ولاړ شه او ويده شه.

سره له دې چې ستړی وم احساس مې نه کاوه چې ويده به شم. کله چې د سهار لمر را وخېژي د سړي له سترګو خوب کډه کوي.

کله چې مې له هورم هب سره وليدل نو مې ورته وويل. پرون مې وليدې چې د سرتېرو په مخکې پر له پسې جنګېږې سره له دې چې ټول ځواکونه تاته متوجه ول او ټول پوهېدل چې ته د مصري پوځ قوماندان يې بيا هم په تا يو غشی ونه لګېد.

هورم هب وويل د دې لپاره چې زما باز تل زما پر سر الوت کوي او تل مې له خطره ساتي نو هېڅکله به غشی پر ما ونه لګېږي او د دښمن هېڅ سرتېري به ونه کړای شي چې ما په غشي يا نېزې ووهي.

له همدې کبله کله چې زه د نورو له نظره يو زړه ور کس ګڼل کېږم د غرور او خوښۍ احساس نه.کوم دا د دې لپاره چې زه پوهېږم هومره زړور نه يم چې نور يې تصور کوي.

که زما پر ځای بل هرڅوک وي همدا سې مېړانه کولای شي او زه د دې لپاره د سرتېري پر وړاندې حرکت کوم او جنګېږم چې مصري سرتېري له جنګ سره عادت وکړي.

دا څلوېښت کاله کېږي چې مصريان نه دي جنګېدلي او پر له پسې سولې په هغوی کې د جنګ غوښتنې او عادتونه له منځه وړي دي.

خو کله چې زما سرتېري وروزل شول او عادت يې وکړ چې نور به له دښمنه نه وېرېږي، نو زه به هم د مصر د نورو لښکر مشرانو په شان په روان تخت کې کښېنم او د جبهې په وروستۍ برخه کې به پاتې کېږم او جګړه به کنټرولوم.

ومې ويل هورم هب دا څنګه کېدای شي چې ستا په سر الوتونکی باز وکړای شي چې تاد غشو ،تورو ، نيزو او ګرزونو له تاوانه وساتي ؟

هورم هب وويل زه تصور نه کوم چې زما ساتونکی دې همدا باز وي، بلکې دغه باز

هغه ننبه ده چې ماته ښيي، تر هغه چې زما وخت نه وي راغلی زه به و نه وژل شم، نو ځکه خو داسې دلیل نشته چې زه و ډار شم.

زه پوهېږم چې انسان یو ځل مري او داسې څوک به نه وي چې دوه ځله ووژل شي، نو باید د داسې پېښې په اړه چې یو ځل پېښېږي ټول عمر و نه ډارشو.

له همدې امله وېره نه پر پرېږدم چې زړه ته مې لاره وکړي.

زه چې نه ډارېږم، مرګ هم زما لوري ته نه راځي. تر هغې ورځې چې زما وار نه وي راغلی او پر دغه ورځ که زړور وم یا وډار شم بیا به هم مړ شم.

پوه شوم چې هورم هب څنګه خبره کوي او د دې چارې علت چې مرګ د هغه لوري ته نه ورځي دا دی چې دی جرئت لري او بختور سرتېري هغه وي چې جرئت لري او د هغو طالع هم د دوی همدا جرئت دی.

هغه سرتېري چې جرئت نه لري طالع هم نه لري او په جنګ کې به لومړنی کس وي چې وژل کېږي.

د لوټمار او د ښکلو امیلونو او مېرمنو د ترلاسه کولو ارمان به بلې دنیا ته یوسي.

له هغه وروسته زه له هورم هب څخه جلا شوم او لاړم چې لږ ویده شم. ورځ نه وه نیمایي شوې چې له خوبه پاڅیدم و مې کتل چې زموږ سرتېري ساعت تېري کوي او د ننبو په ویشتلو بوخت دي.

د دوی ننبې د خبیریانو هغه سرتېري ول چې علاج یې نه کېده. او دوی پوهېدل چې دغه سرتېري د مرییتوب لپاره هم نه په کارېږي نو هغه خرڅولای هم نه شو.

پر دغه ورځ او په بله شپه زموږ سرتېرو له خبیري ښځو سره ساعت تېري کول او څو مېرمنو ددې لپاره چې زموږ د سرتېرو لاس ته ورنه شي پخپلو اوږدو څڼو یې ځانونه ووژل.

پر درېیمه شپه د هغو مصري او خبیري سرتېرو د مړیو بویونه چې په بیدیا کې پراته ول د زغملو نه ول او تر سهاره مو د شغالانو او ګیدړانو له شور ماشوره خوب و نه کړ چې د مړیو په خوړولو لګیا ول.

هورم هب ته مې وویل که په دې بیدیا کې وځنډېږو ټول به د مړیو د بویونو له امله ناروغان شو.

هورم هب موافقه وکړه چې لښکر له هغې بیدیا وخوځوي او سخت ټپیان د ګاډیو په وسیله اورشلیم ته واستوي.

هغه ویل له دې امله چې خبیریانو د تېښتې پر وخت خپل خدای له ځان سره وړی دی او زموږ د کشف مامورین وایي چې هغوی همدلته نژدې دي نو باید زه ولاړ شم او د هغوی خدای ترې واخلم.

پر بله ورځ له دې ورسته چې سخت تېپیان مو اورشلیم ته وخوځول هورم هب له یو شمیر ګړندیو ګاډیو سره حرکت وکړ او زه یې هم له ځان سره کېنولم او ویل یې چې غواړم تا پخپل جنګ کې شریک کړم چې پوه شې څنګه د پاتې خبیریانو پوزه په خاورو وموښم.

کله چې موږ خبیري پاتې شونې راګیر کړل هغوی سندرې ویلې او هغه څه چې دوی د سوریې له خلکو او کروندګرو اخیستي دي مخته کړي او دوی ورپسې روان دي.

موږ لکه توپان پرې نازل شوو او تر دې وړاندې چې دوی د ځان دفاع وکړي زموږ ګاډیو ځوانان او بوډاګان لاندې کړل او د هغوی هډوکي یې ورمات کړل.

مصري سرتېرو ته چې به هر څوک ګوتو ته ورغلل وژل به یې ان تر دې چې نورو د ځان له ویرې خپل څاروي او خواره پرېښودل او وتښتېدل.

هورم هب امر وکړ چې په بېدیا کې خواره شوي پسونه او غواګانې راټولې کړي. بیا یې د خبیریانو خدای له ځمکې پورته کړ او بېرته ستانه شوو او له ټول لښکر سره د اورشلیم پر لور روان شو.

هورم هب په لومړني تم ځای کې د خبیریانو خدای د سرتېرو پر وړاندې ټوټه ټوټه کړ او سرتېرو خوشالي کولې، ځکه چې پوهېدل نور خبیریان خدای نه لري او تر بل هر وخت ډېر بې وزلې شوي دي. تر هغه ځایه چې زما یاد ېږي خبیریانو خپل خدای چې له لرګي جوړ شوی و (یهود) یا (یهوه) باله.

کله چې زه اورشلیم ته ننوتم حیران شوم چې ولې ډېر شمېر هغه سرتېري چې مایې درملنه کړې وه مړه شوي دي، په داسې حال کې، چې پوهېدم د هغوی ټپونه خطرناک نه دي او روغ به شي.

ددې موضوع راز وروسته ماته څرګند شو او هغه داسې و چې د هورم هب د امر پر بنسټ ټول لوټ شوي شیان یې اورشلیم ته راوړل او له غلامانو او وینځو سره یو ځای یې وپلورل هر څو مره سره، سپین او نور شیان چې ددغو کسانو له خرڅلاوه تر لاسه شول پر سرتېرو یې وو یشل.

له دې کبله چې یو شمېر سرتېري مړه شوي ول نو د ژوندیو سرتېرو ونډه ډېره شوې وه.

د لښکر د څارویو د وښو او خوړو مشر (د لوجستیک مشر) چې له ما سره ملګری شوی و، وویل په هر جنګ کې داسې کېږي، سرتېري د دې لپاره خپلو ژوبلو ملګرو ته اوبه او خواړه نه ورکوي او غواړي چې مړه شي.

هرځو مره چې د سرتېرو شمېر کم شي نو له جنګي غنیمتونو څخه د برخه ترلاسه کولای شي.

د سوریې ډېر شمېر سوداګر په اورشلیم کې غونډ شوي ول او د جنګ غنیمتونه یې واخیستل.

هر سوداګر یو شمېر داسې ښځې له ځانونو سره راوستې وې چې ځانونه یې ارزانه خرڅول او زموږ سرتېرو به سره او سپین ورکول چې څو شیبې له یوې ښځې سره تیرې کړي.

له سهاره تر بېګاه او له بېګاه تر سهاره په اورشلیم کې د تنبور ،دایرې، سورنۍ، او تبلې غږونه اورېدل کېدل او شراب څښل کېدل. مصري سرتېرو شراب څښل او له هغو ښځو سره په ساعت تېري بوخت ول چې ځانونه یې ارزانه خرڅول.

کله خو به د نشه سپاهیانو تر منځ سخت جنګ ونښت، یو د بل په سینو او خېټو کې به یې چړې ومنډلې او پر ګرزونو به یې یو د بل ککرۍ ورماتې.

په دې وخت کې د مصر د لښکرو مشر هورم هب څو تنه اپوته په دار وځړول خو سره له دې به هره ورځ شخړې کېدلې او هره ورځ به یو شمېر سرتېري په دار کېدل. سره له دې چې سرتېرو به په دار شوي خپل ورانکاره ملګري لیدل خو عبرت به یې نه اخیست.

ترهغه چې په دنیا کې شراب ،سره ،سپین او ښځه وي او ځینې نشه کسان په سرو او سپینو یا د ښځو پر سر له یوبل سره اختلافات پیدا کوي حتماً جنګ کېږي، یو شمیر پکې وژل کیږي او یو شمیر هم د قاتلینو په توګه باید په دار وځړول شي.

سپاهیانو چې په لوټ مار کې څه ترلاسه کړي ول ټول یې په شرابو او ښځو وښندل او بایلودل.

مصري افسرانو هم د سرتېرو په شان خپلې ونډې په شرابو او ښځو ولګولې خو په دې توپیر چې افسرانو به له هغو ښځو سره لېوالتیا نه درلوده چې ځانونه ارزانه خرڅوي

دوی به هغه ښځې خوښولې چې ځانونه به یې ګران خرڅول ځکه هرڅو مره چې ښځه ښایسته وي نو بیه یې ډېره وي.

د پوځ په افسرانو کې یوازې هورم هب و چې ښځو ته یې توجه نه کوله

زه د هغه دې کلک هوډ او پاک لمنۍ ته حیران شوم.
په داسې حال کې چې هورم هب خوان او ښکلی و او هره ښځه که ګران بیه او یا ارزان بیه وه په ډېرې خوښۍ. دده خور کېدله.
هورم هب له لوتل شویو شیانو او مریيانو استفاده ونه کړه او په بدل کې یې له سوداګرو څخه خپله ونډه واخیسته.
دده استفاده په دې ډول وه چې کله معاملې ختمې شوې او سوداګرو مریيان او نور توکي وړل نو هورم هب ورته وویل، هر سوداګر باید د پېردلو توکو لسمه برخه د امنیت د ساتلو د بیې په توګه ده ته ورکړي.
هورم هب سوداګرو ته وویل په ټول هغه وخت کې چې تاسو معاملې کولې یوه سرتېري یا د ښار او سېدونکي جرئت ونه کړ چې ستاسې شیانو یا مالونو ته لاس وروړي، ځکه چې زه شپه او ورځ څیر وم چې څوک ستاسې سره او سپین او مریيان غلا نه کړي
که زه نه وای تاسې له دې ځایه خپله شتمني او مریيان نه شوای لېږدولای بلکې مستو او خونړیو سرتېرو تاسې هم وژلاست.
دغه خبره سمه وه او هورم هب داسې امنیت ټینګ کړی و چې د یوه سوداګر یوه کړه مس هم ورک نه شول.
سوداګر پوه شول که پخپله خوښه لس سلنه برخه ورنه کړي ممکنه ده ټول شیان یې له منځه لاړ شي نو له همدې امله یې هورم هب ته خپله برخه ورکړه او خپل شیان او ځانونه یې روغ رمټ له اورشلیم څخه وایستل.
د جګړې له پای ته رسېدو سره زما دنده هم پای ته ورسېده نو هورم هب ته ورغلم چې له هغه سره خدای پاماني وکړم او ازمیر ته ستون شم.
هورم هب د خدای پاماني په وخت کې ماته وویل چې پرون له یوه پاپیروس (مصري کاغذ ژباړن) سره د فرعون له لوري یو قاصد راغی او فرعون په دې لیک کې ملامت کړی یم چې ولې مې وینه بهولې او خبیریان مې وژلي دي.
زه غواړم فرعون ته ووایم. دده چې خپل خدای ته سندرې ویلې او تصور کوي چې مصر او سوریه په مینې ،سوله غوښتنې او له خپلو همنوعانو سره په محبت اداره کولای شي پر یوه کلي او باندې یې د خبیریانو حمله نه ده لیدلې.
که وګوري دغه قبایل څه ډول پر کلیو او باندو حملې کوي ، نارینه او ماشومان وژني،

له ښځو يې د ارزان بيو ښځو په څېر ګټه اخلي او بيايې د وينځو په توګه پلوري. نو ما به نه ملامتوي.

پوهېږې! چې ځمکه په مينې، محبت او سوله غوښتنې سره نه شي اداره کېدای ځکه شونې نه ده يو څوک وس ولري او يا وژنې او لوټمارۍ ته اړتيا ولري او دی دا کار و نه کړي.

يو پياوړی سړی چې د نورو د وژلو او د هغوی د سرو، سپينو او ښځو د اخيستو توان لري، يوازې يو وخت دغه کار نه کوي او دا هغه وخت دی چې دی شتمنۍ او ښځو ته اړتيا و نه لري.

او س به زه خپل سرتېري مصر ته لېږدوم او باوري يم چې فرعون به راته ووايي خپل سرتېري رخصت کړه.

خو زه به يې رخصت نه کړم ځکه چې په ټول مصر کې يو زوړل شوی او د جنګونو تجربه کار پوځ دی چې هغه هم زما پوځ دی.

ما ورته وويل ايا تصور کوې چې مصر به يوه لښکر ته اړتيا ولري. ځکه چې مصر دومره پياوړی او بډای دی چې هېڅ دښمن نه لري او له همدې کبله اړ نه دی چې کوم تکړه پوځ ولري.

هورم هب وويل د مصر په شان هېواد چې د سوريې لسګونه پاچاهان يې تر ولکې لاندې دي، يوه پياوړي پوځ ته اړتيا لري چې د پاچاهانو ترمنځ سوله وکړي. ما په دې وروستيو کې اورېدلي چې په سوريې کې د آمورو پاچا د سورليو او اسونو په راټولولو او د جنګي ګاډيو په جوړولو بوخت دی او داسې ښکاري چې د بغاوت نيت لري ما وويل زه دغه پاچا پېژنم او مخکې مې ورته غاښونه معالجه کړي ول، هغه زما ښکلې وينځه وليده او هغه يې خوښه شوه. ما بيا دغه وينځه هغه ته ورکړه او بې ښځې پاتې شوم.

هورم هب وويل سينوهه! ايا ته چمتو يې چې له ما سره مرسته وکړې يانې زما لپاره يو ستر سفر وکړې؟ زه به يې په بدل کې چې څومره زر و غواړې درکړم.

ومې پوښتل ولې غواړې زه مسافرت وکړم؟

هورم هب وويل ته يو ډاکټر او ازدا سړی يې. هر چيرته تللی شې او له دې کبله چې طبيب يې ټول په تا اعتماد کوي او زه په دې هم پوهېږم چې په بابل او هاتي کې مصري ډاکټرانو تاته ډېر درناوی کوي. زه چې د مصر د لښکر قوماندان يم بايد په دې پوه شم چې د نورو ملتونو په تېره بيا د هاتيانو او بابليانو جنګي وسله څه ډول ده.

د هاتيانو او بابليانو د وسلو په هکله وحشتناک خبرونه را رسېږي. ما اورېدلي چې هاتيان خپلې تورې او نېزې له يوه توربخون فلز څخه چې او سپنه يې بولي جوړوي او څوک نه پوهېږي چې دوی دغه فلز له کوم ځايه راوړي دی.

د هغوی له تورو او نېزو څخه د هغوی جنګي ګاډي خطرناکې دي. اورېدلي مې دي چې هغوی خپلې جنګي ګاډي له همدې اوسپنې جوړوي او دغه ګاډي دومره کلکې دي چې کله زموږ په مسي ګاډيو لګېږي نو دلرګيو په شان يې ماتوي.

ددغې اوسپنې او د نورو ملتونو د وسلو او ګاډيو په اړه د معلوماتو د ترلاسه کولو لپاره تر تابل ور کس نشته.

له دې کبله چې ته ډاکټر يې او هر چېرته تلای شې، بابلي نړيوال ژبه دې هم زده ده، له هر چا سره خبرې کولای شې او هېڅوک دا خيال نه شي کولای چې ته يو پوځي جاسوس يې.

ځکه، څوک دا تمه نه کوي چې يو ډاکټر دې په پوځي مسلو هم پوه شي.

له دې پرته ته ډېر هوښيار او ځيرک يې او پوهېږې چې زما څه ډول معلومات پکار دي.

په داسې حال کې چې نور عقل او شعور نه لري او کله چې فرعون هغوی د معلوماتو د ترلاسه کولو لپاره لېږي يوازې دبابل د پاچا د ږيرې او د هغه د ښځو په هکله فرعون ته معلومات راوړي.

خو ته په نورو هېوادونو کې دا معلومات راټولولای شې چې څومره سرتېري لري او د سپاهيانو وسله يې څه ډول ده.

دغه راز ته معلومولای شې چې اوسپنه څه ده او څه ډول ترلاسه کېږي؟ ايا جوړېږي، که د مس په شان له ځمکې څخه ترلاسه کېږي؟

ته په دې هم پوهېدای شې چې د نورو ملتونو جنګي قدرت څومره دی او ددغو معلوماتو له ترلاسه کولو وروسته به په مصر کې له ماسره يوځای شې او هغه څه چې ترلاسه کړي دې دي ماته به يې وايې.

ماوويل، هورم هب! زه به بيا مصر ته ستون نه شم.

هورم هب وويل تېروتنه کوې، هغه څوک چې د نيل اوبه وڅښي له مصره زړه نه شي شکولی، ستا دغه خبره ماته د مچانو د بنګېدا په شان ښکاري او راته مهمه نه ده، ځکه چې پوهېږم حتماً به يوه ورځ مصر ته ستون شې.

که ته موافقه وکړې چې د نورو ملتونو د پاچاهانو، پوځ، وسلو او پوځي زده کړو په

هکله ما ته معلومات راوړي، زه به ستا له دې معلوماتو ډېره استفاده وکړم. ځکه چې زه هیله کوم ستا له دغو معلوماتو څخه د مصر د ترقۍ او د نورو پاچاهانو د مهارولو لپاره استفاده وکړم. نن سبا هغه ځای ځایګی چې مصر باید درلودای نه یې لري.

په داسې حال چې د مصر ملت تر ټولو غوره ملت دی. خدایانو د مصر ملت ته دد ې لپاره تر نورو ملتونو لوړ والی ورکړی چې د هغوی مشري وکړي خو پخپله مصریان د تنبلۍ له کبله نه غواړي چې له دغو ګټو استفاده وکړي.

زمونږ فرعون د دې لپاره چې نورو هېوادونو ته لښکرې ولېږي دیوه خیالي خدای د وسوسو له امله له انسانانو سره د مینې او سولې خبرې کوي.

کله چې هورم هب دغه خبرې کولې ما ورته ځیر ځیر وکتل او احساس مې وکړ چې هغه زما په نظر ډېر ستر شوی دی.

ځکه تر هغه چې یو څوک لوړ استعداد، ونه لري داسې افکار نه شي درلودلای.

زمونږ هر شی زمونږ د افکارو زېږنده وي. هغه کسان چې لوړ فکرونه لري او چمتو وي چې خپل افکار پخپل وخت عملي کړي یو ستر انسان دی.

له همدې امله مې هغه ته وویل هورم هب تراوسه پورې ما یوازې یو تکړه جنګي کس بللې او خیال مې نه کاوه چې د هېواد د اداره کولو توان هم لرې. خو نن په تا کې دغه استعداد ګورم چې ښایي فرعون یې هم ونه لري.

هورم هب وویل، ایا حاضر یې ما خپل مشر وبولې؟ او خپل مقدرات زما له مقدراتو سره اړوند کړې؟

ومې ویل، هو چمتو یم.

هور هب وویل سینوهه! ته به له ننه وروسته په نورو هېوادونو کې زما غوږ او سترګې یې او زه به ستا په وسیله د پردیو ملکونو له حالته خبرېږم.

که ما ترقي وکړه او سترو مقامونو ته ورسېدم تا به په دې ترقۍ او نیکمرغۍ کې له ځان سره شریک کړم او که مې ترقي ونه کړه او اپوته مې موقف ټیټ شو، بیا به هم ته تاوان ونه کړې ځکه چې د پخوا په شان به یو ډاکټر یې او د طبابت په وسیلې به، سره او سپین تر لاسه کولای شې.

زما باداري او ستا نوکري شونې ده ستا لپاره ډېرې ګټې ولري، خو تاوان به ونه کړې.

بیا هورم هب زما له تمې ډېر سره زر راکړل او یو سرتېري ته یې دنده وسپارله چې ما

ازمیر ته ورسوي چې په لاره کې څوک زما شته لوټ نه کړي.
کله چې ازمیر ته ورسېدم خپل سره زر مې څو شرکتونو ته ورکړل او په بدل کې مې د متې خاورې څو لوحې واخیستې چې په اورپخې شوې وې او په دغو لوحو هغه طلاګانې لیکل شوې وې چې ما شرکتونو ته ورکړې وې.
له ما پرته بل څوک نه شي کولای دغه سره زر په بابل یا هاتي هېواد کې ترلاسه کړي او که غلو دغه لوحې هم غلا کړې وای د هغو لپاره یې ارزښت نه درلود، بلهدا چې ما هم تاوان نه کاوه ځکه چې بیرته به ستون شم او هلته به له شرکته نورې لوحې واخلم.
زه تصور کوم چې د پخوانیو او وحشي پېرونو په پرتله زموږ د وخت یوه ګټه دا ده چې موږ ډېره طلا د دغو لوحو په بڼه لېږدولای شو او مجبور نه یو چې خپله ټوله طلا ولېږدوو، چې د غلو تمه ورته پیدا شي او هغه څه چې لرو یې او یا د ټول عمر ګټه را نه یوسي.

دیارلسم څپرکی

زما اوږد سفر

اوس تر دې وړاندې چې وو ایم په نورو هېوادونو کې مې څه ولیدل، غواړم یا دونه وکړم، چې زما اوږد سفر زما د ټول عمر تر ټولو ښې شپې ورځې وې او پوهېږم چې نور به دغه ورځې را و نه ګرځي.

زه په هغه وخت کې ځوان او قوي وم، لمر به راته ډېر روښانه ښکارېده، د ګل وړمې به مې ښکلې او په زړه پورې محسوسولې او ښځې راته ښکلې برېښېدلې.

لمر، وږمې، ښځې تو پیر نه کوي خو په بوډاتوب کې يې انسانان بل ډولويني.

کله چې ما سفر پیل کړ په نړۍ کې د سولې د ټینګښت څلوېښت کاله پوره شوي ول، هر چیرته کاروانونه ازاد ګرځېدل او بېړیو په سیندونو او سمندرونو کې دغلو له وېرې پرته سفرونه کول.

ګروندګرو د دوامداره سولې له امله له خپلو کرندو ډېر محصولات اخیستل خپلو مالکینو ته به يې ورکول او هر چېرته اسماني نیل د مصر د نیل پر ځای کروندې خړوبولې.

پسونه او غواګانې به په ورشوګانو کې څرېدل او شپنو به په اوږدو لرګیو تکیه کوله چې د خپلو رمو لپاره شپېلۍ ووهي.

د انګورو له تاکونو ډېر محصولات ترلاسه کېدل او د مېوې ونې ترې لاندې کرېدلې.

له ټولو معبدونو د لوګیو ستنې اسمانونو ته ختلې، ځکه چې په ټولو معبدونو کې پسونه او غوایان قرباني کېدل.

هر شي خپل عادي بهیر کچ کاوه، شتمن کال په کال شتمن کېدل او بېوزلي نور هم بېوزله کېدل ځکه چې خدایانو همداسې ټاکلې وه چې هر کال دې د شتمنو شتمني زیاته شي او بېوزله دې هر کال تر تېر کال بېوزله شي.

زه تصور کوم چې په هغو کلونو کې خدایان هم د کاهنینو په شان چاغ او روغ رمټ ول

او ښې شپې ورځې یې تېرولې، ځکه چې کله په ځمکه کې سوله واکمنه وي نو د خدایانو کار هم کمېږي او خپل ډېر وخت په استراحت او خوښیو کې تېروي.

زه نن د دغو ورځو ارمان نه کوم ځکه چې ارمان کول د یوه هوښیار او ګرځنده سړي کار نه وي او په ارمان او افسوس سره تېر وخت بیرته راګرځولای نه شو، په تېره بیا کله د ستنېدلو نه وي لکه څوک چې نه شي کولای ځواني بیرته راستنه کړي

تر دې وړاندې چې سفر پیل کړم لکه چې ومې ویل ازمیر ته ستون شوم. زما مریې کاپتا چې زه ولیدم زما پر لور یې رامنډه کړه، له یوې سترګې یې د خوشحالۍ اوښکې وبهېدلې او ویې ویل، نن زما د عمر تر ټولو مبارکه ورځ ده ځکه چې ته کورته راستون شوی یې.

ما خیال کاوه چې ته په جنګ کې وژل شوی یې او زه به دې نور ونه وینم. خواشینی په دې وم چې ستا مړی به چیرته وي او څوک به یې مومیایي کړي؟

خو له ځان سره مې ویل، له دې کبله چې ته مړ شوی یې نو د بېړیو په شرکتونو کې ستا ټوله شتمني به ماته ور سپېږي.

نن چې راستون شوې ډېر خوشحال یم، ځکه چې له تا پرته که شتمن شوی هم وای د هغه پسه په شان به وم چې خپل خاوند یې ورک کړی وي، حال دا چې نن د یوه خاوند لرونکي پسه په شان یم.

ستا په غیاب کې ما تر هغه څه ډېر نه دي غلا کړي چې ستا په شتون کې مې غلا کول. ډېره هڅه مې کوله چې ستا کور بې عیبه پاتې شي او شیان دې کم نه شي، نو له همدې کبله دهمغې ورځې په شان چې له دې ځایه تللی وې اوس هم د یوه منظم کور خاوند یې.

بیا یې اوبه راوړې، زما پښې یې را ووینځلې، په مخ یې اوبه را واچولې او همغسې یې خبرې کولې.

ما ورته وویل دومره خبرې مه کوه، ددې پر ځای ولاړشه او د مسافرت لپاره خپل وسایل برابر کړه، ځکه چې زه نیت لرم یو اوږد سفر وکړم.

کله چې مې کاپتا ته وویل زه د سفر نیت لرم نو په ژړا شو او خدایان یې ملامت کړل چې هغه یې ولې پیدا کړی دی.

کاپتا وویل نه پوهېږم ولې دې دنیا ته راغلی یم، چې باید د یوې اوږدې مودې لپاره نیکمرغه پاتې نه شم.

ده وويل، ما ډېر زيار وايست چې چاغ شم، اوس چې ته غواړې دغه اسوده ژوند پر ېږدې، نو زه هم اړ يم له تاسره ولاړ شم او چې ځم نو بېرته به ډنګر شم.

ما ورته وويل ته مجبور نه يې چې له ما سره ولاړ شې، ته همدلته پاتې کېدای شې.

کاپتا وويل که ستا سفر يو يا دوه مياشتې وای، زه به دلته پاتې شوی وای، خو له دې کبله چې ته غواړې په يوه اوږده سفر لاړ شې، نو زه مجبور يم چې له تا سره ولاړ شم، ځکه چې که زه درسره ولاړ نه شم او ستا لاربښونه ونه کړم ته به د هغه خوسکي په شان يې چې غلو يې پښې ورتړلې. او پر خپلو اوږو يې بار کړی وي او خوسکی هېڅ مقاومت نه شي کولای.

اويا به د هغه چا په شان يې چې سترګې يې ور تړلې وي لاره نه شي مونډلی او په هر ګام کې پر ځمکه لوېږي.

که زه درسره نه يم نو هرڅوک به له خپل وس سره سم ستا سره او سپين او نوره شتمني لوټ کړي.

خو که زه له تا سره ولاړ شم يوازې زه به درڅخه غلا کوم او زما غلا د نورو له لوټولو ښه ده ځکه، چې نور ستا د شتمنۍ د لوټولو پر وخت هېڅ شي ته پام نه کوي او نو زه به ستا د شتمنۍ په اندازه له تا څخه غلا کوم او تل به ستا د شتمنۍ ډېره برخه ستا لپاره ساتم.

ايا غوره نه ده چې همدلته په ازمير کې په خپل کور کې پاتې شو، خپل خوندور خواړه وخورو، له خپلو سرو سپينو استفاده وکړو او د سفر له خطرو او زحمتونو تېر شو.

کاپتا د وخت په تېريدا سره ډېر بې شرمه شوی و، داسې خيال يې کاوه چې ګنې له ما سره شريک شوی او تل به يې زموږ د خوړو، زموږ د کور او زموږ د سرو - سپينو خبره کوله.

ددې لپاره چې هغه ته يې ور په زړه کړم چې هغه زما مريي دی، زما د شتمنۍ شريک نه دی او ددې لپاره چې ويې ژړوم او د هغه ژړا ښکاره او رينښتوني وي خپله لکړه مې واخيسته، پر ملا او د ولیو په منځ کې مې څو ګوزارونه ورکړل او ومې ويل، کاپتا ته چې په غلا دومره عادت شوی يې يوه ورځ به په دار وځړول شې او زه به دې وګورم چې ته يې له پښو راځوړند کړی يې.

کاپتا بالاخره راضي شو چې سفر ته غاړه کېږدي، د سفر وسايل مو تيار کړل او وخوځېدو.

که کاپتا راسره نه وای نو ما د سمندر له لارې له ازميره، ځان لبنان ته رساوه، خو کاپتا ویل چې که هغه ووژنم نو تر دې به غوره وي چې په بېړۍ کې سفر وکړم.

زه پر یوه روان تخت سپور شوم، خو د کاپتا لپاره مې یو خر واخیست.

له دې کبله چې کاپتا د بدن په شاتنۍ برخه کې تپ درلود نو پر خره د سپرېدا په وخت کې یې ژګیروي کول او یوه برخه مزل یې پلی کاوه، ویل یې چې پلی تګ د خره تر مزله ښه دی.

کله چې لبنان ته ورسېدو ما هلته د سدر لوړې ونې ولیدې او د غه ونې دومره لوړې وې چې که یې ځانګړتیاوې بیان کړم په مصر کې به څوک پرې باور ونه کړي. نو ځکه ترې تېرېږم.

د سدر ونو له ځنګلونو ډېر ښه بوی پورته کېده او په ځنګل کې رنې او به روانې وې.

ما له ځان سره وویل په هغه تاتوبي کې چې دومره ښکلې او خوشبویه ونې وي، هېڅوک بدبخته نه دي.

تر هغه ځایه ورسېدم چې هلته مریيان د سدر ونو د غوڅولو په کار بوخت ول. دغه ونې به یې پر اوږو لېږدولې. له غرنۍ لارې یې ښکته کولې چې د سمندر څنډې ته ور سېږې او له هغه ځایه په کشتیو کې ولېږدول شي.

کله چې ما د دغو مریيانو ژوبل شوي اندامونه ولیدل چې مچان پرې ناست ول، نو متوجه شوم چې په دغه ښکلي او معطر ځای کې هم کم بختان پریمانه دي.

بیا له لبنانه ووتم او د میتاني هېواد په لور رهي شوم.

په میتاني کې کاپتا ډېر خوشاله و، ځکه د غه هېواد ته د ننوتو پر ورځ خلکو زموږ ډېر ښه هرکلی وکړ او له دې کبله چې دوی پوهېدل کاپتا زما مریی دی، نو خوندور خواړه به یې ورکول.

کاپتا به ویل، ښه به داوي چې هېڅکله له دغه هېواده ولاړ نه شو او تل همدلته پاتې شو.

خو زه چې د پوځي معلوماتو د ټولولو لپاره راغلی وم دلته نه شوای پاتې کېدای او د پوځي معلوماتو له ترلاسه کولو وروسته باید بابل ته لاړ شم.

په میتاني کې هغه څه چې زموږ پام یې ډېر ځانته جلب کړ، د ښځو ښکلا وه، ټولې ښځې ښکلې، دنګې او مضبوطې وې او چې پوه به شوې زه مصری ډاکټر یم، ما ته به راغلې او د خپلو مېړونو له ساړه مزاجه به یې شکایت کاوه.

دوی به ویل، زموږ مېږونه هره شپه له موږ سره ساعت تېرې نه شي کولای، له دې امله خپه یو.

ما به کتل چې د ښځو د بدن پوستکی دومره سپین دی، چې تر پوستکي لاندې یې په رګونو کې د وینې شین رنګ ښکارېده.

مصري ډاکټران له ډېر پخوا د مېړونو د مزاج د سوړوالي په معالجه کې ډېر مشهور دي او په هېڅ یوه هېواد کې هم د دوی په شان چا د جنسي کمزورۍ درملنه کولای نه شوه.

ما چې به کله یوې ښځې ته ددې ستونزې لپاره درمل ورکول چې خپلو مېړونو ته یې ورکړي، نو پوهېدم چې ښه نتيجه یې اخیستې، ښځه به له څو ورځو وروسته راغله او له ما به یې مننه کوله.

دوی به ویل اوس یې مېړه هره شپه له هغې سره ساعت تېرې کولای شي.

خوزه نه شم ویلای چې دغو ښځو، چې له ما څخه یې درمل اخیستل، خپلو مېړونو ته یې ورکول او که پخپلو مینانو یې خوړل، ځکه چې په میتاني کې د ښځو عادت و، چې پر خپلو مېړونو سربېره له نورو سړیو سره هم خملې.

ما به لیدل، چې که څه هم چې ښځې لوړې او ښکلې دي، خو لږ به بچیان راوړل او پوه شوم چې خدایانو د میتاني پر ملت غضب نازل کړی، ځکه کله چې ما شومان ونه زېږي نو ډېر ژر به د ملت زیاتره برخه بوډاګان او سپین سرې وي او دغه ملت به ختم شي.

سره له دې چې د مېړونو د سوړ مزاج معالجې ښه مشهور کړم خو د میتاني د یوه بوډا شتمن معالجې زما شهرت بشپړ کړ.

دغه شتمن بوډا د سر له خوږو کړېده او ویل یې چې تل پخپلو غوږونو کې د تندر په شان غږونه اوري.

ده ویل د میتاني ټولو ډاکټرانو ته ورغلی خو یوه یې هم درملنه نه ده کړې.

یوه ورځ ما ورته وویل چې زما کور ته راشي چې سر یې معاینه کړم. کله چې کور ته راغی هغه مې کېناوه او په ګوتې مې د هغه د سر بېلا بېلې برخې ووهلې خو ویل یې د سر یوه برخه یې هم درد نه کوي. بیا مې څټک راواخیست او د هغه د سر بېلا بېلې برخې مې پرې ووهلې.

ده ویل هېڅ نوی درد نه احساسوي، خو د پخوا په شان یې په سر کې دننه درد شته.

په داسې حال کې چې په څټک مې د هغه د سر بېلا بېل ځایونه وهل، ناڅاپه هغه سړي چیغه کړه او بېخوده شو.

زه پوه شوم چې د هغه سر په همدې ځای کې ستونزه لري، چې ځنګک پرې لګېدلی دی. ما هغه ځای په نښه کړ او بيا مې د ميتاني ډاکټرانو ته وويل غواړم د دغه سړي د کوپړۍ سوری کړم.

ډاکټرانو وويل که د هغه سر سوری کړې به مړ شي.

ما وويل، زه ژمنه نه کوم چې هغه به معالجه کړم خو ويلی شم، چې که د دغه سړي تومور (دانه) د هغه له سره وباسم، نو ممکنه ده چې ژوندی پاتې شي، خو که يې سر سوری نه شي او دانه ترې ونه ايستل شي نو ارو مرو مري.

خو طبيبانو ونه منله چې د هغه په سر کې به تومور وي.

بيا مې پخپله له ناروغ سره مشوره وکړه، هغه وويل په دغه سخت او دوامداره سرخوږي سره زه هره ورځ لس ځله مرم، که مې سر سوری کړې او زه يو ځل مړ شم نو وبه ژغورل شم.

د هغه د سر د سوري کولو لپاره مې يوه ورځ معلومه کړه، وټاکل شوه چې ځوتنه ځايي ډاکټران هم راشي او زما معالجه وګوري، په دې شرط چې په درملنه کې به هېڅ لاسوهنه نه کوي.

پر ټاکلې ورځ ما د طبس د دارالحيات له دود سره سم خپل ټول جراحي وسايل او په خپله ناروغ تطهير او پاک کړ، لږ سپين زر مې هم برابر کړل چې د سر د هډوکي له جلا کولو وروسته يې په هغه ځای کېږدم.

بيا مې د ناروغ په رګونو کې اپيم ننه ايستل چې د درد احساس و نه کړي، له همغه ځايه چې پوهېدم تومور همغلته دی د جمجې د هډوکو يوه برخه پوستکي مې له ښېلا بېلولو لورو غوڅ کړ او د ناروغ مازغه راښکاره شول.

ناروغ درد نه احساساوه او حتی سترګې يې خلاصې وې، کله چې يې مازغه راښکاره شول طبيبانو ته مې وويل وړاندې راشيء او ټولو وليدل چې د ناروغ په مازغو کې د يوې مرغۍ د هګۍ په اندازه يو تومور موجود دی.

ورته ومې ويل، همدا تومور دی، چې دغه سر درد يې رامنځته کړی دی، زه به اوس دغه تومور له مازغو جلا کړم او وروسته مې هغه جلا کړ.

په هغه وخت کې چې زه له مازغو د تومور د جلا کولو په حال کې وم کاپتا چې د جراحۍ ځينې کارونه او قالب نيول يې له مازده کړي ول، د جلا شوي هډوکي قالب يې

راواخیست او په هغه کې یې سپین زر واچول چې د هډوکي په بڼه یوه ټوټه سپین زر له دې قالبه راووتل.
له دې وروسته چې دغه قالب سوړ شو د جمجمې په سوري مې کېښود، د سر پوستکی مې له یو بل سره نژدې کړ او ومې ګانډه.
بیا مې پر سر ملهم او پټۍ کېښوده او له ناروغه مې پوښتنه وکړه چې اوس یې طبیعت څنګه دی؟
ناروغ ولاړ شو او ماته یې وویل ښځي سر خوږ نه لري او له څو کلونو وروسته دا لومړی ځل دی، چې ځان اسوده او روغ احساسوي.
ما ورته وویل تر هغه وخته چې ستا د سر ټپ نه وي معالجه شوی باید هغه ونه ښوروې، تر ټولو ښه خبره دا ده چې ستوني ستغ څملې او څو ورځې استراحت وکړې.
د هغه سړي زخم ښه شو او هغه بالکل معالجه شو. له دې وروسته چې علاج یې وشو په دې لټه کې شو، چې تېر وخت جبران کړي چې د سرخوږي له کبله یې ساعت تېری او عیاشي کولای نه شوه.
اوس چې یې سر جوړ شوی و نو عیاشي یې پیل کړه.
یوه شپه چې د هوا د ګرمۍ له امله یې د بام پر سر شراب څښل د ډېرې مستۍ له امله له بامه پر ځمکه ولوېد، سر یې مات شو او مړ شو.
خو ټولو په تېره بیا د هېواد ډاکټرانو دا خبره ومنله چې د هغه مړینه د نشې له امله وه او زه پکې ملامت نه یم، ځکه چې ما معالجه کړی و او د درد او مرګ له منګولو مې ژغورلی و.
دغه معالجه په میتاني هېواد کې دومره مشهوره شوه چې اوازې یې تر بابله هم ورسېدې.
دغه هېواد چې د بابل تر سلطې لاندې دی، څو نومونه لري، کله هغه کلده او کله خوسه بلل کېږي، خو زه یې بابل بولم، ځکه کله چې د بابل نوم اخیستل کېږي نو ټول پوهېږي چې هدف څه شی دی؟
بابل هغه هېواد دی چې ډېر ښیرازه او اوار دی، چې سترګې کار کوي اواره ځمکه لیدل کېږي، غر پکې نشته.
په مصر کې مصري ښځې غنم داسې اوړه کوي، چې پر ځمکه کونډې وهي او د

ژرندې(ميچنې) يوه ډبره ګرځوي، خو په بابل کې بابلي ښځې د غنمو داوړو کولو په وخت پر دوو پښو دربېږي او د ژرندې دواړه ډبرې د يو بل په مقابل لوري کې ګرځوي چې دغه کار د مصري ښځو تر کار سخت دی.

په بابل کې ونې دومره کمې دي چې که څوک يې ووهي د خدايانو له غضب سره مخامخېږي.

د بابل ټول او سپدونکي چاغ دي، غوړه ډوډۍ او اوره ډېر خوري ما په بابل کې يو ډول عجيب مرغه وليد چې الوت کولای نه شي او دغه مرغه په ډېرو کورنو کې موجود وچې نوم يې چرګه و.

که څه هم چې د چرګې جثه غټه نه ده، داسې هګۍ اچوي چې اندازه يې د تمساح د هګيو په شان ده او د بابل او سپدونکي د چرګې هګۍ خوري

عجيبه خبره داده چې چرګه هره ورځ هګۍ اچوي خو تمساح او نور مرغان په يوه خاص وخت کې هګۍ اچوي

د بابل او سپدونکي د چرګې په هګۍ کې بېلابېل خواړه پخوي. خو زه د غه خواړه نه خورم، بلکې په هغو ډوډيو اکتفا کوم چې پخپله يې پېژنم.

بابليان وايي چې د هغوی ښار د نړۍ تر ټولو پخوانی او لوی ښار دی، خو زه په دې خبرو باور نه کوم، ځکه چې طبس له بابله لوی او پخوانی دی.

زه دومره ويلای شم چې د بابل پرتم تر طبس ډېر دی او د بابل ودانۍ او ديوالونه په طبس کې نشته.

په بابل کې دېوالونه دومره لوړ دي چې غره ته ورته وي او کورونه څلور يا پنځه پوړيز وي.

ما په هېڅ ځای، ان په طبس کې د بابل د تجارتخانې په شان سترې تجارتخانې نه دي ليدلې.

د بابل د خلکو خدای(مردوک) نومېږي خو د(ايشتار) عبادت هم کوي، د هغه لپاره يې يوه دروازه جوړه کړې. چې د ايشتار دروازه يا ارګ بلل کېږي او دغه دروازه په طبس کې د آمون تر دروازې لوړه ده.

له دغه ارګ يا دروازې څخه د مردوک برج ته يو واټ غځېدلی او دغه برج يې داسې جوړ کړی، چې شاوخوا واټ يې تاو راتاو وي

په همدې ډول د برج څوکې ته رسېږي او دغه واټ دومره پلن دی چې څو ګاډي ځنګ په ځنګ پکې تېرېدای شي.

د دغه برج په برنۍ برخه کې ستور پېژاند او سېږي او هغوی د ستورو حرکتونه اندازه کوي، بدمرغې او نیکمرغې ورځې معلوموي او ټول خلک د هغوی د قوانینو پر بنسټ عمل کوي.

ویل کېږي چې دغه منجمین د کواکبو او ستورو له مخې د راتلونکو پېښو اټکل هم کوي، خو په دې شرط چې دغه سړي ته چې غواړي له خپلې راتلونکې خبر شي باید د خپلې زوکړې ورځ او ساعت معلوم وي.

ما ته د خپلې زوکړې ورځ او ساعت معلوم نه و، نو ځکه هغوی ته ورنه غلم.

کله چې بابل ته ورسېدم له متې ختې د چوړو، لو حو په وسیله مې د بابل له تجارتخانو هغومره سره زر را وایستل چې په کار مې ول او بیا د ایشتار دروازې ته نژدې په یو څو پوړیز مېلمستون کې ایسار شوم.

دا مېلمستون د هغو شتمنو د اوسېدو ځای وي، چې بابل ته راځي، خو په دغه ښار کې کور نه لري. لکه ایلچي خانان چې کله بابل ته راځي په دغو مېلمستونو کې اوسېږي او د مېلمستون په ستر روان تخت سره چې څلو ښتو مریيانو لېږداوه د بابل باچا ته ورځي.

د دغه مېلمستون ټولې کوټې داسې دېوالونه لري چې خښتې یې نقاشي شوې او د هېنداړې په شان دي.

کله چې یې څوک پر دېوالونو لاس راکاږي هېڅ ډول ځېږوالی او لوړې ژورې نه احساسوي.

دې ودانۍ په چت کې چې له ځمکې ډېر لوړ دی ګلان کرل شوي او تر څو چې څوک یې ونه ګوري باور نه کوي او خیال کوي چې زه افسانه وایم.

دغه څو پوړیز مېلمستون چې (کوشک ایشتار) نومېږي له خپلې خدمې او مسافرو سره دومره ګڼه ګوڼه لري چې د طبس د یوې محلې په اندازه نفوس پکې راغونډ شوی ښکاري.

کله چې موږ په طبس کې و، نو خلکو به ویل چې بابل د دنیا په ځنډه کې پروت دی او ترې ها خوا نړۍ نشته.

له دې وروسته چې زه بابل ته ننوتم او د هغه ځای له خلکو سره مې خبرې وکړې نو ډېر

څه مې وا ورېدل.

هغوی به ویل بابل د دنیا مرکز دی او دبابل ختيځ لور ته دومره ښارګوټي او ملتونه دي چې که څوک شپږ میاشتې شپه او ورځ سفر وکړي د دغو ځمکو پای ته به ونه رسېږي.

ما په دغو خبرو باور وکړ. ځکه چې په بابل کې مې داسې ملتونه ولیدل چې هېڅ یو یې په مصر کې نه دی لیدل شوی او حتی داسې کسان مې هم ولیدل چې پوستکی یې زېړ و.

دوی ټول سوداګر ول خپل شیان یې چې یو ډول نازک ټوکرونه ول په بابل کې خرڅول او ما له بابلیانو اورېدلي چې دغه ټوکرونه د پسونو له وړیو جوړ شوي.

دغه راز دوی ویل چې ځینې ټوکرونه یو مخصوص چینجی جوړوي. زه دې خبرې ته ډېر حیران شوم. ځکه چې تر هغه وخته مې نه و اورېدلي، چې چینجی دې ټوکر جوړ کړي.

بابلیان سوداګر ملت دی او ټول په سوداګرۍ اخته دي حتی خدایان یې هم تجارت کوي.

هغوی له دې کبله له جګړې کرکه کوي چې جګړه د تجارت لارې بندوي او د شیانو د لېږدولو کاروانونه له لارو بېرته ستنوي.

بابلیان وایي باید ټل ټولې لارې د نړۍ ټولو سیمو ته د تجارت لپاره پرانستلې پاتې وي سوداګران باید له هره ځایه په ازاده توګه راشي او هر چېرته لاړ شي.

خو له بابله د دفاع لپاره یې اجیر عسکر ګمارلي ول او دغو عسکرو د بابل برجونه او د هوالونه ساتل.

د دغو عسکرو د پرېږ د ستورې چې د سرو او سپینو خولۍ لري په زړه پورې دي.

ما په سر کې خیال کاوه چې د هغوی خولۍ له زرې ټوکرو جوړې شوي. خو وروسته معلومه شوه چې خولۍ له برونزو جوړې شوي دي او پر مخ یې د سرو یا سپینو زرو یو پوښ ورکوي.

عسکرو به د خپلو تورو لاستي له سرو یا سپینو جوړول چې وښیي شتمن دي.

ډېرې ښکلې جنګي ګاډۍ لري، چې ما یې ساری په نورو هېوادنو. ان په مصر کې نه دی لیدلی.

بابلیانو به ماته ویل اې مصریه! په کوم ځای کې دې دغسې ښکلې ګاډۍ لیدلې دي؟

ما به ځواب ورکړ نه؟

د بابل پاچا یو خلمی دی چې لا یې پر مخ ږیره نه وه راشنه شوې.

هغه چې کله پاچا شو نو پر زنې یې یوه ساختګي ږیره کېښوده چې وښیي ځوان شوی دی

زه کله چې بابل ته ننوتم وامې وریدل چې د لوبو سامان او توکې یا لطیفې یې خونښوري په مصر کې د طبابت مدرسه دارالحیات دی او دغه موسسه علمي مرکز حسابیږي.

خو په بابل کې دښار علمي مرکز د مردوک علمي برج دی او ټول طبیبان او لوړ مقامه ستور پیژاندي هلته اوسي.

ما ډېر ژر د مردوک د برج له یو شمېر ستور پېژاندو او ډاکټرانو سره خبرې وکړې او معلومه شوه چې په بابل کې هومره چې نجوم ته توجه کېږي د طب علم ته دومره توجه نه کېږي.

بله دا چې په بابل کې د طب علم نظري و .نه عملي او زه کله چې د مردوک برج ته ننوتم ومې لیدل چې ډاکټران د ناروغیو د معالجې لپاره بحث کوي. له دې پرته چې پر مړیو کار او مطالعه وکړي.

په داسې حال کې چې په دارالحیات کې داناتومي علم ته ډېره توجه کېدله او ډاکټر تر هغه وخته پورې چې په خپل لاس جنازه تشریح نه کړي عملي معلومات نه شي ترلاسه کولای.

ما غوښتل چې دلته د مردوک د برج ډاکټرانو ته یو لړ یادونې وکړم، خو له دې کبله چې بابل ته نوی راغلی وم. فکر مې وکړ چې هغوی به خوابدي شي او تصور به وکړي چې زه ځان پر سوم او یا راغلی یم چې هغوی سپک کړم.

څوارلسم څپرکی

د بابل له پاچا سره کتنه

کله چې په (میتاني) کې وم تر بابل پورې مشهور شوم او زما د شهرت اوازې د بابل تر پاچا ورسېدې.

له دې وروسته چې ما په بابل کې په مېلمستون کې واورل او د مردوک برج له ډاکټرانو او متخصصینو سره مې خبرې وکړې، یوه ورځ د بابل د پاچا له لوري یوه کس ما ته راغی او ویې ویل پاچا احضار کړی یې.

کله چې زما مریي کاپتا واورېدل چې د بابل پاچا غوښتی یم و دار شو او ویې ویل مه ځه.... ځکه چې سلطان ته تګ خطرناک دی.

ومې پوښتل د څه لپاره؟

کاپتا وویل دغه پاچا فرعون نه دی او موږ یې نه پېژنو.

موږ نه پوهېږو چې د هغه خدای څه ډول فکر کوي او هغه ته څه شی تلقین کوي، ممکنه ده له دې وروسته چې تا ووینې ستا د وژلو حکم وکړي.

ومې ویل کاپتا! زه یو ډاکټر یم، داسې کار مې نه دی کړی چې باید پرې ووژل شم او د بابل پاچا به مې ولې وژني؟

کاپتا وویل که غواړې هغه ته ورشې ما هم له ځان سره بوځه، ځکه که ووژل شې زه به هم درسره ووژل شم ،ځکه چې ستا له وژنې وروسته زما په شان یو بوډا مریی هم ژوندی نه شي پاتې کېدای.

بله دا چې که غواړې پاچا ته ورشې ووایه چې تا ته یو روان تخت راوړي، چې په درناوي د پاچا دربار ته ولاړ شې، ځکه چې د مصر یو تکړه ډاکټر چې په دارالحیات کې یې زده کړې وي یو ستر سړی وي او د دې ورتیا لري چې په درناوي سره یې هر کلی وشي او در هیمه خبره داده چې نن پاچا ته مه ورځه.

پوښتنه مې وکړه د څه لپاره نن ورنه شم؟

کاپتا وويل څکه چې د بابل ټولو تجارتخانو، دکانونو او کارګرو نن رخصتي کړې ده، ددې لپاره چې دهغوی ستورپېژاندي وايي، نن کار کول او له کوره د باندې تلل بد مرغي لري، علت يې دا دی چې نن د اووني اوومه ورځ ده.

ما په حيراني وپوښتل اووني څه شی دی؟ مريي مې وويل: کله چې ته د مردوک برج ته ولاړې چې له ډاکټرانو سره خبرې وکړې د مېلمستون له کارکوونکو سره د خبرو په ترڅ کې پوه شوم چې دلته يې يوه مياشت پر څلورو برخو وېشلې او هره برخه يوه اووني بولي.

اووني اووه ورځې وي، چې شپږ ورځې يې کار کوي او اوومه ورځ له کارونو رخصت اخلي، څکه ستورپېژاندي چې له ستورو او خدايانو سره ارتباط لري د خدايانو له قوله وايي چې پر اوومه ورځ کار کول بد شګوم لري او شومه ورځ ده.

بايد پر دغې ورځې څوک له کوره ونه وځي، بازار ته ولاړ نه شي او بايد د هغوی په کورنو کې دوستان او خپلوان هم ونه ليدل شي.

ما له لږ فکر کولو وروسته کاپتا ته وويل سمه خبره کوې، له دې کبله چې دلته پر اوومه ورځ کار کول او له کوره وتل خطرناک ګڼي نو موږ هم که بهرنيان هم يو خو بايد ددغې سيمې د دودونو پيروي وکړو.

څکه چې حتی د بابل خدايان هم د يوه علت او مصلحت له مخې دغه ورځ د کار کولو لپاره تاواني بولي او که موږ پر دغې ورځ پاچا ته ورشو له بد شوګوم سره به مخامخ شو.

وروسته مې د پاچا استازي ته وويل زه تعجب کوم چې ته ولې ما پر دغې اوومه ورځ د سلطان دربار ته احضاروې، په داسې حال کې چې پوهېږې نن د کار کولو ورځ نه ده.

ولاړ شه او زما له خولې پاچاته ووايه چې سبا به هغه ته ورشم، په دې شرط چې ماته يو روان تخت راولېږې چې زه پرې سپور شم، څکه چې زه کوچنی سړی نه يم او غوره به داوي چې په ډېر درناوي زما هرکلی وشي.

هغه سړی ولاړ او پر بله ورځ راغی، موږ وليدل چې يو کوچنی روان تخت يې له هغو تختونو څخه راوړی و، چې سوداګر دربار ته د خپلو شيانو د وړاندې کولو لپاره پرې سپرېږي او پاچاته ورځي.

کاپتا چې کله وليدل نو ويې ويل زه د مردوک له خدايه غواړم چې پخپلې مترو کې سره چې له غټو لړمانو جوړه شوې ده تاسې ته سزا درکړي... تاسې څنګه پوه نه شوئ چې زما بادار داسې سړی نه دی چې په دغه روان تخت سپور شي، ډېر ژر يې بيرته يوسئ چې مخ

مو ونه وينم.

هغو مرييانو چې روان تخت يې راوړی و، کله چې دغه خبره واوريده حيران شول، يو شمېر کسان د مېلمستون په مخکې راټول شول او په خندا يې کاپتا ته ويل، موږ غواړو ستاسې بادار وګورو او پوه شو چې ولې دغه روان تخت دهغه لپاره وړوکی دی؟

کاپتا د مېلمستون له خاونده يو روان تخت چې پينځوس مرييانو لېږداوه د پاچا مانۍ ته زما دتګ لپاره کرايه کړ او زه له مېلمستونه راکوز شوم.

کله چې خلکو زه په مصري جامو کې او د سرو سپينو له اميلونو سره وليدم غلي شول اونور يې ملنډې ونه وهلې.

څکه چې پوه شول دا داسې يو بهرنی د بابل د پاچا مانۍ ته ورځي چې پخپل هېواد کې هم درونددی او ډېر اهميت لري.

د مېلمستون يو مريی د روان تخت ترشا زما د طبابت وسايل په يوه مخصوص صندوق کې لېږدول او زما مريی د روان تخت مخې ته پر يوه خره سپور روان و.

موږ په دغو تشريفاتو د پاچا مانۍ ته ورسېدو او د ښار يو شمېر اوسېدونکي تر مانۍ پورې په موږ پسې روان ول.

هلته زه له تخته کوز شوم. د مانۍ مخې ته يو شمېر سپاهيانو خپلې زغرې په داسې ډول سره يوځای کړې وې چې دېوال يې ترې جوړ کړی و.

کله چې يې زه وليدم خپلې زغرې يې لېرې کړې، موږ ته يې لاره راکړه. زه د هغوی په منځ کې تېر شوم او مانۍ ته ننوتم.

يو بوډا چې خريل شوې ږيرې او ګونځې څېرې يې د پوهې او علم شاهدي ويله ماته رانژدې شو او ويې ويل. زه له هغې غوغا څخه خبر شوی يم چې تا په ښار کې جوړه کړې ده.

د څلورو فصلونو خاوند (دبابل پاچا. ژبا‌ړن) پوښتنه کوي دغه سړی څوک دی چې کله يې خپل زړه وي زموږ ليدو ته راځي او کله چې يې زه احضاروم له راتلو ډډه کوي.

ما د هغه په ځواب کې وويل اې بوډا! ته څوک يې چې له ما سره دغه ډول خبرې کوې.

هغه وويل د څلورو فصلونو د خاوند ځانګړی ډاکټر يم او په بابل کې د ښه نوم او درناوي خاوند يم. خو ته څوک يې چې د سرو او سپينو د ترلاسه کولو لپاره دې غوغا جوړه کړې او کله چې د څلورو فصلونو خاوند احضار کړې رانه غلې.

زه دې لاسم نه پېژنم خو په دې پوه شه چې که د بابل پاچا سره او سپين در کړل بايد

نیمایي یې ماته راکړې. ګني زه به دې پرې نه ږدم چې ته دلته طبابت وکړې
ما ورته وویل اې بودا زه هېڅکله د سرو او سپينو په اړه له هغو کسانو سره چې پوښتنې کوي او د فلز غوښتونکي وي خبرې نه کوم.
دغه کار زما مریي پر غاړه اخلي، خو له دې کبله چې ته یو ډاکټر یې او بودا هم یې نو زه دې دوستي تر دښمنۍ غوره بولم او غواړم چې له تا سره دوستي وکړم.
خو ددې لپاره چې پوه شې زه د سرو او سپينو د ټولولو لپاره بابل ته نه یم راغلی بلکې د علم د زده کولو نیت لرم. نو خپل دواړه بازو بندونه چې د سرو زرو دي تا ته ښیم.
له دې خبرې وروسته مې خپل دواړه بازو بندونه له متو خلاص کړل او هغه ته مې ورکړل.
هغه دومره خوشحال او حیران شو چې نور یې څه ونه ویل او موافقه یې وکړه چې زما مریی کاپتا هم له ما سره پاچا ته ولاړ شي.
د بابل پاچا (بورا بوریاش) نومېده کله چې زه هغه ته ورغلم تصور مې کاوه چې ماشوم دی، ځکه چې ماته یې ویل شوي ول. کله چې هغه پاچاشو نو ږیره یې نه وه او مصنوعي ږیره یې کېښودله.
ما چې پاچا ولید نو اوس هغه ځوان شوی و.
وروسته داسې راته معلومه شوه هغه چا چې د هغه په هکله ماته مخکې معلومات راکړي ول، پاچا یې پخوا لیدلی و.
په عامو خلکو کې دغه خبرې ډېرې وې چې د عمر تېرېدل هېروي او دا نه په زړه کوي چې هر ماشوم لویېږي او د ځوانۍ پړاو ته رسېږي.
د(بورا بوریاش)په څنګ کې یو کوچنی زمری زما په لیدو سره وغرېد.
بوډا چې ویل یې د پاچا ډاکټر دی د ننوتو په وخت کې سجده وکړه او زما مریي هم د هغه تقلید وکړ خو یو ځل بیا زمری وغرید، زما مریی داسې وډارشو چې له ځایه پاڅېد او چیغې یې کړې.
پاچا چې ورته وکتل ویې خندل.
کاپتا وویل دغه قهرجن ځناور له دغه ځایه بوځئ، ځکه چې ما په ټول عمر کې د هغه په شان وحشي ځناور نه دی لیدلی.
د دغه ځناور غږ د طبس د جنګي عسکرو د هغو ګاډیو د غږ په شان دی چې مازدیګر

خپلو چونیو ته ځي.

کاپتا دغه جملې په بابلي ژبه بیان کړې او پاچا داسې خندل چې له سترګو یې اوښکې روانې وې.

بیا یې په یاد شول چې زه یې د خپلې ناروغۍ د معالجې لپاره احضار کړی یم او په مخ یې لاس کېښود، زګیروی یې وکړ.

ما ولیدل چې په مخ کې یې پړسوب لیدل کېږي او د مخ د پړسوب له امله یې یوه سترګه نه ښکاري.

بوډا چې له ما څخه یې دوه بازو بندونه اخیستي ول، وویل دا همغه په ځان مین مصري ډاکټر دی چې تا پرون احضار کړی و، دی رانه غی

او ویې ویل چې نن راځي.

نو ښه به داوي چې خپلو عسکرو ته ووایې چې همدا اوس یې په خپلو نېزو خېټه سوری کړي.

پاچا وویل زه به یې اوس ونه وژنم ځکه ددې لپاره مې احضار کړی چې زما درد له منځه یوسي. دا څو شپې و شوې چې خوب مې نه دی کړی.

دا څو ورځې کېږي چې له اوبلنو خوړو پرته مې بل شی نه دی خوړلی..

بوډا لکه چې څوک ژاړي وویل اې دځلورو فصلونو مالکه! موږ په دې څو ورځو کې د مردوک په معبد کې ستا لپاره قربانۍ وکړې او سرې جامې مو واغوستې، ډولونه مو ووهل او نڅاوې مو وکړې چې ستا په خوله کې ځای شوی درد له هغه ځایه بهر کړو.

خو تا موږ ته اجازه رانه کړه چې ستا خولې ته لاس دروړو. که دغه اجازه دې راکړې وای ستا علاج مې کولای شو، زه تصور نه کوم چې دغه بېګانه سړی دې معالجه وکړای شي.

پاچا ماته وویل ته څوک یې او په دې پوهېږې چې زما د دغه درد وجه څه ده ؟

ما وویل زه سینوهه مصری ډاکټر او ابن الحمار یم، که څه هم چې لا مې ستا خوله نه ده لیدلې خو ویلای شم چې ستا درد له دې امله دی چې ستا د اسیاب یو غاښ چرک کړی دی او دغه چرک ستا دغاښ په ریښه کې پټ شوی، پړسوب یې رامنځته کړی او ستا دمخ پړسوب هم دغاښ د چرک له امله دی.

ددغه چرک د رامنځته کېدا علت دا دی چې تا خپل غاښونه پخپل وخت نه دي پاک کړي او کله چې د غاښونو ریښه خرابه شوې هغه دې نه ده ایستلې.

کله چې د غابښ ریښه خرابه او چنجنه شي باید غابښ وایستل شي.
پاچا وویل زه هم پوهېدم چې کله د غابښ ریښه خرابه شي باید هغه وایستل شي خو د غابښ د ایستلو درد دومره سخت وي چې د زغملو نه وي.
ما وویل په مصر کې د غابښونو د ایستلو درد سخت نه وي، که ته وغواړې زه به دې غابښ له درد پرته وباسم، خو نن دغه کار نه شو کولای، ځکه چې ستا غابښ پړسېدلی، لومړی یې باید پړسوب کم شي او د غابښ په ریښه کې موجود چرک وایستل شي بیا له څو ورځو وروسته باید غابښ وایستل شي.
پاچا وویل ایا زما له غابښه دغه چرک ایستلی شې.
ما وویل هو.
زه اړیم چې ستا د غابښ چرک وباسم چې ستا د غابښونو پړسېدلی ځای سوری کړم او دا چې د طبس د ډاکټرانو له رودې کار واخلم چې د هر درد ونه زغمې.
خو دا درته وایم چې د چرک د ایستلو لپاره د پړسېدلي ځای سوری کول به لږ درد ولري ځکه خدایانو چې درد رامنځته کړی پاچاهان یې ترې نه دي خوندي کړي او هغوی هم باید د عامو کسانو په شان درد وزغمي.
ما کاپتا ته وویل چې سمد ستي اور بل او برابر کړي چې زه خپله چاړه پکې پاکه کړم.
کله چې هغه اور چمتو کاوه ما د بابل پر پاچا لږ شراب او تریاک وخوړل
کله چې هغه شراب وڅښل او لږ وخت پرې تېر شو، نو ویې ویل خیال کوم چې تا ته نوره اړتیا نه لرم ځکه چې درد مې ښه شو.
ما ورته وویل د درد دغه تسکین موقتي دی، لږه شېبه وروسته به درد بیا سخت شي.
هغه وویل ممکنه ده بیا هم دغه درمل راکړې، چې درد مې له منځه ولاړ شي.
ما وویل هغه درمل چې زه یې په شرابو کې اچوم او تا ته یې درکوم یوازې یو ځل له تاوان پرته د استفادې وړ وي. که دویم او دریم ځل وخوړل شي نو سری پرې روږدی کېږي او بیا به له دې پرته چې درد دې ارام کړي ته د ژوندي پاتې کېدو لپاره دغو درملو ته اړتیا لرې.
نو اوس اجازه راکړه چې ستا درد کم شوی دی، زه ستا د غابښ د بېخ دانه سوری کړم او چرک ترې وباسم.
د بابل پاچا له دې وروکي جراحي عملیاتو سره موافقه وکړه، له دې وروسته چې

ماخپله چاره په اور کې پاکه کړه او بيرته مې سره کړه ورنږدې شوم . د هغه سر مې په غېږ کې ونيو . خوله مې يې پرانستله.

له دې سره سره چې د اپيمو د خوړولو له امله يې درد کم شوی و ، خو کله چې مې د هغه د خولې دانه سوری کړه چيغې يې ووهلې . زمری يې پاڅېد . لکی يې وښوروله خو حمله يې ونه کړه.

له هغه وروسته د بابل پاچا زګيروی ونه کړ ځکه چې درد يې له منځه تللی و او د هغه له خولې د چرک او زوې راوتو نه پرېښود چې خبرې وکړي.

کله چې ما دخولې زوې او چرک ورو ايستل نو ويې ويل اې مصري ډاکټره ! ته ډېر ګران بيه سړی يې ځکه چې زه اوس درد نه احساسوم . بوډا ډاکټر چې هلته ولاړ و وويل که ماته دې اجازه راکوله چې د خولې دانه دې سوری کړم . د همدغه مصري په شان مې ستا د خولې چرک او زوې راايستلې او درد به دې کم شوی و.

ما وويل دغه سړی سمه خبره کوي . که پاچا پرې ايښی وای چې د خولې دانه يې سوری کړي همدا نتيجه به يې اخيستې وای.

خو دغه بوډا جرئت نه درلود چې ټينګار وکړي ستا د خولې دانه سوری کړي . ځکه ستا له قهره وېرېده.

په داسې حال کې چې بايد يو ډاکټر جرائت ولري او د ناروغان که پاچا هم وي له کاوره و نه ډار شي.

زه په طبس کې هېڅکله له ناروغانو نه ډارېږم.

د بابل پاچا چې له درده په کرار شوی و وويل: سينوهه که څه هم چې جرار سړی يې او په جرئت خبرې کوې ، خو د لياقت له کبله ستا له دې سپين سترګی تېرېږم.

دلته بايد هېڅوک يو پاچا د زګيروي په حال کې ونه ګوري او ستا مريي زه د زګيروي په حال کې وليدم خو زه له دې هم تېرېږم.

ددې لپاره چې ستا مريي زه خندولی يم او زما ساعت يې راتېر کړی او بيا يې کاپتا ته وويل يو ځل بيا هم ټوپ کړه او ماوخندوه.

کاپتا وويل زه دغه کار نه کوم ، ددې لپاره چې زما عمر پوخ شوی او زما له حيثيت او عزته سره نه ښايي.

پاچا وويل زه به اوس داسې کار وکړم چې ته خپل د بوډاتوب حيثيت او وقار له لاسه

ورکړي.

پاچا خپل زمري ته اشاره وکړه، زمری پاڅېد او پاچا کاپتا خپل زمري ته وښود، ځناور خپل غټ سر د کاپتا پر لور کړ او بیا ورو د هغه پر لور روان شو.

زمری چې هر څومره کاپتا ته ورنژدې کېده زما مریی هومره په شا روان و، تر هغه چې یوې ستنې ته ورسېد.

په دې وخت کې زمري خوله خلاصه کړه او وغرید. کاپتا له ډاره ستنه کلکه ونیوله او د یوې بیزو په شان چې په مصر کې ونو ته پورته کېږي ستنې ته وخوت.

پاچا داسې خندل چې ښې لورې، کیڼ، او مخکې او شاته به کړوپ شو او کله چې له خندا موړ شو وېې ویل چې ورېیم خوارہ راته راوړئ.

بوډا طبیب له دې چارې خوشحال شو. ځکه چې ډوډۍ ته د پاچا اشتها دا څرګندوله چې هغه روغ شوی او اشتهایې بېرته راګرځېدلې.

له څو شېبو وروسته یې ډوډۍ ورته راوړه.

کله چې پاچا ډوډۍ خوړل پیل کړل، نو زما مریي ته یې نوره توجه ونه کړه، زمری هم د ستنې له بېخه پاڅېد او پاچا ته ورغی.

له دې سره زما مریی هم له ستنې راکوز شو او په غولي یې پښه کېښوده.

ما پاچا ته وویل اوس ستا د غاښ درد کرار شوی دی، خو له دې کبله چې غاښ دې خراب شوی، بیا به دې غاښ درد پیدا کړي نو باید ویې باسې.

زه فکر کوم چې ته له خوږو سره علاقه لرې او ستا غاښونه ډېرې شېرینۍ خراب کړي دي، ځکه چې دلته له خرما څخه شرینۍ جوړوي او د خرما شیره غاښونو ته زیان رسوي.

په مصر کې شیریني له هغو خوږو څخه جوړوي چې یو ډول حشرې یې تولیدوي او دغه خواږه غاښونو ته تاوان نه رسوي.

پاچا وویل حشرې خواږه جوړولای شي؟

ومې ویل هو په مصر کې یو ډول حشره شته، چې هغوی مچیو ته ورته دي خو له مچیو وړې دي.

دغه حشرې پر خرما کېني، یو ډول خوارہ ترې جوړوي چې غاښونو ته هم تاوان نه پېښوي او د بدن له مضبوتیا او کلکوالي سره مرسته کوي.

پاچا وویل ته زموږ له خوش باورۍ استفاده کوې او دروغ وایې، مچۍ خوارہ نه شي

جوړولای.

ومې ویل یو ربښتینی سړی له سختو حالاتو سره مخامخېږي، ځکه چې که ربښتیا ووایي نور پرې اعتماد نه کوي.

همغه ډول چې ته باور نه کوې په مصر کې مچی خواږه جوړوي، که زه هم مصریانو ته ووایم چې په بابل کې داسې مرغه شته چې الوت نه کوي خو له انسان سره ژوند کوي او هره ورځ د تمساح د هګۍ په شان هګۍ اچوي زما پر دې خبرې به هم هېڅوک باور ونه کړي.

که زه وکړای شم دغه هګۍ به مصر ته یوسم چې خلک یې وګوري او زما خبره ومني چې زه دروغ نه وایم.

پاچا وویل اوس راشه له ما سره ډوډۍ وخوره، ما ورته وویل په یوه شرط له تا سره ډوډۍ خورم، هغه دا چې امر وکړې د مېلمستون هغو مریيانو ته هم ډوډۍ ورکړي چې زه یې په روان تخت کې دلته راوستی یم ځکه چې هغوي هم وږي دي.

پاچا امر وکړ چې مریيانو ته هم ډوډۍ ورکړي او پر هغوی زما د خرما شراب وڅښي ځکه چې په بابل کې شراب له خرما جوړېږي.

پینځلسم څپرکی

د راتلونکیو پیښو اټکل کول

کله چې ماغوښتل له سلطنتي ماڼۍ څخه ووځم پاچا وویل سینوهه! موږ یو جشن لرو او دا د مصنوعي پاچا جشن دی.

پر دغه ورځ باید راشې او دغه جشن وګورې ځکه چې باوري یم په مصر کې دغسې جشن نشته.

ومې ویل ډېر ښه، رابه شم.

پاچا په خندا وویل پر دغه ورځ به ستا مریې په زړه پورې وي. ومې پوښتل ولې؟ پاچا وویل ددې لپاره چې ډېر خلک به وخندوي. مېلمستون ته دستنېدا پر وخت زما د روان تخت لېږدونکو مریيانو چې په خوړو او شرابو ښه ماړه شوي ول سندرې ویلې او زما ستاینه یې کوله هغه خلک چې په هغوی پسې روان ول هغوی هم دمریيانو په شان سندرې ویلې او زما ستاینه یې کوله.

دې موضوع زه په بابل کې مشهور کړم او خلکو به ویل مصری ډاکټر سینوهه داسې سړی دی چې د خپل روان تخت مریان هم مړوي

تر دې وړاندې چې د مصنوعي پاچا یا د دروغو د پاچا جشن (چې زه فکر کوم په بابل او یا بل کوم ښار کې به نه وي) پیل شي (او زه به یې وروسته کیسه وکړم) ټاکل شوې وه دبابل د پاچا غاښ وباسم. نو(بورا بوریاش) احضار کړم. ما د غاښ تر ایستلو مخکې د هغه په رګ کې اپیم دننه کړل او له درد پرته مې د هغه غاښ وایست.

هلته موجودو بابلي ډاکټرانو خیال کاوه چې پاچا به له دې امله ما ووژني چې د غاښ د ایستلو پر وخت به ډېر درد احساس کړي، خو هغوی حیران شول او له مایې پوښتنه وکړه چې پاچا ولې درد احساس نه کړ؟

ما وویل هغه درمل چې ما د هغه په رګونو کې ورکړي و، د درد د ختمولو خواص لري او د مصر لومړی درجه درمل دي.

دغه درمل د يوه بوټي له پوستکي تر لاسه کېږي.

دغه بوټی يوازې مصري کاهنين کاروي، دهغوی دنده د دغو بوټو له پوستکو د دغو درملو جوړل دي او هېڅکله د دغو درملو د جوړولو راز عامو خلکو ته نه وربښيي.

د دې لپاره چې دغه درمل هر ډول درد له منځه وړي، که د خلکو لاس ته ورشي بيا به خلک له درده نه وېرېږي او د ټولنې نظم ورسره ګډوډ ېږي ځکه چې بيا به څوک له جسمي ځورونې او شکنجې څخه نه ډارېږي.

پاچا وويل زه غواړم له دغو درملو لږ ولرم.

ومې ويل زه به لږ درکړم په دې شرط چې زما له لاربښوونې پرته يې استعمال نه کړې، ځکه که دغه درمل له ضروري لاربښوونې پرته استعمال شي د زهرو په شان به وژونکي شي.

پاچا وپوښتل او س چې زما غاښ دې له درد پرته راايستی دی. ووايه څه انعام درکړم؟

ومې ويل زه سرو او سپينو ته اړتيا نه لرم ځکه چې له خپل علم څخه سره او سپين ترلاسه کولای شم. خو زه غواړم ستا قدرت ووينم او وګورم چې څومره سپاهيان او لښکري لرې. ځکه کله چې مصر ته ستون شم ستا د قدرت مدح به وکړم او ټول به ستا د صفتونو په اورېدو سره حيران شي.

زه غواړم امر وکړې چې ستا ځواکونه دې پريډ وکړي چې ستا عسکر او جنګي ګاډي وګورم.

پاچا زما غوښتنه ومنله او زه له دې کبله ډېر خوشحاله شوم ځکه چې د بابل د پاچا په پوځي قدرت پوهېدای شوم.

له پريډ مخکې مې کاپتا ته وويل چې د بابل د پاچا عسکر او جنګي ګاډي دې وشمېري او پوه دې شي چې د بورا بورياش په پوځ کې څومره عسکرا و ګاډي شته.

کاپتا وويل زه دومره عددونه له کومه کړم چې د هغو په وسيله د بابل ټول عسکر وشمېرم. ځکه چې ويل کېږي د بابل د عسکرو شمېر د دښتو د شګو په اندازه دی.

ومې ويل احمقه! اړتيا نشته چې ټول عسکر يو يو وشمېرې هر ټولی د يوې نښې ترشا حرکت کوي او که ته هره نښه وشمارې د عسکرو شمېره هم جوتېږي.

د پريډ پر وخت پاچا مصنوعي ږيره په زنې کېښوده. ما کتل چې يوازې هغه عسکر چې په بابل کې دي نيزې لري او هغه چې په ولايتونو کې د پريډ لپاره احضار شوي، زياتره يې نيزې نه لري او د ټولو سترګې معيوبې دي.

ما شپږته ځله د شپږتو ډلو عسکرو تېرېدل چې خاصې نښې یې درلودې وشمېرل او پوه شوم چې هر ټولی عسکر شپږته ځله شپږته عسکر دي.

ځکه چې په بابل کې شپږته مقدس عدد دی او د پاچا جنګي ګاډي هم شپږته ځله شپیته ګاډي دي.

ګاډي یې له ځانګړي فلزه چې او سپینه بلل کېږي جوړې کړې دي او تر هرې ګاډۍ لاندې دوه ستر غشي راوتلي چې په جنګ کې ډېر خطرناک وي.

خو دغه غشي زنګ وهلي ول او د ځینو ګاډیو ارابې هم د پرېږ پر وخت له خپل ځایه راوځي.

عسکرو په شپږته کسیزو لیکو کې حرکت کاوه چې پرېږ ژر پای ته ورسېږي او ټولې ګاډۍ د پېنځلسو ګاډیو په لیکه کې د پرېږ لپاره تېرېدلې.

د بابل د پاچا په عسکرو کې یوازې د مخصوص ګارډ عسکر ډېر په زړه پورې ول، خو ځینې پکې دومره چاغ ول چې په اسانه تللی نه شول او د هغوی پریږ نندارچیانو ته د ساعت تېرې لامل و.

کله چې شپه شوه پاچا ور وغوښتم او ویې ویل سینوهه! نن دې زما لښکر ولید ومې ویل. ستا د لښکرو ننداري نن زما سترګې توري کړې، ځکه چې ستا عسکر د سمندر د خنډې تر شګو او د اسمان تر ستورو ډېر دي او زه ستا د لښکرو له لیدو ورسته پوه شوم چې ته د ځمکې تر ټولو پیاوړی پاچا یې.

د بابل پاچا وویل سینوهه! ستا د غوښتنې منل ماته ډېر ګران ول ځکه چې ما پریږ تیار کړ او باید ترڅو ورڅو پورې چې عسکر له دې ځایه بېرته خپلو ولایتونو ته ځي باید هغوی ته خواړه ورکړم او د هغوی د خوړو لګښت به په یوه کال کې زما د یوه ولایت د مالیاتو په اندازه وي.

په دې څو ورځو کې چې عسکر د لته دي ډېرې سترې رسوایی به رامنځته شي او ددې لپاره چې په ښځو تېری کوی. څوک یې مخه هم نه شي نیولی.

له هغه وروسته چې دوی ولاړل تر یوه کاله پورې به لارې ناامنه وي. ځکه چې دغه عسکر چې ترڅو خپلو کلیو ته رسېږي په لارو کې چې هر څوک ګوري لوټوي یې.

خو له دې سره سره په دې ډېر خوشحاله یم چې خپل پوځ مې تاته در وښود او تا زما قدرت ولید.

خو اوس دا راته ووایه چې د مصر فرعون لور لري ؟
ومې پوښتل چې د مصر له فرعون سره دې څه کار پاتې دی ؟
دبابل پاچا وویل، زه غواړم چې د هغه لور زما خورشي ، که څه هم اوس ځلور سوه ښځې لرم. خو یوه هم پکې د مصر د پاچا لور نه ده او زه ډېر غواړم دا سې یوه مېرمن ولرم چې د مصر د فرعون لور وي.
ما وویل (بورا بوریاش) په دې پوه شه. له هغې ورځې چې دغه دنیا جوړه شوې د مصر د فرعون لور تل د خپل ورور ښځه وي او که ورور ونه لري بیا مېړه نه کوي. بلکې معبد ته ځي او کاهنه کېږي.
دغه خبره چې ته یې کوې د مصر د خدایانو له نظره کفر دی. خو زه ستا له خبرو نه خوابدی کېږم ځکه چې ته د مصر خدایان نه پېژنې.
د بابل پاچا وویل ما فیصله کړې چې د فرعون د لور مزه وګورم او پوه شم چې له هغې سره څملاستل څه ډول خوند لري.
که فرعون خپله لور ماته رانه کړي. زه به خپل لښکر د مصر خاورې ته د ننه کړم. مصر به وران کړم او د هغه لور به په زور د ځان کړم.
ما وویل (بورا بوریاش) د مصر فرعون لا ډېر ځوان دی او نوی واده یې کړی. لور نه لري.
که فرض کړو چې د مصر خدایانو پرېږدي چې د فرعون د لور ورکول منع کړي نه دي ، خو هغه لور نه لري ځکه یې تاته نه شي درکولای.
نو صبر وکړه چې هغه د لور خاوند شي او بیا د هغه له لور څخه د استفادې فکر وکړه.
پاچا وویل سینوهه ! زه نن د ننداري په ډګر کې ډېر ناست وم، د عسکرو پریډ مې وکوت او اوس ډېر ستړی یم غواړم خپل حرم سرای ته ولاړ شم او له ښځو سره ساعت تېر کړم.
ته هم چې ډاکټر یې او هر څېر ته تللی شې له ما سره راشه او زه به په هغوی کې یوه موقتاً تاته درکړم چې خپل ساعت ورسره تېر کړې خو پام کوه چې هغه امېندواره نه کړې ځکه که حامله شوه ستونزه به پېښه کړي او تول به وایي چې له ما حامله شوې.
ومې ویل (بورا بوریاش) دغه خبره مه کوه. ځکه د شرم خبره ده چې یو سړی خپله ښځه په موقته توګه بل چا ته ور کړي چې ورسره ساعت تېر کړي.

بورابوریاش وویل، ولې د شرم خبره ده که زما ښځې پوه شي چې زه حاضر یم یوه پکې بل چاته ورکړم چې تفریح ورسره وکړي دېرې به خوشحاله شي، ځکه چې زه په یوازې سر له څلور سوه ښځو سره تفریح نه شم کولای.

بیا یې له ماپوښتنه وکړه چې ته څو ښځې لرې؟ ما وویل، زه ښځه نه لرم.

بورا بوریاش په حیرانۍ وپوښتل ته ایجړا یې؟

ومې ویل نه.

د بابل پاچا وپوښتل که ایجړا نه یې څنګه له ښځو پرته ژوند کولای شې او څنګه طبابت کوې، ځکه کله چې یو سړی له ښځې سره تفریح ونه کړي فکر یې پریشانه وي او خپل کار ښه نه شي کولای.

که غواړې له ژونده خوند واخلې زما په شان له بېلو بېلو ملتونو ښځې وکړه او ددې لپاره چې هره ښځه د خپلو ملي دودونو په اساس په یو ډول ساعت تېری کولای شي نو ته به هر ځل بېل بېل خوند اخلې.

سره له دې چې نه مې غوښتل حرم سرای ته ننوځم خو د بابل پاچا له ځان سره بوتلم او ما کتل چې د هغه ښځې له بېلابېلو ملتونو دي، ټولې ځوانې او ښکلې دي او هرې یوې خپلې ملي جامې اغوستې دي.

له دې کبله چې ځینې ښځې د مریپیانو د پلورونکو له لوري له نورو هېوادنو راوړل شوې دي، په بابلي ژبه یې خبرې نه شوای کولای، خو ټولو خندل او هرې ښځې هڅه کوله چې د پاچا پام ځانته جلب کړي.

کله چې یې واورېدل پاچا غواړي خپله یوه ښځه موقتاً ماته راکړي چې پرې ساعت تېر کړم نو هڅه یې کوله چې زما پام هم ځانته جلب کړي.

پاچا راته وویل هرې یوې ته دې چې زړه کېږي خوښه یې کړه، خو ما ټولې غوښتلې او په هغوی کې مې یوه نه شوای غوره کولای.

پر دې سربېره د پاچا له قهر او د فیصلې له بدلونه وېرېدم، ځکه کله چې انسان له یوه هوسي پاچا سره وي باید احتیاط وکړي ځکه چې د پاچا نظر ناڅاپه بدلېږي.

له همدې امله مې وویل زه په سفر کې یم او د علم د ترلاسه کولو لپاره راغلی یم نو ښځه نه کوم، ځکه چې زمونږ خدایانو ویلي که کله علم زده کوئ له ښځو کولو ډډه وکړئ.

اې د مصر خدایانو زه درڅخه بښنه غواړم چې دغه دروغ مې ستاسې له خولې وویل

خو ددې لپاره چې د بابل پاچا قانع کړم بله چاره مې نه درلوده.

کله چې ښځې پوه شوې زه یوه هم نه غواړم پر ما یې ملنډې ووهلې او ویې ویل داسې ښکاري ته هم دهغو خوجه ګانو (خواجګانو) په شان یې چې په حرم سرای کې کار کوي او له ښځو سره ساعت تېرى نه شي کولاى.

پاچا چې تصور کاوه ما ته د خپلې یوې ښځې په راکولو سره به ماډېر خوشحاله کړي، خپه شو او ویې ویل که تا دغابس له درده نه واى ژغورلاى او س مې امر کاوه چې تا ووژني.

بیا یې زه رخصت کړم او تر دې وړاندې چې ولاړ شم بیا یې د دروغو د پاچا د جشن خبره وکړه او ویې ویل پسرلى راغلى دى، د دروغو د پاچا دجشن وخت نژدې شوى او ځان له دې جشنه خوند اخیستو ته چمتو کړه.

تر دې وړاندې چې دهدروغو د پاچا د جشن په هکله خبرې وکړم باید د هغې موضوع یادونه وکړم چې په ماپورې اړوند ېږي.

یوه ورځ د هغې هېنداري کتلو ته په مردوک برج کې ولاړ وم چې یو شى لوى ښکاره کوي

دغه هېنداره چې د نړۍ په بل ښار کې نشته په بابل کې جوړېږي او یوه پنډه او ډېره رڼه هېنداره ده چې د یخ د یوې ټوټې په شان ځلېږي. کله چې انسان ددې هېنداري تر شاکوم شي ته ګوري نو هغه شى دومره لوى ښيي چې سړى ډاروي.

پر هغې ورځ چې زه ددې هېنداري کتلو ته ولاړم یو مېږى یې راوړ. ماهېنداره په لاس کې ونیوله او له شا مې هغه مېږى پکې ولید.

لږ پاتې و چې له ډاره ونښتم ځکه چې مېږى دومره لوى شوى و چې د اوبو اس ته ورته شو.

له دې وروسته چې د جسم لویوونکې هېنداره مې ولیده د برج پورتنې پوړ ته ولاړم چې ستورپېژاندي پکې دیره دي.

له هغوى مې وغوښتل چې زما طالع وګوري.

له دې کبله چې زه نه پوهېدم په کومه نېټه او چیرته پیدا شوى یم هغوى زما د راتلونکې په اړه اټکل ونه کړاى شو، خو ماته یې وویل ته مصرى نه یې.

ما وویل په دې کې شک نه شته چې زه په یوې ټوکرۍ کې وم چې په نیل کې یې حرکت کاوه او هغې ښځې چې په زوى ولې ومنلم ټوکرۍ یې له اوبو رااخیستې وه.

ستور پېژاندو، وويل سره له دې چې ته يې په نيل سين کې موند لی يې ته نه د مصر يې او نه د کوم بل هېواد. د نړۍ هرګوټ ته چې ولاړ شې هلته به پردی وبلل شې.

ومې ويل ستا سې دغه خبره د منلو نه ده، ځکه په ټوله نړۍ کې به بالاخره داسې ځای وي چې هلته زېږېدلی يم. هغه ځای به زما ټاټوبی وي او زه په هغه هېواد کې پردی سړی نه بلل کېږم.

ستور پېژاندو، وويل، په نړۍ کې داسې ځای نشته چې ته پکې زېږېدلی يې.

ومې ويل بيا نو زه چيرته زېږېدلی يم؟

يوه ستور پېژاندي وويل، ښايي ته د خدايانو زوی يې او له اسمانه ځمکې ته راغلی يې.

ومې ويل، زموږ په هېواد کې يوازې يو کس د خدايانو زوی وي او هغه هم فرعون دی.

منجمينو وويل په هر حال ستا طالع ددې ښودنه کوي چې ته په دې دنيا کې چې هر چېرته ولاړ شې هلته به پردی يې.

داسې ځای نشته چې ستا ټاټوبی وي او کله چې خبره همداسې شوه نو ته له اسمانه راغلی يې او د خدايانو زوی يې.

بيا مې په حيرانۍ ولیدل چې ستور پېژاندو زما پر وړاندې سرونه ټيټ کړل.

ما ويوښتل ولې داسې کوئ؟

هغوی ځواب راکړ موږ په يقيني توګه نه شو ويلای چې ته د خدای زوی يې خو پوهېږو چې په دې دنيا کې نه يې زېږېدلی نو د احتياط لپاره تاته درنای کوو چې که په رښتيا د خدايانو زوی يې. نو زموږ له لوري کومه تېروتنه ونه شي او د خدايانو پر وړاندې موږ مسول نه شو.

زه چې پوهېدم د خدايانو زوی نه يم نو د دوی دې خبرې ته ډېر هک پک شوم او داسې مې وانګېرله چې دغه ستور پېژاندي کم عقل او خرافاتيان دي

شپاړسم څپرکی

د درواغو ویلو د ورځې جشن

کله چې پسرلی پیل شي د بابل او سېدونکي دولس ورځې جشنونه جوړوي.

پر دیارلسمه ورځ د دغه جشن دستورې یا مراسم په سترو درواغو یانې د درواغو د پاچا په جوړولو سره پای ته رسېږي.

په دغو دوولسو ورځو کې په بابل کې خلک خپلې تر ټولو ښکلې جامې اغوندي او ځوانې نجونې د ایشتار معبد ته ځي. هلته ځانونه نارینه وو ته سپاري چې ورسره تفریح وکړي.

کله چې هر سړي له یوې ښځې سره ساعت تېر کړ هغې ته ډالۍ ورکوي او ښځې دغه ډالۍ ټولوي چې کله مېړه کوي. نو ډېر جیز ورته لري.

هېڅوک له دغه دستور څخه تعجب نه کوي او هېڅ نارینه هم کله چې ښځه کوي دا تمه نه لري چې ښځه یې باکره وي.

په دغو دولسو ورځو کې ټول په عیش و عشرت بوخت وي او ځانونه د پسرلي د دیارلسمې ورځې جشن ته تیاروي.

پر دیارلسمه ورځ زه په خپل مېلمستون کې ناست وم. ناڅاپه یو شمېر عسکر زما مېلمستون ته راننوتل. ناري یې کړې زموږ پاچا چیرته دی؟ زموږ پاچا راکړئ ګني ټول به ووژنو.

دغو عسکرو په قهرجنو چیغو د مېلمستون منزلونه ولټول او بالاخره هغه منزل ته را ورسیدل چې موږ پکې مېشت وو.

دوی ناري کړې زموږ پاچا را کړئ.... زموږ پاچا مه پټوئ.

عسکرو زموږ د کوټې په مخکې شور ماشور جوړ کړی و او زما مریې کاپتا له ډاره د خوب تر تخت لاندې پټ شو.

ما ته یې وویل فکر کوم په بابل کې بلوا شوې ده. پاچا تښتېدلی دی او د هغه پلویان په دې ګمان چې هغه په دې مېلمستون کې دی دلته راغلي دي.

ما د کوټې دروازه خلاصه کړه او عسکرو ته مې وویل ما پېژنئ کنه؟

زه سینوهه ابن الحمار مصری ډاکټر یم. ما ستاسې د پاچا غاښ ایستلی دی. هغه زما د

خوشحالولو لپاره په همدې ښارکې خپل پوځ پرېږد ته مجبوره کړ او که ما په تکليف کړئ ستاسې پاچا ته به ولاړ شم او شکايت به وکړم.

سپاهيانو وويل که ته سينوهه يې نو موږ په تا پسې ګرځو او غوښتل مو تا ومومو.

ومې پوښتل له ماسره مو څه کار دی؟. ويې ويل چې ستا مريي مو په کار دی.

پوښتنه مې وکړه زما له مريي سره مو څه کار دی؟

عسکرو وويل نن د درواغو پاچا د جوړولو جشن دی. زموږ پاچا امر کړی چې ستا مريي ور ولو.

ومې ويل ستاسې پاچا زما له مريي سره څه کار لري؟

ويې ويل په دې نه يو خبر خو که مريي موږ ته ونه ښيې تا به لوڅ کړو او له جامو پرته به دې د پاچا ماڼۍ ته بوځو.

ددې لپاره چې وښيي ګواښ يې سم دی په يو حرکت يې زما جامې وايستلې او زه يې لوڅ کړم. بيا تولو په حيرانۍ ما ته کتل ځکه چې تر هغه وخته يې سنت شوی سړی نه و ليدلی.

يوه عسکر وويل د مردوک له خدايه پناه غوارم دغه سړی ولې داسې دی؟

بل وپوښتل ايا ټول مصري سړي همداسې دي؟

ومې ويل هو! په مصر کې نارينه په ماشومتوب کې سنت کوي. يوه پکې وويل دغه خبره موږ ته اهميت نه لري او بل نارې کړې موږ له تا هغه څوک غواړو چې بايد را ويې سپارې ګنې....

ما ورته وويل خبره لنډه کړئ او ووايئ چې څه به وکړئ؟.

عسکرو وويل يا دې مريي راوښيه اويا به تا لوڅ لغړ د بابل له واټونو تېر کړو او د پاچا ماڼۍ ته به دې بوځو.

ومې ويل زه به ستاسې پاچا ته شکايت وکړم او وبه وايم چې تاسې ته سخته سزا در کړي.

عسکرو وويل پخپله پاچا موږ ته ويلي چې که موږ ته خپل غلام ونه سپارې تا لوڅ ماڼۍ ته ورولو.

کاپتا چې تر تخت لاندې له ويرې رېږدېده له هغه ځايه راووت او ويې ويل زما بادار لوڅ لغړ سلطنتي ماڼۍ ته مه وروله، ځکه چې د يوه مشهور ډاکټر عزت ته تاوان رسېږي، زه حاضر يم له تاسې سره هر چيرته ولاړ شم.

کله چې عسکرو کاپتا وليد د خوشالۍ چيغې يې وکړې او ويې ويل، مردوک دې تل پاتې وي..... زموږ پاچا پيدا شو .... موږ خپل پاچا پيدا کړ او اوس هغه د پاچاهۍ ماڼۍ ته بيايو.

کاپتا سرتېرو ته حيران حيران کتل او کله چې عسکرو د هغه حيرانتيا وليده په خوشالۍ يې نارې کړې ته د څلورو فصلونو پاچا يې.

ته زموږ شهزاده یې او موږ دې له ځېرې پېژنو.
ځینو عسکرو د کاپتا پر وراندې سرونه ټیټ کړل او ځینې نورو د شا لخوا په لغتو وواهه او ور یې کړې چې ژر ورسره روان شي.
کاپتا وویل: زما باداره خیال کوم په داسې هېواد کې ژوند کوم چې ټول او سېدونکي یې لیوني دي.
زه اوس نه پوهېږم چې پخپلو دوو پښو ځم که په سر روان یم او ښایي خوب وینم خکه هغه څه چې ګورم د خوب منظرې دي او که زه یې په دغه هېواد کې اپوته راخوږند کړم نو ته مه پرېږده چې زما جنازه ځناور وخوري. جنازه مې مومیایي کړه او په مصر کې مې ښخ کړه.
یوه عسکر په خندا وویل دلته د مړیو جنازې ځناور نه خوري خکه چې جنازه یې په سیند کې اچوو او اوبه یې د سمندر لوري ته بیایي.
کاپتا وویل باداره مه پرېږده چې زما جنازه په سین کې واچوي خکه چې زه به په بلې دنیا کې ژوندی پاتې نه شم.
عسکرو وخندل او ویې ویل موږ نن یو ښه پاچا پیدا کړای شو. ددې لپاره چې د خبرو په وخت یې ژبه نه نښلي.
کاپتا نه غوښتل له مېلمستونه ووځي خو عسکرو په لغتو او د نیزو د لرګیو په ګوزارونو هغه وخوځاوه او له ځان سره یې بوت.
له دې وروسته چې کاپتا په جبر روان شو ما په بیړه خپلې جامې واغوستې او د هغه ترشا د پاچا د ماڼۍ پر لور روان شوم. زه پوهېدم چې له پاچا سره نژدې اړیکي لرم نو چا زما مخه ونه نیوله.
کله چې ماڼۍ ته ننوتم په ماڼۍ کې ګڼ شمېر کسان راټول شوي ول ټولو نارې وهلې او عسکرو په ډېر هیجان خپلې نیزې ښورولې.
مایقین وکړ چې په بابل کې بلوا شوې ده او که له ولایتونو عسکر ونه غوښتل شي ممکنه ده د بابل پاچا بورا بوریاش د پاچاهۍ له ګدۍ کښته شي، خکه د خلکو له احساساتو داسې ښکارېده چې د بورا بوریاش په خلاف خپل احساسات څرګندوي.
له دې پرته چې څوک زما مخه ونیسي هغه تالار ته ننوتم چې پوهېدم د بابل پاچا هلته دی.
کله چې تالار ته ور ننوتم ومې لیدل چې د مردوک د ستر معبد کاهن او یو شمېر نور کاهنان هم هلته راټول شوي دي.
کله چې کاپتا تالار ته ننوت ناڅاپه د مردوک د معبد ستر کاهن په داسې حال کې چې د بابل پاچا ته یې اشاره کوله وویل. دغه هلک چې لا یې ږیره نه ده شنه شوې له دې ځایه وباسئ...موږ

چمتو نه يو چې هغه خپل پاچا وبولو.

نورو د دغه کس د خبرو د تاييد لپاره وويل. دغه هلک له دې ځايه وباسئ او موږ چمتو نه يو چې له دې زيات يو ماشوم پر موږ حکومت وکړي... هغه وباسئ.

د مردوک د معبد ستر کاهن زما د مريبه کاپتا لور ته اشاره وکړه او ويې ويل اوس موږ وتوانيدو يو بالغ او هوښيار پاچا پيدا کړو او هغه به خپل پاچا غوره کړو چې د عقل او د شتمنۍ په فکر پر موږ حکومت وکړي.

کله چې دغه خبرې د معبد د کاهن له خولې ووتې، هغه کسان چې هلته وو د بابل په ځوان پاچا يې حمله وکړه، په خندا او ټوکويې د شاهي نښې د هغه له سر او ټټره لېرې کړې او جامې يې ترې وايستلې.

وروسته يې د هغه پښې او لاسونه لمس کړل او ويې ويل وګورئ دغه ځوان څومره کمزوری دی. لا يې له خولې د شېدو بوی راځي او د خپل حرم سرای د ښځو ساعت هم نه شي تېرولای.

دوی زما غلام ته په اشارې سره وويل، دی به حرم سرای ته استوو چې د حرم سرای د ښځو ساعت ور سره تېر شي.

کله چې له بورا بورياش د پاچاهۍ نښې اخيستل کېدې هېڅ مقاومت يې هم ونه کړ او ما کتل چې له خپل زمري سره چې لکۍ يې د پښو په منځ کې نيولې وه د کوټې يوه کونج ته ولاړ.

کله چې مې وکتل زما غلام ته يې سلطنتي جامې ور واغوستې او پر ټټر او سر يې د پاچاهۍ نښې نښانې ور ولګولې نو زه نه پوهېدم چې پر خپلو پښو روان يم او که پر سر.

کاپتا يې په هغه تخت کېناوه چې مخکې د بابل پاچا پرې ناست و حاضرو خلکو يې پر وړاندې سجده وکړه او ځمکه يې ښکل کړه. ان پخپله بورا بورياش چې لوڅ و د کاپتا پر وړاندې سجده وکړه او ويې ويل. هغه بايد زموږ پاچا وي. ځکه چې تر هغه هوښيار او عادل سړی په دې هېواد کې نشته.

زما مريي دومره هک پک پاتې و چې خبرې يې نه شوې کولای، خو ما کتل چې د سر وېښتان يې د پاچاهۍ تر نښو لاندې چې پر سر يې اېښودل شوې وې جګ ولاړ ول.

کله چې په کوټې کې موجودو کسانو کاپتا ته درناوی کاوه هغه نارې کړې غلي شئ، ټول غلي شول او هغه وويل:

زه فکر کوم يوه کوډګر پر ما کوډې کړې او داسې شيان راښيي چې حقيقت نه لري، ځکه چې ناممکنه ده دا خبره ومنو چې زما په شان يو پردی کس په دغه هېواد کې پاچا شي.

حاضرينو اعتراض وکړ او په ټوکو او خندا يې وويل. داسې نه ده، ته زموږ پاچا يې، هېڅا په تا کوډې نه دي کړي او موږ په ډېر صميميت او خوشحالۍ سره ته خپل پاچا کړی يې.

کاپتا وویل سره له دې چې زه نه غواړم ستاسې پاچا شم خو ستاسې د فیصلې پر خلاف هم عمل نه شم کولای.

ددې لپاره چې ستاسې شمېر زیات دی. خو له تاسې یوه پوښتنه کوم او غواړم چې سم ځواب راکړئ..... زه ستاسو پاچا یم کنه؟

ټولو په ګډه ناري کړې هو ... هو .... ته زموږ پاچایې او بیا یې د هغه پر وړاندې سجده وکړه.

یوه کس د زمري پوستکی واغوست او د کاپتا د تخت پر وړاندې پر ځمکه کېناست او وغرېد.

کاپتا یو ځل بیا ناري کړې غلي شئ او ټول غلي شول.

زما مریبه وویل که زه ستاسې پاچا یم باید زما حکمونه ومنئ.

ټولو ناري کړې هرڅه چې ته وایې ترسره به یې کړو.

کاپتا وویل له دې کبله چې زه نن ستاسې پاچا شوی یم نن باید جشن جوړ کړئ او ووایئ چې مریان راشي.

ځینې مریبان چې موجودل و کاپتا ته نژدې شول او هغه وویل سمدستي شراب او خواړه راوړئ چې ویې خورم او د شرابو په وسیله ځان خوشحاله کړم او نور هم زما په شان ځانونه ماړه او سرونه ګرم کړي.

مریبانو وویل په بلې کوټه کې شراب او خواړه چمتودي، هغه یې پورته کړ او په شور ما شور او خنداګانو یې بل هال ته یووړ.

زه هم له هغو سره ولاړم او ګورم چې هلته ډول ډول خواړه او شراب اېښودل شوي او هرڅوک چې څه غواړي خوړای او څښلای یې شي.

د بابل پخواني پاچا بورا بوریاش د مریبانو په شان یو لنګ تر ملا تاو کړی و او د خلکو په ټولي کې یې هر لوري ته منډې وهلې.

د شرابو جامونه یې نسکورول، د موجودو کسانو په جامو به یې ټینګه قورمه اچوله او هغوی به یې اړکول چې ښکنځلې وکړي.

د سلطنتي مانۍ په حویلۍ کې یې حوضونه له شرابو او بیرو ډک کړي ول. چې هر چا کولای شول د حوضونو په څنګ کې په موجودو جامونو کې شراب یا بییر راواخلي او ویې څښي او په مستو او خرما او له شېدو څخه په ترلاسه کېدونکو یو ډول غوړو باندې(مقصد یې کوچ دي) خېټې مړې کړي.

کله چې خېټې مړې او سرونه ګرم شول داسې شور او ولوله په خلکو کې پیدا شوه چې مایې ساری نه ولیدلی.

د پرګنو او رتبو توپیر نه ؤ هرچا به له یو بل سره ټوکې کولې او چا چې تر پرونه پورې د پاچا

بورا بوریاش پر وړاندې سجده کوله نن یې هډوکي د هغه لورته ګوزارول
بورا بوریاش به هم خندل او بیرته به یې هډوکي د هغه چاپر لور ګوزار کړ چې دی به یې پرې ویشتی و.

ددې شورماشور په منځ کې ما ځان خپل مریي ته ورساوو ، هغه ته مې وویل کاپتا ! اوس تول مست او نشه دي. څوک ستا فکر نه کوي پاځه چې د نورو له خبرتیا پرته ولاړ شو ځکه چې زه اټکل کوم ددغه کار پایله به ښه نه وي .

کاپتا ! چې د کباب شوي خره د غوښې په خوړولولګیا و ، وویل ستا دغه خبرې ما ته د یوه مچ د بنګېدا په شان دي.

نه زه ستا خبره منم او نه دغه نیکمرغي پرېږدم چې له دې ځایه ولاړ شم.
ته نه ګورې چې دغو خلکو په څومره مینه او شوق زه خپل پاچا ټاکلی یم؟
ایا ددغې مینې او علاقې په بدل کې له دغه ملت سره خیانت وکړم او هغوی پرېږدم.

بله دا چې ته باید له دې وروسته ما ته د کاپتا نوم وانه خلې ځکه چې زه د څلورو فصلونو پاچا یم او هر څل چې له ما سره خبرې کوې باید ووایې ، اې د څلورو فصلونو پاچا او د نورو په شان زما په مخکې سجده وکړې.

ومې ویل کاپتا ... ستا دغه پاچاهي یوازې درواغ او ټوکې دي. ځکه امکان نه لري دغه ملت تاغوندې یو بهرنی مریی خپل پاچا وټاکي او زه ویرېږم هسې نه چې د دغو ټوکو نتیجه موږ ته خطرناکه وي.

له دې مخکې چې ناوخته شي پاځه چې ځانونه یو چېرته پټ کړو چې له دې ځایه ولاړ شو او که پاڅېږې او راشې زه به ستا دغه سپین سترګي وبښم او تا به په څپلې لکړې نه وهم.

کاپتا خپله غوړه خوله پاکه کړه او په لاس کې یې د خره په یوه هډوکي سره وګواښلم او ناري یې کړې دغه پلیت مصري له دې ځایه لېرې کړئ ګنې مجبور به شم چې په لرګي د هغه هډوکي ورمات کړم.

کاپتا چې دغه خبره وکړه ، هغه سړي چې د زمري پوستکی یې اغوستی و ، پر ما حمله وکړه ، پر ځمکه یې وغورځولم او پڅپلو نو کانو یې شوکارې کړم.

لږ پاتې و چې ټول بدن مې زخمي کړي ، خو له نیکه مرغه نغارې ووهل شوې او اعلان وشو چې نوی پاچا دې د عدالت د پلي کولو لپاره ولاړ شي او مصنوعي زمري زه خوشې کړم.

د بابل عدالت خونه (محکمه) سلطنتي مانۍ ته نژدې وه او کله چې یې کاپتا هلته د عدالت د پلي کولو لپاره بوت نو ددې لپاره چې له دغه مسولیته ځان خلاص کړي ، ویې ویل زه د بابل د قاضیانو په عدالت ډاډه یم ، غوره دا ده چې هغوی د پخوا په شان عدالت وچلوي

خو خلکو دغه خبره ونه منله او ویې ویل چې موږ د خپل نوي پاچا له لوري د عدالت پلي کول غواړو، چې پوه شو ایا هوښیار او پوه دی، او د انصاف د اصولو پر بنسټ فیصله کولای شي؟

کاپتا مجبور شو چې قضاوت ته غاړه کېږدي او خلکو هغه د قاضي پر چوکۍ کېناوه.

متروکه او زولنې یې چې د عدالت د اجرا نښې دي د هغه په مخکې کې کېښودې.

لومړی هغه سړی نژدې شو چې ظلم پرې شوی و، د دغه سړي جامې شکېدلې وې او ما وکتل چې د سر وېښتان یې هم سپین دي.

وروسته پوه شوم چې د سر وېښتان یې له دې امله سپین شوي ول چې ایرې یې پر سر شیندلې وې او کالي یې هم په قصدي توګه شلولي ول چې په پریشانه حالت کې پاچاته راشي.

ځکه کله چې څوک په بابل کې ځان مظلوم بولي. هڅه کوي له ظاهري پلوه خوار او بېوزله ښکاره شي. چې د پاچا پرې زړه وخوږېږي.

سړي زما د مریې په مخکې پر ځمکه پرېوت. ځمکه یې ښکل کړه او ویې ویل. اې د څلورو فصلونو پاچا! ستا په شان بل څوک عادل او هوښیار نشته. ځکه خو له تا څخه د عدالت تمه لرم.

زه یوه ښځه لرم چې څلور کاله ورسره یم خو امیندواره شوې نه وه. اوس نوې حامله شوې او سره له دې چې ځینو راته ویل ستا د ښځې په خېټه کې حرامي دی. خو ما نه منله تر دې چې پرون مې له یوه عسکر سره ولیده.

زه ونه توانېدم دغه عسکر ونیسم ځکه چې هغه ډېر پیاوړی و او کله چې زه کورته راغلم وتښتېد.

خو اوس مې توره ینه له درد او شکونو ډکه ده. زه نه پوهېږم دغه ماشوم چې زما د ښځې په خېټه کې دی. زما دی که د هغه عسکر.

له همدې کبله راغلی یم چې له تا وغواړم دغه ستونزه راته هواره کړې او ما له دې شکونو خلاص کړې چې پوه شم د دغه ماشوم په هکله زما دنده څه ده؟

کاپتا پـه وراخطایي. شاوخوا وکتـل. ځکه چې نه پوهېده څه ځواب ورکړي. ده هڅه کوله داسې ځواب ورکړي چې له عدالته لېرې نه وي. نو ناڅاپه یې مریيان را وغوښتل او ویې ویل لرګی واخلئ او دغه سړی ووهئ.

مریيانو سوټي را واخیستل او پر سړي اخته شول.

تر دې وروسته چې هغه یې وواهه سړي، خلکو ته وویل ایا زما په اړه د پاچا فیصله عادلانه وه. ظلم هم پر ما شوی و او باید وهلی شوی هم زه وای؟

خلکو چې دغه خبره واورېده له کاپتا یې توضیحات وغوښتل او ویې پوښتل. اې د څلورو فصلونو پاچا ولې دې د دغه سړي د وهلو حکم وکړ؟

کاپتا وویل یو سړی چې دومره احمق وي د وهلو وړ دی، ځکه دا دمنلو وړ ده چې یو سړی خپله کرونده چې ښه فصل کوي همداسې پرېږدي او تخم پکې ونه کړي؟ کله چې بل څوک د احسان او ترحم له مخې راځي او په دې پټي کې تخم کري نو بیا دی راشي او شکایت وکړي چې ولې نورو دده په ځمکه کې تخم کرلی دی.

خو که شاړه ځمکه له نورو وغواړي چې پکې تخم وکري ایا باید کرونده ملامته کړو؟ البته له دې کبله ښځه ګرمه نه ده، چې له بل سړي سره یې اړیکې نیولې دي، ځکه چې دغه سړي د ښځې غوښتنه پوره نه کړای شوه او هغه یې پر یوې شاړې ښځې بدله کړې وه.

خلکو چې دغه خبرې واورېدې د شاباس غږونه یې وکړل او د کاپتا پوهه او هوښیارۍ یې وستایل.

بیا یو بوډا کاپتا ته نژدې شو او ویې ویل اې د ځلورو فصلونو مالکه، زه ستا او ددغې ستنې پر وړاندې چې د بابل قوانین پرې لیکل شوي د عدالت اجرا غواړم او شکایت مې دادی:

په دې وروستیو کې ما د کوڅې په څنډه کې کور جوړ کړ، خو هغه خټګر چې زما کور یې په ټیکې جوړ کړ، زه یې تېر ایستلم، خراب توکي یې د کور په ودانۍ کې وکارول او کور یې ښه مضبوط جوړ نه کړ.

کله چې دغه کور وران شو او یو لاروی هم پکې ووژل شو اوس ددغه لاروي قربانیان له ما څخه تاوان غواړي، په داسې حال کې چې ما ګناه نه ده کړې.

زما بر خلیک څه دی او ددغه مړه شوي لاروي خپلوانو ته څه ووایم؟

کاپتا فکر وکړ او ویې ویل دغه موضوع چې تا یاده کړه ډېره پېچلې ده، بیا یې د بابل له قاضیانو څخه چې هلته موجود ول وپوښتل، په دې اړه قانون څه وایي؟

قاضیانو هغه ستنه کاپتا ته وروښودله چې قانون پرې لیکل شوی و او ویې ویل که یو کور د ټیکه دار د سستۍ یا ټګۍ له امله وران شي او د کور خاوند ووژني باید ټیکه دار ووژل شي.

که کور له ورانیدا وروسته دکور د مالک زوی ووژني باید د ټیکه دار زوی د کور د خاوند د زوی د قتل په تور ووژل شي.

قانون د نورو د وژلو په هکله څه نه وایي، خو موږ یې داسې تعبیروو چې که دکور له ورانې څخه نورو ته هرډول تاوان ورسېږي باید ټیکه دار یې جبران کړي او باید همدومره تاوان نورو ته ورکړي.

کاپتا وویل زه نه پوهېدم چې په دې هېواد کې ټیکه داران دومره ټګان او چلبازان دي او د کورونو له توکو غلا کوي او یا دا چې د کورنو په جوړولو کې داسې بې پامي کوي چې کور ورانیږي، نو زه به له دې وروسته پام کوم چې له دغسې دوکه مارو ټیکه دارانو سره مخامخ نه شم.

خو ددغه سړي د شکایت په هکله او دا چې د وژل شوي لاروي خپلوانو ترې تاوان غوښتی دی زما عقیده دا ده:

د وژل شوي لاروي کورنی باید د تیکه دار ختیګر د کور مخې ته ولاړشي او کله چې لاروی هلته تېرېږي نو دوی دې يې ووژني.

خو که ددغه لاروي خپلوانو د لومړني لاروي د خپلوانو په شان د تاوان او ګرمې غوښتنه وکړه هغه کسان باید ګرمه ورکړي چې دویم لاروی يې د تیکه دار د کور مخې ته وژلی دی.

د اصلي مجرم په هکله زما نظر دا دی چې په دغې پېښه کې هېڅوک د هغه لاروي په اندازه ګرم نه دی چې ددغه بې بنسته او سست کور له څنګه تېرېده، ځکه هېڅ هوښیار کس د هغه کور له مخې نه تېرېږي چې اډانې يې سبستې وي او ممکنه ده وران شي.

له هغه وروسته اصلي تورن همدا بوډا دی چې دلته راغلی او وايي چې کور يې وران شوی دی.

دغه سړی له دې امله مجرم دی چې که له دې چې د بابل او سیدونکی دی، ټول عمر په همدغه هېواد کې اوسېدلی او بوډاشوی . خو لا هم نه پوهېده چې په بابل کې باید د کور جوړلو تیکه دارته ونه سپارل شي ګنې باید په تمه وي چې په لومړنی میاشت کې يې کور وران شي.

که خپل کور کوم تیکه دارته ورکوي باید د هغه پر کار څارنه وکړي چې هغه درغلي ونه کړي.

له دې کبله چې د تیکه دار کار يې نه دی څارلی او هغه يې نه دی کنټرول کړی. نو هغه باید غولولی او کور يې داسې ورجوړ کړی وای چې وران شي.

ځکه تر هغه چې احمقان دوکه نه شي او هغوی تاوان ونه زغمي هوښیاران به نه شي.

یو ځل بیا خلکو د کاپتا عدالت وستایه او هغه سړي چې د عدالت د اجرا لپاره راغلی وپه خواشینی سره لېرې شو.

بیا یو چاغ سوداګر چې ګران بیه کالي يې اغوستي ول کاپتا ته نژدې شو او و يې ویل، درې ورځې مخکې زه هم د نورو په شان د ایشتار معبد ته ولاړم چې له یوې باکرې نجلی سره ساعت تېری وکړم.

له دې وروسته چې سره او سپین مې ورکړل د یوه عادي حاجت لپاره مجبور شوم له هغې لیرې شم او چې بېرته راستون شوم، په حیرانی مې ولیدل چې هغه له یوه بل سړي سره ساعت تېری کوي.

په داسې حال کې چې له مایې سپین زر اخیستي ول او له ما سره يې وعده کړې وه چې دستنېدا په تمه مې پاتې کېږي.

کله چې مې وورته وویل زما سپین زر راکړي. خواب يې راکړ چې تا راسره وعده کړې چې تفریح به راسره کوې او س چې هغه سړی ولاړ له ما سره ساعت تېرولای شې.

ما ورته وویل ما هغه وخت له تا سره ساعت تېری کاوه چې ته باکره وې خو اوس بکارت نه لرې.

خودې نجلۍ زما خبره ونه منله او وېې ویل زه ستا سپین زر بېرته نه درکوم. ځکه هغه څه چې تا غوښتل له ما یې واخلې اوس هم له ما سره شته او هغه ترلاسه کولای شې.

ما ورته وویل چې ما له تا څخه یو روغ ختین لوښی اخیستی و او د هغه بیه مې هم درکړه او بیا د یوه کار لپاره له تا څخه لېرې شوم.

په هرحال کې لوښی زما شوی و ځکه تا دغه ختین لوښی پر ما خرخ کړی و او دا حق دې نه درلود چې پر چا یې خرڅ کړې چې هغه یې پر ځمکه وولي او مات یې کړي.

اوس چې زه راغلی یم ته د مات شوي لوښي ټوټې ماته راکوې او راته وایې دغه لوښی دې له ما اخیستی دی.

کله چې کاپتا دغه خبرې واورېدې خپله متروکه یې په زوره وښوروله او وېې ویل:

ما هېڅ چېرته داسې سړی نه دی لیدلی، چې د دغه ښار د خلکو په شان سادګان او احمقان وي او د هغو شیانو په اړه شکایت کوي چې بې اهمیته وي.

اې سوداګره! که ته د یوې تازه میوې لپاره بازار ته ولاړ شې، کله چې مېوه واخلې سمدستي یې خورې کنه څو ورځې یې پرېږدې. بیا څو شپې وروسته ورستنېږې او وایې ولې دغه میوه چې ما اخیستې ده ورسته او شیته شوې ده؟

یوه خوانه او باکره نجلۍ هم لکه تازه میوه داسې ده. کله چې چا واخیسته باید ژر یې وخوري.

خو که یې ځوانه نجلۍ پرېښوده او دی ترې ولاړ او د راستېندو پر وخت یې ولیدل چې د هغه میوه خرابه شوې یاستا په وینا ختین لوښی مات شوی باید شکایت ونه کړي.

ته ددې پر ځای چې له دې نجلۍ شکایت وکړې باید د هغې احسان ومنې. چې له تا سره یې مرسته کړې. ځکه چې ستا له ستېندا مخکې یې ستا لپاره خنډ لېرې کړی او که دغه خنډ پاتې وای ستا لپاره به یې ستونزه پیدا کړې وه.

خو هغې دغه زحمت بل چا ته پرېښود چې ته له ستونزې پرته ورسره ساعت تېر کړې.

له دې معلومېږي چې ته کم عقل سړی یې او د تازه میوې په قدر نه پوهېږې. زه تا محکوموم چې له دې وروسته تل له ماتو شویو لوښو سره ساعت تېر کړې.

بیا هم خلکو د ستاینې نارې ووهلې او د کاپتا پوهه او عقل یې وستایه.

زما مریي قاضیانو ته په خطاب کې وویل:

نن ما په کافي اندازه عدالت اجرا کړ. اوس ستړی شوی یم. باید استراحت وکړم او که نور

شکایت کوونکي پیدا شول باید قاضیان د هغوی شکایتونه وجاجوي.

د دغه سودا اګر شکایت زه متوجه کړم، چې یو پاچا یم او په حرم سرای کې څلور سوه ښځې لرم ،باید ولاړ شم او ورسره ساعت تېر کړم. زه له هغوی سره د تفریح لپاره ځان ورېبولم، ځکه چې خوړو پیاوړی کړی یم او پردې سر بیره، له هغه وروسته چې د څلورو فصلونو سلطان شوم، فوق العاده څواک راپکې پیدا شوی چې حتی په ځوانۍ کې مې داسې څواک نه درلود.

خلکو په ډېرې خوشالۍ سره کاپتا د حرم سرای پر لور بوت خو په خلکو کې یوه سړي ساعت تېري نه کوله او نه یې خندل.

هغه بورا بوریاش و، ځان یې ماته را ورساوه او ویې ویل سینوهه! ته ډاکټر یې او حرم سرای ته ننوتی شې.

ورشه او مه پرېږده چې ستا مریی زما ښځو ته لاس وروړي، ځکه که دغه کار یې وکړ نن ماښام به د هغه پوستکی تری وباسم او پوست به یې پر دېوال کېږدم چې وچ شي.

خو که زما د ښځو پر لور لاس اوږد نه کړي د هغه مرګ به اسانه کړم او زه وایم چې داسې یې ووژني چې شکنجه نه شي.

ما وویل، بورا بوریاش هرڅه چې ته وغواړې زه به یې ترسره کړم خو زه له دې امله ډېر خپه یم چې تا د مریانو په جامو کې وینم.

زمایینه او توری، له غمونو ډک دي، ځکه دا نه شم زغملای چې خلک دې تا سپک کړي اویا در ته سپکې سپورې ووایي.

بورا بوریاش وویل نن د سترو درواغو یانې د درواغو د پاچا ورځ ده، پر دغې ورځ یو کس د بابل د پاچا په توګه ټاکل کېږي خو د هغه پاچاهي تر یوې ورځې زیاته نه وي او د بابل ټول او سیدونکي پر دې خبرې پوهېږي.

خو کله چې زه او ته خبرې کوو ستا مریی د حرم سرای پر لوري خي، زه وېرېږم چې هغه زما ښځو ته لاس وانه چوي، ته ورشه او ددې پېښې مخه ونیسه.

زه او بورا بوریاش د حرمسرای پر لور وخوځېدو او په لاره کې ما د سترو درواغو د ورځې د دودونو په هکله ترې توضیحات وغوښتل.

هغه وویل هر کال پر دغې ورځ د بابل خلک تر ټولو بدرنګه او ساده سړی د یوې ورځې لپاره د پاچا په توګه ټاکي او ددغه سړي پاچاهي له سهاره پیلېږي او د بابل پاچا د یوه مریي په شان د هغه خدمت کوي.

پر دغې ورځ دغه موقتي پاچا هرڅه چې وغواړي ترسره کوي یې. ما چې ستا مریی ولید چې ډېر بدرنګه او احمق دی، و مې ویل چې هغه دیوه ورځې سلطنت لپاره انتخاب کړی.

ما وپوښتل له دې وروسته چې دغه ورځ پای ته ورسېږي له دغه موقتي او یو ورځني پاچا سره څه کوئ؟

بورا بوریاش وویل. کله چې دغه ورځ پای ته ورسي. هماغه ډول چې سهار ناڅاپه هغه د بابل پاچا شو په څو شېبو کې د لمر لوېدو پر وخت هغه وژني او دهغه د وژلو فرمان د بابل پاچا یانې زه ورکوم.

که دغه سړی چې د یوې ورځې پاچا کېږي په یوې ورځې کې څوک مړه او ژوبل نه کړي یا د چا ښځه او شتمني د ځان نه کړي د لمر لوېدو په وخت کې د هغه په شرابو کې زهر اچول کېږي او هغه ته یې ورکوي چې له خوارۍ پرته مړشي.

خو که په دې یوې ورځې کې یې له خپل قدرته ناسمه استفاده وکړه په دې بڼه کې به یې زه په سختې شکنجې سره مړ کړم.

پخوا یو ځل په همدې ورځ د بابل حقیقي پاچا چې د نورو په شان په ساعت تېریو بوخت و، د یوې ترخې شوروا د خوړلو له امله چې خلکو به ویل زهر پکې اچول شوي ول له دې نړۍ سترګې پټې کړې او هغه بدرنګه او کم عقله سړی چې د یوې ورځې لپار د بابل پاچاشوی و، د حقیقي پاچا له مړینې وروسته شپږ دېرش کاله د بابل پاچا.

له همدې امله زه نن د خوړو او څښاک په وخت کې ډېر احتیاط کوم چې د نوموړي پاچا په بر خلیک اخته نه شم.

کله چې زه او بورا بوریاش د حرم سرای دروازې ته ورسېدو ما ولیدل چې کاپتا په داسې حال کې چې له پوزې یې وینه څاڅي او یوازینۍ سترګه یې پړسېدلې له هغه ځایه راووت.

ما وویل کاپتا په تا څه شوي. ژوبل شوی یې؟

کاپتا وویل، وګوره په حرم سرای کې یې له ما سره څه وکړل؟

ده زیاته کړه کله چې زه حرم سرای ته ننوتم پوه شوم چې دوی غواړي زړې، توري او چاغې وینځې ماته راکړي،

ما وویل چې له هغوی کرکه کوم او د یوې ځوانې او ښکلې ښځې پر لور روان شوم. خو هغې ښځې لکه زمرۍ پر ما حمله وکړه او په خپلو بوټانو یې په سترګو او پوزې ووهلم چې سترګه مې وپړسېده او له پوزې مې وینه روانه شوه.

کله چې بورا بوریاش زما د مریي خبره واورېده داسې یې وخندل چې پر ځمکه دلوېدو له ویرې یې زما په مټ تکیه وکړه.

کاپتا وویل سینوهه زه جرائت نه شم کولای چې حرم سرای ته ننوځم ځکه چې دغه ښځه لیونۍ شوې ده او که حرم سرای ته ننوځم ما به ووژني.

ته حرم سرای ته ولاړشه او د هغې جمجمه سوري کړه چې د هغې په سر کې ننوتلي ورانکاري روح ترې راووځي او زه يې په غبرګه کې ونيولای شم.

ځکه که د غه ښځه لیونۍ نه وای نو پر ما به يې حمله نه کوله ځکه زه اوس د هغې پاچايم او دا حق لرم چې هغه خپله خور کړم.

بورا بورياش ما ته وويل سينوهه! ورشه وګوره چې په حرم سرای کې څه تېرېږي او کومې ښځې پر دغه احمق حمله کړې ده؟

نن چې د درواغو د پاچا ورځ ده، زه حرم سرای ته نه شم ننوتلای، خو ته چې ډاکتر يې هر چيرته ان حرم سرای ته ننوتی شې.

زه فکر کوم هغې ښځې چې ستا پر مريي يې حمله کړې، يوه پيغله ده چې نوې يې ماته راوستې ده او ما غوښتل چې هغه د ځان کړم خو لا هم لکه د وحشيانو غوندې ده او زه په تمه يم چې هغه ارامه شي.

ما نه غوښتل چې حرم سرای ته ننوځم خو بورا بورياش دومره ټينګار وکړ، چې د هغه غوښتنه مې ومنله او حرم سرای ته ننوتم. خواجه ګان پوهېدل چې زه ډاکتر يم. زما مخه يې ونه نيوله.

ما وليدل چې په حرم سرای کې بې نظمي ده او يو شمېر زړو ښځو سينګارونه کړي، چې د دروغو د پاچا د جشن پر ورځ ساعت تېر کړي.

زه چې يې وليدم له ما يې د کاپتا پوښتنه کوله او ويل يې چې زمونږ چاغه وزه چېرته ولاړه او ولې يې صبر ونه کړ چې له مونږ سره مستي وکړي.

يوه تورپوستې ښځه چې زما د مريي په شان چاغه وه. سترې او خوړندې سينې يې درلودې چې تر نسه پورې يې رسېدلې. زما خواته راغله او ويې پوښتل زما چاغه وزه بيرته راستنه کړه چې زه يې په خپلو سينو کښينوم او ټينګ يې کړم... زما فيل راستون کړه چې خپل خرطوم زما پر بدن راتاو کړي.

خواجګان تر ما ګير چاپېره راتاو شول او ويې ويل د دغو زړو ښځو فکر مه کوه. ځکه چې يوه هم ليونۍ شوې نه ده. دغه حرکتونه ددې لپاره کوي چې نن يې خانونه تفريح ته چمتو کړي ول.

خو د حرم سرای په ښځو کې يوه پيغله ده چې دلته له راتګ سره سره پر ټولو غوسه ده او نن ليونۍ شوې، د درواغو پاچا يې سخت ژوبل او ټپښتې ته اړ کړ.

اوس يې هم يوه چاړه په لاس کې ده او چې مونږ وغواړو ورنژدې شو پر مونږ حمله کوي

ته بايد ولاړ شې او ددغې ښځې د ليونتوب معالجه وکړې. خواجګان مخکې شول چې لار را وښيي. زه يې د حرم انګړ ته بوتلم چې روښانه او ځلېدونکي خښتې يې درلودې

د انګړ په منځ کې يو حوض و چې له کانو جوړې د سمندري ځناورو مجسمې پکې جوړې

شوي وي، د دغو حیواناتو له خولو اوبه د فوارې په شان بهېدلې او بېرته حوض ته توېدلې.

د حوض پر څنډه یوې ځوانې ښځې چې شلېدلې جامې یې اغوستې وې د سمندري حیواناتو پر یوې مجسمې تکیه کړې ولاړه وه.

له څنو او کالیو یې اوبه بهېدلې او داسې ښکارېده چې له حوضه را وتلې وي، یوه چاړه یې په لاس کې وه چې په لمر کې ځلېدله.

کله چې زه ورنژدې شوم هغې ځوانې نجلۍ چې له خواجګانو سره د جنګ په وخت کې یې کمیس شکېدلی و، یو څه وویل. خو خواجګانو ډېر شور ماشور جوړ کړی و او د فوارو د بهېدلو غږ هم اوچت و نو ځکه زه پوه نه شوم چې دغه ښځه څه وایي.

ما خواجګانو ته وویل له دې ځایه ولاړ شئ چې انګړ تش شي او دغه فوارې هم بندې کړئ چې زه د دغې ښځې غږ واورم.

خواجګان ولاړل او د اوبو فوارې هم بندې شوې

په دې وخت کې ما د ښځې غږ واورېد. هغې سندرې ویلې او غومبوري یې له ډېر هیجانه تک سره شوي ول.

هغې ته مې وویل اې ښځې غلې شه! او دغه چاقو لېرې وغورځوه دلته راشه زه به دې درملنه وکړم ته بې له شکه لیونۍ شوې یې.

ښځه د دې پر ځای چې زما خبره ومني ویې ویل اې بیزو! که زما مخې ته راشې زه به دغه چاقو ستا په توره ینه کې دننه کړم ځکه چې زه ډېره غوسه یم.

ما وویل اې ښځې! چاقو لېرې وغورځوه ځکه چې له تا سره دښمني نه لرم او نه غواړم تا ته تاوان ورسوم.

ښځې وویل څوتنو سړیو د غسې خبرې راته کړې دي او ویلي یې دي چې ما ته بد نیت نه لري. خو زه پوه شوم چې هغوی غواړي ما دوکه کړي او استفاده را څخه وکړي. ځکه خو مې دغه چاقو را اخیستی دی. هر سړی که ما ته رانژدې شي وبه یې وژنم په تېره بیا دغه یو سترګی بوډا چې د یوه خسک په شان پړسېدلی دی.

و مې ویل دا ته وې چې د بابل پاچا دې ژوبل کړ؟

ښځې و ویل زه وم او خوشحاله یم چې د هغه له پوزې مې وینه وبهوله

زه یې خپل خدای ته وقف کړې یم، زه باید د خپل خدای په مخکې ونخېږم او ان د بابل پاچا باید له ما څخه استفاده ونه کړي.

ما ورته وویل که غواړې د خپل خدای په مخکې ونخېږې دغه خبره په ما پورې اړه نه لري. زه یو ډاکټر یم. زما دنده دا ده چې تا لېونتوب ته پرې نه ږدم او نه غواړم چې ته په دې چاقو ځان

ژوبل کړي.

که ته ژوبله شي د بابل پاچا به تاوان وکړي، ځکه چې د هغه خواجګانو ماته وویل، ته یې په ډېره لوړه بیه د مریيانو په بازار کې اخیستې یې.

ښځې وویل زه وینځه نه یم چې څوک دا حق ولري ما د مریيانو په بازار کې خرڅه کړي

زه یوه پیغله یم چې په زور یې وتښتولم او که تا لږ شعور درلودای په دې خبرې به پوه شوی وې.

بیا ښځې شاته وکتل او ویې ویل: خواجګان د ونې سر ته ختلي دي چې زموږ خبرې واوري ایا ته په کومه بله ژبه خبرې نه شې کولای چې هغوی پرې پوه نه شي.

ما په مصري ژبه خبرې پیل کړې او ومې ویل زه مصری یم. نوم مې سینوهه ابن الحمار دی. زه یو ډاکټر یم او ته باید له ما ونه وېرېږې. کله چې ښځې واورېدل زه په مصري ژبه خبرې کوم زما په لور راغله او ویې ویل. زه نه پوهېدم چې ته مصری یې ګڼې ژر به درته راغلې وم.

که له دې چې پر تاباور لرم. خپل چاقو نه شم درکولای ځکه چې دغه چاقو ته اړتیا لرم.

نن شپه د بابل پاچا راځي چې له ما ګټه واخلي خو زه نیت لرم چې د خپل ورمېږ رګونه په دغه چاقو پرې کړم او مړه شم ځکه زه نه غواړم چې د خپل خدای پر وړاندې بې عزته شم.

که ته غواړې چې زه ژوندی پاتې شم او له خدایانو وېرېږې نو ما له دغه هېواده وباسه. خو په دې پوه شه چې زه به ونه کړای شم ستا انعام هغسې چې یوه ښځه یې یوه سړي ته ورکوي درکړم.

د دې لپاره چې زه خپلو خدایانو ته وقف شوې یم او هېڅ سړی باید له ما سره ویده نه شي. مګر دا چې زما خدای ووايي چې دغه سړی وغواړه او له هغه سره له ځملاستو خوند واخله.

ما وویل زه هېڅ نیت نه لرم چې له تا ګټه پورته کړم یا له تا سره ویده شم نو له همدې امله هېڅ اندېښنه مه کوه.

خو د بابل له حرم سرایه ستا وتل له عقله لېرې کار دی. ځکه چې دلته ستا د ژوند وسایل چمتو دي او تا ته خواړه او نور هرشی چې وغواړې درکوي.

ښځې وویل ما په خپل هېوادکې خواړه او جامې درلودې او ددې ځای جامې او خواړه زما لپاره اهمیت نه لري.

خو داچې وايي نیت نه لرې له ما سره ځملې دا هغه موضوع ده چې کله ما له بابله وباسې پرې خبرې کولای شو. ځکه که څه هم زه خدایانو ته وقف شوې یم. خو که زموږ خدای وغواړي چې یو سړی خوښ کړم موافقه کولای شم چې له هغه خوند واخلم.

ومې ویل اې ښځې! زه نیت نه لرم چې تا له بابل څخه وباسم او له دې ځایه دې یوسم، ځکه چې د بابل پاچا زما ملګری دی او که تا له حرم سرایه وتښتوم د دوستي د دودونو خلاف کار به

مې کړې وي.

پردې سربېره باید پوه شې، هغه سړی چې په یوې سترګې ړوند و او د خسک په شان پړسېدلی و، د بابل همېشني پاچا نه دی، بلکې د دغه هېواد د دروغو پاچادی او یوازې یوه ورځ (نن) به پاچاهي وکړي.

د بابل همېشني پاچا چې ته یې اخیستې یې له بلې ورځ به هغه پاچاهي کوي او هغه ښایسته ځوان دی، هیله من دی چې له تاسره له څملاستو خوند واخلي او زه فکر کوم چې ته به له هغه سره له څملاستو خوند واخلې.

څکه خو درته سپارښتنه کوم چې د ماشومانو غوندې فکر مه کوه او دغه چاقو ماته راکړه.

ښځې وویل که مې چاقو تا ته درکړ، ته به مې ملاتړ وکړې؟

ومې ویل زه به ستا ملاتړ وکړم چې تاوان درونه رسوي.

بیا ښځې وویل، زما نوم مینا دی او له دې کبله چې تا ژمنه وکړه چې زما ملاتړ به کوې چې څوک تاوان را ونه رسوي، دغه چاقو تا ته درکوم.

ته یو مصری یې، زه پوهېږم چې درواغ به نه وایې او ما به ونه غولوې.

بیا یې په موسکا سره چاقو ماته راکړ او ما هم چاقو ترې واخیست او وخوښېدم.

کله چې روان شوم متوجه وم چې مینا د چاقو په سپارلو سره زه په یوه ستر ازموینښت کې واچولم.

ځکه چې له دې وروسته باید زه د هغې ملاتړ وکړم او د بورا بوریاش د حرم په شان په یوه ستر حرم سرای کې څه ډول د یوې ځوانې او ښکلې ښځې ملاتړ وکړم؟ غوښتل مې بیرته ستون شم او چاره بیرته هغې ښځې ته ورکړم چې تر منځ مو ژمنتیا ختمه شي، خو خواجګان رابانديې راتاو شول او له دې کبله یې زه ستایلم چې له هغې ښځې څخه مې چاقو اخیستی و.

دوی ویل که دغې ښځې چاقو له ځان سره ساتلی وای یایې بل څوک واژه او یا یې ځان واژه خو اوس ډاډه یو چې نه ځان وژنې نه بل چا ته تاوان پېښولای شي.

کله چې له حرم سرای څخه ووتلم بورا بوریاش مې خواته راغی او په خندایې پوښتنه وکړه څنګه شو؟ ایا زما خبره سمه نه وه؟ او هغې ښځې چې ستا مریې یې ژوبل کړی و، همغه ځوانه وینځه ده چې نوې یې زما لپاره اخیستې ده.

ومې ویل هو! دغه ځوانه ښځه ستا د خواجګانو د بدچلند له امله داسې غوسه شوې. چې فیصله یې کړې هېڅ یوه سړي ته به تسلیم نه شي.

غوره به داوي چې ته څو ورځې هغه په خپل حال پرېږدې چې ورو ورو یې غوسه سړه شي، رامه شي او موافقه وکړي چې ته ور سره ویده شي.

بورا بورياش وويل ته ددې ښځې درام کولو اند ېښنه مه کوه. ځکه چې زه خواني ښځې ډېرې ښې پېژنم او پوهېږم چې څه ډول يې بايد رامې کړم

دا لومړی ځل نه دی چې يوه پېغله او غوسه ناکه ښځه زما حرم سرای ته راځي او کله چې هغې ته وايي چې له ما سره تفريح وکړي ډېره کوي.

ځواني نجونې چې له ما سره نه وي ويدې شوې ډارېږي او خيال کوي چې يو سخت خطر دوی ګواښي. خو کله چې ماته نژدې کېږي او زما ځواني وګوري له ما سره داسې مينه کوي چې له هغه وروسته تل شکايت کوي چې ولې زه خپل ټول وخت له هغوی سره نه تيروم.

بيا که د حرم سرای له نورو ښځو سره ساعت تېری کوم نو دوی ښځيلي کوي او که زما ځواني. ښکلا پر هغوی تاثير ونه کړي. بيا زه د رام کولو لپاره يوه ډاډمنه وسيله لرم چې هغه لرګی دی.

زه امر کوم چې ځوانه او ياغي نجلی پرمخې څملوي او خواجګان يې په لښتو داسې ووهي چې له بدنه يې وينې وبهېږي او د شپې خوب ورنه شي.

دغه ښځه چې يو يا دوه ځله ووهل شي رام کېږي او هېڅکله به زما له امره سر غړونه ونه کړي.

بورا بورياش له دې خبرې وروسته په خندا له مالرې شو او زه د مېلمستيا پر لورلاړم.

زما مريی کاپتا سره له دې چې د مينا له لاسه زخمي شو او له دې وروسته چې د مېلمستيا هال ته راغی د ډېرو شرابو له امله يې خپل درد هېرکړ.

ډېر کسان ترې راتاو شوي ول او هغه يې اړکاوه چې ټوکې او ټکالې وکړي.

زما مريی چې ددغه کار ښه ورتيا يې درلوده داسې خبرې او حرکتونه يې کول چې نور به يې وخندول.

د مېلمستيا په هال کې خلک داسې په تفريح او ساعت تېريو بوخت ول چې چا ماته توجه نه کوله. ومې غوښتل چې ځان کاپتا ته نژدې کړم او هغه ته ووايم چې پاڅه او وتښته خو متوجه شوم چې نورو زما مريی داسې راګير کړی چې ما له هغه سره پټې خبرې نه شوې کولای.

پر دې سربېره کاپتا باوري شوی و چې پاچا شوی او ممکنه وه امر وکړي چې نور ما ووهي ما نه غوښتل چې زما مريی په بابل کې ووژل شي او د هغه ژغورل مې خپله دنده بلله که څه هم هغه له مستی ځان ورک کړی و خو هر بل غلام چې د کاپتا پر ځای وای همدا کار به يې کړی و ځکه چې ناڅاپه د بابل پاچا شوی و.

له کاپتا څخه چې تېر شو ما له مينا سره هم ژمنه کړې وه چې بايد ترسره کړې مې وای د بابل پاچا ويلي ول. که دغه نجلی زما ښايست وګوري غوسه به يې سړه شي او زما پر پښو به راولوېږي خو ما دغه خبره نه منله ځکه چې که مينا غوښتی چې ځان بورا بورياش ته تسليم کړي ترا وسه به تسليم شوې وای.

ماشک نه کاوه چې بورا بوریاش به خپلو ایجرګانو ته امر کړی و، چې هغه په لښتو ووهي او ما نه غوښتل چې مینا د خواجګانو له لوري ووهل شي او بدن يې زخمي شي.

ځکه چې مینا زما پر ژمنې باور وکړ او خپل چاقو يې ماته وسپاره، پردې سربېره موږ مصر یان دا نه شو منلای چې یوه ښکلې ښځه دې ووهل شي.

ما دوه دندې درلودې. یوه دنده مې دا وه چې باید خپل مریی وژغورم او بله دنده مې دا وه چې د مینا د ژوند د ژغورلو لپاره د ملګرتیا ژمنه پوره کړم.

د لومړنۍ دندې په ترسره کولو کې مې شک نه کاوه حتی که بورا بوریاش په ماغوسه شوی هم وای. ځکه زما مریي کومه ګناه نه وه کړې چې د بابل د اوسېدونکو په لاس ووژل شي.

خو د دویمې دندې په اړه لږ شکي وم. ځکه چې بورا بوریاش ددې لپاره زه حرم سرای ته پرېښودم چې پر ما يې اعتما د درلود او که ما مینا د هغه له حرم سرایه تښتولې وای د هغه له دوستۍ او اعتماد سره به مې خیانت کړی وای.

خو مینا هم په ما اعتماد کړی و او تمه يې کوله چې زه به يې له بابل څخه وباسم. یا داچې پرې نه ږدم چې په لښتو ووهل شي.

که زه په بابل کې پاتې کېدم او له پاچا مې غوښتي وای چې مینا مه وهه نو هغه به هم زما غوښتنه منلې وای خو زه مجبور وم چې خپل مریی وژغورم او په بابل کې نه شوای پاتې کېدای. باید کاپتا مې له ځان سره تښتولی وای.

نو له دې کبله چې له کاپتا سره تښتېدم مینا یوازې پاتې کېده او پاچا به وهله.

ددې لپاره چې پر هغې ظلم ونه شي نو مجبور وم هغه مې هم تښتولې وای. ان که د بابل پاچا د مینا تښتول د دوستۍ په خلاف یو عمل هم وبولي او فکر وکړي چې ما ور سره خیانت کړی دی.

په نړۍ کې انسان تل په کارونو کې ازاد نه وي، ددې لپاره چې د انسان برخلیک ستوري ټاکي او کله چې انسان مجبور شي داسې کارونه وکړي چې پخپله يې کول نه غواړي.

له همدې لامله مې شک څنګ ته کړ او هوډ مې وکړ چې هم کاپتا له مرګه وژغورم او هم مینا له هغه ظلمه چې ورته په تمه ده وژغورم.

اولسم څپرکی

د دوو کسانو د ژغورلو لپاره

له غرمې وروسته د سیند څنډې ته لاړم او یوې کشتۍ ته چې لس پارو وهونکي یې درلودل ورنژدې شوم.
پارو وهونکو ته مې وویل زه پوهېږم چې نن د درواغو د پاچا د جشن ورځ ده او تاسې د وربشو اوبه څښلې دي، غواړئ نن تر شپې پورې تفریح وکړئ.
خو د جشن ورځې ډېرې ژر خلاصېږي، له هغه وروسته د لوږې او زحمت شپې، ورځې راځي او هغه څوک هوښیار دی چې د جشن او تفریح د ورځو له املهٔ دوکه ته شي او د نورو ورځو فکر وکړي.
تاسې نن کار کولای شئ، ښه مزد به واخلئ او په دې اجورې به له سبا تر دوو اونیو پورې خورئ او څښئ او له ښځو سره به خپل ساعت تېروئ.
پارو وهونکو وپوښتل موږ باید څه وکړو؟
ومې ویل سره له دې چې نن د جشن ورځ ده، خو زما تره مړ شوی، ځکه چې خدایان کله وغواړي څوک مړه کړي نو بیا دا ورته مهمه نه ده چې هغه سړی په اختر کې مړ کړي که د ویر په ورځو کې.
زه مجبور یم چې د خپل تره د وصیت پر بنسټ نن شپه د هغه جنازه ولېږدوم او هغه تاتوبي ته یې یوسم چې هلته یې نیکونه ښخ شوي دي. دا د میتاني هېواد سرحد ته نژدې ځای دی او له جنازې پرته زما کنیزه به هم له ما سره وي، ځکه چې یو ځوان سړی نه شي کولای خپل کارونه سمبال کړي او باید یوه ښځه ورته خواړه او اوبه برابرې کړې.
موږ به نن شپه له دې ځایه حرکت وکړو، زه به ستاسو مزد د عادي مزد په پرتله دوه برابره درکړم.
پاروو هونکو وویل موږ چمتو یو چې تا خپل مقصد ته ورسوو خو د شپې پر مهال د دې سیند پر سر پاروو نه وهو.

ځکه چې د شپې مهال موزي او خطرناکې اراوې د سیند پر دواړو غاړو یا منځ کې وي او نارې وهي چې موږ له دغو نارو او چیغو وپرېږو او ممکنه ده چې زموږ کشتۍ ډوبه شي.
ومې ویل زه به همدا اوس یو پسه په معبد کې قرباني کړم چې موزي اراوې موږ ته تاوان ونه رسوي.
کله چې مقصد ته ورسېدو زه به تاسې د سپینو هومر کړې درکړم چې غړ به یې دومره زیات وي چې تاسې به د موزي اراوو غږ وانه وري.
پارو وهونکو وپوښتل ته کله راځې ؟ومې ویل څه نه شم ویلای چې کله به راشم خو د شپې په لومړي ثلث کې به راورسېږم خو په هر حال تاسې له خپل ماکو سره په همدې ځای کې ماته په تمه اوسئ او له دغه ځایه مه ښورئ.
که اتفاقاً زه ناوخته راغلم همدلته په خپل ماکو کې ویده شئ خو ماکو بل ځای ته مه بیایئ. ځکه ممکنه ده زه په دویم ثلث کې یا هم سهار وختي د خپل تره له جنازې او کنیزې سره راشم او که تاسې ماکو بل ځای ته یوسئ تاسې به پیدا نه کړای شم.
بیا مې هر پارو وهونکي ته د سپینو یوه یوه کړې ورکړه او ومې ویل دغه سپین زر له مخکې تاسې ته درکوم چې پوه شئ زه نن شپه حتماً راځم او خپل ماکو بل چاته په کرایه مه ورکوئ.
کله چې مقصد ته ورسېدو هر یوه ته به د سپینو څلور کړې ورکړم او ددې لپاره چې ما په لاره کې د سرو او سپینو په تمه ونه وژني ومې ویل تاسې پوهېږئ چې په بابل کې هېڅوک له ځان سره سپین او سره زر نه وړي بلکه حواله اخلي او کله چې مقصد ته ورسېدو حواله په فلز بدلوي.
زه چې هم کله خپل مقصد ته ورسېدم، خپله حواله به په فلز بدله کړم او ستاسې پاتې مزد به درکړم.
پارو وهونکو د سپینو زرو له ترلاسه کولو وروسته ډاډه شول که ما خپل مقصد ته ورسوي هر یو به پنځه کړې سپین زر ترلاسه کوي او اطمینان لري چې د شپې تر سهاره زما په تمه پاتې شي.
کله چې د سیند د لهڅنډې ستون شوم یو کوچنی ژی مې واخیست او بیا معبد ته لاړم، هلته مې یو پسه حلال کړ او د پسه وینه مې په ژي کې واچوله او له هغه چاقو سره چې مینارا کړی و، د بورا بوریاش د حرم سرای پر لور روان شوم.

سره وویل هېڅوک به د دې کوټې ته پرې نه ږدو. زه سلطنتي مانۍ ته لاړم او زما مریی لا هم د مېلمسیتا په هال کې و. یو شمېر کسان چې ډېر شراب یې څښلي و له ډېرې مستۍ د هال په یوې برخې کې ویده ول او نورو څه ناڅه مستي کوله، خو بورا بوریاش عادي او هوښیار و.

لمر دومره تیت شوی و چې، زېړه وړانګه یې کوټې ته لویدلې وه.

ما له بورا بوریاش څخه پوښتنه وکړه چې څه وخت د درواغو د پاچا جشن پای ته رسېږي؟

هغه وویل کله چې لمر ولوېد دغه جشن به پای ته ورسېږي او ستا غلام به په هغو زهرو چې د هغه په شرابو کې اچول کېږي مړشي.

بیاد هغه مړی په یوه لوی خټین لوښي کې اېښودل کېږي او هغه د مانۍ د دروازې په سرکې د هغو کسانو له مړیو سره کېښودل کېږي چې پر همدې ورځ د درواغو پاچاهان شوي ول.

ومې ویل بورا بوریاشه! زما غلام زما په شان مصری دی، هغه یې سنت کړی دی او زموږ خدایان وایي کله چې انسان مړ شي باید د هغه جنازه مومیایي کړئ چې په بلې دنیا کې ژوندی پاتې شي.

بورا بوریاش وویل کله چې جنازه مومیایي شي پر جنازې څه کوئ؟

ومې ویل له دې وروسته چې جنازه مومیایي کړو هغه ښخوو. بورا بوریاش وویل زه موافقه کوم چې ستا د مریي جنازه د خپلو دودونو په اساس مومیایي کړئ.

خو وروسته باید جنازه موږ ته وسپارئ چې هغه په خټین لوښي کې واچوو او د دروازې پر سر یې کېږدو.

ومې ویل، د اشرافو د جنازې مومیایي کول شپېتو یا اویا ورځو ته اړتیا لري، خو د مریيانو جنازه په دېرشو ورځو کې هم مومیایي کېږي. بورا بوریاش وویل ډېر ښه د هغه جنازه په دېرشو ورځو کې مومیایي کړه.

ما ځواب ورکړ دغه کار دلته نه شي پیلېدای، ځکه که زه په دې مانۍ کې د خپل مریي جنازه مومیایي کړم. ټول کسان چې دلته دي ان تاسې به د جنازې د خطرناکو بویونو له امله مړه شئ.

او باید ووایم چې دغه جنازه باید سمدستي مومیایي شي ګڼې د بابل ګرمه هوا به

ومې ویل همدا کار به وکړم، چې پوه شې زما مړ یې مړ شوی دی.

کله چې د پاچا له ډاکټره جدا شوم په شرابو کې مې لړ اپیم واچول اپیم مې دومره واخیستل چې زما مړیې د شرابو له څښلو وروسته داسې بېخوده شي چې نور فکر وکړي هغه مړ شوی دی.

بیا له تریاکو سره ګډ شراب په لاس، او کاپتا ته ورغلم او هغه ته مې وویل ته نن د څلورو فصلونو پاچايي او تول دې په همدې نوم پېژني، زه هم دا خبره تاییدوم چې ته د بابل پاچايي.

خو لکه څرنګه چې پوهېږې زه ته یم راغلی چې د تل لپاره په بابل کې ژوند وکړم او اوس غواړم ولاړ شم خو تر تګ وړاندې یوه هیله لرم چې باید ومنل شي.

کاپتا وپوښتل څه هیله لرې؟

ما وویل زما هیله داده چې پخپلو لاسونو یو جام شراب دربانديې وڅښم چې مصر ته له ستنیدا وروسته ټولو ته ووایم زه سینووهه ابن الحمار هغه څوک یم چې پخپلو لاسونو مې د بابل پاچا ته شراب ورکړي دي. نور به ماته په لویه سترګه ګوري او زما عظمت به وستايي.

کاپتا وویل ما نن په کافي اندازه شراب څښلي دي نورو ته مې زړه نه کېږي خو له دې چې ته وایې هیله داده چې پخپلو لاسونو پر ما شراب وڅښې او ما هم تراوسه پورې د شرابو جام نه دی رد کړی څښم یې.

سره له دې چې پوهېږم ښایي داسې مست شم چې له ځایه به نه شم پاڅېدای. بیایې زما د شرابو جام واخیست او په یوه ساه یې وڅښه او تش جام یې ایسته ګوزار کړ.

په دې وخت کې څراغونه ولګېدل او پر مانۍ چوپتیا خوره شوه ځکه چې ټول پوهېدل د تفریح او ساعت تېري وخت تېر شو او که څوک له دې و روسته ساعت تېري او مستي وکړي و به وژل شي.

څوشیبې وروسته زما مړیه د پاچاهۍ تاج له خپل سره لیرې کړ او ویې ویل دغه خولۍ زما په سر کې وړه ده، پر سر مې فشار راوړي، د سر هډوکي مې درد کوي او په پښو کې هم د ستوماني او پرکالۍ احساس کوم، سترګې مې داسې درنې شوې چې زه فکر کوم باید ویده شم.

کاپتا همغلته چې ناست و اوږد وغځېد او شېبه وروسته ویده شو زه پوهېدم چې دغه خوب چې د تریاکو له امله دی څوشېبې وروسته ورو ورو درنېږي او داسې کېږي چې که

څوک کاپتا وګوري ګمان کوي چې مړ شوی دی.

د مانۍ نوکرانو هغه خولۍ چې کاپتا له خپله سره لېږې کړې وه بېرته د بورا بورياش پر سر کېښوده او د پاچاهۍ کالي يې واغوستل.

د بابل حقيقي پاچا بېرته په تخت کېناست او ويې ويل سره له دې چې نن د جشن او تفريح ورځ وه، خو زه ډېر ستومانه شوم، ځکه چې د جشن پر ورځ انسان تر نورو ورځو ډېر ستومانه کېږي.

له دې کبله چې ستړی يم بايد ويده شم او ډېر ژر هغه کسان چې نشه شوي او دلته ويده دي د سوټيو په زور له مانۍ وباسئ او دغه احمق (اشاره يې کاپتا ته وه) چې کله يې ساه ېخي له بدنه ووته په يوه ختين لوښي کې کېږدئ.

د مانۍ نوکرانو ويده او مست کسان په سوټيو وهل او په څوشېبو کې چې نشه کسان رابيدار او ويده راويښ شول ټول وتښتېدل.

زه کاپتا ته نژدې شوم او ومې کتل چې د مرګ ټولې ظاهري نښې پکې راڅرګندې شوې دي.

مريبانو ته مې وويل ورشئ د پاچا طبيب ته ووايا ست چې دلته راشي او دغه سړی معاينه کړي چې پوه شي مړ شوی دی.

مريبان ولاړل . د بابل د پاچا ډاکټر يې راووست هغه چې د مستۍ په وخت ويده شوی تر نيم ساعت زيات خوب يې نه و کړی او لا نشه وپه نيم کښو سترګو راغی.

زه پوه شوم چې هغه په دې وخت کې د څيرې او سمې معاينې حوصله نه لري او که يې معاينه کړي هم وای بيا به يې هم تصور کاوه چې هغه مړ شوی دی.

خو د بابل د پاچا ډاکټر چې غوښتل يې ژر ستون او ويده شي زما غلام يې برسېرن وکوت او ويې ويل بې شکه هغه مړ شوی دی ، په ختين لوښي کې يې کېږدئ او د متې خاورې په ختې يې سر بند کړئ.

د بورا بورياش مريبانو زما مريی په يوه لوی ختين لوښي کې کېښود او کله چې مر يبانو غوښتل د متې ختې جوړه کړي، ما پاچا ته د هغه وعده ور په زړه کړه او ومې ويل چې بايد د کاپتا جنازه ماته راکړي چې يو يې سم او موميايي يې کړم.

بورا بورياش مريبانو ته وويل مصري ډاکټر سينووهه دا اجازه لري چې د دغه سړي جنازه له مانۍ بهر کړي او هغه موميايي کړي او بايد څوک ورته مزاحمت ونه کړي

پاچا وویل پام کوئ چې کله هغه له دې ځایه ووت تر د هرشو ورځو پورې باید په ماڼۍ ګام کېنږدي او که يې غوښتل ماڼۍ ته راشي په سوټيو يې وشړئ، ځکه چې دغه سړی مومیایي کوي. ښايي له ځان سره خطرناکې ارواوې راوړي او ما به ووژني.

ما چې له مخکې یو روان تخت برابر کړی ؤ د کاپتا د جنازې ختین لوښي مې واخیست روان تخت ته مې منتقل کړ او په لاره کې مې د مټ ختې په برخه کې ځو سوري جوړ کړل چې زما د مريي ساه بنده نه شي.

کله چې ډاډه شوم کاپتا دبابل د پاچا له ماڼۍ بهر شوی دی او په روان تخت کې په ختين لوښي کې دی، نو زه دبورا بوریاش حرم سرای ته ولاړم، خواجګانو ته مې وويل ځم چې پر مينا د درملو اغېز وګورم.

کله چې د مينا کوټې ته ننوتم ګورم چې مينا زما خبره منلې او خپل مخ او لاسونه يې په ويني ککړ کړي دي او تر څنګ يې په وينو ککړه چاړه هم پرته ده.

په مصنوعي وحشت سره له کوټې راووتم او خواجګان مې راوغوښتل هغو ته مې وويل ايا ليوني شوي ياست چې بيا مو دغې ښځې ته چاړه ور کړې ده چې ځان يې وژلی دی.

کله چې خواجګانو وينې وليدې له ډاره ورېږدېدل او چا جرائت نه کاوه چې ورانديې راشي وګوري چې ايا مينا په رښتيا مړه شوې ده که لا ژوندۍ ده ځکه چې ايجړګان له وينو ډارېږي او هېڅکله چمتو نه دي چې په وينو يوې ککړې جنازې ته لاس ورنژدې کړي.

ټولو حيرانه او لړزانه ننداره کوله او د هغوی ترهېدلو سترګو پوښتنه کوله چې موږ څه باید وکړو؟

هغوی ته مې وويل په دې پېښې کې تاسې هم زما په اندازه يا تر ما زيات مسو ليت لرئ، ځکه چې زه ډاکټر يم او راغلی يم چې دغه ليونۍ ښځه معالجه کړم.

يو ځل مې ستاسې په مخکې له هغې چاقو واخيست خو نه پوهېږم چې هغې څنګه بيا چاقو تر لاسه کړ او ځان يې وواژه.

اوس يوازېنۍ لاره دا ده چې زه دغه ښځه په يوه ګيلم کې تاو کړم او له دې ځایه يې بهر کړم.

تاسې بايد همدا نن شپه يا سهار وختي يو بله وينځه واخلئ او د هغې پر ځای يې وساتئ او که بورا بورياش پوښتنه وکړه چې ولې ددې وينځې څېره بدله شوې ده ووايئ چې ددغې ښځې په بدن کې موزي ارواوې ننوتلې وې او څېره يې ورته بدله کړې ده.

ايجړه ګانو يو بل ته وکتل او ويې پوښتل موږ فلز له کومه کړو چې وينځه پرې واخلو.

ومې ويل زه به د وينځې بيه درکړم او کله چې مو نوې وينځه واخيسته او حرم سراى ته مو راوسته، هغه سينګار کړئ او داور زده کړئ چې څنګه د بورا بورياش هر کلى وکړي

زه باوري يم چې کله د بابل پاچا وګوري چې وينځه رام شوې دومره به خوشحاله شي چې د هغې د څېرې د بدلون فکر به ونه کړي. بيا مې دوه ټوټې زر چې د يوې ښکلې وينځې د بيې دوه برابره کېدل ايجرا ګانو ته ورکړل هغوى يو ګيلم راوړ او مينا مې په ګيلم کې تاوکړه.

له دې پرته چې د توضيحاتو لپاره معطل شم مينا مې په اوږه کړه او له حرم سرايه ووتم. ځکه چې پوهېدم کله چې يو کار بايد په بېړه ترسره شي هر څومره چې پرې لږ خبرې وشي ښه به وي.

ځکه د ډېرو خبرو له امله ستونزې راولاړېږي چې په خلکو کې وېرې او شک ته لمن وهي او ټول ايجرا ګان ډېر ډارن او کمزوري کسان دي.

مينا مې هم روان تخت ته ولېږدوله، زه هم سپور شوم او حرکت مو وکړ چې لږ وروسته سيند ته ورسيدو.

سيند ته له رسېدا مخکې مې د روان تخت بار وړونکو ته وويل چې روان تخت پر ځمکه کېږدي او لومړى مې هغه ختين لوښی چې کاپتا پکې و، د هغو په وسيله کشتۍ ته ولېږداوه بيا مې د روان تخت باروړونکو ته وويل اوس له تخته کوز شئ چې د خپل غلام روح هم له دې ځايه بهر کړم.

کله چې راغلاست ما به ونه ګورئ ځکه چې زه به تللى يم او روان تخت به همدلته پاتې وي او هغه تاسو وړولای شئ.

له دې وروسته چې بار وړونکي لاړل ما مينا له روان تخته کوزه کړه، هغه مې د سيند څنډې ته يوړه او خوشې مې کړه چې خپل لاسونه او پښې ووينځي.

له هغه وروسته له مينا سره يو ځاى په کشتۍ کې سپور شوم او په توره تياره کې زموږ کشتۍ حرکت وکړ او له ساحله لېرې شوو.

پارو وهونکي د مينا په ليدو حيران شول، ځکه چې مخکې مې ورته ويلي وو چې خپله وينځه هم له ځان سره سفر ته بيايم، هغوى فکر کاوه چې دا زما وينځه ده.

په دې ډول زه په يوې شپې کې له بابله ووتم، له هغه ټاټوبي چې ښايي هلته مې د طبابت له لارې ډېره شتمني ګټلې واى.

اتلسم څپرکی

مینا او له بېهوشۍ څخه د کاپتا ویښېدل

کله چې له ښاره دوسمره لېرې شوو، چې د بابل د ښار روښنایي مو نه لیدله مینا، په مصري ژبه خبرې پیل کړې چې پارو وهونکي پرې نه پوهېدل ویې ویل، زه نن ستا د کار له امله ګنده او بوینه شوم.

ومې پوښتل د څه لپاره ګنده شوې؟

مینا وویل، ددې لپاره چې تا راته وویل خپل مخ، لاسونه او پښې په وینو سره کړم. اوس چې هر څومره ځان وینځم د وینې بوی مې له بدنه نه لېرې کېږي.

ومې پوښتل له دې خبرو ستا مقصد څه دی؟

مینا وویل، مقصد مې دادی چې تا دوکه کړم او اړه دې کړم چې د وینې له لامله پلیته او بوینه شم.

ومې ویل، اې پستې ښځې، زه دومره ستړی یم چې ستا د خبرو حوصله نه لرم او پرېږده چې ویده شم. ځکه هغه زیار چې ما ستا د ژغورلو لپاره ګاللی زما د ټول عمر ستر زحمت دی.

د مصر له دارالمماته وروسته مې دغسې زیار نه و ګاللی، ځکه هغه زحمت چې ما وګاله که یوازې بدني وای دومره به سخت نه و، خو کله چې انسان د بدني زحمت ترڅنګ له روحي پلوه هم تکلیف وکړي نو بیا ډېر ستومانه کېږي او ما نن روحي او بدني دواړه زحمتونه ګاللي دي.

پر دې سربېره ستا د ژغورنې لپاره ما ډېر مادي تاوان هم کړی دی.

ځکه که ته نه وای، له مادې نه وای غوښتي چې تا وژغورم او له حرم سرایه دې وتښتوم، زه به څو ورځې وروسته د بابل د ستر ډاکټر په توګه د دغه هېواد د پاچا په ښي اړخ کې ناست وم او دومره سره او سپین به مې تر لاسه کړي ول، چې دې ماکو ته ورته

ماکو به هم نه شوای وړلای.

خو تا مجبور کړم چې له دې ګتې تېر شم او تا له بابله وتښتوم.

هر کال به پر همدې ورځ يوه کڅوړه ايرې پر ځان اچوم چې په ياد ولرم چې نن زما د عمر يوه سپېره ورځ وه.

مينا وويل که ته ما دومره سپېره بولې چې له امله يې په تا بدې ورځې راغلې نو ښه به داوي چې زه ځان سيند ته واچوم، چې ته زما له شره خلاص شې.

له دې خبرې وروسته مينا وخوځېده چې ځان سمندر ته واچوي.

خو ما ونيوله او ومې ويل مينا سره له دې چې ما نن ډېر تکليف کړی او لوی تاوان مې زغملی، خو د ډاډګېرنې لپاره دغه وسيله لرم چې ته مې ژغورلې يې.

که ته ځان اوبو ته واچوې نو زما بد بختي به ډېره شي، ځکه چې پوه به شم له دې ټولو هڅو سره سره مې ته و نه ژغورلای شوې زه تا ته د مصر او بابل په ټولو خدايانو قسم درکوم چې له دې فکره تېره شه او ويده شه او که خوب نه درځي په يوې څنډه کې کېنه چې زه ويده شم.

ښځه غلې شوه، دبېړۍ په يوې څنډې کې کېناسته او ما هم پر خپل سر هغه ګيلم چې مينا مې پکې تاو کړې وه راکش کړ چې ويده شم.

سره له دې چې د پسرلي د فصل څوارلسمه شپه وه او بلبلانو د سيند پر دواړو غاړو سندرې ويلې او د سيند په دواړو غاړو کې د لک لک اوازونه اورېدل کېدل خو د شپې په مهال د اوبو د سر هوا سړه وه.

له څو شېبو وروسته مينا هم تر ګيلم لاندې راسره يوځای شوه او ويې ويل له دې کبله چې پوهېږم هوا سړه ده نو زړه مې غواړي ځان درنېژدې کړم چې زما د بدن تودخه دې ګرم کړي.

زه د مينا په غېږ سره ويده شوی وم، سهار چې له خوبه پاڅېدم احساس مې وکړ چې کشتۍ ولاړه ده او حرکت نه کوي.

پاڅېدم ګورم چې پارو وهونکي پارو نه وهي، ومې وويل ولې پارو نه وهئ.

هغوی وويل موږ له شپې تر سهاره پارو وهلي او اوس مو لاسونه د پارو د لرګيو په شان وچ شوي دي، ملاوې مو خوږېږي، نور پارو نه شو وهلای او بايد ډوډۍ وخورو.

دوی ويل هاغه د سين پر غاړه يو کلی ليدل کېږي ولاړ شه او له دې کلي څخه موږ ته

غوښه او مستې راوړه چې ويې خورو او ماړه شو . ومې ويل او س د ډوډۍ خوړولو وخت نه دی، زه به غر مه چې کوم کلي ته ورسېږو ستاسې لپاره خواړه برابر کړم او تاسې به ماړه شئ. ماتاسې ته وويل چې بايد ډېر ژر ځان خپل پلرني ټاټوبي تـه ورسوم. کـه تاسې دلتـه ډوډۍ وخورئ زمونږ تګ به ټکنی شي. په دې هم پوه شئ چې که زما امر ونه منئ، نو زه چې يو پياوړی کوډګر يم ټولې موزي ارواوې به وګمارم چې پر تاسې حمله وکړي او ستاسې د بدن غوښې ټوټه کړي او وبه مو خوري.

سره له دې چې بابليان له کوډو ډارېږي خو زما له ګواښه ونه ويرېدل ځکه چې پوهيدل ورځ ده، لمر ځلېږي او په دې وخت کې له موزي ارواوو څوک نه ډارېږي.

بيا مې واورېدل چې يوه پکې ويل هغه يو کس دی او موږ لس تنه يو. هر کار چې وغواړو په هغه يې کولای شو.

کله چې بل پارو وهونکي دغه خبره واورېده خپل پارو يې پورته کړ چې ما په سر ووهي خو په دې وخت کې د ختين لوښي له منځه زما د مريي کاپتا غږ پورته شو.

پارو وهونکو فکر کاوه چې په دغه لوښي کې زما د تره جنازه ده. کله چې پوه شول جنازه ژوندۍ شوې ده ،دومره وډار شول چې يو په بل پسې يې ځانونه اوبو تـه واچول او ماکو نور پاروو وهونکي نه درلود خو ما وکړای شول چې ماکو د سيند څنډې تـه بوځم او هلته مې لنګر واچاو چې د اوبو بهير کښتۍ يو نه سي.

ميناچې له خوبه پاڅېدله د سر وېښتان يې جوړول، زه يې په کتو ډېر خوشحال شوم ځکه چې مينا تر هغه ډېره ښکلې ده چې ما د بورا بورياش په حرم سرای کې ليدلې وه.

کاپتا د ختين لوښي له منځه ناري کړې اولاس او پښې يې وهل، زه ورنژدې شوم او د لوښي سر مې مات کړ. ځکه چې د مټ ختـه وچه شوې وه.

کاپتا له لوښي سر راوايست ، حيران حيران يې شاوخوا کتل او ويې پوښتل دا کوم ځای دی او زه چېرته يم؟ زما د پاچاهۍ خولۍ چېرته ده؟ ولې د پاچاهۍ کالي نه لرم؟ فکرکوم چې لوڅ يم. ساړه مې کېږي او پښې مې داسې بې حسه شوې لکه چې يوه زهر لرونکي مار چيچلی يم...

سينوهه... سينوهه! پام کوه چې ما ونه کړوې او دوکه مې نه کړې ځکه چې د بابل پاچا يم او پاچا داسې څوک نه دی چې ټوکې ورسره وشي يا دوکه کړای شي.

ما هم ددې لپاره چې کاپتا ته مې سزا ورکړې وي او د هغه پرونۍ سپين سترګي جبران

شي، ومې ویل تا هېره کړې چې پرون کله له بابله وتلو تا دومره شراب وڅښل چې نشه شوی وې هغه دې وکړه چې په کښتۍ کې پارو وهونکي ژوبل کړې او تل دې همدا ویل چې د بابل پاچا یې او عدالت اجرا کوې

کله چې پارو وهونکي له تا په تنګ شول مجبور شول چې تا په دې لوښي کې بندي کړي چې هغوی ژوبل نه کړې.

کاپتا سترګې پټې کړې او په چورت کې ولاړ.

له دې وروسته چې سترګې یې خلاصې کړې ویې ویل زه به نور شراب ونه څښم ځکه چې د شرابو نشې زه له حیرانوونکي خوب سره مخامخ کړم، ما کتل چې د بابل پاچا یم او په خلکو کې عدالت اجرا کوم.

بیا مې ولیدل چې د بابل د پاچا بورا بوریاش حرم سرای ته ننوتم او غوښتل مې له یوې ناپوهې ښځې سره خبرې وکړم خو هغې پر ما حمله وکړه او زه یې ژوبل کړم.

نورې پېښې هم وشوې چې اوس مې په یاد نه دي

د دې لپاره چې سرخوږ لرم او غواړم هغه درمل را کړې چې نشه کسانو ته یې د نشې، مستي او سرخوږي د ورکېدو لپاره ورکوې.

په داسې حال کې چې زما مریي دغه خبرې کولې ناڅاپه یې د کښتۍ په منځ کې مینا ولیده، خپل سر یې چې له خټین لوښي را ایستلی و، بېرته ښکته کړ، زګیروي یې پیل کړل او ویې ویل، بادارہ زه لا هم خوب ګورم او هغه ښځه وینم چې د بورا بوریاش په حرم کې وه ... اې د مصر خدایانو له ما سره مرسته وکړئ، ځکه لږ پاتې ده چې لېونی شم.

کاپتا په خټین لوښي کې په ژړا شو او شېبه شېبه یې ویل زه لیونی کېږم، له دې وروسته به عقل ونه لرم او د نورو لیونیو په شان به ماهم له ښاره وباسي.

مینا لوښي ته نژدې شوه او د کاپتا د سر وېښتان یې ونیول، د هغه سر یې راپورته کړ او ویې ویل ښه ماته وګوره ماپېژنې کنه؟

کاپتا په ژړا وویل ته همغه یې چې په خوب کې دې پر ما حمله وکړه او زما شونډه او پوزه دې ژوبله کړه.... اې د مصر خدایانو! پر ما ورحمېږئ... او ماله دې وژغورئ.. اې د مصر خدایانو! زه پوهېږم چې تاسې پر ما په قهر شوي یاست او دغه ښځه مو زما خوب ته راوستې ده.

ددې لپاره چې کله زه بابل ته ننوتم ستاسې عبادت مې پرېښود او دبابل د خدایانو

عبادت مې وکړ، خو له دې وروسته به يوازې ستا سې عبادت کوم.

مينا خپل بوټ له پښې وايست، دوه ځله خو وروېې کاپتا پر سر وواهه او ويې ويل له دې کبله چې په خوب کې دې ماته سپکاوی وکړ داستا د ناسم خوب سزا ده چې پوه شې اوس ويده نه بلکې ويښ يې.

خو کاپتا نور هم وژړل او ويې ويل اوس هم ويده يم، ځکه اوس هم هماغسې احساس کوم لکه څنګه چې دې په خوب کې په بوټانو وهلم دغسې مې دادی په ويښه هم وهې.

ما کاپتا ته وويل اوس په رښتيا ويښ شوی يې او بايد ونه ژاړې. له لوښې را ووځه چې زه دې نشه معالجه کړم.

خو کاپتا له ختين لوښي بهر نه شو راوتلای، ما ورسره مرسته وکړه چې له وړوکي ختين لوښي څخه راووځي.

ددې لپاره چې له رګونو يې شراب ووځي هغه ته مې مسهل (جولاب) ورکړل ځکه له دې وروسته چې شرابي د نشې له اوږده خوبه راويښ شي نو د نشې د ختمولو اغېزمن درمل جولاب دي.

له دې کبله چې زما مريي د شرابو له نشې پرته د اپيمو نشه هم درلوده نو ددې لپاره چې هغه د ترياکو له اغېزو خلاص کړم يو پړی مې د هغه پر ملا پورې وتاړه او په سين کې مې واچاوه.

زما مريي له دې وروسته چې د درملو اغېز څرګند شو د شرابو له نشې خلاص شو او ويې ويل نور د سر درد نه احساسوم خو داسې ښکاري چې لا سم له خوبه نه يم راويښ شوی، ځکه چې نور خوب هم راځي.

پوه شوم چې خوب ته لېوالتيا يې د ترياکو د نشې له امله ده چې، ژر له منځه نه ځي او يوه موده پاتې وي.

ما ورته وويل بله ورځ به د نن ورځې يوه ستونزه هم ونه لرې او ببخي به معالجه شې.

له دې کبله چې ددغې ښځې د سزا له لامله او دغه راز زما د سپارښتنو د ستونزو له امله دې ښه سزا ليدلې ده زه ستا سپين سترګي ښنم.

کاپتا وويل ايا ما ستا پر وړاندې سپين سترګي کړې ده؟

ومې ويل. هو! ته پرون د ډېرو شرابو او د نورو د ملنډو له امله چې پر تايې وهلې داسې سپين سترګی شوی وې چې دوه ځله دې زما پر وړاندې بې ادبي وکړه.

خو ددې لپاره چې پوه شې د یوه مالک او یوه غلام تر منځ څه توپیر موجود وي زه تا بښم.

خو په دې پوه شه، که ما پرون د لمر لوېدو پر وخت له مرګه نه وای ژغورلی نو اوس به په دې چاتې کې مړ نه نورو چاتیو سره د بابل د پاچا د مانۍ د دروازې پر سر وې ځکه چې بورا بوریاش وژلې.

بیا مې پرونۍ پېښه ورته په تفصیل سره بیان کړه، کاپتا باور نه کاوه او تصوریې کاوه چې زه درواغ وایم. خو د مینا شتون هغه اړ کړ چې هر څه چې زه وایم پرې باور وکړي.

له دې وروسته چې هغه مې پوه کړ، پرون کوم خطر ورته متوجه و، ومې ویل:

سره له دې چې موږ له بابله تښتېدلي یو، خو لا له دې ښاره دومره لېرې شوي نه یو، چې خپل ځان خوندي وبولو او که د بابل پاچا موږ ونیسي نو د بابل له دېواله به مو سر په څړۍ راځوړند کړي.

ددې کشتۍ پارو وهونکي هم تښتېدلي دي او موږ به له هغوی پرته پارو ونه شو وهلای چې ځان د میتاني تاټوبي ته ورسوو.

ته چې زما مریی یې او س باید یوه چاره ولټوې چې موږ ژر د بابل له ګاونډه هم لېرې شو.

خو له دې کبله چې موږ له پرون غرمې راهیسې څه نه دي خوړلي خوړو ته اړتیا لرو. لاړ شه او له هغه لېرې کلي ځخه زموږ لپاره خواړه راوړه. د تګ او راتګ په وخت کې خپل عقل وکاروه چې موږ څه ډول تښتېدلي شو او ځان د بورا بوریاش له شره ژغورلای شو.

کاپتا د مسو له دوو کړیو سره ولاړ.

دې چې کله بېرته راستنېده نو پر اوږو یې یو بار رالېږداوه، ما ولیدل چې دوه منګي شراب او یوه اندازه خواړه د هغه په پښتي کې تر سترګو کېږي.

ومې ویل کاپتا فکر دې وکړ چې څه باید وکړو؟

کاپتا وویل هو باداره! کله چې زه له دې ځایه خوړو پېرودلو ته روان شوم فکر مې وکړ او په بېرته ستنیدا کې مې هم فکر وکړ، پوه شوم چې ما پرون خوب نه لیده او هغه څه چې ما کتل په ویښه کې تېر شوي ول.

نو شراب ګناه نه لري ځکه هغه څه چې ما کتلي د نشې له امله دي، ما غلطي کړې او توبه مې وکړه چې نور به شراب نه څښم.

کاپتا دغه خبره وکړه او له دې پرته چې زما اجازې ته وګوري يو منګی يې را واخيست، د شرابو څښل يې پيل کړل او شپه په شپه يې د ساه اخيستلو لپاره منګی له خولې ليرې کاوه او د مصر پر خدايانو ان د بابل پر خدايانو يې سلام وايه او له دې وروسته چې دومره شراب يې وڅښل چې نور يې په خېټه کې ځای نه و. منګی يې د کښتۍ تر درازې چوکۍ لاندې کېښود خکه دغه ځای سوړ او مناسب و او پخپله د کښتۍ پر غولي اوږد وغځېد او ويده شو.

زه له دې حرکته داسې غوسه شوم چې غوښتل مې د کښتۍ په يوه پارو هغه ووهم او سزا ورکړم. خو مينا مخالفت وکړ او ويې ويل ستا مريي ډېر د هوښياری کار وکړ، موږ هم بايد له هغه درس واخلو او شراب وڅښو چې مست او تاند شو.

ځکه چې نن د خوشحالۍ ورځ ده. بورا بورياش که هره رنګه وسيله ولري او څومره ژر چې اقدام وکړي موږ ته نن نه شي را رسېدای چې ومو نيسي.

موږ بايد له دې پسرلنۍ ورځې استفاده وکړو چې غنم د سيند تر څنګ شنه شوي لک لکونه سندرې وايي او هيلۍ په جګو ورمېږونو الوت کوي چې لاړې شي ځانونو ته ځالې جوړې کړي او هګۍ واچوي.

ښايي بله داسې ښکلې او زړه راکښونکې ورځ زموږ په برخه نه شي.

دې خبرې پر ما ډېر اغيز وکړ او مې ويل. مينا! کله چې زه په بابل د منجمينو د کتو لپاره د هغو برج ته تللم له هغوی مې اوريدل چې د انسانانو برخليک د ستورو له لوري ټاکل کېږي او موږ به ونه کړای شو چې خپل برخليک بدل کړو.

ځکه خو زه ستا وړانديز منم، نن ورځ به دلته په خوشالۍ تېره کړو او له دې امله چې هوا ګرمه شوې ده غوره ده چې اوبو ته ورګډ شو او ځانونه يخ کړو.

کالي مو و ايستل او په سيند کې مو ولامبل.

کله چې ښه يخ شو او بېرته ماکو ته ستانه شوو، ډوډۍ مو وخوړه او شراب مو وڅښل.

مينا ددې لپاره چې ماته وښيي خپلو خدايانو ته څنګه ګډېږي د کشتۍ په غولي کې ونڅېده، ما ورته وويل مينا! له دې زياته مه ګډېږه.

ښځې پوښتنه وکړه ولې له دې زيات ونه ګډېږم؟

ما وويل ډېره ښکلې يې، کله چې ګډېږې نوره هم ښکلې کېږې او کله چې پخپل نظر سره چې د سيند په اوبو کې د سپوږمۍ د رڼا په شان ده، ماته ګورې نو زه ډېر بې تابه کېږم

(دلته د ښځې نظر د سین په اوبو کې د سپوږمۍ له رڼا سره تشبیه شوی هغه هم په رڼا ورځ نوښایي عجیبه ښکاره شوې وي، خو په دې کتاب کې تشبیهات او د مطالبو د بیان روده مصري ده، ځکه چې لیکوال ځېل ټول مطالب او پېښې له تاریخه اخیستي دي، نو باید لوستونکي پر ژباړن نیوکه ونه کړي چې ولې یې په ژباړه کې هم د مینا نظر د سیند په اوبو کې د سپوږمۍ رڼا بللې ده. ژباړونکی)

خو زه نه غواړم چې یوې ښځې ته ووایم چې هغه زما خور ده، ځکه چې یو ځل مې یو ښځه خپله خور کړه او داسې یې بد مرغه کړم چې هېڅ مصری ډاکټر هومره نه دی بدبخته شوی.

مینا وویل، داسې ښکاري ستاسې په هېواد کې ښځې نارینه غلطوي او هغوی بدبخته کوي، خو زه نیت نه لرم چې تا دوکه کړم او بدبخته دې کړم.

زما خدای هم ماته ویلي چې باید ځان سړیو ته تسلیم نه کړم، مګر هغه وخت چې یو سړی مې خو ښ شي.

خو ما تر او سه پورې داسې کوم سړی نه دی موندلی چې خوښ مې شي او ورسره ساعت تېر کړم.

دا راته ووایه هغې ښځې چې بدبخته کړی وې د کوم وطن وه او څه ډول یې بدبخته کړې.

ومې ویل د دې لپاره چې هغه زما خور شي زما ټوله شتمني یې رانه واخیسته، حتی مجبوره یې کړم چې د خپل مور و پلار قبر هم خرخ کړم او ما ونه کړای شول خپل مور و پلار د هغوی په قبر کې ښخ کړم. مینا وویل ایا له خور کېدا ستا هدف دا دی چې غوښتل دې له هغې ښځې سره څملې او ګټه ترې واخلې ؟

ومې ویل هو.

مینا وویل د دې لپاره چې له تا سره څملي له تا یې ټول شیان واخیستل او ته یې اړ کړې چې د خپل مور و پلار قبر هم خرخ کړې ؟

ومې ویل هو.

مینا وویل دا د هغې ښځې کړنه وه، که ستاسې په هېواد کې ټولې ښځې همداسې دي او د دې لپاره چې له یوه سړي سره ویده شي هرشی چې لرې هغه ترې اخلي.

ومې ویل نورې ښځې هم د دې لپاره چې کوم سړی ورسره ویده شي او یا ترې استفاده

وکړي له سړي یو شی اخلي.

په مصر کې هېڅ یوه ښځه د یوه شي له ترلاسه کولو پرته له کوم سړي سره واده نه کوي اویا نه ورسره ځملي.

مینا وویل دا ډېر وحشتناک دود دی، که زه سمه پوه شوې یم په مصر کې هر سړی چې وغواړي واده وکړي باید شتمن وي او سره و سپین ورکړي او د کنیزې په شان ښځې واخلي ګنې له ښځې به برخمن نه شي.

ومې ویل همداسې ده خو د سرو او سپینو اندازه سره توپیر کوي هغه کسان چې بډای دي دښځې د اخیستو لپاره ډېر سپین او سره ورکوي.

مینا وویل په دې ډول باید حیران نه شو چې ولې ټولې ځان پلورونکې ښځې له مصره راځي.

ځکه هلته، چې د ښځې او میړه ژوند یا د هغوی یو ځای کېدل په سرو او سپینو پورې تړاو لري، ترهغه چې مېړه سره او سپین ونه لري ښځه نه شي کولای، او تر هغه چې ښځه فلز تر لاسه نه کړي نارینه نه شي پیدا کولای.

په دې حالت کې نارینه او ښځې له یو بل سره علاقه نه پیدا کوي، یوازې له سرو او سپینو سره دلچسپي لري او هر څوک چې ډېر فلز ورکړي ښځه خپل زړه هغه ته ورکوي.

خوزه د هغه ټاټوبي یم چې هلته نارینه او ښځې د فلز لپاره له یو بل سره نه ځملي او هغه څه چې خدای ورپیا ورکړي وي، نه یې خرڅوي.

زموږ په هېواد کې هېڅکله داسې نه دي اورېدل شوي، چې یوه ښځه د دې لپاره چې یو سړی له ځانه راضي کړي، هغه له ژوند او هستی، وغورځوي او حتی د مور و پلار قبر یې واخلي.

هلته چې کله سړي او ښځې یو بل خوښ کړل مېړه او ماندینه شي، نه ښځه له سړي او نه سړی له ښځې څه غواړي او که ما ځان خپل خدای ته نه وای وقف کړی هر سړی چې ما غوښتی وای هغه به مې خوښ کړی و.

اوس چې ما ځان خدایانو ته وقف کړی، بیا هم کولای شم هر سړی چې خوښ کړم د خپل خاوند په توګه یې غوره کړم، په دې شرط چې خپل پېغلتوب خپل خدای ته ور کړم او بیا واده وکړم.

ومې ویل مینا! دنیا پراخه ده او په دې نړۍ کې ډېر خدایان شته، د خدایانو شمېر

دومره زیات دی چې تر او سه پورې څوک نه دي توانېدلي د هر خدای نوم په یاد ولري
خلک په هر پړاو کې له وېرې ځانته نوي خدایان پیدا کوي او د هغو عبادت کوي
له همدې کبله ته هم کولای شې له خپله خدایه تېره شې، له ما سره هغه هېواد ته ولاړه شې چې هلته ستا خدای هېڅ قدرت و نه لري، هلته نور خدایان هم شته چې تا نه مجبوروي، خپل پېغلتوب هغوی ته ورکړې او هلته به ته زما خور شې او زما مېرمن کېږې.
میناوویل هر هېواد ته چې زه ولاړه شم زما د خدای قدرت پر ما اغېز کولای شي او نا ممکنه ده چې داسې ځای ته ولاړه شم چې هلته زما د خدای قدرت نه وي.
بیا مینا ماته نژدې شوه او زما لاس یې ونیو او ویې ویل زما خوښ یې او چمتو یم چې ستا ښځه شم خو خپل پېغلتوب تا ته نه شم درکولای ځکه چې زما پېغلتوب زما په خدای پورې اړوند دی.
ومې ویل ګوره مینا! دغه خبره چې ته یې کوې د نورو ښکلو او ځوانو ښځو د خبرو په شان ده هره یوه ددې لپاره چې هغه سړی وځوروي چې داغواړي، نو یوه پلمه کوي.
یوه وایي زه درسره مینه لرم، خو له تا سره ډېر سپین او سره نشته، بله وایي پر ماګران یې خو له دې کبله چې زما د خدای عبادت نه کوې نو ستا خور کېدای نه شم.
او ته هم وایې چې راباندې ګران یې خو باید خپل پېغلتوب خپلو خدایانو ته ورکړم.
مینا وویل، زه یوه ناپوهه ښځه نه یم، د خپل هېواد پر ژبې سربېره په مصري او بابلي ژبو هم پوهېږم او خپل نوم په درېو ښو لیکلی شم.
زه پوهېږم چې خلک په بېلابېلو هېوادونو کې د بېلابېلو خدایانو عبادت کوي او په دې هم خبره یم، هغه کسان چې بداې دي پخپلو خدایانو عقیده نه لري، خو په دوو موخو ځان د خپل خدای معتقد بولي.
یوه دا چې عادت او دود همداسې دی او بله دا چې باید ځانونه خدایانو ته معتقد وښیي چې بېوزلي او مریان چې په همغه خدای عقیده لري کار کولو ته اړکړي او د هغوی له کارونو ډېره شتمني ترلاسه کړي.
ځکه که بې وزله او مرییان په دې پوه شي چې شتمن په خدایانو عقیده نه لري نو د هغوی په خلاف به بلوا وکړي.
په مصر، بابل او نورو ځایونو کې پر خدایانو د بېوزلو او غلامانو عقیده د هغوی د ساتلو تر ټولو ښه وسیله ده.

هو مره چې دغه عقيده مريان او بېوزلي د شتمنو فرمانبرداري کوي د متروکې او مرګ ويره دومره اغېز نه لري .

زه په دې ټولو پوهېږم خو له دې کبله چې له ماشومتوبه يې پخپل خداى باندې له عقيدې سره لويه کړې يم او تل د خپل خداى په مخکې نځېدلې يم.

هېڅ قدرت پر خداى زما عقيده نه شي اخيستلاى او که ته هم زما په شان له ماشومتوبه د غوايانو په مخکې نځېدلى واى او د نڅا پر وخت دې د هغوى د تېرو ښکرو له منځه تېرو نه وهلاى نو اوس به په دې پوهېدې چې زه څه وايم.

څوک چې دغسې پر خپل خداى عقيده پيدا کړي بيا خپله عقيده نه بايلي خو زه يقين لرم چې تا هېڅکله د غوسه شوي غوايي په مخکې د پېغلو او ځوانانو نڅا نه ده ليدلې.

ما وويل اورېدلي مې دي چې په ځينو هېوادونو کې له غوا او غوايي سره لوبې کوي ، د غوايي په مخکې کې نځېږي او د هغوى غوسه تحريکوي.

ما فکر کاوه چې دغه کارونه ددې لپاره دي چې نندارچيان تفريح وکړي، خو ستا له خبرو داسې ښکاري چې دغه کار مذهبي اړخ لري او ددې لپاره د غوايي پر وړاندې نځېږي چې په خپلې مذهبي دندې عمل وکړي او موږ هم په مصرکې د غويي عبادت کو.

خو هغه غويي چې موږ يې عبادت کوو ستا له هغوسره توپير لري ، ځکه چې موږ د يو ډول غوايي عبادت کوو او دغه غويي چې مخصوصې نښې نښانې لري په هر بشري نسل کې يانې په هرو شلو کلونو کې يو ځل پيدا کېږي.

کله چې غويي پيدا شو او ټولې ځانګړې نښې ولري بيا موږ ويلاى شو ،چې د خدايي نښې لري او دهغه عبادت کوو تر هغه چې مړشي.

خو موږ هېڅکله د غويي پر وړاندې نه ګډېږو او د مصر د پېغلو ، پېغلتوب غويو ته نه ورکوو.

په داسې حال کې چې ته غواړې خپل پېغلتوب غويو ته ورکړې او اوس چې يو ځناور بايد ستا له پېغلتوبه خوند واخلي ولې يې سپي يا اس ته نه ډالۍ کوې ؟

مينا په دې خبره داسې غوسه شوه چې دوه سختې څپړې يې راکړې او رنګ يې تک تور شو.

ويې ويل اې ناپوه مصري ډاکټره ! د هغه شي په هکله خبرې مه کوه چې ترې خبر نه يې، ځکه چې زما د خداى په هکله ستا معلومات د سرو او سپينو په اړه د يوه مچ د معلوماتو

په اندازه نه دي.

په داسې حال کې چې زما مخ د مينا پر څېېړې تک سور شوی و، پوه شوم چې زما تينګار ګټه نه لري او مينا به راضي نه شي چې زما خور شي مګر تر هغه خپل پېغلتوب لومړی خپل خدای او په پياوړي ګمان غوېبي ته ورنه کړي.

له دې امله د کشتۍ شاتنۍ برخې ته ولاړم او د بوختيا لپاره مې خپل درمل سنبال کړل.

مينا د کشتۍ په منځنۍ برخه کې نڅا پيل کړه او زه متوجه شوم چې دغه نڅا يوازې د عبادت لپاره نه ده، بلکې تمرين کوي چې عضلات يې تل په کنټرول کې وي.

مينا داسې نڅېدله چې يوه عادي نڅاګره هغسې نڅېدلای نه شوه، ځکه چې کله به يې دوه لاسونه د کشتۍ په غولي کېښودل، دواړه پښې به يې داسې اوچتې کړې چې ته به وايې د هغې بدن له لرګي جوړ دی او کله به يې ملا داسې د شا لوري ته کږه کړه چې سر به يې ځمکې ته رسېده او پښې به يې هماغه راز پر ځمکه نښتې وې.

کله چې ما خدای ته د هغې عجيبه نڅا وليده پوه شوم چې د مينا په هکله زما تينګار بېځايه و او ښوک چې دغه سخت کار او زيار د خپل خدای لپاره ګالي نه چمتو کېږي چې زما خور شي مګر دا چې خپل پېغلتوب لومړی هغه ته ورکړي.

ښوک چې پر خپل خدای دومره عقيده لري د مذهب پر خلاف له هغې د کوم شي غوښتل ناخواني ده.

نو فيصله مې وکړه چې له دې وروسته به له هغې ونه غواړم چې زما خور شي.

له دې وروسته چې مينا ونڅېده خپل بدن ته يې مالش ورکړ او کالي يې واغوستل.

بيا د کشتۍ په مخکينۍ برخه کې کېناسته او ويې ژړل.

ما مې خپل طبي وسايل پرېښودل او د هغې خواته ورغلم، په ډېرې نرمۍ مې ورته وويل مينا! ناروغه يې؟

هغې ځواب رانه کړ، زما لاس يې راټېل واهه او په زوته يې وژړل. ومې ويل مينا! سره له دې چې تا ته ډېر لېواله يم خو ډاډه اوسه چې هېڅکله به له تا ونه غواړم چې زما خور شې، نو له دې امله مه خپه کېږه او مه راځخه وېرېږه.

مينا سر پورته کړ او په يوه حرکت سره يې خپلې اوښکې پاکې کړې، ويې ويل ته څومره احمق يې چې خيال کوې زه له تا ډارېږم.

زه له تا هېڅ وېره نه لرم او ستا له لاسه نه ژاړم بلکې د خپل تقدير لپاره ژاړم چې زه يې

له خپل خدایه بېله کړې یم.
که زه له خپل خدایه نه وای بېله شوې دومره به نه وای کمزورې شوې چې ستا په شان یوه سړي نظر مې ځپځپانده کړي.
ما د هغې لاس ونیو، داخل یې زما لاس تېل نه واهه، مخ یې راواړاو ویې ویل، سینوهه! له دې کبله چې زه دې د بابل له پاچا وژغورلم باید ددې خدمت په بدل کې ستا د ژوند شریکه شوې وای خو که یوه شوې چې زما خدای ځوک دی په دې به حیران نه شې چې زه دغه خدمت بدله نه شم درکولای.
موږ باید د خپل خدای په هکله له بهرنیانو سره ډېرې خبرې ونه کړو او په هر شي چې پوهېږو باید هغوی ته یې ونه وایو.
خو زه درته ویلای شم چې زموږ خدای د سمندرونو خدای دی او په یوه غره کې په یوه سمڅه کې اوسېږي.
هر ځوک چې دغه غار ته ننوځي که څه هم له هغه ځایه راوتلای شي خو دومره د نیکمرغۍ احساس کوي چې هېڅکله به له هغه ځایه را و نه وځي.
له همدې امله تر اوسه پورې له دغه غاره ځوک نه دي راوتلي.
ځینې وایي چې زموږ خدای چې اوس د سمندر خدای دی، دغوایي په شان دی او ځینې وایي چې د سړي په شان دی خو سر یې د غوایي په ډول دی.
هر کال په هغو پېغلو کې چې مخکې یې نڅا زده کړې وي دولس تنه په قرعه کشۍ کې انتخابوي او په دغو دولس تنو کې هره میاشت هغه مهال چې سپوږمۍ د څوارلسو شپو شي یوه پېغله د خدای غار ته ننوځي.
زه هم له دغو دوولسو نجونو څخه یوه وم او باید د څوارلسمې سپوږمۍ پر یوې شپه دغه غار ته ننوتلې وای، خو له دې کبله چې زه یې وتښتولم او د وینځې په توګه یې د بابل په پاچا خرڅه کړم له دغه ستر نعمته بې برخې شوم.
په ټوله موده چې اسیره وم د همدې غار په هکله مې فکر کاوه او اوس هم د همدې غار په سو چونو کې یم.
له دې پر ته بله هیله نه لرم چې ولاړه شم او خپل پېغلتوب په همدې غار کې خپل خدای ته ډالۍ کړم، خو که له غاره راووتم بیا به ستا ښځه شم البته هغه کسان چې زموږ د خدای غار ته ننوځي داسې د نیکمرغۍ احساس کوي چې هېڅکله له دې غاره نه راوځي.

ومې ويل، مبنا ! اوس زه پوهېږم چې د کرت د ټاپو د کومې سيمې يې. *(کرت ټاپو د مديترانې په سمندرګي کې يو ټاپو دی چې پخوا يې لرغونی تمدن درلود. اوس د يونان برخه ده او د افريقا په تېره بيا د مصر په شمال کې موقعيت لري ژباړن)*.

ځکه کله چې په سوريه کې وم هغه سمندر کچ کووونکي چې له کرت څخه راتلل ويل به يې د کرت د ټاپو د اوسېدونکو خدای په يوه غار کې ژوند کوي او د غوايي په شان دی.

زه چمتو يم چې تا د کرت ټاپو ته ورسوم او چې هر ډول دې زړه غواړي له خپل خدای سره هغسې معامله وکړې.

مينا وويل سينوهه ! په ټولو هغو نارينه وو کې چې تر اوسه ما ليدلي، ته يوازېنی کس يې چې خوښ شوی مې يې.

ځکه پر دې سربېره چې زه دې وژغورلم په تاکې داسې څه شته چې ما ستا لور ته جذبوي خو نه پوهېږم چې هغه څه دي ؟

زه غواړم له اوسه تر هغه وخته چې کرت ته رسېږو زه او ته په خوشحالۍ سره ژوند وکړو او بيا هم وايم.

له دې وروسته چې خپل پېغلتوب مې خدايانو ته ډالۍ کړ که له غاره ووتلم ستا ښځه به شم.

بيا مينا په خپلو لاسونو زما مخ ونيو، خپلې مخ يې ماته نژدې کړ او خپلې شونډې يې زما په مخ ومونښلې.

ما يې مخ ښکلاوه او دومره خوند يې راکاوه چې که مې خور شوې هم وای دومره خوند به يې نه و راکړی.

کله چې شپه شوه زما مريی پاڅېد سترګې يې ومونښلې او خوله يې وازه وازه کوله ويې ويل، اې (آمون) د مصر ستره خدايه ! زه شکر کوم چې زما سر درد دې ختم کړ او اوس مې سر د هغو مسو په شان درد نه کوي چې د سندان او څټک ترمنځ وي.

خو خبټه مې دومره وږې ده چې ته وا څو ځوان زمريان پکې ګرځي او ډوډۍ غواړي.

بيا له دې پرته چې له موږ اجازه واخلي ولاړ شو او له هغې ډوډۍ څخه يې لږه را واخيسته چې ده پخپله اخيستې وه، ويې خوړه او تر خوراک وروسته به يې د مرغانو هډوکي سيند ته اچول.

نولسم څپرکی

موږ درې ټوکماران شوو

کله چې یې لوږه کمه شوه ومې ویل کاپتا ! تاغوښتل چې موږ ته نصیحت وکړې او وایې چې موږ څه وکړو چې ځان وژغورو.

ځکه چې ښایي د پاچا عسکر په موږ پسې راوتلي وي او زموږ د نیولو تکل یې کړی وي.

کاپتا وویل که زه سم پوه شوی یم ؟ نو تا وویل چې د بابل پاچا تر دېرشو ورځو پورې ستا لټه نه کوي او تا ته یې ویلي چې تر دېرشو ورځو پورې به د پاچاهی ماڼۍ ته نه ورځې.

نو هغه به ستا په فکر کې نه وي او دا خیال به کوي چې په یوې لېرې پرتې سیمې کې زما د مړي په مومیایي لګیا یې.

خو ښایي هغه پارو وهونکي چې له دې کشتۍ تېښتېدلي او یا د حرم سرای خواجګان به په دې موضوع د بابل پاچا خبر کړي چې په دې بڼه کې باید وډار شو او وتښتو.

ځکه که بورا بوریاش ما ونیسي خپل زمري ته به مې واچوي او تا او دغه ښځه به د بابل له د یوالونو سر په څړې راځوړند کړي.

که تا زه په تریاکو نه وای بې هوشه کړی او ما خپل عقل او حواس نه وای بایللي تا ته به مې لاربښوونه کړې وای.

خو ستا دغه اپیم دومره سپېره ول چې که څه هم زما سر درد ښه شوی دی خو لا هم ګنکس یم.

له دې سره سره تاله دې امله چې ماته دې اپیم راکړي ول او په چاړه کې دې کېښولی وم (او دغه چاره زما له حیثیت سره سم کار نه و) بیا هم زه تا بښم.

ومې ویل دغه خبرې پرېږده او یوه چاره راوښیه چې خپل ځان وژغورو.

کاپتا وویل زه پوهېږم چې ته له ما پرته د هغه پسه په شان یې چې خپله مور یې ورکه

کړې وي او پرله پسې بغارې وهي، که زه نه وای ته به له دې امله چې ځان نه شې ژغورلای وختي مړ وې.

ومې ویل ووایه څه باید وکړو او څنګه وتښتو.

کاپتا وویل دغه کشتۍ چې لس پارو وهونکي یې درلودل د ډېر لویه ده او موږ په دوو کسانو (ځکه چې دغه ښځه خو پارو نه شي وهلای) دغه کشتۍ نه شو بېولای.

موږ د اوبو د بهیر خلاف حرکت نه شو کولای نو مجبوره یو چې د کشتۍ له سفره تېر شو او په بدل کې یې هڅه وکړو چې دوه خره پټ کړو او پر وچه ځمکه خپل سفر ته دوام ورکړو.

په دې سفر کې به موږ ځانونه د ګرځنده تو کمارانو او مداریانو په شان کړو او شکېدلې جامې به واغوندو.

د ورځې به مزل کوو او د شپې مهال به په کلیو کې فالونه نیسو. مداریتوب به کوو او په تو کماریو به کلیوال خوشحالوو.

ته باید خپل طبابت پټ کړې او په بدل کې یې د بابل د ستور پېژاندو په شان د خلکو فالونو ګورې.

زه به په تو کو او مسخرو خلک خندوم او مینا هم په نڅا سره خلک بوخت ساتلای شي.

بله مهمه خبره داده چې باید سمدستي له دې ځایه ولاړ شو ځکه چې پارو وهونکي چې لس تنه دي ډېر ژر پر خپلې ویرې برلاسه کېږي او د خپلې کشتۍ د ترلاسه کولو لټه به کوي.

زه پوه شوم چې کاپتا رښتیا وایي او ممکنه ده پارو وهونکي پر موږ د حملې تکل وکړي، چې خپله کشتۍ واخلي موږ خپل کالي د سیند په څنډو او چیکړو ککړ کړل. سره او سپین مو سره وویشل او په هغو همیانیو کې مو پټ کړل چې تر جامولاندې مو تړلې وې.

کاپتا وویل باید زه د طبابت وسایل په سین کې واچوم. خو زه د طبابت له وسایلو نه شوای تېرېدلی، هغه مې په هغه ګیلم کې تاوو کړل چې مینا مې پکې تاو کړې وه او کاپتا ته مې ور په شا کړل.

چې هوا تیاره شوه د کروندو له منځه روان شوو او ځانونه مو د کاروانونو لارې ته ورسول.

په دې شپه مو ترسهاره پورې مزل وکړ او سهار یوه کلي ته ورسېدو چې او سېدونکو یې تر هغه وخته د فلزاتو رنګ ډېر کم لیدلی و، په جونګړو کې یې ژوند کاوه او ځمکه یې

په لړګي او کاڼي اړوله.

ماکاپتا ته وویل چې د دوو خرو پېټول سم کار نه دی، ځکه چې ددې کلي اوسېدونکي به له موږ سره دښمني وکړي او غوره داده چې دوه خره ترې واخلو او په بدل کې مس ورکړو.

موږ دمسو په ورکولو سره دوه خره پیدا کړل او کاپتا د پېټي له وړلو خلاص شو.

له هغه وروسته مو د بابل پر لوري په لاره حرکت پیل کړ، هره ورځ له هغه وروسته چې هوا به ګرمه شوه په یوه کلي کې به مو دمه کوله او د کلي په چوک یا د سیند په څنډه به مو کلیوالو ته خپله هنرمندي کوله.

ما په هغه ډول چې د بابل په برج کې کتلي وو د کلیوالو فالونه کتل او هغوی ته مې زېری ورکاوه چې فصلونه به مو ډېر شي او د کروندو د خړوبولو لپاره به د سیند اوبه ډېرې شي.

ښځې به يې زامن وزېږوي او که به ځوانانو د فال نيولو غوښتنه کوله هغوی ته مې زېری ورکاوه چې يوه ښکلې پيغله به يې ښځه شي.

ما نه غوښتل هغوی ته حقيقتونه ووايم ځکه که مې ورته ويلي وای چې د مالياتو د ترلاسه کولو مامورين د دوی څاروي او غلې په زور اخلي، په لرګيو يې ملاوې شنې اړوي. سين به مستېږي. د هغوی نيمايي کرونده به اوبه يوسي او نيم به ملخان وخوري نو هغوی چې ساده کسان ول نهيلي کېدل.

هرڅومره چې په لاره تللو او لمر ډېر پر موږ لګېدهومره نور هم تورېدو او درې واړه لکه ګرځنده ټوکمارانو غوندې وو.

کله چې به يوه کلي ته ورسېدو ما به خلکو ته فالونه نيول او کاپتا به په ټوکو او لطيفو هغوی خندول او يا به يې حيرانول.

کله چې به کاپتا ورته ويل چې په نړۍ کې داسې ملتونه شته چې کله په لاره ځي سرونه له تنو جلا کوي او تر تخرګ لاندې يې نيسي چې بدن يې پرې درونډ نه شي او يا دا چې ورته ويل به يې په لېوانو او پسونو بدلېږي. نو ساده زړو خلکو به دغه خبرې منلې او دا پوښتنه به يې هم نه کوله چې که يو څوک سر له بدنه جلا کړي څنګه ژوندی پاتې کېږي.

موږ په دې سفر کې د خوړو لپاره هېڅ پيسې ورنه کړې او هر چېرته چې رسېدو زما فال نيونه. د کاپتا ټوکې ټکالې او د مينا نڅېدل به پيل شول او خلکو به دومره خواړه راکول چې زموږ له ضرورته به هم زيات شول.

په دې سفر کې که څه هم ما نه غوښتل چې طبابت وکړم، خو کله چې به یوه کلي ته ننوتو او ما د نارینه وو او ښځو له ویښتو ډک بدنونه کتل هغو ته به مې ویل چې څه ډول په چونې او زرنیخ (سلفور ارسنیک) د خپل بدن اضافي ویښتان لیرې کولای شي چې له بدرنګۍ او د بدن له خارښه خلاص وي.

کله چې به مې احساس کاوه د کلیوالو سترګې معیوبې دي او که معالجه نه شي ښایي ړانده شي، نو په وړیا توګه مې ورته علاج کاوه. کله چې به ښځو چونه او زرنیخ کارول او کتل به یې چې د لس کلنو نجونو په شان یې بدن ویښتان نه لري، دومره به خوشحاله شوې چې تر ټولو خوندور خواړه به یې موږ ته راکول.

ما به په خپلې معالجې کلیوال خوشالول او پردې سربېره مې په دې ډول خپله تجربه او طبي معلومات زیاتول چې مهارت مې په جراحۍ کې کم نه شي.

د بابل په ګرم ټاټوبي کې د ډېر سفر له امله زما پښې لاسونه تناکې شول او د بدن او مخ پوستکی مې تور شو.

خو تل خوشحاله وم او د زړه له تله مې ځان خوشاله احساساوه ځکه چې مینا راسره وه او هر ځل چې به مې ورته کتل نو راته موسکۍ به شوه.

هر شپه چې ویده بدم مینا مې په څنګ کې ځملاستله او سهار به چې را ویښ شوم تر دې وړاندې چې د لمر طلایي ماکو په اسمان کې وګورم د مینا مخ او بدن ته مې کتل او هغه تر لمر هم راته ښکلې وه.

له مینا پرته ما ځان په دغه مسافرت کې د ژوند له هر ډول قید و شرطه ازاد احساساوه ان د اوس او راتلونکې لپاره مې هېڅ اندېښنه نه درلوده او داسې کار نه ؤ چې زه یې د ترسره کولو لپاره اندېښنه وکړم.

موږ به ډېر خله د شپې مهال یانې نیمه شپه حرکت کاوه چې د لمر له تودوخې ځان وساتو او کله چې به ورځ شوه له دې پرته چې ځان ستړی کړو په لومړني کلي کې به مو دمه کوله او غرمه مهال به له خوبه پاځېدو او کلیوال به مو پر ځان راټول کړل.

دغه کار زموږ لپاره هم تفریح وه او تر هغوی ډېر به موږ ترې خوند اخیست.

کله چې به شپه شوه او کلیوال به ویده شول موږ هم ویدېدلو په بله ورځ بیا به روان شوو.

دغه کار تر هغې ورځې روان وه چې موږ د میتاني هېواد سرحد ته ورسېدو.

د دغه هېواد سرحد ته له رسېدو وروسته دوه تنه شپانه پوه شول چې موږ بېوزله یو پر

موږ ورحميدل او له دې پرته چې سرحد ساتونکي متوجه شي موږ ته يې لارښونه وکړه او د ميتاني هېواد ته يې د ننه کړو. موږ د ميتاني ښار ته ننوتو او هلته مو له خپل شان سره سم کالي واخيستل ځانونه مو وويښځل. کالي مو واغوستل او په يوه مېلمستون کې مو وارول.

له دې کبله چې زما سره او سپين زر کم شوي ول نو ميتاني ته له تلو وروسته مې فيصله وکړه چې څه موده هلته پاتې شو او د طبابت په وسيله سره او سپين زر ټول کړو.

ډېر ژر زما مشتريان دومره ډېر شول چې زه اړ شوم ځينو ناروغانو ته ووايم چې بله ورځ راشي.

مينا د ميتاني د خلکو توجه ډېره جلبوله او هر شتمن به چې وليدله غوښتل يې چې هغه له ماو پيري. خو زه چمتو نه وم چې مينا خرڅه کړم ځکه چې د هغې وجود زما لپاره لکه لمر او خواړه داسې اړين و.

زما مريې چې په مسافرت کې ډېر ډنګر شوی و، بېرته چاغ شو، يو شمېر خوانې او ښکلې ښځې ترې راتاو شوې او کله چې به يې تو کې ټکالې او ړېدلې تفريح به يې کوله.

د کاپتا يوه کيسه چې د ټولو ډېره خوښېدله په بابل کې د پسرلي په د يارلسمه ورځ د هغه د يوې ورځې د پاچاهۍ کيسه وه او کاپتا د دې کيسې د نکلولو لپاره خاص استعداد درلود.

ښځې به له ډېرې خندا پر ځمکې تاو راتاو شولې او ويل به يې د دې سړي ژبه د يوه سين په شان چټکه او اوږده ده.

په ميتاني کې تر هغه وخته ډېر خوشحال وم. مګر پوه شوم چې مينا د شپې ژاړي. زه پوهېدم چې د هغې د ژړا علت دا دی چې له خپله خدايه لېرې ده.

هغې ته مې وويل مينا زه پوهېږم چې ته ولې ژاړې؟

ما تاته ويلي وچې تا به کرت ته رسوم خو لا مې خپل وطن ته نه يې بېولې.

له بده مرغه اوس (کرت) ته سفر نه شم کولای ځکه چې مجبور يم د يوه کار لپاره د هاتي هېواد ته ولاړ شم.

خو له دې کبله چې د کرت بېړۍ ډېرې هاتي ته راځي له هغه ځايه تا په هغو بېړيو کې کرت ته رسولای شم.

هغه څه چې ما مينا ته ويل له حقيقته ډېر لېرې نه وو. ځکه لکه څرنګه چې د خپل

سرګذشت په پیل کې مې وویل د مصر د پوځ مشر دنده راکړې وه. چې نورو هېوادونو ته هم ولاړ شم. د هغوی د پوځي وضعیت په هکله معلومات راغونډ کړم او مصر ته د ستنېدا پر وخت دغه معلومات هغه ته ورکړم.

همدا رنګه باید هاتي هېواد ته ولاړ شم او وګورم چې ددغه هېواد پاچا څومره عسکر لري او د هغه د جنګ وسایل څه ډول دي؟

خو پر دغو خبرو سربېره ما نه غوښتل چې مینا نیغ په نیغه کرت ته بوځم او د هغې خدای ته یې وسپارم. بلکې لېواله وم چې هاتي ته د سفر په وخت کې تر یوه وخته هغه له ځانه سره ولرم.

هغې ته مې وویل مینا په کال کې یو ځل له دې هېواده یو پلاوی د هاتي هېواد ته ځي چې د میتاني د هېواد قلنګ د هاتي پاچا ته ورکړي.

کله چې د قلنګ ورکولو دغه ډله روانېږي لارې امنې وي او غله پر مسافرو حملې نه کوي.

اوس ددغه پلاوي د حرکت وخت دی. باید زه له دې فرصته استفاده وکړم او هاتي ته ولاړ شم. ګنې مجبور به شم چې خپل سفر تر بله کاله چې د قلنګ وړونکو د حرکت وخت ر اخي وځنډوم.

زه تا نه مجبوروم چې له ما سره د هاتي هېواد ته راشې ځکه چې نه غواړم له دې زیات تا له خپله خدایه لېرې کړم.

خو که ته غواړې زه به دې له دې ځایه سوریې ته بوځم چې په کشتۍ کې کرت ته ولاړه شې او که مې وکړای شول پخپل وخت ستون شوم نو د قلنګ له مامورینو سره به هاتي ته ولاړ شم ګنې زما سفر به راتلونکي کال ته پاتې شي.

مینا وویل سینوهه! زه نه غواړم چې سوریې ته زما د بیولو له امله هاتي ته ستا مسافرت وځنډېږي. ځکه چې حتماً کرت ته زما د تګ په پرتله هاتي ته ستا سفر مهم دی.

ما اورېدلي چې په هاتي کې ځواني نجونې د غوایانو په مخکې نڅېږي. زه به هلته د غوایانو په مخکې د نڅا تمرین وکړم ځکه چې یوه موده وشوه دغه ډول نڅا مې نه ده کړې او ډارېږم چې په دې نڅا کې به خپله تجربه له لاسه ورکړم.

ومې ویل زه په هاتي کې د غوایانو په مخکې له نڅا نه یم خبر خو په دې پوهېږم چې له هغه ځایه په کشتۍ کې کرت ته تللی شو.

مینا وویل هر چیرته چې ته ولاړ شې زه هم درسره ځم ان که د هاتي هېواد وي.

خو کله چې زما مریې واوریدل چې هاتي ته ځو خپه او په قهر شو. ویې ویل موږ لا له یوه خطره نه یو ژغورل شوي چې ته غواړې موږ له بل سره مو مخامخ کړې

ایا نه پوهېږې. هغه خلک چې په هاتي کې ژوند کوي وحشي خلک دي او پردي وژني چې غوښې یې وخوري.

که یې ونه وژني نو سترګې یې ړندوي چې پخپلو ژرندو کې یې وتړي. ژرندې پرې ګرځوي او غلې پرې اوړه کړي.

بیا کاپتا مینا ته مخ کړ او هغې ته یې وویل زما بادار لیوني شوی خو ته هم چې هاتي ته د هغه تګ مني لیونۍ شوې یې.

که زه ډاکټر وای د سینوهه د سر کوپړۍ مې سورۍ کوله چې له سره یې مضر بړاس ووځي او بیا دغسې خطرناک فکرونه ونه کړي.

خو زه ډاکټر نه یم مګر همغه ډول چې ده زه په یوې چاتۍ کې ځای پر ځای کړی وم. زه هم دی په یوې چاتۍ کې اچولای شم چې څو زېښنوونکي یې پر سر واچوم چې هوښیار شي.

بیا کاپتا ساندې پیل کړې او ویې ویل لعنت دې وي پر هغې ورځې چې زه وزېږېدم او بیاله دې لیوني بادار سره مخامخ شوم.... زه نوی چاغ شوی وم او نس مې غټ شوی و. اوس بیا باید د مسافرت بدبختۍ و زغمم هغه هم د سړي خورو په هېواد کې.

کله چې پوه شوم کاپتا نه غلی کېږي نو لکړه مې راواخیسته او هغه مې په ولیو او شا څو لکړې ووا هه.

کله چې غلی شو ومې ویل کاپتا! که ستا په ځای بل هر مریې له ما سره داسې سپین سترګي کړې وای ما به هغه خرڅ کړی وای خو له دې کبله چې ته بوډا یې او یوه موده کېږي چې له ما سره یې نو زه چمتو یم. تا ازمیر ته واستوم چې هلته زما کور تر هغه وساتې چې زه بېرته له سفره د رستنېږم.

کاپتا وویل سره له دې چې ما نه غوښتل هاتي ته ولاړ شم خو تا یوازې نه شم پرېښودلای چې دغه هېواد ته لاړ شې. ځکه چې ستا یوازې تګ دې ته ورته دی چې یو نوی زېږېدلی ماشوم د لیوانو په منځ کې واچوې.

خو دا راته ووایه چې هاتي ته د تګ لپاره باید د سمندر له لارې او په کشتۍ کې

ولاړشو ؟

ومې ويل نه هغه کسان چې له دې ځايه هاتي ته ځي په وچې سفر کوي

زما مربيه وويل د مصر په ستر خدای آمون دې سلام وي. ځکه چې ما قسم کړی و . هېڅکله به په کشتۍ کې ګام کېنږدم او په سمندر کې به سفر ونه کړم. خو دا چې په دې سفر کې اړتيا نشته چې په کشتۍ کې سپاره شو . زه به له تا سره ولاړ شم.

بيا کاپتا د سفر د وسايلو او پيتي چمتو کړل . دی په دې کار ښه پوهېده او تر ما يې ښه چمتو کړل.

شلم څپرکی

په هاتي هېواد کې

خلک د هاتي له نومه دومره وېرېدلي چې که زه ووايم هاتي ارام او با امنه هېواد دی څوک باور نه کوي چې زه په رښتيا وايم.

که څه هم د هاتي او سېدونکي ځيره خلک او په جنګونو کې بې رحمه دي خو د دوی په هېواد کې چې ډېر غرنی دی امنيت واکمن دی.

په هاتي کې که د چا شيان په لارو کې لوېږ شي د هېواد پاچا د هغه د شيانو دوه چنده بېرته ورکوي.

که د غلو په حمله کې څوک ووژل شي پاچا د وژل شوي د هغې شتمنۍ په اندازه چې ده پخپل ژوند کې ترلاسه کړې ده. د هغه پاتې خپلوانو ته ورکوي. په دې ډول د قرباني پاتې کسان پخپل ژوند کې د خرڅ او خوراک اند ېښنه نه کوي.

له همدې امله د هاتي د هېواد پر لارو زموږ سفر بې له کومه جنجاله پای ته ورسېد. د پاچا جنګي ګاډی زموږ مخکې او شاته روانې وې او هره ورځ يې موږ ته خواړه هم راکول. تر هغه چې د هاتي پلازمېنې (ختوشه) ته ورسېدو.

کله چې د نړۍ د سترو ښارونو خبره کېږي خلک د بابل، طبس او نينوا د ښارونو يادونه کوي.

ما نينوا نه دی ليدلی چې څه ډول دی خو ويلای شم چې د هاتي پلازمېنه ختوشه ښار له ځينو اړخونو تر طبس هم ښه دی.

پر دغه هېواد داسې پاچا حکومت کوي چې هم د هېواد مشر دی، هم مذهبي مشر او هم قاضي دی.

زه فکر نه کوم چې د نړۍ په هېڅ ځای کې دې پاچا د دغه سړي په شان قدرت و لري.

کله چې انسان هاتي ته ځي او سترګې يې په وچو غرونو لګېږي نو حيرانېږي چې څه

ډول ممکنه ده. دغه هېواد چې سوزنده دوبی او وچ غرونه لري دومره شتمن دی.
ان سړی به له ځانه پوښتنه وکړي څه ډول خلک په دغو غرونو کې ژوند کوي او د اوبو له کمښته نه مري.
خو په دغه عجیبه هېواد کې په هغه موسم کې چې په مصر کې نیل مستېږي او اوبه یې راخېژي (په مني کې ژباړن) هوا سړېږي او له اسمانه سپین رنګه ښکې ورېږي.
دغه ښکې ټول غرونه پوښي او بیا په ګرمي کې په اوبو بدلېږي. زه پوهېږم چې تاسې به پر دغو خبرو باور ونه کړئ. خو ما پخپلو سترګو دهاتي دننګ غرونه ولیدل چې له دغو سپینو ښکو ډک ول.
دغه ښکې په ټول کال کې ددغه هېواد اوبه تامینوي. خلک په دغو اوبو هم خپل مالونه مړوي او هم یې خپله څښي. ان خپل فصلونه هم پرې خړوبوي.
څومره چې د هېواد دننه خلک ارام دي هومره خپلو ګاونډیانوته پلمې لټوي او تل سرحدي ښتې شاته کوي چې د نورو خاورې ونیسي.
د سوریې له سرحد سره یې یوه لویه کلا جوړه کړې چې دېوالونه یې له لویو ډبرو جوړ دي.
دغه کلا پر پراخې سیمې حکومت کوي او ټول هغه کاروانونه چې له سوریې هاتي ته راځي او له دې ځایه تېرېږي باید په دغې کلا کې پرتو د هاتي مامورینو ته قلنګ ورکړي.
هېڅ کاروان د هاتي هېواد ته له ورتګه وروسته حق نه لري له لویې لارې بهرشي او که بهر شو ځان او مال یې په خطر کې لوېږي. دهغوی شتمني لوټوي. که کاروانیان مقاومت وکړي وژني یې او که مقاومت ونه کړي هغوی اسیرانوي او مریان ترې جوړوي.
د هاتي د خلکو شتمني له دریو ځایونو تامینېږي. لومړی هغه قلنګ دی چې له کاروانیانو او مسافرو یې اخلي، دویم پر ګاونډیو هېوادنو د حملې له لارې او د شتمنۍ دریمه سرچینه د سرو زرو او مسو او د یو ایرن رنګه او شین فلز استخراج دی چې او سپنه بلل کېږي.
زه نه پوهېږم چې د هاتي او سېدونکي څه ډول دغه اوسپنه راباسي او وسله ترې جوړوي. خکه چې اوسپنه د مسو په شان نه ویلي کېږي.
ما د دوی د اوسپنې یو کان ولید. خو پوه نه شوم چې څنګه له کاني ډبرو څخه اوسپنه ترلاسه کوي.

د ختوشه ښار د يوې غرنۍ سيمې په منځ کې جوړ شوی، د غرونو لمنې په ميوه لرونکو ونو پوښل شوې او د غرونو په ښکتنۍ برخه کې د اوبو ويالې او لښتي بهېږي.

په ختوشه ښار کې وحشتناکې او د ننګې ودانۍ جوړې شوې، ځکه دغه ودانۍ له لويو ډبرو جوړېږي او ځينې يې دومره لوړې دي چې سرې وېروي. هېڅ بهرنی د ختوشه ښار ته ننوتلی نه شي. مګر د هغه پلاوي غړی شي چې په کال کې يوځل د هاتي پاچا ته قلنګ راوړي.

له همدې لامله د ختوشه ښار د طبس او بابل په شان مشهور نه دی.

په دې ښار کې او سېدونکي له بهرنيانو سره خبرې نه کوي او که کوم بهرنی ترې پوښتنه وکړي او هغوی هم په بهرنۍ ژبه پوه شي نو وايي نه پوهېږو.

خو له دې سره سره ملايم خلک دي او له بهرنيانو سره دښمني نه کوي.

د دغه ښار د لويانو او شتمنو کسانو جامې عجيبه، ان د کتود ي. دوی لويې جامې اغوندي. پراخ لستوڼي لري چې يو سر يې ځمکې ته رسېږي او د خپلو جامو په سينې کې وزر لرونکي د ايرې انځوروي.

لوړې او د تېرو څوکو لرونکې خولۍ لري او د مصريانو په شان ږيرې خرېي.

ځينې اشرافان او خانان حتی د سر وېښتان هم د ږيرې په شان خري خو د سر په منځ کې يې اوږد کاکل ليدل کېږي.

د هاتي اشرافان او خانان د نړۍ د نورو هېوادنو په شان څرب او چاغ دي، مخونه يې روښانه دي او معلومېږي چې ډېر خواږه خوري.

د هاتي د پاچا پلازمينه ختوشه د طبس او بابل پر خلاف سوداګريز ښار نه دی بلکې يو صنعتي ښار دی او له سهاره تر بېګا پورې پکې د آهنګرۍ غږ اورېدل کېږي او هلته تل وسله جوړېږي.

د هاتي اوسېدونکي د نوور متمدنو ملتونو پر خلاف بهرني مزدور عسکر نه لري او ټول عسکر يې د سيمې اوسېدونکي دي.

زه فکر کوم چې د دوو خبرو له کبله بهرني عسکر نه ګماري. يو دا چې بهرنيان د ځان په شان مېړني او زړه ور نه بولي او بله دا چې فکر کوي که بهرني عسکر هر څومره مېړني او زړه ور هم وي. خو بيا هم اجير او مزدوران دي او د يوه ځايي عسکر په شان نه په هېواد زړه خوږوي او نه همت لري..

هاتي ځايي مشران لري او هر مشر پخپل ولايت کې کورواکي لري خو د هاتي د پاچا اطاعت کوي.

په هاتي کې د عدالت اجرا کول عجيبه دي، چې متمدن ملتونه پرې باور هم نه شي کولای.

په دې هېواد کې که يو ځايي پاچا د هاتي د پاچا خلاف بلوا وکړي او لښه وکړي چې پاچا وپرځوي. نو هغه بلواګر ځايي مشر نه وژني بلکې هغه يو سرحد ته استوي چې له نورو ملتونو سره په جنګ کې تجربه پيدا کړي او جنګي شخصيت خپل کړي.

په هاتي کې که يو څوک کوم کس ووژني. هغه نه په دار کوي. بلکې قاتل د نده لري چې د مقتول د وينې بيه د هغه پاتې کسانو ته ورکړي. په دغه هېواد کې که يوه مېړه ښځه يو بل نارينه ته لېواله شي نو . نه ښځه محکوموي او نه يې مين ته سزا ورکوي. بلکې ښځه حق لري چې د مېړه له کوره ولاړه شي او د خپل مين په کور کې پاتې شي. خو مين بايد د مېړه تاوان په سرو زرو يا مالونو ورکړي.

که يوه ښځه يا سړی له واده وروسته بچيان رانه وړي دغه ګډ ژوند باطلېږي. ښځه يا مېړه مجبوره کېږي چې د بچي د راوړلو لپاره بل خاوند يا ښځه انتخاب کړي. ځکه د هاتي پاچا له خپل رعيته غواړي چې ډېر بچيان وزېږوي.

د دغه ملت يو حيرانوونکی دود دادی چې که يو څوک يو بل کس په يوې لېرې پرتې سيمې يا واټ کې ووژني چې هلته څوک ژوند نه کوي. نو د هغه د قتل بيه په ګڼ ميشته سميه کې د قتل تر بيې کمه وي.

ځکه دوی باوري دي. هغه کس چې لېرې پرتو او کم نفوسه سيمو ته ځي په قصدي توګه نور پاروي چې ويې وژني.

په داسې حال کې چې په کليو او ښارونو کې په اسانه څوک د بل سړي وژلو ته نه تحريک کېږي.

د دغه هېواد يو شرمونکی قانون دا دی چې خور او ورو له يو بل سره واده نه شي کولای او د خور او ورور واده لويه ګناه ده.

په هغو دريو خبرو کې. چې اعدام په کې جواز لري. يو يې د خور او ورور واده دی.

کله چې زه هاتي هېواد ته ننوتم له ځان سره مې وويل. له دې کبله چې د دغه هېواد خلک زيارکښ دي او په سړه هوا کې له ژوند سره عادت شوي دي خو دوی معيوب او

کمزوري ماشومان تر زېږېدو وروسته وژني چې په راتلونکې کې کمزوري کسان تري جوړ نه شي.

دغه خلک ډاکټر ته اړتيا نه لري او ما اورېدلي و، چې کله که په دغه هېواد کې څوک ناروغ شي نو تر درملنې مرګ غوره بولي ځکه چې پخپلې ناروغۍ اعتراف کولای نه شي. زه پوهېدم چې د هاتي اوسېدونکي له مرګه نه وېرېږي خو له کمزورۍ وېره لري.

زه متوجه نه وم چې په دغه هېواد کې هم يو شمېر اشراف شته او اشرافان او خانان په تولې نړۍ کې تنبل او لټان دي. له مرګه وېرېږي او د ځان درملنه کوي چې مړه نه شي.

له همدې لامله ځينې خانان به په بدلو جامو کې د شپې مهال زما کور ته راغلل او ما به يې علاج کاوه.

زياتره پکې په شرابو کې د ډېر افراط له امله کړېدل، د ختوشه خانانو به ډېر شراب څښل او لاسونه به يې د ډېرو شرابو له امله رېږدېدل.

ناروغانو به غوښتل چې د هغوی د لاسونو د رېږدېدا علاج وکړم او ما به د حمام کولو او مسکنو درملو په وسيله د هغوی علاج کاوه.

له ما سره د ښار د خانانو د ملګرتيا يو لامل دا و چې مينا به د هغوی په مخکې نڅېدله او کله چې به هغوی زموږ کور ته راغلل، مينا ته به مې ويل چې د هغوی په مخکې ونځېږي.

هغوی به ګران بيه ډالۍ ورکولې او ما پخپله هم له ناروغانو سره او سپين اخيستل او په لنډه موده کې شتمن شوم.

په داسې حال کې چې هاتي ته د ننوتو پر وخت مې فکر کاوه چې له هاتي د ستنېدا پر وخت به تشې هميانۍ له ځان سره وړم.

يو کس چې له ما سره ملګری شو د هاتي د پاچا کاتب و، چې په څو ژبو پوهېده او د بهرنيو پاچاهانو ليکونه به يې ورته لوستل او ځواب به يې ورکاوه.

يوه ورځ چې هغه زموږ په کور کې شراب څښل د مينا نڅا يې وليده او خوند يې ترې واخيست.

له هغه مې پوښتنه وکړه ولې ستاسې پاچا د ختوشه ښار د بهرنيانو لپاره تړلی دی او نه پرېږدي چې څوک دغه ښار ته راشي او ولې په دغه ښار کې کاروانيان دا حق نه لري چې له لويو لارو بهر شي؟

ایا غوره نه ده چې نور ملتونه هم دغه ښار ته راشي او د هاتي د پاچا قدرت او لوړاوی وګوري. بیا ولاړ شي او نورو ته کیسې وکړي؟

کاتب وویل: پر هغې ورځې چې زموږ پاچا (شوبیلو لیوما) پاچاشو ویې ویل (د هرش کاله ماته وخت راکړئ او زه به هاتي د نړۍ په کلک او قوي هېواد بدل کړم) اوس چې د غه وخت مخ پر خلاصېدو دی او فکر کوم چې ډېر ژر به نور ملتونه زموږ نوم واوري.

ومې ویل کله چې زه په بابل کې وم، شپېته، شپېته، شپېته ځله مې، شپېته عسکر و شمېرل چې د بابل د پاچا له مخې تېرېږي او کله چې به یې ګام پورته کاوه داسې فکر به مې کاوه چې ګني د سمندر د څپو غږ اوربدل کېږي.

خو دلته مې لس ځله، لس عسکر هم یو ځای ونه لیدل چې روان دې وي. نو د څه لپاره دومره جنګي ګاډي، او نورې وسیلې جوړوئ چې له دغو وسلو استفاده نه شئ کولای.

کاتب وخندل او ویې ویل موږ ددې لپاره وسلې جوړو چې پر نورو یې خرڅې کړو او ډېرې پیسې واخلو.

ومې خندل ځواب مې ورکړ، یو لیوه هېڅکله خپل غاښونه او پنجې پر یوه سوی نه خر څوي.

د پاچا کاتب دې خبرې ته ډېر وخندل او ویې ویل زه به دغه خبره پاچا ته وکړم او باوري یم چې هغه به ترې خوند واخلي.

بله دا چې زموږ په هېواد کې د نورو هېوادونو پر خلاف شتمن پر بېوزلو حکومت نه کوي بلکې غښتلي پر کمزورو حکومت کوي. زه یقین لرم تر دې مخکې چې ستا وینښتان سپین شي. په دې به پوه شې چې څه ډول یو غښتلی حکومت چې د مشرتابه او قوماندانۍ لپاره راغلی دی څنګه پر کمزورو ملتونو حکومت کوي.

ما ځان ورته ساده او کم عقله وښود او ومې ویل همغه ډول چې تاسې خدای لرئ چې پر کمزورو ملتونو د حکومت کولو غوښتونکی دی په مصر کې هم فرعون نوی خدای پیدا کړی دی.

کاتب وویل زه د بهرنیو پاچاهانو لیکونه لولم او د مصر د پاچا لیک مې هم لوستلی دی، پوهېږم چې د هغه نوی خدای ډېر سوله غوښتونکی دی او وایي. د ملتونو تر منځ داسې اختلاف نشته چې په خبرو او سولې دې حل نه شي.

ان ستاسې فرعون زموږ لپاره د سرو زرو یوه څانګه را لېږلې چې د(باضافه) یانې

صلیب په ښه ده او وایي چې دا د ژوند او سولې ښه او څېره ده.

کله چې کاتب دغه خبرې کولې خپلې ګوتې یې سره متقاطع کړې چې ما پوه کړي دغه ځانګه څه ډول ده او کومه ښه لري.

(هغه مطالب چې په دغه کتاب کې یې د ملتونو د ژوند، دودونو او د هغو د پاچاهانو د نومونو په هکله او منجمله د دغه صلیب په هکله لولئ له تاریخي اسنادو اقتباس شوي دي. سند او لاسوند لري او د دغه فنلنډي کتاب ارزښت هم په دې کې دی چې مستند مطالب لري او صلیب هغه نښه وه چې کابو څلور زره کاله مخکې یعنې د عیسی له میلاده دوه زره کاله مخکې د سولې سمبول ګڼل کېده. ژباړن)

بیایې داسې وویل که ستاسې فرعون زموږ لپاره سره زر راواستوي، چې موږ د هغه رالېږلې طلا خپلو صنعتګرو ته چې وسلې جوړوي په مزد او اجوره کې ورکړو نو تر څو کلونو پورې کولای شي له سولې برخمن شي.

خو د هغه د سولې دوره به ډېره لنډه وي، ځکه کله چې زموږ پاچا پوه شو چې په کافي اندازه وسله او خواړه یې برابر کړي نو پر دغې ورځ به د مصر فرعون هم د نورو پاچاهانو په شان زموږ د پاچا تر امر لاندې وي، ګني هغه او ټول رعیت به یې قتل عام شي.

خو دا هغه مسلې دي چې د یوه ډاکټر سر پرې نه خلاصېږي ځکه چې ډاکټر د پېښو د درک کولو وس نه لري.

ما وویل له دې کبله چې ډاکټر هم د نورو په شان عقل لري او که په ټولو راتلونکو پېښو پوه نه شي حتماً یې په ځینو سره خلاصېږي.

زه اټکل کوم چې په راتلونکو وختونو کې به د مرغانو، تپوسانو او شغالانو د خېټې د مړېدا وخت وي ځکه چې ډېر کسان به ووژل شي. څوک به و نه شي کولای چې مړي د مومیایي کولو، یا په چاټیو کې د اېښودلو او یا په ځمکه کې د ښخولو لپاره را ټول کړي.

کاتب وخندل او ما وویل تر دې مخکې چې د هاتي هېواد ته راشم اورېدلي مې وو، چې تاسې هغه اسیران چې په جنګونو کې یې ونیسئ ړندوئ او هغه پخپلو ژرندو کې تړئ چې د ژرندو ډبرې وګرځوي.

ما پر دغې خبرې باور نه کاوه، خو په دغه هېواد کې مې هغوی پخپلو سترګو ولیدل او دغه چاره له یوه متمدن ملت سره نه ښایي.

دغه راز ما اورېدلي چې تاسې پخپلو سرحدنو کې د نورو ملتونو په خاورې د تېرې پر

وخت زړه بوږنونکې بې رحمي کوي، د خلکو لاسونه پرې کوي، د سر پوستکي يې پر مخونو اړوي او ځينې کسان په سيخونو پورې ننښلوي، دغه اعمال د وحشيانو دي نه د يوه متمدن ملت.

کاتب وويل موږ له دې امله د اسيرانو سترګې باسو او بيا هغوی په ړندوکې تړو چې يو متمدن ملت يو. ځکه که د دوی سترګې ړندې نه وي ځمکه، اسمان او مرغان به وګوري او له دې کبله چې ازاد نه دي نو خواشيني به شي .د تېښتې لټه به وکړي او زموږ لپاره به تل ستونزې پيښوي

خو اوس چې ړانده دي د تېښتې فکر نه کوي او موږ مجبور نه يو چې تل يو شمېر عسکر د هغوی د ساتلو لپاره وګمارو.

خو د نورو هېوادونو په سرحدونو کې د پولې د اوسېدونکو د لاسونو د پرې کولو او د سرونو د پوستکو د جلا کولو او د هغوی پر مخ د همغه پوستکي د راکارلو او يا په سيخونو کې د هغوی د ځوړندولو کار هم يوه ښېګڼه لري.

ددې کار لامل هم زموږ تمدن دی، ځکه چې موږ نه غواړو په نورو هغو هېوادونو کې وژنه وکړو چې او سېدونکي يې موږ ته کار کوي او قلنګ ورکوي .

دغه راز نه غواړو چې د جنګونو له امله د هغوی ښارونه او يا پټي او باغونه وران شي .ځکه که دغه ښارونه موږ ونيسو زموږ په برخه به هېڅ هم نه وي.

موږ پوه شوي يو چې د ګاونډيو هېوادونو د کنټرولولو او تر سلطې لاندې د راوستلو لپاره تر ټولو غوره وسيله د رعب او وېرې رامنځته کول دي. ځکه هغه ملت چې له وېرې او رعب سره مخامخ شي، هغه پوخ ته ورته وي چې له جنګه وړاندې يې ماتې خوړلې وي.

دغسې ملت نور د پرديو لاس نه شي لنډولای او د هغه له قدرته نه شي ژغورل کېدای.

له همدې امله موږ پخپلو سرحدونو کې د نورو هېوادونو په خاوره کې دغه ډول اعمال ترسره کوو چې خلک ووېرو او مخکې له مخکې خپل د ښمنان ناکام کړو.

ما ورته وويل ايا د نړۍ ټول ملتونه ستاسې دښمنان دي او په نورو ملتونو کې دوستان نه لرئ؟

د هاتي د پاچا کاتب وويل زموږ دوستان هغه ملتونه دي، چې زموږ تر سلطې لاندې وي او موږ ته قلنګ راکړي.

دغه ملتونه پخپل حال پرېږدو او د خپلو عادتونو او دودونو د ساتلو او د خپلو

خدایانو په عبادت ورته څه نه وایو.

زموږ نور دوستان هغه ملتونه دي چې لا زموږ ګاونډیان نه دي، ځکه کله چې زموږ ګاونډیان شول، دومره پلمې ورته لټوو، چې ورسره جنګ وکړو او د هغوی خاوره ونیسو او بیا یې اړ کړو چې موږ ته قلنګ راکړي

له هغې ورځې چې هاتي رامنځته شوی موږ همدغه دود لرو او له دې وروسته به هم وي

ما وویل ایا ستاسې خدایان په دغو مسلو کې لاسوهنه نه کوي ځکه چې په نورو هېوادونو کې خدایان د حق و باطل او سم وناسم توپیر کوي.

کاتب وویل موږ د سم و ناسم او حق وباطل په هکله ساده کړنه او عقیده لرو.

سم او حق هغه شی دی چې زموږ له خوښې سره سم وي او ناسم او باطل هغه شی دی، چې زموږ له خوښې سره سم نه وي.

سینوهه! دا خبره ومنه چې زموږ، ستاسې او نورو ملتونو په دین کې کوم توپیر نشته. ځکه چې ستاسې او نورو ملتونو له نظره هم سم او حق هغه دی چې شتمن یې غواړي او ناسم او باطل هغه شی دی چې بېوزلي ورته ګروهمن وي.

سینوهه! ته یو ډاکټر یې او عقل دې تر دې ډېر کم دی چې په دې موضوع دې سر خلاص شي او پوه شې چې د دنیا له پیله تر ننه پورې هر څه چې شتمنو ویلي هغه حق او سمه خبره ده. او هر څه چې بېوزلي یې وایي ناحقه خبره ګڼل کېږي.

د دنیا تر پایه پورې به همداسې وي او یوازې د شتمنو ظاهري بڼه بدلېږي او په هر پړاو کې یو شی د بدایتوب نښه ده.

کله پسه او غواګانې د شتمنۍ نښې وي او کله هم سره او سپین.

ځینې وخت د یوه مقام او څوکۍ لرل او کله یو کسب لکه ډاکټري، کوډګري او د پاچا کتابت د شتمنۍ نښه وي.

تر هغه چې دغه نړۍ وي د بېوزلو خبره به اهمیت نه لري او هر څه چې وایي باطل به وي.

که شتمن د هغوی سترګې ړندې نه کړي او په ژرندو پورې یې ونه تړي نو په بله لار به یې کار ته مجبور کړي. ځکه چې دنیا همداسې رامنځته شوې ده او باید همداسې وي.

بېوزلي ځکه رامنځته شوې چې بېوزله د شتمن د اسودګي وسیلې برابرې کړي او پخپله تل په بېوزلۍ او لوږه کې ژوند وکړي.

د نورو پر تمدن زموږ د تمدن ګټه په دې کې ده چې موږ ټول شتمن یو او نور ملتونه د ځان تابع او بېوزله کوو . چې تل زموږ لپاره زیار وګالي او خپله ګټه تل د قلنګ په توګه موږ ته را کړي چې موږ په سوکالۍ کې ژوند وکړو.

خو زموږ د خاصې پرګڼې خدایان دوه دي یو اسمان او بل ځمکه. هر کال په پسرلي کې د دغو دوو خدایانو په ویاړ جشن جوړو او د ملت لاره خلاصوو چې خلک هم جشن جوړ کړي.

ځکه په کال کې باید یو ځل د ملت مخه خلاصه شي چې جشن جوړ کړي او یوه ورځ په خوشالۍ تېره کړي.

د خلکو د ازادۍ لپاره تر ټولو ښه فصل پسرلی دی ځکه چې په دغه موسم کې ځمکه له اسمانه بلاربېږي. ژوند بیا پیلېږي او انسان هم د ځمکې په شان دی.

موږ د ښځو د بلاربېدا لپاره ډېر خوشحالېږو او اهمیت ورکو، ځکه هغه ملت چې پر ټولې نړۍ حکومت کول غواړي باید ډېر ماشومان وزېږوي چې قدرت یې په ځمکه کې پراخ شي.

زموږ عام خلک بیا د نورو هېوادونو د عامو پرګنو په شان ډېر خدایان لري خو موږ د هغوی عقیدو ته اهمیت نه ورکوو، نه یې د عقیدو مخه نیسو او نه یې هڅوو. ځکه چې د هغوی عقیدې له سیاسي پلوه موږ ته ګټه او تاوان نه لري.

موږ د هغو خدایانو پلویان یو او خلک یې عبادت ته هڅوو چې د زور او وحشت پلویان وي. ځکه چې په زور باید پر نورو حکومت وکړو او د وحشت او ترهې په مرسته با ید نور ملتونه وویروو چې تابع شي.

که یوه ورځ موږ د زور او وحشت د خدایانو لپاره معبدونه جوړ کړو نو دغه معبدونه به د انسانانو د کوپړیو پر هډوکو ودان کړو.

که ته دغه خبره له دغه هېواده بهر نورو ته وکړې هېڅوک به یې ونه مني ځکه چې ټول لیرې پراته ملتونه فکر کوي چې موږ شپانه او پادوانان یو، چې تل په غرونو کې په بېوزلۍ کې ژوند کوو، نه د بادارۍ او نه د حکومتولۍ وړتیا لرو.

د پاچا کاتب له دغو خبرو وروسته زما له کوره ووت او د هغه له تللو وروسته مې مینا ته وویل په دغه هېواد کې له پاتې کېدا موږ شوم ځکه په هغو شیانو چې باید پوهېدلی وای پوه شوم.

که له دې وروسته په دغه ښار او دغه هېواد کې پاتې شم ښایي مړ شم او که یې زه په عادي ډول وژلای دومره نه وېرېدم خو په دغه هېواد کې چې کله بهرنیان وژني پوستکی یې باسي او یا هغوی په سیخونو کې ورکوي.

نو غوره ده چې ډېر ژر له دې ښاره وتښتو او ځان وژغورو.

پر بله ورځ ما له خپلو نارو غانو څخه بل څه وا و رېدل او هغوی ویل که څوک په هاتي هېواد کې د حکومت له رسمي عقیدې پرته بله عقیده خپره کړي هغه د کوډګر په نوم نیسي او په سیخانو کې یې ورکوي.

له بده مرغه ما څو ځله داسې خبرې کړې وې چې د هاتي د حکومت له رسمي عقیدو سره یې اړخ نه لګاوه نو هر شېبه ددې امکان و. چې ما ونیسي او په سیخانو کې مې ورکړي.

نو خپلو نارو غانو ته مې وویل چې د ستنېدا نیت لرم او له دې کبله چې هغوی د حکومت په اداره کې نفوذ درلود ماته یې د وتلو اجازه واخیسته او وټاکل شوه چې له ځانګړې لارې تېر شم او ځان ساحل ته ورسوم.

یوویشتم څپرکی

د (کرت) د ټاټوبي په لور

له مینا او کاپتا سره یو ځای روان شوم او د هاتي پلاز مېنه ختو شه مو پرېښوده.
ختوشه داسې یو ښار و چې له دېوالونو یې وینې څڅېدې او د نړۍ د راتلونکې په هکله فیصلې پکې کېدلې.
موږ د هغو ژرندو تر څنګ تېر شوو چې ړندو اسیرانو ګرځولې او هغه کسان مو هم ولیدل چې په سیخونو کې یې ورکړي ول. معلومه شوه، چې هغوی کوډګران ول.
بیا د ساحل پر لور روان شو او د هاتي هغه یوازېني بندر ته ورسېدو چې بهرنیانو پکې په ازداه توګه تګ راتګ کاوه خو د هېواد داخل ته یې د ننوتو اجازه نه لرله.
دغه بندر هم د نړۍ د نورو بندرونو په شان ډېرې شراب خانې او عمومي کورونه درلودل او له دغو شراب خانو او کورونو تل د سریاني موسیقۍ غږونه اورېدل کېدل.
کله چې به د بېړیو ماڼوګان او عمله دغه بندر ته ننوتل ځان به یې نیمکرغه احساساوه. ځکه چې هلته ښځې، شراب او خواړه پریمانه ول او دغه ټولی له دې دریو شیانو پرته بل څه نه غواړي.
په هر ځای کې چې دغه درې شیان ورپیدا شي نو ځان نېکمرغه بولي.
موږ څه موده په دې بندر کې ایسار شوو او هر ځل چې به کومې بېړۍ د کرت پر لور حرکت کاوه ما به مینا ته ویل. په دې بېړۍ کې لاړه شه. خو هغې به ځواب راکاه چې دغه بېړۍ کوچنۍ ده او په سمندر کې به ډوبه شي.
یا به یې ویل چې دغه بېړۍ لویه ده د سورېې د بېړیو له ډلې څخه ده او زه چمتو نه یم چې په هغې کې ولاړه شم.
بله پلمه به یې دا کوله چې د دې بېړۍ ماڼو سم سړی نه دی او ډارېږم چې په لاره کې به ما پر سمندري غلو خرڅه کړي.

ما په نوموړي بندر کې طبابت کاوه او هلته هم ناروغان راتلل. ځکه چې د مصري ډاکټرانو شهرت دغه بندر ته هم رسېدلی و.

يو کس چې ماته د معالجې لپاره راغی د بندر د عسکرو قوماندان و. دغه سړی له هغو ښځو سره په نژدې کت کې پر دغې ناروغۍ اخته شوی و ځکه دی به هغو ښځو ته ورتو چې په دغه بندر کې په عمومي ځايونو کې اوسېدلې.

ما په سوريه (ازمير) کې د اوسېدو پر وخت دغه ناروغي وپېژندله او له سرياني ډاکټرانو مې د هغې درملنه هم زده کړه.

د بندر د ساتونکو قوماندان ددې ناروغۍ له امله له ښځو سره ساعت تېری نه شو کولای.

ده وېل دغه ناروغي له يوې ښځې ورغلې او ده هم هغه په سيخانو کې ننه ايستلې او وژلې ده.

هغه سړی له خپلې ناروغۍ ډېر کړېده. ځکه چې په دغه بندر کې دود داسې و. هرې ښځې چې به د ښار په عمومي تفريح ځايونو او شراب خانو کې کار کاوه مجبوره وه چې له اجورې پرته د ساتونکو له قوماندان سره ځملي خو دغه سړي د ناروغۍ له کبله له دغو ساعت تېريو څخه خوند نه شو اخيستلای.

کله چې يې ما درملنه وکړه او هغه له ښځو سره له تفريح کولو خوند اخيست. داسې خوشحاله شو چې ماته يې ويل د خپل ناروغ غړي په وزن چې اوس روغ شوی تا ته سره او سپين درکوم.

ما ورته وويل زه ستا زر نه غواړم او که غواړې کوم شی ماته راکړې نو خپله هغه چاړه راکړه چې تر ملا دې تړلې ده.

د ساتونکو قوماندان وخندل او ويې ويل په دې چړې به ته څه وکړې ځکه چې نه سره زر دي او نه سپين زر.

خو زه پوهېدم چې دغه چاړه له همغه فلز څخه جوړه ده چې او سپنه بلل کېږي او بيه يې د هاتي له هېواده بهر دومره ډېره ده چې د اوسپنې چاړه په همدې وزن، د سرو زرو د يوې چړې لس برابره بيه لري.

کله چې زه په ختوشه کې وم، غوښتل مې يوه دغسې چاړه واخلم خو دغه چاړه پر بهرنيانو نه پلورل کېده او که مې ټينګار کړی وای ښايي راباندې شک شوی وای او

دا به ځرګنده شوې وای چې زه نیت لرم دغه چاره له هاتي ځخه د باندې یوسم . خو دغې چرې د هاتي د او سېدونکو لپاره ارزښت نه درلود.

کله چې د ساتونکو قوماندان پوه شو چې زه په رښتیا دغه چاره غواړم، او په دې هم پوهېده چې زه به ډېر ژر له هاتي ولاړ شم نو خپله چاره یې ماته راکړه.

دغه چاره دومره تېره ده چې د سماق له ډبرو د تېرې چرې په پرتله ډېره ښه خرېږي او په او سپنیزې چارې مس، سره او سپین زر پرې کولای شو.

په دې بندر کې یو ځر ځای و. چې د هاتي خلکو به هلته خپلې غواوې او غویي پېول او ځوانانو به له هغو غوییو سره لوبې کولې . د هغوی په مخکې به نڅېدل او پر ملاوو به یې غشي تومبل.

کله چې مینا دغه غوایې لیدل خوشحاله شوه. ځکه چې پوهېده د غوییو په مخکې نڅېدلی او د خپلې نڅا تمرین کولای شي.

کله چې ما د لومړي ځل لپاره د سخوندور په مخکې د مینا نڅا ولیده دا سې حیران او هک پک پاتې شوم چې بیانولای یې نه شم.

هغه غوایې چې هلته ساتل کېدل د مصر د سوېل په ځنګلونو کې تر وحشي پیلانو خطرناک دي ځکه تر هغه چې پیل و نه خورول شي پر انسان حمله نه کوي خو یو غویی ډېر خطرناک وي او کله چې انسان وګوري پرې حمله کوي.

ښکر یې د چړو په شان تېره وي او په یوه ګوزار سره خپل ښکر د انسان په خېټه یا سینه کې ننه ایستلای شي . هغه او چتولای او پر ځمکه یې ویشتلای شي.

مینا له نریو جامو سره د غوایي په مخکې نڅا پیل کړه او په حیرانوونکي ډول یې ځان له ښکرو ژغوره.

هغې دا سې چټک حرکتونه کول چې د سړي سترګو یې د نڅا حرکتونه نه شو تعقیبولای.

کله خو به دومره زړه وره شوه چې په یوه ټوپ سره به د غوایي پر سر ودرېده او دواړه ښکران به یې کلک ونیول.

بیا به په یوه حرکت سره د غوایي پر ملا کېناستله او بېرته به را کوزه شوه.

کله چې د مینا نڅا خلاصه شوه ځوانانو د هغې په غاړه کې ګلان واچول او هلته موجودو ماښوګانو ویل چې په کرت کې یې د غوایي په وړاندې نڅا لیدلې خو کله یې

هم نه دي ليدلي چې څوک دې په داسې حرکت او زړه ورتيا وګډېږي
کله چې له خرڅايه ستانه شوو. زه خپه وم. ځکه چې پوهېدم همدا غويي چې هغه يې په مخکې ونځېدله. يوه خوانه ښځه به له ځانه قربان کړي ځکه چې مينا فيصله کړې وه. د خپل خداى په مخکې به ځان قرباني کړي.
د هغې خداى هم يو غويي يا غوايي ته ورته شى دى.
بيا د کرت د ټاپو يوه بېړۍ بندر ته را ورسيده او د غه بېړۍ نه لويه او نه ډېره کوچنۍ وه. مانو يې هم نيک سيرته سړى معلومېده.
مينا وويل چې له دغې بېړۍ سره به د کرت ټاپو ته ولاړه شم چې ځان خپل خداى ته وسپارم او غوره ده چې ته هم زما له تګه وروسته د خپل ژوند په فکر کې شې.
زه پوهېږم چې له بابله دې زما د ژغورولو په وخت تاوان وکړ او بيا دې هم له دې کبله چې نه دې غوښتل په هاتي کې ما يوازې پرېږدې راستون شوې.
ما وويل زه تا يوازې نه شم پرېښودلاى چې د کرت ټاپو ته ولاړه شې. مينا وويل نه غواړې چې ما يواځې پرېږدې. چې کرت ته لاړه شم؟ که د بېړۍ له مانو وېره لرې. نو هغه خو نيک سيرته سړى دى او ما به په لاره کې پر سمندري غلو خرڅه نه کړي. روغه رمټه به مې کرت ته ورسوي.
ومې ويل مينا ! زه پوهېږم چې د بېړۍ مانو سم سړى دى خو ته پوهېږې چې زه ولې غواړم له تا سره د کرت ټاپو ته ولاړ شم. ځکه چې زه پر تا مين شوى يم.
مينا خپل لاس زما په لاس کېښود او ويې ويل سينوهه ! زه له تا سره له ژوند کولو خوند اخلم. ځکه چې تا څو هېوادونو ته بوتلم او د دغو وطنونو خلک دې ماته راوښودل.
زه د دغو هېوادونو په ليدلو دومره بوخته او مصروفه شوم چې خپل وطن کرت مې له ياده وتلى و. له همدې امله کله چې به تا ته ويل چې کرت لاړه شم. ما به خپل سفر په بېلابېلو پلمو ځنډاوه ځکه چې له تا څخه بېلېداى نه شوم.
خو کله چې د غويي په مخکې ونځېدم نو را په ياد شول چې زما خداى زما په تمه دى چې ورشم او خپل پېغلتوب هغه ته ډالۍ کړم. که زما خداى زما د پېغلتوب د تر لاسه کولو په انتظار نه واى ما به تا ته ډالۍ کړى و.
ما وويل مينا موږ يو ځل په دې هکله خبرې کړې دي او ما وويل چې له دې موضوع

تږي شوی يم. زما علاقه د هغه څه لپاره نه ده چې ته يې فکر کوې. ځکه هغه څه چې ته يې لرې نورې ښځې يې هم لري او کله چې يو سړی تږې وغواړي چې خوږ يې شي د غه غوښتنه مني.

غوسه پر مينا برلاسه شوه او زما لاس يې ټينګ کړ. ويې ويل. که ته د شراب خانو او د عمومي ځايونو د ښځو غوښتونکی يې ورځه او له هغوی سره مستي وکړه خو په دې پوه شه چې زه به داسې غوسه شم چې ممکنه ده تا تپي کړم او له بدنه دې وينه وبهوم.

زه غواړم ته هم زما په شان وې او همغه ډول چې ما لا تر اوسه له کوم سړي سره تفريح نه ده کړې ته هم بايد له هيڅ يوې ښځې سره تفريح ونه کړې.

ما ورته وويل. ستا خدای ته له نارينه وو سره له تفريح منع کړې يې خو زما هيڅ يوه خدای هم لا زما لپاره بنديز نه دی لګولی.

مينا وويل خو که ته له کومې ښځې سره تفريح وکړې او بيا زما پر سر لاس کېږدې زه به دې ژوبل کړم.

ومې ويل مينا له دې امله داړه اوسه ځکه چې له ښځو سره تفريح کول داسې کار نه دی چې يو سړی دې تل ورته هيله ولري.

ما يوځل له يوې ښځې سره د تفريح لپاره خپل هرڅه له لاسه ورکړل او ببوزله شوم او دې چارې له ښځو سره له تفريح داسې زړه توری کړم چې اوس له زړه نه غواړم کوم ښځه خپله خوږ کړم.

مينا وويل له دې کبله چې زه يوه ښځه يم دا خبره راباندې بده لګېږي چې يو سړی ووايي له ښځو سره له تفريح کولو خوند نه اخلي.

کله چې شپه شوه زه ويده شوم او ومې ليدل چې مينا د نورو شپو په خلاف په دې شپه زما کوټې ته رانه غله.

هغې ته مې ناري کړې او ومې ويل مينا ! تا هره شپه د خپل بدن په تودوخې ګرمولم ولې نن شپه نه راځې چې ما ګرم کړې . ايا له ما څخه د ننيو خبرو له امله خپه شوې يې؟

مينا وويل نه سينوهه ! زه له تا خپه شوې نه يم. خو نن شپه مې بدن دومره ګرم دی چې که تاته درشم او خپل بدن درسره ولګوم له ډېرې تودخې به ښايي تاو سوځوم.

زه ولاړ شوم او هغې ته ور غلم او بدن مې يې لمس کړ، پوه شوم چې تبه يې ده.

هغې ته مې وویل مینا فکر کوم چې ته ناروغه شوې یې اجازه راکړه چې معالجه دې کړم.

مینا هېڅکله نه غوښتل چې معالجه شي او ویل یې چې زما خدای به ما معالجه کړي.

خو ما ورته وویل. ایا ستا خدای له دې پرته چې اوبه او خواړه وخوري، ستا تنده او لوږه ختمولای شي؟ ناروغي هم همداسې ده او باید د ډاکټر درمل وې چې ناروغي معالجه شي.

مینا موافقه وکړه او ما درمل پرې وخوړل ما یو ډول مسکن درمل مې هم ورکړل، ورته مې وویل اوس ویده شه. څکه ددې درملو له خوړلو وروسته باید سړی ویده شي چې ناروغي یې له منځه ولاړه شي.

مینا ویده شوه خو زه ترسهاره د هغې پر بسترې ناست او ویښ وم او کله چې سهار پیلېده د خوب لپاره خپلې کوټې ته ولاړم.

خو د مینا ناروغي ډېره اوږده نه شوه. هغه ښه شوه او داسې ورځ را ورسېده چې موږ باید د کرت پر لور خوځېدلي وای.

خپل مریي کاپتا ته مې وویل چې د سفر وسایل برابر کړه چې په بېړۍ کې سپاره شو او د کرت ټاپو ته چې د مینا وطن دی ولاړ شو.

کاپتا وویل ما اټکل کاوه چې ددې نجلۍ له امله به ته ما اړ کړې چې په بېړۍ کې سپور شم. خو مخکې تا راته ویلي و چې موږ به نور هېڅکله په کشتیو کې سپاره نه شو.

بو یه زه له دغې بدبختۍ څخه خپلې جامې وشکوم. خو دا کار څکه نه کوم چې وروسته به یې بیا ګنډلو ته اړ شم.

بو یه ما ژړلي وای خو څکه نه ژاړم چې ډارېږم خپله دغه یوه سترګه به هم له لاسه ورکړم.

خو د تسلۍ لپاره یوازې یو شی لرم او هغه دا چې زما د اټکل پر بنسټ به مې دا وروستی سمندري سفر وي او له دې وروسته به په بېړۍ کې سپور نه شم.

په هرحال له دې امله چې یقین مې درلود له دغې ښځې سره به د کرت ټاپو ته ځې ما د سفر وسایل تیا ژکړي دي.

زه د کاپتا له لوري د سخت اعتراض او شور ماشور په تمه وم. خو دا چې ژر تسلیم

شو حیران شوم. وروسته متو جه شوم چې هغه له سفره دوه درې ورځې مخکې په بندر کې له یو شمېر مانوګانو او د بېړیو له عملې سره خبرې کړي او د سمندر د ناروغۍ د مخنیو لپاره چې د څپو له امله پیدا کېږي هغه له مانوګانو څینې سپارښتنې اورېدلې دي.

مثلاً ورته ویلي یې دي. چې په بېړۍ کې تر سپرېدو یوه ورځ مخکې دې هېڅ شی نه خوري او خپل کمربند دې کلک وتړي چې نس یې ټول وي او بیا دې بېړۍ ته ننوځي.

له ننوتو وروسته دې سمدستي څملي چې په دې ډول له سمندري ناروغۍ سره نه مخامخېږي.

کاپتا تر سفر یوه ورځ مخکې ډوډۍ ونه خوړه او کله چې په بېړۍ کې سپور شو خپل کمربند یې کلک وتاړه.

د بندر د ساتونکو قوماندان زموږ د بدرګې لپاره تر بېړۍ پورې راغی او د بېړۍ پر مانو یې وسپارلم.

بیا د بېړۍ عملې ستر پاروګان په لاسونو کې واخیستل او بېړۍ له بندره حرکت وکړ.

کله چې له بندره ووتو د بېړۍ مانو د سمندر د خدای او د کرت ټاپو د خدای لپاره قرباني وکړه او بیا یې امر وکړ چې بادبان پورته کړي.

کله چې بادبان اوچت شو او بېړۍ په سمندر کې کړه شوه د سمندر څپو هغې ته ټکان ورکړ او ما د معدې د ستونزې او بدلون احساس وکړ.

پر بله ورځ چې له خوبه پاځیدم ګورم چې د سمندر په منځ کې یم او شا وخوا وچه نه ښکاري.

شین اسمان. تود لمر او د سمندر باد ډېر قوي و او زموږ بېړۍ ګړندی مزل کاوه.

د کرت له بېړیو یوه جنګي بېړۍ په دې ګمان چې موږ غله یو موږ ته نژدې شوه، خو کله چې پوه شول د کرت له بېړیو څخه یو پخپل بیرغ موږ ته سلام وکړ او لیرې شوه.

کاپتا چې نور د سمندر له ناروغۍ نه وېرېده د بېړۍ غولي ته راغی او له عملې سره یې خبرې پیل کړې. ویل یې په نړۍ کې یې ډېر عجیبه شیان لیدلي او په یوه سفر کې چې له مصره سوریې ته روان و له سمندري توپان سره مخامخ شو. لږ پاتې وو چې ډوب شي.

بیا يې د نيل په اوبو کې د مصر د اوبڑیو په هکله خبرې وکړې او غوښتل يې د دغو عجیبه شیانو له امله چې ده لیدلي و هغوی حیران کړي.

له دې وروسته د ببرۍ عملې او مانوګانو خبرې وکړې او د سمندري ژویو او ډول ډول کبانو په هکله يې خبرې وکړې چې نيم بدن يې د انسانانو په شان دی او خوندور غږ لري

د دوی خبرو کاپتان داسې حیران کړ چې له ډاره يې فیصله وکړه چې نور به پخپلو خبرو سره د ببرۍ د عملې د حیرانولو فکر نه کوي.

څو مره چې کرت ته نژدې کېدو مینا ډېره خوشحالیدله. د سمندر نسیم يې ويښتان پریشانه کول او نوره هم ښکلې کېده.

خو زه له دې امله خواشینی وم، چې هغه له لاسه ورکوم او له ځان سره مې وویل چې که له مینا پرته له کرته ستون شوم او مصرته ولاړ شم مصر ته په تګ به خوشاله نه شم او خوند به را نه کړي. ځکه چې له مینا پرته ژوند راته تریخ ښکاريده.

زه ډېر خپه وم چې له دې وروسته د مینا لاس نه شم نیولای او د هغې د بدن تودوخه نه احساسوم.

د ببرۍ مانو او عملې چې د کرت او سېدونکي ول، د مینا ډېر درناوی کاوه. ځکه چې پوهېدل دا هغه پېغله ده. چې خپل پېغلتوب به د کرت خدای ته ورکړي او په دې هم پوهېدم چې هغه د غوايي په مخکې ښه ګډېږي.

کله چې ما غوښتل د کرت د خدای په هکله له مانو او عملې توضیحات وغواړم، هغوی به ځواب نه راکاوه او یا به يې ځان غړاوه او ویل به يې ته بهرنی يې او موږ ستا په خبره نه پوهېږو.

دوه ویشتم څپرکی

موږ په کرت کې څه ولیدل؟

یوه ورځ مې د کرت ټاپو له اوبو څخه سر رابهر کړ، د بېړۍ عملې د خوشحالۍ نارې وهلې؛ ځکه خپل وطن ته رسېدلي ول.

د بېړۍ مانو په دې خوشحالۍ کې، چې روغ رمټ له سفره ستانه شوي د سمندر د خدای لپاره چې همغه د کرت خدای دی او په سمندر واک چلوي قرباني وکړه.

څومره چې د بېړۍ عمله مانو او مینا د کرت له ټاپو او د زیتون له ونو او د هغه له غرونو خوشحالېدل هومره زه خپه کېدم.

د دې لپاره چې پوهېدم باید مینا هلته پر پرېږدم او له هغې پرته بېرته ستون شم.

مینا چې خپل ټاټوبی لیده له ډېرې خوشحالۍ یې ژړل، خو کاپتا په حیرانۍ سره او په وازه خوله د کرت پر وړاندې سمندر ته کتل او په ساحل کې ولاړې بېړۍ یې شمېرلې.

له دې وروسته چې دوه ځله یې شپېته بېړۍ و شمېرلې متوجه شو چې همدومره نورې بېړۍ هم هلته شته چې نه یې دي شمېرلي. بیا یې وویل فکر کوم دلته دومره بېړۍ دي چې په ټوله نړۍ کې به نه وي.

کرت د خپل خدای په قدرت دومره اعتماد درلود چې د دغه هېواد په بندر کې نه کوم برج وو او نه نور استحکامات. خو بندري کورونه له سمندره پیلېږي.

کله چې زه کرت ته داخل شوم داسې شیان مې ولیدل چې په نړۍ کې مې په خپلو نورو سفرونو کې نه و لیدلي. *(قدرمن لوستونکي دې متوجه وي چې د کرت ټاپو په اړه د سینوهه د ژوند او برخلیک د غه برخه له تاریخي پلوه ډېره په زړه پورې ده. ځکه چې کرت دد غه مصري ډاکټر په وخت کې د نړۍ د یو ستر تمدن مرکز و. خو د یونان، مصر او روم په شان د کرت د ټاپو تاریخ ډېر مشهور نه دی. ښایي ډېر خلک تر اوسه نه وي خبر چې کرت ټاپو د نړۍ په تمدن کې څومره رول لوبولی دی؟ ژباړن)*

معلومه ده چې زما په شان یو ډاکټر چې کله یوه ښارته ننوځي په لومړي نظر کې د خلکو څېرو ته ګوري چې وګوري خلک روغ او سالم دي کنه؟ د غلته ما زیاتره خلک روغ او ښکلي ولیدل.

لږه موده وروسته متوجه شوم چې د کرت د خلکو په ژبه کې داسې کلیمه نشته چې له امله یې خلک د مرګ په معنی پوه شي او خلک داسې عیاشي او ساعت تېري کوي چې هېڅکله د مرګ فکر ور سره نه وي.

که څوک مړ شي د جنازې د لېږد لپاره له ډول ډول چلونو استفاده کوي چې څوک پوه نه شي کوم سړی یا ښځه مړه شوې ده.

ما او رېدل چې مړي سوځوي او له منځه یې وړي او دا هم راته ښکاره شوه چې دوی مړي نه ښخوي. ځکه چې ما په کرت کې قبر ونه لید. په کرت کې یوازې د دوی د پاچاهانو څو قبرونه ول چې پر سر یې لوېې تیږې ایښې دي.

خو کله چې خلک د دغو قبرونو له مخې تېرېږي مخ ترې اړوي چې ونه یې وینی او تصور کوي چې په دې ډول له مرګه انکار کولای شي.

د کرت تر هنرمندانو او صنعتګرو تکړه خلک په بل ځای کې نه موندل کېږي.

د هغوی منګي او خټین لوښي تر منګیو زیات جواهرو ته ورته دي او کله چې انسان د کرت خټین لوښي په لاس کې اخلي چې اوبه پکې وڅښي نو په کتلو یې نه مړېږي.

د لوښي پر مخ د سمندري کبانو او ګلانو پر سر د پتنګانو عکسونه لیدل کېږي او هره ډله حیوانات خپل ځانګړی رنګ لري. په دې ډول چې انسان فکر کوي کولال د سفالي رنګونو پر ځای جواهرات پکې کارولي دي.

هر کولال د خپل کړي او صراحي انځور په یوه خاص ډول انځور وي. پر یوه خټین لوښي د سمندري حیواناتو. پر بل د وچې د حیواناتو او پر بل لوښي بیا د الوتونکو انځورونه لیدل کېږي.

یو شی چې ما په طبس او بابل کې ونه لید او د کرت او سېدونکي ترې برخمن دي او پر دې سربېره د متمدنې نړۍ یوه ګټه حسابېږي د کرت تاپو د تشنابونو ډول دی.

په بابل کې تشنابونه دومره چټل دي چې یو متمدن سړی نه غواړي ورشي.

په طبس کې له دې سره سره چې زموږ خدایانو ویلي چې تشنابونه پاک وساتئ. خو بیا هم دومره پاک نه دي چې اړتیا یې وي. مګر په کرت کې هر تشناب د هنر، سلیقې او ښکلا

ښېلګه حسابېږي ځکه چې شپه او ورځ د تشناب لـه لګنه ترمې او بـه تېرېږي او دومره پاک دي چې هېڅ وخت ترې بد بوی نه لتېږي.

د کرت کورونه د بابل په شان لوړ او ښو پوړیز نه دي خو د بابل د کورنو په پرتله د ژوند کولو لپاره مناسب او ارام دي.

د کرت خلک کوټې لوېې او کړکۍ پراخې جوړوي او هر کور یو حمام او هر حمام د خان وینځلو لپاره یو لوی لګن یا تشت لري چې په نلونو کې تودې او یخې اوبه ورته راځي.

پـه سـر کـې مـا فکـر کـاوه. چې دغـه ډول حمامونـه او تشـنابونـه یـوازې د شـتمنو پـه کورنو کې شته. خو وروسته مې ولیدل چې د ښار د ډېرو بېوزلو کسانو په کورونو کې هم دغه ډول تشنابونه او حمامونه له ګرمو او یخو اوبو سره شته.

زه په دغه وخت کې پوه شوم چې د دغه ښار خلک ولې ښکلي دي ځکه چې پاک تشناب او په یخو او ګرمو اوبو حمام کول سړي ښکلی کوي.

د کرت ښځو په ورځ کې خپل یو خاص وخت له بدنه د اضافي وېښتانو په لیرې کولو او د مخ او وېښتانو په سینګار تېراوه.

دوی په سینګار کې دومره دقت کوي چې هېڅکله یوې مېلمستیا تـه پخپـل وخت نه راځي او څوک له دې لامله نه حیرانېږي.

په کرت کې د ښځو کالي د هغوی لـه لاسونو. پښو او سینو پرتـه نور بدن پټوي ځکه چې پخپلو ښکلو سینو او لاسونو ویاړي او هیله لري چې خلک یې ښکلا وګوري.

د کرت ښځې خپل وېښتان ډېر ښه جوړوي. په داسې حال کې چې په طبس کې ښځې خپل ویښتان خریي او زه فکر کوم چې د ښکلا له پلوه د کرت ښځې په ټوله نړۍ کې سارى نه لري.

د هغوی اندامونه نري او د اندام د ظرافت له امله لږ بچیان زېږوي. د کرت ښځې عموماً یو یا دوه بچیان لري او د بچیانو کمښت په کرت کې عیب نه دی.

د کرت سړي هم د ښځو په شان ظریف اندامونه لري خو پراخ ټټر لري او هر نارینه هڅه کوي چې خپله ملا نرۍ وښیي.

هغوی هم د ښځو په شان د خپل بدن وېښتان په ډېرې خیرتیا سره لېرې کوي ځکه دوی غواړي چې کله د غواګانو لوبه کوي نو بدن یې ښکلی معلوم شي.

ډېر خلک پکې موزې پر پښو کوي او د موزو په ګیټسونو یې د څناورو عکسونه کښل

شوي وي.

د کرت او سېدونکي نه غواړي نورو هېوادونو ته ولاړ شي، ځکه چې په نورو هېوادونو کې د کرت په شان د سوکالۍ او پاکۍ وسایل نه شته او وايي مونږ نه شو کولای د نورو ملتونو په کورونو کې چې پاک تشناب نه او حمامونه نه لري ژوند وکړو.

یو عجیب شی چې ما په کرت کې ولید او په بل هېڅ هېواد کې یې ساری نه و. هغه د موسیقۍ یو ډول الــه وه چې له ساز غږونکي پرته غږېدله او د موسېقۍ غږ تري پورته کېده.

خو هغه غږ چې تري راوات له مخکې یې په یو شي لیکلی و او ما تعجب کاوه.

زه په دې پوه نه شوم چې څنګه موسیقي او غږ لیکل کېدای شي؟ بله دا چې ما د کرت له او سېدونکو واورېدل چې دوی کولای شي د موسیقۍ نوټونه ولیکي او بیا هغه وغږوي. په دې ډول چې کله یو چا کومه سندره یا موزیک نه وي اورېدلی خو لیکلې بڼه یې پیدا کړي نو د هغه له مخې همغه موزیک غږولای شي.

له دې کبله چې زه یو ډاکټر یم او یوازې د طبابت علم ته مې خاصه توجه کوله نو په دې لټه کې نه شوم چې څه ډول د موسیقۍ نوټ لیکل کېدای شي او داسې ښکاري چې نورو هم دې موضوع ته چندان توجه نه ده کړې.

ما په کرت کې هېڅ معبد ونه لید چې د هېواد د خدای لپاره جوړ شوی وي. خو په بدل کې یې د غوایانو عبادت کاوه او د هغوی په مخکې به نڅېدل.

زه پوه شوم چې د کرت ټاپو د اوسېدونکو له لوري د غوایانو عبادت مذهب ته د هغوی د علاقې له امله نه دی. بلکې د غوایانو په مخکې له نڅا خوند اخلي او داسې ورځ به نه وي چې د دې نڅا لپاره راټول نه شي او یا پخپله ونه ګډېږي.

د دغه ملت د ژوند یو په زړه پورې ټکی دا دی چې په شرابو کې افراط نه کوي.

ما په کرت کې د اوسېدو تر پایه ونه لیدل چې څوک دې نشه شوي وي او یا دې د طبس او بابل د اوسېدونکو په شان د ډېرو شرابو له امله چا کانګې کړې وي.

په کرت کې ښځې ښکلې ځوانان خوښوي او له همدې امله ځوانان په لوڅو اندامونو د غویي په مخ کې ګډېږي چې ښځو ته خپله ښکلا وروښيي.

هغه ښځې او نارینه چې د غواګانو په مخکې نڅېږي دوه ډوله وي، یوه ډله هغه دي چې کسب یې همدا دی.

که نارینه وي باید له ښځو سره واده ونه کړي او که ښځې وي باید له نارینه وو سره ساعت تېری ونه کړي.

خو دویمه ډله هغه کسان دي چې د تفریح لپاره د غوایانو په وړاندې ګډېږي او هغوی که نارینه وي له ښځو او که ښځې وي له نارینه وو سره تفریح کولای شي. زما په نظر د کرت د خلکو په دودونو او روحیه کې یوازې یو شی ناخوښ او ناسم دی. چې هغه د دوی بې ځایه هوس او تمه ده.

دغه ملت تر دې حده د نویو شیانو د درلودلو لېوال دی چې هغه شی چې نن یې خلک خوښوي سبا یې له پام غورځوي او نه یې اخلي او هیڅ سوداګر ډاډه نه دی. هغه شی چې نن د کرت خلکو واخیست سبا به یې هم واخلي که نه؟

کله چې کرت ته ورسېدو په یوه مېلمستون کې مو واړول.

ما بابل ته د سفر په ترځ کې د هغه ځای مېلمستون لیدلی و. له ځان سره مې ویلي و. چې په نړۍ کې به تر دې ښه کور نه وي.

خو کله چې کرت ته ننوتم او د هغو ښکلي او پاک مېلمستون او مهربان او مېلمه پال نوکران مې ولیدل نو پوه شوم چې د بابل مېلمستون د دې ځای ګرد ته هم نه رسېږي.

ځکه چې د بابل په مېلمستون کې بدرنګه او ناولو غلامانو او نوکرانو کار کاوه. په داسې حال کې چې د کرت په مېلمستون کې ښکلو هلکانو او نجونو کار کاوه، چې تل موسکي ول او مېلمنو ته به یې هرکلی واېه.

کله چې به راوغوښتل شول ښه خدمت به یې کاوه.

مونږ مېلمستون ته له ننوتو سمدستي وروسته د هغه په ښکلي حمام کې چې ګرمې او سړې اوبه یې درلودې حمام وکړ، جامې مو بدلې کړې.

مینا د خپل سر وښتان ګاڼګوټي کړل، نوې جامې یې واخیستلې او ما ورته له رنګارنګ کاڼو څخه جوړې غوږوالۍ او غاړه کۍ واخیستل.

هغه جامې چې مینا اخیستې وې د هغې سینه یې نه پټوله په داسې ډول چې ټولو د هغې سینې او لاسونو ته کتل.

له دې وروسته چې جامې یې واغوستلې ما ته یې وویل یو روان تخت کرایه کړه چې د ښار له بندره ولاړ شو او زه غواړم خپل استاد وګورم.

زمونږ مېلمستون د کرت په بندر یانې بندري سیمه کې و. له دغه ځایه مو یو روان تخت

کرايه کړ او پرې سپاره شوو . د ښار په لوروخوځېدو. ښار د بندر په پرتله لږ پر لوړې سيمې پروت و او دومره باغونه يې درلودل چې تيتې وداني پکې پټې وې.

مينا روان تخت د يوه باغ په مخکې ودراوه او موږ باغ ته ننوتو.

مينا وويل دا زما د استاد کور دی .

په کرت کې هر ځوان يا پيغله چې د غوايانو په مخکې ګډېږي يو استاد لري چې د هغوی ښوونکی او ملاتړی وي او د نڅا تخنيکونه ورښيي، دغه راز دهغوی له ګټو دفاع کوي او اجازه نه ورکوي چې نور دهغه د شاګرد حق ضايع کړي.

د مينا استاد يو بوډا و . چې کله يې موږ کور ته ورننوتو يوه اندازه پاپيروس (د پخواني زمانې کاغذ چې له مصره وارد ېده. ژباړن)يې په مخکې پراته ول او مطالعه کول يې.

ماوکتل چې پر دغو کاغذونو د غوايانو عکسونه کښل شوي او معلومه شوه چې دغه غويي هغه ځناور دی چې سبا به يو شمېر کسان دهغه په مخکې ګډېږي او بوډا نيت لري چې پوه شي په کوم غوايي شرط تړلای شي.

کله چې بوډا مينا وليد له خوشاله شو او هغه يې ښکل کړه ويې ويل مينا ! ما فکر کاوه چې ته خدای ته تللې يې او بېرته نه يې راستنه شوې، خو لا مې باور نه کېده او فکر مې کاوه چې را به شې. ځکه مې بل شاګرد نه و . نيولی.

هغه کوټه چې دلته ستا د اوسېدو لپاره وه، همغسې پخپل حال ده خو څه موده کېږي چې پاکه شوې نه ده او ښايي زما ښځې ورانه کړې وای او پر ځای يې جوړ کړی وای، چې په هغه حوض کې خپل کبان وروزي ځکه چې زما ښځه له کبانو سره ډېره مينه لري.

مينا وويل . ستا مېرمنې له کومه وخته د کبانو له روزلو سره لېوالتيا پيدا کړې؟ کله چې زه له دې ځايه تلم هغه خو د کبانو د روزلو په فکر کې نه وه.

بوډا وويل دا مې نوې ښځه ده چې تا نه ده ليدلې او که اوس يو ځوان سړی ورسره نه وای. ما به وروستلې وې او له هغې سره مې معرفي کولې، خو اوس يو ځوان نڅاګر چې نوې يې نڅا پيل کړې له هغې سره دی او که تا ورولم حالت به يې بدل شي.

ايا غواړې خپل ملګری ماته معرفي کړې چې زه هم ورسره ملګری شم او دغه کور دهغه د خپل کور په شان شي.

مينا ! وويل زما ملګری يو مصری ډاکټر دی او نوم يې (سينوهه) ابن الحمار

دی. يوازې ژوند کوي او ښځه نه لري چې ورسره تفريح وکړي.
بوډا وويل که څه موده په دې هېواد کې تېره کړې يوازې به پاتې نه شې. ځکه چې په کرت کې ښکلې ښځې نه پرېږدي چې يو سړی يوازې پاتې شي.
خو تاته وايم مينا! ايا ناروغه يې چې له يوه ډاکټر سره دلته راغلې يې او که ناروغه وې زه به ډېر خپه شم. ځکه کله چې راغلې زړه مې خوشحاله شو او فکر مې وکړ چې له تا به وغواړم سبا د غوايي په مخکې ونڅېږې او لږ سره سپين زما په برخه کړې.
مينا وويل. زه مريضه نه يم او تر بل هر وخت روغه يم.
له دې امله مې له دغه مصري ډاکټر سره سفر وکړ چې هغه زما ژغورونکی دی او که هغه نه وای. زه به په بابل کې مړه شوې وم او يا به مې ځان وژلی وای.
بوډا وويل هيله ده چې له دغه مصري ډاکټر سره د ملګرتيا له امله دې خپل پېغلتوب له لاسه نه وي ورکړی. ځکه ته پوهېږې که ستا پېغلتوب ضايع شي اجازه به درنه کړي چې د غوايانو په مخکې ونڅېږې او خدای ته هم نه شې ورتلای.
بيا بوډا پېغلې ته نژدې شو او د هغې سينې يې لمس کړې. ويې ويل ډارېږم چې ستا پېغلتوب دې له لاسه وتلی نه وي. ځکه چې کله ته له دې ځايه تللې سنې دې ډېرې وړې وې او اوس لږ لويې شوې دي.
ايا غوره نه ده. تر دې مخکې چې د غوايانو په مخکې ونڅېږې تا معاينه کړو او پوه شو چې پېغله يې که نه؟ پيغلې په غوسې سره وويل نه غواړم د بابل د مريانو د پلورنې دبازارونو په شان. چې هلته ښځې معاينه کوي چې پيغلې دي کنه؟ ماهم معاينه کړئ.
زه درته وايم له دې کبله مې له دغه سړي سره سفر وکړ چې هغه وژغورلم او که هغه نه وای زه به هم په کرت کې نه وم.
ته خو يوازې د خپل سخوندر او عايد په فکر کې يې او زما د خبرې پروا نه کوې.
له دې خبرې وروسته مينا وژړل او بوډا چې د هغې اوښکې وليدې پر خپلې خبرې پښېمانه شو. ويې ويل مينامه ژاړه! زه باور لرم چې ته رښتيا وايې او لا پېغله يې. دغه سړی ستا ژغورونکی دی او که هغه نه وای ته به هم کرت ته نه وای راستنه شوې.
بيا يې د خبرو موضوع بدله کړه او زياته يې کړه. را په زړه شول چې زه بايد نن مينوس ته ورشم او له دې کبله چې هلته د تګ لپاره ځنډېدلی يم نه غواړم چې جامې هم بدلې کړم او په همدغه جامو کې به لاړ شم.

تاسې په همدې کور کې پاتې شئ، استراحت وکړئ، ډوډۍ وخورئ او که ښځې مې پوښتنه وکړه چې چېرته تللی یم ورته ووایئ مینوس ته تللی دی، ما یې ځکه مزاحمت و نه کړ چې غوايي ته نځېدونکی ځوان ورسره و.

ښځې ته مې دا هم ووایه، کله چې د مینوس له کوره راووځم نو خپلو غوییو ته هم ورځم. ځکه چې یو غویی به چې لا یې په لوبو کې ګډون نه دی کړی، سبا ډګر ته ننوځي او زه یې باید وګورم.

مینا وویل. زه او سینوهه هم له تاسره ځو. زه به هلته خپل ملګري وګورم او سینوهه به ور وپېژنم.

له دې کبله چې د بوډا او د مینوس د کور تر منځ واټن کم و، نو په روان تخت کې نه بلکې پلي ورغلو.

د مینوس کور ته چې ورننوتو په حیرانۍ سره مې ولیدل چې هلته یوه ستره ماڼۍ ده، او وروسته پوه شوم چې مینوس د کرت پاچا دی.

زه داسې هک پک شوم چې زما د مريي کاپتا په خبره داسې را ته ښکاریده چې پر سر روان یم.

هلته پوه شوم چې په کرت کې د پاچا نوم مینوس دی او په کرت کې د مینوس په نوم دومره پاچاهان تېر شوي چې د کرت خینې او سېدونکي نه پوهېږي چې دغه اوسنی پاچا څویم مینوس دی.

کله چې هغه ستر تالار ته ننوتو چې مینوس پکې و، ومې لیدل چې هلته ډېرې ښځې او نارینه راټول شوي او داسې په لوړ غږ خبرې کوي او خاندي چې ګنې په خپل کور کې دي

نارینه وو ښکلې او رنګا رنګ جامې اغوستې وې او ټول ښایسته وو، ښځو هم په ښکلا او ښایسته جامو کې له یوه بل سره سیالي کوله.

مینا زه خپلو ملګرو ته ورمعرفي کړم، ښځو هغه په غېږ کې ونیوله او ښکل یې کړه، نارینه یې هم په لیدو خوشحاله شول خو له دې کبله هېڅ حیران نه شول چې هغه خو دا څه موده نه وه.

موږ له ډېرو نارینه وو او ښځو تېر شو چې بالاخره مینوس ته ورسېدو.

مینوس هم د نورو په شان له یو شمېر کسانو سره چې شاوخوا یې ولاړ و، خندل او هغه هم د مینا په لیدو خوشحاله شو.

له دې وروسته چې مينا زه ورمعرفي کړم او مينوس پوه شو چې ما دغه پيغله ژغورلې ده په مصري ژبه يې له ما مننه وکړه او ويې ويل سينوهه ! تا زموږ خدای ته يو ستر خدمت وکړ ځکه هغه تجلی دې راستنه کړه چې بايد زموږ خدای ته ور شي او مينا به د ټول زموږ د خدای کور ته ورشي.

بيا مينا له هاله بهر کړم او ويې ويل راځه چې د ماڼۍ کوټې در وښييم او په هرې کوټې کې د هغې کوټې د شيانو په ليدو سره خوشحاله کېدله.

ما کتل چې د ماڼۍ نوکرانو له دې پر ته چې د مينا له اوږد غيابته حيران شي د هغې په ليدو خوشحالي کوله.

مينا د دې چارې علت ماته بيان کړ او ويې ويل، دا چې هېڅوک په دې هېواد کې د بل چا له اوږده غيابته نه حيرانېږي علت يې دا دی چې نه غواړي د چا د مرګ لپاره خواشيني وکړي.

کله چې يو څوک مړ کېږي هېڅوک د هغه ذکر نه کوي او له همدې امله کله چې يو څوک ورک شي تر هغه يې پوښتنه نه کېږي مګر بيرته راستون شي او که راستون نه شي فکر کوي چې هغه مړ شوی دی نو بايد هېر کړای شي.

ځکه د تللو کسانو په تېره بيا د مړو يادول د خپګان سبب کېږي او په دې هېواد کې څوک نه غواړي چې ځان غمونو ته وسپاري.

له دې وروسته چې مينا د ماڼۍ کوټې راوښودې زه يې هغې کوټې ته بو تلم چې د نورو پر سر ودانه شوې وه.

له هغه ځايه ستر ځړځايونه، چې غوايي پکې څرېدل او له ښاره د باندې د زيتون باغونه او کروندې ليدل کېدې.

مينا راته وويل دا زما کوټه ده.

ما وويل مينا نو ته په دې کوټه کې ژوند کوې؟ مګر ته د پاچاهۍ د ماڼۍ او سېدونکې وې؟

پيغلې وويل هو ! دغه جامې چې دلته ګورې ټولې زما دي، خو زه يې نه شم اغوستلای ځکه چې له موډه لوېدلې او زموږ په هېواد کې ژر ژر جامې بې موډه کېږي.

ما وويل مينا زه ستا دې خبرې ډېر حيران کړم، ځکه چې هېڅکله مې تصور نه کاوه ته هغه ښځه يې چې ستا د اوسېدو ځای به سلطنتي ماڼۍ وي.

مینا وویل که زموږ د پاچا نوم دې زده وای نو په دې به پوه شوی وې چې زما نوم یانې مینا د پاچا له نوم مینوس څخه اخیستل شوی دی.

ما وویل نو ولې دې دغه خبره ما ته ونه کړه چې پوه شوی وای چې ته د کرت د سلطنتي کورنۍ غړې یې؟ مینا وویل ولې ووایم؟ دلته ټول کسان یو شان دي او ما اړینه نه بلله چې تا ته ووایم چې زه د کرت د سلطنتي کورنۍ یم.

پوه شوم چې مینا سمه خبره کوي او د مینوس په هال کې د خلکو د چلند څرنګوالي دغه خبره ثابتوله. ځکه چې خلکو هلته داسې چلند کاوه چې ته وا په خپل کور کې دي او ګنې پوهېږي نه چې دلته د کرت پاچا دی.

زه په دې هم پوه شوم چې له هغې ورځې چې مې میناولیده ولې سرو او سپینو پرې اغېز نه کاوه او که به مې کوم شی ورته اخیسته او یا مې هغې ته ډالۍ ورکوله نه خوشحالیده. ځکه چې مینا له وړوکوالي عادت کړی و چې سره او سپین وګوري او هغه څه به چې ما ورکول د هغې لپاره یې اهمیت نه درلود او هغه یې نه خوشحالوله.

ما وویل مینا ته چې د کرت د پاچا خپله یې څنګه د غوایانو په مخکې نڅېږې؟ ایا دغه موضوع د هغې ښځې لپاره چې له سلطنتي کورنۍ څخه ده ناسم کار نه دی؟ میناوویل زموږ په هېواد کې د غوایانو په مخکې کې ګډېدل داسې کار دی چې ټول مشران که وغواړي پرې مشغولېدای شي او هر څوک چې په دغه کار کې وځلېږي قدرونه یې کېږي، نو دغه کار عیب نه بلکه له ویاړونو شمېرل کېږي.

بیا له مینا سره یو ځای له ماڼۍ ووتلو او د غویو د لوبو د موسسې پر لور وخوځېدو.

په کرت ښار کې د غویو د لوبې موسسه یو وړوکی ښار دی چې د ستر ښار په څنګ کې جوړ شوی دی.

په دغه ښار کې د غوایانو د لوبو لپاره څو میدانونه او د غویو د ساتلو لپاره څو لویې غوجلې جوړې شوې دي.

د غوجلو په څنګ کې څړ ځایونه دي چې شاوخوا یې کټارې درول شوې دي.

کله چې د کرت هوا سړېږي، غواګانې غوجلو ته بېول کېږي او په ګرمۍ کې یې بېرته څړ ځایونو ته بیایي.

خو هغه غوایي چې سبا یا بل سبا د غوایانو د لوبو په ډګر کې پر نڅېدونکو نجونو او ځوانانو حمله کوي په غوجله کې ساتل کېږي.

کله چې د غوييو د لوبو موسسې ته ولاړو د مينا استاد هلته و او په دې سيمې کې زما په ليدو خوشحاله شو.

دغه راز هغه کاهنان چې دنده يې د غوايانو پالل او د نخښه‌ونکو روزل و، د مينا په ليدو خوشحال شول خو دوی هم دې ته حيران نه شول چې مينا دا دومره موده چېرې وه؟

له دې وروسته چې کاهنان پوه شول زه مصری ډاکټر يم د غويو د خوړو او داچې کله بايد خواړه ورکړل شي چې ويښتان يې ځلانده وي او ډېر عمر وکړي له ما څخه پوښتنې وکړې.

په داسې حال کې چې زه پوهېدم د دوی معلومات تر ما ډېر دي، ځکه چې له سلګونو کلونو راهيسې د دوی نيکونو غوايي روزل او پالل.

له هره پړاوه وروسته د پلرونو علمونه زامنو ته لېږدول کېږي او زامن پرې نوي شيان ور زياتوي او بيا يې خپلو زامنو ته سپاري.

مينا کاهنانو ته ډېره نژدې او پر هغوی ګرانه وه او له همدې امله کله چې يې وليدله د استاد په خوښه يې موافقه وکړه چې سبا د غوايي په مخکې ونخېږي او يو غويی يې هم ورته په نظر کې ونيو.

مينا له دې انتخابه ډېره خوشحاله شوه ځکه چې پوهېدله بس ورځ به خپل هنر نندارې ته وړاندې کوي.

له هغه وروسته مينا زما د لارښوونې مسوليت پر غاړه واخيست او ستر کاهن ته ورغلو چې د غوايي بازانو د ټولو کاهنانو مشر ګڼل کېده. کله چې د ستر کاهن کوټې ته ورننوتو د کوټې د تيارې له امله مې په سر کې ونه ليد او بيا مې سترګې پر هغه سړي ولګيدې چې سر يې د غوايي په شان زېړ رنګه و.

دغه سړي چې سر يې دغوايي په شان و، مونږ ته سر ټيټ کړ او بيا يې خپل سر چې د غوايي سر و. لېرې کړ نو زه پوه شوم چې سر او مخ يې دعادي انسان په څېر دي.

وروسته همدغه سړی چې ستر کاهن و مونږ ته موسکی شو او ښه څېره يې درلوده.

خو زه يې له شکل او صورته وډار شوم. ځکه د هغه په څېره کې يو ډول بې رحمي او تاو تريخوالی ليدل کېده.

مينا چې کله غوښتل ورته ووايي چې هغه څنګه ورکه شوه؟ او ويې نه کړای شول چې د کرت د خدای پر وړاندې خان قرباني کړي نو ستر کاهن ورته وويل، ضروري نه ده چې

توضیحات ورکړی، ځکه چې زه له دې مسلې خبریم او پوهېږم چې ته یې تښتولې وې او نورو هېوادنو ته یې بیولې وې.

بیا یې زه وستایلم او ویې ویل سینوهه! له دې کبله چې تا مینا کرت ته راستنه کړه چې وکړای شي ځان خپل خدای ته قرباني کړي ما امر وکړ چې تا ته ډېرې ډالۍ درکړي

کله چې خپل مېلمستون ته ستون شوې هلته به ډېرې ډالۍ وګورې.

ماوویل ما نه مینا د ډالیو د ترلاسه کولو لپاره ژغورلې ده او نه د هغو د ترلاسه کولو لپاره کرت ته راغلی یم .بلکې دې ځای ته زما د راتلو هدف د علم ترلاسه کول دي.

زه تر دې وړاندې چې کرت ته راشم سوریې، بابل او هاتي هېوادونو ته هم تللی وم او په دغو هېوادونو کې مې ډېر شیان زده کړل . اوس کرت ته راغلی یم چې دلته هم خپل معلومات زیات کړم.

د کرت د خدای په هکله مې د پام وړ شیان اورېدلي او ماته وویل شول چې تاسې یو لوی خدای لرئ چې ځوان هلکان او نجونې یې خوښېږي، خو په دې شرط چې هېڅ ډول بدني ککړتیا ونه لري.

دا یو ستر صفت دی چې د بابل او سوریې په خدایانو کې نشته، ځکه چې د بابل او سوریې خدایان اجازه ورکوي چې نارینه او ښځې په معبدونو کې له یو بل سره تفریح وکړي.

ستر کاهن وویل دلته پر لوی خدای سربېره نور خدایان هم شته چې خلک یې عبادت کوي او حتی په بندري سیمو کې د نورو هېوادنو د خدایانو لپاره هم معبدونه جوړ شوي.

ته کولای شې په یوه معبد کې د امون خدای یانې د مصر د خدای لپاره قرباني وکړې خو زموږ ستر خدای بهرنیان نه پېژني او نه شي کولای چې ویې پېژني.

ځکه یوازې هغه کسان چې د هغه د پېژندلو لپاره روزل شوي او د تعلیم یافته مریدانو له ډلې څخه دي اجازه لري چې هغه وګوري او تر اوسه چې چا لیدلی بېرته نه دی راستون شوی چې ووایي زموږ ستر خدای څه ډول و.

تاسې ته دومره وایم چې د کرت د خدای لویوالی او نیکمرغي په لوی خدای پورې تړاو لري.

ما وویل اې لویه کاهنه! کله چې په هاتي هېواد کې وم د هغه ځای له اوسیدونکو مې اورېدلي ول، چې د هغوی خدایان ځمکه او اسمانونه دي او یو پکې هغه بل د باران په

وسیله القاح کوي او محصولات پیدا کېږي.

په همغه وخت کې مې په مبهمه توګه واوریدل چې د کرت د ملت خدای سمندر دی ځکه چې دغه ملت خپل قدرت او نیکمرغي له سمندر کچ کوونې ترلاسه کوي.

ستر کاهن وویل ستا د خبرو یوه برخه سمه ده او موږ په ډېر مسلو کې خپله نیکمرغي او قدرت له سمندر کچ کونې اخلو. خو زموږ خدای سمندر نه دی مګر د سمندر خدای هم دی.

سینوهه! په دې پوه شه چې په ټولو ملتونوکې د کرت ملت یوازینی ملت دی چې یو ژوندی خدای، خپل ستر خدای بولي. په داسې حال کې چې نور ملتونه د مړو خدایانو عبادت کوي او یادا چې د خدایانو څېرې او بنې یې له لرګیو او کانو څخه جوړ کړې وي او د هغو عبادت کوي.

زموږ خدای نه یو مړ شوی خدای دی او نه کانی او لرګی دی بلکې ژوندی دی او تر هغه وخته چې زموږ خدای ژوندی وي هېڅ ملت نه شي کولای چې د کرت له ملت سره مبارزه وکړي او که مبارزه هم وکړي ناکام به شي.

ومې ویل اې ستره کاهنه! ما اورېدلي چې ستا سې خدای په یوه غار کې اوسي چې اوږده او تیاره دالانونه لري او زه ډېر غواړم چې دغه غار او دغه کور وګورم.

خو نه پوهېږم چې ولې هغه کسان چې ستاسې د خدای د کتو لپاره انتخابېږي او یا د هغه کور ته ورځي بېرته نه راځي؟

په داسې حال کې چې هغه ته اختیار ورکړای شوی وي چې له هغه کوره راستانه شي، ته وو ایه چې ولې دغه کسان بیرته نه راستنېږي؟

ستر کاهن وویل له دې سره سره چې زموږ د خدای سمبول غویی دی، خو زموږ خدای غویی نه دی بلکې یو داسې موجود دی چې څوک نه شي ویلای هغه څه شی دی؟

همدو مره پوهېږو چې ژوندی دی خو دا چې ولې ځېنې کسان ورځي او بېرته ترې نه راستنېږي دا د دوی لویه نیکمرغي او ویاړ دی.

ځکه چې زموږ د ځوانو هلکانو او نجونو لپاره تر ټولو لوی ویاړ او نیکمرغي دا ده چې خدای وګوري او له هغه سره پاتې شي.

له همدې امله کله چې هغه وګوري داسې نیکمرغي احساسوي چې په دې دونیا کې ورته ژوند نیمګړی او خراب ښکاري.

دوی پوهېږي چې که دنيا ته بېرته راشي ددې دنيا زيار او زحمتونه به ګالي. مينا ! ايا ستا هيله دا نه ده چې د خدای کور ته ورشې او خپل پاتې عمر هلته تېر کړې؟

مينا ځواب ورنه کړ او ما وويل ايا زه د خدای کور ته د ننوتو اجازه لرم او ممکنه ده چې د هغه د کور د ننوتو لاره وګورم؟

ستر کاهن وويل هغه شپه چې سپوږمۍ په اسمان کې د ځوارلسمې شپې نژدې ده او په دې شپه به مينا دخدای کور ته ځي او ممکنه ده ته هم د خدای دکور د ننوتو لاره وګورې.

ومې ويل که مينا ونه غواړي او چمتو نه شي چې دخدای کور ته ورشي بيا به څه کېږي ؟

ستر کاهن وويل تر او سه پورې داسې نه دي شوي چې يو ځوان هلک او يا پېغله دخدای کور ته ننوتو ته نه وي چمتو شوي او ميناهم تر هغه وروسته چې دغوايانو په مخکې ونڅېږي په ډېر شوق به دخدای کورته ورشي.

له دې خبرې وروسته ستر کاهن د غوايي سر پر خپل سر کېښود او دا په دې مانا و، چې موږ يوه کړې د کتنې وخت پای ته ورسېد او مينا زما لاس ونيو او له کوټې بهر شو.

له دې وروسته چې د ستر کاهن له کوټې ووتو مينا له ما بېله شوه او ويې ويل سبا د نڅېدا ورځ ده او زه بايد نن شپه د غوايي لوبې په موسسه کې پاتې شم.

له دې سره زه يوازې مېلمستون ته ستون شوم.

کله چې مېلمستون ته راغلم ګورم چې زما مريي کاپتا شراب څښلي او مست دی او ويې ويل سينوهه.... زما باداره ! ... دغه ځای د مغرب تاتوبی او د نيکمرغۍ مرکز دی (پخوانيو مصريانو هغه څه چې ورپسې ملتونو جنت وايه د مغرب تاتوبی باله. ژباړونکی)

دلته شراب ډېر ارزانه او پرېمانه دي او هېڅ بادار خپل مريي په کوتک نه وهي چې ولې دې دومره سپين يا سره پټ کړي دي او که کوم خان خپل نوکر ته غوسه شي او له کوره يې وباسي، نوکر يوه ورځ خان پټوي او يوه شپه وروسته بېرته راستنېږي او بادار يې ګناه ببښي.

خو ددې ځای سوداګر ډېر چالاک دي او همغه ډول چې د ازمير سوداګر يو مصري غولوي. دوی بيا ازميري سوداګر دوکه کوي. خو په دې ښار کې يو ډول ړوکی کب د زيتون په غوړو کې ږدي چې يوه موده په غوړو کې پاتې شي او دغه کب دومره خوندور

وي چې څومره يې وخوري نه پرې مړېږي (د کاپتا هدف د ساردین په نامه یو ډول کب دی، چې د کرت او سېدونکو به په غوړو کې اېښوده او اوس هم دغه دود په اروپاکې شته. ژباړن)

له دې خبرې وروسته زما مریي د کوټې دروازه بنده کړه او له دې وروسته چې ډاډه شو د دروازې شاته څوک نه شته ویې ویل باداره داسې ښکاري چې په دې ښار کې کومه حیرانوونکې خبره شوې ده؟ ځکه چې ما په بندري سیمه کې اوریدلي چې د کرت خدای مړ شوی او کاهنین چې د خدای مرګ وارخطا کړي هڅه کوي یو بل خدای پیدا کړي.

خو هرڅوک چې دغه خبره وکړي سخته سزا ورکول کېږي او دوو تنو ماښو ګانو چې دغه خبره کړې وه د کرت په ساحل کې له لویو ډبرو څخه سمندر او اختاپوس ته اچول شوي دي. (اختاپوس یو ډول سمندري حیوان دی چې اووه لاسونه لري. ژباړن).

ځکه چې د کرت او سېدونکي وایي چې د هغو قدرت او نیکمرغي په ستر خدای پورې اړونده ده او که د کرت خدای مړشي د کرت خلک به خپل قدرت او نیکمرغي له لاسه ورکړي.

کله چې کاپتا دغه خبره وکړه په زړه کې مې یوه هیله پیدا شوه او هغه ته مې وویل که داسې وي او د کرت خدای لکه چې خلک وایي مړ شوی وي نو داسې ښکاري دغه خبر سم دی (ځکه چې له دې سره سره چې حکومتونه تل هڅه کوي له ملته خبرونه پټ کړي، خو خلک له ټولو خبرونو خبرېږي) که داسې وي نو کله چې مینا د خدای کور ته ننوځي له هغه ځایه به راوځي.

درویشتم څپرکی

د کرت د غوایانو د لوبو په ډګر کې

پر بله ورځ د مینا په مرسته چې د غوایانو د لوبو په ډګرکې یې نفوذ درلود، زه په داسې ځای کې کښېنول شوم چې هرځای ډېر ښه ولیدلای شم.

غوایان یو په بل پسې ډګر ته ننوتل هلته تر لسو کتارونو ډېر کسان ناست ول؛ خو ټولو میدان ډېر ښه لیدلای شو؛ ځکه چې دننداړچیانو ځای داسې جوړ شوی و، چې یو کتار له بله پورته و. په دې توګه یې یو دبل مخه نه نیوله.

د ځوانو هلکانو او نجونو نڅا څو ډوله وه خو تر ټولو سخته نڅا هغه وه چې باید نڅېدونکی د غوایي د دواړو ښکرو له منځه ټوپ کړي او د هغه پر ملا ودرېږي لکه چې مخکې مې ویلي ول، مینا یو ځل دغه ډول نڅا کړې وه.

ومې کتل چې د کرت شتمنو پر غوایانو شرطونه تړل داسې بربښېدل چې پوهېږي یو غویې تر بل هغه ښه دی. خو زما له نظره ټول غوایان یو شان ول، زه یې په تو پیر نه پوهېدم.

مینا هم د نورو په شان د غوایي په مخ کې ونڅېدله. زه وېږار شوم ځکه د غوایي د ښکر یو ګوزار د مینا د وژنې لپاره بس و.

خو له دې وروسته چې د هغې چالاکي مې ولیده پوه شوم چې غړي او عضلې یې په کنټرول کې دي. نو مې ډارکم شو او د نورو په شان مې ورته خوشحالي وکړه.

په کرت کې نجونې او هلکان لوڅ د غوایانو په مخکې ګډېږي ځکه دغه نڅا دومره خطرناکه ده چې که جامې ونه باسي وبه وژل شي.

جامې که څه هم نرۍ، وي خو د دې مخه نیسي چې وکړای شي خپل غړي او د بدن عضلې په خپل کنټرول کې راولي.

له دې سره سره چې یو شمېر ښځو ښه اندامونه درلودل خو زما په باور د مینا اندام تر

ټولو ښکلی و.

د مينا استاد باوري و، چې دا به هغسې ونه نڅېږي، چې بايد واى؛ ځکه مينا ډېره موده له کرته لرې او تمرين يې هم نه و کړى.

له نڅاوروسته مينا په داسې حال کې چې بدن يې په مخصوصو تيلو غوړ کړى ؤ راغله او ويې ويل سينوهه! بل سبا سپوږمۍ په اسمان کې ګرده کېږي او زه بايد د خداى کور ته ولاړه شم.

له همدې لامله ملګرو مېلمنه کړې يم چې په يوه جشن کې ګډون وکړم. نو له تا سره نه شم تللى خو په هغه شپه چې د خداى کور ته ځم ته هم زما د نورو ملګرو په شان د خداى د کور تر دروازې پورې راسره تلاى شې.

ما وويل هر ډول چې ته وايې زه به همغسې وکړم او په دې شپه به له تا سره وم او له ننه تربلې ورځې پورې به خپل وخت د کرت په ننداره تېر کړم.

يو په زړه پورې شى چې ما خوشحالوي دادى چې ځو تنو پېغلو چې ستا ملګرې دي خو لا خداى ته نه دي وقف شوې ماته بلنه راکړې چې د هغو کور ته ورشم او له هغو سره تفريح وکړم.

که څه هم هغوى ستا په شان ښکلې نه دي خو چاغې دي او د هغوى چاغوالى به د دوى عيب پټ کړي.

مينا زما مټ ونيو او ويې ويل سينوهه! زه نه غواړم چې کله زه له تا سره نه يم نو ته هغو نجونو ته ورشې چې زما ملګرې دي.

لږ تر لږه دومره صبر وکړه چې زه د خداى کورته ننوتم بيا ازاد يې چې هر څه دې زړه غواړي ويې کړه. ځوانو نجونو ته لاړ شه او له هغوى سره ساعت تېر کړه.

ما وويل، مينا ټوکې مې کولې له ښځو سره د تفريح کولو شوق نه لرم. اوس بندري سيمې ته ورځم. هلته طبابت پيلوم؛ ځکه هلته د نورو ملتونو ډېر خلک شته چې ناروغان دي او زما معالجې ته اړتيا لري.

همدغه کار مې وکړ. بندري سيمې ته ولاړم مېلمستون ته ننوتم او طبابت مې پيل کړ، تر هغه چې شپه شوه او سپوږمۍ په اسمان کې راښکاره شوه.

دا مهال له ټولې بندري سيمې د موسيقۍ او ساز اوازونه پورته شول؛ ځکه په کرت کې ډېر عمومي ځايونه شته، ان هغه کسان چې په کرت کې بېوزله دي د شتمنو په شان

هره شپه په عیش او تفریح تېروي دوی د اسې ژوند کوي چې ګني نه مري او په داسې نړۍ کې ژوند کوي چې ویر او کړاو پکې نشته. زه پخپلې کوټې کې له دې پرته چې د بوه بله کړم د سپوږمۍ رڼا ته ناست وم او کاپتا زما د کوټې تر څنګ په خپلې کوټې کې اوږد غځېدلی ویده و او یا یې ځان ویده ته چمتو کاوه.

یو وخت ګورم چې یوه ځوانه ښځه زما کوټې ته راننوته، ما وکتل چې د مېلمستون له کارکوونکو څخه ده. ما ته یې ویل سینوهه!.... غواړې له ما سره ساعت تېری وکړې.

ما وویل، نه... ساعت تېري ته مې زړه نه کېږي.

هغې وویل، که فکر کوې زه ستا ورتیا نه لرم د مېلمستون یوه بله نوکره به را ولېږم چې راشي له تا سره تفریح وکړي.

ومې ویل، نه... نه... زه د تفریح کولو او ساعت تېري شوق نه لرم، غواړم یوازې واوسم. ځواني ښځې وویل. عجیبه ده له دې سره سره چې بهرنیان د ساعت تېرۍ لپاره وسیله لري خو قصداً غواړي چې له غمونو سره مخامخ وي او یوازې او سېږي په داسې حال کې چې د کرت خدای ښځه د سړي لپاره پیدا کړې او نارینه یې د ښځې لپاره پنځولی دی.

بیا ماته رانژدې شوه او ویې ویل، سینوهه! له ما سره تفریح وکړه: ځکه زه غواړم پوهه شم یو مصری ډاکتر څنګه ساعت تېری کوي.

ومې ویل، ما پخپل حال پرېږده؛ ځکه د ساعت تېري او مستۍ حوصله نه لرم.

نجلۍ وویل، که ته د نورو بهرنیانو په شان تاندوالی نه لرې، علت یې دادی چې ځان دې دلته بندي کړی دی.

ومې ویل، زما له کوټې ووځه او چې مې درته غږ نه وي کړی دلته مه راځه.

نجلۍ وویل، حیرانه یم په دې یم په هغه هېواد کې چې سړي یې لکه دغه مصری ډاکتر داسې وي نو خلک ژوند ته څه هیله کوي؟!!

ما سترګې په سپوږمۍ کې ښخې کړې وې او خواشینی وم، ځکه پوهېدم یوازینۍ ښځه چې ما غوښتل هغه خپله خور کړم له ما جلا کېږي چې د خپل خدای کور ته ولاړه شي او خپل پېغلتوب هغه ته ډالۍ کړي.

په همدې سوچونو کې وم چې ناڅاپه مې پام شو په کوټه کې څوک شته او د هغو عطرو بوی ترې لتېږي چې نن مې د غوایانو د لوبو په ډګر کې بوی کړی و، سر مې اوچت کړ ګورم چې مینا ده.

ومې ویل. مینا ځنګه دلته راغلې؟

مینا وویل. ورو خبرې کوه زه نه غواړم څوک زموږ غږ واوري بیا زما تر ځنګ کېناسته او ویې ویل. له دې کبله دلته راغلم چې د غوایانو په ډګر کې مې له خپله تخته کړکه کېږي.

زه د دې خبرې په اورېدو حیران شوم. ځکه دا راته له امکانه لېرې ښکارېده چې د مینا په شان یوه نجلۍ د غوایانو له لوبې څخه له ټول تعصب سره سره د غوایانو د لوبې په موسسه کې له خپل کټه کړکه وکړي.

بیا مینا وویل. زه هم ښه نه پوهېږم چې ولې په دې وخت کې دلته راغلې یم. ښایي له کټه کړکې دلته راکاږلې یم.

ښایي راغلې یم چې له تا سره خبرې وکړم، خو که ته غواړې ویده شې زه له دې ځایه ځم مګر که خوب نه درځي زه دلته پاتې کېږم او ستا خبرې اورم. ستا درمل بویوم او کله چې کاپتا ټوکې کوي د سر وېښتان به یې راکاږم.

زه فکر کوم په نورو هېوادونو کې له تا سره سفر زما فکر بدل کړی دی او نور د پخوا په شان د غوایانو له بویه او د غوایانو د لوبې له نندارې او د نندارچیانو له نارو سورو خوند نه اخلم.

ان د پخوا پر خلاف نه غواړم د خدای کور ته ننوځم. هغه خبرې چې نور یې په دې اړه راته کوي د ماشومانو د بې مانا خبرو په شان راته ښکاري. اوس مې د ملګرو لوبې نشي بوختولای. داسې برېښي چې زما عقل یې را څخه اخیستی وي او بل عقل یې لکه د هغو ملتونو عقل، چې ما کتلي دي زما په سر کې اېښی وي.

نو اوس درته وایم چې زمالاس ونیسه او له دې سره سره چې نن دې ویل چاغې ښځې دې خوښېږي او زه چاغه نه یم خو غواړم ته مې لاس ونیسې.

ماوویل، مینا! زه په ځوانۍ کې یو ساده سړی وم او هیڅ یوه ښځه مې خپله خور نه کړه تر دې چې یوه ورځ یوه حریصه او بې رحمه راباندې پېښه شوه او هرڅه چې مې درلودل راڅخه یې واخیستل.

له هغه وروسته هېڅ ښځې ته لېواله نه شوم. ځکه چې له ښځو مې کرکه پیدا شوه، مافکر کاوه ټولې ځوانې ښځې د هغې په شان دي. خو تر هغه وروسته چې ته مې ولیدې، ستا په هوښیارۍ پوه شوم ومې لیدل چې ته سرو او سپینوزرو ته هېڅ پام نه کوې نو سر مې خلاص شو چې په دې دنیا کې داسې ښځې هم شته چې نارینه یې خپله خور کولای

شي، له دې پرته چې د سرو او سپینو لپاره د هغه سرې خور شوې وي.

په دې وخت کې د بېوزلو او کمزورو په هکله زما په زړه کې مینه پیدا شوه او بېوزله ناروغان مې له فیسه پرته معالجه کول.

هغه کسان چې غاښونو به یې درد کاوه بې له دې چې اجوره ترې واخلم د هغوی غاښ به مې وراېست. ځکه کله چې مې لیدل ته د دنیا د مال او شتمنۍ په هکله دومره بې پروا یې. له ځان سره مې وویل چې زه هم باید د دنیا او دولت فکر ونه کړم خو اوس چې ته غواړې له ما جلا شې او د خدایانو کور ته ولاړه شې، له خدایانو او انسانانو دواړو کرکه کوم.

ځکه چې پوهېږم ستا له تګه وروسته به زما روح په شاړه ځمکه کې د یوه تور کارغه په شان شي او تل به له غمونو سره مخامخ وي.

له دې امله درته وایم چې مینا په دنیا کې هېوادونه ډېر دي خو یوازې یو لوی سیند شته او هغه د نیل سیند دی. نور سیندونه هم شته او وبه هم لري خو د نیل سیند په شان ژوند بښونکي نه دي.

دغه سیند له هر ډول بند او خنډ پرته هر کال د مصر توره ځمکه خړوبوي او که د ځمکو د خاوندانو حرص او تمه یې پر ېږدي د مصر له کروندو به دومره فصلونه تر لاسه شي چې هېڅکله به زما د هېواد خلک داوس ونه لري چې دغه خواړه وخوري.

راځه چې د نیل ساحل ته ځان ورسوو او هلته یو کور واخلو، د هیلیو غړونه واورو، چې په لوخو کې سندرې وایي او د آمون د خدای بېړۍ (هدف یې لمر دی. ژباړن) چې په اسمان کې حرکت کوي وګورو.

مینا راځه چې ولاړ شو او پاتې عمر له غمونو لېرې ژوند وکړو. کله چې مصر ته ورسېدو په ګډه به یو منګی مات کړو چې مېړه او ښځه شو او بیا به له یوه بله نه جلا کېږو.

له مرګه وروسته به زما او ستا جنازې مومیایي کړي، د لوېدیز په تاتوبي کې به ځای راکړي او تر ابده پورې به هلته ژوند وکړو.

مینا خپل لاسونو زما پر مخ او سترګو تېر کړل او ویې ویل، سینوهه! زه له تا سره مصر یا بل هېواد ته نه شم تللی ځکه هېڅ یوه بېړۍ به ما له دې ځایه بهر نه کړي او په تېره بیا له ننني نڅا وروسته تول پوهېږي چې زه باید د خدای کور ته ولاړه شم.

که ته وغواړې چې د خدای کور ته زما د ننوتو مخه ونیسې وبه وژل شې او زه باید حتماً

د خدای کور ته ولاړه شم او په نرۍ کې داسې هېڅ څواک نشته چې د دغه کار مخه ونیسي.

ما وویل. مینا څوک له سبا خبر نه وي او ښایي ته له هغه ځایه راستنه شي چې تر اوسه پورې څوک ترې نه دي راستانه شوي او یا ښایي کله چې د خدای کور ته ننوځې او خپل پېغلتوب هغه ته ډالۍ کړې د نېکمرغۍ داسې احساس وکړې چې دغه دنیا هېره کړې.

خو تر هغه ځایه چې زه خبر یم هغه شیان چې پر خدایانو پورې یې تړي یوازې افسانه ده او لا تر اوسه پورې په بېلابېلو هېوادونو کې داسې شی نه دی لیدل شوی چې د خدایانو په اړه زما نظر او عقیده مضبوطه کړي.

له همدې امله که ته د خدای له کوره راستنه نه شوې، زه به د غه کور ته ننوځم او تابه له هغه کوره راوباسم ان که دا زما د ژوند وروستی کار وي او بیا مړ هم شم.

مینا خپل لاس زما پر خولې کېښود او په وېره او ترهه یې شاوخوا وکتل. ویې ویل. دغه فکر دې له سره وباسه! ځکه چې د خدای کور تیاره دی او هېڅوک ان د کرت او سپدونکي د خدای کور ته نه شي ننوتلای، مګر هغه کسان چې غوره شوي وي.

له دوی پرته نور هر څوک چې هلته ننوځي مړ به شي.

خو زه په ډاډه سره ویلای شم چې له دې کوره به بهر شم. ځکه چې پوهېږم زموږ خدای بې رحمه نه دی او ما هم په زور پخپل کور کې نه ساتي.

زه که وغواړم چې راستنه شم نو مخه مې نه نیسي، دغه خدای ډېر ښکلی دی. تل پام کوي چې د کرت او سپدونکي په نیکمرغۍ کې ژوند وکړي.

د هغه د نیکۍ له امله په دغه هېواد کې غنم کرل کېږي. په زیتون کې غوړي پیدا کېږي. بېړۍ له یوه بندره بل ته ځي او د سمندرونو توري لړې د بېړۍ د ډوبېدا سبب نه کېږي.

هر څوک چې زموږ په خدای تکیه وکړي تل به خوشحاله او نیکمرغه وي،زه باور لرم چې دغه خدای ما نه بدبخته کوي او که پوه شي چې زه د راستنېدا نیت لرم مخه مې نه نیسي.

زه پوه شوم چې مینا له ماشومتوبه داسې روزل شوې او لویه شوې چې د کرت خدای تر بل هر چا مضبوط او پیاوړی بولي او بل ډول فکر هم نه شي کولای.

که ما ورته سل ځله ویلي وای چې د خدایانو په هکله ډېرې خبرې افسانې دي نه یې

منله.

ددې پر ځای چې له هغې سره د خبرو لټه وکړم د هغې لاس مې ونیو او مینا له ما ځان نه لېرې کاوه او ژړل یې.

هغې ویل سینوهه! پوهېږم چې ته پر ما شک کوې چې کله د خدای کور ته ولاړه شم له هغه ځایه به رابهر نه شم او تا ته به راستنه نه شم، له همدې امله نه غواړم چې ځان له تا وسپموم که هرڅه غواړې له ما سره یې تر سره کولای شې.

ماوویل مینا! زه داسې سړی نه یم چې د ښځې له خوښې پرته هغه خپله خور کړم، ځکه چې دغه ډول خوند یو اړخیز وي او زما لپاره خوند نه لري.

دا کفایت کوي چې ته نن شپه دلته راغلې او که غواړې ماته کوم شی راکړې نو د وېښتانو زري پټه دې راکړه چې خوشحاله شم.

میناکله چې دغه خبره واورېده پر خپل بدن یې لاس تېر کړ او ویې ویل سینوهه! له دې کبله چې زه ډنګره یم نو ته زما غوښتونکی نه یې او نه غواړې راسره ساعت تېری وکړې؟

ایا غواړې په ډېره لنډه موده کې ځان داسې چاغ کړم چې زما چاغی ته حیران شې؟

ماوویل نه مینا! هېڅ ښځه زما له نظره تر تا ښکلې نه ده، خو زه نه غواړم چې له تا سره ویده شم. ددې لپاره چې دغه تفریح به یو طرفه خوند ولري.

خو زه تا ته ویلای شم چې داسې کار وکړو چې دواړه ترې خوشحاله شو.

مینا وویل داکوم کار دی؟ما ورته وویل زه او ته به یو منګی په لاس کې واخلو او مات به یې کړو چې له دې امله به مېړه او ښځه شو. که څه هم دلته کاهن نشته چې زما او ستا نوم د معبد په کتاب کې ولیکي خو د مصر د دودونو پر بنسټ کله چې یوه ښځه له یوه سړي سره د واده په نیت یو ځای منګی ماتوي نو مېړه او ښځه کېږي.

مینا وخندل او ویې ویل ښه ده اوس یو منګی راوړه چې مات یې کړو.

زه له کوټې راووتم چې خپل مریی چې فکر مې کاوه ویده دی را پورته کړم او هغه ته ووایم چې یو منګی راوړه خو ومې لیدل چې کاپتا د کوټې د دروازې تر شا ناست دی او ژاړي.

کاپتا وویل زما باداره! زه له دې امله ژاړم چې نری زړه لرم او کله چې مې واورېدل دغه ډنګره نجلۍ له تا سره غږېږي او ته ځواب ورکوې ما وژړل.

زه په قهر شوم او یوه لغته مې ورکړه ومې ویل کاپتا! تا ټولې هغه خبرې واورېدې چې

په دې کوټه کې وویل شوې؟ کاپتا وویل که ما نه وای اوریدلې نورو اوریدلې. ومې ویل څه ډول نورو زموږ خبرې اورېدلې؟

کاپتا وویل نن شپه ځینې کسان دلته راغلي چې مینا یې څارله او جاسوسي یې کوله، ځکه چې مینا په دې مشهوره ده چې باید د خدای کور ته ننوځي نو اوس تر څارنې لاندې ده چې ونه تښتي.

زه پوه شوم چې که ستاسې د کوټې د دروازې تر شا نه یم نو هغوی به دلته کېني او هغه خبرې به واوري چې په هغوی پورې اړوندې نه دي. نو ځکه زه دلته کېناستم چې نور مزاحمت ونه کړي.

کله چې دلته کېناستم له دې پرته چې ستاسې د خبرو د اورېدو نیت ولرم هغه مې واورېدې. خو څرنګه چې خبرې د ماشومتوب او رښتینې وې، نو ژړا راغله او ما خو درته وویل چې زړه مې نری دی ډېره ژر ژړا راځي.

نور په کاپتا په قهر نه شوم او مې ویل له دې کبله چې اوریدلي دي چې موږ څه ویلي نو ولاړ شه یو منګی راوړه. کاپتا وغوښتل وخت ضایع کړي ویې ویل څه ډول منګی غواړې ستر وي که کوچنی؟ رنګین وي که ساده؟ ومې ویل ته پوهېږې چې هر ډول منګی د دې کار لپاره ښه وي. په دې شرط چې ژر ولاړ شې او منګی راوړې ګني په لکړې به دې تللو ته مجبور کړم.

کاپتا وویل ما کولای شول چې سمدستي منګی راوړم خو له دې لامله مې ځنډ وکړ چې ته د فکر کولو لپاره فرصت پیدا کړې.

ځکه له یوې ښځې سره د منګي ماتول ډېر مهم کار دی او باید له غوراو فکر وروسته وشي.

خو ته چې ډېر ټینګار کوې چې له دې ښځې سره به منګی ماتوې، زه به ولاړ شم او منګی به راوړم ځکه چې ستا له امره سر غړونه نه شم کولای.

کاپتا ولاړ، یو منګي یې راوړ چې د کبانو بوی ترې لتېده او داسې ښکارېده چې کبان پکې اچول شوي وي.

منګی یې زما په مخکې کېښود او ما او مینا منګی له دواړو لاسټیو ونیو، پورته مو کړ، په ګډه مو پر ځمکه وواهه او منګی مات شو.

له دې وروسته چې منګی مات شو کاپتا پر ځمکه کېناست او د مینا پښه یې پر خپل

سرکښنوده او ویې ویل، له دې ورو سته ته زما خاونده یې، زما د بادار په شان پر ما امر کولای شې او ښایي تر سینوهه ډېر امرونه راباندې وکړې.

خو هیله کوم د غوسې پر وخت اېشېدلې اوبه را ونه شیندې او د تیټو کوریو بوټان پر پښو کړې چې کله ما پرې وهې نو سر مې مات نه شي او یا ونه پرسېږي.

زه به هروخت هماغه ډول چې له سینوهه سره وفادار یم له تا سره هم وفادار یم.

زه نه پوهېږم له دې سره سره چې ډنګره یې ولې له تا سره مې دلچسپي پیدا شوې او حیران په دې یم چې ولې مې بادار ته خپله خور کړې، ځکه چې که زه د بادار پر ځای وای هېڅکله مې داسې ډنګره ښځه نه کوله.

خو فکر کوم کله چې ما شومان راوړې چاغه به شې او زه درسره ژمنه کوم، همغه ډول چې له خپل بادار څخه لړه غلا کوم له تا به هم لړه غلا وکړم.

کاپتا چې کله خبرې کولې داسې اغېزمن شو چې ویې ژړل، مینا د هغه پر مخ او غاړې لاس تېر کړ او ویې ویل مه ژاړه.

ما کاپتا ته وویل چې د منګي مات کودوري بهر یوسي او ولاړ شي.

په دې شپه هم زه او مینا د نورو شپو په شان د یو بل تر څنګ ویده شو، خو ما ونه غوښتل داسې استفاده ترې وکړم، چې یو ورور یې له خپلې خور څخه کوي، ځکه پوهیدم چې مینا به ترې خوند وانه خلي او

ما هم له یو اړخیز خونده کرکه کوله.

پر بله ورځ مینا د تېرې ورځې غوندې د غوایانو په مخکې ونځېده او له کومې ناسمې پېښې سره مخامخ نه شوه خو یو ځوان هلک چې د نځېدا په حال کې یې د غوایي پر سر ورټوپ کړ چې د څاروي پر ښاکېني، ترې ولوېد او غوایي په خپلو ښکرنو وواژه.

کله چې ننداړچیانو دغه پېښه ولیده پاڅېدل او نارې یې کړې، زه پوه شوم چې هغوی دخپګان نه بلکې د خوشحالۍ نارې وهي.

غويي بې له هغه ځوانه لېرې کړ. بیا خلک د مړي پر شا وخوا راټول شول او ښځو د ځوان په وینو خپل لاسونه سره کړل.

ما اوریدل چې پخپلو کې یې سره ویل څو مره ښکلې ننداره وه. نارینه وو به ویل چې ډېره موده وشوه د نن په شان ننداره مو نه وه کتلې. بیا نارینه او ښځې خپلو کورنو ته ولاړل.

پر دغې شپې د بندر او ښار څراغونه تر نورو شپو ډېر روښانه ول، ځکه چې ښځې او مېړونه له یو بله لېرې له نورو سره په ساعت تېریو بوخت ول او په کرت کې دغه ډول ساعت تېري او تفریح روا ګڼل کېده. دغه تفریح یوازې د هغې ورځې د غوایانو د لوبې او د ځوان د وژل کېدا له امله نه وه، بلکې له دې کبله وه چې ټول نارینه او ښځې پوهېدل چې نن شپه یوه پېغله د خدای کور ته ورځي.

ما د نورو پر خلاف پر دې شپه ساعت تېری او تفریح نه شو کولای ځکه چې پوهېدم مینا پر دغې شپه په زرینی ګاډۍ کې سپرېږي او د خدای کور ته ورځي.

ملګري به یې پر روان تخت سپاره او یا پلي په هغې پسې روان وي او پر لاره به مستي او خوشحالي کوي.

له دې کبله چې زه پوهېدم چې باید د مینا له شا باید په هغې پسې ولاړ شم نو د هماغې ورځې له سهاره مې یو روان تخت کرایه کړی و.

کاپتا هم له دې امله چې له مینا سره یې علاقه درلوده وویل زه هم له تا سره ځم.

د ښار او د خدای د کور پر لاره له ما پرته ټول خوشحاله ول، زه ځکه خپه وم چې پوهېدم نوره به مینا ونه ګورم.

کله چې د خدای کور ته ورسېدو ټول غلي شول او زه ځیر شوم چې د سپوږمۍ په رڼا کې د خدای کور وګورم چې څه ډول دی.

ما د خدای په کور کې دهغه له دروازو پرته بل څه نه لیدل.

د برنزو دوه سترې او درنې دروازې یوه په بل پسې ولاړې وې.

تر دې وړاندې چې دروازې خلاصې کړي مینا یې د خدای کور ته نژدې یوه معبد ته بوتله او نورو راته وویل چې دغه معبد دخدای د کور د ساتونکو استوګنځای دی.

کله چې مینا کوټې ته ننوته نو جامې یې اغوستې وې، خو شیبه وروسته چې له هغه معبده راوته نو ګورم چې لوڅه ده جامې نه لري، خو د سر وېښتان یې د جالۍ په شان په یو سپین ټوکر کې تاو کړي ول.

مینا له لیرې ماته موسکۍ شوه خوزه پوه شوم چې دغه موسکا یې له جبره او زما د داډګېرنې لپاره ده. ګني مینا دومره خوشحاله نه و چې موسکۍ دې شي.

بله خبره دا چې له معبده د مینا تر راوتلو وروسته مې ولیدل، ستر کاهن چې د غوایي سر یې اغوستی او چاړه یې تر ملا تړلې وه، د مینا په څنګ کې روان دی.

د خلکو په خاموشۍ کې مینا او ستر کاهن د خدای د کور د روازې ته ورسېدل. د معبد ساتونکو هغه دروازه چې باید شلو کسانو خلاصه او پورې کړې وای خلاصه کړه او بیا یې دویمه دروازه هم خلاصه کړه.

هلته یوه ساتونکي یو روښانه مشال مینا ته ورکړ بیا مینا او ستر کاهن یوه اوږده دالان ته ننوتل او ساتونکو دواړه دروازې بندې کړې.

ددې منظرې کتلو او دخدای په کور کې د مینا ورک کېدلو دومره غمجن کړم چې پر پښو نه شوای درېدلای.

پر هغو وښو مې ګونډه ووهله چې د خدای د کور په مخکې شنه شوي ول، مخ مې پر وښو کېښود او له دې سره سره چې مینا راسره ژمنه کړې وه چې که د خدای له کوره راستنه شوه له ما سره به ژوند کوي خو زه پوهېدم چې هېڅکله به یې ونه ګورم.

تر هغې شېبې چې مینا په هغه کور کې ورکه شوې نه وه هیله مې وه چې وبه یې ګورم، خو کله چې مې ولیدل. برونزي دروازې ورپسې تړل شوې دي، نو پوه شوم چې باید ددې پیغلې د بیا لیدو هیله ونه کړم.

کاپتا زما په څنګ کې پر وښو ناست و او زګرویده، ځکه چې هغه هم احساس کاوه چې نور به مینا ونه ویني.

خو د مینا ملګرې چې له هغې سره راغلې وې، تر هغه وخته غلې وې چې کله د خدای د کور دروازه بنده شوه.

دوی د هغو کسانو په شان چې ناڅاپه لېوني شوي وي مشالونه ولګول، منګي یې خلاص کړل او د شرابو پر څښلو یې پیل وکړ.

کله چې ټول نشه شول نارینه او ښځې، د سپوږمۍ په رڼا کې نڅېدل او په دې نه شرمېدل چې د بدن لوڅ غړي یې چې بل څوک یې باید ونه ګوري نارینه و او ښځو ته ښکارېدل.

کله چې کاپتا ولیدل ټول نشه دي، دی هم ولاړ او یوه شېبه وروسته له یوه منګي شرابو سره راستون شو.

زه پوهېدم چې هغه دغه شراب له روان تخته راوړي دي ځکه چې موږ له ښاره روانېدو نو راته وویل شول چې د خدای په کور کې د خوړلو او څښلو لپاره څه شی نشته، موږ باید له ښاره خپل خوراک او څښاک یو سو.

کاپتا په ښار کې ځو منګي شراب او یوه اندازه خواړه اخیستي او په روان تخت کې یې اینبي ول.

کله چې یې منګی راوړ ماته یې وویل سینوهه! اوس زه هم ستا په اندازه خپه یم، ځکه چې ستا په شان احساس لرم چې نوره به دغه نجلی ونه ګورو، خوله دې کبله چې زه او ته دهغې د کتو لپاره کوم کار نه شو کولای نو غوره دا ده چې دواړه شراب وڅښو او خپل غم غلط کړو.

خو ما نه شوای څښلی او د هغو ښځو او نارینه وو په شان لپونتوب نه شم کولای چې خوشحالي او نڅا وکړم.

دکاپتا مخه مې هم ونه نیوله ځکه چې لږ شرابو هغه ته ګټه درلوده او هغه بوډا ورسره قوي کېږي.

مشالونه روښانه ول او سپوږمۍ ځلېده.

نارینه او ښځې بې له دې چې له چا وشرمېږي له مشالونو لېرې ګېډل او لږ لېرې یې له یو بل سره د خور او ورور په شان چلند کاوه.

ناڅاپه کاپتا وویل سینوهه!.. له دې کبله چې ما ډېر شراب نه دي څښلي سترګې مې تېروتنه نه کوي او ویلای شم چې د شرابو له امله خیالي شیان نه ګورم.

ما وویل کاپتا ته څه وایې؟

زما مریي وویل غواړم دا درته ووایم هغه سړی چې توره یې تر ملاوه او د غوایي سر یې اغوستی. له سره یې دوه ښکران راوتلي ول، له مینا سره یو ځای د خدای کور ته ننوت خو له دې پرته چې د خدای د کور دروازه خلاصه شي له هغه ځایه راوتلی دی چې دغه خبره فکر کولو ته اړتیا لري.

ما شاو خوا وکتل او ستر کاهن مې ولید چې د نورو په شان ګډېږي له کاپتا مې وپوښتل ته ډاډه یې چې هغه دخدای د کور له دروازې بهر شو. کاپتا وویل: کله چې تا سر په ځمکه اینبی و او زګروېدې، ژړل دې، ما یوه شېبه د خدای د کور له دروازې سترګې نه دي بېرته کړې. زه په دې تمه وم چې مینا به له دغو دروازو راووځي، خو ناڅاپه مې ولیدل چې د دغه کس زېړ ښکر د مشالونو په رڼا کې ځلېږي.

دخدای د کور دروازه نه ده خلاصه شوې نو له ځان سره مې وویل حتماً د خدای کور له دې دروازو پرته چې موږ یې ګورو بله لاره هم لري چې دغه سړی ترې روانی دی.

زه ولاړ شوم او د ستر کاهن پر لوري ولاړم، د هغه لاس مې ونیوه او ور ته مې وویل مینا چېرې ده ؟

ستر کاهن پر دې خبره داسې غوسه شو چې له خپل سر او مخه یې د غوا سر لېرې کړ ویې ویل، په دې وخت چې موږ په تفریح او ساعت تېرې بوخت یو، که ته د کرت یو او سپدونکی وای او له ما دې دغه پوښتنه کړې وای او مزاحمت دې کړی وای نو ما به امر کړی و . چې له لویو ډبرو دې د اختاپوټ خولې ته واچوي.

خو له دې کبله چې ته یو بهرنی یې او ددې ځای له رواجونو خبر نه یې ستا له سزا تېرېږم

ما ورته وویل مینا چېرته ده خواب راکړه، هغه دې چېرته بوتله ؟

ستر کاهن وویل ما مینا د خدای کورته دننه کړه او هغه مې د هغه کور په تیارې کې پرېښوده او بېر ته راستون شوم.

اوس دلته ګډا او خوشحالي کوم، خو ستا یې په مینا څه ؟او ولې د هغې پوښتنه کوې، ځکه چې ما دلته د مینا د راوستلو له امله ستا زیار جبران کړی و او تا ته مې مېلمستون ته ډالۍ درلېږلې وې.

ومې ویل اې ستره کاهنه !ته ولې د خدای له کوره راووتې خو مینا له هغه ځایه راونه وته ، مینا هم له هغې لارې چې ته ترې را وتلی یې بهر ته راتلای شوه؟

ستر کاهن وویل اې مصریه !ته ډېرې خبرې کوې او په هغو کارونو کې ګوتې وهې چې په تا پورې اړه نه لري

د وروستي ځل لپاره درته وایم چې له دې پوښتنو ګروېږنو تېر شه ګني اختاپوت ته به دې واچوم.

زه سخت غوسه شوم او ومې ویل دغه کار په ما پورې اړه لري او زه باید پوه شم چې مینا چیرته ده. څنګه له تالېرې شوه او هغه دې چیرته خوشې کړه چې ته ترې راستون شوې ..

خو په دې وخت کې کاپتا زما لاس ونیو او له ستر کاهنه یې لېرې کړم، ویې ویل اې زما غمجمنه باداره !ته لیونی شوی یې چې له دغه ښکرور سړي سره د ټولو سړیو او ښځو پر وړاندې جنګ کوې او د ټولو پام ځانته را اړوې.

بیا یې زما په غوږ کې وویل ته هم د دوی په شان ونڅېږه او خوشحالي وکړه.

ددې لپاره چې ستر کاهن غلط شي د نورو په شان د خلکو دې ټولي ته ننوځه او داسې کار وکړه چې نور ګمان وکړي ته په رښتیا خوشحاله یې.

ماورته وویل زه دغه کار نه کوم او په دروغو ځان خوشحاله نه ښییم.

زه نه غواړم د چا نظر هم راجلب کړم ،بلکې که دغه سړی راته ونه وایی چې مینا چیرته ده او څه ډول هغې ته رسېدای شم زه به یې د هغې او سپنیزې چړې پر یوه ګوزار مړ کړم چې په هاتي کې مې ترلاسه کړې ده. دغه چاړه دومره تېره ده چې کله د چا خېټې ته ننوځي تر قبضې پورې ننوځي.

کاپتا راته وویل غلی شه.... غلی شه.... راځه چې ولاړ شو او لږ شراب وڅکه

ځکه چې ستا سترګې په دې شپه کې لکه د کونګ غوندې ځلېږي او باید شراب وڅښې چې غوسه دې سړه شي.

که ته موافقه وکړې چې لږ وڅښې زه به درته ووایم چې له کومې لارې مینا ته رسېدای شې.

ځکه چې د دغه ښکرور سړي د وتلو لاره مې پیدا کړې ده.

کاپتا زه د نخېدونکو ښځو او سړیو له ټولي لېرې کړم او پر ځمکه یې پر وښو کېنولم.

لږ شراب یې راباندې وڅښل او ما احساس وکړ چې نور ویښ نه شم پاتې کېدای باید ویده شم. ځکه چې دغه خوب عادي نه و، او پوه شوم چې زما مریي زما په شرابو کې تریاک اچولي ول او د بابل د پېښې غچ یې راڅخه اخیستی دی.

خو که په دې شپه کاپتا زما په شرابو کې اپیم نه وای اچولي او پر ما یې نه وای خوړلي ما به ستر کاهن وژلی و ، د کرت او سېدونکو به اختاپوت ته اچولی وم او یا به یې په بل ډول وژلی وم خو په دې شپه کاپتا زما ژوند وژغوره .

کله چې را ویښ شوم ګورم چې ورځ شوې ده .لمر راختلی دی او زه پر وښو پروت یم.

سر مې رااوچت کړ شاوخوا مې وکتل.و مې لیدل چې نارینه او ښځې لوڅ لغړ پر وښو ویده شوي ځکه چې تېره شپه تر سهاره د شرابو په څښلو او ګډېدا اخته ول او ستومانی له پښو غورځولي ول.

له دې وروسته چې لمر راوخوت تودوخې یې نارینه او ښځې له خوبه پاڅول.

ښځو خپلې زلفې منظمې کړې او ټولې د سمندر پر لوري ولاړې چې ځانونه ووینځي.

خو له دې کبله چې دوی پخپلو کورونو کې په ګرمو اوبو د ځان وینځلو عادت درلود نو

چې د سمندر اوبو ته به یې پښې نږدې کړې بېرته بېرته به ستنېدې او په سرو اوبو یې ځانونه نه شو ای وینځلای.

له دې وروسته چې ښځو د یو بل په مرسته ځانونه سینګار کړل او منظمې شوې پوښتنه یې وکړه چې څوک د مینا په تمه پاتې کېږي او څوک ښار ته ستنېږي؟

ځینو ښځو وویل ښار ته ستنېږو او روانې شوې خو یوې ډلې چې د میناهمزولې او ځوانې وې وویل موږ به په تمه پاتې شو چې هغه را ستنه شي.

هره پېغله چې به په تمه پاتې شوه ویل به یې کوم سړی چمتو دی چې ایسار شي؟ او یو سړی به پخپله خوښه ورسره پاتې شو. چې هغه ښځه تنها نه وي.

زه په سر کې پوه نه شوم چې ولې هره ښځه د پاتې کېدا لپاره یوه نارینه ته بلنه ورکوي. خو وروسته متوجه شوم چې کله ښځې په نارینه وو کې یو د پاتې کېدا لپاره ونه بولي تول نارینه به ښار ته ستانه شي او ښځې به یوازې پاتې شي.

په هغو هېوادونو کې چې تر هغه وخته ما لیدلي ول یوازې کرت داسې و، چې ښځو به ددې لپاره چې نارینه د ځان پر لوري جذب کړي له دغې لارې کار اخیست.

د غوایانو د لوبو په ډګر کې هم متوجه شوم چې نارینه او ښځې له دې سره سره چې لوخ د غوایانو په مخکې ګډېږي خو خلکو به ورته دومره توجه نه کوله او د هغوی هیجان به ډېر د لوبې له امله و.

له دې سره سره چې ښکلې پیغلې او ځوانان به د کتلو وړ ول، خو د نورو هېوادونو په شان نه ول. علت یې هم دا و، چې په کرت کې نارینه او ښځې له یو بل سره په خملاستو کې ازاد دي.

ستر کاهن په هغو کسانو کې شامل و چې باید ښار ته تللی وای، ما ترې پوښتنه وکړه چې ایا زه دا اجازه لرم چې دلته پاتې شم. تر هغه چې مینا د خدای له کوره راستنه شي.

ستر کاهن وویل هېڅوک دلته ستا د پاتې کېدا مخه نه نیسي خو ته بې ځایه ایسارېږې. ځکه تر اوسه داسې نه دي شوي، چې څوک د خدای کورته ولاړ شي او له هغه ځایه بېرته راستانه شوی وي.

ما ځان کمه عقله وښود او مې ویل اې ستره کاهنه! زه د مینا له ستنېدا سره دلچسپي نه لرم او نه غواړم چې هغه وګورم. بلکې دا یوه پلمه ده، ځکه زه ددې لپاره دلته پاتې کېږم چې له دغو بېساري ښایسته ښځو سره مستي وکړم. ځکه چې دا د کرت ځمکه او اسمان

دی چې دغه ډول ښځې رامنځته کولی شي.

بله خبره دا چې که مې ښځا تاته سپکاوی کړی وي ښښنه غواړم، ځکه چې ښځا نشه وم او نه پوهېدم چې څه وایم او څه کوم. یا له چاسره خبرې کوم، خو اوس چې په هوش کې یم پوهېږم چې ښځګانی کار مې ډېر ناسم او ناخوښ و.

دغو خبرو پر لوی کاهن اغېز وکړ او خپل لاس یې زما پر سر کېښود، موسکی شو او ویې ویل ډېر ښه.

اوس چې ته غواړې له ښځو سره ساعت تېر کړې همدلته پاتې شه او زه به دې مخه ونه نیسم خو پام کوه چې زموږ ښځې بارداره نه شي، ځکه چې ته یو بهرنی یې او ښه نه ده چې زموږ ښځې بلاربې کړې. اوس نو دومره انتظار وباسه چې مینا راستنه شي.

ومې ویل اې ستره کاهنه! زه د ښځو په اړه بې تجربې نه یم، ددې لپاره چې په بابل او سوریې کې مې لیدلي چې باکرې نجونې ددې لپاره چې جیز برابر کړي څه ډول معبد ته ځي؟

ما د ساده ګانو غوندې خبرې کولې چې لوي کاهن فکر وکړي، زه ډېر کم عقله او احمق یم زما هدف هم همدا و او غوښتل مې چې هغه ما ساده سړی وبولي چې ما له هغه ځایه لېرې نه کړي.

له دې سره سره چې ستر کاهن ښار ته ستون شو خو ما داسې احساس وکړ چې د معبد ساتونکو ته یې ویلي چې ما تر نظر لاندې وساتي.

زه داسې فکر کوم چې ښځو ته یې هم اشاره وکړه چې له ما سره تفریح او ساعت تېري وکړي، ځکه چې کله کاهن ولاړ ځینې ښځې پر ما را چاپېره شولې او ماته یې وویل چې له دې ځایه لیرې شو د بوټو منځ او ځنګل ته لاړ شو او هلته وخورو او وڅښو.

ما د هغوی بلنه ومنله او د ځنګل منځ ته ولاړو، هلته پوه شوم چې د کرت ښځې څومره سپین سترګې او بې شرمه دي. ځکه له ما یې هېڅ حیا نه کېده، داسې کارونه یې کول چې په طبس کې د عمومي ځایونو ښځو هم دغه کارونه په ډاګه نه کول.

په داسې حال کې چې زه پوهېدم دغه ښځې چې زه یې دغه ځنګل ته راوستی یم د کرت خانداني او وتلې ښځې دي.

کله چې ښځو ډېر په تکلیف کړم او ما نیت نه درلود چې له هغوی سره تفریح وکړم ځان مې نشه واچاوه او ځان مې په خوب وینو.

ښځو په کرکې سره زه خوشې کړم او ویې ویل. دغه بهرنی وحشي ځناور دی او ګني زموږ په اړه یې دومره بې پروایي نه کوله.

کاپتا راغی او زه یې له ځنګله را وایستم او ویې ویل چې د شرابو زغم نه لرې ولې د هر ځنبې چې له پښو دې وغورځوي.

کله چې ښځو زما مریی او د هغه غټه خېټه ولیده توکې او خندا ګانې یې پیل کړې او هغه ته نژدې شوې.

له دې سره سره چې زما مریی د هر بدرنګه او په یوه سترګه ړوند و خو له دې کبله چې بهرنی و، نو د ښځو د کنجکاوۍ حس یې تحریک کړ، ځکه په ټولو هېوادونو کې کله چې یو بهرنی ګوري نو خلک لټه کوي چې هغه وپېژني.

ښځو زما مریی ځنګل ته بوت.

زه چې پوهېدم ممکنه ده، دلته د هرې مودې لپاره ایسار شم نو د خپل روان تخت مزدوران مې ښار ته ولېږل چې دوډۍ او شراب راوړي، په تېره بیا شراب دې د هر راوړي چې هم یې په خپله وځښي او هم موږ ترې استفاده وکړو.

په دغې ورځ هلته د موجودو کسانو وخت په خوراک، ځښاک او ساعت تېرۍ تېر شو او زه متوجه شوم چې له ښځو سره له خملاستو هم ستړي شوي دي، ځکه کله چې تفریح د قوانینو په چوکاټ کې نه وي له کار او ژوند ه زیات سړی ستومانه او ستړی کوي.

بله شپه نارینه او ښځو په نڅا او سندرو ویلو تېره کړه او ما تر سهاره د هغوی د خنداګانو او نارو غږونه اورېدل.

کله چې ورځ شوه ټول له هرې ستومانۍ څخه ویده شول او کله چې را ویښ شول ځینې یې ښار ته ستانه شول. یوازې هغه کسان پاتې شول چې لا پر تفریح نه و ماړه شوي.

خو دغه کسان هم په دریمه ورځ ښار ته ستانه شول او ځینې پکې له ډېرو شرابو او څښاتو او بېخوبۍ له امله پر لارې نه شو تللای ما خپل روان تخت هغوی ته پرېښود چې ښار ته یې بوځي او د خپل روان تخت لېږدونکي مې هم رخصت کړل، ورته ومې ویل، روان تخت ته اړتیا نه لرم.

له دویمې ورځې وروسته چې زما د روان تخت لېږدونکو شراب او خواړه د هر راوړي ول ما په شوا روز کې دوه ځله د معبد ساتونکو ته دوډۍ ورکوله چې ملګري یې کړم.

پر دریمه ورځ چې ټول ولاړل ساتونکي هلته زما پر ایسارېدو حیران شول.

دوی له دې کبله حیران ول چې ټول پوهېږي یوه نجلۍ هم تر او سه پورې د خدای له کوره نه ده راستنه شوې.

هغوی پوهېدل چې د کرت ټول او سېدونکي له دې خبرې خبر دي، نو د هغې نجلۍ په تمه نه پاتې کېږي چې د خدای کور ته ننوتې وي، دوی ټول بېرته ښار ته ستنېږي. خو له دې کبله چې زه یو بهرنی وم تصور یې کاوه چې د هغوی له دودونو او رواجونو بې خبره یم. له همدې امله د نورو تر تګه وروسته زه هلته پاتې شوم.

څلرويشتم څپرکی

له خپل مريي سره مرموز کورته ننوتم

کله چې شپه شوه د شرابو دوه ستر منګي چې اپيم مې پکې حل کړي و، له ځان سره معبد ته يوړل او کله چې ساتونکو د شرابو منګي وليدل خوشحاله او پرې راټول شول.

دوی د شرابو څښل پيل کړل، زه له معبده ليرې شوم او کاپتا مې څنګ ته کړ او ورته مې وويل خدايانو غوښتي دي چې زه او ته له يوه بله بېل شو څکه چې مينا د خدای له کوره راستنه شوې نه ده، بايد زه ولاړ شم، هغه پيدا کړم او دخدای له کوره يې راستنه کړم.

له دې کبله چې د خدای له کوره تر اوسه پورې څوک نه دي راستانه شوي، نو زه هم چې دخدای له کوره د مينا د راوستو لپاره ځم که بېرته را ستون نه شوم ته ښارته ولاړ شه او زما د نه ستون لپاره چې کومه پلمه کولای شې پيدا يې کړه.

زه پوهېږم ته د پلمو په لټولو او د دروغو په ويلو کې ډېر استاد يې او خلک قانع کولای شې، مثلاً ووايه چې زه له غره د اختاپوت خولې ته ولوېدم او ويې خوړم او يا ووايه چې په سمندر کې ډوب شوم او اوبو زما جنازه يوړه.

دغسې نورې پلمې هم شته چې ته يې کولای شې او ما ستا لپاره د متې خاورې يوه لوحه ليکلې ده او په خپل مهر سره مې مهر کړې ده. کله چې ازمير ته ورسېدې له سوداګرو زما سره او سپين اخيستلای شې او يا هغه په خپل نوم وکاروه.

ته دا واک هم لرې چې په ازمير کې زما کور خرڅ کړې او له تر لاسه شويو سرو او سپينو سره مصر ته ستون شه.

که پوهېږې چې مصرته د ستنېدا له امله دې په دې تور نيسي چې تښتېدلی مريی يې نو په ازمير کې پاتې شه او زما د سرو او سپينو په ګټه چې له ما څخه تاته رسېږي ارام ژوندو کړه.

ته زما د جنازې د موميايي کولو غم هم مه کوه، څکه که مينا مې پيدا نه کړای شوه په لوديزې نړۍ کې ژوند راته اهميت نه لري چې جنازه مې موميايي او پاتې شي.

کاپتا له دې سره سره چې تا ډېرې خبرې کولې او يو سپين سترګی سړی يې خو پر ما ګران يې او که کله مې په لکړه سزا درکړې او وهلی مې يې د خير لپاره و، ګنه يې تاته رسېدلې، ماغو ښتل ته باادبه شې، خو بیاله دې امله خواشینی یم چې په لکړه مې پر ملا او اوږو وهلی يې.

کاپتا لږ غلی شو او ويې ويل: زما باداره! له دې سره سره چې ستا د لکړو ګوزارونه کله کله ډېر درانه او سخت ول خو له تا سره کينه نه لرم، ځکه همغه ډول چې تا وویل د خير او زما د ښېګنې لپاره ما وهې. ما به کتل چې زه دې وهلم خو ديوه ملګري په شان دې راسره چلند کاوه او پخپلو کارونو کې زما له نظريو استفاده کوې.

په دې ډول چې ډېر خله به مې دا احساس نه کاوه چې ستا مریی یم، بلکې ته مې خپل ملګری بللې.

زه به هغه وخت پوهېدم چې ستا مریی یم چې ستا د لکړې ګوزار به مې وخوړ.

زه ستا مریی یم او خدایانو د مريي او بادار ترمنځ توپير پيدا کړی. اوس ګورم چې د خدای له کوره د مينا د راوستو نيت لرې او غواړې د خدای کور ته ولاړ شې، خو دغه مينا چې ته يې په لټون پسې ځې، زما آغلې هم ده او خپله پښه يې زما په سر ایښې وه.

زه هم باید ستا په شان د هغې لټون وکړم او که مينا زما باداره نه وای او ما حتی د هغې د پيدا کولو دنده هم نه درلودای بیامې هم دا اجازه نه درکوله چې ته يوازې دې کور ته ننوځې، ځکه دخدای کور ډېر تیاره دی.

په هغه تیاره ځای کې ته يوه نژدې ملګري او زړه سواند مريي ته اړتيا لرې.

ماوویل کاپتا لومړی خل دی چې زه ګورم له ژړا او زاريو پرته خبرې کوې او ستا خبرې هم راته دهوښیارانو غوندې ښکاري.

باید زه يوازې دخدای کور ته ولاړ نه شم، ځکه هلته به په تیارو کې لاره ورکه کړم.

خو له دې کبله چې ډېر باور لرم دخدای له کوره به ژوندی ستون نه شم غوره داده چې يو کس ووژل شي نه دوه.

کاپتا وویل سینوهه! که تا ما وشړې بیا هم زه له تاسره ځم او اجازه نه درکوم چې يوازې د خدای کور ته ولاړ شې.

هرڅه چې وي زه بوډا يم او تر تا مې تجربه ډېره ده نو په داسې شیانو پوهېږم چې که څه هم تا په دارالحیات کې تحصیل کړی خو بیا هم په هغو شیانو نه پوهېږې.

خو په دې هم پوه شه چې زه له تياري ډار يږم او پر مشال سربېره اجازه راکړه چې يو منګی شراب هم له ځان سره د خدای کورته يوسم چې کله وډار شم لږ به وڅښم.

ومې ويل ډېر ښه.

کاپتا ! هرڅه چې غواړې ويې کړه او له دې کبله چې ساتونکو ته په ورکړل شويو شرابو کې مې اپيم اچولي دي، اوس يې اغيز جوت دی ، هغوی ويده شوي نو غوره ده چې ځنډ ونه کړو او د خدای کور ته ننوځو.

کله چې معبد ته ننوتو ومې ليدل چې ټول ساتونکي ويده شوي ، موږ لږ سکروټې او څو مشالونه واخيستل او د خدای د کور د کوچنۍ دروازې کيلي (کونجي) مو هم واخيسته ،ځکه چې کاپتا پوهېده د خدای کور کوچنۍ دروازه هم لري

ده ليدلي ول چې دې کورته د مينا د ننوتو پر شپه ستر کاهن له دې دروازې وتلی و کونجي مو واخيسته، روان شو او بيا مې کوچنۍ دروازه پرانستله ،دخدای کورته ننوتو ما دورازه بنده کړه خو کيلي (کونجي)راسره وه.

کله چې دروازه بنده شوه کاپتا له ډاره رېږدېده او ويې ويل باداره ژر مشال روښانه کړه، ځکه چې دلته دومره تياره ده چې انسان پکې له ډاره رېږدي.

ما له ځان سره سکروټه وړې وه، هغې ته مې ورپوکړل او مشال مې روښانه کړ.

کله چې مې مشال روښانه کړنو ومو ليدل چې په يوه لوی دالان کې يو چې لس لارې ترې بېلې شوې دي او بېلابېلو خواووته تللې دي

ماچې دغه دالانونه وليدل نو حيران نه شوم ځکه اورېدلي مې ول، چې د کرت ټاپو خدای په داسې کور کې ژوند کوي چې ډېرې لارې لري او د(لبيرنټ)په شان دي *(لبيرنټ په مجازي معنی کې هغه تل خونه وي چې سړی څومره پکې ورانديځي نو له نويو څلور لاروسره مخامېږي چې بالاخره سړی پکې ورکېږي د انسان د غوږ په داخلي برخه کې هم يو ځای دی چې لبيرنټ يې بولي ځکه چې تاو راتاو دی ژباړن)*

ما کاپتاته وويل بايد دلته ايسار نه شو او حرکت وکړو، زه خو وايم چې پر دغې لارې ولاړ شو.

کاپتا دالان ته ځير شو او ويې ويل په دې دالان کې تګ سخت نه دی خو بايد داسې کار وکړو چې وکړای شو بيرته ستانه شو.

ومې کتل چې د ستري کڅوړې له منځه يې چې پر اوږه يې وه او د شرابو منګی يې

پکې ايښي و، يوه کلاوه کلک تار را وايست او يو سر يې په هغه لرګي پورې غوټه کړ چې په دېوال کې لګېدلی و. ما وويل کاپټا په دې تار څه کوې؟

کاپټا وويل دغه تار زموږ د راستنېدا لپاره پکار ېږي، ځکه چې که هغه تعقيب کړو بېرته همدې ځای ته راستنېدای شو.

که څه هم د بېرته ستنېدا لپاره د کاپټا وسيله ډېر ساده وه، خو ما په يوازې سر هغه هم نه شوای ترلاسه کولای او ومې ويل کاپټا! تا ډېر ښه فکر وکړ. وروسته روان شوو، چې څومره وړاندې تلو کاپټا د تار کلاوه خلاصوله، بيا له هر دهلېزه وروسته يو نوي دالان ته رسېدو او کله چې به مو کچ کړ بل دالان ته رسېدو يو وخت کاپټا سر اوچت کړ او فضايې بوی کړه ويې ويل سينوهه! دغه بوی احساسوې؟

ما هم فضا بوی کړه او د طبس په ښار کې د مړيو د کور په شان و، چې هلته مړي موميايي کوي.

کاپټا چې رنګ يې له ډاره تت شوی و، يو غړپ شراب وڅښل او زما په اشارې سره بيرته روان شو.

ناڅاپه مو پښه پر يوه شي ولګېده او تيټ شوم ګورم چې د يوې ښځې سر دی خو سر د وخت په تېرېدا سره بوی کاوه او د ورستېدا په حال کې دی.

کله چې کاپټا دغه سر وليد ويې ژړل، ځکه زه او هغه پوه شوو چې مينا هم له همدې برخليک سره مخامخ شوې ده او هغه يې وژلې يا به يې ووژني، خو په هر صورت موږ نه شو کولای هغه ژوندۍ تر لاسه کړو.

له دې سره سره چې هيله مې نه کوله چې مينا به ژوندۍ وګورو، خو کاپټا ته مې وويل راځه چې نور هم ولاړ شو.

هغه همغسې د تار کلاوه خلاصوله او موږ مخکې تلو. يو وخت مې وکتل چې کاپټا ودرېد او په حيرانو او ترهېدلو سترګو يې ځمکې ته کتل.

ما هم ځمکې ته وکتل او ومې ليدل چې د غوايې خوشايې پر ځمکه پراته دي، خو دومره لوی دي چې سړی ډاروي.

ما وويل کاپټا ګورې دغه فضله څومره ډېر دي، ايا دا خبره منلی شو چې دومره لوی غويي دې موجود وي؟

کاپټا وويل نه باداره! دغسې غويي نشته ځکه که دومره لوی غويي موجود وای چې

دومره فضله وکړي نو په دغو تنګو لاروکې به څنګه تېرېده؟

ومې ويل ستا په باور دغه فضله د څه ډول حيوان دي؟

کاپتا وويل فکر کوم دا به د يو لوی مار غايطه مواد وي، ځکه چې له سترو مارانو پرته بل حيوان دومره غايطه مودا نه لري.

له دې وروسته زما مريي يو غوړپ شراب وڅښل او ويې ويل خدايان دې موږ وساتي، ددې کار پايله به څه وي؟

خو ما اټکل کاوه چې پايله به څه وي، ځکه کله چې يو لوی مار په دغو غارونو او لارو کې وي، مينا به ژوندۍ نه وي او ښکلې پېغله د مار خوراک شوې ده.

کله چې لوی کاهن دغه نجلۍ د کرت د خدای کور ته دننه کړه، دې ته په پام سره چې پوهېدم په هره مياشت کې يوه نجلۍ د کرت د خدای کور ته ننباسي، نو فکر مې وکړ چې د ستر کاهن يا بل هغه چا مقصد چې په دې کور کې ژوند کوي دا دی، چې له هغې نجلۍ سره څملي او بيا هغه له منځه يوسي.

خو دوه ټکي داسې ول چې نه يې پرېښودل زما دغه فکر ژور او پياوړی شي.

يو دا چې يوازې يې نجونې د خدای کور ته نه بېولې او ځينې وخت يې هلکان هم ور وستل او که د کرت خدای يوازې د معشوقې او سکس په فکر کې وای نو هلکان به يې نه ور وستل.

بل ټکی دا چې په کرت کې د نارينه وو او ښځو اړيکي دومره ازاد دي چې ستر کاهن يا د کرت خدای له ځوانې نجلۍ سره د څملاستو لپاره اړ نه و، چې هغه تياره کور ته بوځي او بيا يې له منځه يوسي.

له همدې امله مې فکر وکړ چې د خدای کور ته د مينا دننه کول له عشق او سکس پرته بل دليل لري او ستر کاهن نه غواړي له دغو نجونو سره څملي.

هر څومره چې وړاندې تلو هغه بوی چې موږ احساس کړی و، نور هم سختېده او نور نو د زغملو نه و.

داسې ښکارېده چې د انسانانو او حيواناتو سلګونو مړي خراب شوي دي او دغه سخت بوی يې رامنځته کړی دی.

يو وخت هغه لاره چې موږ د مشال په رڼا کې ترې تېرېدو روښانه شوه او ما وکتل چې له بهره ورته رڼا راځي.

څومره چې وړاندې تلو لاره روښانه کېده تر هغه د غار بلې خولې ته ورسېدو او سترګې مو پر شنه سمندر ولګېدې، په ساحل کې د سمندر د څپو غږ واورېدل شو، ګورم چې د اوبو پر سر د ژيو يو کتاريو په بل پسې تر سترګو کېږي.

موږ وليدل چې دا ژي د يوه ستر مار د بدن راوتلې برخې دي چې مړ شوی، جسد يې بوين شوی او سر يې تراوبو لاندې نه ليدل کېږي.

هغه وخت زه او کاپتا پوه شوو چې د کرت د خدای د وژل کېدا اوازه سمه ده او هغه ستر مار ډېره موده کېږي چې مړ شوی دی.

ځکه که ډېره موده نه وای وتلې جسد يې بوی نه کاوه، نو همدا د کرت د خلکو خدای و چې هغه يې د خلکو له نظره پټ ساته او هره مياشت يې يوه باکره پېغله او يا ځوان چې لا له کومې ښځې سره نه وي څملاستلی دغه تياره دهليز ته راولي چې دغه ځناور يې وخوري او هره مياشت يو انسان ددغه مار د خوړولو لپاره کفايت کاوه.

پېغلې او ځوانان په تيارې کې ناڅاپه د مار تر ستوني تېرېدل او تر دې وړاندې چې پوه شي څه وربانده شوي دمارخيټې ته تلل.

له دې کبله چې په وچه کې دغه ډول ځناور ژوند نه شي کولای طبيعي خبره ده چې په سمندر کې يې ژوند کاوه.

دغه مار د اوبو د څپو او يا کوم علت له کبله د کرت د ټاپو ساحل ته راغلی او د کرت خرافاتيانو په دې خيال چې هغه د سمندرونو خدای دی، پر دغه حيوان لارې بندې کړې چې تل په کرت کې پاتې شي.

دوی بيا د دغه مار د حرکت لپاره دغه کړې وړې لارې جوړې کړې دي، هره مياشت به يې يو هلک او يا يوه نجلۍ وروستل چې له لوږې مړ نه شي او له خپل ځايه د وتلو فکر ونه کړي.

خو کله چې مار مړ شو مجبوره شول دا سې وښيي چې هغه ژوندی دی او همغسې يې يوه نجلۍ او يا هلک دې کور ته راوستل.

خو له دې کبله چې مار مړ شوی او نور ژوندی نه دی چې هغه ځوانان وخوري، نو بايد پوه شو چې پر مينا يې څه کړي دي او له دې وروسته چې هغه دې کور ته ننوته هغه چېرته بېول شوې.

زه چې د مينا له پيدا کولو نهيلی شوی وم، هغې ته مې نارې کولې او زما غږونو په

د هلیزونو کې انګازې کولې، تر دې پورې چې کاپتا په ګوته ځمکه راوښوده او وې ویل وګوره! ما پر ځمکه د وینې څاځکي ولیدل چې وچې شوې دي او د غه څاځکي د سمندر پر لور غځېدلي و.

کاپتا وویل ګورې د غه وینې د اوبو پر لور تللې نو غوره ده چې ورپسې ورشو.

کله چې د اوبو غاړې ته ورسیدو ما وکتل چې د مینا مړی د سمندر پر غاړه په اوبو کې پروت دی.

اوبه رنې وې، مړی یې ښکارېده، یو شمېر سمندري چنګاښان یې پر مړي راتاو شوي ول او غوښې یې خوړې.

ما چیغې کړې، په ګونډو شوم او که کاپتا نه وای زه هم له مینا سره یو ځای کېدم.

خو له دې کبله چې کاپتا متوجه شو چې ورځ شوې او ښایي ساتونکي یې د اپیمو له امله له خوبه راویښ شي، زه یې د هغه تار په وسیله چې غځولی یې و د کرت د خدای له کوره وایستلم.

چې راووتم د معبد پر لوري ولاړم، ومې لیدل د معبد ساتونکي چې تېره شپه په شرابو کې د ګډو اپیمو د خوړلو له امله ویده شوي ول همغسې ویده دي.

له دې پرته چې د خدای د کور په څنګ کې دمه وکړو کاپتا زه ښار ته بوتلم خو زه داسې بېخوده وم چې په لاره کې د نشیانو غوندې روان وم.

کاپتا خلکو ته ویل چې زما د مستۍ علت دا دی چې د مینا د راستنېدا په انتظار کې مې ډېر شراب څښلي او تر نورو ډېر د کرت د خدای د کور پر وراندې ایسار شوي و.

د غه پلمه هر چا منله، ددې لپاره چې پوهېدل زه بهرنی یم او نه پوهېږم چې هېڅوک د خدای له کوره نه دي راستانه شوي.

له دې وروسته چې مېلمستون ته راستانه شوو ما له غوسې او ډېرې نهیلۍ څخه ډېر شراب وڅښل او ویده شوم.

کله چې له اوږده خوبه راپاڅېدم متوجه شوم پر لوی کاهن چې مینا یې د خدای کور ته ننه ایستلې او بیا یې وژلې وه په غوسه نه یم.(زه پوهېدم چې په هغه وخت کې له دغه کاهنه پرته بل څوک هلته نه و، چې مینا یې وژلې وي).

ستر کاهن مجبور و چې د پخوا په شان وښیي خدای ژوندی دی او باید ځوانان او پېغلې ورولي چې خپل پېغلتوب هغه ته ډالۍ کړي.

زما غوسه د کرت د خلکو دود او د ستور ته راتله، چې ولې ځوانان او پيغلې دغه ستر مار ته وراچوي.

زړه مې غوښتل چې پاځېږم او د کرت په واټونو کې وګرځم، خلکو ته ووايم اې احمقانو! دغه خدای چې تاسې يې عبادت کوئ يو مار و چې له څه مودې راهيسې مړی شوی او تاسې بايد له دې وروسته اجازه ورنه کړئ چې ځوانان او پيغلې مو د خدای کور ته بوځي ځکه چې هغوی وژني.

دوی يې د دې لپاره وژني چې بېرته د خدای له کوره راستانه نه شي.

خو متوجه شوم چې د حقيقت بيانول ډېر سخت دي او خلک چمتو نه دي چې حقيقتونه واوري ان که د هغوی په ګټه هم وي.

د خلکو عقل له خرافاتو او چټياتو سره داسې روږدی شوی و، چې هره چټې نظريه مني خو يو عقلي حقيقت نه مني.

تر دې ور ها خوا که زه خلک دغې تيارې کوټې ته بوځم او د ستر مار مړی ور وښيم نو هغوی به ما ووژني، او که خلک ما ونه وژني د کرت د دين خادمان او ستر کاهن چې له دې خرافاتو ډېره ګټه اخلي ما له منځه وړي.

ځان مې په دې ډاډه کاوه چې که د کرت د خلکو دين حقيقي وي، نو له دې کبله چې د کرت خدای مړ شوی، ډېر ژر به د کرت د خلکو قدرت او نېکمرغي له منځه ولاړه شي او يوه طبيعي بلا يا د نورو ملتونو حمله به کرت تباه کړي.

د کرت په کوڅو او واټونو کې به وينې وبهېږي او سلګونه بېړۍ به چې د کرت په بندرکې يې لنګر اچولی ډوبې شي.

له دې وروسته به يو وحشي ملت چې پر کرت يې حمله کړې ده د ځايي خلکو تاټوبی ونيسي او وحشيان چې له ښکلو حمامونو او تشنابونو استفاده نه شي کولای نو هغه به له منځه يوسي او د ځينو ښارونو چټلي به ټول ځايونه ونيسي.

بيا مې له ځانه سره ووېل د کرت خدای په ما پورې اړه نه لري ځکه چې زه په دې ښار کې پردی يم او بايد ترې ولاړ شم.

زما او د مينا برخليک هم لکه چې د بابل ستور پېژاندي وايي د ستورو له لوري معلوم شوی، ځکه چې د ټولو کسانو برخليک ستوري ټاکي او له قضا او قدر سره زموږ جنګ د ازل برخه نه شي بدلولای.

ددې لپاره چې بېرته ویده شم. له کاپتا مې شراب وغوښتل، خو مریې مې د شرابو پر ځای ډوډۍ راوړه، ما ورته وویل شراب غواړم، ډوډۍ نه، او که ماته شراب رانه وړې هڅوکي به دې په لکړې مات کړم. کاپتا مجبوره شو چې ولاړ شي او ماته شراب راوړي

له هغه وروسته چې به مې شراب څښل ارامېدم او کله چې به مې په شرابو کې افراط وکړ شیان به راته دوه- دوه ښکارېدل، ظاهراً به مې همداسې فکر کاوه باور مې نه درلود چې داسې دې وي.

یوه ورځ مې وغوښتل په دې اړه له کاپتا سره خبرې وکړم او هغه ته ووایم چې هر حقیقت همداسې دی.

انسان چې حقیقتویني، د هغه په شتون کې شک نه کوي، په داسې حال کې چې پوهېږي هغه څه چې دی یې ویني یو مجاز دی.

خو کاپتا حاضر نه و، چې په دې اړه له ما سره خبرې وکړي

ماته یې وویل سینوهه! ته د ډېرو شرابو د څښلو زور نه لرې او زه ډارېږم چې مړ به شې، بیا به زه په دې پردي وطن کې څه کوم؟ ستا مړی به څنګه طبس ته یوسم، څنګه به یې دارالممات ته وسپارم او ورته ووایم چې ستا مړی مومیایي کړي.

له دې سره سره چې کاپتا زه د ډېرو شرابو له څښلو منع کولم، خو اوس پوهېږم چې که په هغه وخت کې لیونی شوی نه وم او یا مې د لوی کاهن د وژلو تابیا ونه کړه، له دې امله و چې ډېرو شرابو زه سست او پرکاله کولم چې له هغه وروسته مې غوښتل ویده شم.

که شراب نه وای نو له دې کبله چې تل مې د مینا په هکله فکر کاوه یا به لیونی شوی وم یا داچې د ستر کاهن د وژلو فکر مې کاوه او په دې کې به نو زه وژل کېدم.

څو ځله مې کاپتا ته وویل چې ولاړ شي او لوی کاهن هغه مېلمستون ته راولي چې موږ پکې دیره وو، خو هر ځل به زما مریبه له دې امره سرغړاوه او بیا به پوه شوم چې زما لکړه او وسپنیزه چاړه یې پټه کړې ده، چې هغه ژوبل یا مړ نه کړم او یا د ځان وژنې فکر ونه کړم.

یوه ورځ له خوبه راپاځېدم ګورم چې کاپتا د کوټې په کونج کې ناست دی او ژاړي.

د شرابو منګی مې را واخیست، یو غړپ مې ترې وکړ او ومې ویل ولې ژاړې؟

ما له څه مودې راهیسې له کاپتا سره خبرې نه کولې، ځکه د هغه له غمجنې څېرې مې کرکه کوله او نه مې غوښتل چې غږ یې واورم. خو په دې ورځ، چې هغه وژړل ومې غوښتل پوښتنه وکړم چې ولې ژاړي.

کاپتا وويل، يوه بېړۍ له بندر څخه سوريې ته ځي او دا وروستۍ بېړۍ ده چې له دې ځايه سوريې ته ځي.

له دې وروسته د سختو توپانونو له امله په ژمي کې تر راتلونکي کاله بله بېړۍ سوريې ته نه ځي.

ناري مې کړې ورځه او بندر ته لاړ شه، په دې بېړۍ کې سپور شه او ما د خپل منحوس وجود له شره خلاص کړه، زه نور نه غواړم تا ووينم.

کاپتا وويل له دې سره سره چې اتکل کوم له دې خبرې وروسته به مې هډوکي مات کړې، خو بيا هم درته وايم چې زه هم ستا له ژونده چې د شرابو د خم په شا وخوا کې د مياشو د ژوند په شان دی، ستړی شوی يم.

ستا شراب څښلو او نشې دومره ستړی کړی، يم چې نور زما په خوله کې شراب مزه نه لري او زه چې شراب مې يوازينۍ هيله او خوښې وه نور شراب نه څښم.

سينوهه! کله چې د پوهې خبرې کېږي ته پر ځان ويارې، چې په دار الحيات ښوونځي کې دې درس ويلی دی، پوه يې، زرګونه مړي دې کتلي دي، يا دې پخپل لاس د مړيو بدنونه څېرلي دي، خو لا هم نه پوهېږې چې کله څوک مړ شي بيا نه را ژوندی کېږي.

که ته هره ورځ لس منګي شراب هم وڅښې او که له سهاره تر بېګا پورې ناري سورې وکړې خو نه به هغه ښځه را ژوندۍ شي چې تا خپل ژوند د هغې لپاره داسې کړی دی او نه به يې ته ووينې.

يوازينۍ نتيجه چې ته به يې ترلاسه کړې دا ده چې ته به هم له هغې سره يو ځای شې.

له دې سره سره چې ته ځوان يې، خو اوس دې د ډېرو شرابو له امله لاسونه داسې رېږدي چې نه شې کولای يوه کوپړۍ سوری کړې، يا يوه خېټه څېرې کړې او يا يو غاښ له خولې را وباسې.

څومره پيسې چې دې درلودې په شرابو دې ورکړې، يانې پر اوبو دې لاهو کړې، په سر کې چې ما وکتل تاد هغې صراحۍ په شان شراب څښل چې بېخ نه لري او زه له دې کبله خوشحاله وم چې د شرابو ملګری مې پيدا کړی دی.

ان د بندر په ساقي خانو کې مې ويل، داسې بادار لرم چې د شرابو په لاره کې چې څومره سره او سپين لري له لاسه يې ورکوي.

خو وروسته متوجه شوم چې هر سهار له خوبه را پاڅېږې نو داسې شراب څښې چې

ګنې د ژوند وروستی ورځ دې وي، زه و دار شوم پر تا مې زړه وسوځېد.

زه پوهېدم چې کله ته مړشې زه به ازمیر ته ولاړ شم او د هغه لیک پر بنسټ به چې تا راته لیکلی، د بېړی چلونې له شرکتونو ستا سره او سپین واخلم او ستا کور به د ځان کړم.

دا غلا هم نه ده، ځکه چې تا راته ښنلي دي، خو دا زغم مې نه درلود چې ته د ډېرو شرابو له امله مړ شې او ستا د علم او پوهې سرچینه چې د روزي ګټلو وسیله ده وچه شي.

اوه... زما ګرانه باداره!... په خدایانو قسم کوم، له دې سره سره، چې ښکنځلې راته کوې او کله مې په لکړه وهې، خو پر ما ګران یې او له تا پرته ژوند نه شم کولای.

دغه دوستي د سرو سپینو او خوړو لپاره نه ده، ځکه ما درته وویل چې زما ګټه، په دې کې ده، چې ته مړ شې او ستا سره، سپین او د ازمیر کور زما شي.

خو له دې کبله چې راباندې ګران یې نه غواړم، زما ګران بادار د ډېرو شراب څښلو او بې ځایه فکر کولو له امله په داسې مرګ ومرې چې بېرته نه ژوندی کېږې.

د کاپتا خبرو پر ما ډېره اغېزه وکړ، ځکه همغه ډول چې ده ویل زه هم متوجه وم چې لاسونه مې رېږدي او د شرابو د څښلو له امله به مړ شم.

ما فکر وکړ چې د شرابو څښلو له امله به ټول هغه علمونه چې په مصر، بابل، سوریې او نورو ځایونو کې مې زده کړي، پر اوبو لاهو شي، ځکه چې زه به مړ شم او له دغو علمونو به استفاده و نه کړای شم.

زه پوه شوم چې په هر شي کې افراط، ان په خوشحالی او ساعت تېري کې افراط تاوان لري او لیونتوب دی.

خو نه مې غوښتل کاپتا ته ووایم چې خبرو یې پر ما اغېزه کړې، چې مریی مې مغرور نه شي.

ورته مې وویل: ستا خبرې زما په غوږونو کې د مچانو د بنګېدا په شان دي او زه ستا خبره نه خوښوم، خو له څو ورځو راهیسې مې فیصله کړې چې نور به شراب نه څښم، ځکه چې شراب څښل مې لاسونه رېږدوي او تل سستي احساسوم.

نو سر له ننه به شراب و نه څښم او له دې کبله چې نور نه غواړم په کرت کې پاتې شم، همدا نن له دې ځایه حرکت کوو، ورځه او له دې ځایه د ستنېدا وسایل برابر کړه.

کله چې کاپتا دغه خبره واورېده، له خوشحالی یې د ماشومانو په شان ټوپونه وهل او له کوټې ووت ولاړ، چې د ستنېدا وسایل برابر کړي

پر همغې ورځ بېړۍ تـه ولاړو او پـارو وهونكو لـه بندره د كشـتۍ د ايسـتلو او لـه سلګونو وړو او لويو بېړيو د تېرولو لپاره پاروګان خوځول.

له دې وروسته چې سمندر ته ورسېدو د كښتۍ ماڼو د سمندر د خداى لپاره قرباني وكړه او بيايې د بېړۍ بادبان پورته كړ.

كشتۍ د باد د فشار له امله په سمندر كې كږه شوه او د كشتۍ په تنې د څپو د لګېدا غږ واورېدل شو.

زمونږ بېړۍ د ختيز يانې د سوريې پر لور روانه شوه او بيا د كرت ټاپو د خوب د يوې منظرې په شان چې د انسان له وينبيدا وروسته له منځه ځي زمونږ له نظره ورك شو.

اوس نو له وېرې او پراخ سمندره پرته بل څه نه تر سترګو كېدل.

پینځه ویشتم څپرکی

له کرته ستنېدل او د ازمیر نوي حالات

په دې ډول له دریو کلونو وروسته چې په بابل، هاتي او کرت کې وم په سوریه کې د ازمیر په لور روان شوم.

زه پخوا ډېر خام وم خو په دغو دریو کلونو کې د ژوند درس زه پوخ کړی وم.

د سمندر باد او مستو څپو، د شرابو مستي او پخواني فکرونه راڅخه هېر کړل.

کله چې به مې د بېړۍ پر دېوال تکیه کوله او د څپو ننداره مې کوله نو د مینا څېره او اندام مې دیوه خوارۀ خوب په شان سترګو ته درېدل، داسې یو خوب چې پوهېدم هېڅکله به یې په ویښه ونه ګورم.

زه نیکمرغه وم چې مینا، او د غوايانو پر وړاندې مې، دهغې نڅا ولیدله او په دې هم خوشاله وم، چې و مې لیدل هغه یې د خدای په کور کې وژلې، ځکه چې بله تجربه مې تر لاسه کړې.

مقصد مې دا نه دی چې ووایم د مینا په مرګ خوشحاله یم او یا مې د هغې د مړینې هیله کوله.

بلکه هدف مې دا دی چې له دغې نجلۍ سره داشنايي له امله مې د کرت ټاپو ولید.

دغه راز مې د هغه ځای حمامونه او تشنابونه ولیدل او ددغې سیمې د اوسېدونکو دودونه او رواجونه او پر خپل خدای د هغوی عقیده مې ولیدله او د خپل خدای لپاره مې د هغوی سربښندنه ولیده چې یوازې یو سمندري مار و.

ددغو شیانو د لیدو له امله مې ډېره تجربه تر لاسه کړه چې له دې پرته مې دغه تجربه نه په برخه کېدله.

تر هغه وخته چې انسان نوي شیان او پېښې نه وي لیدلې ځان بشپړ ګڼي خو له هغه

وروسته چې پوه شي، د هغه پر معلوماتو او علمونو سربېره په نړۍ کې ډېر نور علمونه او معلومات هم شته نو ځان ورته کوشنی ښکاري او همدغه وخت پخپل عیب پوهېږي

له همدې امله بې علمه او بې خبره کسان ډېر ژر مغروره کېږي، ځکه چې فکر کوي، په ټولو شیانو پوهېږي او په نړۍ کې تر ده لوړ او تکړه بل څوک نشته

له همدې امله کله چې گورو یو نارینه یا ښځینه کبر لري او موږ ته په کمه سترگه گوري، باید پوه شو چې هغه ډېر احمق او ناپوه دی او له دې کبله چې په څه نه پوهېږي، تجربه نه لري، نو ځان تر نورو لوړ گڼي.

څرنگه، چې ازمیر ته ننوتم ومې لیدل چې کور مې پخپل حال دی، خوغلو مې د کور ټول سامان لوټ کړی دی.

گاونډیانو زموږ له نه شتونه استفاده کړې، کور یې په ډېران بدل کړی او مړې زموږ په کورکې منډې وهي.

گاونډیانو چې ولیدو له موږ یې کرکه کوله او ورېدل مې چې ویل یې هغه مصری دی او زموږ ټولې بدبختۍ له مصره دي

د گاونډیانو له کرکې حیران شوم، زه په مېلمستون کې استوگن شوم، چې کاپټا څو تنه کارگران ونیسي او کور پاک کړي

زه چې ازمیر ته ولاړم نو سره او سپین مې نه درلود ځکه درې کاله نه وم راغلی.

وروسته د سمندر کچ کوونې د شرکت پر لور وخوځېدم خو هم په شک کې وم او هم ډار راسره ملگری و، ځکه هیله مې نه درلوده چې هغوی به زما سره او سپین چې په دغو شرکتونو کې مې پانگونه کړې وه بېرته راکړي

خو د سمندر کچ کوونې د شرکت مالکانو بې له ځنډه زما پانگه د هغې له گټې سره یو ځای راکړه او دا هم راته معلومه شوه، په تېرو دریو کلونو کې چې زه نه وم او له دې سره سره چې څو بېړۍ ډوبې شوې دي بیا هم زما سره او سپین تر پخوا ډېر شوي دي.

د سمندر کچ کوونې د یوه شرکت مشر زه خپل کور ته وبللم او ویې ویل سینوهه! له دې سره سره چې پر موږ گران یې، ځکه چې پوهېږو تکړه ډاکټر یې او زموږ د ناروغانو درملنه کولای شې، خو باید درته ووایم چې د سوریې خلک له مصریانو ډېره کرکه کوي ځکه، هغه مالیات چې فرعون یې له موږ اخلي ډېر زیات دي.

څو ځله یې مصریان په لاره کې سنگسار کړل او د مصریانو کورونو ته یې د مړه سپي

او پښیمان ورا چولي.

له دې کبله چې پر موږ ګران یې دغه خبره مې درته وکړه، چې ځانته پام وکړې او پوه شې چې په ازمیر کې څه ډول چلند وکړې.

زه په دې خبرې حیران شوم، ځکه درې کاله مخکې چې له دې ځایه تلم خلک له مصریانو سره ملګري ول او د مصریانو، د دودونو او رواجونو تقلید یې کاوه، همغه ډول چې موږ په طبس کې د سوریې د خلکو د دودونو تقلید کاوه.

کاپتا هم د هغو کوږبنو خبرې تاید کړې چې مخکې یې ماته کړې وې او کله چې د سمندر کچ کوونې د شرکت له کوره خپل کور ته ستون شوم کاپتا وویل، داسې ښکاري چې موذي او شیطاني ارواوې د سریانیانو په سرونو کې ننوتې دي.

دغه خلک لېوني شوي، نور نه غواړي چې په مصري ژبه خبرې وکړي او نن چې ما غوښتل خپله تنده ماته کړم، یوې ساقي خانې ته ننوتم چې یو جام شراب وڅښم، خو څنګه چې د ساقي خانې مشتریان پوه شول، زه یو مصری یم نو له هغه ځایه یې را وایستلم، ما شومان راپسې شول او زما پر لور یې د کارغانو فضله مواد او ډبرې را ګوزار کړل.

کله چې پوه شوم په ازمیر کې له مصریانو څخه کرکه کېږي، بلې ساقي خانې ته ولاړم او داخل مې هېڅ خبرې ونه کړې، یو نی مې را واخیست، په یوه جام کې مې ننیوست او شراب مې وڅښل. *(موږ وویل چې په دغه کتاب کې ټول راغلي مطالب د پخوانیو ملتونو د ژوند د حالاتو، دودونو او عقیدو په هکله دي او تاریخي اړخ لري افسانې نه ده.*

تاسو دلته لولئ چې کاپتا ددې لپاره چې شراب وڅښي یو نی یا پایپ یې په جام کې اینښی او شراب یې څښلي دي چې دغه خبره هم تاریخي اړخ لري او موږ تصور کوو چې په پایپ یا نی سره د شرابو یا شربتو څښل یو نوی موډ دی چې له اروپا څخه ختیځ ته راغلی، په داسې حال کې چې څلور زره کاله مخکې په ختیځ کې په دې ډول شربت او شراب څښل کېدل او دغه موډ له ختیزه اروپا ته تللی دی. ژباړن.)

بیا زما مریي وویل، په ساقي خانه ډېر په تکلیف وم ځکه کله چې زه د اوربشو اوبه (بییر) څښم او د خلکو په ټولي کې ناست یم، باید خپله ژبه هم وکاروم او خبرې وکړم.

د ژبې تړل راته ډېر سخت ول، خو له دې سره، چې سر مې ټیټ و، او په پایپ سره مې د اوربشو اوبه څښلې خو اورېدل مې چې خلکو د مصر په فرعون او مصریانو پسې خبرې کولې.

دوی مصریان رټل او ویل به یې پخوا ازمیر یو ازاد ښار و، چې مالیات یې نه ورکول. خو نن سبا باید دا ښار ټول او سېډونکي فرعون ته مالیات ورکړي او زموږ بچیان له ماشومتوبه د فرعون په مریانو بدلېږي.

ما جرئت نه شو کولای چې ووایم د مصر فرعون د ازمیر د خلکو د ښېګڼې او خیر لپاره دغه ځای تر خپلې واکمنۍ لاندې راوستی دی. پخوا چې ازمیر د فرعون په ولکه کې نه و، نو درست کال به د سوریې خلکو له یوه بل سره جنګونه کول او هغو پیشکو ته ورته ول، چې ټولې یې په یوې کڅوړې کې اچولې وي، نه شي کولای چې وتښتي او اړوي چې له یو بل سره ونښلي او جګړه وکړي.

سوریانیان د خپل زور خبرې کوي او وایي چې که په سوریه کې موجود پاچاهان سره متحد شي داسې قدرت به رامنځته شي چې فرعون به ورسره مبارزه ونه کړای شي.

ایا داخبره د منلو ده چې یوه ورځ به دغه پاچاهان سره متحد شي؟ دوی هېڅکله هم نه شي سره متحد کېدای.

ما هغوی ته ځواب نه شو ورکولای او د دغو خبرو د اورېدو زغم مې هم نه درلود، په بېړه مې د اوربشو اوبه وڅښلې او له ساقي خانې څخه راووتم.

له دې وروسته چې ما د کاپتا خبرې واورېدې، نو سریاني کالي مې واغوستل او له کوره راووتم، متوجه شوم چې زما مریي سمه خبرې کړې وې.

خلکو له مصریانو داسې کرکه کوله او ورته غوسه ول، نو له همدې کبله مصریان مجبور ول چې له ځانه سره ساتونکي وګرځوي.

له دې سره سره چې خلکو به د مصریانو پر لورې د میوې پوستکي او خوسا کبان اچول، خو ما ته چا توجه نه کوله، ځکه چې ما سریاني کالي اغوستي ول.

ما خلکو ته غوږ ونیو چې دوی ولې شکایت کوي، خو وروسته پوه شوم چې ټول د هغو مالیاتو له کبله خپه او شکایت کوي چې فرعون یې له سوریې څخه اخلي.

دوی په دې نه پوهېدل چې فرعون د دې مالیاتو یوه ستره برخه په خپله د سوریې پر چارو لګوي او که د مصر غنم نه وي او یا ازمیر او د سوریې نورو ښارونو ته د مصر غنم ونه رسېږي نو خلک به له لوږې مړه شي.

له دې سره سره چې پوهېدم خلک د مصریانو په اړه بدبینه دي، نو پخپل کور کې مې کتنځی پرا نیست.

ځينې ناروغان ماته راغلل، ځکه کله چې خلک ناروغه کېږي او په دردونو اخته کېږي نو بيا د ډاکټر مليت ورته مهم نه وي، بلکې ددې پر خلاف دا وايي چې ايا ډاکټر تکړه دی او کنه؟ درملنه کولای شي او کنه؟

ځينو ناروغانو به شکايت کاوه چې مصر اوس د وينې زبېښونکي په شان دی او زموږ د وينې د زبېښولو له کبله چاغ شوی دی، په داسې حال کې چې موږ کال پر کال ډېرزله کېږو.

د مالياتو د ترلاسه کولو لپاره د مصر پلمه دا ده چې موږ ته يې پوځي چوڼۍ جوړې کړي، چې امنيت مو وساتي، په داسې حال کې چې د مصر له لښکرو پرته هم موږ خپل امنيت ساتلای شو.

يو لوی توهين او سپکاوی چې موږ ته شوی دادی چې موږ نه شو کولای خپل پوځي برجونه ورغوو او نوې کلاګانې جوړې کړو، په داسې حال کې چې د نوې کلا د جوړېدا او د برجونو د رغولو لګښت موږ پخپله ورکوو.

که مصر له موږ ماليات نه اخيستلای، نو موږ به نيکمرغه او سوکاله ملت و، خو مصر د ملخانو د پوځ په شان پر سوريې پروت دی او ستاسې فرعون نيت لري چې خپل خدای پر موږ وتپي.

په داسې حال کې چې موږ د هغه د خدای غوښتونکي نه يو او د خپل خدای عبادت کوو.

ما ويل مصر ددې لپاره تاسې ته اجازه نه درکوي چې خپلې کلاګانې ورغوئ يا نوې کلاګانې جوړې کړئ، چې دغه استحکامات د مصر پر وړاندې جوړوئ او نيت لرئ له مصر سره وجنګېږئ.

تاسې مخکې ازاد واست، خو دا خبره مو هېره کړې ده، چې پر مصر د فرعون له، ولکې مخکې تاسې له يو بل سره جنګېدا ست او ستاسې پاچاهان په هر ولايت کې خپلواک ول.

دوی له تاسې سره هر هغه څه کول چې د دوی زړونو غوښتل او شتمن او ډېرزله دواړه د هغوی له ظلمه په تنګ شوي ول.

خو نن سبا د مصر قوانين ستاسې ملاتړ کوي او ددې مخه نيسي چې د سوريې پاچاهان پر تاسې ظلم وکړي او شتمن او ډېرزله د مصر د قوانينو تر سيوري لاندې دي.

ناروغانو به راته ويل د سوريې د پاچاهانو ظلم يو تور دی، چې مصريانو لګولی او جوړ کړی دی ځکه دوی غواړي چې موږ اړ کړي خپله پخوانۍ ازادي هېره کړو او د مصر مريبان شو.

خو که فرض کړو چې زموږ پاچاهانو پر موږ ظلم کاوه، بيا هم زموږ پاچاهان ول او دي موږ د پرديو تر ظلم د هغوی ظلم غوره ګڼو، خو نن سبا ټول د مصر د فرعون مرييان شوي يو او له دې پرته چې موږ له هغه سره کوم اړيکي نه لرو، هغه پر موږ ظلم کوي

ما وويل زه ستا سې په بدن کې د مرييانو داغونه نه وينم، تاسې ازاد ياست، تر پخوا چاغ شوي ياست او دغه چاغي ددې ښوونه کوي چې ښه ژوند کوئ.

که تاسې د پخوا په شان واست او د مصر قانون ستاسې ملا تړې نه واى، نو تل به مو د يو بل ېږې غلا کولې، ونې به موغوځولې ،د سوريې په لاروکې هيڅ يوه مسافر امنيت نه درلود.

خو نن سبا څوک ستاسې کښتی نه لوټي، ستاسې د مېوې ونې نه پرې کوي او له ګوابنه پرته د سوريې هر ځاى ته چې وغواړئ سفر کولاى شئ.

سريانيانو زما دلايل نه منل او له دې وروسته چې معالجه به شول خپله ډالۍ به يې په کاوړ ماته راکړه او د تلو په وخت کې به يې ويل، له دې سره سره چې تا د سريانيانو جامې اغوستې، خو بيا هم يو مصرى يې! او هر مصرى چې هر چېرته ژوند وکړي، يو ظالم دى، ښه مصرى نشته مګر دا چې مړ شوى وي.

د خلکو له لوري له مصريانو عمومي کرکه ډېره شوې وه او زه متوجه شوم چې نور په ازمير کې ژوند نه شو کولاى.

ځکه چې که فرضاً خلکو زه نه واى وژلاى دهغوى کرکې زما ژوند تريخ کړى و، داسې ښکارېدل چې يوه ميلمه په يوه کورکې وي او کوربه ترې کرکه وکړي چې په دې حالت کې په دې کورکې سړى له اوسېدو څخه سخت بېزاره کېږي.

ما په ازمير کې خپلې پيسې او پورونه راټول کړل او مصر ته مې د تللو نيت وکړ ځکه، له څوکلونو وروسته په پرديو هېوادونو کې ومنو مجبوروم، چې مصر ته ستون شم او د خپل ماموريت راپور د مصر قوماندان (هورم هب)ته ورکړم.

ځکه چې ما ته يې دنده سپارلې وه چې د نورو ملتونو او پاچاهانو له پوځي حاله معلومات راغونډ کړم.

يوه ورځ سهارچې کله په ازمير کې خلک له خوبه راپاڅېدل متوجه شول، چې تېره شپه يې د يو مصري سپاهي سر پرې کړى دى. خلک له دې پېښې وروسته د فرعون له قهره سخت وېرېدلي ول، خپلو کورونو ته ولاړل، دروازې يې بندې کړې او له کوره راووتل.

دغه پېښنه ددې سبب شوه چې د فرعون او مصریانو په اړه د خلکو غوسه سره شي، خو زه پوهېدم چې دغه ارامي موقتي ده او له دې وروسته به د مصریانو پر خلاف د خلکو غوسه او قهر نور هم زیات شي.

همداسې هم وشول او د دغه مصري عسکر وژونکي پیدا نه شول.

دوه یا درې ورځې وروسته خلک له کورونو راووتل او داخل پر مصریانو نور هم په قهر ول، هېڅ مصري جرئت نه کاوه چې له وسلې پرته له کوره راووځي او سړکونو ته ووځي.

له دې کبله چې ما سریانې جامې اغوستې، نو له ډاره پرته له کوره ووتم او څینې شپې به د ایشتار معبدت ته تللم چې تفریح وکړم.

څکه چې ازمیر ته له ستنېدا وروسته مې دتندې احساس کاوه او د یوه ترږي سړي په شان وم، چې نه پوهېږي دغه څاه، چې له هغې اوبه څښي په چا پورې اړونده ده، ما هم غوښتل چې فقط ویې څښم.

یوه شپه چې د ایشتار له معبده راستنېدم څینې سریانیان مې ولیدل.

یو یکې وویل داسې ښکاري چې دغه سړی مصری دی او که مصری وي باید سم شي چې بیا زموږ معبد ته ولاړ نه شي، څکه چې دا زموږ لپاره د شرم خبره ده چې یو سنت شوی سړی، زموږ له ښځو سره څملي او ساعت ورسره تېر کړي.

بیا ماته رانژدې شول او ویې ویل موږ غواړو تا معاینه کړو چې پوه شو، ایا مصری یې او کنه؟ څکه هغه کس چې سنت شوی وي باید زموږ له پېغلو سره ویده نه شي.

ما وویل ستاسې پېغلې یوازې په نوم پېغلې او باکرې دي او چې کله هغوی د سنت کېدا په هکله ستونزه نه لري او څه نه وایي نو تاسو ولې شکایت کوئ؟!

کله چې سریانیانو زما خبره واورېده پر ما یې حمله وکړه او زه یې پر څمکه وغورځولم.

زما سر یې پر څمکه وواهه، په دې ډول چې له ځانه سره مې وویل زما د عمر وروستۍ شېبې رانژدې شوې دي.

خو ناڅاپه یوه یکې وویل اوه.... دا خو سینوهه ابن الحمار دی او د سوریې د پاچا ملګری دی.

نورو چې دغه خبره واورېده زه یې خوشې کړم، خپل مخونه یې په لمنو پټ کړل چې زه یې ونه ګورم او ویې نه پېژنم، په نارو سورو تېښتېدل، زه هم له هغه ځایه پورته شوم او کور ته ولاړم.

شپږ ويشتم څپرکی

د يوه ماشوم ناروغي

دوه ورځې وروسته چې ما مصر ته د تګ لپاره کالي راغونډول، په ځنګ کې مې د ناروغانو درملنه هم کوله، نو يو کس چې پر يوه اس سپور و، او د باد په څېر ګړندی روان و، زما د کور په مخکې ودرېد. په مصر او سوريې کې آس ځغلول دومره دود نه دي، ځکه چې آس داسې يو ياغي څناور دی چې لوی او فرمان نه منونکی دی.

کله څوک پرې سپور شي نو د مخې دواړه پښې پورته کړي او سپور پر ځمکه وغورځوي، له همدې امله په مصر او سوريه کې خلک تل پر خره سپرېږي، چې بې ازاره او فرمانبرداره دي او ان جنګي ګاډي په خره پورې تړي.

که آس په جنګي ګاډي پورې وتړي خطرناک کېږي او داسې هيجاني کېږي چې تښتي، ګاډی هم ماتوي او سپرلی هم وژني.

د هغو ګاډيو چلول چې په آسونه پسې تړل شوي وي ډېر سخت دي، ډېره تجربه غواړي او بايد يو کس تل د آس پر ملا سپور وي چې خپله ګوته د آس پوزې ته وروړي چې په دې توګه آس رام شي. (د سينوهه په وخت لا د آس قيضه نه وه اختراع شوې، چې دغه څناور پرې رام کړي او د هغه په پوزه کې د ګوتې په ننه ايستو سره بې آس رام او فرمانبرداره کاوه. ژباړن)

کله چې ما پر آس سپور کس ته وکتل له جامو يې پوه شوم چې د سوريې د غرنيو سيمو او سيدونکی دی او داسې ښکارېد، چې لوټمار وي، ځکه چې لوټماران، غله يا د غرنيو سيمو او سيدونکي په آسونو سپرلی کوي.

هغه سړي نارې کړې، سينوهه ابن الحمار ! زه له ډېر لېرې ځايه او د(آمورو) له هېواده راغلی يم او د دغه هېواد پاچا چې تا پېژني يو زوی لري چې ناروغه شوی دی.

پاچا د خپل زوی د ناروغی له کبله داسې غوسه دی چې د داړونکي زمري په شان شوی او هېڅوک جرائت نه کوي چې هغه ته نژدې شي.

د ېر ژر دې خپل طبي وسايل را واخله او له ما سره د امورو هېواد ته روان شه او زموږ د پاچا د زوی معالجه وکړه.

که ځنډ وکړې په دې چې سره به دې سر له بدنه بېل کړم او بې سره بدن به دې پر ځمکې ولو ېږي.

ما ورته وويل که ته زما سره له تنې بېل کړې، نو ستا د پاچا زوی به معالجه نه شي، ځکه که مې سر په بدن پورې نه وي، لاسونه به مې ستاسو د پاچا د زوی معالجه ونه کړای شي.

زه د تګ او ستا د پاچا د زوی معالجې ته تيار يم، خو له دې کبله نه چې ستا له ګواښنه وېرېدلی يم، بلکې د امورو پاچا زما ملګری دی او زه بايد د هغه د زوی معالجه وکړم.

د آمورو پاچا همغه سړی و، چې ما څو کاله مخکې په سوريه کې د هغه د غاښونو معالجه کړې وه.

هغه زما ځوانه وينځه وغوښتله، غوښتل يې چې په بيه يې راځخه وپېري، خو ما هغه ورته ډالۍ کړه.

کاپتا ته مې وويل ولاړ شه او ماته يو راون تخت په کرايې ونيسه.

کله چې يې روان تخت راوست له آس ځغلونکي سره روان شوم تر هغه چې تر يوې هوارې ځمکې تېر شوو او غرنۍ سيمې ته ورسېدو.

هلته له روان تخته کوز شوم او په يوې جنګي ګاډۍ کې يې سپور کړم.

هغه اسان چې ګاډۍ يې کشوله فکر کوم وحشي ول، ګاډۍ يې داسې روانه کړه چې زه وېرېدم او فکر مې کاوه چې په اسمان کې د امون د خدای کشتۍ الوتې ده.

ما له وېرې نارې وهلې، خو ګاډيوانو زما وېرې ته پام نه کاوه، ګړندي روان ول، او څو شېبې وروسته ګاډۍ ودرېده.

زه خوشحاله شوم، فکر مې کاوه چې سفر پای ته ورسېد، خو زه يې له هغې ګاډۍ کوز کړم او په بلې کې يې سپور کړم چې اسونه هوسا او تازه دمه ول.

کله چې ګاډۍ روانه شوه، ما نارې وهلې او ويل مې کرار کرار ولاړ شئ خو چا مې خبرې ته پام نه کاوه.

هر ځل چې به د ګاډۍ حرکت لږ ورو شو ما به وکړای شول خپل لاسونه د هغې له دېوالونو ليرې کړم.

يو ځل مې د چلونکي ملا ته سوکان ونيول، مګر هغه ماته هېڅ توجه نه کوله، هېڅ يې نه ويل چې ولې يې پر ملا وهم. هماغسې پر مخ روان و.

زه تر اوسه نه پوهېږم چې څنګه په هغې غرنۍ لاره کې په ياغي اسونو پسې تړل شوې ګاډۍ نه اوښتې، نه ماته شوې او نه يې زه ووژلم.

تر دې وړاندې چې لمر د لوديځ افق ته نژدې شي په غرنۍ سيمه کې يوه ښار ته ورسېدو چې نوي د بوالونه يې درلودل او دروازې يې تړلې وې.

ساتونکو چې موږ وليدو دروازې يې خلاصې کړې او زموږ ګاډۍ په همغې چټکتيا چې په غرنيو لارو کې راتله د ښار له واټونو هم تېره شوه.

په لاره کې ځينو نارينه وو او ښځو له ميوې ډکې ټوکرۍ خوشې کړې او د ګاډيو له ډاره وتښتېدې، ځينې نورو بيا له اوبو ډک منګي وغورځول او مات شول.

کله چې ګاډۍ د امورو د پاچا د ماڼۍ په مخکې کې ودرېده زه يې له ګاډۍ کوز کړم.

د بدن غړي مې داسې ټوک ټوک ول، چې پر لاره نه تللی شوم او مريانو په غېږ کې ماڼۍ ته بوتلم.

د ماڼۍ په لوی هال کې يې لسګونه، ډوله وسلې، د زمريانو لکۍ او د مرغانو بڼکې ځوړندې وې.

زه چې ورننوتم د امورو پاچا د هغه زمري په شان چې ښکاري ژوبل کړی وي پر ما حمله وکړه.

د پاچا جامې شلېدلې او پر سر يې ايرې اچولې وې.

پاچا نارې کړې، لوټمارانو! ولې ناوخته راغلاست؟ آيا قصداً مو ځنډ وکړ چې زما زوی له ناروغۍ څخه مړ شي.

د امورو پاچا خورا غوسه و، پر ما چې يې راټوپ کړ نو هغه طلايي پټۍ چې ګاړګوټي رېره يې پرې تړلې وه خلاصه شوه.

خو د ګاډۍ چلونکي وويل موږ نن پر غرنيو لارو داسې ګړندي راغلو چې مرغان راپسې نه شو رسېدای.

ته بايد ددغه مصري ډاکټر مننه وکړې، چې هر ځل به موږ ورو تلو هغه به پر ملا سوکان راکول چې ګړندي شو. داسې نارې به يې وهلې چې زموږ اسونه به يې لېوني کړل او ګاډۍ به نوره هم ګړندۍ شوه.

زموږ د پلرونو هم یاد نه دي چې د ازمیر او امورو لاره دې دومره ژر وهل شوې وي په دې وخت کې د آمورو پاچا زه په غېږ کې ونیولم، ښکل یې کړم، ویې ژړل او ویې ویل، سینوهه! ته باید زما زوی معالجه کړې او زه یې له تا څخه سلامت غواړم.

ومې ویل، لومړی اجازه راکړه چې زه ستا زوی ووینم او پوه شم چې کومه ناروغي لري، وروسته به یې معالجه کړم.

د آموور پاچا زه له ځان سره یوې کوټې ته بوتلم، په کوټه کې یو لوی منقل له اوره ډک ایښی، او ماشوم په زانګو کې ویده دی.

خو په پشمي جامو کې یې داسې نغښتی و، چې رنګ یې تک شین شوی و، او له مخ او بدنه یې خولې بهیدې.

ماشوم په چیغو چیغو ژړل او ما چې ولید پوه شوم چې داسې کومه ناروغي نه لري چې د هغه د مرګ سبب شي، ځکه کله چې ماشوم د مرګ په حال کې وي داسې چیغې نه وهي.

شا و خوا مې وکتل که ګورم یوه سپینه او چاغه ښځه د کوټې پر غولي ناسته ده او په ژړا خپل سر په ځمکه وهي.

دستي مې وپېژندله چې دا زما هغه وینځه ده چې د آمورو پاچا ته مې ډالۍ کړې وه.

څو نورې ښځې هم د کوټې شاوخوا ته راټولې شوې وې، هغو هم ژړل او ځینو خو خپل مخونه سره او ژوبل کړي ول.

ورسته پوه شوم چې دوی د آمور پاچا له دې امله وهلې دي چې د ماشوم د ارامولو چل نه ورته.

ما د آمورو پاچا ته وویل دومره نارامي مه کوه، ځکه چې ستا ماشوم نه مري، خو زه تر دې وړاندې چې ستا ماشوم معاینه کړم، باید ځان پاک کړم، خو تاسې تر هر کار مخکې د اور دغه منقل له دې ځایه لېرې کړئ.

د ماشوم مور چې پخوا زما وینځه وه وویل، که منقل له دې ځایه لېرې کړي د ماشوم به یخ وشي.

ومې ویل نه.... ماشوم د پسرلي په دې هوا کې نه زکام کېږي او نه یې یخ کیږي، تاسې منقل لېرې کړئ او که یې ساړه وشول، یا زکام شو مسولیت یې زما پر غاړه.

ښځې زه وپېژندم موسکۍ شوه او ویې ویل آوه.... سینوهه! .... دا ته یې.... کله چې نوی راغلې ما ونه پېژندې، ځکه چې تا سریاني کالي اغوستي ول.

ما وویل ددې ماشوم د معالجې لپاره داسې په بیړه را روان شوم، چې دومره وخت مې ونه موند چې سریاني جامې وباسم او مصری هغه واغوندم.

د آمورو پاچا په داسې حال کې چې اوښکې یې په سترګو کې ډنډ وې وویل سینوهه! دا درې ورځې کېږي، چې زما زوی څه نه دي خوړلي او که یې خوړلي وي هغه یې بېرته راګرځولي دي.

ماشوم داسې چیغې او ژړاګانې کوي چې زه یوه شېبه هم ارامه نه شم پاتې کېدای.

ما وویل، دغه مریان او وینځې له دې کوټې وباسئ، ځکه یو روغ انسان چې دومره کسان وګوري هم نارې سورې به پیل کړي او ناروغ به شي، پاتې خو یو ماشوم شو.

د آمورو پاچا امر وکړ چې دغه کسان له کوټې ووځي بیا، مې ځان ووینځه، وروسته مې ویل د کوټې کړکۍ خلاصې کړئ!

بیا مې پشمي ټوکر د ماشوم د بدن له ګیر چاپېره لېرې کړل.

ماشوم چې تر هغه وخته نارې وهلې او ژړل یې، سمدستي غلی شو او خپلې چاغې پښې یې وښورولې.

ما وکتل چې ماشوم له دې سره سره چې وړوکی دی، خو د خپل پلار په شان تور او ګڼ وېښتان لري.

ماشوم ته ځیر شوم چې ناروغي یې معلومه کړم، ناڅاپه مې د هغه خولې ته پام شو، خوله چې مې ورخلاصه کړه، ومې لیدل چې یو کوچنی غاښ یې را شین شوی او دا هم راته معلومه شوه چې د ماشوم د ناروغي لامل هم همدا غاښ و.

د آمورو پاچا مې را وغوښت او د ماشوم غاښ مې ور وښود ومې ویل وګوره! ددغې بې اهمیته پېښې له امله د ې، د سوریې تر ټولو مشهور ډاکټر په وحشي آسونو پسې ترلې ګاډۍ کې دلته راوستی دی.

تا په غرنیو سیمو کې پنځوس ځله د مرګ له خطرې سره مخا مخ کړم، په داسې حال کې چې هر څوک لږه تجربه هم ولري، په دې پوهېدای شي چې کله د ماشوم غاښونه شنه کېږي، ماشوم بې تابي کوي او ښایي تبه هم وکړي، خو دغه تبه کوم خطر نه لري.

دا چې ستا ماشوم کانګې کړې دي دا طبیعي خبره ده، ځکه چې تا او د ماشوم مور پر له پسې غوړې شیدې ورکړي، په داسې حال کې چې د ماشوم معدې د هغو شېدو زغم نه درلود نو کانګې یې کړې دي.

اوس یې مور ته ووایه چې له دې وروسته پام کوي، ځکه ممکنه ده ماشوم د شېدو ورکولو پر وخت د هغې سینه پر خپل غاښ ژوبله کړي.
د ماشوم خوله مې د آمورو د پاچا په مخکې خلاصه کړه او هغه یې غاښ ولید.
پاچا چې د خپل ماشوم د ناورغی په علت پوه شو، ډاډه شو چې خطرناکه نه ده، نو په کوټې کې په نڅا شو او د ماشوم مور وویل هېڅکله یې دومره ښکلی غاښ نه دی لیدلی.
خو کله چې دې غوښتل خپل ماشوم په پشمي ټوکرنو کې تاو کړي ما یې مخه ونیوله او ومې ویل د کوشني لپاره د کتان یو ټوکر کفایت کوي چې پکې ویې نغاړئ.
د آمورو پاچا له دې کبله هېڅ خپه نه و، چې د یوې معمولي ستونزې لپاره یې زه له ازمیره راغوښتی یم.
ده امر وکړ چې د هغه د دربار مشران او ملګري دې راشي او د کوچني غاښ دې وګوري.
هغوی ټول کوټې ته راننوتل او ټولو غوښتل خپل غټې، ګنده او په خاورو ککړې ګوتې د ماشوم خولې ته وروړي او غاښ یې وګوري.
خو ما پاچا ته وویل چې هغوی لېرې کړي، ګني کوچنی به یې په رښتیا ناروغه شي.
کله چې د پاچا درباریان او ملګري ولاړل، نو ویې ویل دغه ماشوم راته د سترګو تر لیمو نژدې دی او ګران دی او تر ټولو هغو شیانو ډېر ارزښت راته لري چې زه یې لرم.
له څو شپو راهیسې زه د هغه له زانګو سره نه یم ویده شوی.
زه چې وېرېږم زما زوی به مړ شي، بیا څوک به نه وي چې تر ما وروسته د آمورو پر هېواد پاچاهي وکړي.
خپل لاسونه یې زما پر سر کېښودل او ویې ویل سینوهه! پوهېږې چې زما له اوږو دې لوی بار لېرې کړ او زه دې ډېر پوروړی شوم.
بیا یې خپل کوشنی راوښود او ویې ویل تا خو ډېر هېوادونه لیدلي آیا کله دې دومره ښکلی ماشوم لیدلی دی؟
زما د کوشني وېښتان ګورې، د زمري په شان دي، چاغ نس یې یوې کوشنۍ پشکې ته ورته دی، چاغ لاسونه او پښې یې ښیي چې په راتلونکي کې به زما په شان قوي او غښتلی شي.
ورو ورو شپه شوه، څراغونه یې روښان کړل، خو زه د ډېر چټک او سخت سفر له امله ستړی وم، نو استراحت ته مې اړتیا درلوده، د پاچا خبرې مې نه شوې اورېدلی هغه ته مې وویل:

نن له سهاره تر مازيګره زه ستا د جنګي ګاډيو په منځ کې د باد په سرعت، په غرنيو لارو کې روان وم او اوس مې له ډېرې ستړيا د بدن ټول غړي خوږېږي، نو بايد ډوډۍ وخورم او ويده شم.

خو تهددې پر ځای چې خواړه راکړې او يا د خوب ځای راته جوړ کړې، پر له پسې خبرې کوې.

پاچا وخندل او ويې ويل ما هم له څو ورځو راهيسې له ډېر خپګانه څه نه دي خوړولي، خو نن شپه به ټولې تېرې ورځې جبران کړم.

بيا يې امر وکړ چې موږ ته خواړه راوړي

مريانو راته کباب شوی پسه او سېرلی راوړ او له دې وروسته چې ډوډۍ مې وخوړه فکر مې وکړ چې ستړيا مې کمه شوې ده.

زه څو ورځې د آمورو له پاچا سره پاتې شوم او هغه ګران بيه ډالۍ سره او سپين راکړل.

زه پوه شوم چې هغه د تېر ځل په پرتله ډېر شتمن شوی دی.

له پاچا مې پوښتنه وکړه چې دغه شته يې له کومه کړي، ځکه تېر وار چې مې وليدې دومره شتمن نه وې.

هغه ځواب راکړ هغه ښځه چې تا راکړه په ما پورې يې قدم د ښو شو او ددې سبب شوه چې زه بډای شم.

له پاچا سره د مېلمستيا په څو ورځو کې، هغې ښکلې مېرمنې يانې هغې وينځې چې ما ورکړې وه، زما ښه ميلمه پالنه وکړه او زه پوه شوم، چې دغه وينځه له دې سره سره چې چاغه شوې خو بيا هم غواړي چې چاغه شي.

په آمورو کې د مصر پر خلاف نارينه چاغې ښځې ډېرې خوښوي او هرڅومره چې ښځه چاغه وي، د ډېرو خوښېږي

له همدې کبله په آمورو ټول ان ماشومان داسې سندرې وايي چې پکې چاغې ښځې ستايل کېږي.

ما دغه سندرې واورېدې څو کليمې وې، خو دوی بيا بيا تکرارولې او نه ستړي کېدل.

د آمورو پاچا نورې ښځې هم درلودې چې د قبايلي مشرانو لونې وې.

دی يوازې له دغو ښځو سره د وفادارۍ د ځرګندولو لپاره د هغو کورنو ته ورته

پاچا راته وويل چې له دغو ښځو سره له ځملاستو خوند نه اخلي، خو له دې کبله چې د

قبايلي مشرانو لوښي دي، بايد ورسره ځملي چې د هغه او قبايلي مشرانو ترمنځ کرکه را ونه ټوکېږي.

د آمورو پاچا پوهېده چې ما ډېر سفرونه کړي او ځو هېوادونه مې ليدلي، نو ضروري يې ګڼله چې ماته د ځان ډېر صفت وکړي چې زه پوه شم هغه تر نورو پاچاهانو کوشنی نه دی.

هغه د ځان د ستايلو په وخت کې ماته داسې خبرې وکړې چې زه ډاډه يم، زما تر تګ وروسته به دی خپله هم پرې پښېمانه شوی وي چې ولې يې راته داسې خبرې کړې دي.

د بېلګې په ډول ده ويل په ازمير کې د هغه جاسوسان او ګمارل شوي کسان مصريان ځوروي او پر هغې شپې چې پر ماحمله وشوه د هغه د ګمارل شويو کسانو له لوري ژوبل شوم، خو هغوی نه پوهېدل چې زه سينوهه يم ګني زه يې نه وهلم.

دغه راز ده ويل هغه مصري عسکر چې په ازمير کې وژل شوی، دده ګمارل شويو کسانو وژلی دی.

د امورو پاچا وويل د هغه له لوري د مصريانو ځورول به تر هغه دوام وکړي چې مصريان له سوريې ووځي او ولاړ شي.

پاچا ويل د ازمير او د سوريې د نورو بندرونو خلک ډارن او محافظه کاران دي، له خپلې ګټې پرته بل هدف او نظر نه لري ټول سوداګر دي.

له همدې کبله بايد يو زړه ور کس د مصري ضد غورځنګ مشري پر غاړه واخلي او مصريان له سوريې وباسي، چې سوريه د پخوا په شان بېرته ازادي ترلاسه کړي.

ماورته وويل ولې د مصريانو په اړه په زړه کې دومره کينه لرې، زه فکر نه کوم چې مصريان تر نورو ملتونو ډېر بدخلک وي.

د آمورو پاچا پر خپلې ګاړګوټې ډېرې لاس تېر کړ او ويې ويل، زه له ټولو مصريانو کرکه نه کوم، ته هم مصری يې او دا دی له تا کرکه نه کوم.

زه په ماشوموالي کې د فرعون په ماڼۍ کې اوسېدلی يم، هلته مې له مصريانو ډېر څه زده کړي دي. ما هلته ليک، لوست زده کړه او زما د ژوند مخينه داسې ده چې بايد مصريان را باندې ګران وي نه دا چې له هغوی کرکه وکړم.

سينوهه! ته له دې سره سره چې يو ستر ډاکټر يې او ډېر هېوادونه دې ليدلي، خو پاچاهي دې نه ده کړې، له همدې کبله ته نه شې پوهېدای چې د يوه هېواد د مشر او پاچا له نظره کينه څه مانا لري؟

یو پاچا او د هېواد مشر له هېچا سره کینه او دښمني نه لري.

کینه دیوه پاچا او هېواد مشر له نظره یو قوي او ځواکمن عامل دی چې حتی تر وسلې ډېره اغېزه لري.

د امورو پاچا وویل تر هغه چې خلک کینه ونه لري، که څه هم په لاس کې به یې توره او نیزه وي، خو پر چا یې نه شي پورته کولای.

دغه راز د یوه هېواد مشر چې پخپله له هېڅ هېواد سره کینه او دښمني نه لري، باید په خلکو کې کینه او دښمني پیدا کړي، چې د کینې او کرکې له لارې خپل قدرت پراخ، مضبوط او کلک کړي.

زه هم د سوریې په خلکو کې د مصریانو پر ضد کینه اچوم او دغه کینه او دښمني دومره زیاتوم چې د سوریې هر اوسېدونکی باور وکړي چې تر مصریانو به بل څوک بېرحمه، تیټ ذاتي او چلباز نه وي. دغه کینه باید دومره زیاته او پیاوړې شي چې کله کوم سریانی سړی او یا ښځه د مصریانو نوم واخلي، نو له کرکې یې وینه وایشېږي او په دې ایمان ولري چې مصریان تر ټولو وېرونکی، خونړي او بېرحمه ملت دی.

کله چې له مصریانو سره د سوریې د خلکو کینه دې حد ته ورسیده بیا به دغه دښمني دومره سخته شي، چې غرونه له خپله ځایه وښوروي او هغه مهال به له سوریې څخه د مصري پوځ او واکمنانو ایستل اسانه کار وي.

ومې ویل تاسې پوهېږئ چې داسې نه ده او هغه څه چې تاسې وایاست سم نه دي.

د امورو پاچا وویل حقیقت هغه شی دی چې زه یې د خلکو په ذهن کې ځایوم او کله چې ما یو شی د هغوی په روح کې ورننه یو ست نو بیا دوی پرې باور کوي.

دوی بیا فکر کوي چې حقیقت همدا دی او دغه باور به په هغوی کې دومره کلک شي، چې که څوک د هغه پر خلاف کومه خبره وکړي نو دوی به یې ووژني.

زه د سوریې خلکو ته دغه ذهنیت ورکوم، چې هغوی باید آزاد ژوند وکړي او آزادي هغه شی دی چې تر خوړو ډوډۍ، کور او ان تر ژوند ډېر ارزښت لري.

خلک زما د تلقیناتو پر بنسټ دغه حقیقت مني او له آزادۍ سره دومره مینه پیدا کوي چې چمتو دي، د آزادۍ په لاره کې خپل ژوند له لاسه ورکړي.

هر څوک چې پر ازادۍ باور لري هڅه کوي چې نور هم قانع کړي او ډېر ژر به په ټولې سوریې کې یوازې یوه عقیده وي او هغه د آزادۍ عقیده!

د سوریې خلک نه پوهېږي چې د غه عقیده یې خیالي ده ، ځکه آزادي هغه شی دی چې د سوریې او نورو ملتونو لپاره نشته، بلکې هغه لاسوند دی چې په مرسته یې زه خلک غولوم چې په سوریه کې پاتې شم.

کله چې تاسې هم سوریې ته راغلاست دا خبره مو کوله چې غواړئ سوریه آزده کړئ خو په دې پلمه مو د سوریې ټول ولس پر خپلو مریيانو بدل کړی او له هغوی قلنګ اخلئ.

ومې ویل نو ته پر آزدای عقیده نه لرې؟

د آمورو پاچا وویل نه.

ته چې یو ډاکتر یې نه شې پوهېدای چې هېڅ یو ټولواک په آزادي باور نه لري بلکې په دغو نومونو خلک غولوي چې خپل حکومت وکړي.

زه د مصر خلک پوهوم چې باید آزاد شي، خو د غه آزادي تر هغه پورې نه شي ترلاسه کولای چې د مصر پر خلاف متحد شي.

کله چې د سوریې خلک متحد شول نو دوی پخپل ګمان د ځان لپاره آزادي تر لاسه کوي خو خبره داسې نه ده، دوی دې ته لاره هواره وي چې زه پرې حکومت وکړم.

هغوی باید د تل په شان زیار وګالي او قلنګ ورکړي، خو دومره به وي چې پخوا یې مصر ته قلنګ ورکاوه او له آزادۍ وروسته به یې زه ترې اخلم.

زه به دوی ته وایم چې تاسې د نړۍ تر نورو ملتونو نیکمرغه یاست، ځکه چې خپلواکي لرئ او هغوی به هم په دې خیالي نوم او پلمې خپل زړه خوشحالوي.

سینوهه ته پوهېږې چې یو ملت د پسونو د یوې رمې په شان دی او باید هغوی په ځینو شیانو بوخت وساتل شي چې حکومت پرې وکړای شي.

د ملت د بوختېدا یوه ښه لاره دا ده چې ورته ووایې ته آزاد یې او ددې لپاره رامنځته شوی یې چې آزاد ژوند وکړې.

خلک ساده دي هر څه چې واوري مني یې او هغه حقیقت ګڼي، خو مهمه خبره دا ده چې یوه موضوع دومره دهغوی په غوږونو کې دومره وویل شي چې په روح کې یې ځای ونیسي.

ومې ویل آیا پوهېږې چې ستا خبرې څومره خطرناکې دي؟

که د مصر قوماندان پوه شي چې ته څه نیت لرې نو خپلې جنګي ګاډۍ به ستا د هېواد پر لور راولېږي، دغه ښار به وران کړي، تا به ونیسي او سر په څېرۍ به دې په دار وځړوي.

یا داچې طبس ته به دې بوځي او هلته به دې په دار کړي
د آمورو پاچا وویل د مصر فرعون پر ما اعتماد کوي، ماته یې د(حیات صلیب) رالیږلی دی.
ما د هغه د خدای لپاره یو معبد جوړ کړی او هغه تر خپلو ځینو قوماندانانو پر ما ډېر اعتماد کوي.
اوس راځه، چې یو شی در وښییم چې ساعت دې پرې تېر شي.
د آمورو له پاچا سره د ښار د دېوال لوري ته روان شوم، هلته مې یو سړی ولید چې له دېواله یې سر په څېړې راځوړند کړی دی.
د آمورو پاچا وویل دغه په دار شوی سړی مصری دی او که یې نه منې نو دهغه سنتېدل به دغه خبره ثابته کړي.
ومې پوښتل ولې دې دغه سړی سر په ځیړې ځوړند کړی دی.
پاچا وویل دغه سړی د مصر د فرعون د مالیاتو محصل (یا ټولوونکی) و، او دلته راغلی و، چې له ماقلنګ وغواړي.
له څو کلونو راهیسې زما قلنګ ځنډېدلی او باید ددغو څو کلونو قلنګ ورکړم.
ما ورته وویل ددغه سړي خون به ستا پر غاړه وي او ته به له سخت عذاب سره مخامخ شې، ځکه چې په مصر کې په هرشي لوبې کېدای شي خو د فرعون له محصل سره لوبې نه شي کېدای، ځکه چې هغه د مالیاتو د راغونډولو کس دی.
پاچا وویل ما ورته چل برابر کړی او ددې پر ځای چې فرعون راته غوسه شي، له مابه خوشاله شي چې دغه مفسد محصل مې وژلی دی. ما په سوریه کې مصري واکمنانو ته لس پخې شوې لوحې لیږلې او ورته ویلي مې دي، دغه سړی چې له سوریې څخه زما هېواد ته راننوت نو په ښځو یې تېری وکړ.
دغه راز یې د سوریې خدایانو ته سپکې سپورې وویلې، زموږ په معبد کې یې ناسم کارونه وکړل.
خوزموږ په قوانینو کې یې لیکلي چې که یو سړی د ښځې له خوښې پرته پر هغې تېری وکړي او یا ورسره خپل ساعت تېر کړي، یا خدایانو ته سپکې سپورې ووایي او یا په معبد کې ګنده کارونه وکړي نو باید ووژل شي.
څومره چې ما د آمورو له پاچا سره خبرې کولې هغه د مصري سپاهیانو قوماندان هورم

هب ته ورته ایسېده چې ما ته یې د نده سپارلې وه له نورو هېوادونو څخه پوځي معلومات را غونډ کړم.

هغه توپير چې په دغو دوو کسانو کې و، دا و چې د آمورو پاچا د هورم هب په پرتله په عمر پوخ او تر هورم هب چلباز و.

ځکه د آمورو پاچا په داسې هېواد کې واکمن و چې پخوا د دې سیمې پاچاهان د سوريې له نورو پاچاهانو سره په جنګونو بوخت ول او هغوی یې وژل.

له ګاونډیانو سره به یې دایمي اختلافات درلودل او دغه چارې پاچاهان د سیاست په ډګر کې استادی ته رسوي.

له دې سره سره چې د آمورو پاچا چالاکه او زړور ښکارېده، خو ما فکر نه کاوه چې هغه دې پر ټولې سوريې د پاچاهۍ کولو وړتیا ولري.

هغه ته مې وویل دا منم چې په کوشنیوالي کې په مصر کې پاتې شوی یې خو د ماشومتوب له امله د مصر د فرعون پر عظمت او سترتوب نه یې پوه شوی.

تا ته نه ښکاري چې فرعون ډېره شتمني لري او کولای شي ښتا د هېواد پر لوري یو ستر پوځ راواستوي چې هېواد به دې درلوټې لوټې کړي.

ته باید پر خپل قدرت مغروره نه شې، دا خیال ونه کړې چې کولای شې د مصر له فرعون سره پنجه نرمولای شې.

کله چې پر یوې کځوړې تېل ومونبل شي، سوري یې وربند شي او بیا پکې باد پو کړای شي نو کځوړه پړسېږي، د کځوړې خاوند فکر کوي چې په لاس کې یې یو ستر شی دی، خو کله چې کځوړه سوری شي او باد یې ووځي نو کځوړه بېرته کوشنۍ شي.

ته هم د یوې کځوړې په شان یې، له باده ډک یې، چې کله سوری شوې باد به دې ووځي.

پاچا وخندل او خپل طلایي غاښونه یې ماته راوښودل، ویې ویل که زه له باده ډکه کځوړه یم نو د هاتي او بابل د پاچاهانو په شان متحدان لرم، چې له سوريې څخه د مصره د ایستلو لپاره زما ملګري دي.

ما ورته وویل د بابل او هاتي پر اتحاد مه تېروځه، ځکه یو شغال ښایي د حیواناتو د ښکار لپاره له زمري سره یوځای شي، خو له دې وروسته چې کوم ځناور ښکار کړي، نو د ښکار تر ټولو ښه برخه یې زمری خوري او د شغال لپاره له کولمو او لړي پرته بل شی نه پاتې کېږي.

دغه دوه پاچاهان چې له سوریې څخه د مصر د ایستلو لپاره له تا سره ملګري شوي، نیت یې دا نه دی، چې ته د سوریې پاچا شې، بلکې غواړي چې دوی پخپله د سوریې تا توبی ونیسي او په دې صورت کې ستا لپاره به د آمورو له تا توبي پرته بل شی پاتې نه شي.

د آمورو پاچا ډېر وخندل او ویې ویل سینوهه! زه غواړم ستا په شان تحصیل وکړم، چې عالم شم او ستا په شان نورو هېوادونو ته سفر وکړم چې د نورو هېوادونو د ملتونو له علمونو هم خبر شم.

خو له دې کبله چې باید خپل هېواد اداره کړم، نو نورو هېوادونو ته د سفر فرصت نه لرم.

دغه خبرې چې ما له پاچاسره وکړې، زه یې پوه کړم چې باید د هغه له هېواده ووځم.

ځکه چې که د مصر فرعون خبر شي چې د هغه د مالیې ټولوونکی یې وژلی نو پر آمورو به حمله وکړي او په داسې وخت کې په آمورو کې زما شتون مناسب نه دی.

ښایي د آمورو پاچا به له مصریانو سره د ډېرې کرکې له امله ما ووژني.

نو پر بله ورځ مې پاچا ته وویل څو ورځې کېږي چې ستا مېلمه یم او له دې زیات نه غواړم ستا له مېلمه پالنې ناسمه استفاده وکړم.

که ته یو روان تخت راکړې، زه به ازمیر ته ولاړ شم، خو هلته به هم پاتې نه شم، بلکې مصر ته به ستون شم، ځکه چې د نیل د اوبو د څښلو هیله لرم.

ما رښتیا ویل فکر مې کاوه چې باید مصر ته ستون شم او د پردیو هېوادنو په اړه د خپلو تحقیقاتو نتېجه د مصر د لښکر قوماندان هورم هب ته ورکړم.

د آمورو پاچا وویل هغه مرغه چې ځاله نه جوړوي هېڅکله ارام نه وي خو په نورو هېوادونو کې تر ګرځېدا او د نړۍ له سیله تېر شې او په آمورو کې پاتې شې.

او که ته غواړې دلته پاتې شې، زه به درته یو کور جوړ کړم او د دې ښار یوه ښکلې نجلۍ به درکړم چې هغه خپله مېرمن کړې.

ما په ټوکو ورته وویل د نړۍ تر ټولو بد هېواد آمورو دی او ستا د هېواد له ښځو د زړو وزو بوی راځي، زه نه غواړم چې په دغه هېواد کې پاتې شم.

پر دې سربېره ډېره موده وشوه چې له مصره لېرې یم، وطن رایاد شوی او غواړم ستون شم چې د نیل د غاړې د هیلیو او غازانو آوازونه واورم.

د مصري خرما د ونو تر سیوري لاندې کېنم، د نیل د ماهوګانو سندرو ته غوږ ونیسم،

د مصر ګرم لمر مې پر ولیو ولګېږي او بیا دارالحیات ته ولاړشم، د مصر ځوان محصلین له خپلو طبي معلوماتو خبر کړم چې د دارالحیات علمي ارزښت وساتل شي چې د نړۍ تر ټولو ستر ښوونځی دی.

د آمورو پاچا وویل له دې سره سره، چې نه غواړم ته له دې ځایه ولاړشې او ته هم نه غواړې چې پاتې شې، نو ستا لپاره به روان تخت برابر کړم، يو شمېر عسکر به هم درسره واستوم چې تا ازمیر ته ورسوي، ځکه چې د مصریانو پر خلاف د سریانیانو غوسه دومره سخته شوې چې ښايي په لاره کې تا ووژني.

ما چې په جنګي ګاډیو کې سفر نه شو کولای نو په روان تخت کې د آمورو له پلازمینې روان شوم او د پاچا عسکرو ازمیر ته ورسولم.

ازمیر ته چې ورسېدم کاپتا ته مې وویل ډېر ژر، دغه کور خرخ کړه، ځکه چې له دې وروسته د ازمیر او سوریې چاپېریال زموږ او نورو مصریانو لپاره خطرناک دی، موږ باید ستانه شو.

اوه ويشتم څپرکی

د هورم هب د ليدو لپاره مصر ته ستنېدل

زه مصر ته د ستنېدا لپاره د خپل سفر په اړه ډېر څه نه وايم، يوازې دومره وايم چې کله بېړۍ حرکت وکړ، نو هر څومره چې مصر ته نژدې کېدو ما د بې صبرۍ ډېر احساس کاوه او کرار نه شواى پاتې کېدلاى او تل مې د بېړۍ پر غولې چکر واهه.

زما بيړه وه چې هر څومره ژر وشي مصر ته ورسېږم کله چې بېړۍ د مصر په ساحلي ښارونو کې لنګر اچاوه، نو ما د هغو ښارونو د ژوند د حالاتو په اړه مطالعه نه کوله ځکه چې ستومانه شوی وم.

ان د سوريې د غرونو رنګ چې د لمر لوېدو په وخت ارغواني کېدل زه يې نه هيجاني کولم.

په سوريې کې پسرلی شوی و، توتکيو په اسمان کې الوتونه کول، سندرې يې ويلې او کله چې مو په بندري ښارونو کې دمه کوله نو د هغو غږ به مې احساساوه چې پر سر به مې ګرځېدلې.

د بعل د خدای (د سوريې د خدای) کاهنان د پسرلنيو شيانو د ټولولو لپاره په کوڅو کې نارې وهلې او مخونه يې شوګارې کول.

د دوی تر شا ځوانو نجونو او ښځو ګاډۍ راکاږلې او هغه ډالۍ به يې پکې اچولې چې خلکو به د بعل خدای لپاره ورکولې.

خو له دې کبله چې زه مصر ته ستنېدم او د غو شيانو راته ارزښت نه درلود او زړه مې نه غوښتل چې ان يو ځل دې هم دغه منظرې وګورم ځکه يو ځل مې پخوا هم ليدلې وې.

هغه مهال چې ما غوښتل مصر ته ستون شم، د هغه پوه په شان وم چې پر يوې ښځې مين شوی او بايد د هغې ښځې ليدو ته ور شي.

يا بايد همدغه ښځه دده کورته راشي او دغه پوه او عالم نور نه شي کولای د پاپيروس(مصري کاغذ چې له يو ډول بوټي جوړېده) پر پاڼو ليکلي شيان ولولي او که يې ولولي نو له هغو علمونو څه نه شي زده کولای چې پر دغو کاغذنو ليکل شوي وي او تر هغه وخته همدا اسې چې دغه ښځه ويني له هغه وروسته يې حواس متمرکزې شي او کتاب ولوستلای شي.

زه هم ددې لپاره چې مصر ته روان وم د خپل هېواد ليدو ته ورتلم نو د سوريې د ښارونو د منظرو او ددې سيمې د خلکو د دودونو او رواجونو له کتو بېزاره وم.

ما غوښتل خان طبس ته ورسوم او د شپې په پيلېدا سره د ښار په کوڅو کې قدم ووهم، د ختېنو کورونو په مخکې تېر شم، هغه منقلونه وګورم چې د کورنو په مخکې يې ايښي او کبان پرې سره کوي.

زړه مې غوښتل چې ژورې ساګانې وکاږم او د کبانو بوی احساس کړم.

د مصر د شرابو جامونه تش کړم او د نيل اوبه بوی چې د چيکړو بوی يې ځي او دا بوی زما د پر زيات خوښېږي.

غوښتل مې د پر ژر مصر ته ورسېږم چې د نيل پر غاړه په شنو شويو پاپيروسونو ګامونه کېږدم او د نيل سيند پر ساحل د وحشي ګلانو خوږ ورږم احساس کړم.

کله چې لمر راخېژي او وړانګې يې د آمون د معبد پر رنګارنګ ستنو پرېوزي، نو زه د هغه الواني وړانګې وستايم.

لکه چې پخپل برخليک کې مې ويلي له دې سره سره چې په طبس کې بدبخته شوی يم، خو د وخت تېرېدا پر دغې بدبختۍ د هېريدا دوړې پرې ايستې وې او هغه وخت چې مصر ته ستېندم نه مې ځان نيکمرغه احساساوه او نه بدمرغه ، بلکې د وطن درد مې درلود او غوښتل مې ولاړ شم هغه ځای ووينم چې ما پکې سترګې پرانيستلې، پکې لوی شوی يم او ځان مې پکې پېژندلی دی.

کله چې د سينا صحرا ته ورسېدو ، له دې سره سره چې پسرلی و ، مګر بيا هم هغه باد چې د وچې له لوري پر سمندر لګېده، ګرم و او زموږ مخونه يې وسوځول ، ځکه د سينا صحرا د نړۍ تر ټولو ګرمه سيمه ده.

له دې وروسته چې يوه موده مو د سينا د سور رنګه سواحلو په څنډه کې سفر وکړ ،هغه ځای ته ورسېدو چې د سمندر رنګ ژېړ شو.

مانوګانو پر پرې تړلی يو منګی سمندر ته ور کوز کړ او له هغې خوا يې پکې اوبه را وکښلې.

ما چې وڅښلې نو احساس مې وکړ چې اوبه خوږې دي او د نيل د سيند د چيکړو بوی يې خي.

کله چې د نيل خوږې اوله چيکړو ډکې اوبه سمندر ته رسېږي نو له تروو اوبو سره ژر نه حل کېږي.

پر دې ورځ چې کله ما د نيل اوبه وڅښلې خپل مريي کاپتا ته مې وويل د غه اوبه زما له نظره د نړۍ تر غوره شرابو خوږې دي.

خو کاپتا وويل هر چېرته اوبه شته او که د نيل اوبه هم وي د شرابو ځای نه شي نيولای.

ما وويل زه د دې اوبو پر څښلو ځکه خوشحال شوم چې پوهېږم مصر ته را رسېدلي يو.

کاپتا وويل ، که مصر ته ورسېدو زه تصور نه کوم چې زما د ژوند حالت دې بدل شي، ځکه زه يو مريي يم، که په مصر کې يم يا په بل ځای کې نو زما لپاره توپير نه لري.

ماوويل کاپتا زموږ اوږدو سفرونو سپين سترګی کړی يې، ان تر دې پورې چې کله مې هېر شوی يې، چې ګني ته زما مريي يې.

داسې ځواب راکوې چې هر څوک يې واوري فکر کوي چې دا ستا حق دی چې له ما سره همداسې خبرې وکړې.

که په مصر کې وای نو د نيل له څنډو مې يوه لښته راوړله او پر ملا او وليو مې څو ګوزارونه درکول چې پوه شوی وای چې ته زما مريي يې او حق نه لرې چې له خپل بادار سره د غسې بحث وکړې.

کاپتا دواړه لاسونه پر زنګنو کېښودل او رکوع يې وکړه ، بيا يې وويل زما باداره !: ته هم ډاکټر يې او هم هنرمند خطيب او وينا وال.

ته پوهېږې چې کله او څنګه له خولې خبرې وباسې او هغه څه چې تا اوس وويل ماته يې ستا لکړه او د نيل د څنډو د ونو لښتې راپر زړه کړې.

پوهېږم چې د لکړې او لښتې ګوزار د سيند له چيکړو اوبو ، د هيلېو له سندرو ، د سروشويو کبانو له بويونو او د طبس د معبدونو د بړاس له ښکلي بويه مشهور دی.

ځکه دا يو زر کاله کېږي چې مرييانو ته په لکړو او لښتو سزا ورکوي، د دغو لښتو له زوره په مصر کې هر څه پر خپل حال پاتې دي او هېڅ شی له خپل ليمځي څخه پښه نه غځوي

له دې سره سره چې د مصر د جوړېدا زر کاله کېږي، خو هېڅ شی په کې نه دی بدل شوی.

اوس پوهېږم چې باید د لبنتې او لکړې گوزارونه وخورم، ځکه اوس مې باور دی چې مصر ته رسېدلي يو.

زموږ اوږده سفرونه چې ما ډېر څه پکې زده کړل، پای ته ورسېدل... اوه... اې د نيل د څنډو د بانسونو لبنتې، د مصر خدايان دې برکت درکړي، ځکه هر چاته ادب ورکولی شې چې تر خپل لېمځي پښې اوږدې نه کړي او ددې مخه نيسې چې څوک پر چاتېری وکړي.

له دې خبرو وروسته کاپتا له ډېر غمه په ژړا شو او بيا د بېړۍ په يوې څنډه کې کېناست او تر هغه وخته ويده و، چې زموږ بېړۍ بندر ته رسېده.

کله چې بېړۍ د نيل سيند ته ورسېده، د بندر په څنډه کې و درېده او زما سترګې پر مصري پنډيانو ولګېدې چې له يوه لنګ پرته يې بله جامه پر تن نه وه.

ما وليدل چې ډېرې يې خريلې دي او دلته متوجه شوم چې د سريانيانو له اوږدو جامو او ګارګوتې ډېرو مې کرکه کېده.

سوريه کې نارينه او ښځې تول چاغ ول، په داسې حال کې چې د مصر نارينه او ښځې تول نري اندامونه لري. پر ما باندې ان د جواليانو د بدن د خولو بوی خوږ لګېده.

همدا چې زما او کاپتا نومونه يې وليکل کاپتا ځان د سورېې معرفي کړ، چې څوک ورته مزاحمت ونه کړي (ځکه چې کاپتا تښتېدلی و).

له بېړۍ چې راکوز شوو، ما خپلې پشمي سرياني جامې و ايستلې او د مصر کتاني جامې مې واغوستلې.

له دې وروسته چې دوه ورځې مو په بندر کې استراحت وکړ په يوې بېړۍ کې سپاره شوو چې طبس ته تله.

له هغه وروسته د نيل پر سيند زموږ سفر پيل شو.

موږ ډېره موده د نيل سيند منظرې نه وې ليدلې، نو پر همدغې ورځ مو له سهاره تر بېګا ښي او کيڼ لوري ساحل ته کتل.

د هيليو او غازانو له اوازونو او دهغو لوڅو کليوالو له ليدو مو خوند اخيست چې خپل غوايي به يې د قولبې لپاره بيول.

کله چې به کشتۍ په يوه بندر کې و درېده، کاپتا به يوې ساقي خانې ته ولاړ او مصري

بير (داوربشو اوبه) به يې څښل. ده به ساقي خانه کې ناستو خلکو ته په نورو هېوادونو کې د خپلو سيلونو کيسې کولې او هغوی به د کاپتا خبرو ته داسې حيران شول چې د مصر خدايانو ته يې پناه وروړله.

څومره چې طبس ته نژدې کېدو د نيل د دواړو غاړو او سېدونکي زياتېدل.

طبس ته نژدې کلي او باندې له يوه بل سره نښتي ول.

يو وخت د نيل په ختيز کې درې غرونه راڅرګند شول، چې ته وا د طبس ښار درې ساتونکي دي، ورپسې د ښار ستر دېوالونه او له هغه ورها خوا د آمون ستر معبد او سپېڅلې ډنډ راښکاره شول.

کله چې ما د نيل سيند په لوديزه څنډه کې د اموات (مړيو) ښار وليد خپه او غمجن شوم.

ومې ويل د مړيو ښار هغه ځای دی، چې کله مړي موميايي شول هلته يې ښخوي.

د مصر د ټولو فرعونيانو او ملکو قبرونه هلته ول او د هغوی په هديره کې سپين رنګه وداني ځلېدې.

د مصر د هرې ملکې د قبر پر وړاندې يوه ونه کرل شوې چې د غه ونې د پسرلي په موسم کې (هغه فصل چې مونږ مصر ته ننوتو) ګلان کوي.

زه څکه د مړيو د ښار په ليدو خپه شوم چې خپل مور و پلار مې راياد شول چې د غوايي په پوستکي کې د يوه فرعون قبر ته نژدې ښخ شوي دي.

ما د هغوی قبر د يوې حريصې ښځې د مينې له امله خرڅ کړی و او هغوی مې پخپل قبر کې نه شو ښخولای.

ما دوی ته نوی قبر هم نه شو اخيستلای چې په بلې دنياکې بې کوره نه وي.

په سوېل کې چې د نيل سيند کږېږي د فرعون مانۍ د شنو ونو په منځ کې ځلېږي چې طلايي رنګ.

زه شکمن وم چې ايا د مصر د لښکرو قوماندان هورم هب به لا هم په دې مانۍ کې اوسېږي او کنه؟

کله چې زه له مصره تلم هغه يو پياوړی سړی و، او فرعون ته ډېر نژدې و، خو هېڅوک له قضا او قدره خبر نه وي او نه پوهېږي چې هغه کس چې نن باچا ته نژدې دی سبا د غه نژدې والی له لاسه ورنه کړي؟

زمونږ بېړۍ د طبس په بندر کې هغې سيمې ته نژدې و دربده چې زه پکې لوی شوی وم. ما ناڅاپه داسې احساس وکړ چې زه ماشوم يم او ځان مې د ماشومتوب د هميشنيو منظرو په منځ کې ليده.

د کوچنيوالي او ځوانۍ د خاطرو را يادېدلو هم خوشحاله او هم خپه کړم.

د پلار و مور په حالت د ېر خواشينی شوم، ځکه هغوی ټول عمر ځانونه له کړاو او مصيبتونو سره مخامخ کړل چې وکړای شي ماته سواد را زده کړي او ښوونځي ته مې ولېږي، خو د ځوانۍ او د يوې ښځې د وسوسې له امله ما له هغو سره خيانت وکړ او د هغوی قبر مې خرڅ کړ.

داسې وشرميدم چې غوښتل مې مخ پټ کړم، چې طبس مې ونه ګوري او ونه وايي چې دا دی هغه نمک حرامه سينوهه چې خپل مور و پلار يې په بله دنيا کې بې کوره کړل.

تر دې وړاندې چې طبس ته ننوځم په دې ښار کې د ژوند کولو لپاره مې خاص او معلوم پلان نه درلود، ځکه چې هلته زما ژوند کول په هورم هب پسې تړلی و چې ويې وينم او پوه شم چې هغه به زما د راپور له ترلاسه کولو وروسته څه وايي؟

خو کله چې مې په ښار کې ګام کېښود، پوه شوم چې زه به بيا هم په دې ښار کې د پخوا په شان ډاکټر شم، خو يو مشهور او ستر ډاکټر نه بلکې هغسې ډاکټر چې د بېوزلو په سيمه کې ژوند کوي او د بېوزلو او خوارو کسانو معالجه کوي.

ما دانيت نه درلود چې په پرديو هېوادونو کې ترلاسه کړي معلومات د خپل شهرت او شتمنېدا وسيله وګرځوم، بلکې نيت مې کړی و چې د بېوزلو په سيمه کې ژوند وکړم او احساس مې وکړ چې خوشحاله او هوسا شوی يم.

که زما پر ځای بل ډاکټر وای او په نورو هېوادونو کې يې دومره معلومات ترلاسه کړي وای، نو طبس ته له ستنېدا وروسته يې په يوې شتمنې سيمې کې اړول او د خپل کور پر سر به يې يوه لوحه ځوړنده کړې او خپل نوم به يې پرې ليکلی چې ټول پوه شي دغه ډاکټر تر ټولو غوره دی او هغه کسان چې د معالجې لپاره ورځي بايد ګران بيه ډالۍ ورکړي.

ما غوښتل د بېوزلو په محله کې ژوند وکړم او نوم ورکی پاتې شم او له دې امله مې ځان راضي احساساوه.

دغه موضوع د دې ښوونه کوي چې ځينې وخت مونږ د خپلې غوښتنې په اړه هم تېروتنې کوو او نه پوهېږو چې څه غواړو په ټوله نړۍ کې ګرځو او له يوه هېواده بل ته ځو، په سرو

او سپينو علم ترلاسه کوو، چې وطن ته له ستنېدا وروسته د يوه شتمن په شان ژوند وکړو او خپل دغه پرتم نورو ته هم وروښيو، خو له ستنېدا وروسته په حيرانۍ سره ګورو، هغه څه چې مونږ هوسا او اراموي نو د ښار په يوې څنډه کې ګمنامه ژوند کول دي.

د بندر جواليان پر مونږ راتاو شول، چې له بېړۍ څخه زمونږ بار راکښته کړي او يوه ميلمستون ته يې يوسي.

دوى تمه درلوده چې له مونږ څخه ډېره اجوره واخلي، ځکه هر چېرته دود دا وي چې کله يُو مسافر کوم ښار ته ځي نو جواليان ترې ډېرې پيسې اخلي.

خو ما کاپتا ته وويل چې نه غواړم مېلمستون ته ولاړ شم او جواليانو ته ووايه چې زمونږ بار. بسترہ له بېړۍ څخه نه باسي. کاپتا وويل، ايا ته نه غواړې چې په دې ښار کې پاتې شې؟

ومې وويل. ته بې له ځنډه ولاړ شه او د بېوزلو په محله کې يو کور راته واخله. دغه کور تر ډېره حده بايد زما د مور و پلار پخواني کور ته نژدې وي، کور بايد نن واخلې چې زه سر له سبا هلته طبابت وکړای شم.

کاپتا په دې خبرې ډېر خپه شو، ځکه چې تصور يې کاوه مونږ به په يوه ميلمستون کې ايسار شو او مرييان به دهغه چوپړ کوي، خو نيوکه يې ونه کړه، سر يې ښکته واچاو او ولاړ.

پر همغې شپه زه پخپل نوي کور کې چې پخوا ديوه مسګر کور و او د بېوزلو په سيمه کې و پر ځمکه کېناستم.

په شاوخوا کورونو کې او په چم ګاونډ کې ښځو د کورنو په مخکې په منقلونو کې کبان سره کول او له ټولې سيمې څخه د سرو کړيو کبانو بوى لتېده.

چې شپه پخه شوه د عمومي ځايونو چراغونه روښانه شول او له منځه يې د سريانو موسيقۍ سندرې واورېدل شوې.

د مستو مانو ګانو غږونه پورته شول او چې اسمان ته به مې کتل نو د ښار د څراغونو د رڼا له کبله سور بخونه شوى و.

زه له اوږدو کلونو وروسته چې د نړۍ په ګوټ ګوټ کې په سفر او د معلوماتو په ټولولو بوخت وم. خپل لومړني ځاي يانې خپل کور ته ستون شوى وم.

حيران وم چې په سوريې، بابل او کرت کې مې هغه ښکلې منظرې وليدې، معطره تېل

مې بوي کړل، خو ولې د سرو کړیو کبانو بدبوی او د ګاونډیانو دبېوزلی او لوږې منظرو خوند راکاوه.

د بلې ورځې پر سهار مې کاپتا ته وویل یوه ساده او بې انځوره لوحه زما پر کور ولګوه چې خلک پوه شي، دا دیوه ډاکتر کور دی.

هغوته مه وایه چې زه یو مشهور ډاکتر یم بلکې یوازې زما نوم واخله او توضیح ورکړه چې دغه ډاکتر بېوزله ناروغان ګوري، هر څوک کولای شي له خپل وس سره سم فیس ورکړي.

کاپتا وویل زما باداره! ته یو مشهور ډاکتر یې او نورو هېوادونو ته د سفرونو په ترڅ کې دې ډېر معلومات راغونډ کړي نو ولې ځان د بېوزلو ډاکتر جوړوې؟

ما وویل کاپتا! کومه خبره چې زه درته کوم، هغه ومنه، زما امر اجرا کړه ګني زما له کوره بهر شه، هرډول چې غواړې ژوند وکړه.

زه پوهېږم چې له مادې دومره غلا کړې چې نن پرې کور اخیستلای شې او یوه ښځه پرې کولای شې.

کاپتا وویل زما باداره! که ته تبه ونه لرې دغسې خبرې نه کوې.

بله دا چې زه داسې سړی نه یم چې ښځه وکړم، تل په کورکې له هغې سره جنګ وکړم، دا زما ډوډۍ وخوري او د جنګ په وخت کې مې په لکړې او لښتې ووهي.

کله چې انسان کولای شي آزاد ژوند وکړي او په هوساینه کې وخت تېر کړي، زما په نظر ښځه کول لېونتوب دی.

خو له دې کبله چې ته زما باداریې که ته پر پوزي خملې زه به هم پر پوزي درسره خملم خو خپله خواشیني هم نه شم پټولای ځکه ستا کار ته چې ګورم نو لېوني ته پاتې کېږې.

یوازې لېونی، مرغلره تر خوشیو لاندې پټوي اوته هم خپل علم او پوهه د بېوزلو تر جنډو لاندې پټوې.

ماوویل کاپتا کله چې انسان نرۍ ته ستړګې رڼوي، نو که خان وي او که بېوزله خو لوڅ لغړ وي، او په ناروغیو کې هم بېوزله او شتمن توپیر نه لري دواړه کړاو زغمي او باید دواړه معالجه شي.

کاپتا وویل هغه ډالۍ چې یو شتمن یې له معالجې وروسته ورکوي دیوه بېوزله له ډالۍ سره ډېر توپیر لري.

که زه له فطري پلوه مريي وای او له زوکړې سره مريي ګڼل کېدای ستا دغه نظر به مې منلی و، خو له دې کبله چې لومړی ازاد وم او بیا غلام شوم دا نه شم منلی چې بېوزله او شتمن د انسانانو له نظره یو شان دي.

ومې ویل کاپتا ! زه بېوزله او شتمن ناروغ ته په یوه سترګه ګورم او ستا د معلوماتو د زیاتولو لپاره باید ووایم چې که بې مور و بې پلاره ماشوم پیدا کړم نو هغه د خپل فرزندي اولاد په توګه روزم.

کاپتا وویل، دغه کار ګټه نه لري ځکه چې بې مور و بې پلاره ماشومان په ځانګړو معبدونو کې ساتي.

هغوی ټیټ رتبه کاهنان کېږي او ځینې، خو خصیان کوي او د شتمنو کورنو ته یې لېږي چې نوکران او یا د هغوی د ښځو ساتونکي شي.

دغه خصي ماشومان (خوجګان) د خانانو په کورونو کې هغسې ښه ژوند کوي چې که یې پلرونه ژوندي وای نو د هغوی په کورنو کې به یې نه درلود.

که ته کوم ماشوم غواړې نو واده مه کوه او له هېڅ يوې ښځې سره مينګی مه ماتوه. ته له هغو پېغلو څخه چې له ورونو پرته بلار بېږې وغواړه چې له زوکړې وروسته خپل ماشوم تا ته در کړي.

هغه به لس ځله د آمون له خدایه شکر وکړي چې ته یې ورسره مخامخ کړې او ماشوم ترې غواړې او لو یوې یې.

که نه غواړې چې له یوې بې مېړه ښځې څخه د هغې زوي واخلې نو یوه ځوانه وینځه واخله چې هم در ته بچی وزېږوي او هم له ما سره په کارونو کې مرسته وکړي.

ځکه چې زه بوډا شوی یم او د کور کارونه راته سخت شوي دي او کله کله مې لاسونه رېږدي، که تا کومه وینځه واخیستله نو تر هغه وروسته به زه هم په کور کې کار کوم او هم به خپلې پیسې په کارو بار واچوم چې ګټه راته وکړي.

ما ورته وویل زه نه غواړم چې کومه وینځه وپېرم، خو ته کولای شې د کور د کارونو لپاره یو نوکر ونیسې او ته پخپله زما په کور کې استراحت وکړې.

دا به ستا د تېرو خدمتونو او وفادارۍ انعام وي.

زه پوهېږم ته به په دغه ښار کې ساقي خانې ته ولاړ شې، او کولای شې هغه خبرې ما ته هم راوړې چې ته یې هلته اورې ځکه چې له ساقي خانې پرته په هېڅ ځای کې خلک دومره

صمیمي مجلس نه کوي.

د هر کسان چې هېڅکله خپل باطن نه څرګندوي، خو کله چې شراب وڅښي په خبرو راځي او هغه څه وایي چې په زړه کې یې لري.

له دې خبرې وروسته زه له کوره ووتم چې یو پخوانی ملګری پیدا کړم او د مصر د پوځ قوماندان هورم هب ولټوم.

په دې لړ کې هغې ساقي خانې ته ولاړم چې زما هنرمند ملګری توتمس به هلته ورته.

ما د هغه پوښتنه وکړه.

شراب پلورونکي راته وویل، نه پوهېږم چې هغه چیرته دی او څه کوي، ځکه چې له یوې مودې راهیسې دلته نه راځي، خو تر دې وړاندې چې ورک شي د پیشوګانو انځورونه یې ایستل.

ما په حیرانۍ سره وپوښتل، ولې یې د پیشو ګانو انځورونه ایستل؟

د ساقي خانې خاوند وویل هغه مجبور و، له دې لارې یې پیسې ګټلې، ده په هغو کتابونو کې د پیشوګانو انځورونه ایستل چې ماشومان یې په ښوونځي کې لولي.

زه له ساقي خانې را ووتم او د عسکرو کور (پوځي چوڼۍ.ژباړن) ته ولاړم چې هلته هورم هب ووینم.

خو هلته چې ورغلم ومې لیدل چې د سپاهیانو په کور کې لږ کسان اوسي.

اوس د پخوا په شان عسکر په انګړ کې نه پهلواني کوي او نه ښبې ولي.

په انګړ کې یو افسر ولاړ و، پوښتنه یې راځخه وکړه چې دلته څه غواړې او ولې راغلی یې؟

ما ترې پوښتنه وکړه، چې آیا هورم هب هلته دی او که دلته نشته چېرته یې پیدا کولای شم.

صاحب منصب چې کله د هورم هب نوم واورېد سر یې ټیټ کړ او زه دده له درناوي ځخه پوه شوم چې هورم هب لا هم د پوځ مشر دی.

له هغه مې پوښتنه وکړه چې ایا هورم هب لا هم د پوځ قوماندان دی کنه؟

صاحب منصب وویل هو! هغه د پخوا په شان د مصري سپاهیانو مشر دی خو اوس دلته نشته او کوش ته تللی دی چې د هغه ځای چوڼۍ له منځه یوسي او هغه سرتېري رخصت کړي چې په دې چوڼۍ کې دي، خو دا معلومه نه ده چې کله به راستون شي.

ما دغه صاحب منصب ته یوه کړۍ سپین زر ورکړل او هغه د سپینو زرو د دې کړۍ په لیدو حیران شو، نو یې کبر پرېښود ما ته یې وخندل او ویې ویل، هورم هب یو ستر قوماندان دی او پرې چې پوهېږي چې عسکر څه غواړي او څه ډول چلند ورسره وکړي؟

خو فرعون د یوه پسه په شان دی، د عسکرو له حالاتو خبر نه دی او پام ورته نه کوي.

له همدې امله کله چې اوس هورم هب دلته نشته، نو لکه چې ګورې د عسکرو کور تش دی، عسکر تللي چې خیرات ټول کړي او خپله خېټه مړه کړي.

له دې کبله چې زه تر ټولو ټيټ رتبه افسر یم، د ګدايي لپاره نه شم تللی، زه له آمونه غواړم چې د سپینو زرو د دې کړۍ له امله تا بختور کړي.

ځکه ځو میاشتې کېږي چې زه ساقي خانې ته نه یم تللی، چې د وربشو اوبه وڅښم. خو نن به شراب پلورنځي ته ځم او هلته به ښه ډېر وڅښم.

تر دې وړاندې چې یې موږ عسکري ته راوستو نو ژمنه یې راسره وکړه چې که سپاهیان شوو، ډېر سره او سپین به ترلاسه کړو او څو مره ښځې چې وغواړو موږ ته به رسېږي. خېټې به مو تل له خوړو او د اوربشو له اوبو ډکې وي.

د سپاهیانو له کوره چې راووتم دارالحیات ته ولاړم، چې هلته د فرعون د کوپړۍ سورۍ کوونکی ووینم. خو هلته یې راته وویل چې کوپړۍ سورې کوونکی دوه کاله مخکې مړ شوی او مړی یې د اموات (مړیو) په ښار کې ښخ کړی دی.

په دارالحیات کې چې له ما سره کومې خبرې وشوې، پوه شوم چې فرعون د خپل خدای په پیروۍ چې اتون نومیده، هغه عسکر چې دده پلار اجیران کړي ول رخصت کوي.

د فرعون استدلال دا و چې وایي په سوله او ورورګلوۍ کې به ژوند کوي او عسکرو ته اړتیا نشته.

ددې ژوند لیک په پیل کې مې ویلي ول، چې دارالحیات د آمون په معبد کې دی او له دې کبله چې په معبد کې وم، غوښتل مې د معبد حالت هم وګورم، چې د ځوانۍ خاطرې را په زړه کړم.

هلته مې ولیدل چې کاهنانو خپل خړېیلي سرونه غوړ کړي، سپینې جامې یې اغوستې او وارخطا دي.

کله چې یې خبرې کولې شا وخوا یې کتل او داسې ښکارېده چې وېرېږي، څوک یې خبرې وانه وري.

دوی چې زه ولیدم نو په شکمنو سترګو یې تېز تېز راته وکتل او ښایي فکر به یې کړی وي چې ګني زه جاسوس یم.

زه په آمون معبد کې د مصر د پخوانیو مجسمو تر مخې تېر شوم او د معبد وروستې برخې ته ورسېدم او هلته مې په حیرانی. سره ولیدل چې یو نوی معبد یې جوړ کړی دی.

کله چې زه دآمون په معبد کې وم، هغه مهال دغه عبادتځای نه و، نو راتـه معلومـه شوه چې دغه معبد له طبس څخه زما له تلو وروسته جوړ شوی دی.

کله چې دغه معبد ته ننوتم ومې لیدل، چې دېوال نه لري بلکې یو تش انګړ دی چې شا و خوا یې لوړې ستنې درولې دي، د انګړ یوه خوا خلاصـه ده یانې ستنه نه لري او د معبد محراب همغلته دی.

محراب ته نژدې شوم ومې لیدل ددې پر ځای چې قرباني شوی پسـه او نور سپېڅلي شیان په محراب کې کېږدي، هلته یې ګلان، میوه او غنم ایښي دي.

پر محراب یې یو ډبرین حکاکي شوی انځور کښل شوی چې د آتون خدای یې د یوې دایرې په شان ښودلی، له دایرې څخه شاوخوا ته وړانګې تللې، په یوه لاس پای تـه رسي او هر لاس د حیات صلیب کلک نیولی دی.

ددې معبد کاهنـانو سپینې جامې اغوستې وې، سرونه یې هم نـه و خریبلي او ټول ځوانان ول.

کله چې زه دې معبد ته ننوتم کاهنـان د محراب شاوخوا تـه را ټول شوي و او سپیڅلې سندره یې ویله.

غوږ مې ونیو ګورم چې د سندرې ټون مې په غوږونو کې اشنالګېږي او هغه مې د سوریې په اورشلیم کې اورېدلې وه.

خو ددغه معبد په ټولو شیانو کې تر ټولو عجیب شی د فرعون مجسمه وه چې د ستنو په سر کې لیدل کېده.

مـا ستنې وشمېرلې، ومې لیدل چې څلوېښت ستنې دي او پـه هرې ستنې د فرعـون داسې ډبرینې مجسمې جوړې شوې چې دده تر بدن لویې دي.

مجسمې یې داسې جوړې کړې چې فرعـون دواړه لاسونه پر سینې ایښي دي، په یوه لاس کې یې متروکه او په بل کې یې سلطنتي لکړه ده. مجسمې ټولې محراب تـه ګوري او زه نه پوهېدم چې کوم مجسمه جوړونکي دغه طرحه ورکړې او هغـه یې د خپلو شاګردانو

په وسیله جوړې کړې دي.

خو په دې پوهېدم چې مجسمه جوړونکي قصداً د فرعون د اندام ټولې نیمګړتیاوې اپوته ښودلې دي.

مثلاً ، فرعون ډنګر لاسونه او پښې لري خو په مجسمې کې یې لاسونه او پښې هومره غټې غټې جوړ کړي چې ته وا د فرعون لاس او پښې ژې دي او له باده ډک شوي دي.

چې د بدن له غړو ورتېر شو مجسمه جوړونکي د فرعون څېره ، هم مسخ کړې وه.

ټولو پخوانیو مجسمه جوړونکو او هنرمندانو چې د پخوانیو فرعونیانو مجسمې یې جوړې کړي، هڅه یې کړې وه ، چې مجسمه د هغه له اصل سره یو شان وي.

څوک چې زرکاله وروسته هم دغه مجسمه ګوري پوهېږي چې دغه فرعون څه ډول و؟

خو هغه هنرمند چې ددې معبد مجسمې یې جوړې کړې، نو دې ورته والي ته یې هېڅ توجه نه ده کړې.

کله چې څوک فرعون په لویو او کوچنیو زاویو ، وتلیو غومبورو او اوږد مخ وګوري نو ترې ډارېږي

که زما ملګری توتمس دلته وای او دغه مجسمې یې لیدلې وای نو ویل به یې چې ، دا نوی هنري مکتب دی او په نوي هنر کې د خلکو او شیانو انځور او شکلونه باید د هغوی له اصل سره توپیر و نه لري بلکې هنرمند چې یو شی او یا یو کس هر ډول ویني باید انځور او مجسمه یې هم هماغسې وباسي.

یوه بل شي چې زه یې حیران کړم ، دادی چې څه ډول د مصر فرعون (څلورم آمن هوتب) موافقه کړې چې د هغه مجسمې داسې جوړې شي. ایا هغه خپل ځان همداسې لیده ، ځکه خو یې پر مجسمه جوړونکو نیوکه نه ده کړې او هغه یې د هغو کسانو په شان چې کفر یې کړی دی په دار نه دی پورته کړی ؟

زه پوه شوم چې په نوي معبد کې لیدونکي ډېر نه دي او نندارچیان په دوو ډلو وېشل شوي دي.

یو شمېر هغه کسان دي چې د کتان جامې یې اغوستې او د سرو زرو زنځیر یې په غاړه کې دی.

دا د مصر درباریان ول ، دوی پوهېدل چې فرعون نوي معبد ته توجه کوي نو د چاپلوسۍ او غوړه مالۍ لپاره دغه معبد ته راتلل.

دويمه ډله نندارچيان او عام خلک دي چې په حيرانۍ سره يې د کاهنانو سندرو ته غوږ نيولی و، ځکه چې د هغو په مانا نه پوهېدل او د سندرې تون او اهنګ ورته عجيبه ښکارېده.

دوی له ماشوموالي راهيسې له هغو سندرو سره عادت شوي ول چې د مصر په معبدونو کې د هرمونو له جوړېدا راهيسې ويل کېدې دغه سندرې د دوي په ارواوو کې داسې اخښل شوې وې، چې که يې په خوب کې هم اورېدې نو په مانا يې پوهېدل خو نوې سندرې د هغوی د روح او غوږونو لپاره نا اشنا وې.

له دې وروسته چې سندرې وويل شوې يو سړی چې له ظاهري څېرې کروندګر او له بيديا راغلی ښکارېد، کاهنانو ته ورنژدې شو او له هغوی يې پوښتنه وکړه، ايا شونې ده يو طلسم او يا دقرباني شوي پسه او غويي سترګه چې خطر لېرې کوي ده ته په ارزانه بيه چې له ځان سره يې يوسي او له خطرو خوندي شي.

کاهنانو د هغه سړي په ځواب کې وويل، د آتون خدای طلسم او د قربانۍ سترګه نه خرڅوي او هغو ته اړتيا نه لري، بلکې هر څوک چې پرې عقيده وکړي، د هغه ملاتړ کوي او بې له دې چې ډالۍ ورکړي هغه ساتي.

کله چې سړي دغه خبرې واورېدې د څېرې رنګ يې بدل شو او بېرته ستون شو.

ما اورېدل چې سړی له ځانه سره غړمبېده، ويل يې د آتون خدای د درغو خدای دی، بيا د آمون د معبد پر لور روان شو چې ددغه معبد له کاهنانو د قربانۍ سترګه او يا طلسم تر لاسه کړي.

يوه عامه ښځه ځوان کاهن ته نژدې شوه ويې ويل، مګر د آتون په نوم ستاسې خدای د قربانۍ پسونه او غويي نه تر لاسه کوي؟ څوک ورته قرباني نه کوي چې تاسې غوښه وخورئ او چاغ شئ؟ که ستاسې خدای همغه ډول چې وايئ ځواکمن وي نو د هغه کاهنان بايد چاغ او غوښن وي، نه داسې ډنګر او بې وسه لکه تاسې چې ياست.

ستاسې خواري او ناتواني دا ښيي چې خدای مو هم ناتوانه دی، په داسې حال کې چې آمون غښتلی دی، خپلو کاهنانو ته غوښې ورکوي له همدې امله ټول چاغ او غوښن دي.

يوه مشر کاهن وويل آتون له قربانۍ کرکه کوي، نه غواړي چې د ځناورو وينه د هغه لپاره توی شي.

ته بايد په دې معبد کې د آمون نوم وانه خلې، ځکه چې آمون د درواغو خدای دی او

ډېر ژر به د هغه د خدايي تخت نسکور او معبد وران شي.

ښځه دوه ګامه شاته شوه ويې ويل اې امونه! خبر اوسه چې ما دغه خبره نه ده کړې بلکې دغه سړي دا خبره وکړه او ستالعنت بايد پر هغه شي نه پر ما.

ښځه له نورو مېرمنو سره چې هلته وې ولاړه او کاهنانو په ټوکو او خندا ورته وويل ورځئ ورځئ.

اې بې ايمانه خلکو پوه شئ، چې آمون د دراغو خدای دی او ډېر ژر به د هغه ځواک د هغو وښو په شان چې له منځه ولاړ شي چې د لور په وسيله رېبل کېږي.

په دې وخت کې يو سړی تيټ شو، يوه ډبره يې له ځمکې را واخيسته، د کاهنانو خوا ته يې ور وويشته.

ډبره ديوه کاهن پر مخ ولګېده، مخ يې ژوبل شو، کاهنانو د معبد ساتونکي راوغوښتل، چې هغه سړی ونيسي، خو سړی وتښتېد او هغوی بريالي نه شول چې ويې نيسي.

په دې وخت کې زه کاهن ته نژدې شوم او په ادب مې ورته وويل، زه يو مصري يم چې يوه موده له هېواده لېرې وم.

تر دې مخکې چې له مصره ولاړ شم د (آتون) خدای نوم مې اورېدلی و، خو پام مې ورته نه کاوه. وروسته بيا له مصره د لېرې والي له امله مې د دې خدای په هکله معلومات تر لاسه نه کړای شول. اوس راغلی يم غواړم، پوه شم چې د آتون خدای څوک دی، څه وايي او څه ډول بايد د هغه عبادت وشي؟

کاهن لږه شېبه راته وکتل چې پوه شي، زه ملنډې وهم کنه جدي خبرې کوم.

کله چې کاهنان پوه شول، زه جدي يم، يوه پکې وويل آتون يو واقعي خدای دی... ټول خدايان چې له آتون مخکې راغلي د درواغو ول او هغه چې له آتون وروسته راځي هغوی به هم د درواغو وي.

آتون ځمکه، اسمان، د نيل سيند او ټول ژوي وپنځول او تل موجود و، او وي به. اوس پخپل زوی فرعون کې څرګند شوی او بايد ټول د هغه عبادت وکړي

دغه خدای د نورو خدايانو پر خلاف چې ټول د درواغو دي له خلکو څخه ډالۍ نه اخلي او دې شيانو ته لېوالـه نه دی.

بېوزله او شتمن ته په يوه سترګه ګوري، هر څوک چې پرې عقيده وکړي هغه به پخپلې

پناه کې وساتي.

آتون د نورو جعلي خدایانو په شان نه دی چې ومري، دی په هرځای کې شته او د هغه له ارادې پرته هېڅ کار هم نه کېږي.

ما وویل دغه کاهن چې اوس ددې ځوان کاهن پر مخ ولګېد او هغه یې ژوبل کړ د آتون د ارادې په اساس و، ځکه چې ته وایې هېڅ کار د هغه له ارادې پرته نه شي کېدای.

کله چې کاهنانو دغه خبره واورېده یوه بل ته یې وکتل ویې ویل، داسې ښکاري چې ته پر موږ ملنډې وهې.

خو هغه کاهن چې په مخ لګېدلی و، په لوړ غږ وویل هو! دغه پېښه د آتون د ارادې له مخې وشوه، ځکه چې زه د هغه لیاقت نه لرم. دغه پېښه آتون رامنځته کړه.

دا چې آتون له دې پېښې سره مخامخ کړم علت یې دا و، چې زه پخپل روح کې له فرعون سره د ډېر محبوبیت له امله مغرور شوی وم، آتو ن مې هېر کړ او پر فرعون ځکه ګران یم چې ډېر ښه غږ لرم او سندرې ویلای شم.

کله چې فرعون پوه شو زه چمتو یم د هغه په خدای ایمان راوړم، زه یې معبد ته ولېږلم نو دې ځای ته ورسېدم.

ومې ویل، بیا نو آتون خدای دغه توانایي لري، چې فرعون اړ کړي یو کس ناڅاپه له خاورو پورته کړي او معبد ته یې راولي چې کاهن شي.

یوه کاهن وویل زموږ فرعون د خلکو مادي او ظاهري اړخ ته توجه نه کوي، بلکې له هغه ځواکه استفاده کوي چې آتون ورکړی.

دی د نورو له زړونو خبرېږي او پوهېږي چې آیا دغه کس ترقي کولای شي او کنه؟

ومې ویل، فرعون څنګه د نورو خلکو له زړونو خبرېدای شي او د خلکو زړونه لوستلای شي. ځکه چې یوازې (اوزي ریس) دغه قدرت لري او ددې وس لري، چې د نورو له زړونو خبر شي. *(اوزي ریس د مصر یو مشهور خدای و، دغه خدای د اروپایانو په تاریخونو کې چې د مصر په هکله لیکل شوي ډېر راغلی دی نو له همدې کبله د مصر په خدایانو کې تر نورو ډېر مشهور دی ژباړن)*

کله چې ما دغه خبره وکړه کاهنانو پخپلو کې خبرې وکړې او مشوره یې کوله چې ماته څه ځواب راکړي؟

یوه پکې وویل: (اوزي ریس) د دویمې، دریمې، بلکې د څلورمې درجې او هغه هم

خيالي خداى دى.

اوزې ريس نشته ، يوازې د عامو خلکو خيالونو هغه رامنځته کړى خو ددې پر خلاف آتون موجود دى ، ناڅرګند او همېشنى خداى دى او فرعون په عين حال کې چې يو انسان دى د آتون اصليت هم لري.

ځکه خو په يوه وخت کې ځو شخصيته درلودلاى شي.

دا چې د خلکو زړونه ويلاى او له هغو خبريداى شي، علت يې دادى چې په يوه وخت کې ځو شخصيتونه لري. داسې چې يو انسان د ځو کسانو غوندې کېږي او همدا لامل دى، هغه مجسمې چې هنرمندانو جوړې کړې او ته يې پر ستنو برسېره وينې داسې جوړې شوې چې هم ښځې دي او هم نارينه.

ځکه چې د خداى اصليت په فرعون کې شته، او هغه ددغه اصليت له امله هم نارينه او هم ښځينه ځواک لري.

ما مې سر په دواړو لاسو ونيو او ومې ويل، زه د همدغې ښځې په ځېر -چې اوس له دې ځايه ولاړه- ساده سړى يم، ستاسو دخبرو په معنا نشم پوهېداى زما عقل دا نه مني، چې يو کس دې هممهالى هم نر وي او هم ښځه، هم نطفه دې جوړه کړي او هم دې د ماشوم زېږولو او پاللو توان ولري. بله دا چې تاسې پخپله هم د آتون په خداى سره جوړ نه ياست. تاسې لکه چې نه پوهېږئ هغه څوک دى او څه وايي؟ ځکه کله چې زه له تاسو پوښتنه وکړم تاسو يې له سلا مشورې وروسته ځواب راکوئ.

کاهنانو پر دې خبرې اعتراض وکړ ويې ويل نه ! داسې نه ده ! موږ د آتون دخداى په اړه هېڅ شک هم نه لرو ، هغه بشپړ خداى دى، هېڅ نيمګړتيا نه لري تل و او همېشه به وي

خو موږ نيمګړي يو.

له دې کبله چې کمى لرو ، د آتون خداى ښه نه شو پېژندلى، خو څومره چې فکر او مطالعه وکړو ، هغه به ښه او ډېر وپېژنو.

حتماً څو کاله وروسته، به د آتون خداى ښه وپېژنو ، شل کاله وروسته به زموږ پېژندګلوي د اوس په پرتله ډېره وي

خو اوس يوازې يو کس آتون ډېر ښه پېژني او هغه د مصر فرعون دى، ځکه چې هغه د آتون له ذاته دى او د آتون روح د هغه په بدن کې وي.

له دې سره سره چې د دې خبرې قانع نه کړم خو پر ما يې ډېر اغېز وکړ، ځکه زه متوجه

شوم چې دغه خبرې له ډېر صمیمیته وکې دي
زه پوهېدم چې د کاهنانو په دې خبرو کې ممکنه ده یو لوی حقیقت وي، هغه دا چې مور نه خدایان یو او نه پوهېږو.
له دې کبله چې زموږ عقل کم دی او ناپوه یو، نو فکر کوو چې نور نادان او نا پوهان دي.
پوه شوم چې ښایي په نړۍ کې داسې حقیقتونه وي چې زموږ سترګې یې نهویني، زموږ غوږونه یې نه اوري، لاسونه یې نه لمس کوي، خو له دې سره سره دغه حقیقتونه شته
کله چې موږ د څه شي په اړه نه پوهېږو نو باید له هغه شي منکر هم نه شو او داسې ونه وایو چې دغه شی نشته .
ښایي فرعون هم داسې حقیقت موندلی وي چې هغه ته آتون وایي خو زه چې سم درک او پوهه نه لرم، نو پر دې نه پوهېږم چې آتون څوک دی؟
له دې کبله چې خپل اشنایان مې پیدا نه کړای شول، بېرته کورته راستون شوم، ومې لیدل چې کاپتا زما د حکم پر اساس پر کور یوه لوحه ځوړنده کړې او دی پخپله په کورکې ناست دی ،د اوربشو یو منګی اوبه یې څانته ایښې او غوړپ ترې کوي.
زما په کور کې څو ناروغان ناست او زما دستنېدا په تمه ول.
ما په سر کې هغه مور را وغوښتله، چې خوار ماشوم یې په غېږ کې نیولی دی ښځې راته وویل، ورځ پر ورځ زما زوی خوار او ډنګرېږي خو ما ولیدل چې نه یې مور او نه هم ماشوم ناروغ دی.
د ماشوم مور ته مې وویل، ستا د ماشوم ناروغي له دې امله ده چې ته کافي ډوډۍ نه خورې، که پوره خوراک وکړې نو ماشوم ته به پوره شېدې ورکړې او هغه به چاغ شي.
له دې وروسته چې ښځه ولاړه یو مریې مې معاینه کړ، چې ګوته یې د ژرندې تر ډبرې لاندې شوې او ژوبله شوې وه.
د هغه پر ټپ مې درمل کېښودل او ومې تاړه.
بیا مې یو سړی معاینه کړ، چې کاتب و ، د هغه دستوني په منځ کې د یوه موتي په اندازه یوه غده پیدا شوې وه، ده ته مې هغه درمل ورکړل چې له یو ډول سمندري بوټي تر لاسه کېږي.

و مې ویل دغه غده باید ستا له ستوني وایستل شي او ته باید له هغه وروسته یوه موده استراحت وکړې، چې تپ دې ښه شي.

هغه ته مې وویل ، ایا ممکنه ده چې زه ستاسې کور ته درشم او هلته ستا له ستوني څخه دغه غده را وباسم.

سړي وویل هو ! وروسته مو پرېکړه وکړه چې زه به پر بله ورځ د هغه کور ته ورځم او دغه غده یې له ستوني راوباسم.

کله چې سړي غوښتل ولاړ شي دوه کړۍ مس یې له خپل جیبه را و ایستل چې د فیس په بدل کې یې راکړي.

ما ورته وویل، ما لا نه یې معالجه کړی چې له تا کوم شی واخلم.

هغه وویل، تا درمل را کړل، باید د هغو پیسې واخلې !

ما ورته وویل، له دې پرته چې له تا ډالۍ واخلم ستا علاج به وکړم خو په بدل کې ، چې زه کله کتابت ته اړ شم نو ستا له هنره به استفاده کوم.

له هغه وروسته یوې ځوانې ښځې چې هلته څېرمه یې په یوه عمومي کور کې ژوند کاوه، خپله سترګه را وښودله ویې ویل ، زما سترګه خوږېږي.

ما د هغې په سترګه کې درمل واچول، ښځې غوښتل خپل فیس د هغو ښځو په شان چې ځان ارزانه خرڅوي راکړي.

ما ورته وویل، ناروغ یم او نه شم کولای چې له ښځو سره ځملم.

دغه راز مې د ښځې پر خپته دوه دانې هم لېرې کړې چې خپلو مشتریانو ته ښه ښکاره شي.

خو پر دغې لومړۍ ورځ ما له خپلو ناروغانو څخه ان یوه کړۍ مس هم وانه خیستل.

کله چې هغوی ولاړل کاپتا ماته خواړه راوړل او ویې ویل باداره ! تا نن له خپل کاره دومره ګټه هم پورته نه کړه چې په دې خوړوکې د اچول شوې مالګې بیه پوره کړي.

زما مریي کاپتا ، دغه خواړه چې یوه سره شوې هیلۍ وه د طبس له یوه خوړنځایه را اخیستې او ګرمه کړې وه.

په طبس ښارکې هیلۍ او غازان داسې سره کوي چې ما یې ساری په هېڅ بل هېواد کې نه دی لیدلی.

زموږ په ښارکې هیلۍ او غازان په یوه فلزي لوښي کې ږدي او دروازه یې بندوي ، بیا

دغه لوښی په یوه داش کې ږدي، په نتیجه کې هیلی او غاز داسې پخېږي چې د خوړو ټول مایعات په خوړو کې پاتې کېږي او نه ضایع کېږي.

دغه ډول پخلی په هېڅ یوه هېواد کې نشته او یوازې په طبس کې دغه ډول خواړه پخوي.

(د سینوهه د برخلیک په دې برخه کې ثابتېږي چې په داش کې د ډوډۍ او خوړو پخول چې موږ فکر کوو د رومیانو اختراع ده او له هغه ځایه اروپا ته غځېدلې ده، خو دا د مصریانو نوښت دی او د طبس د ښار خلکو دغه ډول خواړه پخول)

کاپتا پر دې شپه پر ما خوندور شراب وڅښل او له دې سره سره چې پر دغې ورځ مې له چا فیس نه و اخیستی، خو داسې خوشحال وم چې ته ګڼې یو شتمن سوداګر مې معالجه کړی او هغه ماته د سرو زرو یوه غاړکۍ راکړې وي.

دا خبره به هم وکړم، هغه مریی چې ما یې څو ورځې مخکې ګوته معالجه کړه، کله چې یې څو ورځې وروسته ګوته ښېخې ښه شوه، نو ما ته یې یوه پیمانه اوړه راوړل او ویل، دغه اوړه یې له یوې ژرندې پټ کړي چې د فیس په بدل کې یې ماته راکړي.

په دې مانا چې د لومړۍ ورځې طبابت ګټه یوه پیمانه اوړه شول، خو ما له دغه مریي څخه اوړه وانه خیستل او ومې ویل دادې ستا وي. پر بله ورځ زما مریی چې له کوره بهر ته تللی و، راستون شو ماته یې وویل سینوهه! زه تصور کوم چې نن او سبا به ډېر ناروغان ولرې، ځکه کله چې بهر ولاړم او ډول مې چې خلکو سره ویل، پرون یو ډاکټر راغلی او د پخوانې مسګر په کور کې یې اړولې او له فیسه پرته ناروغانو معالجه کوي او پر دې سربېره بېوزله ناروغانو ته د مسو کړۍ هم ورکوي.

کاپتا ویل بېوزلو یو بل ته سپارښتنه کوله چې ډېر ژر دې دغه ډاکټر ته ورشي چې هم خپله ناروغي معالجه کړي او هم له هغه څخه مس ترلاسه کړي.

دوی ویل دغه ډاکټر چې خلک بې فیسه معاینه کوي او بیا مس هم له ځانه ورکوي نو ډېر ژر کېدای شي مفلس شي، دغه کور وپلوري او له دې ځایه به ولاړ شي.

ځینو ویل ښایي دغه سینوهه ناروغ او لیونی شوی دی، او که یې لیونتوب همداسې پاتې وي نو هغه به په یوې کوټې کې واچوي او وینه زبېښونکي به یې پر سر کېږدي چې لېونتوب یې له منځه ولاړ شي.

کاپتا زیاته کړه. ماچې دغه خبرې له خلکو واورېدې د هغوی پر حماقت مې وخندل،

ځکه چې پوهېدم چې ته بداى سړى يې.

ما ستا د حکم پر اساس ستا ټول فلزات په کار اچولي، ته د خپلې طلا له ګټې ښه ژوند کولاى شې او هره شپه د نن شپې په شان هيلۍ او غازان خوړلاى شې.

بيا زما مريي وويل، خو زه له يوه شي وېرېږم هغه دا چې ته عادي سړى نه يې او له همدې امله ممکنه ده، يوه ورځ هغه وکړې چې خپل ټول سره او سپين لېږې غوزار کړې او دغه کور له ما سره يو ځاى چې ستا مريي يم، خرڅ کړې

ځکه تا يو ځل مخکې هم دغه کار کړى او خپل کور دې له ما سره يو ځاى پر هغې ښځې پلورلى و چې ته پرې مين شوى وې.

که زه نه واى تښتېدلى نو اوس به د هغې ښځې مريي واى

نو غوره ده چې په يوه کاتب يو کاغذ وليکې چې زه سر له سبا ازاد يم او پخپله خوښه چې هرچېرته وغواړم تللى شم، څوک نه شي کولاى چې نور ما واخلي يا وپلوري.

زه له دې امله له تا څخه دغه ډول ليک غواړم چې خبرې له منځه ځي، خو ليکنه تر ابده پاتې کېږي ځکه چې پاپيروس (مصري کاغذ ژباړن) له منځه نه ځي.

اته ویشتم څپرکی

د راتلونکي لپاره د طبس د خلکو اندېښنه

پر هغې شپه چې کاپتا د غه خبرې وکړې زه له دې لامله، چې بې وزلي مې وړیا معالجه کړي ول خوشحاله وم او خوړو او شرابو مې خوشحالي نوره هم زیاته کړه.

پسرلی و، او د اکاسي ګلونو، هوا له خوږو عطرو ډکه کړې وه.

د نیل له بندره د سوریې د شیانو بوی راته. له عمومي کورونو د سریاني موسیقۍ غږونه پورته کېدل. کونګانو سندرې ویلې او ما خپل روح خوشحاله لیده.

له همدې لامله مې کاپتاته اجازه ورکړه چې په یوه ختین لوښي کې د ځان لپاره شراب واچوي.

هغه ته مې وویل کاپتا تر دې وړاندې چې ته له ما وغواړې چې تا آزاد کړم، ما په باطن کې ته ازاد کړی وې.

ستا ازادي له هغې ورځې پیل شوه چې ما او تا غوښتل له دې ښاره وتښتو. ما سره او سپین نه درلودل او تا د خپل ټول عمر بسپنه ماته راکړه چې وکړای شو وتښتو.

پر دې ورځ ما فیصله وکړه چې کله شتمن شوم، تا به ازاد کړم. بیا به تاته وایم چې له ما سره د یوه مریې په شان نه بلکې د یوه نوکر په شان ژوند وکړې هر چېرته چې غواړې ولاړ شه.

اوس درته وایم چې ته ازاد یې. خو ستا د ډاډ لپاره به سبا د کاتب په وسیله یو لیک ولیکم چې ته پر خپلې ازادۍ ډاډه شې.

خو له دې کبله چې تا وویل زه به د خپلو سرو زرو په ګټې وټې ژوند وکړم. ته راته ووایه سره او سپین ماته څه ډول ګټه رسولای شي. ایا تا زما طلا ګانې د آمون په معبد کې په امانت نه دي ایښې؟

کاپتا پخپلې یوې سترګې راته وکتل او ویې ویل نه سینوهه! اوس چې ازاد یم تا ته

وایم چې ما ستا امر نه دی اجراکړی او ستا طلا مې د آمون په معبد کې امانت نه ده ایښې، ځکه چې ستا حکم له عقله لېرې و.

زه هغه امر نه منم چې له عقله لېرې وي او له دې کبله چې ممکنه ده ناڅاپه غوسه شې د احتیاط لپاره مې ستا لګړه هم پټه کړې ده، چې پر ملا او ولیو مې ونه وهې.

خو ددې لپاره چې پوه شې ولې مې ستا امر نه دی اجراکړی، وایم چې یوازې احمقان خپل سره او سپین په معبد کې امانت ږدي، ځکه چې په معبد کې د سرو زرو ایښودل دوه عیبه لري.

لومړی دا چې کاهنان او په پایله کې د مصر فرعون ستا له شتمنۍ خبرېږي او پوهېږي چې ته څومره زر لرې؟

یو کار چې د لېونتوب دلیل دی ،دا دی چې سړی د خپلې شتمنۍ له اندازې خلک خبر کړي.

دویم عیب دا دی چې کله خپله طلا معبد ته وسپارې، چې د معبد په خزانه کې پاتې شي، باید هر کال یوه اندازه سرو یا سپینو زرو د ساتلو په بدل کې معبد ته ورکړې او په نتیجه کې کال په کال ستا سره زر کمېږي.

له همدې امله کله چې ته له کوره ووتې په ښار کې ګرځېدې او خپل پخواني ملګري دې لیدل ، نو زه په ښار کې وګرځېدم، چې پوه شم له طلا څخه بې له دې چې سړی زیار وباسي او یا کار وکړي، څه ډول استفاده کېدای شي چې ګټه هم وکړي.

زه پوه شوم چې په طبس کې نور هېڅوک خپل سره او سپین د آمون معبد ته نه ورکوي ، ځکه دوی اوس پر معبد باور نه کوي او ډارېږي چې طلا به یې له منځه ولاړه شي.

له دې کبله چې د سرو او سپینو د سپارلو لپاره پر معبد اعتماد نه شي کېدای، نو په ټول مصر کې داډمن ځای نشته چې انسان وکړای شي خپله طلا هلته ورکړي.

پر دې سربېره د هغو معلوماتو له مخې چې ما تر لاسه کړي د آمون خدای خپلې ځمکې خرڅوي.

ما ورته وویل دروغ وایې او د آمون خدای یعنې د آمون معبد هېڅکله ځمکې نه خرڅوي، بلکې تل ځمکې اخلي او هر کال خپل جایداد زیاتوي.

کاپتا وویل خو اوس د آمون معبد په پټه خپلې ځمکې خرڅوي او په بدل کې یې سره او سپین اخلي او پخپلې خزانې کې یې ږدي.

له دې کبله چې د آمون معبد ډېرې ځمکې خرڅې کړي او سره و سپين يې اخيستي او س په مصر کې سره او سپين کم شوي دي.

ومې ويل آيا تا زما سره ورکړل او ځمکې دې واخيستې ؟

کاپتا وويل نه باداره ! ما ستا سره او سپين نه دي ورکړي ، ځکه نه زه او نه ته په کرنيزو کارونو پوهېږو.

که ستا سره او سپين مې ورکړي وای نو ناظرانو ، کروندګرو او هغو مريیانو به چې په کروندو کې يې کار کاوه ستا د ټټيو محصولات غلا کول ، دا په داسې حال کې ده، چې زه په طبس کې پخپله غلا کوم يانې نور دو که کوم.

پردې سربېره ما احساس وکړ چې د آمون د معبد له لورې د ځمکو خرڅول به د هغه معبد له لورې چې له سلو کلونو زيات وخت يې ځمکې اخيستې دي بې دليله نه وي.

دغه معبد پوهېږي چې په راتلونکي کې د نوي خدای پر وړاندې مقاومت نه شي کولای نو بايد له منځه ولاړ شي، ځکه خو وار له مخه خپلې ځمکې خرڅوي چې دغه ځمکې د نوي خدای په برخه نه شي. د آمون د معبد له لورې د ځمکو خرڅول خطرناک کار دی ، ښايي نوی خدای ادعا وکړي چې د پخوانې خدای ټولې هغه ځمکې چې پر خلکو خرڅې شوې، په هغه پورې اړه لري ، او ټولې ځمکې چې د امون معبد اخيستې دي له دې پرته چې خلکو ته يې تاوان ورکړل شي ، هغه به ضبط شي.

ما ورته وويل دا ډېرې بېلابېلې او جزيي مسلې دي، زه له تا پوښتنه کوم چې زما سره او سپين دې څه کړل، چيرته دې ولګول چې وايې ګټه به يې ماته ورسېږي.

کاپتا وويل له دې کبله چې د امون معبد خپلې کرنيزې ځمکې خرڅوي سره او سپين اخلي، لکه چې ومې ويل په مصر کې سره او سپين کم شوي دي.

دغه چاره د دې سبب شوې چې د استوګنې د کورونو او د سوداګريزو ودانيو بيه کمه شي، نو کله چې ما وليدل د کورونو بيه ټيټه شوې ده، ستا د سرو او سپينو يوه برخه مې ورکړه او تاته مې څو کورونه او تجارتي ځايونه واخيستل.

ته به دغه کورونه او ځايونه په کرايې ورکړې، هر کال به يې کرايه تر لاسه کړې، ستا کورونه به تل موجود وي او ګټه به درته کوي.

له دې کبله چې زه پوهېدم د دغو کورنو د پېرودلو لپاره ستا له لورې بشپړ اختيارات لرم. نو ستا له مهره پرته مې کورنه واخيستل او که اخيستونکي د ډالۍ په توګه ماته کوم

شی راکوي، هغه په تا پورې اړه نه لري .دا پخپله د هغوی حماقت دی.
ځکه په دې عمل کې زه له تا څخه کوم شی نه پټوم. بلکې له اخیستونکو څخه ډالی تر لاسه کوم او که ته هم و غواړې خپل پخوانی مریی ته ډالی ورکړې هغه به هم ومنم.
ومې ویل کاپتا زه به تا ته ډالی ورنه کړم ځکه په دې کار کې تا خپلې ګټې ته پام کړی دی او اټکل کوې چې د کرایو د ترلاسه کولو او دغه راز د کورنو د جوړلو او بیارغولو لپاره د خرڅې د بېلولو په پلمه له ما څخه ډېره غلا وکړې.
کاپتا وویل تېروتی یې.
که ته یو کنجوس او ظالم بادار وای ما به دغه فکر کړی و . او اټکل به مې کاوه چې په راتلونکې کې له دغو کورنو څخه څه ډول استفاده وکړم.
خو ته ډېر مهربانه او زړه خوږی بادار یې. هېڅ اړتیا نشته چې زه له ځان سره دغسې حسابونه وکړم. ځکه هر شی چې ته یې لرې زما تر لاس لاندې دي.
زه ستا شتمنې خپله شتمني بولم. کله چې ستا ګټو ته پام کوم. په دې مانا ده چې خپلې ګټې ته توجه کوم. ځکه مې ستا په سرو زرو یوه اندازه غله دانه هم اخیستې ده.
ما وویل کاپتا ولې دې غله اخیستې ده؟
کاپتا وویل دغه لانجه چې اوس د خدایانو تر منځ په مصر کې پیل شوې ، حتماً د مصر د ملت لپاره خرابې پایلې لرلای شي.
ددې لپاره چې کله خدایان له یوه بل سره جنګونه کوي . نو لکه مشران چې له یوه بل سره ونښلي تاوان یې خلکو ته رسېږي.
ملت باید د مشرانو او خدایانو د لانجو لپاره قرباني ورکړي. زه فکر کوم چې د مصر ددغو دوو خدایانو د لا نجې له امله به ګډوډي رامنځته شي. بې نظمي او ګډوډي به کروندې پر شاړو ځمکو بدلې کړي. پر دې سربېره نن سبا چې هر څوک سره او سپین لري د خدایانو د لانجې له وېرې پرې ځمکه اخلي.
خلک پوهېږي چې سره او سپین غلا کېدای شي خو ځمکه تړې څوک نه شي په اخیستلای.
هغه کسان چې ځمکې اخلي ټول. یا سوداګر. درباریان او کاهنان دي. دغه کسان له معبدونو ځمکې اخلي چې دغه ځمکې د معبد له منګولو تر لاسه او د ځان یې کړي.
خو په دغو کسانو کې هېڅ یو کروندګر نه دی او ځمکه نه شي کرلای چې په نتیجه کې

به د کروندګرو ټولې ځمکې شاړې پاتې کېږي

د ځمکې محصولات لکه غنم او نوره غله به ډېره کمه شي. مصر به د خوراکي توکو له کمښت سره مخامخېږي او په دې وخت کې به هغه غله په ښه بیه خرڅولای شو چې موږ اوس اخیستې ده.

زه پوهېږم ته فکر کوې چې غله د ډبرو په شان نه وي. چې زر کاله یې وساتو بلکې موږکان، غله دانه خوري او مریيان غلا ترې کوي خو ترڅو چې انسان تاوان ونه کړي ډېره ګټه نه شي کولای.

نو د دغو اخیستل شویو کورونو یوه برخه مې د غلو دانو په ګودامونو بدل کړي چې اخیستل شوي غنم او نوره غله هلته وساتو.

پام به کوو چې نه موږکان غنم وخوري او نه یې مریيان غلا کړي.

کله چې مو غله خرڅه کړه ګودامونو ته به اړتیا ونه لرو. دغه کورونه به سوداګرو ته په کرایه ورکړو چې خپل شیان هلته کېږدي او یا تجارتخانې ترې جوړې کړي.

ومې ویل کاپتا! زه ستا پر خلاف هیله من نه یم چې دغه کار دې ګټه وکړي خو دا چې اوس دې معاملې کړې زه کوم شکایت نه لرم. په دې شرط چې په راتلونکې کې ما په کرار پرېږدې او د دغو کورونو د اداره کولو یا دغلو دانو د خرڅولو لپاره ما په تکلیف نه کړې.

کاپتا وویل. ما یو بل فکر هم کړی چې هغه هم ستا د شتمنېدا لپاره ډېره ګټه لري

زه په کرنې ډېر نه پوهېږم خو د مریيانو په پېر او پلورکې ډېر تکړه یم له همدې امله باید د مریانو یو بازار واخلو.

زه پوهېږم چې باید څنګه مریيان په ارزانه بیه واخلو او له پېرودونکو څخه یې عیبونه پټ کړو. همدغه راز. پوهېږم چې څه ډول د لرګیو او مترو کو په وسیله مریان فرمانبرداره کړو. ځکه چې پخپله مریی وم او څوک چې مریی وي د مریانو د خرڅولو په ټولو چلونو پوهېږي

زه ډاډ درکوم چې که موږ دغه بازار واخلو په څو کلونو کې به د مصر یو شتمن کس شې.

ومې ویل کاپتا له دې سره سره چې د مریيانو پلور و پېر ډېره ګټه لري، خو زه نه غواړم چې مریيان خرڅ کړم. ځکه چې د مریيانو پلورل ډېر ګنده او له کرکې ډک کار دی.

زه په دې پوهېږم چې ډېر شتمن کسان دغه کار کوي. ټول د مریانو پېر پلور کوي او ټول مریانو ته اړتیا لري

ماهم پخوا ته او هغه وینځه چې تا راته راوستې وه اخیستې واست . خو نن سبا نه غوارم چې د مریانو پلورونکی واوسم.

کاپتا سور او سویلی ویوست اوویې ویل، زه نه پوهېږم چې ته ولې داسې یې او ولې نه غواړې د نورو په شان په لنډه موده کې بې زحمته شتمن شې؟

که مور د مرییانو یو بازار او څو عمومي کورونه (فاحشه خانې) واخلو ښکلې وینځې به د مرییانو له بازاره عمومي کورونو ته بیا یو او هره شپه به له هره کوره ډېر سره او سپین ترلاسه کړو.

. خو څه وکړم چې خدایانو داسې بادار راکړی دی، چې سلیقه یې له نورو سره بېخي توپیر کوي.

اوس چې نه غواړې د مریانو بازار او عمومي کورونه واخلې نو زما یو بل وړاندیز ومنه .

ومې پوښتل ستا وړاندیز څه دی؟

کاپتا وویل له دې کبله چې نن دې آزاد کړی یم، زه غوارم چې له دې امله یو جشن جوړ کړم او له دې سره سره چې زما غوښتنه به ستا له نظره بې ادبي وي، خو غواړم له ما سره ولاړ شې او یو ځای د سیند پر غاړه په بندري سیمه کې د(تمساح لکۍ)په ساقي خانه کې شراب وڅښو. دا شراب هم د تمساح لکۍ نومېږي او ډېر قوي شراب دي چې تر نورو یې نشه ډېره ده.

له دې سره چې د کاپتا غوښتنه له ادبه ډېره لېرې وه او یو مریی او نوکر باید له خپل باداره ونه غواړي چې له هغه سره شراب خانې ته ولاړشي او هلته کوم شی وڅښي، خو ما د کاپتا غوښتنه ومنله، ځکه چې پر دې شپه ډېر خوشحاله وم او فکر مې کاوه چې ساقي خانې ته تګ او هلته ساعت تېري کول په یوه مناسبت دي

پر دې سربېره مې داهم پر زړه ول، چې کله مور په کرت کې و ، کاپتا چمتو شو چې له ماسره د خدای کور ته ننوځي په داسې حال کې چې پوهېده څوک تر اوسه پورې د خدای له کوره نه دي راستانه شوي

زه هم باید نن د هغه وړاندیز ومنم او له هغه سره میخانې ته ولاړشم ، ځکه چې ساقي خانې ته تګ تر دې ډېر اسانه دی، چې انسان پوه شي داسې ځای ته ورځي چې نور ترې نه شي راستنېدای

کله چې کاپتا وویل او ما یې وړاندیز ومانه ، نو ډېر خوشحاله شو ، ولاړ زما بالا پوش

او لګړه چې تر دې مهاله یې پټه کړې وه ببرته راوړه. بالا پوش یې زما پر اوږو واچاو، له کوره راووتو او د (دتمساح لکۍ) شراب خانې ته ولاړو.

د(تمساح لکۍ) شراب خانه د بندري سیمې په مرکز کې د دکورونو په منځ کې وه او تر دې وړاندې چې شراب خانې ته ننوځو، پام مې شو چې د ساقي خانې پر سر یې یوه ستره وچه شوې تمساح ځوړنده کړې وه، چې شیشې ته ورته سترګې یې وې او تر خلاصې خولې یې تېره غاښونه ښکارېدل.

کله چې ساقي خانې ته ننوتو ومې لیدل چې پنډ دېوالونه لري، د غتو دېوالونو ګټه دا وي چې په دوبي کې کوټه یخه او په ژمي کې ګرمه ساتي.

د کاپتا د ننوتو له حالته پوه شوم، چې لږ تر لږه یو ځل دلته راغلی دی او له چاپېریال سره بلد و.

کله چې کېناستو نو ومې لیدل چې د ساقي خانې د دېوالونه او غولی د اشرافو د کورونو په شان په لرګو فرش شوي او پر دېوالونو د لرګیو بېلابېل انځورونه کښل شوي دي.

کاپتا چې ولیدل، زه د ساقي خانې لرګیو ته ګورم، ویې ویل ،دغه لرګي چې وینې له زړو بېړیو یې جوړ کړي، هرلرګی د یوې بېړۍ خو باد او باران یې رنګونه وربدل کړي دي.

په ساقي خانه کې ناستو مشتریانو ماته په ځېره خو ځغلند وکتل او بیرته پر خپلو کارونو بوخت شول.

کاپتا امر وکړ چې ، زموږ لپاره د(تمساح لکۍ) شراب راوړي او د ساقي خانې مشر ته یې وویل چې شراب دې پخپله دی جوړ کړي؟

ماته داسې ښکاره شوه چې د تمساح لکۍ شراب داسې شراب دي چې باید جوړ شي، یانې د نورو شرابو په شان نه دي، چې بې له ځنډه یې له منګیو او صراحۍ څخه په جامونو کې تش کړي او رایې وړي.

وروسته مې ولیدل چې د یوې ښځې دوه پیالې په لاس کې دي، زموږ خواته راغله او داسې معلومېده چې د میخانې نوکره وي.

دغه ښځه ډېره ځوانه نه وه، خو د مصر په شان هېواد کې چې ښځې لوڅې پکې ګرځي، دې ښځې جامې اغوستې وې، په غوږونو یې د سپینو زرو لښتۍ او په لاسونو کې یې دوه بنګړي ول.

چې څومره رانژدې کېده هغه مې نوره هم ښکلې لیده، کله چې مو‌ږ ته را ورسیده ومې لیده چې نرۍ او قوسي شکله وروځې یې وې او غنم رنګه جذابې سترګې یې درلودې.

ما د هغې سترګو ته وکتل، هغې د نورو ښځو غوندې چې سر اړوي مخ، وانه ړاوه، بلکې زما سترګو ته خیره شوه.

یوه پیاله ترې ما واخیسته او بله کاپتا.

ما ورته وویل اې ښکلې ښځې نوم دې څه دی؟ ښځې وویل زما نوم (مریت) دی.

ما څوک ښکلې ښځه نه بولي. خو له دې کبله چې تا په دې نوم یاده کړم، زه پوهېږم چې ته با حیا سړی یې او د یوه نوي ځوان په شان یې چې په دې ډول خبرو سره ځانته جرئت ورکوي چې وکړای شي خپل لاس د یوې ښځې پر لاس کیږدي.

ته هم ځانته جرئت ورکوې چې خپل لاس زما پر لاس کېږدې.

بیا یې پوښتنه راځخه وکړه. ایا ته ډاکټر نه یې او ستا نوم سینوهه نه دی؟

ومې ویل همداسې ده... دې وویل که غواړې په دې ساقي خانه کې بیا موږ پخپلو لیدو خوشحاله کړې ما ته د ښکلې ښځې غږ مه کوه او ما مه سپکوه.

له هغې مې پوښتنه وکړه، چې ته څه ډول پوهه شوې چې زه سینوهه یم؟

مریت وویل ستا شهرت تر تا ژر دې میخانې ته را رسېدلی دی. ان تر دې چې ته ساقي خانې ته ننوتې ما وپېژندې. او س را ته معلومه شوه چې ستا شهرت بې دلیله نه و.

کله چې مریت له ما سره خبرې کولې موسکۍ وه. خو زه پوه شوم چې موسکا یې له زړه نه ده او خوشحاله نه ده. بلکې دغه موسکایې د یو غم ښودنه کوي او د ښځې له سترګو هم دغه احساس کېده.

ومې ویل مریت! که تا زما ستاینه د کاپتا له خولې اورېدلې وي چې زما پخوانی غلام دی، او س مې ازاد کړی او دلته ناست دی. نو په دې پوه شه چې په هغه اعتماد نه شي کېدای.

ځکه چې دغه سړئ خپل خاص طبیعت لري. د هغه طبیعت داسې دی چې د هغه ژبه د دروا‌غو او رښتیا ترمنځ توپیر نه شي کولای او دروا‌غ ډېر وایي.

زه له دې سره سره چې یو ډاکټر یم خو د هغه دغه مرض مې معالجه نه کړای شو. زما د لکړې ګوزارونو هم پر دې معالجې اغېز ونه کړ.

مریت له غمجنې موسکا سره وویل سینوهه! دروا‌غ ډېر ځله تر رښتیا ښه وي. ځکه

چې درواغ انسان ته هیله ورکوي انسان خوشحاله کوي، په داسې حال کې چې رښتیا خبره سړی نهیلی کوي.
مثلاً . کله چې ته ماته وایې (اې ښکلې مېرمنې) له دې سره سره چې پوهېږم درواغ وایې، زه زړه یم. خو بیا هم په دې درواغو خوشحالېږم.
زه غواړم د تمساح لکۍ دغه شراب چې ما درته راوړي ویې څښې او ماته ووایې چې ایا دغه شراب قوي دي. که نور هغه شراب چې په بهر کې د څښلي دي.
له دې پرته چې زه له مریت څخه سترګې واړم. د دغو شرابو یو غوړپ مې وکړ.
خو له هغه وروسته مې ونه کړای شول هغې ته وګورم. ځکه چې ستوني او نس مې وسوځېد ناڅاپه. مې وینه په بدن کې واېشېدله.
کله چې ارام شوم د شرابو نشه ځرګنده شوه. ومې ویل که څه هم کاپتاه ډېر درواغ وایي خو هغه څه چې د دې شراب خانې د شرابو په هکله یې ویلي سم دي. ځکه چې ستا شراب تر هغو ټولو شرابو قوي او اغېزناک دي چې ما په بهر کې څښلي دي.
دغه راز تو دوخه یې هم تر هغو تورو تېلو زیاته ده چې د بابل خلک یې له ځمکې څخه تر لاسه کوي او په څراغونو کې یې سوځوي.
(له تورو تېلو څخه د لیکوال هدف نفت یا تېل دي. ژباړن)
لکه څنګه چې یو د حقیقي تمساح د خپلې لکۍ په زور یو قوي سړی پر ځمکه ویشتلی شي. ستا شراب هم یو مضبوط او قوي سړی له پښو غورځولی شي.
زما له خولې د خوږولونو خوش بویه بوټو او مسالو بوی احساسېده. ځان راته تاند او خوشحاله ښکارېده. زړه مې غوښتل له مریت سره نوري خبرې هم وکړم . هغې ته مې وویل:
مریت زه نه پوهېږم چې دې شرابو زه دومره ښاد کړم که ستا شتون زما روح خوشحاله کړی دی؟
همدومره پوهېږم چې خوشحاله یم. زړه مې غواړي. خپل لاس ستا پر لاسونو کېږدم . که له دې حرکته خپه کېږې، پر ما نیوکه مه کوه. ځکه چې ستا د تمساح لکۍ ما ته دا جرئت راکړی دی.
ښځه لږ وروسته ولاړه او ویې ویل :زه د دې ساقي خانې خاونده نه یم. دلته نوکره یم. خو دغه شراب زه جوړوم.

یوازینی ډالی چې پلار ماته راکړې ده، د دې شرابو د جوړلو چل یې را زده کړی دی.
دې شرابو د خلکو پام داسې ځانته را اړولی، چې ان ستا مریی چې ته وایې اوس دې ازاد کړی، ځان زما لیواله او پر ما مین ښیي چې د دې شرابو د جوړولو چل له ما زده کړي.
کله چې ستا مریی بریالی نه شو چې ما خپله خوړ کړي فیصله یې وکړه دغه ساقي خانه په سروزرو واخلي او دغه راز غواړي د دې شرابو د جوړلو چل له ما زده کړي.
کله چې کاپتا دغه خبره واورېده ښځې ته یې اشاره وکړه چې، غلې شي، خو زه چې نشه وم ومې ویل مریت! اوس چې ما د تمساح لکۍ شراب څښلي او ځان خوشحاله احساسوم، فکر کوم چې کاپتا حق لري پر تا مین شي او زه یې نه ملامتوم، چې غواړي تا خپله خوړ کړي
خو زه دغه خبرې له ډېرې نشې کوم او سبا چې هوښیار شم ښایي خپله خبره بېرته واخلم او ایا دا خبره سمه ده چې کاپتا زر ورکړي دي چې دغه میخانه واخلي.
تر دې مخکې چې ښځه څه ووایي کاپتا ماته وویل سینوهه! ما نه غوښتل چې ته په دې ډول د دې شراب خانې له اخیستو خبر شې، بلکې غوښتل مې چې پخپله زه دغه خبره درته وکړم.
خو اوس چې دې ښځې دغه راز افشا کړ باید ووایم چې دغه میخانه ما په خپلو سرو او سپینو اخیستې ده، په هغې طلا چې په څو کلونو کې مې له تاپټه کړې وه، ځکه چې د یوې ساقي خانې د اداره کولو وړتیالرم، پوهېږم چې دا اسانه کار دی، ستونزې پکې نشته، د ځوانۍ څواک هم نه غواړي
ما په ساقي خانو کې د فلزاتو له ورکولو پرته دومره شراب او د اوربشو اوبه څښلې چې اوس د یوه اخیستونکي په لیدو سره پوهېږم چې ایا هغه د خپلو شرابو بیه ورکولای شي کنه؟
ایا په پور یې ورکولای شو کنه؟ د شرابو خرڅول اسانه او خوندور کار دی، ځکه چې انسان په ساقي خانه کې ډول ډول کسانویني، له هر یوه څخه نوې خبرې اوري.
زه یو کونجکاو سړی یم او غواړم له هر څه خبر شم نو دا زما لپاره ډېره ګټه لري.
په دې وخت کې کاپتا خپله پیاله پر سر واړوله او په خوشحالۍ یې وویل:
زما باداره! یوازنی کار چې هېڅکله له دوده نه لوېږي شراب خرڅول دي، ځکه تر هغه چې نړۍ شته نو خلک به شراب څښي.

ممکنه ده فرعونيان نه وي ، د مصر خدايان له خپلو ګډيو کښته ګوزار شي او له منځه ولاړ شي خو د شرابو خرڅلاو به بند نه شي، ځکه کله چې خلک خوشحاله او نيکمرغه وي هم شراب څښي او کله چې خپه او خوابدي وي نو د خپل وير او بدبختی د کمولو لپاره ميخانې ته راځي او شراب يا د اوربشو اوبه څښي.

کله چې يو کس مينېږي، خپله مينه په شراب څښلو سره پياوړې کوي او په کور کې له خپلې ښځې سره جنجال کوي، بيا هم د زړه تنګی د کمولو لپاره شرابو ته پناه وروړي.

کاپتا خپلو خبرو ته دوام ورکړ او ويې ويل:

سينوهه ! ښايي ته چې يو غير عادي کس يې، زما دغه فکر خوښ نه کړې او ووايې چې انسان بايد زيار وګالي او خپله روزي وګټي، خو زه وايم، هغه کسان هوښيار ان دي چې له تکليف پرته د نورو له کار و زياره ګټه اخلي.

په داسې حال کې چې نور خلک د زيار او کړاو له ګاللو سره سره وږي دي او دوی ارام ژوند کوي.

زما په اند د هغو ښځو له دندې پرته چې ځان خرڅوي تر ټولو آسانه کار د شرابو خرڅول دي په دې توپير چې ځان پلورونکې ښځې پانګې ته اړتيا نه لري ځکه چې د هغوي پانګه د هغوي په بدن کې ده که لږ بسپنه وکړي د عمر په پای کې به په هغه کور کې ژوند وکړي چې په خپله يې جوړ کړی دی او سوکاله به وي.

زه ښښنه در څخه غواړم چې ډېر غږېږم، دغه ډېرې خبرې له دې امله دي چې لا د تمساح لکۍ په شرابو نه يم عادت شوی، د دې شرابو يوه پياله مې داسې مستوي چې خپله ژبه مې هم په واک کې نه وي.

زما خبرې د دې ساقي خانې په اړه وې.

دغه ميخانه زما ده او زه وايم چې اوس به يې د دې ميخانې له پخواني مالک سره په ګډه د مريت په مرسته چلوم او ګټه به يې سره وېشو.

د دې ميخانې پخواني مالک چې له دې وروسته به زما کارګر شي د مصر په زرو خدايانو قسم خوړلی چې، له نيمايي ډېره ګټه به نه اخلي او له ما به غلا نه کوي.

زه باوري يم چې هغه به غلا ونه کړي ځکه هغه ديندار سړی دی او ځينې کاګان يې د معبد کاهنان دي.

دوی ښه مشتريان دي او ډېر د تمساح لکۍ شراب څښي ، لامل يې دا دی چې کاهنان د

آمون د معبد د تاکستان شراب څښي او هغه کسان چې د غه شراب وڅښي، بیا د تمساح په یوې یا دوو پیالو نه نشه کېږي او بل له دې امله د دې شراب خانې ډېر کاکان د معبد کاهنان دي، چې شراب پلورونکی فکر کوي د کسب ګټه د مذهب له ګټې سره اړونده کړي چې لومړی ګټه له دویمې هغې ځروبه شي او تر ننه همداسې شوي دي.

خو داسې ښکاري چې زه ډېرې خبرې کوم او بیا وایم چې زما د ډېرو خبرو علت دادی چې نن زما د ژوند خوشحاله ورځ ده.

باور وکړه چې زما د خوشحالۍ اصلي علت دادی چې ګورم ته ما ته غوسه نه یې او ما د پخوا په شان خپل نوکر بولې.

دا په داسې حال کې ده چې زه نن ازاد یم او شراب پلورل مې پیل کړي او دا له دې سره سره چې ځینې فکر کوي شراب خرڅول ښه کار نه دی.

له دې خبرې وروسته کاپتا له ډېرې نشې وژړل، خپل سر یې زما پر ځنګنو کېښود، ما په زور د هغه سر له خپلو ځنګنو لېرې کړ، ومې ویل پورته شه په میخانه کې د غسې سپک کارونه مه کوه، ځکه که مشتریان وګوري چې د دې شراب خانې نوی مالک دومره بې حیا او سپک دی، پر تا بدبینه کېږي او نور به دلته رانه شي.

له دې وروسته چې کاپتا خپل سر پورته کړ ما ترې پوښتنه وکړه زه پر یوه خبره نه پوهېږم هغه د دغې میخانې د پلورلو مسله ده.

ځکه که دغه ساقي خانه هغسې چې ته وایې ښه چلېږي نو ولې یې خاوند راضي شو، چې پر تایې خرڅه کړي او بیا د شاګرد په توګه له تا سره کار وکړي او په ګټه کې شریک شي.

کاپتا چې لا یې اوښکې نه وې وچې شوې وویل: سینوهه! ته خاص استعداد لرې او غوارې پخپلو دلایلو چې له افسنطین درملو ترخه دي زما خوښي زهرجنې کړې.

که زه درته ووایم چې زه او دغه شراب پلورونکی د ماشومتوب ملګري یو او د یو بل په غم او ښادۍ کې شریکان و، بیا به یې ومني. چې هغه د پخوانۍ ملګرتیا له امله چمتو شو چې خپله شراب خانه پر ما خرڅه کړي.

خو زه پوهېږم، دغه خبره هم تا نه شي قانع کولای، نو مجبور یم ومنم چې زه هم پر دې دلیل قناعت نه شم کولای او باید ووایم چې د دې شراب خانې په خرڅولو کې پخوانی شراب پلورونکی یو راز لري

زه تصور کوم چې دغه راز له پخواني خدای آمون سره د مصر د نوي خدای په جنګ پورې تړاو لري.

ځکه چې د مصر په هره بلوا کې لومړنی ځای چې حمله پرې کېږي شراب خانې دي. خلک برید پرې کوي چې وکړای شي شراب او د اوربشو اوبه وڅښي.

صراحی او جامونه ماتوي پخپله شراب پلورونکی. په نیل سیند کې ډوبوي. نو له همدې کبله د دې شراب خانې مالک ډار شوی دی.

د دې شراب خانې مالک د امون کلک پلوی دی او دومره تعصب یې ښودلی چې نن سبا نه شي کولای له پخواني خدایه منکر شي او پر نوي خدای عقیده وکړي.

له همدې کبله هېڅوک نه مني چې هغه خپله عقیده بدله کړې وي او د نوي خدای پیروي یې پیل کړې وي.

له بلې خوا د ساقي خانې دغه مالک پوه شوی چې د امون خدای سخت وېرېدلی دی. تر دې حده چې د آمون معبد خپلې ځمکې خرڅوي ځکه فکر کوي یوه ورځ به دغه ځمکې ترې واخلي.

ما چې ولیدل، شراب پلورونکی ډار شوی نو داسې خبرې مې وکړې چې د هغه وېره او ترهه مې نوره هم زیاته کړه. ورته مې ویل. ډېر ژر ځان له دې شراب خانې خلاص کړه. ځکه که کومه ستونزه او بلوا پیل شوه خپله پانګه به په دې میخانې کې له لاسه ورکړې.

هغه هم چې سخت ډار شوی و. ومنله او ساقي خانه یې پر ما خرڅه کړه.

له دې کبله چې زه پوهېدم. هغه د میخانې د اداره کولو وړتیا لري او تر هغه به بل تکړه شاګرد پیدا نه کړم نو له هغه او مریت څخه مې وغوښتل چې په دې میخانې کې پاتې شي.

ما وویل کاپتا زه نه پوهېږم چې ته به له دې میخانې استفاده وکړې کنه؟

خو په دې پوهېږم چې تا پر یوې ورځې ډېر کارونه کړي دي او که زه وای پر یوې ورځې مې دغه ټول کارونه نه شوای کولای.

بیا پورته شوو او له ساقي خانې ووتو.

ما احساس وکړ چې کاپتا ډېر مست دی سم په لاره نه شي تللی او د تمساح یوې لکۍ خراب کړی دی.

نهه ویشتم څپرکی

په مصر کې د یوې لویې فتنې سریزې

زه د طبس ښار د بېوزلو په سیمه او د پخواني مسګر په کور کې د بېوزلو ډاکټر شوم او لکه چې کاپتا یې اټکل کړی و، هغسې ډېر ناروغان راته راتلل.

ما د دغو ناروغانو له درملنې استفاده نه کوله او اپوټه یې ماته تاوان پېښاوه، ځکه چې ناروغانو ته مې وړیا درمل ورکول.

ځینې وخت خو به لا مجبور شوم هغوی ته خواړه هم ورکړم، ځکه چې کتل به مې د یوه ناروغ معالجه په دې پسې تړلې چې ښه ډوډۍ و خوري نو ډېر ځله مې د درملو پر ځای ډوډۍ پرې خوړله.

هغه ډالۍ چې ځینو ناروغانو راکولې بې ارزښته وې، خو له دې کبله چې په اخلاص یې راکولې زه یې خوشحالولم.

زه له دې کبله ډېر خوشحاله وم چې خلکو زما نوم مبارک ګاڼه او داسې یې یادولم چې ګني د نړۍ یو ستر او نیک کس یم.

کاپتا چې د بوډاتوب او شتمنۍ له کبله نور زما خدمت نه شو کولای نو د کور د کارونو لپاره مو یوه بوډۍ ښځه وګمارله چې هم یې له نارینه وو کرکه کوله او هم یې ژوند ته هیله نه وه.

خو له دې چې باید انسان تر هغه چې ژوندی وي کار وکړي، نو هغې هم زموږ په کور کې کار کاوه.

دغه ښځه که څه هم ډېره زړه وه، خو ښه خواړه یې پخول او ما هېڅکله د هغې د لاس له خوړو شکایت نه و کړی.

بله خبره دا چې دې ښځې د هغو بېوزلو له بده بویه کرکه نه کوله چې د درملنې لپاره

زموږ کور ته راتلل، په داسې حال کې چې کاپتا اوس له دغه بويه سخته کرکه کوله.

دغه ښځه به تل حاضره وه، خو ما به نه ليدله او هغې ته مې (موتي) ويل.

د شپې مهال د طبس ښار د څراغو په رڼا روښانه کېده، ميخانې او عمومي ځايونه به له مشتريانو ډک شول، خو هر چا چې لږ عقل هم درلود اتکل يې کولای شو چې کومه خبره کېدونکې ده.

ځکه چې د آتون په نوم د نوي خدای او د مصر د پخواني خدای آمون تر منځ مبارزه سختېدله.

دوه درې مياشتې تېرې شوې، په طبس کې خلک د دوو خدايانو د مبارزې له بالقوه پايلو اندېښمن ول او د مصر د پوځ قوماندان هورم هب هم مصر ته راستون نه شو.

د ورځې له پلوه د لمر تودوخه ډېره وه، او ځينې وخت به له ډېرې تودوخې او ستومانۍ څخه له کاپتا سره د(تمساح لکۍ)ميخانې ته تلم، خو هلته مې هغه سوزنده او تېز شراب نه څښل، بلکې لږ د اوربشو اوبه به مې څښلې چې يوازې تنده کمه او ستوماني لېرې کړي او په دې ډول به نه نشه کېدم.

له دې کبله چې په ميخانه کې ګرمي کمه وه زه به هلته هوسا شوم او د مريټ د ښکلا له ننداري به مې خوند اخيست.

کله چې به دهغې سترګې زما په سترګو کې ښخې شوې ،احساس مې کاوه چې زړه مې چا کېکښلی دی او زړه به مې غوښتل چې د هغې لاس پخپل لاس کې ونيسم.

له دې وروسته چې څو ځله دې ميخانې ته ولاړم متوجه شوم چې ددې ميخانې مشتريان خاص کسان دي او هرڅوک هلته نه پرېږدي،

يا داچې د ميخانې حالت داسې و، چې بېوزله کسان نه شي کولای هلته شراب او د اوربشو اوبه يا د تمساح لکۍ شراب وڅښي.

کاپتا وروراته وويل ددې ميخانې په ګاکانو کې داسې کسان هم شته چې د مړيو د ښار له لوټماريو يې شتمني تر لاسه کړې ده.

خو کله چې دې ميخانې ته راځي د اشرافانو په شان چلند کوي او هېڅکله به سپک سپک چلند ونه کړي.

دغه راز هغه ويل ، ددې ميخانې ټول مشتريان هغه کسان دي چې يو بل ته اړتيا لري

او د نورې مادې راکړې ورکړې لپاره دلته راځي یواځې د تمساح لکۍ شرابو لپاره نه راځي.

یواځینی ګاک چې څوک ورته اړتیا نه لري زه وم. ځکه چې ما نه کوم شی اخیستل او نه پلورل.

نه مې سره او سپین پور ورکول چې سود یې واخلم. نه د پورونو اخیستونکی وم.

خو ټول پوهېدل چې زه د کاپتا ملګری یم. له همدې کبله به یې میخانې ته پرېښودم. مګر له دې سره سره د پر صمیمیت یې راسره نه درلود ځکه پوهېدل چې زه کوم ګټه نه شم ور رسولای.

ما په دې میخانې کې د مصر او طبس د حالاتو او د هېواد د پېښو په اړه ډېر معلومات ترلاسه کول.

یوه بېلګه یې وایم. یوه شپه په میخانه کې وم، چې د سپاندو او په اورکې د نورو سو ځېدونکو خوشبویه نباتي دانو سوداګر میخانې ته راننوت.

هغه خپلې جامې شکولې او پر سر یې ایرې تویې کړې وې.

میخانې له راننوتو سره سم یې یوه پیاله د تمساح لکۍ شراب وڅښل او ویې ویل، هیله کوم چې دغه فرعون دې تر قیامته پورې ملعون وي. ځکه دغه فرعون نه غواړي د عقل پیروي وکړي او هر څه چې یې په مازغو کې وګرځي هغه عملي کوي.

هغه وویل تر ننه پورې زما ژوند د سپاندو او نورو خوشبویه دانو پر خرخلاو چلېده. چې له لېرې پرتو هېوادونو مې راوړل.

هر کال په دوبي کې یو شمېر بېړۍ له دې ځایه د ختیځ پر لور ځي او هر کال به لږ تر لږه له لسو بېړیو څخه د ختیځ له شیانو او سوځېدونکو دانو سره بېرته راستنېدلې.

سږ کال چې بېړیو غوښتل د ختیځ سمندر پر لور ولاړې شي. ناڅاپه فرعون بندر ته راغی. زه حیران شوم چې دغه سړی ولې په ټولو کارونو کې لاسوهنه کوي؟ په داسې حال کې چې دغه ډول کارونه په ده پورې اړه نه لري او بله دا چې په طبس کې دومره څارونکي او کاتبان څه کار کوي؟ ایا د هغوی دنده څارنه نه ده. چې هر کار له قانون سره سم تر سره شي؟

کله چې فرعون بندر ته راغی. ما نو ګانو په بېړیو کې زارۍ کولې ښځو او ماشومانو یې په ساحل کې اوښکې تویولې او خپل مخونه یې شکول. ځکه پوهېدل چې یو شمېر

ماڼو ګان به بیرته ستانه نه شي.

ټول پوهېدل چې دوی به په سمندر کې ډوب شي خو دا یو دود دی، کومه نوې خبره نه ده.

هر ځل چې بېړۍ روانېږي، د ماڼو ګانو ښځې او ماشومان زارۍ کوي او ساندې وایي ،خو داځل چې ملعون فرعون د ښځو زارۍ، نارې سورې او د ماڼو ګانو زارۍ ولیدې، امر یې وکړ چې باید نور د ختیځ پر لور کشتۍ ولاړې نه شي.

هر څوک چې سوداګر دی پوهېږي چې د فرعون دغه امر او مخنیوی د سوداګرو د نابودۍ د امر په مانا دی.

له دې سره د ماڼو ګانو ښځې او ماشومان تباه کېږي، ځکه تر هغه چې بېړۍ د ختیځ پر لور ولاړې نه شي ، سوداګر به ګټه ونه کړي او د ماڼو ګانو ښځې او ماشومان به وږي پاتې شي.

هرڅوک چې په مصر کې ژوند کوي پوهېږي چې باید هېڅکله د یوه ماڼو لپاره چې په کښتۍ سفر کوي خواشیني ونه کړي، ځکه هېڅوک پخپله خوښه نه ماڼو کېږي

هغه محکومین چې قاضیانو محکوم کړي او ورانکاري دي مجبورېږي، چې ماڼو ګان شي، په دغسې حالت کې باید ولې د هغو د ډوبېدو له امله خواشیني شو؟

ایا د څو تنو هغو کسانو مړینه چې محکوم شوي او مجبور دي چې ماڼو ګان شي ډېره دخواشینۍ خبره ده، که د سوداګر د پانګې تباه کېدل د تاسف وړ دي چې کشتۍ یې جوړه کړې او هغه یې سنبال کړې ده.

ځکه چې کشتۍ خو پخپله نه جوړېږي، بلکې باید پانګه پرې ولګول شي ،جوړه شي او بیا له کافي خوړو سره د ختیځ سمندر پر لوري واستول شي.

زما زړه پر مصري سوداګرو سوځي چې دوی پخپله په لېږې پرتو سیمو کې دي، ښځې او ماشومان یې په مصر کې دي او دغې ښځې او ماشومان به هېڅکله خپل مېړونه او پلرونه ونهویني.

هغه سوداګر چې په نورو سیمو کې دي، نورې ښځې یې کړې او وایي هغه ماشومان چې دوی زېږولي د بدن پر پوستکي تاپې لري

یوه شپه دغو سوداګرو همداسې شکایت وکړ او پر فرعون یې لعنت وایه ، هغه ته یې ښېراوې کولې او ویل یې چې دغه سړی به ټول سوداګر له ګټې وتې وباسي.

دغه راز به هغه سوداګر هم تباه کړي چې په لېږې پرتو سیمو کې دي او مصرته شیان را استوي

له دې وروسته چې درې پیالې د تمساح لکۍ شراب یې وڅښل هیجان یې کم شو. او پردې یې ښښنه وغوښته چې فرعون ته یې سپکې سپورې ویلې وې.
ده وویل له ډېره خپګانه یې دغه ډول خبرې وکړې او زیاته یې کړه، ما فکر کاوه چې د فرعون مور (تي) به وکړای شي، خپل زوی سم کړي او عقل ورو ښیي. خو هغه هم په دې فکر کې نه ده.
دغه راز ما تصور کاوه چې د فرعون د نوي معبد مخکښ (آی) به د هغه لپاره زړه سواندی نصیحت کوونکی وي خو دغه سړی هم یوازې په یوه فکر کې دی او هغه کوي پخوانی خدای آمون له پښو وغورځوي.
تر دې مخکې چې فرعون ښځه وکړي، نو ما فکر کاوه چې دی به له دې کبله بې پروا وي چې واده یې نه دی کړی. خو چې (نفر تي تي) د هغه خور شوه بیا هم د هغه بې پروایي ختمه نه شوه.
له هغه وروسته چې نفر تي تي د مصر ملکه شوه په جامو کې یې حیرانوونکي موډونه را وایستل چې د دربار ښځې د هغې پیروي کوي او اوس د دربار ښځې د نفر تي تي په شان د خپلو سترګو شا و خوا رنګوي.
دوی د سورېې د ښځو په شان جامې اغوندي. د هغوی جامې داسې دي چې مخکښنی برخه یې ښېخي خلاصه ده.
کاپتا وویل ما دغسې جامې په هېڅ هېواد کې نه دي لیدلې. خو ایا ته باوري یې، هغه ښځې چې نوی موډ کالي اغوندي، د بدن هغه برخه چې باید پټه یې کړي د نورو د ننداري لپاره لوڅه پرېږدي؟
ایا، تا پخپله د ښځو د بدن دغه برخه لیدلې ده؟
سوداګر وویل زه خور لرم، له خپلې خور څخه څو بچیان لرم، ځان یو شریف سړی ګڼم خو کله چې ما هغه ښځې ولیدې چې د بدن مخکښنی برخه ښېخي لوڅه ده، نو د هغوی له نامه ښکته برخې ته مې ونه کتل.
په دې وخت کې د میخانې نوکرې مریت خبرې پیل کړې او سوداګر ته یې وویل، که ته بې سلیقې سړی یې، نو دا د ښځو ګناه نه ده، ځکه چې په دوبي کې له دې موډه پیروي ډېره ښه ده او ښځې ښکلې کوي.
مریت سوداګر ته وویل، هغه جامې چې ته پرې نیوکې کوې داسې نه دي، بلکې ښځې

له دغو جامو سره ، پر هغه ځای د کتان یوه ټوټه تړي چې باید پټه وساتل شي.

د ډېرو تېزو سترګو نارینه هم نه شي کولای تر دغې ټوټې لاندې بدن ووینې.

سوداګر غوښتل ځواب ورکړي، خو د ډېرې نشې کبله یې ونه شو کولای.

ده خپل سر په دواړو لاسونو کې ونیو او د ښځو د جامو د نوي موډ ، د لېږې سمندرونو پر لور د بېړیو د مخنیوي او د خیټځو سیمو د شیانو له ګټو څخه د سوداګرو پر راګرځېدو بې وژړل.

په دې وخت کې د آمون د معبد یو کاهن چې سر یې خریلی او معطر تېل پرې موښلي ول، په خبرو کې راګډ شو او په لوړ غږ یې وویل:

زه د ښځو د نویو جامو په هکله څه نه وایم ځکه چې د امون خدای د جامو او موډ په هکله څه نه دي ویلي، خو هغه څه چې ټول شیان له منځه وړي، د ختیځ لوري ته د فرعون له لوري د بېړیو د تګ مخنیوی دی.

ځکه که دغه بېړۍ ولاړې نه شي ، نو څوک په اور کې سوځېدونکې معطرې نباتي دانې نه شي راوړلای او که دغه دانې رانه وړي نو زموږ خدای. آمون به زموږ د قربانۍ پر وخت له ښه بویه محروم شي.

دا په داسې حال کې ده چې آمون ته ښه بوی ډېر خوند ورکوي او له آمون سره شوې دغه دښمني د مصر د ملت لپاره ستره بدبختي ده.

له هغې ورځې راهیسې چې هرمونه جوړ شوي د چا نه یادېږي، چې د مصر ملت دې داسې بد بخته شوی وي.

زه یقین لرم له دې وروسته چې هر مصری د فرعون د نوي خدای یو پیرو هم وګوري نو ناړې به ور تو کړي.

د نوي خدای پیروان پر خپلو جامو د نوي خدای نښه ټومبي چې یو صلیب دی.

ستاسې له ډلې که نن شپه هرڅوک ولاړ شي او خپل لوی ضرورت (جواب چای) د نوي خدای په معبد کې رفع کړي، زه به پرې څو پیالې د تمساح لکۍ شراب وڅښم.

دغه کار سخت هم نه دی، ځکه د آتون په نوم دغه ملعون خدای معبد دېوال هم نه لري او که یې څوک ووینې نو د معبد له ساتونکو څخه په اسانه تښتېدلی شي.

زه پخپله هم دغه کار کولای شم خو له دې کبله چې د آمون د معبد کاهن یم، نو ښه نه ده چې ما وګوري او دا کار د آمون د سپکاوي سبب شي.

په دې وخت کې يو سړی چې پر مخ يې د کوي يا چيچک نښې وې، د ميخانې له يوه ګوټه را ولاړ شو، کاهن ته نژدې شو او ورو يې ورسره خبرې وکړې.

کاهن دغه کس پخپل څنګ کې کېناوه او پر هغه يې د تمساح لکۍ شراب وڅښل. سړی چې کله شرابو ګرم کړ، نو په لوړ غږ يې کاهن ته وويل، زه دغه کار ته چمتو يم او ځم. زه پر آمون عقيده لرم او دا نه شم منلای چې بل خدای دې د آمون ځای ونيسي، ځکه له هغې ورځې چې زېږدلی يم، تر ننه پورې د آمون عبادت کوم.

کاهن وويل که ته نن شپه ولاړ شې او د آتون د معبد په محراب کې خپل ضرورت رفع کړې، زه به تا وبښم.

ان که ستا جنازه موميايي هم نه شي، بيا به هم تر مړينې وروسته د لوېديز نيکمرغه ټاټوبي ته ورسېږې. ځکه هر څوک چې د آمون لپاره مړ شي او يا که په سمندر کې مانوګان ډوب شي بيا به هم د لوېديز ټاټوبي ته ورسېږي.

نشه کاهن د ډېرې نشې له کبله په ميخانه کې ناستو کسانو ته وويل، که تاسې د آمون په لاره کې قتل او غلا وکړئ، کورونه وسوځوئ او هر بد عمل وکړئ، زه به تاسې وبښم او ان که فرعون ووژلاست هم تاسې به وبښم.

کله چې د کاهن خبرې دې ځای ته ورسېدې نو د کاپتا شاګرد او د ميخانې چلوونکی سړی راپورته شو کاهن يې پر سر په يوه لرګي وواهه.

کاهن پر ځمکه ولوېد او شراب پلورونکي وويل، دغه کار هم زه د آمون لپاره کوم، ځکه چې پوهېږم آمون ويلي هېڅوک بايد د هغه زوی يانې فرعون ونه وژني.

ټولو مشتريانو د شراب پلورونکي خبره تاييد کړه، خو له دې کبله چې شونې ده د يوه کاهن وهل ناوړه پايلې ولري، نو ما او کاپتا د نورو مشتريانو په شان غوره وبلله چې له ميخانې راووځو شو.

مريت زما د بدرګې لپاره را سره روانه شوه، کله چې د ميخانې تياره دهلېز ته ورسېدو ما خپل لاس د هغې پر لاس کېښود او ومې ويل، ستا له سترګو داسې ښکاري چې ته هم ما غوندې يو ازې يې او ورور نه لرې (يانې مېړه نه لرې ځکه چې په مصر کې د ورور او خور ودونه روا ول ژباړن) زه غواړم چې يوه ورځ دې د نوي موډ په کاليو کې وګورم او باوري يم، چې ته به په دې جامو کې ښايسته شې ځکه چې ستا خېټه کوچنۍ او ښوييه ده.

مریت زما لاس ټېل نه واهه او ویې ویل، شونې ده زه یوه ورځ دغه جامې وا غوندم او له تاڅخه چې ډاکټر یې ،وغوارم، زما د بدن د ځینو غړیو په هکله نظر راکړې

دا به راته ووایې چې دې ته ورته غړي دې په خپل طبي مسلک کې کتلي کنه؟

اوس زما بر خلیک دې ځای ته رسېدلی دی.

باید ځینې شیان یاد کړم چې کله زما دوو سترګو لیدل نو له کرکې ربړېدم، خو ددغو پېښو د مخنیوي لپاره مې کومه وسیله نه درلوده.

زه باید هغه شیان بیان کړم چې ته ،یا هغه څوک چې دغه کتاب زما له مرګه وروسته لولې نو پر هغو به باور وکړې، ځکه زه اټکل کوم دغه ډول پېښې به ستا په وخت کې هم وشي.

څرنګه، چې ددې کتاب په پیل کې مې وویل په نړۍ کې هر شی بدلېږي، یوازې دبشریت حماقت دی چې نه بدلېږي او ترکومه چې دا دنیا وي د خلکو له حماقته به استفاده کېږي.

د دوبي په نیمایي کې د مصر د سپاهیانو قوماندان هورم هب د مصر په سوبل کې د کوش له ټاټوبي راستون شو.

د ګرمۍ له کبله توتکۍ نه الوتې او غړ یې نه اورېدل کېده.

په ډنډونو کې اوبه نه خوسا کېدلې او خلک د ورځې له پلوه له سیند څخه را وتل، یوازې هغه کسان پاتې کېدل چې مجبور ول، د طبس په بندر کې کار وکړي او یا په بېډیا کې په پټیو کې کار کوي

خو د شتمنو کسانو باغونه تل ساړه او له ګلانو ډک ول او تل د باغونو په لښتیو کې اوبه روانې وې.

په دې دوبي کې فرعون د تېرو کلونو پر خلاف په طبس کې له خپلې ماڼۍ راونه ووت، چې کوز مصر ته ولاړ شي او د هغه ځای له سړې هوا استفاده وکړي

له دې کبله چې فرعون ساړه بڼ ته نه و تللی ټول پوه شول چې سترې پېښې کېږي.

یوه ورځ خلک خبر شول چې هورم هب راغلی او له کورونو راووتل چې د فرعون عسکر وګوري.

هغوی ولیدل له ټولو هغو لارو چې له سوبله طبس ته راغځېدلې په دوړو پټ تورپوستي عسکر په داسې حال کې ښار ته رانوځي چې د نېزو مسې څوکې یې ځلېدې.

تور پوستو چې توري ستر ګې او سپین- سپین غاښونه یې درلودل . شا و خوا یې حیران -حیران کتل او معلومېده چې د طبس د ستر او ښکلي ښار لیدو حیران کړي دي.

پر همدې وخت چې تور پوستي عسکر طبس ته ننوتل د فرعون جنګي بېړۍ هم بندر ته ورسېدې.

له بېړیو څخه جنګي ګاډۍ او اسونه . وچې ځمکې ته ولېږدول شول او خلکو ولیدل چې د ګاډیو چلونکي او د اسونو پالونکي ټول د شردن ټاټوبي او سېدونکي یا تورپوستي دي.

(شردن هغه سیمه ده چې اوس یې لیبیا بولي. ژباړن)

باید ووایم چې پخوا یې په مصر کې ګاډۍ په خرو پسې تړلې . او په اسونو پسې د جنګي ګاډیو د تړلو دود له شردون څخه مصر ته ورغلی دی.

کله چې تور پوستي عسکر ښار ته ننوتل د شپې مهال یې په څلور لارو کې د پیرې دروازې ودرولې او د شمال او جنوب تر منځ یې د سیند لاره بنده کړه.

دوی لاره داسې بنده کړه. چې هېڅوک د مصر د قوماندان له اجازې پرته جنوب یا شمال ته د تللو لپاره د نیل سیند له لارې استفاده ونه کړي.

پر همدې ورځ چې تورپوستي. طبس ته ننوتل خلک داسې وار خطا شول. چې په کارخانو ، ژرندو . دوکانونو او بندر کې کارګر رخصت شول.

د طبس کسبګرو د خپلو هټیو په مخکې ایښې توکي له وېرې بېرته دوکانونو ته ننه ایستل او دروازې یې پسې راوتړلې.

د عمومي ځایونو خاوندانو . یو شمېر بې تربیته او پیاوړي کسان وګمارل. چې که کومه خرابه پېښه وشي، نو ددې مخه ونیسي چې پر میخانو یا عمومي ځایونو برید ونه شي.

د طبس خلکو به یوازې په بېړنیو حالاتو کې، معبد ته د تګ پر وخت سپینې جامې اغوستې، خو اوس ټولو سپینې جامې واغوستلې او د آمون د معبد پر لور روان شول چې په حقیقت کې یو ښار دی.

د آمون د معبد د پراخوالي د بیانولو لپاره همدا کفایت کوي چې ووایو ، دار الحیات د آمون د معبد یوه موسسه وه.

پر همدې ورځ چې تور پوستي سرتېري. ښار ته ننوتل او کارونه رخصت شول ، نو

داسې اوازه خپره شوه. چې تېره شپه دآمون خدای د سیال آتون د معبد محراب ککړ شوی دی. یو مړ سپی چا په محراب کې اچولی او د معبد د ساتونکي سر یې غوڅ کړی دی.

خلکو ددې خبرو په اورېدو سره ظاهراً خواشیني وښودله. خو په باطن کې ټول خوشحاله ول. ځکه چې ولس له نوي خدای سره مینه نه درلوده چې عجیبې غریبې خبرې یې کولې.

پر دې ورځ کاپتا راته وویل باداره! خپل طبي وسایل او شیان برسېره کېږده. زه اټکل کوم چې سبا یا بل سبا باید دومره کار وکړې چې د ډوډۍ خوړلو لپاره به وخت پیدا نه کړې.

د تور پوستي د راتګ پر ورځ ما واورېدل چې هورم هب هم ښار ته راننوتی دی.

زه ولاړم چې هغه ووینم. خو هلته له رسېد. و سره راته معلومه شوه چې هورم هب تر ټولو وروسته یانې پر بله ورځ ښار ته راځي.

پر دې شپه تورپوستي عسکر په طبس کې ول. له دې پرته له چې د پوځ قوماندان موجود وي، دوی څو دوکانونه لوټ کړل او پر څو عمومي کورونو یې حمله وکړه.

خو د پوځ سپین پوستو مصري ساتونکو دوی د خلکو په مخکې ووهل، مګر ددې سزا د عمومي ځایونو د مالکانو تاوان جبران نه کړای شو او د هغوی غوسه یې سړه نه کړه.

پر بله ورځ مازیګر، هورم هب په یوې جنګي بېړۍ کې طبس ته راننوت او ما په بېړه ځان بندر ته ورساوه چې هغه ووینم.

ما تصور نه کاوه چې هغه به دومره په آسانۍ سره ولیدای شم. خو کله چې یې هغه ته خبر ورکړ چې سینوهه ستا کتو ته راغلی نو دستي یې امر وکړ چې ما بېړۍ ته ورولي.

تر هغه وخته ما د مصر د کومې جنګي بېړۍ منځ نه و ،لیدلی. خو کله چې بېړۍ ته ننوتم د یوې جنګي او سوداګریزې بېړۍ ترمنځ ډېر توپیر نه و.

یوازې دا چې جنګي بېړۍ د اور اچولو لپاره وسایل لري. بادبانونه یې رنګارنګ او ښکلي وي او د بېړۍ مخه او شا یې سینګار کړې وي.

کله چې مې هورم هب ولید متوجه شوم. چې د هغه د متو عضلات مضبوط شوي او د پوځ د عمومي قوماندان سینې داسې راوتلې وې چې ته وا د یوې ښځې سینې دي.

د هورم هب په لاس کې یوه متر که وه. چې د سرو زرو لاستی یې و. او زري غاړکۍ یې په غاړه او پر تټر پرته وه.

کله چې د هغه مخې ته ورغلم، دواړه لاسونه مې پر زنګونو کېښودل. ورته ټیټ شوم.

هورم هب وخندل ویې ویل اې ابن الحمار سینوهه! په ډېر ښه وخت راغلې.
خو له دې کبله چې ډېر غټ شوی و، زه یې ښکل نه کړم او ما هم جرئت ونه کړ چې هغه ښکل کړم.
د هورم هب تر څنګ یو چاغ او ټیټ سړی ولاړ و، چې د ګرمۍ له کبله یې خولې خولې و.
زه نه پوهېدم چې هغه څوک دی او ناڅاپه او په حیرانۍ سره مې ولیدل، چې هورم هب خپله متروکه چې د قوماندانۍ نښه ده، هغه سړي ته ورکړه.
ده له خپلې غاړې څخه زري غاړکۍ راوکښله او هغه ته یې ورکړه او ورته یې وویل، دغه طوق پر غاړه کړه او سر له ننه د مصر د پوځ د قوماندانۍ مسولیت پر غاړه واخله، ښه به وي چې د مصر د ملت وینه ستا په ګنده لاسونو وبهېږي، نه زما په لاسونو.
زه له پخوا د هورم هب د خبرو له لهجې سره بلد وم او پوهېدم چې هغه تل د زړه خبره کوي، نمایشي خبرې نه کوي، ان ما اورېدلي دي، چې له فرعون سره هم داسې خبرې کوي چې کله کله د شخړې په شان وي.
په زړه پورې دا وه چې ده هېڅکله له ما سره داسې چلند نه کاوه، نه یې له ما سره بد چلند کړی او نه کله بده او چټي خبره راته کړې ده.
کله چې یې خپله متروکه او غاړکۍ دغه سړي ته ورکړه، نو مخ یې را واړوه، ویې ویل سینوهه! ما چې درته وویل پر سم وخت راغلې لامل یې دا دی چې زه حاضر یم ستا کور ته ولاړ شم، ځکه چې له دې مېزانې (ساعته) وروسته د مصر د پوځ قوماندان نه یم. *(مېزان چې نن یې مونږ ترازو بولو په هغه وخت کې د دا بو د ساعت نوم و، لکه چې اوس مونږ وایو له دې ساعته وروسته مصریانو به ویل له دې میزانه وروسته. ژباړن).*
که ستا په کور کې یو پوزی هم وي غواړم پرې ویده شم، د مه وکړم او تر دې زیات نور له لیونو سره خبرې ونه کړم.
بیا یې خپل لاس د همغه چاغ او ټیټ سړي پر اوږه کېښود او ویې ویل: سینوهه! دغه سړي ته ښه ځیر شه، هغه وپېژنه، ځکه دغه سړی هغه څوک دی چې له دې مېزانه وروسته به نه یوازې د طبس بلکې د ټول مصر برخلیک ور سره وي.
دی د مصر پوځ نوی قوماندان دی او فرعون هغه زما ځای ناستی کړی دی. ځکه چې ما فرعون ته وویل چې لیونی دی او که ته دغه سړي ته ښه ځیر شې، نو پوه به شې چې فرعون به بیا ماته محتاج شي.

د پوځ نوي قوماندان چې خولې پرې راماتې وې ويل، هورم هبه ! پر ما غوسه نشې، ځکه چې ته پوهېږې، مانه غوښتل ستا ځای ونيسم. زه د جنګ سړی نه يم او فکر کوم زما د باغ چوپتيا ، او په دغه باغ کې له خپلو پيشوګانو سره لوبې کول د جنګ د ډګر تر شور ماشوره ماته غوره وي.

خو له دې وروسته چې فرعون زه د پوځ د نوي قوماندان په توګه وټاکلم، د هغه د ارادې بې احترامي مې نه شوه کولای، په تېره بيا دا چې وېې ويل، نه به کوم جنګ وشي او نه به وينه تويه شي، بلکې آمون به پخپله نسکور او له منځه ولاړ شي.

هورم هب وويل د فرعون يوه لوی عيب دا دی چې کله کومه هيله کوي ، نو خوب ويني چې هغه هيله يې پوره شوې ، بيا تصور کوي هغه څه چې ده يې فکر کړی په رښتيا عملي شوي دي.

د آمون په هکله هم همدا غلط فکر کوي، خيال کوي چې له وينې بهېدو پرته د آمون خدای پرځولی شي او د آتون خدای يې پر ځای کېښولی شي.

هورم هب ورته وويل ، له دې کبله چې پوهېږې پر تا پيشوګانې ګرانې دي او له جنګه کرکه کوې، نو د آمون د خدای ختمول يې تاته سپارلي دي.

خو زه درته وايم چې له وينې بهېدا پرته دغه کار شونی نه دی، ته بايد ډېر کسان ووژنې چې وکولای شې د آمون خدای رانسکور کړې، خو هغه وينه چې ته يې بهوې له دې کبله چې ستا خپله وينه نه ده نو تاوان به ونه کړې.

له دې وروسته هورم هب هغه سړی پر ملا وواهه ، سړی دده د لاس تر ګزار لاندې کړوپ شو او بيا يې ماته وويل راځه چې له دې بېړۍ څخه ولاړ شو .

کله چې موږ غوښتل له دې بېړۍ څخه ووځو ، هلته ناست سرتېري را ولاړ شول ، نېزې يې څنګ ته کېښولې، هورم هب ته يې سلام وکړ.

هغه عسکرو ته په لوړ اواز وويل: زه له تاسې سره خدای پاماني کوم خو پوهېږم چې يوه ورځ به بيرته تاسې ته راستون شم.

تر هغې ورځې چې زه نه يم راغلی تاسې ددغه سړي پيروي کوئ، چې اوس مو قوماندان دی او نظم او دسپلين ته پام وکړئ.

که مو داسې و نه کړل نو له ستنېدا وروسته به پر ملا دومره متروکې او لرګي وخورئ چې د بدن د غوښو ټوټې مو جلا شي.

عسکرو وخندل او هورم هب وويل، زه خپل شيان له بېرې ځخه نه باسم ځکه چې پوهېږم دلته به خوندي وي.

بيا يې زما پر غاړه کې لاسونه را واچول او ويې ويل سينوهه! زه نن شپه غواړم ځان بوخت کړم.

ومې ويل په دې ښار کې يوه ميخانه شته چې د تمساح لکۍ يې بولي يو ډول معطر شراب لري، چې په هېڅ ځای کې حتی په بابل او کرت کې يې ساری نه موندل کېږي.

خو ډېر قوي دي، بايد په خوړلو کې يې احتياط وشي. ايا غواړې هلته ولاړ شو چې ته دغه شراب وڅښې؟

هورم هب وويل، هو! غواړم چې دې ميخانې ته ولاړ شم.

ومې ويل، نو امر وکړه چې يو ټولی عسکر ستا د ساتلو او د بې نظمۍ د مخنيوي لپاره دغې ميخانې ته ولاړ شي.

له دې سره سره چې هورم هب نور د پوځ قوماندان نه و. نوي مشر ته يې داسې امر وکړ چې ته وا هغه سړی لا هم دده تر امر لاندې دی.

هغه ته يې وويل، يو شمېر باوري سپاهيان د تمساح لکۍ شراب خانې ته واستوه چې نن او په نورو ورځو کې ميخانه وساتي او چا ته اجازه ورنه کړي چې هلته بې نظمي جوړه کړي

زه د دې دهغه د امر له کبله خوشحال شوم. ځکه چې اټکل مې کاوه، که ناسمې پېښې وشوې. نو د تمساح لکۍ به تر بل هرځای ژر له حملو سره مخامخ شي.

دا ځکه چې ټول پوهېږي. د دې ميخانې تر شا ځيني کوټې د هغو کسانو د معاملې ځای دی چې د امواتو د ښار له قبرونو غلاوې کوي او يا غلا کړي سره او سپين پخپلو منځو کې ويشي.

دغه راز ځيني کسان خبر ول. چې که کومه پېښه وشي نو پر دغې ميخانې به حتماً حمله وشي او کاپتا ته به سخت تاوان ورسوي

خو ميخانې ته د هورم هب له امر سره سم د عسکرو تر رسېدلو وروسته دغه خطر له منځه ځي.

ما هورم هب ته لارښونه وکړه، هغه مې د تمساح لکۍ شراب خانې ته بوت او په يوې کوټې کې مې کېناوه.

مریت مونږ ته مخصوص شراب راوړل.

هورم هب په یو وار پر سر واړول او ویې څکل. خو څو شېبې وروسته یې وغوښتل چې یو بله پیاله شراب هم ورته راوړي.

مریت بیا جام ورته ډک کړ او هورم هب هم وڅښل.

ماته یې وویل دغه ښځه ډېره ښکلې ده. ایا له تا سره ملګرې ده؟

ما ورته وویل. له دې ښځې سره زما دوستي عادي ملګرتیا ده او خصوصي اړخ نه لري.

زه په تمه وم چې هورم هب به خپل لاس د مریت لاس کې کېږدي. خو هغه په ادب سره مېړمنه رخصت کړه او له دې وروسته چې هغه ولاړه ماته یې ویل: سینوهه! سبا هغه ورځ ده چې په طبس کې به وینه وبهېږي.

فرعون فیصله کړې چې خپل خدای. د آمون پر ځای کېنوي. له دې کبله چې فرعون پر ما ګران دی. نو د هغه د دغه اقدام مخه نه نیسم.

زه پوهېږم که مې د فرعون مخه نیولې وای نو هغه به داسې خپه شوی و. چې ممکنه ده له غمه مړ شي.

ته پوهېږې زه هغه کس یم. چې کله فرعون ولیعهد و. ما ستا په شتون کې هغه پڅپلو جامو کې پټ کړ چې ساړه یې ونه شي. له هماغه وخته پر ما ګران شو.

زه پوهېږم چې د خدای د بدلولو لپاره به د فرعون اقدام ډېرې وینې توی کړي نو ځکه مې د مصر پوځ له قوماندانۍ مې استعفي ورکړه چې د خلکو د وینې بهیدا مسولیت را پر غاړه نه شي.

زه پوهېږم که دغه مسولیت پر غاړه واخلم نو په راتلونکې کې به د مصر د ملت له کرکې سره مخ شم.

سینوهه! کله چې زه او ته په سوریه کې سره بېل شو. نو له هغه تر اوسه پورې د نیل له بستره ډېرې اوبه تېرې شوې. څو وارې دغه سیند مست شوی دی. ساحل یې تر اوبو لاندې شوی او راز په دې هېواد کې ډېرې نورې پېښې هم شوې دي.

سره له دې. چې د فرعون د امر پر اساس مې د هېواد جنوب ته سفر وکړ. چې ټولې پوځې چونۍ ختمې کړم او ټول تورپوستي عسکر طبس ته راولم او اوس د مصر په جنوب کې هېڅ عسکر نشته. ټولې چونۍ تشې دي او دغه کار په سوریه کې هم تکرارېږي.

بې له شکه سوریه به بلوا وکړي او بنایي هغه وخت به فرعون پخپل لېونتوب پوه شي

او په دې به هم پوه شي چې هېواد له عسکر و پرته نشي ساتل کېدای.

له هغې ورځې چې فرعون فیصله کړې، د خپل خدای د غوښتنې پر اساس عمل وکړي له هغه وروسته د مصر له کانونو څخه پامور شیان نه راوځي ددې لپاره چې وايي مرییان خوشې کړئ، هغوی تنبلان دي په کانونو کې کار نه کوي.

له دې سره سره چې زه عسکر یم او له خدایانو سره مې کار نشته خو د فرعون نوي خدای اند ښمن کړی یم، ځکه ګورم چې دغه خدای نیت لري د وینې بهېدا په وسیله د بل خدای ځای ونیسي.

زه د خدایانو په کارونو ډېر نه پو هېږم خو په دې پوهېږم چې خدای ددې لپاره رامنځته شوی دی چې خلک نیکمرغه کړي. نه داچې د هغو وینه تویه کړي.

له سیاسي پلوه زه د فرعون له دې اقدام سره موافق یم، خو دا روده سمه نه ده چې دی غواړي آمون را نسکور کړي.

د فرعون د اقدام سیاسي ګټه دا ده چې د آمون خدای په مصر کې ډېره موده خدایي کړې، ډېر چاغ شوی دی، کروندې، کروندې ،باغونه ،تاکستانونه ، پادې او ژرندې لري او کله چې فرعون دغه خدای را نسکور کړي د امون د خدای ټوله شتمني به دده شي.

خو په کوم ډول چې فرعون غواړي دغه کار تر سره کړي په طبس کې به ډېره وژنه او وراني رامنځته کړي.

ما وویل هورم هب ! زه له اصولي پلوه د امون له پرخولو سره موافق یم، ځکه آمون هغه خدای دی، چې حریص او بې رحمه دی او د خلکو له آزادیو سره جوړ نه دی.

ده د خپلو کاهنانو په وسیله یې خلک داسې په ناپوهۍ کې ساتلي دي چې په دې هېواد کې هېڅوک نه پوهېږي چې څه کېږي؟

که څوک پوهېږي هغوی خپله خبره نه شي کولای، ځکه چې کاهنان به یې له منځه یوسي.

خلک ټل له آمونه په وېره کې وي.

خو آتون هغه خدای دی چې تمه نه لري ،سوله او ازادي غواړي او هڅه یې داده چې خلک له وېرې وژغوري.

هورم هب وویل زه ستا له عقیدې سره موافق نه یم او هغه خدای چې ویره او ترهه ونه لري خطرناک بولم، ځکه له وېرې پرته ملت نه شي اداره کېدای.

نوی خدای له دې سره سره چې مهربان او سوله غوښتونکی دی، مګر د مصر لپاره تر پخواني هغه خطرناک دی.

خو له دې سره د آمون د راپرځولو لپاره له تا سره موافق یم، زه هم وایم چې باید د غه خدای له منځه ولاړ شي خو په داسې ډول نه لکه چې فرعون یې غواړي.

هورم هب وویل ، که فرعون د دغه کار اجازه را کړي، زه به د آمون خدای داسې له منځه یوسم چې حتی په دې ملت کې به د هېچا وینه هم تویه نه شي.

ما پوښتنه ترې وکړه، چې ته به څه وکړې ؟

هورم هب وویل، ما په یوې شپې کې له دې پرته چې د آمون خدای کاهنان خبر شي د لومړۍ لیکې ټول کاهنان وژل او نور کاهنان مې د کانونو د استخراج لپاره معدنونو ته استول.

په دې ډول چې کله خلک سهار له خوبه راپاڅېدل نو هېڅ کاهن به یې نه و . لیدلی او دغسې به د آمون خدای له منځه تللی وای.

ځکه د آمون قدرت په کاهنانو پورې تړلی دی ، که کاهن ونه لري آمون هم قدرت نه لري.

خلک هم چې کله ګوري خدای نه لري ، نو هر خدای دې چې ور وړاندې کړې، د هغه عبادت کوي، ځکه چې د خلکو شعور په دې حد کې نه دی چې د یوه او بل خدای ترمنځ توپیر وکړي.

خو له دې کبله چې فرعون غوښتل دغه کار په ښکاره وکړي. نو نن په طبس او د مصر په ډېرو ښارونو کې حتي ماشومان هم پوهېږي چې فرعون نیت لري آمون له منځه یوسي.

له همدې امله کاهنانو خلک د طبس او نورو ښارونو په معبدونو کې راټول کړي ، هغوي هڅوي چې مقاومت وکړي او د خلکو د مقاومت له امله به وینه تویه شي.

له دې خبرې وروسته هورم هب د تمساح لکۍ یو بل جام شراب وغوښتل او ویې څښل.

دریم جام مست کړ سر یې پر دواړو لاسونو کېښود او د مصر د ملت لپاره یې وژړل چې د بدبختۍ له کبله وژل کېږي.

ما غوښتل د هغه د ژړا مخه ونیسم خو یو وخت مې وکتل چې هورم هب ویده شوی دی.

دیرشم څپرکی

د طبس په ښار کې وژنه

ما پر دې شپه په هغې خصوصي کوټه کې د هورم هب د ساتلو مسولیت پر غاړه واخیست. ځکه چې که مې خوښې کړی وای او تللی وای ممکنه ده د مصر د پوځ نوي قوماندان وژلی وای.

خو د ساقي خانې له عمومي انګړه تر سهاره پورې د هغو عسکرو د شور او مستۍ غږ راته. چې میخانه یې ساتله.

کاپتا او د هغه شاګرد چې د ناوړه پېښو اټکل یې کاوه ، د عسکرو د دوستۍ جلبولو لپاره یې هغوی ته د اوربشو اوبه او ډوډۍ ورکوله.

پر دې شپه نه یوازې زه ویده نه شوم، بلکې په طبس کې د فرعون له عسکرو او افسرانو پرته ټول خلک ویښ ناست ول او ما وروسته واورېدل چې پخپله فرعون هم پر دې شپه ویښ و.

ځکه خلک پوهېدل سبا به د طبس د خلکو په ژوند کې یوه ستره ورځ وي ځکه قوي احتمال لیدل کېده چې د مصري پوځ او د ښار د هغو اوسېدونکو ترمنځ به شخړه وشي چې د آمون په ستر معبد او د معبد په مخکې راټول شوي ول.

پر دې شپه د آمون د معبد کاهنانو قرباني وکړه او پر هغو کسانو چې په معبد او له هغه د باندې ول ، ډوډۍ او غوښه ووېشل شوه. ما پخپله په خصوصي کوټه کې هم د خلکو نارې سورې اورېدای شوې.

کاهنانو شېبه په شېبه د آمون نوم اخیست او ویل یې هر څوک چې د آمون په لاره کې قرباني شي، حتماً به تلپاتې نیکمرغي ور په برخه شي.

زه باوري یم چې که کاهنانو خلک نه وای پارولي نو په راتلونکې او نورو ورځو کې به

وینې نه وای بهېدلې.

ځکه که کاهنان تسلیم شوي وای، نو فرعون چې سوله غوښتونکی سړی و، له وینې بهېدا یې کرکه کوله او هغوی یې نه ځورول.

ښایي د آمون د کاهنانو د ځمکو، سرو او سپینو یوه برخه یې هم بیرته هغوی ته ورکړې وای چې پاتې عمر په خوشحالۍ کې تېر کړي.

خو کله چې یو څوک تل په قدرت او شتمنۍ کې عادت شي نو بیا داسې مینه ورسره پیدا کوي چې د قدرت او شتمنۍ په لاره کې ځانونه هم قربانوي.

کاهنان پوهېدل چې که جنګ وشي، نو خلک به له شکه له فرعونه کرکه وکړي، ځکه چې د جنګ د پیلیدا په وخت کې به تور پوستو عسکرو خلک قتل عام کړي و.

که څه هم ددې وینې بهېدنې له امله به د آمون مجسمه نسکوره شوې وای، خو آمون به د وینې میثاق د خلکو په زړونو کې ځای کړی و، چې هېڅکله به یې هېر کړی نه وای او ترقیامته به یې فرعون ته سپکې سپورې ویلې.

هغه ته به یې ښېراوې کولې چې ولې یې تورپوستي عسکر د خپل ملت یانې مصریانو پر ضد درولي دي.

په حقیقت کې کاهنانو هیله کوله چې د مقاومت په وسیله او د قتل عام له لارې آمون تلپاتې خدای کړي. ان که یې مجسمه را وپرځول هم شي او معبد یې بند شي.

کله چې ورځ شوه د لمر تودوخې ډېر ژر د شپې ساړوبې له منځه یوړه او بیا په څلور لارو او چوکونو کې د نغارو غږونه واورېدل شول.

څو جارچیان له یوه چوکه بل ته تلل او د پاپیروس کاغذ له مخې یې د مصر د فرعون فرمان لوست.

د فرمان مضمون دا و، چې آمون د دروغو خدای دی باید هغه را وپرځول شي، باید تر ابده پرې لعنت وویل شي.

ددې جعلي خدای ټول معبدونه په لر او بر مصر کې او د غه راز د هغه ټولې ځمکې، مرییان، مالونه، سره او سپین د مصر د فرعون او د هغه د خدای آتون په واک کې راځي او له دې وروسته به بېوزله خلک هم په هغو حوضونو کې حمام کولای شي چې مخکې په جعلي خدای پورې اړوندول.

دغه راز به دوی کولای شي چې ددغو حوضونو اوبه وڅښي.

فرعون د دغه جعلي خدای ځمکې ټولو هغو کسانو ته ورکوي چې ځمکه نه لري او د آتون د خدای د شکرانې په توګه هلته فصلونه وکري.
کله چې د دغه فرمان د آتون د معبد پر وړاندې ولوستل شو، خلک په سر کې غلي شول، چې پوه شي فرعون پخپل فرمان کې څه وايي؟
کله چې فرمان هغه ځای ته ورسېد چې د آمون ټولې ځمکې، څاروي، مريان، سره او سپين د فرعون او د هغه د خدای له لوري ضبط کېږي، نو کاهنانو چيغې کړې، خلکو هم د هغوی په پيروۍ داسې چيغې پيل کړې چې تا به فکر کاوه، د کورونو او واټونو خښتې او ډبرې هم نارې وهي.
د تورپوستي عسکر سره او سپين رنګونه خوښېږي، له همدې امله يې پرخپلو مخونو سره او سپين رنګونه موښلي ول.
دوی چې د دغه غږونه واورېدل وار خطا شول، شا و خوا يې کتل، له دې سره سره چې شمېر يې زيات و، خو بيا هم وېرېدل چې که طبسيان پرې حمله وکړي نو مړه به شي.
خلکو داسې چيغې وهلې چې چا د فرعون د فرمان وروستۍ برخې وانه ورېدې او پوه نه شول چې فرعون فيصله کړې د آمون لعنتي نوم هم له منځه يوسي او په ځان يې هم د اخناتون (د آتون غوښتونکي) نوم ايښی دی.
کله چې يې د آمون د معبد په مخکې فرمان لوستل کېده زه هلته نه وم او کيسه مې وروسته واورېده، خو خلکو داسې چيغې وهلې چې غږونه يې د تمساح لکۍ ميخانې ته هم را رسېدل.
هورمهب د خلکو په غږ را ويښ شو کېناست او ويې ويل سينوهه! هغه شراب چې تا بېګاه راکړل ډېر قوي و، او تر سهاره ويده شوم.
هورمهب د خلکو د نارو سورو له امله او دغه راز په دې خاطر چې خلکو د آمون نوم اخيست، روانې پېښې چې د خوب او نشې پر وخت هېرې‌ېږي، بېرته ور ياد کړې او روان شو.
زه هم په هغه پسې روان شوم او له خصوصي کوټې د ميخانې انګړ ته ور ووتم.
د ميخانې د انګړ په يوه ګوټ کې يو شمېر هغه عسکر چې بېګا يې ډېر شراب څښلي ول د نشې له کبله پراته او لا ويده ول.
هورمهب سر د اوبو په يوه ډک تشت کې دننه کړ چې د خوب پر کالي يې ورکه شي

بیا یې له میخانې څخه د اوربشو یو منګی او به او یوه ډوډۍ واخیستله او په تشو کوڅو کې د آمون د معبد پر لور روان شو.

کله چې معبد ته نژدې شوم، هغه لنډۍ او چاغ سړی چې د مصر د پوځ نوی قوماندان، او پیت آمون نومېده پر خپل روان تخت سپور و او عسکرو ته یې داسې وویل: اې د کوش د ټاټوبي عسکرو ! او اې د شردن د هېواد زړورو، فرعون امر کړی چې د غه ملعون آمون و پرځوئ او له تاسې سره ژمنه کوم چې انعام به تر لا سه کړئ !

له دې وروسته د مصري پوځ نوی قوماندان، چې ته وا دنده یې پای ته رسېدلې پر خپل روان تخت وغځېد او د ګرمۍ له امله مریيانو ورته پکې واهه.

د ټولیو مشرانو خپلو ټولیو ته امر وکړ چې د حملې لپاره چمتو شي.

زه او هورم هب په داسې ځای کې ولاړ و، چې د معبد مخه او انګړ مو ښه لیدلای شو.

موږ ولیدل چې د معبد انګړ له سپین پوښه نارینه وو، ښځو او ماشومانو ډک دی او لا هم ځینې ماشومان له خوبه نه و، پاڅېدلي او داسې ښکارېدل چې ټول شپه د معبد په انګړ او یا د هغه مخې ته په خوب تېره کړې ده.

تورپوستي عسکر ناڅاپه روان شول، جنګي ګاډۍ هم روانې شوې او غوښتل یې د آمون معبد ته ننوځي.

عسکرو د نیزو د لرګیو په زور خلک له لارې لېرې کړل چې د معبد دروازو ته ځان ورسوي.

کله چې جنګي ګاډیو غوښتل معبد ته ننوځي، نو خلکو د آمون آمون نارې کړې او په یوه وار یې پرې حمله وکړه.

له دې کبله چې دوی له تکړه عسکرو سره جنګ نه شو کولای نو ځانونه یې تر جنګي ګاډیو لاندې واچول او د خپلو مړیو په زور یې لاره داسې بنده کړه چې ګاډۍ ودرېدې، اسونه وترهېدل، لاس و پښې یې وهلې او د ښځو او ماشومانو غږونه اسمانونو ته پورته شول.

خلک داسې هیجاني او په قهر ول چې که تورپوستو عسکرو تر وروستي کسه پورې هم وژلي وای، نو دوی له مقاومته لاس نه اخیست.

خوله دې کبله چې افسران پوهېدل، فرعون امر کړی چې باید وینه ونه بهول شي نو یې خپلو سرتېرو ته د شاتګ امر وکړ.

کله چې خلکو ولیدل سپاهیانو شاتګ وکړ، نو له دې سره سره چې یو شمېر پکې مړه او ژبل شوي ول ،خو د خوشحالۍ نارو یې ځمکه او اسمانونه ولړزول.

ما او هورم هب چې دغه منظره لیده متوجه شو ، چې ا فسران د پوځ د قوماندان روان تخت ته نژدې شول او هغه ته یې وویل، اې پیت امونه ! موږ له وینې بهېدا پرته مخکې نه شو تللی او له بلې خوا فرعون ویلي ، باید وینه ونه بهول شي، موږ اوس څه وکړو؟

د پوځ قوماندان چې کله وا ورېدل فرعون خپل نوم بدل کړی، نو هڅه یې وکړه، خپل نوم هم بدل کړي او ویې ویل، زه پیت آمون نه پیژنم، زما نوم پیت آتون (یعنې له آتونه برکت اخیستونکی) دی.

د پوځ یوه قوماندان چې د زرو کسانو مشر ښکارېده او زرینه متروکه یې په لاس کې وه وویل، زه نه له آمون سره کار لرم ، نه له آتون سره او نه د آتون له برکت موتدونکو سره، بلکې له تا څخه پوښتنه کوم چې زموږ دنده څه ده او موږ باید څه وکړو ؟

دآمون معبد موږ ونیسو کنه؟

د پوځ قوماندان وویل، هر ډول چې فرعون امر کوي همغسې وکړئ له دې کبله چې هغه ویلي باید وینه ونه بهول شي، تاسې هم له وینې بهېدا پرته معبد ونیسئ او د آمون مجسمه رانسکوره کړئ !.

د پوځ د قوماندان د روان تخت په څنګ کې دغه جنګي شورا داسې مهال جوړه شوې وه، چې خلکو د انګړ او سړک ډبرې شکولې او تورپوستي یې پرې ویشتل.

یوه ډبره راغله او د پوځ د قوماندا ن د روان تخت د یوه آس پر پښه ولګېده او ور ماته یې کړه او یوه کس د آس یوه سترګه هم ور ړنده کړه. کله چې پیت آتون ولیدل ، آس یې ړوند او ګوډ شو ، غوصه شو ، له روان تخته راکوز او یوې جنګي ګاډۍ ته ور وخوت.

آتون له دې سره امر وکړ چې پر معبد حمله وکړي.

کله چې جنګي ګاډیو حرکت وکړ ، د ګاډیو چلونکو او په هغو کې ناستو عسکرو به خلک اوچت کړل او بې له ځنډه به یې په ګاډیو پورې له ستوني ځوړند کړل.

دوی به ویل په دې ډول د فرعون له امره سرغړونه هم نه کېږي، موږ وینه نه بهوو او څوک چې خپه کېږي وینه یې پر ځمکه نه تویېږي.

تورپوستو عسکرو له لیندو څخه کړی جوړې کړې او د خلکو په منځ کې یې منډې وهلې.

هر څوک چې به يې مخې ته ورغلل تر ستوني به يې نيول ساه به يې وربندوله ، ان هغوی له ماشومانو او ښځو سره هم داسې چلند کاوه.

خلکو له هر لوري څخه عسکر په کانو ويشتل چې عسکرو به هڅه کوله د زغرو په مرسته ځانونه ترې وساتي ، خو کله چې به يو تور پوستی د خلکو لاس ته ور غی هغه به يې ټوټه کړ.

هورم هب چې د اوربشو د اوبو صراحي يې په لاس کې وه او ډوډۍ يې ترملاترلې وه د معبد په مخکې پر هغې مجسمې ودرېد چې بدن يې د زمري او سر يې د قوچ و.

ده غوښتل له همد غه ځايه د جنګ ډګر ښه وليدلای شي ،ده په همدې حال کې ډوډۍ هم خوړله او کله به مې چې د شرابو منګی چې مخکې ما ترې اخيستی و ، ورکړ يو ګوټ به يې وڅښي.

د مصر د عسکرو قوماندان پيت آتون د خپلو سپاهيانو په مخکې لټه کوله چې معبد ونيسي، خو د خلکو د سخت مقاومت له امله بريالی نه شو.

د هغه د روان تخت په څنګ کې به د اوبو ترازو ژر ژر تشېده او هغه به پوه شو چې وخت ډېر ژر تېرېږي.

يو وخت مې واورېدل چې خو تنه افسرانو ته يې ناري کړې، هغوی يې روان تخت ته نژدې ور وبلل او ويې ويل، زه په کور کې يوه ښايسته پيشکه لرم او نن يې د لنګون ورځ ده، نو زه بايد کور ته ستون شم.

له تاسې غواړم چې ډېر ژر دغه معبد ونيسئ او د آمون مجسمه رانسکوره کړئ، ګني په آتون قسم، چې ستا سې له غاړو به د سرو زرو غاړکۍ لېرې کړم او ستاسې د مترو کو لاستي به مات کړم .

پوځي قوماندانان پوه شول چې که معبد ونه نيسي، نو له دندې به لېرې شي، نو خپل عسکر يې راټول کړل او د پوځي کړنلارو پر اساس يې هغوی ته د حملې حکم وکړ.

له دې وخته وروسته نور چا د فرعون امر ته توجه نه کوله، چې وينه دې نه بهول کېږي، بلکې تور پوستو عسکرو خپلې نېزې د نارينه وو ، ښځو او ماشومانو په خېټو، ټټر او سينو کې ډننه کولې.

نېزې د خلکو پر وينو تکې سرې وې او د معبد په مخکې دومره وينه وبهېده، چې پخپله تورپوستي عسکر به پکې ښوييدل او پر ځمکه لوېدل.

خو چې هر څوک به ولوېد و به وژل شو او کله چې کاهنانو ولیدل چې عسکرو سخته حمله پیل کړه نو د آمون د معبد دروازې یې خلاصې کړې او خلک ترهېدلي وتښتېدل.

تور پوستو عسکرو تښتېدونکي کسان په غشو ویشتل، ځینې یې پر خاورو مړه اچولي ول او جنګي ګاډي په تښتېدلو کسانو پسې روانې وې.

کله چې تښتېدلي کسان د نوي خدای آتون معبد ته ولاړل له ډېرې غوسې یې د نوي معبد د کاهنانو او په معبد کې ډېره وینه توی شوه.

کله چې جنګ پای ته ورسېد او وژل شوي کسان یې وشمېرل سل خله یې سل کسان شمېرلي ول چې وژل شوي ول.

که څه هم د آمون د معبد کاهنانو د معبد خارجي دروازې خلاصې کړې، چې خلک وتښتي، خو داخلي دروازې یې بندې کړې وې او عسکر د مسي دروازو او د معبد د سترو دېوالونو ترشا و درېدل.

دا هغه عسکر دي چې تل په بېدیاو کې جنګېدلي او له بانګسونو څخه په جوړو کورونو یې حملې کړې دي.

دوی نه پوهېدل چې څه ډول پر هغو کلاګانو حمله وشي چې پنډ او لوړ دېوالونه لري.

کاهنانو او د معبد نورو ساتونکو، له پاسه پر عسکرو د وړو نېزو او غشو ګوزارونه کول او ډېر شمېر عسکر د دېوال په څنګ کې ووژل شول.

په وینو باندې ډېر مچان راغونډ شوي ول، د پوځ قوماندان وویل سپاندې او عود راوړئ او ویې سوځوئ، چې د وینې کړوونکې بوی له منځه ولاړشي او مچان لېرې شي.

له دې وروسته چې سپانده او عود یې وسوځول د پوځ نوي قوماندان افسرانو ته وویل، تاسې ډاړېږئ، چې فرعون به غوسه شي ځکه چې هغه تاسې ته ویلي ول، د آمون مجسمه داسې رانسکوره کړئ چې وینه و نه بهېږي.

خو تاسې د هغه د حکم پر خلاف عمل کړی، د خلکو وینه مو بهولې خو د ملعون خدای آمون مجسمه مو له منځه نه ده وړې.

اوس خو دغه کار شوی او چاره نه لري، خو زه به یوازې هڅه وکړم چې فرعون په تاسې غوسه نه شي.

همدا اوس هغه ته و رځم او ممکنه ده، چې خپل کور ته هم ولاړ شم چې وګورم ایا زما پیشکې بچې زېږولی دی کنه؟

تاسې زما په نه شتون کې تورپوستو عسکرو ته خواړه او شراب ورکړئ او ورته ووايئ چې ځانونه دې نه ستړي کوي.

د هغوی هڅه بې نتيجې ده، ځکه چې موږ اوس ددې معبد د نيولو لپاره چې پر يوې کلابدل شو، وسايل نه لرو.

زه يو تکړه قوماندان يم او پوهېږم، هر څومره چې ددې معبد د نيولو هڅه وکړو ګټه نه کوي.

خو زه له دې امله ګرم نه يم، ځکه فرعون ماته نه و، ويلي چې دغه کلا محاصره او بيا يې ونيسم نو ځکه ما له ځانه سره ددې کلا د نيولو وسايل نه دي راوړي.

پر دې ورځ بله کومه خاصه پېښه ونه شوه او افسرانو، تورپوستو او د شردن (اوسنۍ ليبيا ژباړن) عسکرو ته امر وکړ چې د آمون معبد له دېوالونو لېرې شي او له هغو مړيو سره هم واټن پيدا کړي چې د طبس د دوبي په ګرم لمر کې ډېر ژر پړسېږي.

پر دې ورځ د لومړي ځل لپاره خلکو وليدل چې کارغان او مردار خواره له دښتو او غرونو څخه د طبس ښار پر لور راغلل چې د وژل شويو کسانو مړي وخوري، په داسې حال کې چې تر هغه وخته چا نه و، ليدلي چې دغسې مرغانو پر طبس يرغل کړی وي.

له دې وروسته چې عسکر د معبد له دېوالونو ليرې شول د خوراکي توکو ګاډي راغلې او پر هغو يې خوراکي توکي او شراب ووېشل.

د شردن عسکرو چې تر تورپوستو هوښياران ول، ددې پر ځای چې تر لمر لاندې پاتې شي، د معبد شا و خوا کورونه يې ونيول چې زياتره يې د شتمنو ول.

دوی په يخوبيو (مخصوص ساړه ځايونه ول، چې شراب او نور څښناک به يې پکې اېښودل ژباړن) کې يې د شرابو او نورو مايعاتو په منګيو او چاټيو بريدونه وکړل.

تورپوستي تر يوه وخته په لمر کې پاتې شول، خو وروسته چې پوه شول شا و خوا کورونه نيولای او ژوند پکې کولای شي، نو پاتې کورونه دوی ونيول چې استراحت پکې وکړي.

پر دې شپه په طبس کې څراغونه روښانه نه شول او د نيل غاړه او کوڅې تياره وې.

پخپله د شردن عسکرو او تور پوستو سپاهيانو اورونه لګولي ول، پر کورنو به يې حملې کولې، چې هرڅه به يې ګوتو ته ورتلل وړل يې او ښځې او نجونې به يې خپلې خوښندې کړې.

خلکو د عسکرو له وېرې خپل کورونه پرېښودل او په واټونو کې تیت و پرک شول په دې وخت کې چې به عسکرو هر څوک ولیدل، نو پوښتنه به یې ترې کوله چې د آمون پلوی دی که د آتون.

خو هېڅ جرئت نه کاوه چې ووایي د آمون پلوی دی، ټولو ځانونه د آتون پلویان ښودل. عسکرو به ورته ویل، نه دروغ وایې او مونږ نن د آمون په معبد کې ولیدې ،څو شیبې وروسته به یې سر ترې بېل کړ او د هغوی جامې، سره او سپین به یې ولوټل.

ټولو غوښتل له ښاره ووځي او له طبسه وتښتي، خو دا کار ډېر ستونزمن و،ځکه چې عسکرو د ښار ټولې لارې بندې کړې وې او د نیل په لاره کې یې هم جنګي بېړۍ درولې وې.

دوی به ویل، فرعون ویلي چې له ښاره د خلکو د تېښتې مخه ونیسئ، چې کاهنان او د آمون پیروان د ملعون خدای له معبده سره او سپین له ځان سره ونه باسي.

یو ورځ وروسته د ښار هوا د معبد په مخکې او د ننه د مړیو د بویونو له امله بیخي ککړه شوې وه، څوک نه پوهېدل چې له دغو مړیو سره څه وکړي او څه ډول یې مومیایي کړي؟

د امواتو کور (مرده خانه) چمتو نه و، چې د وژل شویو کسانو مړي ومني. یوازې یو وخت یې منل چې ستر قاضي به د مړیو په کور کې د هغوی له مومیایي کولو سره موافقه وکړه.

ددې لامل دا و، چې ډېر ځله ښایي ځینې کسان خلک ووژني او بیا یې مړي په دې ځای کې مومیایي کړي، له همدې امله یو مصری ډاکټر باید دا خبره تصدیق کړي چې ژوبل شوی کس د جراحي عملیاتو له کبله مړ شوی، نه دا چې چا وژلی وي.

او یا دا چې ستر قاضي باید امر وکړي چې وژل شوی کس د مړیو په کور کې مومیایي شي.

فرضاً که ستر قاضي چې د نوي خدای مخالف و، امر کړی وای چې د وژل شویو کسانو مړي دې د مړیو په کور کې مومیایي کړای شي بیا هم دمړیو کور دغه کار نه شو کولای، ځکه د مړیو حوضونه کوچني دي او دومره ځای نه لري چې سل ځله سل مړي د مومیایي کولو لپاره ومنل شي.

بله خبره دا چې د مړیو د کور کارکوونکو له نوي خدای سره مخالفت کاوه ځکه چې

اوازه وه، نوی خدای غواړي د مومیایي کولو بیه کمه کړي.

لکه چې مخکې مې توضیحات ورکړل، څوکاله مخکې تر دې وړاندې چې زه خپل ستر سفرونه پیل کړم. کله چې مې د خپل مور و پلار مړي د مومیایي کولو لپاره د مړیو کور ته وروړل کارکوونکو شکایت کاوه چې مزد او اجوره یې کمه ده.

داپه داسې حال کې و، چې دوی به له هر شي غلا هم کوله خو بیا یې هم ویل چې باید اجوره یې زیاته شي او دې ته خو په هېڅ ډول چمتو نه ول چې دغه لږه اجوره یې نوره هم کمه شي.

د پوځ افسرانو د فرعون له وېرې د مړیو حپلو خپلوانو ته اجازه ورنه کړه چې د مړیو جنازې پورته کړي او د مړیو کورته یې یوسي.

د یوې پخوانۍ رودې پر اساس به هر سهار د مړیو کور فرعون ته یو راپور ورکاوه چې تېره ورځ څو تنه مړه هلته وروړل شوي دي.

او که اوس فرعون پوه شوی وای چې ناڅاپه ولې دومره مړي زیات شوي ، نو پوهېده چې د پوځ افسرانو د حکم پر خلاف ډېر شمېر کسان وژلي او د ډېرو وینې یې بهولې دي.

په داسې حال کې چې جنازې د معبد او واټونو په شاوخواکې پرتې وې هره ورځ او شپه یې شمېر نور هم زیاتېده، ځکه چې تورپوستو عسکرو او د شردن سپاهیانو د وینې د بوی ، د لوټمارۍ د خوند او د شرابو او ډوډۍ د خوړلو له لامله نظم او ډسپلین تر پښو لاندې کړی و، او افسرانو د هغو مخه نه شو نیولای.

یو شمېر غله او سړي وژونکي چې پخوایې د آمون د ګزمو له وېرې جرئت نه شو کولای چې کورونو او قبرونه ولوټي او پر ښځو تېری وکړي اوس نو د نیل غاړې له لېرې پرتو سیمو او جونګړو راوتلي ول. هر یوه پر خپله سینه د نوي خدای صلیب تومبلی و او په دې نوم چې د نوي خدای پیروان دي د کورنو په لوټمار، وژنو او د قبرونو په غلا و بوخت ول چې ان د فرعون قبرونه یې هم لوټ کړل.

د آمون د معبد کاهنانو له بالاحصاره فرعون او نوي خدای ته ښېراوې کولې او ویل یې دغه سړي لیوني دي او تر ده زیات یې لیوني خدای داسې حالت رامنځته کړی چې تر پېنځوسو کلونو پورې دغه ورانۍ نه شي جبرانېدای.

هره شپه د طبس له کورنو څخه د اور لمبې پورته کېدې څوک نه و، چې دغه اورونه مړه کړي.

هغه سیمه چې زموږ کور پکې و، یانې د بېوزلو محله د ډېرو نارینه وو، ښځو او ماشومانو پټنځای و، ځکه چې خلکو اورېدلي ول، هورم هب زما په کور کې مېشت دی، له همدې امله دې سیمې ته راغلل چې د هورم هب په سیوري کې د غلو او د تورپوستو سپاهیانو او د شردن د جنګیالیو له شره خلاص وي.

له دې سره سره چې عسکرو هېڅ شي ته پام نه کاوه خو له خپل قوماندان څخه به یې سترګه سوځېده او ترې ډارېدل.

د هغه له ډاره به یې جرئت نه شو کولای چې زموږ پر سیمې حمله وکړي یا ښایي پوهېدل چې دا د بېوزلو سیمه ده، نو که یې لوټ هم کړي څه به لاس ته ورنه شي.

هورم هب زما په کور کې ورځ تر بلې ډنګرېده، له دې سره سره چې (موتي) ورته ښه خواړه پخول او د هغې خواړه یې خوښېدل خو اشتهایې نه درلوده.

هورم هب راته وویل سینوهه! که له دې توپانه وروسته د نیل سیند هم توپاني شي، نو له نظم او ډسپلینه د وتلیو عسکرو مخه به ونه نیول شي.

ما څو کاله زیار وایست چې زما عسکر نظم پیدا کړي او د وحشي ځناورو په شان نه وي، خو دغه نوي او احمق قوماندان چې یوازې د خپلو پیشکوفکر کوي په څو ورځو کې زما عسکر د داړونکو ځناورو په شان کړل.

اوس که زه هم وغواړم چې نظم او ډسپلین ټینګ کړم باید سلګونه عسکر ووژنم، له دې پرته بله لاره نه لرم، ځکه چې په بله لاره نظم او انضباط نه شو ټینګولای.

په دې ورځو کې چې په طبس کې عام وژنه او لوټمار روان و، کاپتا بډای او چاغ شو او اورېدل مې چې په دې حالت خوشحاله دی.

کاپتا راته وویل باداره! که دغه حالت د نیل سین تر مستیدا (دمني ترپیله) دوام وکړي زه به د مصر لوی شتمن شم، ځکه چې عسکر لوټ شوي سره او سپین او ګرانه بیه شیان میخانې ته راوړي او د شرابو په بدل کې یې ماته راکوي.

اوس زما د میخانې څو خصوصي کوټې له غلاشویو شیانو ډکې دي او نیت لرم چې کله له طبسه وتل آزاد شي، دغه سره او سپین د بېړیو په وسیله له هېواده دباندې ولېږدوم او هلته یې خرڅ کړم. (که د افغانستان د تېرو کلونو ناوړه حالاتو ته توجه وشي دا خبره به بې ځایه نه وي چې وویل شي، زموږ ځینې مشرانو هم د کاپتا په شان فکر کاوه، خو هغه درې زره کاله پخوا اوسیده او مسلمان هم نه و. ژباړن)

هېڅ یوه تورپوستي عسکر او د شردن سپاهي، غلو او ورانکارو د کاپتا له میخانې غلا نه شوه کولای او نه یې وړیا شراب څښلای شوو.

ددې لپاره چې پوهېدل دغه میخانه د هغو عسکرو له لوري ساتل کېږي چې هورم هب دنده ورسپارلې ده.

مستو غلو او عسکرو به د شرابو تر څښلو مخکې کاپتا یا مریت ته د هغو بیه ورکوله او بیا به هغوی شراب ورکول.

کاپتا هم د عسکرو ډېره ښه پالنه کوله، ځکه چې شراب خانه یې ورته ساتله، تل به یې ماړه او نشه ساتل چې د صمیمت له مخې د هغه میخانه وساتي.

د وژنو پر درېیمه ورځ په طبس کې د ډېرو مړیو له امله ناروغۍ پیدا شوې او ماته دومره ناروغان راغلل چې زما درمل خلاص شول او درمل مې نه شوای چمتو او تر لاسه کولای.

ناروغانو ته مې وویل چې ستاسې د معالجې لپاره درمل نه لرم خو کولای شم داسې لارښوونه درته وکړم چې که عمل پرې وکړی، ښایي درملنه مو وشي.

پر څلورمه شپه، زه ډېر خپه وم او د خپګان له کبله د کاپتا میخانې ته ولاړم.

د شرابو تر څښلو وروسته هلته ویده شوم او سهار مریت له خوبه راپاڅولم.

ما هغې ته وویل. ژوند هغې سړې شپې ته ورته دی، چې انسان د ځان د ګرمولو لپاره اور ونه لري.

په دې سړه شپه کې دوه بې کسه او غمجن ژوي چې د یوه بل تر څنګ پاتې شي ممکنه ده د یو بل د بدن له تودوخې استفاده وکړي او ګرم شي، ان که د هغوی سترګې په دروغو له یو بل سره دوستي څرګنده کړي.

مریت وویل سینوهه! ته څنګه دا خبره کوې، چې زما سترګې تا ته دروغ وایي؟

که ما درته دروغ ویلي او له تاسره مې مینه نه وای، بېګا له دې وروسته چې ته ویده شوې، زه ستا په څنګ کې نه ویدېدم.

زه تا ته دروغ نه وایم خو له دې کبله چې ته یو ځل یوې ښځې دوکه کړی یې او دروغ دې ترې اوریدلي ، نو نه غواړې ومنې چې ممکنه ده پر یوې ښځې ګران یې، زه فکر کوم داستا ځېل دی.

مریت وویل سینوهه! له هغې ورځې راهیسې چې ما ولیدلې احساس کوم چې ته پر

ښځو بې باوره یې او دغه بدګماني دې له دې امله ده چې په سرو او سپینو یوې میني ښځې له تا سره خیانت کړی دی. هغې له تا څخه ستا ټول شته اخیستي دي، ته یې اړ کړې یې چې له مصره ولاړ شې او څو کاله په نورو هېوادونو کې ژوند وکړې.

خو اوس چې په دې ښار کې هرڅه بدل شوي او د کوټې چت د کوټې غولي ته راغلی، دروازې اپوټه خلاصېږي، ایا له هغې ښځې سره حساب کتاب نه شې کولای، چې په دې ډول له ښځو سره ستا بدبیني ورکه شي؟

ما په هغه وخت کې مریت ته ځواب ورنه کړ او کورته راغلم چې له درملو پرته د ناروغانو درملنه وکړم.

کله چې له میخانې راووتم او کورته را ورسېدم نو د هغې ښځې دې خبرې بیخي بدل کړم.

زه په هغه وخت کې د کور او شتمنۍ په فکر کې نه وم، ان د خپل پلار و مور د شتمنۍ فکر مې نه کاوه، خو د یوه شي له کبله ډېر خپه وم او هغه دا چې نفر نفر حتی زما د مور و پلار قبر راڅخه واخیست.

زما کم بخته مور و پلار له دې وروسته چې ټول عمر یې زما د روزلو لپاره زیار وایست، دوی بې قبره پاتې شول او دغه درد زما لپاره ډېر سخت و، هېڅ ارام یې نه درلود، هر څومره هڅه چې مې وکړه خو دغه درد مې هېر نه شو.

په لاره کې تر کوره ژړېدم ځکه نه پوهېدم چې ایا له نفر نفر څخه خپل غچ واخلم کنه؟

زما لپاره له هغې ښځې څخه غچ اخیستل سخت کارنه و، او که مې څو تنو عسکرو ته لږ فلز ورکړي وای هغوی تلل هغه ښځه یې وژله، خو ما نه غوښتل چې هغه ښځه ووژل شي ، ځکه چې د هغې قتل ماته د غچ اخیستو لپاره یو کوچنی او بې اهمیته قصاص و.

هر ځل چې به را یاد شول چې د مور و پلار د مړیو د مومیایي کولو لپاره مجبوره شوم، یوه موده د مړیو په کور کې پاتې شم او له دې سره سره چې د دارالحیات فارغ التحصیل ډاکټر وم ،خو ما هلته شاګردي وکړه او تر ټولو چټل او سخت کارونه مې وکړل.

د دغو ټولو بدبختیو مسوله نفر نفر وه ، دغه شیان چې به راپه زړه شول په بدن کې به مې وینه وایشېدله.

زه له انتقامه تېرېدای شوم، خو په دې ډول به ستا په شان (چې دغه کتاب لولې) یو

انسان نه بلکې ستا د خدای په شان کېدم او زه ستا خدای نه شم کېدای.

ځکه هغه څوک چې انسان دی روح لري او څوک چې روح لري د نورو د خورولو او کړولو له کبله کړېږي او په زړه کې له هغوی سره کينه ساتي. دغه دښمني نه شي هېرولای او يوازې خدايان دي، چې کړاو او زيار کتلای او ګاللی شي، خو کينه په زړه کې نه ساتي.

په داسې حال کې چې ما فکر کاوه، په څه ډول له هغې ښځې څخه غچ اخيستلای شم چې د ځوانۍ په حال کې زما په شان نور ځوانان ونه غولوي، د طبس حالات نور هم خراب شول.

عسکر چې تر هغه وخته پورې خلکو پرې اعتراض کاوه داسې سپين سترګي شول، چې پخپلو افسرانو يې حملې کولې. د هغوی له لاسونو به يې متروکې اخيستلې، پر سرونو به يې وهل او د هغوی له غاړو څخه يې د سرو زرو غاړکۍ ايستلې.

يو افسر لته وکړه چې د خپل زري طوق د اخيستو لپاره جګړه وکړي، خو تور پوستي عسکر په نيزه وواهه او څو شېبې وروسته مړ شو.

پر همدې ورځ د فرعون له لوري يو کس زما کورته راغی او هورم هب ته يې وويل، فرعون غوښتی يې. راشه او له ما سره د هغه ماڼۍ ته ولاړ شه.

هورم هب ولاړ شو، ځان يې ووينځه او د سلطنتي ماڼۍ پر لور روان شو.

زه د فرعون او هور م هب له مذاکراتو څخه هغه مهال خبر شوم چې وروسته هورم هب راته کيسه وکړه.

کله چې فرعون هورم هب وليد، هغه ته يې وويل، د طبس او سېدونکي د هيليو په شان وژني او پر زياترو ښځو د تور پوستو عسکرو له لوري تېری شوی دی.

او س خبره دې ځای ته رسېدلې، چې سپاهيان خپل افسران وهي، هغوی وژني او د هغوی د مخنيوي لپاره د پوځ قوماندان هېڅ هم نه کوي، زه د پخوا په شان تا د مصر د پوځ قوماندان ټاکم چې امنيت او نظم ټينګ کړې.

هورم هب وويل اې اخناتونه! تا پخپله غوښتل چې همداسې وشي او همداسې وشول.

فرعون وويل، ما نه غوښتل چې داسې وشي او مانه و ويلي چې خلک ووژني، شتمنۍ يې لوټ کړي او پر ښځو تېری وکړي، بلکې ويلي مې و، چې له وينې بهېدا پرته آمون نسکور کړئ.

هورم هب وويل کله چې ته يوه کس ته وايې چې يو منګی شراب وڅښه، خو مه نشه

کېږه دا به داسې خبره وي چې له عقل سره اړخ نه لګوي.

ځکه کله چې یو څوک یو منګی شراب وڅښي نشه کېږي او په کوم ډول چې تاغوښتل ، آمون نسکور کړې، نتیجه به یې همداوي چې ته یې ګورې.

اخناتون وویل، اوس ولاړ شه او نظم ټینګ کړه.

هورم هب وویل، دغه کار زه نه شم کولای، مګر دا چې د لسو ورځو لپاره ماته د ځان په شان بشپړ اختیار او واک راکړې.

فرعون وویل، ایا د آمون خدای به راپرځوې؟

هورم هب وویل، د آمون پرځول ستا د پاچاهۍ لپاره اړین دي، ځکه که ته هغه نسکور نه کړې، نو له دې وروسته به په مصر پاچاهي ونه کړای شې.

د څو ورځو پېښو داسې حالت رامنځته کړی، چې یا باید ته حکومت وکړې او یا آمون پاتې شي او پاچاهي وکړي.

فرعون وویل، نو کله چې د آمون پر معبد حمله کوې، پام کوه چې د معبد کاهنان ونه وژل شي.

هورم هب وویل، زه تر دې وړاندې چې پر معبد حمله وکړم باید هغه عسکر سم کړم، چې وحشیان شوي دي.

له دې وروسته چې پر آمون د حملې وار راغی، تا ته به ووایم چې څه کوم؟

فرعون د قوماندانۍ متروکه او امیل هورم هب ته ورکړل او امر یې وکړ چې د هغه مخصوصه ګاډۍ د پوځ د قوماندان د سپرلۍ لپاره ځانګړې کړي.

تر دې مخکې چې هورم هب خپل کار پیل کړي، سل تنه پېژندل شوي عسکر یې د جلادانو په توګه وګمارل، هر یوه ته یې توره ورکړه او د ښار پر ټېلا ټېلو سیمو یې وویشل او په دې ډول هرې سیمې ته پېنځه جلادان ورسېدل.

وروسته یې امر وکړ چې سرنی ووهي او ټول عسکر احضار کړي ځینې عسکرو چې هورم هب ته وفادار و، له دې وروسته چې خبر شول هغه د پوځ قوماندان شوی دی، د سرني د غږ په اورېدو سره د هورم هب پر شاوخوا راټول شول او هغه پېنځه سوه عسکر پیدا کړل.

دغو پېنځه سوه عسکرو جنګي ګاډۍ هم درلودې او هورم هب ور سره روان شو.

هر عسکر چې به یې د لوټمار په حال کې ولید پر همغه وخت کې به یې د جلادانو په

وسیله په لړګي پورې وتاړه او هر عسکر چې به قتل وکړ، بې له ځنډه به یې سر ترې جلا کړ.

خو مره چې هورم هب په ښار کې ورانديږ تلو، د عسکرو هغه ټولي به ورسره يوځای کېدل چې له لوټ تالانه به راګرځېدل او له ده سره به يوځای کېدل.

هغه به تر شا په واټونو او څلورلارو کې چوني او پوستي جوړولې او ويل به یې چې غله او ورانکاري دې ،ونيول شي او قاتلين دې بې له ځنډه ووژل شي.

هورم هب تر سهاره پورې د طبس په کوڅو کې ګرځيده او خومره چې به وړانديږ تلو په محلو کې به امنيت ټينګېده.

سهار چې نژدې کېده نو د غلو او ورانکارو ډلې د تورې شپې په شان کمېدلې.

د هورم هب ترشا چې کوم قوماندان هغه ګمارلي و، هر وژونکی چې به یې وليد وبه يې واژه او غله به یې په لړګيو ترل.

کله چې ورځ شوه هورم هب د جارچي په وسيله اعلان وکړ، چې تېره شپه يوازې هغه کسان ووژل شول چې قتل يې کړی و، خو له دې ورسته که څوک غلا وکړي او يا په کومې ښځې تېری وکړي هم وبه وژل شي.

د ورځې تر نيمايي پورې هم جلادانو د تورپوستو عسکرانو سرونه جلا کول، ځکه چې تورپوستي عسکر دې ته نه و چمتو چې د حالاتو بدلون ومني.

دوی ذا نه منله چې د خپل سريو وخت تېر شوی خو له نيمې ورځې وروسته تورپوستي سپاهيان هم پوه شول چې له تسلېمدا پرته بله چاره نه لري او بايد د عسکرو کور (چوني) ته ستانه شي.

له دې سره سره کله چې به عسکر چوني ته ورسېدل هغوی به يې معاينه کول، که به يې جامې په وينو وې، جلاد ته به يې وسپارل چې سر ترې پرې کړي.

زه يقين لرم چې هورم هب، يوازې ددې لپاره تورپوستي عسکر نه وژل چې امنيت او نظم راولي بلکې ددې لپاره چې يو مصری و، او له دې کبله چې تورپوستو مصريان وژلي ول، نو له غوسې به پر ځان راتاو شو او غوښتل يې چې غچ واخلي.

په دې ورځ چې کله شپه شوه پر طبس امنيت او نظم حاکم شو، خو وژنو او لوټماريو خلک داسې اغېزمن کړي ول، چې څراغونه يې روښانه نه کړل او له عمومي کورونو د سرياني موسيقۍ غږونه نه اورېدل کېدل.

خو ميخانې چې په دې بلوا کې نه وې ورانې شوې، پر دې شپه يې ډېر څه وګټل او کاپتا سمه خبره کړې وه، چې د هغه دنده داسې کسب دی، چې هېڅکله نه رخصتېږي، ځکه چې خلک هم د خوښيو او هم د غمونو او بدبختيو پر وخت شراب څښي.

د بلې ورځې له سهاره هورم هب نجاران او بېړۍ جوړونکي احضار کړل او ډېر شمېر کارګران يې وګمارل چې د شتمنو کسانو د ورانو شويو کورونو يوه برخه ورانه کړي او زړې کشتۍ هم پرزه پرزه کړي چې د کورنو او بېړيو له لرګيو پوړۍ، خوځنده برجونه او منجنيق جوړ کړي.

هورم هب پوهېده، چې له دې وروسته د آمون د معبد کاهنان پوه شول چې فرعون ناکام شو او د هغوی معبد او خدای يې ور نسکور نه شو کړای.

دی پوهېده چې له هغوی سره خبرې ګټه نه لري، ځکه چې داسې مغروره شوي ول، چې د تسليمېدا امکان يې موجود نه وو.

له دې پرته بله چاره نه وه، چې د جنګ په رودو سره پر معبد حمله وشي او ددغه معبد دېوالونه ونړوي.

د بلې ورځې تر سهاره پورې د طبس له ښاره د کولنګ او څټک غږونه اورېدل کېدل او ځومره چې کارګرانو له ودانيو او بېړيو څخه لرګي راوړل ترکاڼانو او بېړۍ جوړونکو ترې پوړۍ، خوځنده برجونه، منجنيقونه او د قوچ سرونه جوړ ول (د قوچ سر هغه لوی دوه درانه تيرونه او ستنې وې، چې سر به يې د قوچ يا غويي د سر په شان تراشو او لسو يا شلو کسانو به لېږداوه، چې په منډه به يې په زور سره په لويو دروازو وهل چې ماتې يې کړي او کلاګانو ته ننوځي. ژباړن)

په يوه شواروز کې يې پينځه خوځنده برجونه، يوه اندازه پوړۍ او څلور منجنيقونه (د پخوانيو جنګونو وسله وه چې کلاګانو او دېوالونو ته به يې اور پرې ور ويشت) جوړ شول او پر بله ورځ د هورم هب عسکر له پينځو لورو د آمون پر معبد بريد پيل کړ.

د معبد کاهنانو چې د معبد د کلابندي اټکل يې نه و کړی نو هېڅ شی يې نه درلودل خلک په دغسې وخت کې د برجونو او کلاګانو له پاسه پر حمله کوونکو جوش شوي تېل او اوبه راتويوي، خو دوی نه جوش شوې اوبه درلودې او نه ګرم شوي تېل.

کله چې د قوچ د سر (لويې ستنې) په وسيله معبد ولړزېد کاهنان پوه شول، چې مات به شي، نو سرنې يې وواهه چې خلک خبر کړي چې نور مقاومت پرېږدي.

دوی پوهېدل چې آمون کافي قرباني تر لاسه کړې او پاتې خلک بايد ژوندي پاتې شي، چې په راتلونکې کې بيا د آمون خدای را ژوندی کړي.

د دوی په باور که د آمون ټول پيروان له منځه ولاړ شي، نور به د هغه د بېرته را ژوندي کولو لپاره څوک پاتې نه وي.

له دې وروسته چې کاهنانو مقاومت پرېښود، د معبد دروازې يې پرانستلې او هغه خلک چې په معبد کې ايسارېدو تنګ کړي ول، په ډېرې خوشحالۍ سره خپلو کورونو ته ستانه شول.

په دې ډول هورم هب له وينې بهېدا پرته معبد ونيو او د دارالحيات ډاکټران يې ښار ته واستول چې ناروغان معالجه کړي.

خو د مړيو کورته چې د معبد يوه موسسه وه ورنه غی. ځکه چې له کارګرو پرته نور ژوندي کسان بايد د مرګ کورته ولاړ نه شي.

دغه راز هغه کسان هم ورتلای شي چې خپل مړي دغه کورته وړي او يا موميايي شوي مړي تر لاسه کوي.

له دې وروسته چې د معبد دروازې خلاصې شوې کاهنانو د معبد له يو شمېر ساتونکو سره يو ځای په هغه ځای کې مقاومت وکړ چې د آمون مجسمه اېښودل شوې وه.

په دې وخت کې د معبد د کاهنانو د ساتونکو او د هورم هب ترمنځ جنګ پيل شو او دغه جنګ تر مازيګره پورې روان و.

د معبد ټول ساتونکي ووژل شول، ځينې کاهنان هم ختم شول او يوازې د لومړۍ درجې کاهنان پاتې شول.

وروسته هورم هب نغاره ووهله جنګ يې بند کړ او کاهنانو ته يې وويل، زه ستاسې له خدای سره دښمني نه لرم، ځکه چې يو عسکر يم او له خدايانو سره نه دوستي کوم او نه دښمني.

زه فکر کوم که ستاسې د خدای مجسمه په دې معبد کې تر لاسه نه شي دا به غوره وي او تاسې پخپله د هغه مجسمه له منځه وړلای شئ او په دې ډول به زه ستاسې د خدای په وژلو تورن نه شم.

زه د يوې ميزانې (ساعت) په اندازه وخت درکوم، چې په دې اړه فکر او فيصله وکړئ او زه به له هغه وروسته حمله پيل کړم.

ددې لپاره چې زه عسکر يم او بايد د فرعون امر اجرا کړم او که تاسې يو ساعت وروسته خپله مجسمه له منځه يوړه او له معبده مو وايسته نو هېڅوک به ستاسې مزاحمت ونه کړي.

موږ يوازې دې ته ځير يو چې تاسې له معبده څخه سره او سپين يو نه سيء چې د فرعون د خدای مال دی.

کاهنانو وويل سمه ده، موږ يو ساعت وروسته تاسې ته ځواب درکوو.

کله چې يو ساعت تېر شو کاهنان له خپله ځايه راووتل او هورم هب ته يې وويل، چې ورننوځي.

هغه چې کله ورننوت نو د آمون مجسمه يې ونه ليدله او پوه شو چې کاهنانو ماته کړې او ټوټې يې له ځان سره له معبده د باندې وړې.

دا کار يې ددې لپاره کړی و، چې بيا ووايي آمون غيبت کړی و او په راتلونکې کې به راښکاره شي.

هورم هب د معبد د خزانې دروازې لاک و مهر کړې، حجارانو ته يې دنده وسپارله چې پر کانو د آمون ليکل شوی نوم پاک کړي او پر ځای يې د آتون نوم وليکي.

بيا يې د جارچيانو په وسيله اعلان وکړ چې آمون له منځه تللی او له دې وروسته د هغه پر ځای آتون د مصر خدای دی.

خلک چې پوه شول، جنګ او وينې بهېدل پای ته رسېدلي ، نو له خپلو کورونو را ووتل او د شپې مهال طبس هغسې په څراغونو ښکلی شو لکه چې يو وخت د امن او ټيکاو پر مهال و.

له دې وروسته چې امنيت ټينګ شو او د آتون خدايي پيل شوه، د تور و سپين توپير له منځه ولاړ او ما پخپله په وار وار وليدل چې شتمنو به تورپوستي خپل کور ته ور بلل.

پر همدې شپه چې کور ته د ستنېدا پر مهال په يوه بازار کې تېرېدم، دوه پېښې مې وليدې چې هېڅکله به يې هېر نه کړم .

يوه داچې د اشرافي پرګنې يوه سړي په کوڅه کې يوه تورپوستي ته بلنه ورکوله چې د هغه کور ته ورشي او له هغه سره ډوډۍ وخوري.

بله داچې د آمون د معبد يو ساتونکی مې وليد چې د واټ په څنګ کې ژوبل پروت و، او د آمون نوم يې اخيست، خلک پرې را ټول شول او مازغه يې په ډبرې ورباد باد کړل او

ښځې بیا د هغه د مړي شاو خوا ته ګډېدلې.

لس ورځې مخکې که چا آمون ته سپکاوی کړی وای نو هغه به یې وژلی وای نو دغو کسانو د آمون د نوم اخیستلو په ګناه یو سړی وواژه.

زه چې کور ته تلم دغه دوه منظرې مې ولیدې او سر مې په دوارو لاسونو ونیوه په سوچونو کې ډوب شوم، ځکه چې پوهېدم امکان لري یوه ورځ داسې خدای راشي، چې د خلکو جهالت او حماقت له منځه یوسي.

په همدې فکرونو کې وم او د کور پر ځای د تمساح د لکۍ د میخانې پر لور روان شوم.

دا هغه شپه نه وه، چې زه دې وکړای شم، کور ته ولاړ شم، ځکه چې د بشر جهالت او د هغه سستې عقیدې سخت غمجن کړی وم، نو د تمساح لکۍ دمیخانې پر لور روان شوم هر چې د شرابو په څښلو او له مریت سره په خبرو ځان ډاډه کړم.

کله چې هلته ورسېدم هغه عسکر چې میخانه یې ساتله او له هورم هب سره زما په ملګرتیا خبرول پر ما راتول شول ویې ویل، مریت مور ته ویلي، چې ته باید له یوې ښځې غچ واخلې او له دې کبله چې پوهېږو ته د هورم هب نژدې ملګری یې او دغه میخانه ستا د پخواني مریي کاپتا ده، نو موږ هم چمتو یو ستا غچ واخلو.

ما له مریت څخه پوښتنه وکړه، تا دوی ته ویلي چې د انتقام د اخیستو لپاره ما ته ځانونه وسپاری؟

مریت وویل، هو زه باوري یم چې که نن شپه تېره شي او تا له هغې ښځې څخه چې ته یې تېر ایستلی یې خپل غچ وانه خیست، بیا به دغه فرصت ونه لرې

ددې لپاره چې سر له سبا به د طبس حالت عادي شي، خو نن شپه لا غیر عادي ده او هر څوک چې له بل چا سره دښمني لري له هغه څخه غچ اخیستلای شي.

عسکرو ته مې وویل له ما سره ولاړ شئ، خو پام کوئ، چې تاسې نن شپه د هورم هب امر ته ژمن یاست او که د امر پر خلاف کوم کار وکړئ ستاسې سرونه به له تنه بېل شي.

زه نن شپه یوازې د هورم هب امر پر تاسې اجرا کوم.

دا خبره مې ځکه وکړه چې عسکر ووېرېږي او زما له امره سر غړونه ونه کړي.

عسکرو وویل، ډاډه اوسه چې موږ به ستا د امر پر خلاف کوم کار و نه کړو، ځکه پوهېږو ستا د هورم هب امر دی.

و مې ویل، بله خبره دا چې باید څوک ما ونه ګوري او ومې نه پېژني، تاسې هم اړ نه

یاست چې زما نوم واخلئ، بلکې که له تاسې څخه کومه توضیح وغوښتل شوه ورته وواياست، چې د آتون د خدای له لوري راغلي یاست چې د هغه له دښمنانو غچ واخلئ.

خو اوس لږ صبر وکړئ، چې یو روان تخت راولي، زه پرې سپور شم او له تاسې سره ولاړ شم.

زما پخواني مریي کاپتا یو کس په روان تخت پسې واستاوه او یو ساعت وروسته له روان تخت سره راغی، زه پرې سپور، له عسکرو سره یو ځای روان شوم او د نفرنفر کور ته ورسېدم.

هلته مې عسکرو ته وویل، په دې کور کې یوه ښځه ده، چې هلته تر نورو ښځو ډېره ښکلې ده.

تاسې به دغه ښځه په لومړي نظر د هغې له ښکلا او پرتم څخه وپېژنئ، په دې شرط چې د هغې د خرېیل شوي سر په لیدو سره پرې مین شئ.

ولاړ شئ او هغه راولئ، که یې مقاومت وکړ د نېزې په لرګي یې ووهئ چې غلې شي او مقاومت پرېږدي، خو پام کوئ چې بد چلند ورسره ونه کړئ.

که هورم هب پوه شي چې تاسې له دې ښځې سره بد چلند کړی او د هغې ښکلا مو له منځه وړې نو ټول به ووژني.

د نفر نفر د کور له منځه د ساز او سندرو غږ راته او ځینې نشه مشتریانو په دې عمومي کور کې نارې سورې وهلې.

کله چې عسکرو دروازه وټکوله د کور نوکرانو، نه غوښتل چې دروازه خلاصه کړي، ځکه فکر یې کاوه چې دغه عسکر له ښځو سره د تفریح په بدل کې د فلز د ورکولو وس نه لري.

خو عسکر په زور کور ته ننوتل او هغه کسان چې په دې کور کې په ساعت تېري بوخت ول، وتښتېدل.

لږه شېبه وروسته ما ولیدل چې یو عسکر نفرنفر په یو تور ټوکر کې تاو کړې او زما د روان تخت پر لور یې راولي.

کله چې ما دغه ښځه په تور ټوکر کې ولیده خیال مې وکړ، چې مړه شوې او عسکرو د هغې مړی ماته راوړی دی.

خو کله چې یې ښځه زما پر روان تخت کېښوله او ما معاینه کړه، ومې لیدل چې ژوندۍ

خو بې هوشه شوې، د پخوا په شان ښکلې ده او خرېیل شوی سر یې ځلېږي.

هر عسکر ته مې لږ څه سره او سپین ورکړل او هغوی مې رخصت کړل، نیت مې دا و، چې عسکر پوه نه شي، زه چیرته ځم؟

بیا مې د روان تخت مریبانو ته وویل چې د پخواني خدای آمون معبد ته نژدې زما کور دی، هلته مې ورسوئ.

زما کور هلته نه و، خو غوښتل مې مریبانو ته ناسم ادرس ورکړم او بیا هغوی رخصت کړم.

د آمون پخواني معبد ته نژدې مې په واټ کې روان تخت ودراوه او مریبانو ته مې وویل چې پر ځمکه یې کېږدي.

له روان تخته کوز شوم، نفرنفر مې چې په تورتوکر کې تاو شوې وه، له روان تخته را کوزه کړه، د مریبانو اجوره مې ورکړه او هغوی مې رخصت کړل.

له دې وروسته چې دوی ولاړل ما نفرنفر چې لا بېهوشه وه، را اوچته کړه او د مړیو د کور پر لور روان شوم.

کله چې هلته ورسېدم دروازه مې وټکوله او د مړیو د کور کارکوونکو دروازه خلاصه کړه.

دوی ولیدل چې ما ظاهراً یو مړی راوړی، نو یې ښکنځلې پیل کړې ویې ویل، په دې ورځو کې زموږ کار کم و، چې تا هم موږ ته مړی راوړی؟

ومې ویل، دغه مړی چې ما درته راوړی، له نورو مړو سره توپیر لري، راشئ ویې ګورئ.

د مړیو د مومیایي کولو کارکونکي مشال راوړ، کله چې یې نفرنفر ته ورنژدې کړ، خورا خوشحال شول او ویې خندل.

ما چې له کلونو وروسته د مړیو د کور خندا اورېده، دهغوی له خندا و رېږدېدم.

یو یکې نفرنفر ته نژدې شو او د هغې پر سینه یې لاس کېښود، ویې ویل، پر آمون قسم چې دغه ښځه لا ګرمه ده.

ومې ویل، که غواړئ په آسوده ډول کار وکړئ او څوک دربانديې اعتراض ونه کړي د آمون نوم مه اخلئ.

ددې لپاره چې د آمون خدای نشته او د هغه پر ځای آتون پر مصر خدایي کوي.

ګورئ د غه ښځه لا ګرمه ده او زه یې تاسې ته پر ېږدم، چې ښه یې وساتئ، بدن یې داسې مومیایي کړئ چې ژر خراب نه شي او د هغې زري غاړکۍ او ګانه ستاسې د اجورې لپاره کفایت کوي.

خو د مرګ د کور نوکران پوه شول چې هغه ښځه ژوندۍ ده او په دې هم وپوهېدل چې زه څه وایم.

یوه پکې وویل اې ناپېژانده! که زه پوه شم چې ته د مصر د نوي خدای پیروي کوې، زه به هم د نوي خدای عبادت وکړم، ځکه له هغې ورځې چې ځان مې پېژندلی دی، همدلته اوسېږم او تل له هغو ښځو سره خملم چې بدن یې تر ژمي هم سوړ وي.

هېڅکله داسې نه دي شوي چې له یوې ژوندۍ ښځې سره تفریح وکړم.

دا ده اوسه چې اویا ځله، اویا ورځې به هغه دلته وساتو او که یوه ورځ څوک له مور پوښتنه وکړي، چې ولې مو یوه ژوندۍ ښځه دلته ساتلې وبه وایو چې مور مړه ترلاسه کړه، خو له دې ورسته چې مور د مالګې او بو ته کوزه کړه پوه شو چې ژوندۍ ده.

زه پوهېدم، د مړیو د کور کارکونکي چې ټول عمر یې له ښځو سره تفریح نه وه کړې نفر نفر به هېڅکله پرېږدي، چې له دغه ځایه راووځي.

ځکه د هغوی له بدنه دېر بد بوی لتېږي او هغوی په طبس کې عمومي کورونو ته نه پرېږدي چې له ښځو سره تفریح وکړي.

په دې ډول ما له نفر نفر څخه د مور و پلار غچ واخیست، او اوس پوهېږم له دې سره سره چې غچ اخیستل خوند لري او داسې شراب دي چې انسان نشه کوي، خو مستي یې ډېره ژر له منځه ځي.

نه پوهېږم ولې له دې وروسته چې غچ واخیستل شي، سړی پښېمانېږي او بیا ځانته وایي، کاشکې مې غچ نه وای اخیستی.

په دې وخت کې چې ما نفر نفر د مرګ د کور کارکونکو ته سپارله، د دې لپاره چې ځان داده کړم نو له ځان سره مې وویل، زه دغه کار د راتلونکو ځوانانو د ژغورلو لپاره کوم، ځکه تر هغه وخته پورې چې دغه ښکلې او آزاده ښځه وي، زما په شان با حیا او ساده هلکان به بدبخته کړي، لکه چې زه یې په هلکوالۍ کې بد بخته کړی وم.

له دې وروسته چې د تمساح لکۍ میخانې ته ولاړم مریت زما پر لور راغله، زما لاس یې ونیو، ویې ویل سینوهه! ولې غمجن یې؟

ومې ویل، ځکه چې ښځې تل زموږ د بدبختۍ سبب کیږي
کله چې موږ پر ځان مینان کړي، له توروخاورو سره مو خاورې کړي او کله چې موږ ترې غچ اخلو بیاهم ځان بدبخته ګڼو.

مریت وویل، ستا دغه فکر له دې امله دی، چې لا دې داسې ښځه نه ده موندلې چې وغواړي تا سو کاله او نیکمرغه کړي.

ومې ویل، زه د مصر له خدایانو او د ټولو هغو ملتونو له خدایانو چې سفر ونه مې ورته کړي، غواړم د هغو کسانو له خطرې دې ما وساتي چې نیت لري خلک نیکمرغه کړي.

ځکه چې فرعون هم غوښتل د مصر ملت نیکمرغه کړي او اوس د وژل شویو کسانو مړیو د طبس فضا له بویونو ډکه کړې ده.

په دې وخت کې مریت د تمساح لکۍ یو جام شراب راکړل او ویې ویل دا وڅښه... چې غمونه دې هېر کړي.

ما د تمساح لکۍ شراب وڅښل، چې څنګه مې له ستوني ښکته شول احساس مې وکړ، چې فکر مې بدل شوی او نور مې د نفرنفر فکر ونه کړ، بلکې د مریت په فکر کې وم.

هغې ته مې وویل، مریت زه نن شپه تاته ډېره اړتیا لرم، هغه غچ چې ما له هغې ښځې واخیست له هغې سره یې زما حساب کتاب پاک کړ.

مریت وویل که غواړې پوه شې پر یوې ښځې ګران یې که نه؟ هغه په سرو او سپینو او هغو ډالیو سره وآزمایه چې په راتلونکې کې به یې ورکوې

ممکنه ده یوه ښځه نن له تا څخه سره او سپین وانه خلي، خو له تا سره تفریح وکړي، ددې لپاره چې په راتلونکې کې سره او سپین ورکړې، یا دا چې د نفر نفر په شان تا اړ کړي چې خپل ټول شیان هغه ته ورکړې.

د یوې ښځې د مینې د امتحان یوازینۍ وسیله دا ده چې هغه نه یوازې اوس د تفریح په بدل کې له تا سره او سپین ونه غواړي بلکې په راتلونکې کې هم له تا څخه د کوم شي د ترلاسه کولو تمه ونه کړي

ایا ته پخپل ژوند کې له داسې ښځې سره مخامخ شوی یې او هغه چمتو شوې، چې له تاسره تفریح وکړي؟

ومې ویل هو .... زه په ژوند کې له یوې ښځې سره اشنا شوم، چې له ما یې سره او سپین ونه منل، خو چمتو نه شوه چې له ما سره تفریح وکړي

مریت وویل، بیا نو پر هغې ښځې ګران نه وې
ومې ویل پر هغې خپل خدای د هر ګران و، ویل به یې چې باید خپل پېغلتوب خپل خدای ته ډالۍ کړي.

مریت پر دې شپه زه د میخانې یوې خصوصي کوټې ته بوتلم او بیا یې خپل پوزی وغوړاوه چې زه وکړای شم پرې څملم.

خو نارینه داسې وي چې کله پر یوې ښځې مین شي، نو خپل ځان هم هېروي او بد لېړي او په یاد یې نه وي چې پخوا یې ژمنې کړي، چې له هېڅ یوې ښځې سره به تفریح نه کوي.

ایا داسې څوک به وي چې ووایي، یوه ښکلې ښځې یې لیدلې، چې پر هغې ښځې ګران هم وي، خو بیا پر خپلې هغې ژمنې ولاړ وي، چې مخکې یې کړې وي.

زه فکر کوم همغه ډول چې تېل کمزوری اور تېز او غړغړانده کوي یو ښکلې ښځه هم، د نارینه اور داسې زیاتوي، چې هغه په دې اورکې ټولې هغه پخوانۍ ژمنې سوځوي چې پخوا یې د ښځو په هکله کړې وي.

ما فکر کاوه چې که کومه ورځ فرعون راته ووایي سینوهه! ته خپل علم ماته راکړه او یو جاهل سړی شه او زه به یې په بدل کې د پاچاهۍ تخت او تاج درکړم، نو زه به دغه معامله ونه منم، ځکه چې پوهېدم په ناپوهۍ کې ژوند کول، که انسان فرعون هم وي ارزښت نه لري.

خو که مریت راته ویل، چې سینوهه! ټول علم دې ماته راکړه او له دې وروسته یو ناپوه کس شه، خو زه یې په بدل کې ټوله شپه له تا سره وید ېږم، زه به دغه معامله ومنم، ځکه چې پوهېږم تر ټولو لویه نېکمرغي له هغې ښځې سره ژوند کول دي چې پر دې نارینه ګران وي او پر هغه دا ګرانه وي.

پر دې شپه مې فکر وکړ چې بې ځایه مې له سمندرونو اخوا سفرونه وکړل او بې ګټې سوریې او بابل ته ولاړم چې هلته نېکمرغي ترلاسه کړم.

هغه نېکمرغي چې زه ورپسې وم، نه په سمندرونو کې وه او نه په بابل، هاتي او نورو ځایونو کې، بلکې دغه نېکمرغي له یوې ښځې سره او سېدل و، چې زما په ښار طبس کې یې ژوند کاوه.

خو دا خبره هم د کولو ده، چې انسان باید له سمندرونو ورآخوا سفر وکړي، نور هېوادونه وویني، چې پوه شي، هغه نیکمرغي چې دی ورپسې دی، په بل ځای کې نشته

بلکې د هغه پخپل هېواد کې پيدا کېږي.

تر هغه چې انسان په مزلونو کې، همغه ډول ستړی نه شي لکه چې زه په بابل کې د تېښتې پر وخت ستړی شوم د ناستې او استراحت په قدر نه پوهېږي.

د داسې ښځې د مينې تر لاسه کول، چې نارينه له زړه پرې ګران وي دې ته اړتيا لري چې تر هغه مخکې انسان محروميت وګالي.

پر بله ورځ چې زه له خوبه راويښ شوم، مريت راته موسکی شوه او راته یې وويل. سينوهه! که د سرو او سپينو له امله رابانديې ګران وای او ستا فلزاتو ته مې اړتيا درلودای، ويل به مې، چې له دې ځايه مې خپل کور ته بوځه چې هلته آسوده ژوند وکړای شم.

خو زه فلزاتو ته اړتيا نه لرم او تا د سرو او سپينو لپاره نه غواړم له همدې امله دلته پاتې کېږم.

ومې ويل مريت! که زه در باندې ګران يم، ولې زما کورته نه راځې چې تل همغلته واوسې.

ښځې وويل، په دوو دليلونو ستا کورته نه درځم، يو دا چې زه د غه ځای چلوم، زه د تمساح لکۍ شراب جوړوم، بل څوک دغه ډول شراب نه شي جوړولای او د جوړولو راز به يې هم چاته ونه وايم چې سوداګريز سيال ونه لرم، نو له دې ځايه نه شم تللی.

بله دا چې دا خبره تجربه شوې، چې کله يوه ښځه او نارينه له مادي اړتياوو پرته پر يو بل ګران وي، نو بيا غوره ده چې له يو بله لېرې ژوند وکړي چې د دوی د مينې اور هېڅکله خاموشه نه شي.

که زه ستاسې په کور کې ژوند وکړم له يوه او يا دوو فصلونو وروسته به ستا د کور په يو شي بدله شم.

له هغه وروسته چې کله ته کور ته راځې زړه به دې نه غواړي، چې راته وګورې. خو که له يو بله لېرې ژوند وکړو تل به پر تا ګرانه يم.

یو دېرشم څپرکی

اخناتون د مصر فرعون

پر دې ورځ هورم هب فرعون ته ورغی او هغه ته يې وویل د آمون خدای را وپرځول شو او له منځه ولاړ، د هغه پر ځای د آتون خدای واکمن شو.

فرعون هغه په ثابته توګه د مصر د پوځ مشر کړ او هغه ته يې وویل، نیت لري سبا د آتون د معبد زیارت ته ولاړ شي، خو نن شپه به په سلطنتي مانۍ کې د خپلو ملګرو هرکلی وکړم.

هورم هب زما په اړه له فرعون سره خبرې وکړې او ويې ویل، دا هغه ډاکټر دی، چې کله ته ولیعهد وې، له تا سره په ببدیا کې پاتې و، له هغه وروسته زه فرعون ته ور په زړه شوم.

هورم هب ته يې وویل، نن شپه چې په میلمستیا کې د ګډون لپاره راځې هغه هم له ځان سره راوله.

بیا هورهب زما په هکله فرعون ته معلومات ورکړل، چې ځینې برخې یې پکې لافې وې او ويې ویل، دغه مصری ډاکټر په نړۍ کې ساری نه لري.

د مصر او بهر ټول طبي علوم يې زده کړي ،تر اوسه يې سلګونه ناروغان او ژوبل کسان له مرګه ژغورلي دي.

اخناتون *(ددغه فرعون لومړنی نوم څلورم (آمون هوتپ) و او لومړنی نوم ددې نبودنه کوي، چې آمون پرې ګران و، خو وروسته يې په آتون عقیده پیدا شوه او خپل نوم يې اخناتون کېښود چې د آتون لېوالا او خوښوونکي ته وايي.*

نوموړي فرعون آتون واحد او ناليدلی خدای باله او د واحد او نالیدلي خدای عبادت کاوه. ژباړن)

فرعون ډېر لېوال شو ،چې ما وويني او په دې ډول ما د لومړي ځل لپاره د يوه میلمه په توګه د فرعون په میلمستیا کې ګډون وکړ.

کله چې د فرعون مانۍ ته ننوتم د لومړي ځل لپاره مې مصري ښځې د اوړي په نوي موډ کالیو کې ولیدې.

دغه موډ ډېر ښکلی و، ښځو خپلې جامې داسې ګنډلې وې، چې په زړه پورې ښکارېدې، بلکې دا چې په دې مېلمستیا کې ښځو د سترګو شاو خوا شنې کړې وې ،غومبوري او شونډې یې هم سرې وې.

هورم هب فرعون ته ورو ستم ،ما ولیدل چې اخناتون لوی شوی دی، ما هغه ته بیا هم د یوه ماشوم په سترګه کتل او فکر مې کاوه چې اوس هم ماشوم دی، خو هغه لوی شوی و، مګر سترګې یې بربښنده او مخ یې ډنګرو.

اخناتون د کتان جامې اغوستې وې، چې سلطنتي کتان بلل کېده. کله چې یې زه ولیدم ویې ویل، سینوهه ! ما هغه وخت لیدلی وې، چې ولیعهد وم.

نن هورم هب ستا د علم په هکله له ما سره خبرې وکړې ویې ویل، په مصر او نورو هېوادونو کې دې د طب زده کړې کړې دي

بیا یې د خپل طبیعت په هکله خبرې وکړې ویې ویل، یوه موده کېږي چې زه د سر خوږ لرم.

هر وخت چې څوک د داسې مسلې په هکله خبرې کوي چې زما په خوښه نه وي، سر مې په درد شي او داسې مې کړوي چې نه ډوډۍ خوړلای شم او نه خوب راځي.

ډاکټران زما سرخوږی په مخدره توکو کراروي خو زه له دغو درملو کرکه کوم، ځکه چې پوهېږم مخدره توکي تمرکز له منځه وړي او ددې مخه نیسي چې زه په آسودګۍ د خپل خدای په هکله فکر وکړم.... سینوهه !.... ایا ته آتون پېژنې.

هغه پوښتنه چې فرعون له ما وکړه ډېره خطرناکه وه او باید په احتیاط سره مې ځواب ورکړی وای.

هغه ته مې وویل هو !آتون پېژنم .فرعون وپوښتل، څنګه هغه پېژنې ما وویل، آتون زما او د ټول بشریت له پوهې لوړ او ستر دی.

فرعون پر دې ځواب خوشحال شو او ویې ویل سینوهه ! هغه ځواب چې تا ماته راکړ له ټولو هغو ځوابونو ښه دی، چې نور یې راکوي، خو اوس دا راته ووایه چې د جمجمې په سوري کولو سره زما معالجه کولای شې؟

ومې ویل، اخناتونه ! ستا د سر خوږ دکوپړۍ سوري کولو ته اړتیا نه لري، خکه چې یو

ډاکټر په بل ډول هم تامعالجه کولای شي او ډاکټران تر هغه وخته د سر د کوپړۍ لـه سوري کولو ډډه کوي، چې له دې لارې پرته بله معالجه نه وي.

فرعون وویل هورم هب ستا داسې ستاینه کړې او زه هم د آتون په هکله ستا له خوابه داسې راضي شوی یم، چې غواړم تا ته یوه څوکۍ او مقام درکړم.

ته پوهېږې چې سلطنتي سر سوری کوونکی بوډا و، او چې مړ شو نو ځای یې خالي پاتې شو.

ما تر اوسه د هغه پر څوکۍ څوک نه دي ټاکلي، خو ته به له دې وروسته درباري سر سوری کوونکی شې او د (سپي د ستوري) له ورځې به ددې څوکۍ له امتیازاتو ګټه اخلې.

زه وایم چې دارالحیات تا په همدې نوم وپېژني (په پخواني مصر کې ورځې د اسمان د ستورو په نوم یادېدې او د سپي له ستوري هدف د هغو ستورو ټولګه ده، چې کلب اکبر یې بولي، او دا په پخواني مصر کې د یوې ورځې نوم و.) له دې خبرې وروسته هورم هب زه له فرعونه لېرې کړم او بل تالار ته یې د ډوډۍ خوړلو لپاره بوتلم.

هورم هب وویل، د درباري کوپړۍ سوري کوونکي ځای د فرعون په ښي اړخ کې وي، نو زه او هورم هب هلته کېناستو.

د ډوډۍ خوړلو په وخت کې ما ولیدل، چې فرعون د هیلۍ غوښه، د غاز، پسه او غویي غوښه او کبان نه خوري، بلکې یوه ډوډۍ یې نیمه کړې او خوري یې او د شرابو پر ځای یې د هغه په جام کې اوبه واچولې او ویې څښلې.

له دې ورسته چې موړ شو، ویې ویل، د مصر ملت ته وواياست چې د فرعون اخناتون خواړه ډوډۍ او اوبه سوله او حقیقت دي.

د هغه خواړه د مصر له بېوزلو او مریانو سره توپیر نه لري، خو له هغې شپې وروسته پوه شوم، بلکې ومې لیدل، چې فرعون د هیلۍ، غاز، پسه او غوایي غوښه نه خوړله، خو منظم خوراکي رژیم یې نه درلود، کله نا کله به یې هوس وکړ، چې وچه ډوډۍ لـه اوبو سره وخوري او کله به یې ډوډۍ نه خوړله.

میلمانه له ډوډۍ وروسته بلې کوټې ته ولاړل، ما هلته ولیدل چې یو چاغ سړی رانږدې شو، ما په لومړي نظر ونه پېژاند، خو له دې وروسته چې د هغه سترګو ته مې وکتل ومې لیدل چې زما پخوانی هنرمند ملګری توتمس دی.

د هغه په لیدو ډېر خوشحال شوم، هغه مې په غېږ کې ټینګ ونیو او ښکل مې کړ.

ورته مې وویل، توتمس زه ستا د کتو لپاره هغې ساقي خانې ته ولاړم چې پخوا به مې هلته لیدلې، خو هلته یې راته وویل چې توتمس نور دې ساقي خانې ته نه راځي.

توتمس وخندل او ویې ویل، سینوهه! زه د دربار مجسمه جوړونکی یم او زما حیثیت ددې مخه نیوله چې هغې ساقي خانې ته ولاړ شم.

اوس مې داسې ملګري پیدا کړي چې تل مې د خوندورو خوړو او شرابو د څښلو لپاره خپلو کورونو ته میلمه کوي او دې ته اړتیا نه پېښېږي چې د شرابو د څښلو لپاره هغې ساقي خانې ته ولاړ شم.

ومې ویل توتمسه! له دې کبله چې ته درباري مجسمه جوړونکی یې، حتماً د آتون په معبد کې پر ستنو د فرعون مجسمې تا جوړې کړې دي؟

توتمس وویل موږ یو شمېر مجسمه جوړونکي یو، چې په ګډه کار کوو او له حقیقي هنره همغه ډول چې په کرت کې ورته توجه کېږي الهام اخلو.

کله چې د آمون درواغجن خدای پر مصر واکمن و، موږ مجبور و، چې د هنرونو اصول تر پښو لاندې کړو او د مجسمو په جوړولو او د انځورونو په طراحۍ کې د درواغجن خدای پیروي وکړو.

که به لږ منحرف شوو د دغه جعلي خدای کاهنانو به کافران بللو او موږ به یې وژلو.

هغوی به ویل هر ډول هنر چې د آمون خدای له قوانینو سره په ټکر کې وي کفر دی.

هغه هنرمند چې یوه مجسمه جوړه کړي یا انځور وباسي، خو د آمون له هنري اصولو سره اړخ ونه لګوي و به وژل شي.

موږ حقیقي هنرمندانو چې د هنر په آزادۍ باوري یو له دې کبله چې له دغه ډول چاپېریال سره ځان نه شو برابرولای او د پخواني خدای د حماقت پیروي مو نه شوه کولای، نو لوږې به مو تېرولې او کله به حتی یو جام د اوربشو اوبه هم نه را رسېدې.

خو نن سبا ازاد یو په آزادۍ سره د خپل هنر لپاره کار کوو، هر هغه شی جوړولای شو چې غواړو یې.

ما توتمس هورم هب ته ور وپېژاند او هغه ته مې وویل دغه سړی چې ته یې ګورې یو نابغه هنرمن دی، فرعون یې هم په قدر پوهېږي ځکه خو هغه درباري مجسمه جوړونکی دی.

هورم هب د درباري مجسمه جوړونکي په کتو خوشحاله شو، خو د خپل مقام له امله

يې ډېره خوشحالي څرګنده نه کړه او کله چې توتمس د هورم هب اندام او څېرې ته وکتل هغه ته يې وويل:

ډېر مې زړه کېږي چې ستا مجسمه وباسم او د نوي خداى آتون په معبد کې يې کېږدم، ځکه چې ته د آتون ژغورونکى او د پخواني خداى نابودونکى يې او ددې وړتيا لرې چې ستا مجسمه په نوي معبد کې کېښودل شي.

هورم هب پر دې خبره داسې خوشحال شو، چې مخ يې له خوشحالۍ پړقېده.

زه پوه شوم چې د هغه د خوشحالۍ علت دا دى چې تر دې ورځې پورې چا د هغه انځور يا مجسمه نه ده ايستلې او توتمس د لومړي ځل لپاره په کاڼي کې د هغه مجسمه جوړوي.

کله چې موږ د هورم هب د مجسمې په هکله خبرې کولې، ما وليدل چې هغه ناڅاپه پورته شو، دواړه لاسونه يې پر زنګنو کېښودل او رکوع يې وکړه.

موږ هغه لوري ته وکتل چې کوم لوري ته هورم هب رکوع کړې وه، ګورم چې د مصر ملکه او د اخناتون مېرمن (نفر تي تي) را روانه ده، نو موږ هم پورته شوو او د مصر ښکلې ملکې پر لور مو رکوع وکړه.

نفر تي تي د درباري ښځو د نوي موډ جامې اغوستې وې، چې موږ ته را ورسېده لاسونه يې پر سينې کېښودل.

ما وليدل چې هغه ګوته او بنګړي نه لري، ځکه چې نه يې غوښتل خپله ښکلا په ګوتو او بنګړيو پټه کړي.

ملکې ما ته وويل سينوهه! زما لاسونه د يو زوى د روزلو لپاره بې طاقته دي، ځکه چې فرعون زوى غواړي چې له هغه وروسته پر تخت کېني.

زه او هغه دواړه له دې کبله اند ېښمن يو چې ما زوى نه دى زېږولى او دواړه له جعلي خداى آمون څخه وېرېږو.

که څه هم هغه اوس راپرځول شوى، خو موږ پوهېږو چې په کمين کې راته ناست دى.

ما دوه لوڼې زېږولي، خو تر اوسه مې زوى نشته.

ما اورېدلي چې ته ستر ډاکتر يې او په بهرنيو هېوادونو کې دې ډېر معلومات راغونډ کړي، ما ته ووايه چې کله به زوى پيدا کړم.

هغې ته مې وويل: اې د فرعون مېرمنې! غوره دا ده چې ته د زوى د پيدا کولو په فکر کې و نه اوسې، ځکه چې ستا د بدن وروستني غړي لږ سور لري او هغه مېرمنې چې د بدن

خلفي غړي يې لږ سور ولري كه زامن وزېږوي، ممكنه ده چې د لنګون پر مهال مړې شي.

نفرتي تي وويل، له دې سره سره زه يو زوی غواړم او ته بايد داسې طبابت وكړې چې د زوی خاونده شم.

ومې ويل اې نفرتي تي ! له آتون پرته بل هېڅوک نه شي كولای له زېږېدو مخكې د يوه ماشوم جنس معلوم كړي او ما په نورو هېوادونو كې داسې ډاكټران وليدل چې ادعا يې كوله كولای شي د يوې ښځې لپاره هلک يا نجلۍ وزېږوي، خو ډېرو به تېروتنه كوله او كله چې به يې تېروتنه ثابته شوه رحم يې ملامتاوه، چې د هغوی د حكمونو په اساس يې عمل نه دی كړی.

هغوی پوهېدل، هغه لارښوونې چې دوی يې مېرمنو ته كوي دومره دقيقې او سختې دي چې ښځو به پر ټولو عمل نه شو كولای او بيا به يې همدا دليل راووړ، چې پرخپلې ناپوهۍ پرده واچوي.

خو زه تاته دروا غ نه وايم ، اعتراف كوم چې داسې درمل په تا نه شم خوړلای چې تا ته زوی دركړي.

خو له دې كبله چې تا نجلۍ زېږولې احتمال يې شته چې زوی وزېږوې او ستا درېيم اولاد به هلک وي ، مګر له دې سره سره په دې برخه كې هم درسره ژمنه نه شم كولای.

نفرتي تي چې په موسكا يې زما خبرې اورېدې، زما د خبرو تر خلاصېدو وروسته، خپه شوه او زه پوه شوم چې زما خبرو پر كاله كړه.

كله چې توتمس وليدل چې ملكه پر كاله او خپه شوې، نو په خبرو كې راګډ شو او ويې ويل اې نفرتي تي ! ولې د نجونو په زېږولو خپه كېږې؟

ته د نړۍ تر ټولو ښكلې ښځه يې، دا به غوره وي، چې ته تل لور وزېږوې، چې ستا لوڼې هم ستا په شان ښكلې وي او ستاسې ښكلا دنيا ته روښانه كړي.

ما ستا مشره لور ليدلې، پوهېږم چې څومره ښكلې ده؟

نن سبا د مصر د دربار ټولې ښځې هڅه كوي داسې ځانونه سينګار كړي چې هغې ته ورته شي او زما ډېر زړه كېږي ستا مجسمه وباسم چې ستا له مړينې زر كاله وروسته، خلک ستا ښكلا وګوري، هغه وستايي او د نفرتي تي نوم تل په نړۍ كې د ښكلا نوم وي.

(د مصر د ملكې دغه مجسمه چې توتمس جوړه كړې ،اوس هم شته او د برلين په موزيم كې ساتل كېږي. د مصر لومړني پاچا لومړي فواد د جرمني له حكومته وغوښتل

چې دغه مجسمه چې اروپايي لرغون پوهانو موندلې وه، بېرته مصر ته ستنه کړي، د جرمني حکومت هم دغه مجسمه مصر ته ورکړه او اوس بايد دغه مجسمه د مصر په يوه موزيم کې وي ژباړن)

نفرتيتي موسکۍ شوه او معلومه شوه چې د درباري مجسمه جوړونکي له خبرو يې خوند اخيستی، بيا له موږ څخه لېرې شوه.

پر بله ورځ ما مريت د تمساح لکۍ له ساقي خانې را وايسته او له ځان سره مې بوتله، چې د آتون نوي معبد ته د فرعون د تګ سيل پرې وکړم.

مريت نوې موږه جامې واغوستلې.

له دې سره سره چې د يوې ميخانې نوکره ګڼل کېده، خو کله چې زه له هغې سره له ميخانې ووتم او د طبس په واټونو کې ورسره روان وم نو خجالت نه وم، ځکه چې مريت ډېره ښکلې او مودبه وه.

زه له مريت سره د نوي معبد پر لور روان شوم او د معبد په مخکې په هغه ځای کې کېناستم، چې د فرعون نژدې کسانو ته جوړ شوی

مريت خپل لاس زما پر اوږه کېښود او د خلکو د ټولي په سيل بوخته شوه.

زه ګمان کوم، پر دې ورځ د طبس ټول اوسېدونکي د معبد په مخکې او په هغو واټونو کې راټول شوي ول، چې فرعون پرې تېرېده او د قوچ واټ په دواړو غاړو کې (له دې چې د واټ دواړو غاړو ته داسې مجسمې جوړې وې، چې سرونه يې د قوچ ول، دغه واټ ته يې قوچ وايه) له ګلانو ډک لوښي ايښي ول، چې فرعون راشي، خلک پرې ګلان وشيندي.

له دې وروسته، چې زه او مريت پخپل ځای کې کېناستو، متوجه شوم، چې حالات غير عادي دي او کله چې خير شوم وپوهېدم، چې دغه غير عادي حالت له دې امله دی چې خلک غلي دي.

کله چې په يوې سيمې کې ډېر زيات خلک راټول لېږي، له دې کبله چې ټول خبرې کوي او خاندي يو ډول زوږ او رېدل کېږي، خو پر دې ورځ هلته چا خبرې نه کولې.

داسې چوپتيا واکمنه وه، چې انسان يې خپه کاوه او يوازې د کارغانو او بازانو اوزاونه اورېدل کېدل چې په اسمان کې الوتل، ځکه چې کارغان او بازان د مړيو په خوراک داسې ماړه شوي ول، چې نه يې غوښتل له دې ځايه ولاړ شي.

کله چې فرعون پر روان تخت راغی، ما وليدل، چې يو شمېر تورپوستي، عسکر يې

شاته روان دي، چې مخونه يې په رنګونو رنګ کړي ول.
پر دغې ورځ د فرعون د بدرګې لپاره د تورپوستو عسکرو حرکت لويه تېروتنه وه، ځکه په نندارچيانو کې داسې څوک نه و، چې د تورپوستو عسکرو له لوري يې د طبس په لوتمار او وژنو کې تاوان نه وي ليدلی.
لا هم د ښځو په مخونو د اوښکو لارې ښکارېدې، د خلکو تېپونه نه و رغېدلي او ډېرو خلکو کورونه نه درلودل ځکه چې تورپوستو ور سوځولي ول.
فرعون پر دې ورځ دوه پوړيز تاج پر سر ايښی و او له دود سره سم يې لاسونه پر ټټر ايښي ول، (فرعونيانو به خپل لاسونه د چليپا په ډول پر ټټر اېښودل) په يوه لاس کې يې لنډه لکړه او په بل کې يې متروکه نيولې وه. فرعون د يوې مجسمې په شان و، چې نه ښوري، دا دود دی، په رسمي وختونو کې چې فرعون د خلکو په منځ کې تېرېږي بايد ونه ښوري.
کله چې عسکرو فرعون وليد نېزې يې اوچتې کړې او د خوشحالۍ نارې يې وکړې.
درباريانو او شتمنو کسانو هم د عسکرو په شان د خوشحالۍ نارې وهلې، خو دغه نارې دخلکو د چوپتيا په منځ کې د مچانو بنګېدا ته ورته وې، چې د ژمي په يوې ورځې کې بنګېږي.
هغو کسانو چې د خوشحالۍ نارې يې وهلې کله چې متوجه شول خلکو خپله چوپتيا وساتله، وشرمېدل او خولې يې پټې کړې.
په دې وخت کې د مصر فرعون اخناتون د پخوانيو دودونو پر خلاف، چې بايد فرعون د خلکو له منځه د يوې مجسمې په شان حرکت وکړي، لاسونه يې له ټټره لېرې کړل، لکړه او متروکه يې وښوروله چې خلکو ته سلامونه وکړي.
ناڅاپه خلک ولړزېدل او د هغوی له ټولي د توپان د غږ په شان غږ پورته شو چې ويل يې (مونږ آمون غواړو) ...(آمون زمونږ خدای دی) ...(آمون دخدايانو پاچادی)
د خلکو شور او زوږ دومره لوړ و، چې ته وا د طبس ټولې ډبرې او خښتې نارې وهي.
آمون غواړو .... اې جعلي فرعونه .... ولې دې زمونږ خدای نسکور کړ؟
دغو غږونو د فرعون د روان تخت لېږدونکي داسې وډارول، چې ودرېدل، خو افسرانو بېرته حرکت ته اړ کړل او روان تخت د نوي معبد د دروازې پر لور روان شو.
په دې وخت کې خلکو د زمريانو په څېر زوروري نارې وهلې او روان شول د فرعون د

روان تخت مخه یې ونیوله.
له دې وروسته حالات داسې ګډ وډ شول چې معلومه نه وه څوک په کوم ځای کې جنګېږي؟
تر کومه ځایه چې سترګو کار کاوه او د لیدو وس و، معلومېدل چې د خلکو تورپوستو او سپین پوستو ترمنځ سخت جنګ روان و، چې ډېر بې رحمانه و.
عسکرو په تورو او نېزو باندې نارینه او ښځې وژلې، خلکو په ډبرو او چاقوګانو جنګ کاوه، چې تورپوستي او سپین پوستي عسکر به لاس ته ورغی ځای پر ځای به یې وواژه.
خو له دې ټولو سره سره هېچا د فرعون پر لور ډبره نه ګوزاروله، فرعون د خپلو نیکونو په شان له لمره پیدا شوی و، چا جرئت نه کاوه چې د فرعون پر لور حتی یوه ډبره هم وولي.
ما لیدل چې پخپل روان تخت کې پاڅېد، خپل مقام او شخصیت ته له پامه پرته یې عسکرو ته وویل صبر وکړئ او خلک مه وژنئ! خو عسکر په جنګ او وینې بهیدا کې داسې بوخت ول، چې د فرعون غږ یې نه اورېده.
فرعون چې پوهېده هېڅ ډول خطر یې نه ګواښي او څوک یې د وژلو هڅه نه کوي نو له وېرې پرته یې د خلکو او عسکرو ترمنځ د جنګ سیل کاوه.
د (آمون غواړو) غږ یوه شېبه هم نه کرارېده، خلک داسې غوسه ول چې د فرعون د نژدې کسانو او ملګرو د کمپ پر لور یعنې د هغه ځای پر لور چې موږ ناست و، را روان شول او غوښتل یې موږ ووژني.
کله چې هورم هب ولیدل، درباریان، چې ډېرې ښځې هم پکې وې په خطر کې دي نو امر یې وکړ، چې نغارې وغږوي.
کله چې نغارې ووهل شوې په فرعي کوڅو کې ولاړو جنګي ګاډیو حرکت وکړ.
هورم هب د احتیاط لپاره جنګي ګاډي په کوڅو کې درولي وې، چې خلک یې په کتلو سره ونه پارېږي، دغه راز که کومه بلوا وشي ډېر ژر به امنیت ټینګ شي.
د جنګي ګاډیو په مخکې د جنګ په ډګر کې غشي او لورونه لګوي، خو پر دې ورځ دغو ګاډیو غشي او لورونه، نه درلودل او هورم هب ویلي و، هغه دې پورته کړي چې خلک ونه وژل شي.
ګاډي په چټک او منظم حرکت سره راغلې، زموږ د کېناستو ځای یې کلابند کړ او

ځينې د فرعون د روان تخت په شاوخوا کې ودرېدې. خلکو هڅه کوله چې مقاومت وکړي خو پوه شول چې د ګاډيو تر ارابو لاندې به وځپل شي، ځکه يې لاره پرانستله او د فرعون روان تخت حرکت وکړ.

فرعون معبد ته داخل نه شو، بلکې له معبده تېر او ان نيل ته ورسېد، له روان تخته کوز او په سلطنتي بېړۍ کې کېناست، ځو جنګي بېړيو بدرګه کاوه او ولاړ.

کله چې فرعون ونه کړای شو، د نوي خدای معبد ته ولاړ شي او په بېړۍ کې کېناست او ورک شو، نو خلکو د خوشحالۍ نارې وکړې عامو خلکو د شتمنو په کورونو بريدونه وکړل، د هغوی شتمنۍ يې لوټ کړې او پر ښکلو ښځو يې تېری وکړل.

له همدې کبله هورم هب مجبوره شو چې يو ځل بيا د طبس په واټونو کې حرکت وکړي، په هرې محلې کې يو جلاد وټاکي، هر څوک به يې چې د لوټمارۍ او قتل په حال کې ليده وژل به يې.

مازيګر مهال د جلادانو له لوري د سرونو د پرې کولو په بدل کې په طبس کې امنيت ټينګ شو.

د لمر تر لوېدو مخکې کارغان، بازان او مردار خواره راکوز شول چې په واټونو په تېره بيا د قوچ په واټ او د نوي معبد په مخکې پراته مړي وخوري.

د مصر فرعون اخناتون تر هغې ورځې پورې پخپلو سترګو د ملت مقاومت او وينې بهيدل نه و ليدلي خو کله چې يې دغه حالت وليدنو د طبس پر خلکو سخت غوسه شو چې د نوي خدای او هغه پر وړاندې يې مقاومت کړی و.

ده امر وکړ چې هر څوک که د آمون خدای نوم واخلي او يا د آمون خدای انځور د خپل کور پر لوښو انځور کړي، نو له طبسه به جلا وطن شي او کانونو ته به د اجباري کار لپاره ولېږل شي، خو خلک غلي ول او هېچا د بل کس شيطاني ونه کړه.

پر بله ورځ فرعون پوښتنه وکړه، چې د آمون څو تنه پيروان جلا وطن شول؟

مامورينو وويل څوک نه دي جلاوطن شوي، ځکه چې هېچا د آمون د خدای نوم نه دی اخيستی.

فرعون وويل نو هغه کسان چې پرون يې نارې وهلې چې آمون غواړو څوک دي؟ آيا هغوی نه نيسئ او کانونه ته يې نه لېږئ؟

مامورينو وويل پرون د خلکو شمېر زيات و، موږ ونه توانېدو چې ټول وپېژنو او نه

پوهېږو چې څوک د جعلي خدای پلویان دي.

دا وخت فرعون له ډېرې غوصې یو حکم وکړ، چې زه یې ډېر خپه کړم.

هغه وویل که څوک یو کس په ګوته کړي چې د آمون عبادت کوي، نو د آمون پرست شتمني، د هغه کېږي.

له دې سره سره شریف کسان چمتو نه شول چې د آمون پیروان معرفي کړي، خو اپوته یو شمېر غلو او ډاکوانو ځینې کسان په دې نوم چې د آمون عبادت کوي حکومت ته معرفي کړل او مامورینو هم بې له ځنډه د شاقه کارونو لپاره کانونو ته واستول او غلو او ډاکوانو ددغو کسانو شتمني خپله کړه.

په داسې حال کې چې په طبس کې د دغه ظلم او ناروا روانه وه، د نوي معبد له پېښې وروسته پر درېیمه شپه، هغه وخت چې زه پخپل کور کې ویده وم، د فرعون له ماڼۍ یې ماته یو روان تخت را واستاوه او زه یې احضارکړم. کله چې زه ماڼۍ ته ننوتم هغه ناروغي چې کله نا کله به فرعون ورسره مخامخ شو، بیا پرې راغلې وه، او دارالحیات یو شمېر ډاکتران هم هلته موجود ول.

معلومه شوه چې ډاکتران د فرعون له معالجې وېرېدل او زه یې ددې لپاره ورغوښتی وم چې له دوی سره په معالجه کې شریک شم.

دغه راز د فرعون ددرملنې مسولیت ووېشل شي او پردې سربېره زه درباري کوپړۍ سوری کوونکی وم او زما شتون یې اړین باله.

زه فرعون ته نژدې شوم، د هغه نبض مې وکوت ومې لیدل چې نبض یې کمزوری دی او د اخناتون لاسونه او پښې سړې دي.

بیا مې د هغه د سترګو بانه پورته کړل، ومې لیدل چې سترګې یې ژوندۍ او ځلانده دي او د هغو کسانو په شان نه دي چې ځنکدن یې وي.

ډاکترانو ته مې وویل باید د فرعون لږ وینه وبهول شي چې په هوش راشي.

د دارالحیات ډاکترانو وویل، موږ دغه معالجه نه شو کولای، ځکه چې فرعون ډنګر دی، وینه یې کمه ده او که یې وینه وبهول شي مړ به شي.

ما وویل که دغه بېخودي دوام وکړي فرعون به مړ شي، ځکه چې ورو ورو یې نبض کمزوری کېږي.

خو باید دهغه وینه داسې وبهول شي، چې کله هغه وینښ شي پوه نه شي چې وینه یې

بهول شوې ده.

د دارالحيات ډاکټرانو وویل، آیاد دغه کار مسولیت منلای شې؟ ومې ویل، هو منم یې! ځکه چې باوري يم ددې بې هوشۍ دوام خطرناک دی.

ډاکټرانو وویل، هرڅه چې غواړې ترسره يې کړه.

ما د طبابت د وسايلو له صندوقه خپله ستن را وایسته او په اور کې مې کېښوده، وروسته مې له اوره را وایستله چې سره شوه نو هغه مې د فرعون په رګونو کې دننه کړه او وینو يې داريې وکړې.

څو شېبې وروسته فرعون خوله خلاصه کړه او ژوره ساه يې واخيستله، ما ډېر ژر د وینې مخه ونیوله، د فرعون لاس مې وتاړه او هغه لوښی مې پټ کړ چې وينه پکې وه.

فرعون بېخي په هوش کې راغی، پاڅېد او کېناست.

د دارالحيات ډاکټران چې يې وليدل ور په زړه شول چې دارالحيات د آمون په معبد کې دی او د هغې کرکې له امله چې له آمونه يې کوله امر يې وکړ، چې دغه ډاکټران له مانۍ وباسي.

له دې وروسته چې دغه ډاکټران ولاړل ويې ويل، سینوهه! ولاړ شه او زما بېړيو ته خبر ورکړه، چې د حرکت لپاره چمتو شي او پارو وهونکو ته خبر ورکړئ چې زه د سفر نیت لرم.

له هغه مې پوښتنه وکړه، چیرته ځئ؟

ويې ويل، زه نور په دې ښار کې ژوند نه کوم، له خپلو بېړيو سره حرکت کوم او روانېږم، تر هغه پورې به ځم چې داسې ځای ته ورسېږم چې د نوي ښار د جوړولو لپاره مناسب وي.

هلته به يو نوی ښار جوړ کړم، پکې مېشت به شم او بيا به طبس ته ګام هم را وانخلم، ځکه چې ددې ښار اوسېدونکي د باطل او جعلي خدای آمون پيروان دي.

زه به د آتون پر وړاندې د هغوی چلند هېڅکله هېر نه کړم زه باوري يم چې په هېڅ پړاو کې زما نیکونه د طبس د خلکو له لوري داسې بې عزته شوي نه ول.

له همدې لامله باید ولاړ شې او هورم هب ته ووايې، چې زه همدا نن شپه له طبسه په بېړيو کې ځم او پر هرچا چې ګران وم له ما سره به ولاړ شي.

د مصر د پوځ قوماندان هورم هب چې د فرعون د حرکت وسايل يې برابرول، ماته وويل سینوهه! همداسې ښه ده، ځکه چې هم د طبس خلک خپلې هيلې ته رسېږي او هغه څه

ترلاسه کوي چې غواړي یې او هم فرعون له دې پرته چې جګړه وشي هغه څه ترسره کوي چې غواړي یې.

اخناتون له طبسه وتلو ته دومره بېړه درلوده، چې دومره صبر یې هم ونه کړ، چې سلطنتي کورنۍ سفرته چمتو شي.

ویې ویل زه ځم او هغوی دې پخپلو بېړیو کې راسپاره شي او په ما پسې دې راشي.

هورم هب یو شمېر جنګي بېړیو ته دنده وسپارله، چې د فرعون د بدرګې لپاره له هغه سره حرکت وکړي.

زه هم له فرعون سره ولاړم او په باطن کې له دې سفر سره موافق هم وم، ځکه پوهېدم چې د آب و هوا بدلون د هغه لپاره ګټه لري.

د شمال پر خوا مو د نیل سیند له بهیر سره سم حرکت وکړ، طبس ته مو شاه کړه او ورو ورو ترې لېرې شو.

د فرعون د بېړۍ ارغواني بادبانونه یې پورته کړل، چې حرکت نور هم زیات کړي.

له لنډې مودې وروسته د طبس سلطنتي ماڼۍ ، دېوالونه ، ډبریني ستنې (هدف هغه ستنې دي چې په عمودي توګه یې په ځمکه کې ښخې کړې دي او د هغو له سیوري یې د ورځې حساب کاوه چې کوم وخت دی. ژباړن) او درې ګوني غرونه له نظره ورک شول.

خو د مصر د پلازمېنې یادګار له موږ سره و، ځکه چې کله به د نیل تمساح ګانو په اوبو کې حرکت کاوه، نو د هغوی اوږدې او څواکمنې لکۍ به ښورېدلې.

دوی داسې ښکارېدل چې ګنې هغه مړي خوري چې نیل یې له ځان سره له طبسه راوړي.

ځېنې مړي د اوبو پر سر ګرځېدل او بوی یې کړی و، چې د غه ناوړه بوی ټوله فضا نیولې وه.

په کشتۍ کې یې د فرعون په کوټه کې سپانده او عود سوځول چې د غه خراب بوی ورک کړي.

لس ورځې وروسته هغې سیمې ته ورسېدو چې نور پکې مړي نه ښکارېدل، فرعون له خپلې کوټې راوت، د بېړۍ په غولي کې ودرېد او د نیل سواحلو ته یې کتل.

د نیل سیند په دواړه غاړو کې ځمکه ژېړ رنګه وه، کلیوال د فصلونو په ټولولو بوخت ول، کلیو ته یې وړل او مالونه یې د نیل غاړې ته راوستل چې اوبه وڅښي.

شپنو به خپلې شپېلۍ وهلې.

کله چې خلکو د فرعون بېړۍ وليده د خرما د ونو له څانګو سره له خپلو کليو د نيل د غاړې لور ته په منډه را روان شول او څانګې يې ښورولې، نارې يې وهلې او خوشحالۍ يې کولې.

فرعون د دې خلکو په ليدو تاند او خوشحال شو، خندل به يې او کله به يې امر وکړ چې کشتۍ ودروي.

ساحل ته به ولاړ او له کليوالو سره به يې خبرې کولې د ښځو او ماشومانو پر لور به يې لاسونه ښورول.

کله به د نيل ساحل پر غاړه پسونه فرعون ته ورنژدې شول او د هغه لمنه به يې بويوله او يا به يې هغه وڅاټه، فرعون به د ماشومانو په څېر خوشحال شو او خندل به يې.

زه د اخناتون د روحيې په بدلون خوشاله شوم، خو په يوه کار يې خپه وم، هغه دا چې ويل به يې، د هغه خدای لمر دی.

دی به د بېړۍ پر غولي کېناست، بدن به يې د خدای په مخکې لوڅ کړ، خو دغه خدای په دوبي کې ډېر خطرناک کېده او انسان به يې له ډېرې ګرمۍ ناروغه کړ.

فرعون هم له دې امله چې ډېر تر لمر لاندې درېده تبه به يې شوه، سترګې به يې ځلېدې، خو د شپې مهال به يې حالت ښه و.

دی به د شپې هم د بېړۍ پر غولي ناست و، ستورو ته به يې کتل او ماته يې ويل، زه به د پخوانی خدای ټولې ځمکې پر هغو کرندګرو خرڅې کړم، چې تر اوسه پورې يې ځمکې نه درلودې او په لږو يې ګوزاره کوله.

دوی به بيا وکولای شي چې ډېر غنم توليد کړي او ډېر پسونه او غواګانې وروزي.

د ومره ډوډۍ وخوري چې بچيان يې چاغ او ښځې يې ښکلې شي او بيا له يوه بل سره کينه ونه لري.

زما خدای اتون به د بېوزله او بډای تر منځ توپير له منځه يوسي او داسې کار به وکړي، چې نور مريان مجبور نه وي، چې د ډوډۍ خوړلو لپاره ټول عمر د خپل بادار لپاره زيار وګالي.

سينوهه! زه له طبسه ځکه راوتلی يم، چې پوهېدم طبس هغه ښار دی چې د بېوزلو او شتمنو توپير پکې ډېر زيات دی.

ډېر کسان چې بېوزله دي، بايد ټول عمر د مريانو او يا نوکرانو په توګه کار وکړي، تل

به بېوزلي وږي وي او هر څو مره زیار چې گالي ټول به د شتمنو جېب ته ځي.

زه له طبسه ځکه کرکه کوم، چې او سېدونکي يې د پخواني خدای عبادت کوي، ځکه چې پخواني درواغجن خدای د بېوزلو بدبختي او شتمنو لا شتمني غوښتله.

خپل ټول اصول يې داسې برابر کړي ول، چې شتمن ورځ پر ورځ شتمن کېدل او بېوزلي به نور هم بېوزلي شول او په لوږې او بدبختۍ کې به پاتې شول.

زه پوهېږم چې د طبس له خلکو باید دا تمه ونه کړو چې داسې ژر له پخواني خدایه لاس واخلي، ځکه چې هغوی خوندونه، لذتونه، عیاشي درک کړې او دا ټول پر پخواني خدای د عقیدې له برکته دي.

زما هیله له هلکانو او ماشومانو څخه ده، ځکه یوازې دوی دي، چې په آتون به عقیده ولري او د مصر د ملت راتلونکي پسرلی به رامنځته کړي.

کله چې ماشومانو او ځوانانو پر آتون عقیده وکړه، بیا به چمتو نه شي چې بېرته آمون ته گروهمن شي او له دې وروسته چې دغه نسل لوی شو له آتون پرته به بل خدای نه پېژني.

ددې لپاره چې زه خلک، آتون ته گروهمن کړم، نیت لرم چې پخواني ښوونکي له ښوونځیو وباسم او د هغوی پر ځای نوي ښوونکي وټاکم.

دغه راز مې هوډ کړی، چې د مصر خط بدل کړم، ځکه چې د بېوزلو او شتمنو تر منځ د توپیر، یو لامل همدا مصري خط دی.

ما فکر کړی چې د لیکلو لپاره ضروري نه ده، چې موږ د هر شي ښه انځور کړو، بلکې په بله ښه هر هغه شی لیکلی شو چې غواړو یې.

د مصر ننی خط ډېر سخت دی او بېوزلي نه شي کولای ډېر کلونه ددې خط د زده کولو لپاره زده کړې وکړي.

یوازې شتمن کسان یې زده کولای شي، له همدې امله شتمن خلک لیک لوست لري او تر بېوزلو غوره دي.

خو کله چې خط آسانه شي نو ټول به لیک لوست کولای شي او شتمن به لیک پر بېوزلو د برلاسي په توگه نه کاروي.

زه د فرعون له دې خبرې وویرېدم، ځکه پوهېدم چې نوی خط څه ډول دی او پوهېدم چې دغه خط اسانه، خو ډېر بدرنگه دی.

ټول کاهنین به ترې کرکه کوي، نو فرعون ته مې وویل، دغه کار مه کوه او د مصر خط

مه بدلوه.

فرعون وویل ولې ؟

ومې ویل ددې لپاره چې د مصري خدایانو ټول قوانین پر همدې خط لیکل شوي او دغه خط سپیڅلی دی.

فرعون وویل کله چې نوی خط هم دود شي او خلک پرې د خدایانو قوانین ولیکي، هغه به هم سپیڅلی شي.

ومې ویل د مصري خط بدلون یو بل تاوان هم لري.

فرعون وپوښتل بل کوم تاوان ؟ ومې ویل که د خط زده کول آسانه شي او هر څوک وکولای شي چې زده یې کړي نو بیا به څوک پر خپلو لاسونو کارنه کوي.

په کروندو کې به کرنه کېږي ، کانونه به نه استخراجېږي او بیا به دغه آسانه خط د هغه ملت لپاره څه ګټه ولري چې له لوږې مري ؟

د فرعون سترګې ددې خبرې په اورېدو سره وبرېښېدې او ویې ویل، سینوهه ! زه له طبسه ددې لپاره راووتم چې غوښتل مې د پخواني خدای د دودونو له پلویانو وتښتم ، خو اوس ګورم چې د پخواني خدای د زړو او ناچلو عقیدو یو پلوی، له ما سره ملګری او زما په څنګ کې دی.

سینوهه ! ته حقیقت نه وینې ، خو زه داسې بینا یم ، چې حقیقت په راتلونکو کلونو کې داسې ګورم، لکه چې په رڼو اوبو کې یو شی پروت وي.

کله چې ټول خلک لیک او لوست وکړای شي ، نو ټول به په خپلو لاسونو کار وکړي او د ورونو په شان به د کرنې ،مالدارۍ، د کانونو د ایستلو ، صنعت او سوداګرۍ کارونه سره وویشي.

په هغې دنیا کې ، چې زما خدای آتون به یې رامنځته کړي، کینه به نه وي او په هغې نړۍ کې به څوک د بل چاله لاسه ږوږۍ وانه خلي ، بلکې هر څوک به خپله ږوږۍ په بل چا وویشي.

په دې دنیا کې چې هر څوک به لوستي او پوه وي، د شتمن او بېوزلي تر منځ به توپیر ختم شي.

نه به بېوزله وي او نه شتمن، ځکه څوک به نه شي کولای، چې د خپلې برلاسۍ په زور بل څوک کار او نوکرۍ ته اړباسي.

هېڅوک به چاته ونه وایي چې اې ګنده سریانیه ورک شه ! یا اې ناولیه تورپوستیه ورک شه.

هر څوک به یو بل ته د ورور پر سترګه ګوري او له دې کبله چې بېوزله او شتمن نه وي، نو کینه به هم نه وي او جنګ به نه رامنځته کېږي.

فرعون د دې خبرو په وخت کې داسې هیجان درلود چې سړی یې ډاراوه.

زه پوه شوم چې هغه بیا په میرګي مرض اخته شوی او هغه مې د ببرۍ په غولي کې پر پوزې څملاوه او مسکن درمل مې ورکړل چې ارام شي.

خوله دې وروسته چې فرعون ویده او کرار شو، متوجه شوم چې که څه هم اخناتون، کله لېونی کېږي، خو د هغه لېونتوب ساري دی او زه هغه مهال د نوموړي خبرو اغېزمن کړم.

ما ډېر ملتونه لیدلي او پوه شوم، چې ټول ملتونه سره یو شان دي، ما ډېر ښارونه هم لیدلي ول او په دې هم پوهېدم چې ټول ښارونه سره ورته دي او د دېوالونو لنډوالی او اوږدوالی او یا د کورنو رنګونه د ښارونو د اختلاف لامل نه وي.

زه ډاکټر یم او د یوه ډاکټر له نظره د یوه مصري او یو سریاني او یا یوه تورپوستي او سپین پوستي ناروغۍ توپیر نه لري.

دوی یو پر بل غوره نه دي، د ډاکټر دنده دا ده، چې درې واړه معالجه کړي.

زه د خپلې پوهې له کبله د فرعون خبرو اغېزمن کړم، له ځان سره مې وویل. که څه هم دغه سړی لیونی دی او لیونتوب یې نورو ته هم غځېږي، خو کله چې ساري لېونتوب چاته غځېږي خوندور وي.

پخپل زړه کې مې احساس کاوه، چې فرعو ن یو ستر حقیقت ته اشاره کوي او که څه هم د هغه حقیقت په ځمکنۍ نړۍ کې نه اجرا کېږي او یوازې په لوېدیزه نړۍ کې هغه اجرا کېدای شي. (په مصر کې لوېدیزه نړۍ د مړیو نړۍ او هم د بیا ژوندي کېدا او تلپاتې ژوند دنیا وه. ژباړن) خو باید داخبره تاید کړم چې که انسانان وکړای شي، داسې ژوند وکړي چې د بېوزلو او بډایانو توپیر به ختم شي او ابدي نېکمرغۍ ته به ورسېږي.

زه پوهېدم چې له فرعون پرته بل هېچا دغه ډول ستر حقیقت نه و ویلی او له هغه وروسته به یې هم څوک ونه وایي.

زه پر دې هم پوهېدم چې د بېوزلو جهالت د فرعون دغه حقیقت نه شي منلای، ډېرې وېنې به وبهېږي (همغه ډول چې په طبس کې د وینو ویالې روانې شوې) او ښایي د فرعون

لوړ او پرتمين حکومت له منځه ولاړ شي.

خو هغه څه چې فرعون يې وايي داسې شی دی، چې چا له هغه مخکې ورته نغوته نه ده کړې او له هغه وروسته به هم ونه ويل شي. که څوک يې ووايي د اخناتونه تقليد به يې کړی وي.

له هغه وروسته مې د اسمان ستورو ته کتل او له ځان سره مې وويل، ته هغه سړی يې چې نه پوهېږې له کوم ځايه راغلی يې او مور و پلار دې څوک دي؟

له دې وروسته چې لوی شوې وادې وربدل، يوې ښځې او مېړه يې، چې سړی د طبس د بېوزلو ډاکټر و، ته په زوی والي ومنلې.

په سيند کې يې ستا کجاوه پيدا کړه، ته يې لوی کړې او تر اوسه هم ته د طبس د بېوزلو ډاکټر وې.

له هغو دې د سرو او سپينو تمه هم نه کوله او هغوی دې معالجه کول، بيا نو که د نوي فرعون دغه حقيقت ترقي راولي او د شتمن او بډای تر منځ توپير له منځه وړي، نو تا ته يې څه تاوان رسېږي؟

په دې ډول ولې د فرعون د نوي خدای د حقيقت پلويتوب نه کوې او اخناتون نه هڅوې چې دغه حقيقت په مصر کې اجرا کړي.

سينوهه ! ته په دې پوهېږې، هغه کار چې فرعون يې غواړي تر سره يې کړي، د نړۍ په هېڅ يوه هېواد کې عملي کېدای نه شي او په هېڅ ځای کې د بېوزلو او شتمنو توپير او د مريي او بادار توپير نه شي ختمېدای.

خو له دې کبله چې مصر ډېر بډای هېواد او ډېرې حاصلخېزې ځمکې لري، ښايي دلته دغه حقيقت پلی شي.

کله چې دغه حقيقت دلته پلی شو بې له شکه به له دې ځايه ټولې نړۍ ته وغځېږي.

په ټولې نړۍ کې به د بېوزلو شتمنو مريانو او بېوزلو توپير ختم شي او بيا به په ټولې دنيا کې يو نوی نړيوال کال پيل شي.

(مصريان لومړني کسان دي چې يوه شول ځمکه د لمر کېر چاپېره را تاوېږي او په هرو ۲۷ زرو کلونو کې يو ځل د يوه خاص ستوري پر وړاندې درېږي او دغه اوو ويشت زره کلن پړاو يې نړيوال کال باله. ژباړن)

زه پوه شوم چې انسان ته تر دې ښه فرصت هېڅکله نه دی وروپه برخه شوی چې وکړای

شي ځان د تل لپاره نیکمرغه کړي، ځکه چې تر اوسه پورې یو فرعون هم داسې نه و، چې ووایي د بېوزلو، شتمنو، نوکرو او بادار تر منځ توپیر نشته.

ښايي په راتلونکې کې داسې مريان او نوکران پیدا شي، چې هڅه وکړي د شتمنو او بېوزلو توپیر ختم کړي، خو څوک به د هغوی خبرو ته غوږ کېښږدي او که غوږ ورته و هم نیسي نو د هغوی خبره به عملي نه شي، ځکه چې شتمن به د مزدورانو او مریانو څواک ختم کړي.

خو کله چې د مصر فرعون اخناتون وايي چې باید د بېوزلي او شتمن تر منځ توپیر نه وي او له دې کبله چې خبره یې اغېزه لري قدرت ، سره او سپین ور سره دي، نو ممکنه ده، چې خپله خبره عملي کړي.

فرعون چې وايي د دغو پرګنو تر منځ دې توپیر ختم شي، باید د بشر د نېکمرغۍ لپاره دغه یوازېنۍ فرصت له لاسه ورنه کړل شي، ځکه چې ناشونې ده، له دې وروسته دې په مصر ،بابل او سوریه کې داسې پاچا پیدا شي، چې د بېوزله او شتمن د توپیر د ختمولو غوښتونکی وي.

زه د بېړۍ په څنګ کې ودرېدم او ستورو ته مې کتل، په دې فکرونو کې وم، چې د نیل ساحل د پخو شویو غنمو بوی مې احساس کړ.

ناڅاپه مې خپل مریي کاپتا ته پام شو، چې اوس په طبس کې د یوې میخانې خاوند او شتمن کس دی ، فکر مې وکړ چې که دلته وای او د فرعون خبرې یې اورېدلې وای څه به یې ویل؟

له دې سره سره چې کاپتا نه و، خو زه پوهېدم چې هغه به د فرعون د خبرو له اورېدو وروسته څه ویلي ول.

هغه به ویل سینوهه ! فرضاً که فرعون وکړای شول چې د شتمن او بدای توپیر ختم کړي، نو ټول خلک به باسواده شي.

نور به نه مریي وي، نه بادار ،نه به ټیکه دار وي ، نه کارګر او ټول به لکه ورونه کروندې کري ، صنعت او تجارت به وکړي.

له هغه وروسته به د بشر ټولې بد بختۍ ختمې شي او بیا به څوک د بل د خواریو له لارې شتمن نه شي.

پر داسې ورځ به بیاهم ځینې کسان هوښیار او ځینو احمقان وي..... ځینې به چالاک او

ځينې نور به سادګان وي.

هغه کسان چې هوښيار او چالاک وي، د احمقانو او سادګانو جيبونه به تش کړي او يا به په بېلابېلو چلونو او کيسو سره هغوی اړکړي چې د دوی لپاره کار وکړي، تل به همداسې و او همداسې به وي.

ځکه کله چې انسان پوه شي چې بل غولولای شي امکان نه لري چې ترې تېر شي.

دغه راز هغه کس چې نورو ته تاوان رسولای شي هغه به تاوان او ګوزار ورکوي او په انسانانو کې هغه کسان چې د تاوان رسولو ځورولو او غولولو وس نه لري هغه مړي دي.

همدا ستا فرعون چې غواړي د شتمن او بېوزلي تو پير ختم کړي وګوره له خلکو سره يې څه کړي دي؟

هغه حقيقت چې ستا فرعون او د هغه خدای يې پلويتوب کوي، يوازې څو ډوله مرغانو او حيواناتو لکه کارغانو، مردار خورو او تمساحګانو ترې استفاده کړې او نورو ټولو ته يې تاوان رسېدلی دی.

خو له دې سره سره پر دې هم پوهېدم چې که کاپتا وای نو نيوکې به يې کولې.

بله ورځ چې کله فرعون د خپل خدای او د هغه د حقيقت په هکله خبرې کولې، ما يې له نظر يې سره موافقه کوله او هغه به خوشحاله شو.

له طبسه د راوتلو پر پينځلسمه ورځ د فرعون بېړۍ هغه ټاټوبي ته ورسېده چې په هېڅ خدای پورې اړونده نه وه.

دغه ځمکه د نيل په څنډو کې اواره ځمکه وه او لږ لېرې ترې څو غونډۍ وې چې ونې يې نه درلودې.

څو شپنو هلته خپل پسونه پوول.

فرعون له بېړۍ څخه راکوز شو او دغه ځمکې يې د آتون په ولکه کې ورکړې ويې ويل، دلته به يو ښار جوړ کړم او نوم به يې د(آتون د افق ښار) کېږدم.

(په ځينو اروپايي متنونو کې له دې کبله چې ځينو يوناني مورخانو آتون خدای په آتوم ياد کړ، نو دوی هم آتون ته د آتوم کليمه کارولې ده. ژباړن)

د فرعون له بېړۍ وروسته په هغه پسې رواني نورې بېړۍ هم ساحل ته ورسېدې او پکې ناست کسان پلې شول.

فرعون خپل معماران راوبلل او ويې ويل دلته بايد يو ښار جوړ شي او هر هغه کس ته

يې د کور لپاره يوه يوه ټوټه ځمکه ورکړه چې له ده سره ملګري ول.

په دې ښار کې د اخناتون د نقشې پر اساس بايد له شماله جنوب ته پينځه واټونه او پينځه نور له ختيځه لوديځ ته جوړ شي.

په هره ټوټه ځمکه کې يو کور جوړېده چې له ګاونډي سره يې توپير نه درلود، د فرعون د امر پر اساس د هېڅ، يوه کور لوړوالى بايد تر نورو کورونو زيات نه وي او په هر کور کې بايد يو شان کوټې او پخلنځي جوړ شي.

فرعون غوښتل چې په دې ښار کې ټول له نورو سره ځان يو شان وبولي او د آتون له ښاره خوشحاله وي او شکر وکړي، چې دغه مساوات ورته رامنځته شوي دي.

کله چې ښار جوړېده، ما ليدل چې هېڅ يوه کس، چې کور يې جوړاوه له آتونه مننه نه کوله او اپوټه يې هغه او فرعون ته ښېراوې کولې، چې ولې فرعون له طبسه لېرې کړي او داسې ځاى ته يې راوستي دي چې نه پکې ابادي شته او نه ميخانه.

يوه ښځه هم له هغه کوره خوشحاله نه و، چې د ښځې او د بچيانو د ژوند کولو لپاره يې کور جوړاوه، ځکه چې هرې ښځې غوښتل د خپل کور په مخکې اوربل کړي او ډوډۍ پخه کړي، خو د نوي ښار په کورونو کې يې نغري په کورونو کې دننه جوړ کړي ول.

هغوى په طبس کې په هغو کوټو کې ويده کېدل، چې ځمکه يې په کلکې خټې کاګل شوې وه، خو کله چې يې وليدل د نويو کورنو غولي يې په خښتو فرش شوي ناخوښه و.

دوى ويل خښتې له ډېرو موښلو وروسته په غبار او ګرد بدلېږي او ستونزې پېښوي.

دغه راز ددې سيمې له متې خټې څخه هم په تنګ ول او ويل به يې چې دغه خټه له دې وروسته چې پخه شي او لوښي ترې جوړ کړو درز کوي او ماتېږي.

ددې ښار اوسېدونکو غوښتل، د خپلو کورنو په مخکې ترکاري او سبزيانې وکري، خو فرعون د سبزيانو کرل بند کړي ول او هر کور ته يې يوه ټوټه ځمکه له ښاره بهر ورکړې وه، چې هلته سبزيانې وکري.

د ښار اوسېدونکو شکايت کاوه، چې د دوى ځمکې له نيل سينده لېرې دي او کروندو ته له سينده د اوبو راوړل سخت کار دى.

ښځو د نوي ښار د سړکونو په منځ کې طنابونه تړلي ول، چې کالي پر ې وچ کړي خو فرعون دغه کار هم منع کړى و.

فرعون ويلي ول، چې د نوي ښار اوسېدونکي، بايد په کورونو کې پسونه او وزې ونه

ساتي، خو ښځو دې خبرو ته توجه نه کوله او په نویو کورونو کې یې پسونه او وزې ساتلې.

که څه هم طبس یې هېر نه کړ خو ورو ورو خلک له نوي ښار سره روږدي شول او زه متوجه شوم چې که هغوی ته وویل شي چې اوس دې طبس ته ولاړ شي نو ستنیدا ته نه چمتو کېدل.

بیا د نیل سین د مستېدا وخت راغی، د مني فصل راورسېد، مور تصور کاوه، چې د نیل سیند د مستېدا او د اوبو د زیاتېدا له امله به فرعون طبس ته ستون شي، خو هغه پخپلې بېړۍ کې پاتې شو او له هغه ځایه یې د آتون د افق ښار او د کورنو جوړولو کار څاره.

هره ډېره چې به پر بلې کېښودل شوه فرعون به ورته خوشحاله و او ما لیدل چې کله به یې لیدل چې یو کور بشپړېږي نو خندل به یې.

فرعون د هغو سرو او سپینو یوه برخه چې د آمون له معبده یې لوټ کړې وه، د نوي ښار په جوړولو ولګوله او د پخواني خدای توله ځمکه یې پر هغو بېوزلو ووېشله چې کروندو ته لېوال ول.

اخناتون ددې لپاره چې د طبس سوداګر تر فشار لاندې راولي، د هغو ټولو بېړیو سامان او شیان یې واخیستل، چې د نیل سیند پورته برخې او طبس ته تللې.

د نوي ښار جوړلو ته د فرعون دبیړۍ له کبله ، د ډبرو او لرګیو بیه زیاته شوه او که به چا یو ځل د نیل سیند له لومړني آبشاره، چې د سترو ځنګلونو په خوا کې و، د آتون د افق ښار ته چارتراش راوړل نو شتمن کېده.

د آتون افق ښار ته ډېر کارګران راغلل او د نیل تر څنګ یې په هغو جونګړو کې ژوند کاوه چې له بانګسونو یې جوړې کړې وې.

له سهاره تر بېګا پورې یې خښتې وهلې، هغه به یې پخولې، لارې به یې جوړولې او یا به یې د ځمکو اوبولو لپاره لښتي او ویالې جوړولې.

د نیل د سیند له طغیانه وروسته یې له شاوخوا سیمو څخه زرګونو میوه لرونکې ونې نوي ښار ته راوړې ، ویې کرلې او ځینو په بل کال میوه هم وکړه چې پخپله فرعون له همدغو ونو څخه مېوه ټوله کړه.

په داسې حال کې چې کارګران، ممعاران او ختګران په کار اخته ول او بېړیو

چارتراش او ډېرې راوړلې، ما هم ډېر کارونه درلودل.

ځکه چې د ښار د اوبو رسولو سیستم لانه و جوړ شوی او ډېر کارګران به د خوسا اوبو د څښلو له امله ناروغان شول.

یو ښه کار چې وشو هغه د نوي ښار د بندر جوړېدل و، ځکه چې له هغه وروسته بار وړونکي د تمساح له خطره خلاص شول.

تر دې مخکې چې بندر جوړ شي بار وړونکي مجبوره ول، چې اوبو ته ننوځي او د بېړۍ پېټی ساحل ته ورسوي، خو په دې وخت کې به یوه ناري کړې او بل به متوجه شو چې تمساح یې ملګری خوړلی دی.

د هغې منظرې لیدل چې د یوه باروړونکي نیمایي بدن د تمساح په خوله کې دی، ډېر ډارونکی دی او تر دې مخکې چې څوک یې مرستې ته ورشي تمساح به سړی تر اوبو لاندې کش کړ چې په یوه سوري کې یې ځای کړي.

تمساح به د جوالي مړی تر هغو ساته چې خراب به شو او بیا به یې خوړ.

له همدې امله دوی مجبور شول چې د تمساح یو شمېر ښکاریان راولي، سره او سپین زر ورکړي چې د تمساح خطر کم کړي.

هغوی په لنډه موده کې تمسا ح ګانې ختمې کړې خو له دې سره سره د بندر تر جوړېدو پورې د تمساح د داړلو خطر موجود و.

ما اورېدل هغه تمساح ګانې چې د آتون د افق په ښار کې وې، هماغه تسماحګانې وې چې د خوراک په تمه یې له طبسه تر دغه ځایه د فرعون بېړۍ تعقیب کړې وې.

زه په دې نه پوهېدم چې د تمساح، د فرعون د بېړۍ او د نوې نمرۍ د پیدا کېدا ترمنځ به څه اړیکی وي؟

خو له ډېرو مې اورېدلي ول، چې تمساح ډېر ځیرک حیوان دی له همدې امله له دې وروسته چې ښکاریان راغلل او یو شمېر یې ووژلې نو تمساحګانې پوه شوې چې دلته پاتې کېدل خطر لري او که پاتې شي وبه وژل شي.

دوی د آتون د افق ښار تر پرېښودو وروسته بېرته طبس ته ولاړې، ځکه چې پوهېدې چې طبس د قوماندانۍ مرکز دی، هورم هب هم لا په دغه ښار کې دی او ښایي بیا له دې ښاره د ډېرو کسانو مړي راووځي او اوبه یې خراب کړي، چې دوي یې وخوري.

کله چې د نیل اوبه له طغیانه وروسته کېناستې او شاته ولاړې د مصر د پوځ قوماندان

هورم هب د آتون د افق ښار ته راغی.

فرعون هورم هب ته دنده وسپارله، چې پوځ بـه کموي، تورپوستي عسکر او د شردن ځواک به رنګوي، خو زه پوهېدم چې هغه به د فرعون د دغه امر په اړه سستي کوي.

هورم هب ځکه دغه پوځ نه رنګاوه، چې پوهېده یوه ورځ به سوریه بلوا وکړي او مصر د سوریې د بالقوه بلوا د له منځه وړلو لپاره پوځ ته اړتیا لري.

خو فرعون د سوریې پر بلوا باور نه درلود او ویل به یې سوریه به بلوا ونه کړي نو غوره دا ده چې تورپوستي عسکر او شردن ځواکونه رخصت کړي، ځکه چې په مصر کې ترې کرکه کېږي او باید نور څوک دغه عسکر ونه ویني.

له هغې ورځې چې هورم هب نوي ښار ته ننوت هر ځل چې به له فرعون سره د پوځ د رنګېدا خبره کیدله، نو دواړو به په دې مضمون بحث کاوه:

هورم هب به ویل، د سوریې حالات ډېر خراب دي او مصریان هلته کمزوري دي، که کومه بلوا کېږي د سوریې مصریان به په لومړۍ ورځ له منځه ځي، نو ته باید یو پوځ ولرې چې د سوریې د بلوا مخه ونیسي.

اخناتون به ځواب ورکړ، ایا تا په دې ښار کې زما د ماڼي انځورونه کتلي دي ؟او ایا پوهېږې چې انځورګرانو زما پر ماڼیو د کرت د ټاپو په شان تصویرونه ایستلي دي؟

که ته زما پر ماڼیو ایستل شوي انځورونه وګورې معلومه به شي چې ما هلته داسې انځورونه کښلي، چې تصور کوې کبان په اوبو کې ګرځي او هیلۍ په هوا کې الوزي.

خو د سوریې په اړه زه باور نه لرم چې هلته دې بلوا وشي، ځکه د دې سیمې ټولو پاچاهانو ته مې د حیات صلیب لېږلی او په سوریه کې د آمورو د هېواد پاچا له ماسره دومره نژدې ملګرتیا کوي چې د آتون لپاره یې یو معبد جوړ کړی دی.

آیا تا د آتون ستر ارګ چې ما د خپلې ماڼۍ په مخکې جوړ کړی لیدلی دی؟

(د بریالیتوب د ارګ یا طاق ظفر جوړېدل چې د رومیانو له پړاوه وروسته د بریالیو کسانو د ویاړ سمبولونه شول، د رومیانو نوښت نه و، بلکې رومیانو دغه دود له مصر او کرت څخه زده کړی و او په مصر او کرت کې یې د خدایانو په ویاړ ارګ یا طاق ظفر جوړاوه. ژباړن).

زه تا ته وایم چې دغه ارګ وګوره ځکه چې په لیدو ارزي او معمارانو ډېر ښه جوړ کړی دی.

ما ته دي غوښتي چې آتون د خدای د ارګ جوړولو لپاره مريان له کانونه د برې راوباسي او کړاو وزغمي، ددې پر ځای مې د ستور ورکړ چې د آتون ارګ له خښتو جوړ کړي.

هورم هب به ويل زه چې هر ځل ستا مانۍ ته ننوځم د آتون ارګ ګورم، خو ته د آمورو له پاچا ځان ساته.

اخناتون به ځواب ورکړ، زه غواړم چې ته هغه لوحې وګورې چې نوموړي ماته را استولې دي او ته به پوه شې چې دغه پاچا څنګه د آتون مريد شوی او د هغه په اړه له ماپوښتنې کوي، چې پر آتون يې عقيده نوره هم پخه شي.

هورم هب به ځواب ورکړ، زه لوحې ته دومره اهميت نه ورکوم. ځکه پر کومه ورځ چې کوم پاچا وغواړي بلوا وکړي هرډول لوحه او ژمنه به تر پښو لاندې کړي.

له زور پرته هېڅ شی يو پاچا دې ته نه شي مجبورولای، چې ستا فرمانبرداره وي، اوس چې ته غواړې پوځ منحل کړې، لږ تر لږه دا موافقه وکړه، چې په سرحدونو کې يو شمېر عسکر پاتې شي، چې د مصر پر خاورې د بهرني تېري مخه ونيسي.

همدا اوس هغه قبايل چې د مصر په جنوب کې ژوند کوي، ددې لپاره چې خپل مالونه د مصر په ورشو ګانو کې وپيايي، ستا خاورې ته ننوځي او د تورپوستو کورونه سوځوي.

په داسې حال کې چې دغه تورپوستي ستا متحدين دي، د هغوی کورونه هم د بانګسونو دي، ډېر ژر اور اخلي.

اخناتون به ځواب ورکاوه، دغه قبايل چې د مصر په جنوب کې ژوند کوي له بېوزلۍ څخه دغه کارونه کوي، که وکړای شي پخپلو ټاټوبو کې خپل مالونه ماړه کړي نو مصر ته نه ننوځي.

خو له دې کبله چې څړ ځايونه، نه لري مجبور دي، چې د خپلو مالونو د مړولو لپاره مصر ته ننوځي.

نو که د مصر په جنوب کې تورپوستي زغم و لري او موافقه وکړي چې د هغوی مالونه د تورپوستو په څړځايونو کې وڅري هېڅکله به د هغوی کورنو ته اور ورته نه کړي.

هو ر م هب وويل ته ما ته امر کوې، چې پوځ منحل کړم او عسکر رخصت کړم چې خپلو ولايتونو ته ولاړ شي، خو ايا پوهېږې چې تر رخصتېدا مخکې بايد په مصر کې کلک او

مضبوط امنيت رامنځته کړې او ګزمې ودروې.
ځکه هغه عسکر چې رخصتېږي او خپلو کورونو ته ځي، نو په لاره کې به زرګونه کورونه لوټ کړي او پر زرګونه ښځو به په زور تېرى وکړي.
فرعون وويل دا ستا ګناه ده چې زما له عسکرو سره دې د آتون په هکله خبرې نه دي کړي، ځکه که هغوى آتون وپېژني او پوهېداى، چې هغه سوله غواړي، د مينې او محبت خداى دى، نو پر ښځو دتېري او لوټماريو فکر يې نه کاوه.
نن سبا چې په دې ښار کې خلک آتون پېژني هېڅکله کومه پېښه نه کېږي.
زما لور مريتاتون يوازې له يوې غرځې سره ګرځي او بل کوم ساتونکى او ملګرى نه لري، خو څوک پرې تېرى نه کوي.
زه باوري يم، پر دې سربېره چې بايد عسکر رخصت شي، جنګي ګاډي هم بايد له منځه ولاړې شي، ځکه چې د جنګي ګاډيو درلودل په دې ماناده چې نورو پاچاهانو ته وښيو چې موږ جنګ غوښتونکي يو. خو که جنګي ګاډي ونه لرو نو هغوى به پوهېږي چې موږ د جنګ نيت نه لرو.
هورم هب په ملنډو وويل، غوره نه ده چې جنګي ګاډي خرڅې کړو، ځکه چې فکر کوم د آمورو هېواد او په سوريه کې هاتيان چمتو دي، چې ستا جنګي ګاډي واخلي او يوه ورځ يې ستا پر خلاف وکاروي.
دغه بحث د فرعون او د هغه د قوماندان تر منځ څو ورځې روان و، خو بالاخره هورم هب چې مقاومت يې کاوه فرعون يې د دووشيانو منلو ته چمتو کړ، يو دا چې د مصر په سرحدونو کې چونۍ وساتي او بله دا چې په مصر کې دننه دې يوه ګزمه رامنځته کړي، چې په هېواد کې دننه امنيت وساتي.
فرعون وويل، زه له دې شرطونو سره موافقه کوم، چې ګزمه جوړه شي، خو له ګزمې دې کومه ورځ د پوځ په شان استفاده ونه شي.
ددې لپاره چې ګزمه د پوځ په شان نه شي فرعون وټاکله، چې دهغوى وسلې دې يوازې نيزه او هغه هم له وسپنيزې څوکې پرته وي.
هورم هب دغه امر ومانه خو کله چې د يوې ګزمې په جوړولو بوخت و، چې کورنۍ امنيت وساتي، بيا پوځ رنګ کړي او عسکر کورونو ته واستوي، نو په دې وخت کې دوه قاصدان يو پر بل پسې له سوريې څخه راغلل.

دوی خبر ورکړ، د آمورو پاچا له دې وروسته چې په طبس کې یې د پخواني او نوي خدای تر منځ د جګړې او له طبسه د فرعون د وتلو او نوي ښار د جوړلو خبرې واورېدې، اوس نیت لري چې بلوا وکړي.

ده هغه کړې چې د مصر دوه ښارونه چې د هغه هېوادته نژدې پراته و، ونیسي. یو ښار پکې (مژیدو) و او اوس په مژیدو ښار کې مصري عسکر او چونۍ محاصره دي او له فرعونه مرسته غواړي.

فرعون له دې خبرې وروسته هورم هب ته داسې وویل:

زه تصور نه کوم چې د آمورو پاچا دې په سوریه کې له کوم علت پرته بلوا کړې وي، زه باوري یم چې مصري مامورینو هغه سپک کړی دی او پاچا غوسه شوی دی.

تر هغه چې پوه نه شم، ددې سرې بلوا د مصریانو له پارولو پرته شوې د هغه د سزا کولو لته به ونه کړم.

خو دې پېښې متوجه کړم چې ما د سوریې په هکله هغسې پام ونه کړ چې باید کړی مې واي او را په زړه شول چې تا (هورم هبه!) کله چې په اورشیلم کې وې هلته دې د آتون لپاره معبد جوړ نه کړ او اوس هغه وخت دی چې زه په اورشیلم کې د آتون لپاره یو ښار جوړ کړم چې د سوریې پلازمېنه شي.

څنګه چې مژیدو کرار شو، هلته به هم د آتون لپاره ښار جوړ کړم، ځکه چې مژیدو یو ستر سوداګریز مرکز او د کاروانونو په لاره کې پروت دی، که په دې ښار کې د آتون لپاره ښار جوړ کړو دغه ښار به ډېر اباد شي.

کله چې هورم هب د فرعون دغه ځواب واورېد، داسې غوسه شو چې د خپلې متروکې لاستی یې مات کړ او ټوټې یې د فرعون تر پښو لاندې پر ځمکه وویشت.

له هغه ځایه راووت او ماته یې وویل، دغه سړی لېونی دی، ددې پر ځای چې پوځ واستوي، چې د آمورو پاچا نسکور کړي، دی وایي نیت لري په اورشیلم کې د آتون د خدای لپاره معبد جوړ کړي او هغه د سوریې پلازمېنه کړي.

په هغو ورځو کې چې هورم هب به د افق په ښار کې و، زما د مسافرتونو په هکله یې ډېرې خبرې وکړې او غوښتل یې، پوه شي چې ایا ما د هغه د سپارښتنو پر اساس په نورو هېوادونو کې پوځي معلومات راغونډ کړي کنه؟

کله چې ما خبرې پیل کړې او را ټول شوي پوځي معلومات مې ورته ویل، په ډېرې

ځیرتیا سره یې ورته غوږ نیولی و.
یوه ورځ مې هغه چاره هم ور وښودله چې په هاتي هېوادکې یې ماته راکړې وه.
کله چې ده دغه چاره ولیده ډېر حیران شو او ویې ویل یې سینوهه ! زموږ مسي چړې د دغه چاقو پر وړاندې چې ته وایې له اوسپنې جوړ دی، د لرګي په شان ښکاري.
هورم هب د نورو ملتونو د پوځي وسایلو او عسکرو په هکله داسې پوښتنې راڅخه کولې چې زما له نظره د ماشومانو د پوښتنو په شان وې.
خو وروسته پوه شوم، چې هورم هب یو عسکر دی، ځکه دغسې پوښتنې کوي.
مثلاً ویل به یې، چې کله د بابل عسکر حرکت کوي لومړی ښی پښه مخکې کوي ،که کینه؟ یا دا چې په هاتي کې هغه اسونه چې د جنګي ګاډیو د ذخیرې لپاره دي، پخپله له ګاډیو سره یوځای حرکت کوي که د هغوی ترشا روان وي؟
یا به یې دا سوال کاوه، چې د بابل د جنګي ګاډیو ارابې څو شعاع ګانې لري او آیا د څرخ شاوخوا یې په فلزاتو پوښلې ده که نه فلزي پوښ نه لري؟
یو بل شی چې هورم هب ورته ډېر پام کاوه دا و، چې غوښتل یې پوه شي په هاتي ،میتای او بابل هېوادونو کې د پلونو حالت څه ډول و.
هره ورځ به یو کاتب راته او هغه څه چې ما د نورو هېوادونو د عسکرو د شمېر، لارو ،پلونو او بندرونو په اړه ویل، هغه به یې له ځان سره لیکل، ددې لپاره چې کله هورم هب وغواړي له دغو معلوماتو څخه استفاده وکړي.
خو هغه معلومات چې ما د نورو هېوادونو د خدایانو ، مجسمو ،عمارتونو او د کرت د حمامونو او تشنابونو په هکله ورکول هورم هب ورته چنداني توجه نه کوله.
کله چې هورم هب په کاوړ خپله متروکه ماته کړه او ولاړ، غوښتل یې چې د مصر د پوځ له قوماندانۍ استعفا وکړي، نو وروسته اخناتون چې هورم هب پرې ګران و زه ورپسې واستولم او ویې ویل، هغه ته ووایه چې راشي او له ما سره پخلا شي، ځکه زه نه غواړم چې هغه له ما خپه او جلاوي.
خو له دې سره چې فرعون او هورم هب پخلا شول او اخناتون بله متروکه ورکړه، بیا هم هورم هب ونه کړای شول فرعون قانع کړي، چې د آمورو پاچا دوهلو لپاره سوریې ته عسکر واستوي.
له دې وروسته چې هورم هب ولاړ فرعون ماته وویل سینوهه ! که آتون غوښتي وي چې

سوریه د مصر له لاسه ووځي ، نو غوره ده چې د آتون اراده عملي شي، ځکه چې پر سوریې سلطه د مصر لپاره له تاوانه پرته بل څه نه دي ورپه برخه کړي .

ومې ویل اخناتونه ! تر هغه ځایه چې زما یاد پرې او له نورو مې اورېدلي دي ، پر سوریې د مصر سلطه تل د مصر په ګټه وه، ځکه چې مصر د سوریې له ډېرې شتمنۍ څخه استفاده کړې ده.

فرعون وویل، شتمني هغه شی دی چې ملت فاسدوي، ځکه چې ملت تنبل او بې رحمه کېږي.

د مصر ملت زیارکښ، قانع او صبرناک ملت و ، خو کله چې یې سوریه ونیوله او د سوریې شتمني مصر ته ننوته نو تنبلي ،عیاشي او د سریانیانو ځینې ناسم او خراب عادتونه هم مصر ته راغلل.

کله چې سوریه د مصر له لاسه ووځي نور به له مصریانو څخه تنبلي، عیاشي او د سریانیانو خراب عادتونه هم کډه وکړي.

له دې سره سره چې زه پوهېدم فرعو ن لیونی دی، خو تمه مې نه کوله چې دغه خبرې دې د یوه پاچا له خولې واورم.

ځکه چې یو پاچا د خپل قدرت د ساتلو لپاره باید اجازه ورنه کړي چې بل هېواد د هغه سیمې لاندې کړي.

هغه ته مې وویل: اې اخناتونه ! زه یوه موده په سوریه کې وم او په ازمیر او (مژیدو) ښارونو کې مې ژوند کړی.

په ازمیر کې د مصري چونۍ قوماندان یو زوي درلود چې رامسس نومېده او دغه هلک چې په هغه وخت کې لس کلن و ، د سوریې تر ټولو ښکلی هلک ګڼل کېده.

ده به تل په مردکیو او لولک لوبې کولې، خو کله چې ناروغ شو ماته یې راوست، زه پوه شوم چې د معدې چینجی لري او هغه مې معالجه کړ.

په مژیدو کې یوه مصری ښځه وه چې هېڅ سړي نه شوای کولای، هغه یو ځل وګوري، ځکه که دوه ځله یې هغه لیدلې وای حیران شوی به و.

دغه ښځه یې هم یو ورځ ماته راوستله چې خېټه یې پړسېدلې وه، ما ورته وویل باید خېټه دې سوری کړم ، چې ناروغي دی معالجه شي.

یوه ورځ یې کورته ورغلم د خیټې له څیرلو وروسته مې معالجه کړه.

فرعون وپوښتل ولې ماته دغه خبرې کوې ؟

ومې ويل ددې لپاره يې تا ته وايم چې هماغه مصرى هلک به اوس د سرياني عسکرو په چړو ټوټه شوى وي او هغه ښکلې ښځه به د سوريې د نشه عسکرو منګولو ته لويدلې وي او هغوى به د ښځې ژړاګانو ته له پامه پرته، پر هغې تېرى کوي.

اياد غه پېښې تاته اهميت نه لري او ته دا خبره منلاى شې چې په سوريه کې مصري ماشومان او سړي ووژني او پر ښځو يې تېرى وکړي؟

فرعون ماته وکتل او ويې ويل سينوهه ! ته وايه زه څه وکړم ؟

ايا حکم وکړ م چې په سوريه کې بلوا شوې او لس يا سل مصريان وژل شوي دي، نو زما عسکر دې سل ځله سل سرياني عسکر ووژني؟

ايا ستا په نظر دا سم کار دى؟

ايا هغه سريانيان چې د يو شمېر وژل شويو مصري عسکرو د وژلو لپاره وژل کېږي ځانونه ،ښځې او ماشومان نه لري؟

که زه بدى ته په بدى ځواب ورکړم نتيجه به يې بدي نه وي ؟

خو که د بدى سزا په نيکى ورکړم، که څه هم له دې امله به بدي رامنځته شي،خو تر هغې بدى به ډېره کمه وى، چې وغواړو بدي په بدي سره جبران کړو.

که ته زما ډاکټر يې او نه غواړې چې ستا په خبرو ناروغ شم ، نو په دې اړه خبرې مه کوه، چې بايد په سوريه کې د مصريانو د وژلو غچ له خلکو واخلو ،ځکه چې ستا دغه خبرې ما ډېر ځوروي.

د آمون د خداى په پړاو کې به يې وينه پر وينو وينځله او د يوه مصري د وژلو لپاره به يې د نورو هېوادونو سل تنه وژل.

له همدې امله به رخه او کينه سخته شوه، ځکه چې هغو سلو کسانو زامن ښځې او خپلوان درلودل او هغوى به هم غچ اخيست.

خو آتون وايي، بايد په وينې بهېدنې سره انتقام وانه خيستل شي، ځکه چې که د وژنې په بدل کې وژنه وشي، هېڅکله به رخه او کينه ختمه نه شي.

له همدې امله تاته وايم چې نور په دې اړه له ما سره خبرې ونه کړې. پرېږده چې زه له خپل حقيقت سره ژوند وکړم ،د رخې او کينې پر ځاى د آتون له لوري په خلکو کې مينه رامنځته کړم.

دوه دیرشم څپرکی

نوی ښار چې فرعون جوړ کړ

ما نور څه ونه ویل خو د مزیدو د ښار پر دروازو مې د لویو ستو د وهلو پر غړونو سترګې نه شوای پټولای.

زه پوهېدم، په دې ښارکې چې هره مصری ښځه د سریاني عسکرو لاس ته ورشي پرې تېری به وکړي خو بیا هم کله چې ما لیدل یو لیونی دومره نیکې خبرې کوي خوشحاله وم.

ما تر اوسه پورې د درباریانو د ژوند په هکله چې له طبسه د غه نوي ښار ته راغلي ول څه نه دي ویلي.

هغوي له فرعون سره یو ځای رانه غلل، ځکه چې اخناتون له طبسه داسې ګړندی را ووت چې درباریان بریالي نه شول له هغه سره یو ځای حرکت وکړي نو ځکه وروسته د آتون د افق ښار ته راغلل.

د درباریانو ژوند له دې پرته بل څه نه درلود، چې تل له آتون سره نژدې ول.

کله چې به هغه وخندل، دوی به هم خندل او کله چې به فرعون غمجن و، هغوی به هم ځانونه غمجن ښودل.

د درباریانو پلرونه هم د پخوانیو فرعونیانو په دوران کې همدا کارونه کړي ول او اولادونو ته یې هم دا له پلرونو څخه په میراث پاتې ول.

که څه هم ډېری درباریانو به هېڅ خاص کار نه درلود، خو رسمي دندې یې درلودې، هغه به یې له یو بل سره پرته کولې او هر چا هڅه کوله وښیي چې دنده یې د درناوي وړ او ستره ده.

ځینې وخت چې به د یوه درباري دنده د نورو په پرتله کوچنۍ ښکاره شوه داسې یې ښودل چې که څه هم د هغه دنده ظاهراً وړه ده، خو په مانا کې یې دنده د درناوي وړ ده، او د دغه سړي ملګرو به هم داسې ښودل چې ګنې ملګری یې سم وایي.

د فرعون د درباريانو دندې په دې ډول وې: د دربار د بوټونو مسول، د دربار خيمه لرونکی او نانوای، د دربار د جامو مسول يا د شرابو مسول، خو هغوی په ټول عمر کې يو ځل هم د فرعون بوټان يا چترۍ نه وې لېږدولې.

دغه راز يې يو ځل هم هغه ډوډۍ نه وه پخه کړې، نه يې ورته شراب په لاس کې ورکړي ول، ځکه چې ټول د دربار شخصيتونه ول او پر دغه کار شرمېدل.

دغه دندې د نورو پر غاړه وې، چې زياتره يې مريان او نوکران ول د اخناتون په دربار کې حتی درباري سنت کوونکی هم موجود و، زه هم د دربار سر سوری کوونکی شمېرل کېدم چې د فرعون د ځانګړي ډاکټر نوم و.

زه فکر کوم د ټولو درباريانو په منځ کې يوازې ما کار کاوه، چې تل به مې د فرعون طبيعت څاره چې ناورغ نه شي.

پر هغې ورځ چې درباريان له طبسه په بېړيو کې راورسېدل او د آتون د افق ښار ته رانژدې شول، نو د آتون خدای سندره يې پيل کړه، چې وښيي د فرعون پر نوي خدای عقيده لري.

له هغه وروسته يې په کېږديو کې واړول، چې د نيل پر غاړه درولې شوې وې.

تر هغه چې د افق د ښار کورونه جوړېدل نو دغو خلکو به هلته خوړل، څښل او له ژونده يې خوند اخيست، ځکه چې د مصر ژمی ښځې ختم شوی و، پسرلی و او مرغانو به سندرې ويلې.

درباريانو به دومره مريان او نوکران درلودل، چې د هغوی د اوسېدو ځای پخپله يو ښار ګڼل کېده، ځکه چې هغوی له مريانو او نوکرانو پرته ژوند نه شو کولای.

ځينو خو به ناسته پاسته هم پخپله نه شوای کولای، بايد مريانو تر لاس نيولي، پاځولي او کېنولي وای.

خو يو شی به يې هېڅ کله نه هېراوه، هغه دا، هر چېرته چې به فرعون و، همغلته به دوی هم ول، چې اخناتون يې وګوري او نوم وڅېره يې ترې هېره نه شي.

هغوی چې کله وليدل فرعون غواړي نوی ښار ډېر ژر جوړ شي نو ختګري يې هم پيل کړه.

ما ليدل چې د دربار ځينې ښکلې ښځې به پر ځمکه ناستې وې او خښتې به يې وهلې او ځينو درباري نارينه وو به، په داسې حال کې چې مريانو يې پرې چترۍ نيولې وې چې

لمر یې ونه سو څوي پر د پوالونو خښتې اېښودلې.

اصلي ختګران دغه کار سخت تنګ کړي ول، ځکه چې درباریان د کورونو په جوړېدا نه پوهېدل او اصلي ختګران او معماران مجبور ول چې دغه ودانۍ بېرته یې ونړوي او له سره یې جوړې کړي.

خو درباریانو به تل پر خپلو کارونو ویاړ کاوه او خپل تناکې لاسونه به یې فرعون ته ورښودل چې هغه پوه کړي، د فرعون د خدای د ښار د جوړولو لپاره یې څومره زیار ګاللی دی.

له څو ورځو وروسته درباریان په ختګرۍ ستړي شول او په کار کې د تنوع لپاره، د نیالګیو په اېښودلو او باغوانۍ اخته شول.

په دې وخت کې د باغوانانو وار شو، چې له ډېرې غوسې به یې د مصر خدایانو ته پناه یوړه، ځکه هر څومره نیالګي او بوټي چې به یې وکرل درباریانو به وچ کړل، تنکي نیالګي به یې له منځه یوړل او د اوبو لښتي به یې خراب کړل.

باغوانانو به په ښکاره فرعون ته د درباریانو شکایت نه شو کولای چې په دغو کارونو کې د هغوی د لاسوهنې مخه ونیسي.

خو درباریانو به فکر کاوه چې له باغوانانو سره مرسته کوي، مګر په حقیقت کې یې هغوی ته ستونزې راټوکولې.

څه موده وروسته درباري مېرمنې او نارینه له باغوانۍ څخه هم ستړي شول، د بوټو اغزیو به ځورول، د شپې به حشراتو تنګول او سبا به ما ته راغلل چې معالجه یې کړم.

ځینې به پټ په پټه طبس ته ستانه شول، چې هلته ساعت تېري وکړي، خو ځینې چې نه شوای تلی او ځان یې باید فرعون ته ورښودلی وای هغوی به په نوي ښار کې پاتې ول.

دوی به خپل وخت د شرابو پر څښلو او د کمسایي پر لوبو کې تېراوه.

خو د افق د ښار جوړېدل پر مخ ولاړل، کورونه ورځ په ورځ لوړېدل او له ښاره د باندې ځمکه له ګتورو بوټو ډکېدله.

زه نه پوهېدم چې د آتون د افق پر ښار، څومره سره او سپین ولګېدل خو دومره خبر شوم، چې ټول هغه سره او سپین چې فرعون د پخواني خدای له معبده تر لاسه کړي ول، ددغه ښار په جوړلو یې ولګول او بیا هم کمی احساس شو.

خو دا خبره هم باید وکړم چې د آمون ټول سره او سپین د فرعون لاس ته ورنه غلل،